

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLOOD
SO
DEADLY
DIVINE

J.M. GROSVALET

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

BLOOD
SO
&
DEADLY
DIVINE

J . M . G R O S V A L E T

İçİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62

Tırrışh Çevirileri
Teşekkürler
Yazar Hakkında

Kan O Kadar Ölümcül İlahi

© 2024 J.M. Grosvalet

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı yasasının izin verdiği eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

E-kitap ISBN: 979-8-9892880-0-7

Ciltsiz ISBN: 979-8-9892880-1-4

Birinci Baskı: Kasım 2024

Kapak tasarımı Ellen Ferreira'ya aittir.

Earley Editing, LLC tarafından düzenlenmiştir.

*Kendi gölgeleriyle savaşmış ve yoluna devam etmiş olanlar için—
Bu senin için. Yol ne kadar karanlık olursa olsun, attığın her adımda güç
bulmanı dilerim.*

Bu öykünün ruhu için—

Jessica.

Hayal gücünle dünyalar buldum. Anılarında sonsuza dek çiçek açıyorlar.

Bu hikaye senin için, yıldızlarla aydınlanmış kız kardeşim.

Peri diyarının vadisinde tekrar görüşene kadar.

YAZARIN NOTU

Değerli Okuyucu,

Blood So Deadly Divine'a dalmadan önce, bazı okuyucular için zorlayıcı olabilecek bazı temalar ve sahneler hakkında kısa bir açıklama yapmak istiyorum. Bu hikaye karanlık ve yoğun duygularla dolu; karakterlerimin dayanıklılığına ve gücüne inanıyorum, ancak bu unsurların bazılarının sizin için tetikleyici olabileceğini anlıyorum.

Bu sayfalar boyunca yapılan yolculuk, şiddet, ölüm, kara büyü, travma, duygusal ve fiziksel istismar, ruh sağlığı sorunları, işkence, hapis, grafiksel kan büyü, ritüel uygulamalar ve rıza dışı uyuşturucu kullanımı tasvirlerini içermektedir.

Bu konuların herhangi biri sizi bunaltıyorsa geri adım atmanızın veya ara vermeniz sorun olmadığını bilmenizi istiyorum. Sağlığınız her şeyden önce gelir ve bu hikaye karanlığı ele alırken, aynı zamanda güç, iyileşme ve ışık anları da içeriyor.

Kitap boyunca, numaralandırılmış referanslarla birlikte İrlandaca ifadelerle karşılaşacaksınız. Bunlar, çevirilerini bulabileceğiniz kitabın sonundaki dipnotlara karşılık gelir. Özgünlüğü ve dile saygıyı sağlamak için, her ayrıntıda bana rehberlik eden bir İrlandaca bilen kişiyle yakından çalıştım. Okurken sayfalar arasında ileri geri geçiş yapabilirsiniz, ancak daha kapsamlı bir deneyim için önce kendinizi hikayeye kaptırmanızı ve daha sonra çevirileri incelemenizi öneririm.

Bu yolculuğa benimle birlikte çıkmayı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Umarım Elara ve diğerlerinin azmi size ilham verir, ancak lütfen okurken kendinize karşı nazik olun.

Tüm sevgim ve saygılarımla,
J.M. Grosvalet

ÖNSöz

Gök gürültüsü gibi bir ses uzun uykumdan beni uyandırdı. Çağlar boyu süren sessiz meditasyonu delip geçen, varlığında dalgalanmalar yaratan yankılanan bir çarpışmaydı bu.

Yer sarsıldı, ancak bu, kıtaların yavaş ve gıcırtılı hareketlerine alışılmış bir şekilde ya da fırtınanın toprağa vurduğu alışılmış öpüşlere benzer bir şekilde değildi.

Hayır, bu bir anormallikti, sert bir uyanıştı, beni kadim zamanlardan beri dingin bir kucaklamayla saran sessizliği paramparça ediyordu. Sanki serbest kalmış ve yakıcı bir yıldız kucağıma düşmüştü. Kurak toprağa yağın taze yağmurun tadını taşıyordu; asırlık vadilerden akan el değmemiş bir nehir gibi.

İçimde doyumsuz bir merak filizlendi ve kendimi aştım, uzandım, tattım. Çünkü içimde boyun eğmez bir açgözlülük, zamandan etkilenmemiş bir açlık, bu taze, canlı özü yutma, varoluşun yeniliklerini bu yeni, canlı bakış açısıyla deneyimleme arzusu vardı.

Ancak, bu anormalliği nihayet ortaya çıkardığımda, korkunç bir keşif beni geri çekilmeye zorladı.

Soluk bir Yıldız Ateşi parıltısı yayan bir ay çocuğuydum; kendini karanlığın bir girdabında kapana kısılmış, özü zincirlenmiş bulmuştu; bana sızan, kemiren ve yozlaştıran, beni uyuşuk bir hissizliğe sürükleyen yırtıcı bir güçtü bu.

Narin bedenini saran karanlık, içindeki vahşi yaşam coşkusunu dizginlemeye, damarlarındaki canlı şarkıyı susturmaya çalışıyordu. Hem

bilinen hem de korkulan bir varlıktı; bozulmamış ışıktan beslenen bir yağmacı, uyumu altüst eden bir yıkıcıydı.

İçimde derin izler bırakan, acı verici bir yavaşlıkla, onun ruhunun sönüşünü, o ilahi Yıldız Ateşinin gözlerinden kayboluşunu izledim.

İçimde bir umutsuzluk çılgılığı yankılandı, böyle bir kayba tanık olmanın verdiği kederli bir yankı. Onun son nefesini verdiğini gördüğümde, koca bedenimin her zerresi kederle titredi.

BöLüm I

Fırtınayla kaplı bir gökyüzünün altında, sis perdesi bozkırın üzerinde girdaplar oluşturarak, Druidlerin ilahisinin kutsal ritmiyle uyumlu bir şekilde titreşiyordu.

Gök gürültüsünde, rüzgarda yankılandı.

Druidler şarkı söyledi ve fırtına da onlarla birlikte şarkı söyledi; her ürpertici notayla yükselen, güçlü bir senfoniydi bu.

Çekim manyetikti, neredeyse baştan çıkarıcıydı. Elara'nın iradesini ipek bir iplik gibi saran, dünyevi olmayan bir ses. Onu özünden çekip, fırtınanın kalbine doğru daha derinlere iten bir ses.

Yağmur acımasızca üzerine vuruyor, buz gibi pençeleriyle onu parçalıyor, tenini yakıp kızartıyordu. İnce bluzu buzdan bir kılıf gibi vücuduna yapışmış, genellikle canlı ve meydan okuyan kuzgun siyahı saçları ise şimdi solgun, yağmurdan sıırıslıklam olmuş yüzüne cansızca yapışmıştı.

Bütün günler arasında, tam da bugün olması gerekiyordu; içinden lanetler savurdu, onu kendi zihninde bile uysal tutmayı amaçlayan büyüünün cazibesine karşı savaşıyordu. Donmuş bedeninden aşağı süzülen her damla, kaderin bir başka ihaneti gibi geliyordu.

Bu bataklıktan nefret ediyordu. Druidlerin, Başrahibin buraya nasıl saygı gösterdiğinden nefret ediyordu; çünkü havada hissettiği, tattığı tek şey ölümün acı kokusuydu.

Druidlerin safları, onun yavaş yürüyüşünü umutsuz bir beklentiyle, sanki o onların kurtuluş ışığıymış gibi izlediler.

Bakışları, inançları, hepsi bir yalandı.

Onlar onda kurtuluşu gördüler. Ama o sadece kendi müjdelediği felaketi görebiliyordu.

Midesi bulanıyordu, zaten lanetlenmiş bir dünyanın ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Bu bozkır, bu kutsal toprak, bir sığınak değil, ölmekte olan bir diyara yazılmış bir ağıttı.

Derin zümrüt ve oniksle örtülü Druid'in cübbesi fırtınada dalgalanıyor, parıldayan iplikler ayın gümüş öpücüğünü yansıtıyordu. Başlıklarının altında gizlenmiş bakışları, tenine dokunan soğuk parmaklar gibi onu süzüyordu. Attığı her adım, şarkılarını daha da güçlendiriyor gibiydi; gözleri daha parlak parlıyor, doğaüstü bir ateşle ışıldıyor, dudakları ise kadim bir tını taşıyan bir şarkıda daha hızlı hareket ediyordu.

Elara titremesini bastırdı.

Kendilerine yeryüzünün adamları, gökyüzüne fısıldayanlar, kadim düzenin koruyucuları diyorlardı. Ama ondan istedikleri şey... korkunçtu.

Keskin bir öksürük sesi Elara'yı düşüncelerinden sıyırdı. Başını sese doğru çevirdi, bakışlarını badem şeklindeki gözlerle buluşturan bir gerilim hissetti—Avis.

İçinden bir rahatlama hissi geçti. Bu karanlık alemde Avis, bir güneş ışığı parçasıydı; nadir bir iyilik dokunuşu. Elara'nın tam anlamıyla bir arkadaşı olmasa da, müttefik olarak gördüğü tek kişi o olabilirdi.

Avis başlığını geri çekti ve diğer müritleri saran eter sisinden etkilenmemiş berrak gözlerini ortaya çıkardı. Altın kahverengi teninin altında hafif bir solgunluk huzursuzluğa işaret ediyordu ve Elara'nın kısılmış gözlerinde bir soru belirdi.

Avis, başını hafifçe sallayarak kortejin sırasını işaret etti. Elara'nın midesi altüst oldu, kalbi göğsünde uyarı verircesine hızla çarpıyordu.

Tanrım, yine mi?

Bakışları Avis'in ipucunu takip etti ve o lanetli ogham asalarını tutan, çok tanıdık Branwen figürüne takıldı. Branwen ona dik dik baktı, uzun siyah saçları kemik gibi solgun yüzünün etrafında koyu bir perde gibi sarkıyordu.

Elara bakışlarını Avis'e çevirdi; Druid'in sempatik suratında yansıyan, ortak bir tedirginlik parıltısı vardı. Boğazına saplanmış yumruyu atmaya yetmeyen sert bir yutkunmayla, paniği bastırmaya çalıştı. Adımları sendeledi, Druidlerin ilahileri kulaklarında fiziksel bir güç gibi yankılanıyor, topuklarını dürtüyordu. Her nota Branwen'in çekimini,

kötülüğünü somut bir güç, onu kendine doğru çeken bir kara delik gibi artırıyor gibiydi.

Kendini hazırladı, içgüdüleri dönüp kaçmasını haykırıyordu ama hain ayakları onu ilerlemeye devam ettirdi.

Tam karşısına dikildiği anda, kehanet gücü birden saldırdı. Vahşi müdahale zihinsel bariyerlerini aştı, görüşü bir anlığına bulanıklaştı. Dışlerini sıktı.

Bu güçte yumuşaklık, yol gösterici düşünce veya öngörü yoktu; sadece şiddet dolu bir talep vardı.

Büyü sözleri dudaklarından dökülürken, asalar çamurda yuvarlanarak ayaklarının dibine düştü; ancak tahmin edebileceği eski bir dildi bu. Ama onun kehanetini çözmekle hiç ilgilenmiyordu.

Druidlerin eteri onu ısrarla çekip ileriye doğru itse de, Elara bu güçle daha önce de dans etmişti. Bu gücün çekiminin ritmini ve ona -en azından bir anlığına- karşı koymanın incelikli yollarını öğrenmişti.

Çenesi kasıldı, meydan okurcasına parlayan gözleri Branwen'in gözlerine kilitlendi.

Göz bebekleri hafifçe büyüdü, belki de onun tereddüt edeceğini bekliyordu. Ama o, büyüünün çağırdığı gibi sadece adım atmak yerine, bilerek ayağını asalarından birinin üzerine koydu, çamura gömdü ve soğuk çamurun parmak uçlarından geçmesinin verdiği hissi garip bir şekilde tatmin edici buldu.

Gözleri kocaman açıldı, neredeyse yüzünü yutacak gibiydi, ona vurma isteğinden parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Ve emindi ki, başka herhangi biri onun elinin gazabını hissederdi. Yine de dimdik durdu, çenesini yukarı kaldırdı ve en ufak bir korku belirtisi göstermeden onun alev alev yanan gözlerine baktı. Konumunun ona sağladığı tek kalkanın, dokunulmazlığın, verdiği rahatlığın tadını çıkarıyordu.

Elara, geriye bakma zahmetine bile girmeden ilerledi, ayağı tam olarak onun kıymetli aletlerinden birinin üzerine bastı ve onu daha da çamura gömdü. Eğer onu rahatsız etmek istiyorsa, bundan daha fazlasını yapması gerekecekti.

"Kendini hepimizden üstün mü sanıyorsun, Kutsal?" Ses tonundaki zehir onu duraksattı. "Bu gece haddini öğreneceksin."

Kısa bir bakışta, çamurlu sopalarına tutunmuş, yüzüne kazınmış iğrenç bir sırıtışla onu gördü. Tüylerini diken diken eden bir tiksinti ürpertisi omurgasından yukarı doğru yayıldı.

Ne kadar da iğrenç bir herif.

Rahatsızlığını bir kenara bırakarak, gözlerini devirip adamın çok değer verdiği dallara karşı hafif bir küçümseme ifadesi takındı. Adamın sopalarının kehanet ettiği her ne kadar gizemli saçmalık olursa olsun, Elara için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Adamın kendisi kadar önemsizdi. Sopaları istediği kadar felaket fısıldayabilirdi; Elara'nın umurunda bile değildi.

Bugün, tam da o gün, Branwen'in kehanetine katlanmayı reddetti. Özellikle de Çağrı Günü'nde. Bütün bu olay bir maskaralıktı; kutsallık kisvesi altında sergilenen bir gösteriş ve tören, ama aklı başında herkes bunun gerçekte ne olduğunu görebilirdi. O da kesinlikle görmüştü.

Bu sadece bir güç gösterisiydi, onun bu lanetli alemde bir araçtan başka bir şey olmadığını, kontrol edilmesi gereken bir kukla, ellerindeki bir manken olduğunu hatırlatan bir hareketti.

Cenaze alayının son bölümünde ilerlerken, kendisine bakan sertleşmiş yüzlere bakmaktan kendini alamadı. Her gün karşılaştığı, birlikte dua ettiği, yemek yediği insanlar da aynı donuk bakışları taşıyordu. Onu izliyorlardı, ama gözleri onu görmüyordu.

Gemiye gördüler.

Elara'nın, yüzeye çıkmaya cesaret ettiği her an bastırmaya çalıştığı küçük bir ses, sessizce bilincine sızdı.

Ya Branwen doğruyu söyleseydi?

Ya kaderin acımasız bir cilvesiyle, büyüğü bu sefer gerçekten işe yararsa?

"Çırağım Elara'yı üzdün."

Başrahip Edgar'ın cilalı taş kadar pürüzsüz sesi, yolculuğunu tamamlayıp tam Druidlerin ilahisi fırtınanın içinde kaybolurken onun önünde durduğunda yankılandı.

Edgar kaskatı duruyordu, silueti fırtınanın ortasında belirgin bir şekilde görünüyordu. Bir karga omzuna konmuş, sonra onun fısıltısıyla uçup gitmişti. Sağanak yağmur, bakışları ona döndüğünde asil duruşunu daha da keskinleştirmişti.

O sinir bozucu, çok tanıdık sızı göğsünü tırmaladı ve bir anlığına—sadece bir nefesliğine—özgüveni sarsıldı.

Elbette, Branwen'i savunmak için hemen harekete geçecekti.

Düşünce o kadar acınası derecede tahmin edilebilirdi ki neredeyse gülecekti.

"Belki de daha az hassas bir iş alanını düşünmeli," dedi Elara, yapmacık bir masumiyetle kırpıklarını kırıştıtararak.

Önemsiz bir laf sokmaydı ama verdiği tatmin duygusuna engel olamadı.

Edgar'ın tepkisi tahmin edilebilir olduğu kadar hızlıydı. Yüz ifadesi gerildi, delici bakışlarında hafif bir rahatsızlık belirtisi açıkça görüldü.

İçini garip bir haz duygusu kemirdi. Edgar'ın sakin tavrını, az da olsa, bozmak ona tatmin duygusu veriyordu. Sert rahibin altında, kolayca sinirlendirilebilen bir adam vardı; görüldüğü kadar sarsılmaz olmayan bir adam.

Edgar tarafından Aewora eyaletinde dünyanın geri kalanından gizli tutulmuştu. Sadece Latheria krallığını yöneten Yüce Lord Osin tarafından çağrıldığında ortaya çıkıyordu.

Edgar onun gardiyanı, vasisi ve güney bölgesinin dışındaki dünyayla tek bağlantısıydı.

Latheria'da güç görünüşte Lord Egemen ve Yüksek Konsey (Edgar dahil) arasında paylaşılıyordu; bu konsey, soylu Druidler ve laik lordlardan oluşan bir karışımdı. Ancak gerçek kontrol genellikle eteri ustaca kullananların ve onların kulaklarına fısıldayan Druidlerin elinde gibi görünüyordu. Bugünkü yolculuğu, bu tür siyasi manevraların doğrudan bir sonucuydu.

Üç gün sonra Osin, yıllarca süren eğitimden sonra takipçilerinin kitlelerin önünde durup kanlarını onun kanıyla birleştirmeye çalışacakları bir gösteri olan Birleşme Töreni'ni düzenleyecekti. İnançlarına göre bu ritüel, ruhlarını bir elemente bağlayacak ve damarlarında gizli bir nehir gibi akan saklı eteri uyandıracaktı.

Elara'nın içindeki uy dormant bir güç olan bu eter, ancak dualarla çağrılıp kutsandığında, kanındaki basit bir fısıltıdan onların kanındaki bir kükremeye dönüştüğünde harekete geçiyordu.

Dediler ki, onun kanı bir armağandı. Bir adaktı, diye vaaz ettiler. Ama Elara'nın gördüğü tek şey bir lanetti, kaderini acı ve fedakarlık iplikleriyle ören Kader Tanrıçalarının acımasız bir şakasıydı.

Onun yeteneği, aynı zamanda laneti, varoluşunun bir parçası haline gelmişti; asla kaçamayacağı bir şeydi bu.

Çünkü o, Kutsal Olan'dı. Kanı, diyardaki saf eterin son deposuydu. Bu, kullanabileceği bir güç değil, verebileceği bir güçtü. Kalbinin her atışıyla, kanının her damlasıyla ödediği bir armağandı. Ve her şey onlar içindi. Baş

Rahip için, Osin için, etere ihtiyaç duyan diyar için ve onu terk eden tanrılar için.

Edgar, "Elara, dualarını oku," diye emretti. "Anneler yolculuklarına bereket versin ve Osin'in keskin gözleri seni layık görsün."

Şakakları zonluyordu ama dikkatlice boyun eğme gösterisi yaparak bakışlarını aşağıya indirdi ve derin bir nefes aldı.

"Rhiannon, ölüm ve dengede, yolumu aydınlat," diye fısıldadı, sesi elementlerin uğultusu arasında zar zor duyuluyordu. "Epona, yaşamın besleyicisi, ruhumu zenginleştir. Aine, güneş ve ay, cesaret ve bilgeliği aşıla."

Sözleri, fırtınada kırılğan dallar gibiydi; onu terk eden bir dünyaya onu armağan eden ilahi varlıklara doğru uzanıyordu.

"Ey Kutsal Üçleme, yakarışımı işit; benimle yürü."

Evrenin engin enginliğinde, tanrıların yıldızlar kadar çok olduğu yerde, üç ilahi kız kardeş diğerlerinden ayrı durarak Latheria'nın ölümlü diyarını yaratıyordu. Rhiannon ölümün gizemlerini yönetiyor, ahiretin dengesini sağlıyordu. Onun eşi Epona, dünyanın her köşesine hayat üflüyor, büyümeyi besliyor ve her yeni başlangıcı müjdeliyordu. Aralarında ise hem güneşin hem de ayın tanrıçası olan Aine duruyordu; o zamanın döngülerini yönetiyor, gökyüzünü gün ışığının parlaklığı ve gecenin narin ışıltısıyla boyuyordu.

Pek çok tanrının kendi alanları olsa da, ölümlü alemlerin özünü şekillendirenler bu üçüydü; mirasları her gün doğumu ve gün batımında, her doğumda ve her son nefeste yankılanıyordu. Ve Elara bu üçünden de nefret ediyordu.

Edgar ona doğru uzandı. Demir yüzüğüne yerleştirilmiş jasper taşı titreşti, onları doğrudan kan ayınının beklediği Osin'in taht odasına taşıyacak olan eterle yüklüydü.

Karnında bir düğüm oluştu ve Elara, elini onun eline uzatırken yüzünü buruşturma isteğini bastırdı. Dişlerini sıktı, Druidlerin safından ayrılmaya hazırlanırken kendini hazırladı. Ama sonra—havada yumuşak, neredeyse duyulmayan bir fısıltı yankılandı.

Arkasındaki yükselen meşe ağaçlarının yanından sessizce, hüzünlü bir iç çekiş gibi geçti, sanki esintiyle birlikte taşındı. Gömleğinin kumaşını hafifçe kıpırdattı, kısa bir dokunuştı ama nefesinin kesilmesine yetti.

Edgar'ın sabırsızca çekişi neredeyse hiç fark edilmedi; ayakları olduğu yerde mihlanmış, her siniri bu ürpertici melodinin gerçek mi yoksa bozulan

akıl sağlığının bir ürünü mü olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ama işte oradaydı—yeryüzünün şarkısı.

Ensesinde bir ürperti hissetti.

Bu, geçmişin bir şarkısıydı, fısıltılarla söylenen, zamanın ipliklerine dokunmuş bir şarkıydı. Başının üzerindeki fırtınada yankılandı, fırtınanın kalbine doğru yol aldı ve çalkantıların içine yerleşti. Yerin altı titreşiyordu, ayak tabanlarından yukarı doğru yankılanan ve kemiklerini saran nazik bir kalp atışı gibiydi.

Elara'nın nefesi kesildi, içinde ilkel bir şey kıpırdandı; meşe ağaçları kadar kadim ve fırtına kadar vahşi bir varlık hissetti.

Onu bir savaşıının kalkanını kavradığı gibi sıkıca tuttu.

“Elara!” Edgar'ın sesi havayı yarıp geçti. Koyu renk gözleri Elara'nın gözlerine dikildi; göğsündeki çarpıntı meydan okuyan bir davul ritmine dönüştü, bu ritim topraklarda yankılanan artan baskıya karşı koyuyordu.

Etrafındaki yüzleri hızla taradı.

Ama sanki sağır ve kör olmuş bir dünyada yapayalnız kalmıştı.

Ha.

Edgar'ın parmakları kadının koluna saplandı, bu da kadının dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Yüzüğünün içindeki kristal parladı ve havada çatırdayan bir enerji deşarjı yayarak önlerinde bir yarık açtı.

Elara, Boşluğa adım atarken derin bir nefes aldı ve bir anlığına hem her yerde hem de hiçbir yerde var oldu.

BöLüm 2

Elara'nın etrafını sonsuz bir gece kapladı; öylesine mutlak bir karanlık ki, tutunduğu her düşünceyi, her korkuyu, her hayali yuttu. Bu, salt ses yokluğunun da ötesinde bir sessizlikti; varoluşun kendisini reddeden bir boşluktu. Kendi bedeninin nerede bittiğini ve uçsuz bucaksız Boşluğun nerede başladığını ayırt edemez hale geldi.

Birbirlerinden ayırt edilemez hale gelmiş, tek bir varlık olmuşlardı.

Bu alemde zamanın önemi kalmamıştı. Düşüncelerinin yankılanması, bu hiçlikte hâlâ var olduğunun tek kanıtıydı. Bir de, Boşluğun çalkantılı akıntıları arasında ilerlerken Edgar'ın sert tutuşu.

Uzaktan ince bir ışık hüzmeleri belirdi ve bu da kalbinin çılgınca atmasına neden oldu.

Edgar onu öne doğru çekti ve Elara kendini hazırladı, hissettiği his aniden bastırınca her kası kasıldı.

Bu bir yırtılma, bir parçalanma ve ardından şiddetli bir yeniden birleşmeydi.

Ama başladığı gibi aniden sona erdi.

Sert rüzgarlar dindi, tiz sesler arka plana karıştı ve gözlerini açtığında, kalan parlaklığa karşı gözlerini kırıştırarak, kendini Lord Osin'in egemen sarayı olan Mordenhall'da buldu.

Parlatılmış oniksle kaplı, mağara gibi geniş oda, önünde sonsuza dek uzanıyordu. Duvarlar, yüzyıllar boyunca büyümüş kemikleri yansıtan tuhaf, organik desenlerle kıvrılıyor ve sırlıklam görüntüsünü ona geri yansıtıyordu. Odanın her detayı, kararmış demirden yapılmış pençe benzeri

avizelerden mobilyaların keskin ve yırtıcı tasarımına kadar, rahatlık veya huzur için değil, güç için tasarlanmış bir yeri anlatıyordu.

"Dediklerini yap ve kibar konuş," diye mırıldandı Edgar, sesi her zaman gözlerinde zonklayan bir acı bırakan o tanıdık, soğuk küçümsemeyle doluydu.

Bakışları yukarıya doğru kaydı. "Endişeniz gerçekten de çok büyük."

Elara'nın parmakları istemsiz, huzursuz bir şekilde seğirdi. Ama sonra Edgar durdu ve Elara, soğuk gözlerinin derinliklerinde alışılmadık bir parıltı gördü.

Çenesi seğirdi, kelimeleri düşünürken tereddüt etti. "Kutsal," diye mırıldandı derin bir nefes alarak. Solgun yüzü gerildi, zaten belirgin olan elmacık kemikleri daha da keskinleşti. "Ortalıkta fısıltılar dolaşıyor. Lord Hükümdarın mizacı son zamanlarda oldukça... kırılabilir, hatta onun için bile. Size son derece ihtiyatlı davranmanızı tavsiye ederim. Şimdi isyankar davranmanın zamanı değil."

Kalbi sıkıştı. Başkent Arinthe'e yapılan her çağrı, her dönüşün kaderini belirleme potansiyeli taşıdığı bir rulet oyunu gibiydi. Her dönüş yolculuğu onu daha az parlak, daha az güçlü, daha az kendisi haline getiriyordu.

Ve tüm bu süre boyunca Edgar olanları izledi.

Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey söylemedi. Onun acısını sıradan bir rutine, neredeyse klinik bir kayıtsızlıkla titizlikle takip edilmesi gereken bir programa indirgedi. Bu, paslanmış bir yaraya tuz sürülmesi gibiydi. Değerinin sürekli bir hatırlatıcısıydı. Kendini bir araç, bir kaynak gibi hissetti. İnsandan daha aşağı ve tamamen yalnız.

Ona son bir anlamlı bakış attıktan sonra döndü ve yarıktan geçti, pelerini arkasında dalgalanırken Boşluk onu tamamen yuttu.

Ensesinde soğuk terler belirdi. Edgar genellikle birkaç dakikadan daha uzun süre kalırdı, değil mi? Kahretsin. Eğer o bu kadar gerginse, belki de bu gece adımlarını dikkatlice izlemesi gerekiyordu.

Arkasından bir boğaz temizleme sesi geldi ve dikkatini yarıktan yayılan soluk ışıktan uzaklaştırdı. Elara arkasını döndüğünde, Lord Osin'in birçok hizmetkarından birini buldu; bu kişi, günün kasvetli görevlerinden ziyade görkemli bir şenliğe yakışır giysilerle süslenmişti. Ancak bu sarayda, hizmetkarlık bile bir ihtişam gösterisiydi; bu, Osin'in güzellik ve düzene olan amansız bağlılığının doğrudan bir sonucuydu ve bu bağlılık hizmetkarlara kadar uzanıyordu.

“Kutsal.” Fenlin başını eğdi, yumuşak kahverengi saçları alnına düştü. “Bu şartlar altında, 'seni görmek ne güzel' demek biraz yersiz değil mi?”

Sırıttı. "Toplantılarımız ne zaman geleneksel oldu ki?"

Bu lanetli krallıktaki sayısız yüz arasında Fenlin'inki onun en sevdiğiydi. Yedi yıl önce Verdaran arşivlerinde tanışmışlardı; o on dört, Fenlin on yedi yaşındaydı, ancak aralarındaki yaş farkı onun ona karşı nazik davranmasına asla engel olmamış, unvanı da onu asla korkutmamıştı. Her zaman "kazara" yasaklanmış parşömenleri ve kitapları bulması için bırakacağına güvenebilirdi; bu hazineleri gizlice okur, kalbi heyecanla çarpardı.

Ama mesele sadece kitaplar değildi. Kâtipler günün sonunda ayrıldıktan çok sonra bile onun yanında oturup, memleketi olan doğu dağları hakkında ona hikâyeler anlatmasıydı. Kadim ağaçları ikiye ayırabilecek vahşi fırtınalar, sanki tanrıların kendileri tarafından resmedilmiş gibi canlı çiçeklerle dolu çayırlar hakkında hikâyeler.

Onu arşivin en ücra köşesinde, Ulrith'e yapılan bir başka acımasız çağrıdan sonra yüzünü ellerine gömmüş ağlarken bulmuştu. Soru sormamıştı. Sadece yanındaki masaya, kenarları kendi diktığı minik, beceriksiz çiçeklerle işlenmiş bir mendil bırakmış ve sessizce, "Yarın senin için bırakacağım ilk kitap mutlu bir şey olacak," demişti.

Ve gerçekten de öyleydi. Bir kralı alt eden bir tilki hakkında, yaramazlık ve zekâ dolu, gülünç bir hikaye. O kadar çok gülmüştü ki, bir anlığına hayatının gerçekliğini unutmuştu.

Verdara'daki zamanı kısa olsa da, iyiliği onu Ulrith'e her çağrıldığında takip etmişti. Onu özlemişti, ama doğu krallığında olduğunu bilmek her zaman küçük bir teselli olmuştu; zulmün geçerli olduğu bir sarayda bir parça sıcaklık.

Gözleri titredi, vücudunu incelerken yumuşadı. "Seni neyle örtmüşler böyle? Sanki muson yağmurlarında yüzmüşsün gibi görünüyorsun."

Kaşını kaldırdı. "Güneyden gelen bir fırtınaya yakalandım. Ama biraz yağmur yüzünden Osin'den ayini ertelemesini isteyebilecek durumda değilim."

“Haklısın,” diye kabul etti, gülümsemesinde bir miktar ironi vardı. Eli açıldığında avucundan sıcaklık yayıldı; bu sıcaklık hiç de rahatlatıcı değildi. Yanmış et ve kükürtün iğrenç kokusunu, doğaya aykırı bir kokuyu beraberinde taşıyordu.

Elara, teninde gezinen sıcak hava dalgalarıyla titredi; bu dalgalar, sırlıklam olmuş elbisesindeki nemi yavaş yavaş çekerek, tamamen kuruyana kadar devam etti.

Fenlin'in eterinin kalıcı kokusuna rağmen, teninde bir rahatlama hissi yükseldi. Isınmıyordu ama en azından rahatsız edici nemlilik gitmişti.

Bu karanlık yerdeki rollerine rağmen, Fenlin de diğer personel gibi bir nebze eter elde etmişti; bu, onların dünyasında nadir bir ayrıcalıktı. Demir yüzüğüne yerleştirilmiş mütevazı güneş taşı küçük olabilir, ama bir güce sahipti. En azından, konumunun ihtiyaçlarını karşılamaya yetecek kadar.

Elara ona teşekkür etti ve yapmacık bir gülümsemeyle, boş bir neşe gösterisi yaparak, "Ne düşünüyorsun? Daha büyük bir iyilik için parçalara ayrılmaya hazır gibi mi görünüyorum?" dedi. Alaycı bir şekilde hafifçe döndü, iç çamaşırı ayak bileklerinin etrafında dans ediyordu.

Korkuyu mizaha dönüştürmek, Elara için nefes almak kadar tanıdık bir taktikti. Uzun zaman önce ustalaştığı bir oyundu bu; kahkaha ve umutsuzluk arasında ince bir çizgide yürüyordu, sanki yerinde bir şaka, dünyasının ağırlığının onu ezmesini engelleyebilirmiş gibi.

Ama Fenlin gülmüyordu. Gözlerindeki mizah kaybolmuş, yerini gözlerinin kenarındaki silik çizgileri belirginleştiren derin bir endişe almıştı.

"Bu hayata hapsolmuş olabilirsin Elara, ama bir an bile fark etmediğimi sanma." Bir adım daha yaklaştı, bakışları onunkileri aradı. "Bu yerde bile her gün biraz daha büyüyorsun."

Boğazında bir düğüm oluştu ve göğsünde ham ve hassas bir duygu kabardı. Daha önce ona hiç adıyla seslenmemişti. Ulrith halkı için o bir unvan, bir semboldü ve asla sadece Elara değildi. Adının bu salonlarda yankılanmasının verdiği isyankar heyecan kalbini hızlandırdı. Yasaklanmış bir toprağa yalınayak adım atmak gibi özgürleştiriciydi. Ve bir an için, onun iyiliğini yansıtacak doğru kelimeleri ararken kendini kaybolmuş hissetti. Onları yakalayamadan, büyük demir kapılar protesto edercesine gıcırdadı ve başka birinin geldiğini duyurdu.

Derinin taşa sürtünmesinden çıkan hafif sürtünme sesi bile midesini alt üst etti.

Osin'in kişisel Druidi Godfrey, tereddütlü adımlarla içeri girdi; taşıdığı tepsi titrek ellerinde sallanıyor, her bir şişe devrilme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Koyu renk saçları, düzgünce toplanmış bir topuz halindeydi ve altında gizlendiğini bildiği çekingen ruhu maskeleyen bir ciddiyet yansıtıyordu.

Yeşil gözleri odanın karşısından Elara'nın kilerle buluştu. Kısa süren bu temas, bakışlarını kaçırmadan ve tepsiyi tören masasına bırakmadan önce sadece bir an sürdü; cilalı ahşabın kenarındaki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Şakağından tek bir ter damlası süzüldü ve Elara'nın gözleri kısıldı.

Bu onun ilk ayını değildi, peki neden acemi bir çırak gibi davranıyordu?

Hiç konuşmamışlardı ama o yorgun gözlerde ortak bir anlayışa işaret eden bir şey vardı. Sempatı mıydı, yoksa acıma mıydı? O da zorunlu bir görev duygusuyla bu kutsal olmayan ayine katılmış mıydı? Bu tür duygular beslese bile, asla dile getirmezdi.

Osin onların konuşmasını kesinlikle yasakladı ve Godfrey de itaatkâr bir tavır sergiledi.

“Lord Osin birazdan gelecek,” diye mırıldandı Fenlin, kaşlarındaki hafif kırıksıklık huzursuzluğunu ele veriyordu. “En iyisi kürsünün altındaki yerinizi alın.” Hafifçe eğilerek onu takip etmesi için işaret etti ve önlerinde uzanan geniş alandan ona doğru yol gösterdi.

Yollarının iki yanında devasa obsidyen sütunlar yükseliyordu. Daha eski bir döneme ait monolitler olan bu taşların parlak yüzeyleri meşale ışığını yansıtarak sıcaklık illüzyonu yaratıyordu.

Kalbi, sessizlikteki ayak seslerinin yankısıyla aynı ritimde gümbür gümbür atıyordu. Fen'in her adımındaki beklenti, herhangi bir kelimedenden daha yüksek sesle konuşuyordu. Kürsünün dibine ulaşır ulaşmaz Elara dizlerinin üzerine çöktü, zeminin soğukluğu elbisesinden içeri işledi.

Lord Osin onun boyun eğmesini sözlü olarak talep etmedi, ama buna gerek de yoktu. Onun krallığında bulunması bile yeterli bir emirdi. Ve görünmez iplerle oynatılan bir kukla gibi, başını öne eğerek ve iyi bir esir gibi onun gelişini bekleyerek itaat etti.

Elara'nın bakışları, krallığın uzak köşelerinden getirilmiş lezzetlerle dolu, altın tepsilerin ağırlığı altında inleyen devasa ziyafet sofrasının yanına yerleşen Fenlin'i takip etti. Sunum göz kamaştırıcıydı: kehribar rengi içkiler, yakut kırmızısı şaraplar ve altın rengi bal likörleriyle ağzına kadar dolu kristal sürahiler, mum ışığı altında parıldayarak ziyafetin ön saflarında gururla duruyordu.

Fenlin'in tavrındaki ince değişiklik onun dikkatinden kaçmadı. Gözlerinin etrafında kısa süreli bir gerginlik ve neredeyse fark edilemeyecek kadar sıkılaştan çenesini gördü. Bu sadece bir ziyafet değildi; apaçık bir savurganlık gösterisi ve Arinthel'in elit kesimi ile kitleleri ayıran uçurumun canlı bir hatırlatıcısıydı.

“Ah, korkunun kokusu.”

Elara'nın kalbi boğazına fırladı.

Osin'in tatlı sesi, daha ortaya çıkmadan yankılandı. Odadaki gölgeler bile yoğunlaşmış, tapınırcasına diz çöken karanlık uzantılar uzatmış gibiydi. Toplanan sisin içinden yavaşça ilerledi, loş ışığa doğru akıcı bir şekilde hareket etti.

Elara, vücudunun her kıvrımına göre dikilmiş kıyafetini fark etmeden edemedi. Simsiyah kadife paltosu, koyu kırmızı ve altın rengi işlemelerle vurgulanarak vücuduna yapışmıştı. Giysileri eşsiz bir lüksü haykırırken, etrafını saran havada ürkütücü bir ağırlık vardı. Tehlikeli bir çekicilik, onun sadece bir hükümdardan daha fazlası olduğunu işaret ediyordu. O, ete kemiğe bürünmüş bir kötülük gücüydü.

"Devam et," diye emretti bileğini Godfrey'e doğru bir hareketle. Godfrey bir an tereddüt ettikten sonra telaşla tentürlerini karıştırmaya başladı.

Elara gözlerini kaçırdı, ama nafileydi. Osin çoktan aralarındaki mesafeyi kapatıyordu; her adım sesi savaş davulunun yankısı gibiydi. Önünde durdu ve çenesini kaldırarak gözlerinin içine bakmasını sağladı.

Keskin mavi gözleri onun gözleriyle buluştu, alay edercesine, kusursuzca taranmış, buz gibi sarı saçlarından bile daha soğuktu. Sert açılardan oluşan bir tuval gibiydi, her santimi etkileyici bir otoriteyle şekillendirilmişti. Yine de en haince olan gülümsemesiydi; geniş, kötü niyetli, alaycı bir eğri.

"İyisindir umarım?" diye mırıldandı, kadının tüylerini diken diken eden bir kendini beğenmişlikle. "Küçük buluşmalarımız arasındaki zaman dilimlerinde hayatın ne kadar sıkıcı olduğunu ancak tahmin edebiliyorum."

Elara dişlerini o kadar sıkı sıkı ki çenesi çıtırdadı ve Osin'in kendinden memnun sırıtışı daha da derinleşti, başparmağıyla çenesini sıkıştırdıktan sonra tahtına oturmak için hareket ederken cübbesinin hışırtısı odada yankılandı.

Kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ancak Osin tahta oturduğu anda odanın devasa kapıları gıcırtyla açıldı.

Asker sıraları senkronize adımlarla ilerledi, ifadesiz yüzleri liderlerinin soğuk acımasızlığını yansıtıyordu. Her birinin üzerinde hiçbir nişan, hiçbir bireysellik belirtisi olmayan zırhlar vardı. Sadece kürsünün iki yanına doğru akan bir güç ve kuvvet yığınydı. Onlar Lejyon'du, Osin'in seçkin muhafızlarıydı.

Gözleri aşağıya doğru kayd ı ve önünde sık ıca kenetlenmiş ellerine takıldı. Etrafındaki bakışlar aniden elle tutulur bir bask ı, etini sık ıştıran küçük kuvvet noktaları gibi hissettirdi. Bunlar, bölgeyi lekeleyen yaralardan sorumlu olan askerlerdi.

Son on yıld ır, çatışmalar diyar ı kasıp kavuruyordu. Bir zamanlar gururlu ve ayrı bölgeler olan Aewora, Bravell ve Ulrith, artık tek bir bask ıcı diktatörlüğün altında eziliyordu. Sadece Kuzey Krallığı Vredia, izole ve metanetli bir şekilde direniyordu. Direnişin son kalesi, her şeyi tüketen gölgeye karşı sönmeyen bir umut ışığıyd ı. Ancak Vredia bile doğudan gelen kötü büyücülüklerle karşı koyamamıştı. Yıllarca, diyar kuzeyden hiçbir haber alamamıştı, sanki topraklarını bir sessizlik büyüğü kaplamıştı.

Ve belki... belki Vredia artık yoktu. Belki de sessiz krallık, dünyanın kemiklerine işlemiş umutsuzluğu dindirmek için fısıldanan bir hikâyeden başka bir şey değıldi. Belki de gerçekten umut edilecek hiçbir şey kalmamıştı.

Elara'nın göğsü sık ıştı ve bilinçli bir çabayla titrek bir nefes aldı. Ama sonra Godfrey karşısında belirdi ve aklındaki tüm yanlış düşünceler silindi.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve rahatsız edici bir zarafetle eterini serbest bıraktı, kuvars yüzüğü bu çabayla parıldıyordu. Burun deliklerini yavaşça, çürümenin son aşamalarındaki bir ceset gibi, o kadar güçlü bir koku doldurdu ki neredeyse dilinde tadını alabiliyordu.

Godfrey'in eteri havada dans ederek, etrafında kıvrılıp bükülerek, etini kemiriyor, derisinde çiçekler gibi açan öfkeli kırmızı yaralar oluşturuyordu. Aniden, güç acımasız ve şiddetli bir şekilde dalgalandı, yara dokusu katmanlarını keserek bileğinden kanlar akıp oniks zemine sıçrayana kadar ilerledi.

Elara'nın görüşü bulanıklaştı, ama kendini izlemeye zorladı; Godfrey'in kutsal ayinleri kanından titiz ve saygılı bir şekilde çıkarıp cam şişelere mühürlemesini izlemekten garip bir teselli buldu. Sunduğı kan, minik şişelerin içinde tutsak yıldızlar gibi parıldıyordu; hem güzel hem de korkunçtu.

Gözlerini kapattı ve Druidlerin öğretilerini, acıyı aşması için ona fısıldanan mantraları hatırladı. Halklarına karşı hissettiklerine rağmen, onların yardımını kabul etmiş ve ritüelleştirilmiş kontrolün ustalığı sayesinde bu azaba katlanmayı öğrenmişti; bu beceri, hayatta kalması için nefes aldığı hava kadar hayati önem taşıyordu.

Dökülen her damla kanıyla, kendi zihinsel disiplininin inceliklerine odaklandı. Çenesinin sıkılması ve yumruklarının kenetlenmesi teslimiyet işaretleri değil, iradesinin ilanıydı. Bu, işkenceye karşı kalesiydi, gerçek gücünü keşfettiği yerdı. Ve bu garip, sessiz mekânda, kıymetli bir şey buldu. Onu her ikisinden de mahrum etmeye çalışan bir dünyada, bir parça kontrol ve bir parça onur.

Alışık olduğu yollarda yürürken nefesi düzene girdi. Odasında dizdiği çakıl taşları - toprağa bir saygı duruşu. Şafak vakti aldığı ölçülü nefesler - bir zamanlar özgürce soluduğu havanın hatırlatıcısı. Bir mumun alevinin dansında bulunduğu teselli anları.

Ayaklarının dibindeki kıpkırmızı gölet onu kurbanlık bir kuzu gibi işaretlemişti. Ama zihninde, dokunulmaz bir şekilde, çok uzaklara sürükleniyor, yalnızca kendi düşüncelerine bağlı kalıyordu. Bu yüzden mum ışığında kaldı, parmakları alevin yakınında geziniyor, onu yakmaya cesaret etmesini bekliyordu. Ama alev onu asla yakmadı.

Taht odasının devasa demir kapıları bir kez daha açıldığında, odanın içinde yankılanan bir gürültü duyuldu; ancak bu seferki açılış şiddeti duvarları sarsacak kadar güçlüydü.

Elara'nın kalbi boğazına kadar fırladı, gözleri aniden gelen rahatsızlığa doğru çevrildi; koridorun loş ışığına karşı belirgin bir şekilde göze çarpan gölgeli bir figür.

Lanet olsun ona, yokluğa!

En azından Branwen, kehanetinin gerçekleştiğine şahit olamadı.

Onu en son gördüğünden beri yıllar geçmişti ve içini bir yerlerde, belki de Ölüm Tanrıçası Rhiannon'un kollarında sonunu bulduğuna inanmaya cesaret etmişti. Ama o, kendi başına bir tanrı gibi odaya girdiğinde, bu iyimser düşüncenin her zerresi paramparça oldu.

Kadın, koridorda ilerlerken onu bakışlarıyla takip etti; içini saran açıklanamaz bir çekim, her hareketine odaklanmıştı. Savaşta sertleşmiş deri zırhı, güçlü bedenine sıkıca yapışmış, sırtına bağlı mızrağın donuk parıltısıyla tamamlanmıştı. Onu en çok büyüleyen şey ise maskesiydi; kıvrımlı boynuzlarla taçlandırılmış, siyah taştan yapılmış şeytani bir heykel. Ama bu sadece bir maske değildi. Lejyon içindeki yüksek konumunun bir sembolüydü, onu en korkusuz ve sarsılmaz savaşçıları olarak işaretliyordu.

Eşsiz beceriye ve sarsılmaz bir bağlılığa sahip bir avcı.

Diya'nın her sessiz köşesinde ve gölgeli sokağında insanlar onun unvanını fısıldıyorlardı, her hece korkuyla doluydu: 'Avcı.'

Korkuyla yoğrulmuş bir mirastan doğan bir isim. Eyaletler boyunca kanlı yollar açan, eski geleneklere bağlı olanların son kalelerini acımasızca yok eden bir isim. Tírr'in Yazıt Koruyucuları—isyancılar.

Aewora'da, Druidler Osin'in acımasız dehasından fısıldıyorlardı. Eski dünyanın sesini nasıl sistematik bir şekilde susturduğunu, herkesi sadece kendi dilini konuşmaya zorladığını anlatıyorlardı. Tírrish yazısıyla yazılmış el yazmalarını yutan gürleyen ateşlerle dolu meydanların canlı anlatımları onu rahatsız etmişti. Avcı ve Lejyon'un yardımıyla, bir kültürün özü küle dönmüştü.

Avcı, dondurucu bir sessizlikle obsidyen maskesinin ardında odayı inceledi. Karanlık gözleri Elara'ya dikildi; soğuk, hesapçı bakışları onu, botunun altında ezilmeyi bekleyen bir böcekten farksız hissettirdi.

Etrafındaki hava ağırlaşırken bile bakışlarını sabit tuttu, gözleri onun gözlerine kilitlenmişti. Aynı mekânda bulundukları her seferinde bu etkiyi yaratıyordu. Bakışları yoğun, neredeyse istilacıydı, sanki derisini soyup saklamaya çalıştığı her şeyi görebilirdi. Ama yıllar önce kendine bir söz vermişti. Bunu asla ona göstermeyecekti; bakışları altında sinirlerinin nasıl gerildiğini, varlığının onu içten dışa nasıl alt üst ettiğini.

Doğudan gelen bu canavarlar korkuyu koklayabiliyor, içlerine çekebiliyor ve havadan bile beslenebiliyorlardı. Ve o da, efendisi gibi, kadının korkusuna karşı özel bir iştah geliştirmiş gibiydi.

Avcı, efendisinin yanına yerleşirken, kadının boğazındaki kalın yara izi onun bakışları altında zonluyordu.

Elara, ona dokunma, kutsal bir ritüelin değil, şiddetin sonucu olan o izi yatıştırma dürtüsüne karşı koydu. Adamın gözleri, sanki onu rahatsız ettiğini biliyormuş gibi, sanki ortak lanetlerinin tenine kazınmış olduğunu okuyabiliyormuş gibi o ize indi.

Gözlerini aniden kapattı, bastırmaya çalıştığı anı savunma mekanizmalarını aşmaya başlayınca şakaklarında bıçak saplanması gibi bir acı hissetti.

“Minva sölk harn.”

Zihninde özenle inşa ettiği yola tutunarak, kesik kesik bir nefes aldı. Ancak tuğlalar birer birer ufalandı ve rüyalarına musallat olan farklı renklerdeki bakışlara yer açtı.

Kahretsin. Göz kapaklarını daha da sıkıca kapattı, sanki salt irade geçmiş engelleyebilirmiş gibi. Ama bu anı, kontrol altına alma

girişimlerinin hepsine meydan okuyordu; bir kere serbest bırakıldıktan sonra onu kontrol altında tutmaya hiçbir ustalık, hiçbir ritüel yetmemişti.

Tek bir nefeste geçmişe döndü; on iki yaşında, naif ve başkentte korunaklı bir hayat sürdüğü günlere, avcının ağabeyi Thane'in, hizmetçisi onu yatağına yatırdıktan sonra sessizce odasına girdiği geceye.

Varlığı kafa karıştırıcıydı ama ilk başta endişe verici değildi. Elara onu saraydan tanıyordu; her zaman küçük kardeşinin yanındaydı, çarpıcı yüz hatları, farklı renklerdeki gözleri ve açıkça nefret ettiği bir yere bağlı bir adamın duruşuyla daha da sıra dışı görünüyordu.

Elara'nın ikisiyle olan etkileşimleri, Osin'in kendi kutsallık imajını parlatmak için onu etrafta gezdirdiği zamanlarda sahnelenen, kısa, garip, resmi ve yapmacık konuşmalardan ibaretti. Aslında bunu pek de önemsememişti; bu saray toplantıları, diğer çocukları, her zaman çok terbiyeli, hatta biraz da yaramaz olan soylu çocukları izlemek için nadir fırsatlarından biriydi.

Avcı, aralarında her zaman onun dikkatini çekmişti. Henüz on üç yaşında olmasına rağmen, yaptığı her hareket hesaplı, her yüz ifadesi titizlikle kontrol edilmiş gibiydi. Keskin, neredeyse dikenli bir tavır, mesafeyi ve bir miktar üstünlüğü çağrıştıran bir soğukluğu vardı.

O kadar sakin ve dokunulmaz bir görünüm sergilemekle meşguldü ki, onun kendisini fark ettiğini hiç düşünmemişti. Ta ki kardeşi bir gece gizlice odasına girene kadar.

Hatırladığı tek şey, Thane'in bıçağının soğuk ucunun boğazını okşadığı anın yarattığı şok, boynundan aşağı akan kanın gerçeküstü sıcaklığı ve yepyeni iç çamaşırının mahvolmasından duyduğu tuhaf suçluluk duygusu ile hizmetçisinin nasıl endişeleneceğiydi.

Oda kaosa sürüklenmeden önce çılgılık bile atamadı, fırsat bulamadı. Bir bağırış, bir şeyin kırılma sesi ve ardından Avcı'nın karanlık, iri gözleri ona dikildi; daha önce onda hiç görmediği bir duygu derinliğiyle doluydu.

Titreyen elleri boynunu kavramış, kan akışını durdurmuş, sözleri ise kutsal bir ilahi gibi ateşli bir şekilde dökülmüştü. "Minva sölk harn. Minva sölk harn. Minva sölk harn," diye tıslamıştı, sözleri teninde ateş gibi yayılmış, hafızasına kazınmıştı; sonunda bir şifacı gelip müdahale edene kadar.

Avcı o gün onu kurtarmıştı ve hâlâ nedenini anlayamıyordu.

"Minva sölk harn," diye mırıldanmıştı, paniğe karşı bir yakarış gibi. Bu kadim sözler, nefes almak kadar doğal bir şekilde ağzından dökülmüştü. O

zaman anlamamıştı ama sesindeki içten titreme ve kül rengi, kederli yüzünün görüntüsü asla unutamayacağı şeylerdi.

Thane'in ihaneti ailesine her şeyini kaybettirmişti. Elara'nın bir araya getirdiği bilgilere göre, çocuk krallığın ıssız köşelerine sürülmüş, aile adı unvanlarından arındırılmıştı. Avcı'nın sarsılmaz sadakati sayesinde ise bağışlanmış, Osin tarafından ailesinden alınarak kişisel himayesine verilmiş, Avcı'ya sorumluluklar yüklenmiş ve kimliği kendi stratejik hedefleriyle uyumlu hale getirilmişti.

Bir zamanlar bir adı vardı, Elara'nın neredeyse hatırlayabildiği bir ad, ama şimdi o ad ulaşılmaz bir yerde asılı kalmıştı. Artık sadece Avcı olarak biliniyordu, adı terk etmek zorunda kaldığı hayatın içinde kaybolmuştu.

Elara, onun bu yüzden kendisinden nefret ettiğini, hatta kendinden daha çok nefret ettiğini biliyordu. Aynı ortamda bulundukları her an bunu hissedebiliyordu; o ağır, gergin havayı.

"Yükselmek."

Elara, Osin'in ani emriyle irkildi, bakışları aniden Godfrey'in kanıyla dolu şişelerle dolu tepsileri dizdiğini gördü. Tanrım. Avcının ani gelişine o kadar kapılmıştı, onu tekrar görmenin şokuna o kadar kapılmıştı ki, ritüelin bittiğini fark etmemişti.

Başını döndüren bir dalga onu sarıp sarmaladıkça bacakları titreyerek zorlukla ayağa kalktı, görüşünün kenarları bulanıklaştı.

Bu sefer çok fazla şey vermişti.

Godfrey yaralarını tedavi ederken şakakları zonluyordu. Eterinin iğrenç dokunuşu nemli avuç içlerine doğru tırmandı ve bileklerini sarıp derisini yeniden birleştirirken geri çekilmemek için mücadele etti. Ama tedavisine rağmen, izleri asla kaybolmayacaktı. Eterik yollarla açılan yaralar, ister yüzeyde ister derinlerde olsun, her zaman iz bırakırdı ve Elara'nın sayısız izi vardı.

Godfrey görevini tamamladıktan sonra, tepsiyi dikkatlice aldı; odanın uzak ucuna doğru ilerlerken elleri belirgin bir şekilde titriyordu. Büyük bir özenle tepsiyi tören masasına bıraktıktan sonra Fenlin'e katılarak sessiz bir nöbete başladı.

Elara omuzlarını silkeleyerek gerginliğini atmaya çalıştı ve derin bir nefes alarak Osin'in zevk alıyor gibi görünen zehirli sözlerine karşı kendini hazırladı. Onunla her zaman aynı şey oluyordu: incitici küçük iğneler, umursamaz bir el sallama ve sonra üç ay daha bu lanetli odadan kurtuluyordu.

Kadın, adamın tahtından yavaşça ama hesaplı bir hareketle kalkıp aralarındaki mesafeyi kapatmasını izledi.

“Acınızı o kadar zarif bir şekilde taşıyorsunuz ki, Kutsal Olan. Keşke diyarın geri kalanı da benim gibi buna şahit olabilseydi.” Osin’in başparmakları, yeni kapanmış yaralarını alaycı bir teselliyle okşadı ve kadın irkilerek dişlerini sıkarak nefes aldı.

Osin başını hafifçe yana eğdi, dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Çok narin bir şey, ama ateş dolu," diye fısıldadı sevgiyle. "Biliyorsun, en çok mücadele edenler sonunda en feci şekilde yıkılırlar. Umarım beni hayal kırıklığına uğratmazsın."

Boynu kavurucu bir sıcaklıkla yanıyordu, içinde öfke ve utançtan oluşan vahşi bir fırtına yükseliyordu. Bu duyguları bastırmak için gösterdiği çabadan titriyordu.

Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi, bırakmadan önce bileklerini son bir kez sıktı.

"Görevinden alındın."

Ancak koridorun en ucuna ulaştığında, onu buraya getiren tanıdık yarığı umutsuzca arayan gözleriyle, sessizliği bozan yumuşak bir "tsk" sesi onu adımlarını dondurdu.

Elara'nın kalbi hızla çarpmaya başladı, yavaşça arkasına dönerken midesinde bir korku düğümü oluştu. Sanki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibiydi; hava şiddet tehdidiyle yoğunlaşıyordu.

Osin'in parmak uçlarından gölgeler akıyordu.

“Ama küçük dostun kendisine ait olmayan şeyi geri verene kadar olmaz.”

BöLüm 3

Fenlin'in panikle dolu bakışları, Elara'nınkilerle bir anlığına kesişti; sessiz, umutsuz bir uyarı çığığıydı bu. Ama gözleri buluştuğı kadar hızlı bir şekilde arkasını döndü ve kaçtı.

Elara'nın kalbi sadece teklemeydi, tamamen durdu, sanki zamanın kendisi parçalanmış gibiydi. Olanları anlamaya, kavramaya vakti olmadı, çünkü o paramparça olmuş saniyeler içinde Osin uçup gitti.

O, alacakaranlığın vücut bulmuş haliydi, solmakta olan ışığa karşı bir bulanıklık, doğal olmayan bir hızla hareket ediyordu. Elbette, gölgeler üzerindeki hakimiyetini, gecenin parmak uçlarının etrafında sevgiyle kıvrılıp sık sık gittiğı odaların kuytu köşelerinde nasıl toplandığını biliyordu. Ama onun bizzat o karanlığa dönüşebileceğini asla hayal etmemişti.

Elara, Fenlin'in kaçışını izlerken elleri titriyordu; Osin'in gölgeleri, aç köpekler gibi peşinden koşuyordu. Çaresizlikten felç olmuş bir halde hareket edemiyordu.

Karanlığı yarıp geçen bir şimşek gibi, Godfrey kendini Osin'in yoluna attı.

Druid'in kızarmış yüzünde ter damlaları parıldıyor, şakaklarından aşağı süzülüyordu. Bakışları efendilerinden hiç ayrılmıyordu. Kurallara her zaman bağlı kalan, asla öne çıkmaya çalışmayan Godfrey, şimdi Lord Sovereign'e karşı konumlanarak Elara'nın Fenlin'e birkaç değerli an kazandırmak için umutsuz bir girişim olarak yorumlayabileceğı bir hamle yapmıştı.

Elleri dans ederken, kıvılcımlar saçan bir enerji patlaması yaşandı. Hava çatladı, yankılanan bir çıtırtıyla parçalandı ve Godfrey'in önünde parıltıdayan bir bariyer belirdi. Bu bariyer, durgun bir göletteki dalgalar gibi odanın içinde çağlayan dalgalar oluşturarak, uhrevi bir yankıyla uğuldadı.

Fakat kalkan oluşurken, ortam ışığı da titremeye başladı. Sanki Osin'e doğru çekiliyor, bir mıknaatısın demir tozlarını çektiği gibi ona doğru yöneliyordu.

Elara'nın nefesi kesik kesik geliyordu.

Hareket et, hareket et, hareket et.

Ama bacakları, ona hiçbir fayda sağlamadığı için taştan sütunlar kadar değersizdi. Her şey uzak, gerçeküstü geliyordu; sanki kendi bedeninin dışında süzülüyor ve yavaş çekimde bir kâbusun gözlerinden süzülmesini izliyordu. Osin'in kahkahası -odanın içinde süzülen ürpertici, tatlı bir ses- onu kendine getirene kadar bu durumdan kurtulamamıştı.

“Fen!” Sesi korkudan çatladı, vücudunu zorla hareket ettirdi.

Ancak Osin'in gölgeleri daha hızlı, daha acımasızdı.

Karanlık bir dalga gibi hızla ilerleyerek Godfrey'in bariyerini acımasız bir kolaylıkla parçaladılar. Avcı hızıyla Druid'i yakaladılar, sonra da Fenlin'i ayak bileğinden yakalamak için hızla döndüler. Tek bir hızlı hareketle, soğuk taş zeminde sürüklenerek Godfrey'in yanında sert bir şekilde durdu.

Elara'nın bedeni protesto edencesine çığlık attı, onlara doğru koşarken hareketleri yavaş ve koordinasyonsuzdu, ama sonra -görünmez bir duvara çarpmış gibi- olduğu yerde donakaldı.

“Gitme vakti geldi, Kutsalım.” Kaba sesi aralarında yankılanarak ensesindeki tüyleri diken diken etti. Eli demir gibi bir kavrayışla kolunu kavradı, onu olduğu yere mıhladı.

Elara, sahibini tanımak için arkasına bakmasına gerek duymadı; Avcı'nın sesini her yerde tanırdı. Ama şu anda tehdit ikinci plandaydı. Düşünce yerini tamamen içgüdüye bıraktı ve kolunu hızla kurtararak dişlerini bileğinin hassas etine sapladı.

O metanetli savaşçıdan hiç beklenmeyecek şekilde ağızdan çıkan boğuk çığlık, durum bu kadar vahim olmasaydı onu güldürebilirdi. Tutuşu gevşedi ve sendeledi, kendi kendine küfretti.

Beklemedi. Koştu.

Kalbi savaş davulu gibi gümbür gümbür atıyordu, her vuruş göğüs kafeslerine birer çekiç darbesi indiriyor, onu panik içinde ileri doğru itiyordu.

"Daha hızlı!" diye haykırdı zihni, titreyen bacaklarını iki adama doğru yükselen sütun sıralarının arasından koşarken. Oraya vardığında nasıl yardım edebileceğini bilmiyordu, ama hiçbir şey yapmamak da bir seçenek değildi.

Çıplak ayakları soğuk mermere çarptı, geniş odada keskin bir yankı uyandırdı; Osin ise gölgelerini acımasız bir hareketle kullanarak Fenlin'i bir ağa yakalanmış oyuncak gibi havaya fırlattı.

"Efendim, eğer yüreğinizde merhamet varsa, ona merhamet edin—"

Ancak Godfrey'nin yalvarışı aniden kesildi, sesi boğuldu ve karanlık uzantılar boğazını sıktı.

Osin'in soğuk, alaycı kahkahası odada yankılanırken Fenlin'in uzuvları kasıldı. Kemiklerin kırılma ve etin yırtılma sesleri havayı doldurdu; Elara'nın boğazında asit dalgaları yükselmesine neden olan korkunç bir acı senfonisiydi bu.

Fenlin'in dudaklarından acı dolu bir çığlık koptu; öyle keskin bir sesteki ki kalbine bir mızrak saplandı ve ayaklarını daha da hızlandırdı. Döndü, büfeye doğru atıldı ve en yakın silahı, bir cam sürahiyi kaptı.

Elara, şarabı bir kuyruklu yıldızın izi gibi arkasında sürükleyerek Osin'in başına doğru fırlattı. Ancak tam hedefine yaklaşırken, bir Lejyoner tarafından çağrılan doğaüstü bir rüzgar onu rotasından saptırdı.

Odanın etrafında, Lejyon tek bir vücut gibi hareket ediyordu. Ölümcül bir güç dalgasıydılar; her adımları ve hareketleri, efendilerinin etrafında koruyucu bir bariyer oluşturmak üzere koordine edilmişti.

Elara nefes bile alamadan, hele ki bir plan kurmaya fırsat bulamadan, kaba eller onu yakalayıp, acımasız bir güçle büyük büfeye doğru itti.

Masaya sertçe çarptı, darbenin etkisiyle boğazından bir tıslama sesi çıktı. Tabaklar kırıldı, tahtalar parçalandı, hepsi kulaklarında gümbür gümbür yankılandı. Kendini toparlayamadan yere sert bir şekilde düştü, yan tarafında şiddetli bir acı hissetti ve boğazından derin, boğuk bir inilti koptu.

Tanrım. Göremiyordu.

Bir, iki kez—gözlerini kırptırdı ama hiçbir şey değişmedi. Kalbi hızla çarpıyordu, panik içini kemiriyordu, ayağa kalkmaya, alındaki yarıktan akan kanı temizlemeye çalıştı. Titreyen elleri karanlıkta kumaşı bulana kadar aradı, başının üzerine sıkıca bastırırken inledi.

Fenlin.

Elara başını kaldırdı, gözleri gölgelerin arasında gezindi—

Kanı buz kesti.

Gözlerini kırptırdı, kalbi gümbür gümbür atıyordu; Osin'in gücü Fenlin'in boynunu sıkılaştırıp vücuduna doğru yayılıyordu.

Sonra, Osin'in iradesinden başka hiçbir şeyin yönlendirmesiyle, yavaşça, Fenlin'in iç cebinden bir şişe kaydı.

İkisinin arasında havada asılı kaldı.

Loş ışıktaki kanının parıltısı.

"Ne cüret ama, Fenlin." Osin'in sesi zehir saçıyordu. "Neredeyse hayran kaldım. Neredeyse."

Fenlin titriyordu, korkudan değil, Elara'nın neredeyse hissedebileceği kadar yoğun bir öfkeden. Gözleri sessiz bir şekilde birbirine kenetlendi, aralarındaki mesafeyi aşan bir alev gibi bakıştılar, ardından Fenlin sert bakışlarını tekrar Osin'e çevirdi.

"Lord Osin, sen o tahtta oturup ziyafet çekerken biz açlıktan ölüyoruz," diye hırıltılı bir sesle konuştu, dudaklarında kan lekeleri belirmişti. "Ama unutma, boş mideler cesur yürekler doğurur. Diyar bunu hatırlar."

Ortamda tam bir sessizlik hakimdi.

Sonra, bir anda, Osin'in gölgesi vurdu. İğrenç bir çıtırtı odanın içinde yankılandı.

Fenlin'in boynu.

Elara'nın görüşü daraldı. Kulaklarını bir kükreme doldurdu. Göğsü kabardı, nefes nefese kaldı, ciğerleri kuru toprakta boğuluyormuş gibi yanıyordu. Çaresizce öne doğru süründü, parmakları zemini tırmalayarak kendini Fenlin'e daha da yaklaştırdı. Sessizliğe.

Avuç içlerine, dizlerine cam parçaları batıyordu. Her santim bir mil gibi geliyordu, keder ve şok uzuvlarını ağırlaştırıyordu. Ama ona dokunamadan önce, kaba bir el onu yukarı çekti.

Onu geniş, zırhlı bir omuzun üzerinden savuran, adeta mengene gibi bir kavrama.

Kadın çırpındı, yumrukları esir alanının sert sırtına boş yere vuruyor, bacakları çılgınca tekmeliyor, kurtulmak için çaresizce çabalıyordu. Bakışları Fen'e kilitlenmişti, bırakmayı reddediyor, sessizce herhangi bir yaşam belirtisi için yalvarıyordu.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece yüzüne düşen acımasız gölge, boynunun doğal olmayan açısı ve içe doğru kıvrılmış parmakları vardı.

Acı ve sıcak gözyaşları, çırpınırken şakaklarından damlayan kanla karıştı. Gözleri bulanıklaştı, ama kendini zorlayarak Osin'e baktı. Dudaklarının acımasız kıvrımındaki çarpık memnuniyeti görmek için.

Çılgılığı sessizliği yırtarken, onun kalkık kaşları odanın öbür ucundan ona alaycı bir şekilde bakıyor ve hafızasına kazınıyordu. Zaten kırık olan kalbine bir yara daha.

Sonra, sanki yerin kendisi isyan etmiş gibi, onu esir alan kişi altlarındaki dünyanın dokusunu yırtıp, girdap gibi dönen bir yarığın kocaman ağzına atladı.

Açmış oıche çiçeklerinin kokusunu andıran hafif bir esinti, yarıktan kurtulan Elara'nın yanaklarından aşağıya süzülen gözyaşlarını ve kan izlerini kuruttu. Bu nazik esinti, belini saran vahşi kavrayışın aksine, onu taşıyan adamın her kararlı adımıyla sallanan bedenini gizliyordu.

Gözlerinin görüşü karanlık lekeler ve soluk ay ışığının geçici parıltıları arasında gidip geliyordu. Attığı her güçlü adım, onu sarsıyor, hapishanesine giden yosunlu yolda ilerlerken acımasız bir ritim oluşturunuyordu.

Parmak uçlarından başlayan ve yavaşça içeri doğru yayılan sinsi bir soğukluk hissetti, sanki kanı buz haline geliyordu. Dünya uzaklaştı ve sesler boğuklaştı, sanki karanlık, durgun suların altında kalmış gibiydi.

"Neden?" diye fısıldadı zihni hafifçe.

Bunu neden yaptı?

Fenlin benim kanımla ne yapmak isteyebilir ki?

Osin'in rutin sömürüsünü anlıyordu; bu, onun çarpık düzenini sürdürmek içindi. Ama Fenlin ve Godfrey? Bu mantıklı gelmiyordu. Ona erişimleri vardı, çoğu kişiden daha fazla. Öyleyse neden bu kadar pervasızlığa ihtiyaç duyuyorlardı? Düşünceleri, uzaktaki sivrisinekler gibi donuk bir şekilde vızıldıyordu ve uzuvları ağır ve tepkisiz hissediyordu, sanki kendisine ait değillermiş gibi.

"Beni aşağı indir," diye fısıldadı.

Ama durmadı. Attığı her adımda, vücudu zırhına sürtünüyor, soğuk metal karnının yumuşak etine batıyordu.

"Beni aşağı indir."

Sesi titriyordu. Kendini toparlamak için derin bir nefes almaya çalıştı, ancak hareket, baskıcı soğuk ve kelepçeler boğazını saran eller gibiydi.

Gözlerini kapatmak da fayda etmedi; Fenlin'in son anlarına dair anılar zihnini doldurdu, onu adeta bir gelgitin altına çekiliyormuş gibi boğdu.

"Bırakın beni!" diye hıçkırdı, yere basmak, denge bulmak, ezici korku dalgasının dinmesini sağlamak için çaresizce çabaladı.

Sonunda durdu.

Aralarındaki sessizlik uzadı, yalnızca senkronize olmuş düzensiz nefes alışverişleriyle belirginleşti. Sonra, isteksizce bir nefes vererek, onu yavaşça yere indirdi.

Elara'nın ayakları toprağa değdiği anda, bacakları solmuş saplar gibi büküldü ve yere sertçe düşerken esir alan kişi keskin bir küfür savurdu.

Baş dönmesi şiddetliydi, midesi bulanıyordu ve daha nefes alamadan şiddetli bir şekilde kusuyordu. Her kusma onu paramparça ediyor, iç organları acı içinde kıvranıyordu, ta ki mide bulantısı dalgaları nihayet azalmaya başlayana kadar. Kirli elini ağzının üzerinden sildi, nefes nefese kaldı.

Verdara'nın taş duvarlarının arasında saklanan kadın, yalnızca muhafızlar arasındaki önemsiz çekişmelere ve Druidler arasındaki fısıltılı tartışmalara şahit olabiliyordu. Ama bu... bu içgüdüsel vahşet—özellikle Fenlin'e karşı olan—hiçbir şeyin onu hazırlayamayacağı bir dehşetti. Sıkılmış dişlerinin arasından boğuk bir hıçkırık koptu.

"Burada fazla oyalanmamalıyız." Soğuk, tanıdık ses, kederinin yoğun sisini yarıp geçti.

Elara'nın bakışları birden yukarı fırladı, karanlık, boynuzlu maskenin ardındaki gözlerle buluştu; gözler, ışığı yakalayan bir kurdun bakışları gibi parlıyordu. Dudaklarının kenarları aşağı doğru seğirdi, dilinde ekşi bir tat kalırken gözleri sertleşti. Tüm bu karmaşa içinde, onu yakalayanın Avcı olduğunu fark etmemişti.

"Biraz zamana ihtiyacım var," diye hırçın bir şekilde söyledi, terden sıırıslam olmuş yüzüne yapışmış bukleleri yana iterek, teni kan ve kir karışımıyla bulaşmıştı.

Parmakları yumruk haline gelirken, gerilmiş derinin gıcirtısı duyuldu. "Bizim böyle bir lüksümüz yok."

Göğsünde bir sıcaklık hissetti. "Efendinize dönmek için bu kadar acele etmenizin sebebi ne? Onun son zaferine ortak olmak için can atıyor musunuz?"

Maskesinin aralıklarından zar zor görünen gözlerinin etrafındaki gerginlik, rahatsızlığını ele veriyordu. "Arkadaşın vatana ihanet etti." Elini uzattı, parmaklarını sanki itaat edip elini tutmasını bekliyormuş gibi bükerek.

Elini savuşturdu. "Bana dokunma."

"Sizi sağ salim geri getirmek benim görevim."

"Ne kadar da asil bir davranış!"

Elara derin, sakinleştirici bir nefes aldı, o alçağın haklı olmasına içerledi. Edgar ve onun dramatik oyunları sahneye çıkmadan önce Verdara'ya dönmesi gerekiyordu. Onun her an tetikte olan kuzgunları muhtemelen gecenin olaylarını çoktan öğrenmişti. Hayvanlarla konuşmak onun yeteneklerinden biriydi, ama bunu kullanma şekli çok rahatsız ediciydi. Çok geçmeden zırhlı muhafızları ormandan akın akın çıkacaktı, diye düşündü acı bir şekilde.

Elara kendini doğrulttu. Avcıdan beklediği son şey dürüst bir cevaptı, yine de kendini tutamadan soru dudaklarından döküldü. "Neden yaptılar?" Gözleri, yalan söylemeye cesaret edemeyecek bir kararlılıkla onun gözlerine dikildi.

Kaslı vücudunun her çizgisi kaskatı kesildi, taş gibi bakışları bir bıçağın keskinliği gibi yoğun bir şekilde onun gözlerine kilitlendi. Aralarındaki konuşmanın yeni olduğunu fark etti. Bu, aralarında geçen ilk konuşmaydı ve duruşundaki hafif değişimden, bunun farkına varmaya başladığı anlaşılıyordu.

Bakışlarının ağırlığı, onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu, ama sonra, büyük bir şaşkınlıkla, ona dürüst bir cevap verdi: "İnsanlar, gidecek başka yerleri kalmadığında pervasızca davranırlar."

Elara, bakışlarında alaycı bir ifade, küçümseme belirtisi aradı ama hiçbir şey bulamadı. Gözleri hiç değişmeden, onun gözlerine kilitlenmişti ve bu yoğunluk midesini bulandırdı. Acılarını görüyordu, belki de anlıyordu ama kalbi yerinden oynamamıştı. Onun kayıtsızlığı, yıpranmış sinirlerini çıplak ete vurulan bir dağ gibi yakıyordu.

Nihayet sesini bulduğunda, sesinde neredeyse hiç tanımadığı bir cesaret vardı.

"O halde belki de her lanet olası çıkışı barikatlarla kapatmayı bırakmalısınız."

Gözlerinde acımasız bir ışık parlıyordu. "O barikatlar olmasaydı bir gün bile dayanamazdınız."

Geri çekilmek, biraz da olsa korku göstermek akıllıca bir hareket olurdu. Ama akşamın ağırlığı, o aptal ağzını açtığında alevlenen yakıcı öfke dışında hiçbir şeye karşı hissizleştirmişti onu.

Elara tehlikeli bir adım daha yaklaştı, çenesini yukarı kaldırdı. “Geceleri kendine bunu mu söylüyorsun? Sen ve efendin beni bu dünyanın tehlikelerinden koruyorsunuz mu?” Dişlerini gösterdi. “Tehlike sensin. Kendi türünü avlayan bir canavar. Söyle bana, görev adına kaç canı mahvettin?”

Bir rüzgar esintisi koyu renk saçlarını yüzüne savurdu ama gözleri ondan hiç ayrılmadı.

Duruşunda hafif bir değişiklik oldu; başını hafifçe yana eğdi, sanki söylediği her heceye odaklanıyormuş gibiydi. Beklemediği bir incelemeydi bu; kalbinin hızlanmasına neden olan yırtıcı bir dikkat.

Alçak, alaycı bir kahkaha attı. “Ahlakıma oldukça takıntılı görünüyorsunuz, Kutsal. Gurur duymalı mıyım?” Yaklaştı, sesi mırıltıya dönüştü. “Eğer suçluluk arıyorsanız, yanlış adama soruyorsunuz. Döktüğüm kanın sayısını unuttum ve gayet iyi uyuyorum.” Gözleri onu süzdü ve Elara birdenbire dağınık halinin farkına vardı. Ayinden kalma kan lekeleri gömleğindeydi ve karnındaki bir yırtık bir et parçasını ortaya çıkarmıştı. Muhtemelen yoldaşlarından biri onu ziyafete attığında yırtılmıştı. Hızla ellerini kaldırıp kendini örtmeye çalıştı ama adam bileğini yakalayıp onu durdurdu.

Diğer eli, kadının yan tarafındaki yırtık bölgenin hemen üzerinde duruyordu ve avucundan yayılan nazik bir sıcaklık, kadının fark etmediği küçük kesğin üzerine yayılarak eti bir araya getiriyordu.

Elara, daha önce hiç karşılaşmadığı türden bir eter kokusuyla havada girdap oluştuğunu görünce nefesi kesildi. Onun kokusu, ağaç özsuyunun tatlı keskinliğiyle karışmış odun dumanı kokusunu taşıyordu. Kalbi hızlanarak bunun ateş olduğunu fark etti, ama yakıp kavuran türden bir ateş değildi. Bu ateş onarıyor, iyileştiriyor—böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Onun neredeyse dokunuşu altında donakalmış, hareketsiz kalmıştı, elleri tenine hiç değmese bile. Dikkatini alnındaki yaraya çevirdi ve açıklanamaz bir şekilde buna izin verdi. Nedenini anlayamıyordu. Bu yara can yakıyordu, yüzünü buruşturmasına neden oluyordu, ancak acı yavaş yavaş azaldı ve yerini ateşin sahip olabileceğini bilmediği hassas bir sıcaklık aldı.

Avcının bakışları boğazındaki titreyen nabza düştü. “Komutanın ağırlığını biliyormuş gibi konuşuyorsun. Ele geçirdiğim her ruh, yapılması gereken bir fedakarlıktı, bu yüzden haklı öfkemi bana yöneltme. Suçlamaların kadar yersiz.” Karanlık gözleri tekrar onun gözleriyle buluştu,

derinliklerinde şeytani bir parıltı belirdi. “Eğer beni gerçekten böyle bir canavar olarak görüyorsan, daha dikkatli olmalısın—kendini çok cazip bir hedef haline getirmek istemezsin.”

Sesindeki karanlık, kadının tüylerini diken diken etti. Gerçekten de avlanmaktan zevk alacaktı.

Piç.

Ona zarar vermek, başkalarına çektirdiği acının bir kısmını bile olsa hissetmesini sağlamak istiyordu. Bir zamanlar onu kurtaran, kardeşinin zulmüne karşı duran çocuk artık yoktu. Osin bunu sağlamıştı, onu insanlığından mahrum etmişti.

Ama lanet olsun ki, onu kışkırtmak, kendini öldürmenin en hızlı yoluydu. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, kaburgaları eziliyormuş gibi hissediyordu. Gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu, onun bakışlarını arıyordu.

Belki de onu kışkırtırsa, egosunu yeterince derinden yaralarsa onu öldürürdü. Belki de bunu burada, toprağın üzerinde yapardı, onu kendi kusmuğunun yanına yatırır—ağabeyinin yıllar önce başlattığı işi bitirirdi. Ve belki de umursamazdı bile. Bu onu bu hayattan, bu sonsuz azaptan kurtarırdı ve bu süreçte Yüce Lord'u da mahvederdi. Kendisinin yapmaya cesaret edemediği şeyi ona yaptırırdı.

Ağzını açtı, ne söyleyeceğinden bile emin değildi ki, adı bir çığlıkla yankılandı. Ve görünmez bir güç tarafından itilen mıknatıslar gibi, Elara ve Avcı birbirinden uzaklaştı.

Atların toynaklarının gürültüsüyle yer sarsılmaya başladı ve Verdaran muhafızları ağaçlık alandan fırladı. En önlerinde, vücudu kaskatı, her kası gerilmiş, muhafızların kaptanı Dario vardı. Duruşundaki sertliğe rağmen zarif bir şekilde atından inerken bakışları keskin bir şekilde onunla maskeli avcı arasında gidip geldi. Çizmelerinin kaldırdığı toz daha yere inmeden yanına geldi, bal rengi gözleri onun gözlerini arıyordu.

“Tanrı aşkına, El.” Sesi öfke ve telaşlı endişe arasında gidip geliyordu. Nasırlaşmış ellerinin tanıdık dokunuşu kollarından aşağı kayarak, onun gerçekten orada, mevcut ve gerçek olduğunu sessizce teyit ediyordu. Onu kendine yaklaştırdı ve El yüzünü onun boynunun kıvrımına gömdü; ardıc ve eskimiş deri kokusu onu sardı.

Biraz geri çekildi ve güneşten bronzlaşmış saçlarının birkaç tutamı dağınık bir taç gibi öne doğru döküldü. "Ne oldu?" diye fısıldadı, sesi o kadar teselli edici ve yumuşaktı ki neredeyse onu mahvetti. Gözyaşları

dökölmek üzereydi, bastırması zor olan yanma hissi. Akşamın dehşetini kelimelere dökmek imkansızdı. Olaylar hala rüya gibi bir nitelik taşıyordu. Bunları yüksek sesle söylemek bu yanılsamayı paramparça eder, onu yüzleşmeye hazır olmadığı bir gerçekliğe bağlardı.

"Bu gece, birden fazla açıdan aydınlatıcıydı," diye mırıldandı Avcı, bakışları kısa bir an elbisesindeki yırtığa takıldı. "Lord Hükümdar hiç de memnun değildi."

Elara'nın kaşları çatıldı, ancak Avcı'nın dikkati çoktan ondan uzaklaşmış, hızla atlarından inen muhafızlara yönelmişti. Ay ışığı zırhlarının üzerinde dans ediyor, metalin gecede hafifçe parlamasını sağlayan yumuşak, gümüşü-mavi bir parıltı oluştuyordu. Yumuşak deri katmanlarından yapılmış ve cilalı bronz halkalarla güçlendirilmiş zırh, Verdarın muhafızlarının ünlü olduğu çevik ve karmaşık dövüş stilleri için gereken akıcı hareketi sağlıyordu. Her askerin göğüs zırhında Druid Tarikatı'nın sembolü vardı. Bu, yaşamı, ölümü ve yeniden doğuşu temsil eden, birbirine kenetlenmiş üç sarmaldan oluşan eski bir semboldü. Sarmallar uyum içinde hareket ederek, Druidlerin kutsal saydığı yaşamın ebedi ritmini somutlaştırıyordu.

Muhafızlar Dario'nun arkasında sağlam bir şekilde saf tuttular, bakışları başlarını hafifçe eğerek avcıya sessiz bir saygıyla dikilmişti.

Avcının soğuk ve duygusuz sesi Fenlin'in ölümünü anlatırken, Elara'nın boğazından yeni bir asit dalgası yükseldi ve bu da yüzünde kendi izleri gibi pürüzlü yaralar bırakma arzusunu körükledi.

Lorien, "Osin işleri ilginç tutmayı çok iyi biliyor, değil mi?" diye takıldı ve diğerleri güldü.

Her zaman şakaya hazır ve alaycı bir gülümsemeyle dolaşan Lorien, Elara'nın dayanılmaz derecede kibirli bulduğu muhafızlardan biriydi. Küstah tavrı ve esnek ahlak anlayışıyla, Elara'nın asla karşılaşmak istemeyeceği türden biriydi. Sesi Elara'nın hassas sinirlerini tahriş ediyor, tırnakları farkında olmadan etine hilal şeklinde izler bırakıyordu.

Yanında, Dario koruyucu bir şekilde hafifçe gerildi. "Seni geri getirmeliyiz." Sesi sakindi, ancak Avcı'nın gözlerine kilitlenmiş bakışları bir meydan okumayı ele veriyordu.

Avcının bakışları Elara'ya kaydı, gözleri boş ve cansız görünüyordu. Daha önce Elara'nın onda uyandırdığı ateş sönmüştü. Başını eğdi. "Krallık ve hükümdar için," diye ilan etti.

Muhafızlar, alışılmış bir uyum içinde, derin sesleri açıklıkta yankılanarak karşılık verdiler: "Osin'in emriyle!"

Elara, ilahi sözleri yankılanırken çenesini sıktı, her kelime ona bir tokat gibi çarptı. Hayır, o sözleri söylemeyecekti. Daha önce de söylememişti ve şimdi de söylemeyecekti, Osin'in Avcısı karşısında dursa bile.

Bakışları onun gözlerine kilitlendi, gözlerindeki soğukluk göğsünü sıkıştırdı. Etraflarındaki muhafızlar sessizliğe büründü ve geçen her saniye bir geri sayım gibiydi. Belki de onu burada, tüm bu gözlerin önünde öldürecek, meydan okumaya cüret eden herkese acımasız bir mesaj verecekti. Ama darbe hiç gelmedi.

Hızlı bir hareketle bir yarık açtı ve arkasında şak diye kapanan yarığın derinliklerine doğru kayboldu.

Dario nefesini sertçe verdi, omuzlarındaki gerginlik gözle görülür şekilde eridi. "İnatçılığın benim sonum olabilir, biliyor musun?" Hareketini fark edemeden onu kucakladı—özellikle de muhafızların dikkatli bakışları altında, çok ham bir hareketti bu. Ama Dario her zaman sonuçları umursamayan bir duygu fırtınasıydı. "Bunu atlatacağız—ama Elara." Biraz geri çekildi, bakışlarını onun gözlerine kilitledi. "Kurtları kışkırtma, özellikle de o kurdu."

BöLüm 4

Hartling Ormanı'nın karanlığı yerini açık yola bırakırken Elara'nın omuzları gevşedi, nefesi düzene girdi. Uzaktaki Ansyl Şehri'nin silueti, geniş geceye karşı ay ışığının tonlarıyla manzarayı boyayarak davetkar bir görünüm sergiliyordu.

At üzerinde giderken Dario'ya sokulmuş olan Elara, dizginleri yönlendiren bileğinin eline değdiği yerde nabzının düzenli atışını son derece hissediyordu. Kolları onu bir koleksiyoncunun açgözlülüğüyle değil, bir koruyucunun saygısıyla kucaklıyordu ve Elara bir an için, korumak için dünyanın öbür ucuna gideceği bir hazine gibi hissetti. Ama erkeklerin çoğu zaman değer verdikleri şeyleri hapsetmelerinin acımasız ironisine yabancı değildi. Kontrolsüz sevgi, kendi başına bir tür kafes olabilirdi. Sonuçta, hayranlık ışığıyla yıkanmış olsalar bile, hazineler yine de onları talep eden ellere hapsolmaz mı?

Her bir at sesi, fısıldanan duyguyu yankılıyor gibiydi. Ev gibi hissetmediği bir yer tarafından bir kez daha geri alınıyor, sahipleniliyordu.

Dario'nun parmakları Elara'nın belini sıkıca kavramıştı, atları devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı; ani hareket, zırhının hafifçe kaymasına ve bileğine kazınmış mürekkebin -krallığının ve şehrinin toteminin- görünmesine neden oldu.

Dövmeyi ilk gördüğü anı hatırladı, tanıştıktan yaklaşık bir ay sonra olmuştu. O zaman da, her zaman olduğu gibi, merakı ağır basmıştı. "Dövmen," diye başlamıştı, tereddütlü ama umutsuzca meraklanmış bir şekilde, "bildiğim hiçbir toteme benzemiyor."

Osin'in katı yönetimi altında, her vatandaşın krallık ve şehir bağlantılarını bileğin üst kısmı veya ön kol gibi göze çarpan bir yere dövme yaptırması zorunluydu. Bu, vatandaşın milliyetinin genel bir göstergesi olarak hizmet ediyordu. Ulusal sembol ve şehir bilgilerinin özel kombinasyonu, yetkililerin bir vatandaşın kökenini ve potansiyel siyasi eğilimlerini veya bağlılıklarını hızlı bir şekilde belirlemesine olanak sağlıyordu.

Ulrich halkı derilerinde güneş ışınları motifleri taşıyordu; her totem, doğu krallıklarının merkezindeki eter ve gücün parlayan bir sembolüydü. Batıda, Bravell halkı alevlerle süslenmiş açık kitaplar sergiliyordu; bu ateşli semboller, aydınlanma arayışlarını ve yıkımlarına yol açan entelektüel isyanı simgeliyordu. Daha güneyde, Aewora krallığında ise insanlar, dindar ve Druid kültürlerinin unsurlarını birleştiren, bir parşömenle iç içe geçmiş bir ağacı tasvir eden totemler takıyordu.

Ancak kuzeyde, Vredia krallığında, halkın teni Osin'in emirlerinden etkilenmemiş, işaretlenmemişti. Bu yokluk bir meydan okuma işareti haline geldi. İşaretsiz olmak tehlikeliydi; kendini devlet düşmanı ilan etmekle eşdeğerdi. Totem taşımayanlar hızla mahkum ediliyordu. Duruşma yoktu, jüri yoktu; sadece darağacının soğuk, ani ve kesin sonu vardı.

Ancak Dario'nun totem sembolü farklıydı; batıda doğmuş birinin alış familiar işaretlerine sahipti, ancak şehrinin eşsiz amblemi ülkenin sembolüne dahil edilmek yerine, altında farklı bir işaret vardı: iç içe geçmiş daireler ve yaylardan oluşan karmaşık bir desen.

Cevap vermeden önce tereddüt etmiş, gözleri yüzünde doğru güven ifadesini aramıştı. Sonunda, nazik bir dokunuşla toteminin çizgilerini takip etti. "Bu," dedi usulca, "doğduğum yıldızların haritası."

Adamın teklif ettiği tek şey buydu ve kadın daha fazlasını istemedi.

Torvern dağlarından esen soğuk havayı keserek Elara'nın tenini dondurdu. Dişleri istemsizce takırdıyordu; yırtık ve kanlı gömleği soğuğa karşı pek bir koruma sağlamıyordu.

Dario onu kendine daha da yaklaştırmak, "Pelerinime ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Elara, midesinde tiksintiyle başını salladı. Edgar onu böyle görmekten zevk alıyordu; sanki yeni sunakta sunakta sunulmuş bir kurbanlık kuzu gibi. Onun hırpalanmış, kırık halini herkesin önünde sergilemekten de zevk alıyordu. Bu sadece gösteriş için değildi. Bu, onun planının bir parçasıydı, onları kendisine daha da yakınlaştırmak için hasta, sapık bir yoluydu. Onun

çektığı acıyı asil, gerekli, hayranlık duyulacak bir şey gibi göstermekti. Sanki onun acısı bir şekilde onun otoritesini doğruluyor, sadece ona değil, ona ve Osin'in lanetli rejiminin tamamına olan bağlılıklarını pekiştiriyordu.

Dario'nun pelerinini istese bile, Edgar'ın daha sonra yapacağı bir azar işitmeden onu alamazdı. Üstelik neredeyse varmışlardı.

İleride, Verdara Tapınağı ufka hakimdi; heybetli, güneşten solmuş surları ve kuleleri, aşağıda uzanan şehrin sessiz bir koruyucusu gibi duruyordu. Beyaz badanalı duvarlara sahip yüksek ahşap evlerin yanından hızla geçip, yapıların daha da görkemli hale geldiği kaldırım taşlı sokaklarda ilerlediler: süslü taş işçiliği, oyma motiflerle bezenmiş korkuluklar, karmaşık dövme demir parmaklıklı balkonlar ve büyük girişleri çerçeveleyen yüksek sütunlarla övünen büyük şehir evleri.

Bir zamanlar hareketli olan pazar meydanı sessizliğe bürünmüş, tezgahları kepenkleri kapanmıştı. Sadece meyhanelerden ara sıra sarhoşların eğlence sesleri geliyordu; bu, sessiz şehir manzarasına neşeli bir ara veriyordu.

Kapı evine yaklaşırken, ölçülü adımları onları yükselen demir kapının heybetli gölgesinin altına yönlendirdi. Başrahiplerin nöbetçileri orada, disiplinle dikilmiş duruşlarıyla ve keskin bakışlarıyla sadece ona odaklanmış halde duruyorlardı.

Edgar sık sık, onların koruyucuları olduğunu iddia ederdi.

Ama bakışlarının, avını gözlemleyen şahinler gibi onu takip etme biçimi, yanlış yorumlamaya yer bırakmıyordu. Onlar onun kalkanı değil, prangalarıydı. Yalan o kadar apaçık ortaya çıkmıştı ki, daha önce nasıl aksini düşünebildiğine şaşırdı.

Onların ötesinde, engel belirliyordu. Bu, Osin'in kendi yaratımıydı; ay ışığında ipek gibi hareket eden ve parıldayan, ruhani bir koruma kalkanıydı.

Yaklaşan her adım, bir enerji dalgası getiriyordu; bariyer, korumakla yükümlü olduğu -hapsetmekle yükümlü olduğu- ruhu tanıyarak karşılık veriyordu. Bu bariyer, onu yalnızca ele geçirilecek bir ödül veya çalınacak bir hazine olarak görenlerden korumak için bir kale olmalıydı.

Edgar zaten ona bunları söylemişti, yaklaştıkça uyarıları zihninde yankılanıyordu.

Kapının keskin kokusu burnunu yakarak onu geri çekilmeye zorladı. Eşiği geçtiklerinde, büyük demir parmaklıkları devasa bir canavarın dişleri gibi üzerlerine gölge düşürdü. Koğuş soluk ışıktaki parıldıyor ve hafifçe titreşiyordu.

Muhafızlar avluya girerken ona tedirgin bakışlar fırlattılar. Sessiz yargıları tenini deldi, yaşadığı kargaşayı sessizce onayladılar. Gözleri onun gözleriyle karşılaştığında, sanki yüzleşmek istemedikleri rahatsız edici bir gerçekmiş gibi, varlığını daha fazla kabul etmekten kaçınarak gözlerini kaçırdılar. Ama o buna alışmıştı. Yıllarca onların kayıtsızlığına katlandıktan sonra, bir ada haline gelmişti.

Bu, zırh gibi giydiği soğuk bir aşinalıktı.

Dario'nun yaşına rağmen otoritesini kabul edercesine başlarıyla kısaca selam verdiler; bu sırada metalin şıkırtısı, loş meşaleler altında hâlâ çalışan birkaç kale işçisinin sesleriyle karışarak soğuk gece havasını yarıp geçti.

Dario'nun kaptanlık görevi, yirmi bir yaşında olmasına rağmen, rütbeler arasında saygınlık kazanmasını ve otoritesinin sorgulanmamasını sağlamıştı. Bu, hayatlarının ne kadar farklı şekillendiğinin acı bir hatırlatıcısıydı. Batıdan gelen birçok kişi gibi, onun da geçmişi zorluklarla doluydu. Eyaleti Bravell'in hem gurur verici hem de acı dolu bir tarihi vardı. Savaşın başında Osin'e karşı çıkan ilk ve tek bölgeydi. Krallığın isyanı yıkımla sonuçlandı; Bravell'in başkenti Umzar yerle bir edildi. Bu yıkım herkese bir uyarı, halkının yaralarına kazınmış bir ders ve geçmiş çok yüksek sesle fısıldadığında Dario'nun gözlerindeki kederli bakış oldu.

İşçiler, at bağlama direğine doğru ilerlerken, telaşlı karıncalar gibi koşturuyorlardı; hareketleri, arada sırada bir atın kişnemesi ve gecenin sessizliğine karşı toynakların yumuşak, ritmik tıkırtılarıyla kesiliyordu.

Dario atından inerken ve ona elini uzatarak, "Kaleye kadar bana eşlik edecek birine ihtiyacınız var mı?" diye sordu. "Sabahki görevlerime başlamadan önce biraz vaktim var. İhtiyacınız olan bir şey varsa..." Sesi kesildi, teklif havada asılı kaldı. Bunun anlamsız olduğunu biliyordu. Ona eşlik etmesini istese bile, Druidler onun yanına yaklaşmasına izin vermezlerdi.

Elara, uzattığı elinden bakışlarını alıp, anılarla dolu bir kale olan, yükselen şatoya döndü. Bazıları çok değerliydi, diğerlerini ise unutmak için her şeyini verirdi. "Bir taş atımı uzaklıkta, Dario. Sanırım başarabilirim." Ona yardım etmesine izin verdi, ancak ayakları yere değdiği anda, ondan yayılan acıma dalgalarından uzaklaşmak için geri adım attı.

Yüzünü dikkatle inceledi. "Solgun görünüyorsun."

Kaşını kaldırdı. "Her zamanki solgun tenimden daha solgun, demek istiyorsun?"

Gülmedi. Gülümsemesi bile yoktu ve bu, her şeyden çok, ne kadar perişan görüldüğünü ona anlatıyordu. Dario asla gülümsemeyi ihmal etmezdi. Bu, onunla ilgili en çok değer verdiği şeylerden biriydi. İç çekti, uzuvları kurşun gibi ağırlaşmış, ruhu boş bir kabuk gibi oyulmuştu. Kendini hissettiği kadar kötü görünmeliydi. Belki de daha kötü. Ve eğer onun o acınası bakışı bir göstergeyse, onu gerçekten suçlayamazdı.

Tanrım, bir hafta uyuyabilirdi. Hayır, bir ay. Yumuşak bir yere kıvrılıp karanlığın onu sarmasına izin verebilirdi. Her şeyin yok olmasına izin verebilirdi. Ama kaleye döndüğü anda onu neyin beklediğini biliyordu. Her zaman titiz, her zaman kayıtsız olan Druidler, arındırma ritüelleriyle ineceklerdi. Yağ karışımları, dualar dizisi—hiçbiri işe yaramayacaktı.

"İyi olmasaydın bana söylerdin, değil mi?"

Elara omuz silkti. "Ben her zaman iyiyim."

Sanki bir seçeneği varmış gibi.

Her dönüşünde ruhunun bir parçasının daha kuruyup ölmesi önemli değildi. Bundan kaçış yoktu, kaderinden kurtulmanın yolu yoktu. Yapabileceği tek şey, gerçek değilmiş gibi davranmak, çağrılar arasındaki boşlukta hayatını olabildiğince dolu dolu yaşamaktı. Çünkü bir gün, biliyordu ki, onu çağıracaklardı ve asla geri dönmeyecekti.

Bir an onu uzun uzun inceledi, başını sallarken hafif bir şüphe sezildi. Parmaklarının arasına nazikçe bir tutam saçını aldı ve dalgın bir şekilde onunla oynadı. "Sert bir içkiye ihtiyacın var gibi görünüyorsun, o yosun yiyen manyakların saçmalıklarına değil."

Elara'nın gözleri kısıldı, sesi fısıltıya dönüştü. "Yapma. Kuzgunları dinliyor olabilir."

Dario'nun dudakları ince bir çizgi haline geldi, çene kasları gerildi. Atını bekleyen bir ahır görevlisine teslim etti ve muhafızlara sanki zahmetsizce ondan akıp giden bir otoriteyle keskin emirler verdi. Onlar başlarıyla onayladılar, ancak dikkati çoktan Elara'ya dönmüştü.

"Size eşlik ediyorum. İtiraz etmeyin."

İçini çekti ama karşı koymadı.

Kale avlusundan geçerek, sonbahar ekinoksuna doğru ilerleyen soğuk gecelere rağmen ay ışığı altında meydan okurcasına yemyeşil ve canlılığını koruyan bahçenin bulunduğu avluya girdiler. Dario'nun sormadığı ve Elara'nın söyleyemediği her şeyin ağırlığıyla dolu bir sessizlik, kaleye doğru yaptıkları yolculuğu kaplamıştı.

Bakışları, çenesinin bir kez daha kasıldığını, gözlerinin bir anlığına onun gözleriyle buluştuğunu, sonra da hızla kaçtığını fark etti. Yüzündeki her çizgi, sorularını bastırmak için gösterdiği çabadan dolayı gerilmişti.

Dario her zaman insanları okuyabilmişti; tanıdığı herkesten daha iyi. Şimdi, gözleri ona odaklandığında, Elara onun tek bir kelime etmeden, vermeye hazır olmadığı cevaplar için baskı yapmadan acısının ağırlığını emdiğini hissedebiliyordu. Sessizliği bir hediye idi, o ana kadar ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir hediye ve bunun için minnettardı. Ona minnettardı.

Elini uzattı, parmak uçları onun pürüzlü eline değdiğinde tereddüt etti ve bu da adamın hafifçe sendelemesine neden oldu. Yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ancak hızla kayboldu; elini sessizce onun eline kenetleyerek kalenin görkemli meşe kapılarına doğru ilerlediler.

Taş basamaklardan yukarı çıkarken Elara'nın içinde ağır bir sessizlik çöktü. Orada biraz daha kalıp Dario'nun elini tutabilmeyi diledi, ama Druidlerin onun için başka planları vardı.

Elara derin bir nefes aldı ve parmaklarını onunkilerden ayırarak o kapıların ardında ne varsa onunla yüzleşmeye hazırlandı. Ancak bileğine yapılan ani ve sert bir kavrama onu durdurdu.

"Şafak söktüğünde tam burada olacağım," diye söz verdi, gözleri loş ışıpta alev alev parlıyordu.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Druidler daha kapıyı çalmaya kalkışmadan girişinizi engelleyecekler."

"Denemelerine izin verin. Kırmadığım bir kapıya hiç rastlamadım."

"Dario," diye fısıldadı, sesi dile getirilmeyen duygularla yüklü, kırılğan bir iplik gibiydi.

Ulrich'e son çağrılışından bu yana üç ay geçmişti ve o gece geri döndüğünde, içindeki bir şey kopmuştu. Karanlığın örtüsü altında kışlasına gizlice girmişti, kalbi açıklayamadığı bir kararlılıkla çarpıyordu. O berbat yere yaptığı her ziyaret bir geri sayım gibiydi, sanki dünya üzerine kapanıyor ve zaman tükeniyordu. Bu dünyayı dokunulmamış, sevilmemiş bırakma korkusu onu kemiriyor, içini boşaltıyordu, ta ki artık görmezden gelemeyecek hale gelene kadar.

Ama Dario onu her zaman farklı görmüştü. En başından beri, onu bir gösteri nesnesi, dokunulmaz, ulaşılamaz bir sembol gibi görmeyen az sayıdaki kişiden biriydi.

Ona, çok az kişinin sahip olduğu bir şeyi sundu: saygı.

Ona baktığında, onu görüyordu—tüm bunların altında yatan ham, kusurlu kadını. Bakışları asla çok uzun sürmüyor, asla sorgulamıyordu, ama içinde bir şey vardı, onu görülmüş, anlaşılmış hissettiren, insanlığının en çıplak gerçeğine kadar soyan bir şey. Diğerleri şaşkınlıkla bakıyor, fısıldıyor, onu göksel bir bilmece gibi çözmeye çalışıyorlardı, ama Dario... o sadece bakıyordu. Onu temsil ettiği şey için değil, olduğu gibi görüyordu. O bakışlarda başka bir şey daha vardı, gözleri her buluştuğunda yumuşayan bakışlarda. Sevgi. O da bunu hissediyordu, bir yıldan fazla bir süre önce tanıştıklarından beri.

Yani, üç ay önce o gece, Elara sonunda üzerinde dans ettiği çizgiyi aşmıştı. Onu pervasızca öptü ve o da karşılık verdiğinde, aman Tanrım, o yoğunluk onu paramparça etti. Onu, sanki kırılğan, değerli bir şeymiş gibi tutuş şekli, onun da Elara'nın içinde kaybolmak istediği kadar, onun da Elara'nın içinde boğulmak istediğini hissettirdi.

Sabahın erken saatlerindeki güneş ışığı duvarlardaki çatlaklardan sızana kadar öylece kalmışlardı, birbirlerine dolanmışlardı; ama o zaman bile bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Kısa bir isyan, bir anlık bencillikti, korku ve acıdan daha fazlasını hissetmesine izin vermektir. Ama tehlikeliydi. Geçmemeleri gereken bir sınırdı.

Çünkü bunun tekrar yaşanmasına izin vermek... her ikisini de tüketmesine izin vermek ancak yıkımla sonuçlanırdı.

Osin'in bakışları onu her yerde takip ediyordu; soğuk, sahiplenici, hesapçı. Eğer onunla Dario arasında geçenleri öğrenirse, hiç tereddüt etmeyecek, hiç acımayacaktı. Dario'nun kaderi demir ve kanla mühürlenecekti. Bu yüzden kendini uzaklaştırmış, mesafeli durmuştu ve Dario da o sessiz, kararlı tavrıyla buna saygı duymuştu.

Ama o zamandan beri aralarında bir şeyler değişmişti; dile getirilmeyen ama görmezden gelinmesi imkansız bir şey. Gözleri bir saniye fazla oyalanmış, parmakları gereksiz yere onun parmaklarına değmişti. Çok ince bir şeydi, o kadar ince ki başkası tamamen kaçırabilirdi. Ama o kaçırmadı.

Onun dikkatliliği sorumluluklarının ötesine geçmişti. Ve içten içe, onun bir parçası, onun bu uzun süreli ilgisinden gizli bir zevk alıyordu.

Çalınan o akşamın hayaletlerinin, ya da belki de gecenin sağladığı örtünün etkisiyle, Elara aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. Parmak uçlarına yükselerek dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, kısa bir öpücük kondurdu. Neredeyse hiçbir şey değildi, hafif bir dokunuştı, ama kalbinin hızla çarpmasına yetmişti.

Bu gece içindeki bir şeyi kırmış, kelimelerle ifade edemeyeceği bir acı bırakmıştı. Ve bencilce de olsa, buna ihtiyacı vardı. Sürekli soğuk hissettiren bir hayatta, bir anlık sıcaklığa ihtiyacı vardı... şafak söktüğünde suçluluk duygusu onu kemirecek olsa bile.

BöLüm 5

“Bizler sadece yeryüzünün enerjisi için birer kap gibiyiz,” Avis’in sesi, çöken gece kadar yumuşak bir şekilde Elara’ya ulaştı. Dolunay, narin yüz hatlarını yumuşak, gümüşü bir parıltıyla aydınlatırken, saçları –gecenin nehri gibi– akşam esintisiyle karışıyordu.

Avis'in yatıştırıcı ses tonuna rağmen, Elara'nın içini bir ürperti sarmış, teni karıncalanıyordu. Ay ışığı, karanlığı yarıp onları Cillareen Nehri'ne doğru götüren gümüşü bir yol oluşturunuyordu.

Yıldız ışığının nehrin kıyısına vurduğu çayırın kalbinde, nehrin ruhu uyandı. Bu sulara, Druidlerden veya krallıklardan çok önce yaşamış, saygıdeğer bir varlıktı. Eterik ve akışkan, yaşına meydan okuyan bir zarafetle hareket ediyor, hayalet bir yılan gibi sessiz bir dansla kıvrılıp açılıyordu.

Nehrin ruhuna tanık olmak, Cillareen'in ruhunu görmek demekti; zamansız ve sakın, kutsal sularını koruyan bir ruh. Bu ruh, nehir üzerinde bir sis fısıltısı ya da akıntıda ani bir dalgalanma olarak ortaya çıkabilir, yaklaşanlara kendilerinden çok daha büyük, ebedi bir şeyin varlığında olduklarını hatırlatırdı.

Latheria'da, elementlerin kadim ruhları gizli köşelerde yaşıyordu ve güneydeki Druid tarikatı, böyle bir ruha yakın yaşadıkları için kendilerini şanslı sayıyordu. Bu kadim varlıkların isimleri yoktu; insanlığa özgü önemsiz şeylerin ötesindeydiler. Dünyanın özüydüler. Nehrin akışı, dağın yükselişi, rüzgarın okşayışı, ateşin dansı.

Bazı kadim varlıklar düşmanca davranırken, diğerleri yaz esintisi kadar yumuşaktı. Ancak bu ruhun tavrı büyük ölçüde değişiyordu. Çoğu kişiye

dostça görünse de, Elara ile birlikteyken tamamen farklı bir yönünü ortaya koyuyordu: tahmin edilemez ve kaprisli. Onun varlığı, gerçek doğasını açığa çıkarıyor gibiydi.

Elara'nın etrafında, Karaağaç Dokuyucuları, Yeşil Kalpler ve bir iki Kahin toplanmıştı; hava onların nazik büyülerinin titreşimiyle dolup taşıyor, sözleri esintiyle savrulup saçlarının gevşek telleriyle oynuyordu.

Avis usulca fısıldadı: "Gözlerini kapat ve nehrin dokunuşunun içinden geçmesine izin ver. Geçen sefer çok güzel hediyeler vermişti. Bu gece seni hangi harikaların beklediğini hayal et."

Hediyeler. Elara neredeyse kahkahayı bastı. Ruhun ona gösterdiği şeylere "hediye" demek aşırı cömertlikti. Ona her nefesini verdiğinde, ruh da "vizyonlar" ile karşılık veriyordu.

Bunlar daha çok düzensiz, kopuk ve tuhaf, ateşli bir rüya gibi bir araya getirilmiş anlık görüntülerdi. Yine de Kahinler asla cesaretlerini kaybetmediler. Her bir parçayı saplantılı bir şekilde inceleyerek kaosun anlamını çözmeye çalıştılar. Elara'nın ruhun sadece oyun oynadığına dair uyarılarına rağmen, her bir görüntüyü, ne kadar karmakarışık olursa olsun, çözülmesi gereken bir bulmaca olarak ele aldılar.

Ama onların inancı kördü. Onun inancı ise değildi.

Serin gece havası tenine değdikçe Elara'nın omurgasından bir ürperti geçti. Gözlerini kapattı. Fen.

Gözlerinden sessizce yaşlar süzülürken nefesi kesildi. Silmeye zahmet etmedi. Ne anlamı vardı ki? Yeni gözyaşları sadece eskilerinin peşinden giderdi.

Zihnindeki o sessiz yere kaçmak, sakinleşmek için çabaladı, ama her defasında yola doğru adım atmaya çalıştığında, altındaki zemin parçalanıp dağılıyor ve onu tutacak hiçbir şey kalmıyordu.

Bu arınma ritüeli, onun içinde gömülü kalmış eski bir şeye, bir zamanlar olduğu çocuğun -umutlu, açık fikirli, yaralı- bir parıltısına seslendi.

Çocukluğundan beri Elara'nın göğsünde derin bir acı, toprakla, Ana Tanrıçalarla, özellikle de onu bu yere getiren, ona umut dolu gözlerle bakıp sonra bir canavara terk eden Aine ile bağlantı kurma özlemi vardı. Neden? Bu soru her nefesinde onu rahatsız ediyordu. Anlaması gerekiyordu. Bu yüzden, ham ve kanayan bir tutkuyla tanrıçaları aradı. Ama defalarca, bu tutkuya sadece sessizlikle karşılık verildi. Ve yıllar zırh katmanları gibi üst üste yığıldıkça, Elara kalbinin hassas kısımlarının sertleşmesine izin verdi, tanrıların sessiz hor görmesine karşı bir siper oluşturdu.

Tanrılar, eğer bir gün geri dönerlerse, onun dönüştüğü kalede kendilerine yer bulamayacaklardı.

Ne yazık ki, bu kararlılık onu tekrarlanan arınma seanslarından muaf tutmadı.

Elara'nın nefesleri titrek, kalbi korku ve beklentinin çılgın bir ritmiyle atıyordu; nazik eller onu nehre doğru yönlendirirken, uysal akıntı tören elbisesini çekiştiriyordu. Suyun soğukluğu, derin bir kış donu gibi yüzüne çarpıyor, her adımda keskin nefesler almasına neden oluyordu.

Druidler Elara'nın cübbesini sıyırıp onu gökyüzünün altında çıplak bıraktılar. Ama o irkilmedi, bakışlarını aşağı indirmede. Soğuk tenini öpse de çenesini dik, omuzlarını dimdik tuttu. Burada, bu çemberde, çıplaklıkta utanılacak bir şey yoktu; bu tamamen başka bir şeydi. Bir beyan. Bir teslimiyet. Druidler insan bedeninde günah görmüyorlardı; onlar için kutsaldı. Her kıvrım ve çukur, her yara izi, Analar tarafından yaratılmış bir yaşam iziydi. Bu zayıflık veya savunmasızlık değil, gerçektir. Ham ve cilasız. Ve bunda, önemli olan tek dürüstlük buydu.

Cillareen Nehri'nin suları göğsüne değdi, omuzlarında bir ürpertiye neden oldu. Ama aklını ve kalbini sakinleştirdi, çünkü ne olacağını biliyordu.

"Sulara güvenin; şifa veren dokunuşları sizden önce birçok kişiyi iyileştirdi," diye mırıldandı kahin Caelum, akan nehrin fonunda. Kutsal yağlardan oluşan bir karışımı kadının üzerine serpti, sıvı altın vücudundan aşağı aktı.

Çalışırken zümrüt yeşili gözleri onun gözleriyle buluşmadı, dokunuşu neredeyse saygılıydı ama bir kayıtsızlık da vardı. Çoğu Druid gibi, o da kayıtsızlık perdesinin ardına saklanıyordu; yaptıkları şifalarda kişisel bir şey olduğunu unutturacak kadar ustaca bir tarafsızlık sergiliyordu. Ona göre o, Elara değildi; sadece başka bir beden, şifa arayan başka bir ruhtu. Düşünceleri, korkuları ve arzuları olan bir insan değil, hizmet ettikleri sonsuz döngünün bir parçasıydı.

Caelum hafifçe başını sallayarak arkasını döndü ve Druid kalabalığının arasında kayboldu.

Yağlar tenine nüfuz ettikçe, Elara neredeyse bilincinin sınırlarının bulanıklaştığını, ruhu ile nehir arasındaki engellerin inceldiğini hissedebiliyordu.

"Hemen burada olacağım," diye mırıldandı Avis, uzanıp parmaklarını birbirine kenetlerken.

Dokunuşu yumuşak ve rahatlatıcıydı.

Elara, içindeki derinlerde saklı acı bir duygunun yeniden ortaya çıkıp, susturmaya çalıştığı sözleri fısıldamasıyla, Druid'in sıkı sarılmasına gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Sevilemez, terk edilmiş, kullanılmış, yalnız.

Avis yanında dururken bile, bu sözler zihninde yankılanıyordu. Elara, Avis'in istikrarlı varlığından teselli buluyor ve dışarıdan da arkadaşlığı için minnettar görünüyordu. Ancak gecenin o derin, sessiz saatlerinde, dünya uyurken ve düşünceleri özgürce dolaşırken, bazen kırılğan bir umut yeşeriyordu. Saçma, acınası bir umut—belki de dışarıda birileri onun mücadeleye değer olduğuna inanıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu ve gözlerini şiddetle kırptırdı. Nefes alışverişini nehrin ritmine uydurmaya zorladı kendini; her nefes alış, içindeki fırtınayı dindirmek için verilen bir mücadeleydi. Sadece atlatmam gerek, diye kendi kendine söyledi.

Ay'a son bir kez bakarak kendini toparlayan Elara, nefesini verdi ve suyun altına daldı. Soğuk, derisini kesen bir bıçak gibi kemiklerine kadar işledi. Göğsü protesto edercesine kasıldı, suyun buz gibi soğukluğu ciğerlerini sıktı. Yumruklarını sıktı, kaçma içgüdüsünü bastırmaya çalışırken, kalbinin atışı kulaklarında uğulduyor, nehrin yumuşak mırıltısını bastırıyordu.

Önünde, su karanlık ve sonsuz bir boşluk gibi uzanıyordu. Uzun deniz yosunları bacaklarının etrafına dolanmış, hayalet parmaklar gibi teninde sirenler gibi geziniyordu.

Yukarıda, ay ışığı titrek, kırık ışınlar halinde sudan süzülerek aşağıdaki kumun üzerine ürkütücü desenler yansıtıyordu. Elara'nın nefesi, sunduğu armağan, göğsünde yanıyordu; gözleri bir ışık havuzundan diğerine kayarak, ruhun varlığını ele verebilecek herhangi bir işaret, herhangi bir dalgalanma arıyor, çaba gösteriyordu.

Çok uzun süre beklemesine gerek kalmadı.

Orada, dalgalanan deniz yosunlarının arasında kendini gösterdi; derinliklerin yılanı gibi canlı, vahşi ve kıvrılarak ona doğru ilerleyen bir akıntı.

Elara'nın kalbi boğazına fırladı, nabızı ilkel bir korku ve hayranlık karışımıyla hızla çarpıyordu. Nefesini verdi ve nehir, nefesinden çıkan baloncukları hevesle kaptı, yüzeye ulaşmayı hayal bile edemedi yuttu.

Neredeyse nehrin sevincini, ondan alabileceği her şeyi ele geçirmenin karanlık, açgözlü sevincini hissedebiliyordu.

Ruh, etrafını saran, gözlerini ısıran ve saçlarını şiddetle çekiştiren girdap gibi bir sarmal oluşturdu. Yosunlar, zincirler gibi ayak bileklerinden yukarı, bacaklarına dolanarak onu sulu yatağına doğru sürükledi.

Sıkılaştırdılar.

"Teslim ol," diye fısıldadı ruh, sesi kaygan bir tıslama gibiydi.

Herkes ondan bir parça istiyor gibiydi, hatta nehir bile.

Elara'nın içinde hastalıklı bir merak kıvılcımı belirdi. Kendini buna hiçbir zaman tamamen teslim etmemişti. Ve Tanrı aşkına, eğer bu ruhun bundan faydalanması için bir zaman varsa, o da şimdiydi.

Avcı onu omzuna alıp uzaklara götürdüğünden beri, kaçtığı gerçek onu tırmalıyordu.

İçtenlikle. Acımasızca.

Fenlin'in yaptıklarının, onun kanını çalma kararının ardındaki nedenler önemli değildi. İçten içe, bunun kendi hatası, kendi günahı olduğuna inanıyordu.

Fenlin'in ona ihtiyacı vardı. Ama asla ona ulaşmadı, neyle boğuşuyorsa onunla ilgili asla yardım istemedi. Kendisini başkalarından korumak, herkesi güvenli bir mesafede tutmak için ördüğü duvarlar, görevlerini fazlasıyla iyi yerine getirmişti. Korku ve kendini koruma içgüdüleriyle örülen her tuğla onu izole etmişti. Ona güvenmesini engellemişti.

Elara yanağının içini sertçe ısırdı, ağzını kanın bakırımı tadı doldurdu.

Eğer nehir onun nefesine ihtiyaç duyuyorsa, bırakın doyasıya alsın.

Belki de Druidlerin baştan beri planı buydu; onu bu kadar yıpranmış halde buraya getirmek ve ruhun onunla ne yapacağını -ya da ona ne yapacağını- görmek.

Belki de ona hiçbir şey geri vermezdi.

Elara, kendinden şüphe etmeye fırsat bulamadan nefesini verdi ve nehre teslim oldu. Nehrin dalları zaferini ilan edercesine sıkılaştı ve ruhun bulanık parmakları boğazından aşağı kayarak ciğerlerini doldurdu.

Bilinci canlandı, duyuları yağmurun tadına uyandı; keskin ve hafif asidik, dudaklarından süzülüp diline değdikçe dokunduğu toprağın ince bir

esintisiyle. Gözlerini şafağın yumuşak ışığıyla aydınlanmış, ormandan esen hafif bir esintiyle kucaklanmış ve tenine düşen yağmur damlalarının ritmiyle dolu bir dünyaya açtı.

“Uyan, tatlım,” diye fısıldadı sakın bir ses. Elara’nın gözleri, yaratıcısı Tanrıça Aine’nin, güneş ışığından oyulmuş bir figür gibi üzerinde durduğunu görünce aralandı. Sesi, zamanın akışını, güneşin ve ayın gelgitini, çağların sessiz fısıltısını tınlarına işlemiş gibiydi. “Uyan ve amacını yerine getir. İyileştir ve onar. Ver ve kutsa.”

Her kelime, bereketli toprağa düşen tohumlar gibi Elara’nın kalbinin derinliklerine kök saldı. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde etrafını süzdü; sessiz bir hayretler dünyasına doğmuş bir ruhtu.

Tanrıça onu çiğle ıslanmış topraktan kaldırdı, her nefes verişinde ona hayat ve bilgi aşıladı. O, hızlandırılmış bir şekilde açan bir çiçek gibiydi; yaprakları sabah güneşinde açılıyor, tanrıçanın nefesini içine çekiyor ve ondan beslenerek büyüyordu. Onun için bir bebek gevezeliği yoktu, tökezleyen ilk adımlar yoktu; bir anda bütün ve eksiksiz hale geldi, ruhu kaderinin tam ve zengin farkındalığıyla çiçek açtı.

Ver. Ver. Ver.

Elara gözlerini kırıştırdı, görüşü netleşti. Tanrıça, neredeyse göz kamaştırıcı bir şekilde ışıldıyordu; çilli omuzlarından aşağı dökülen kızıl saçları, alev seli gibi neredeyse ayaklarına kadar uzanıyordu.

Kan. Gözleri kıpkırmızı spiralleri takip ederken Elara’nın zihnindeki sisi yarıp geçen ilk kelime, ilk gerçek düşünce buydu. Neden bu benzetmeyi yaptığını bilmiyordu; özünün ve olması gereken kişinin özüne, koyu, zengin kırmızıya boyanmış çizgilere geri dönmüştü.

Tanrıçanın yanında genç bir adam duruyordu. Aine, onun bir soylu olduğunu, adının Osin olduğunu söyledi. Saçları karga tüyleri gibi geriye doğru taranmıştı ve sadece bakmakla kalmayıp, adeta içini delip geçen buz mavisi gözleri vardı.

Rüzgar, Aine’nin sözleriyle oynadı, onları etrafında döndürdü, sonra tekrar alıp götürdü. “O senin koruyucun, sen de onun yol gösterici ışığısın.”

Ama Osin’in gözlerinin Elara’yı adeta yutarcasına süzduğu anlar, ona hiç de güvenli hissettirmiyordu. Şüphe düşüncelerinin arasından fısıldıyor, kalbinin etrafında bir gölge kıvrılıyordu; ama ilahi iradenin ağırlığı karşısında, başını sallamaktan başka ne yapabilirdi ki?

Aine, Elara’yı öne doğru yönlendirirken gülümsedi; narin, neredeyse kırılğan eli, Osin’in heybetli kavrayışının içine yerleşti.

"Kutsal Olanın ışığında, egemenliğe yükseleceksin, çocuklarıma önderlik edeceksin ve büyük bir çağı başlatacaksın."

Ancak Osin'in parmakları Elara'ninkileri kavradığında, Elara'nın kolunda bir ürperti yayıldı. Zarifçe uzun parmakları, sanki damarlarından hayat enerjisini emiyormuş gibiydi.

İkisi konuşmaya devam etti, ancak Elara kendini yarı varlık gibi hissediyordu, iki alem arasında askıda kalmıştı. Sanki ruhu ikiye bölünmüştü; bir parçası umutsuzca bedeniyle yeniden bağlantı kurmaya çalışırken, diğer parçası bağlı olmadan, aşağıda duran fiziksel formuna tam olarak entegre olamadan orada kalmıştı. Bu, onu ulaşılmaz gibi görünen, göremediği ve kontrol edemediği rüzgarlar tarafından dağıtılan bir gerçeklik duygusu için mücadele etmeye iten bir paradokstu.

Elara, tanrıça Aine'nin gidişini, o çoktan gitmiş olana kadar fark etmedi. Uçurum onu tamamen yutana kadar, baştan beri düşmekte olduğunu anlamadı. Ve hayatının gerçek yolu, ancak Osin'in taht odasının soğuk zemininde kanlar içinde yatarken, gözleri o ham, acımasız netlik anında onun gözleriyle buluştuğunda netleşti.

Onların ilk dokunuşunda damarlarında tıslayan dehşet sadece hayal ürünü değildi; bir uyarıydı, zihni onu kavrayamadan önce bile tehlikeyi bilen bir parçasından yankılanan keskin, net bir şarkıydı. İnsanların kötülüklerini ne kadar acımasızca kullanabileceklerinin habercisiydi, geriye sadece zulüm kalabileceğinin bir önsezisiydi.

BöLüm 6

Öğlen esen hafif bir esinti Elara'nın çıplak kollarını okşadı, sıcaktan kısa süreliğine bir rahatlama sağladı. Avis'in yanında çalışırken, Kutsal Alan'ın bahçelerinden şifalı otlar toplarken, kollarını sıyırıp güneşin sıcaklığını kucaklamıştı. Sonbahar yakında gelip sıcağı çalacaktı, ama şimdilik güneş onundu ve her anından sonuna kadar faydalanmayı planlıyordu.

Saç tokası getirmeyi unuttuğu için kendine kızarak kıvrıkcıklarını boynundan uzaklaştırdı. Saçları karmakarışık, terin biriktiği nemli tenine yapışmış, boynunu dayanılmaz bir şekilde kaşındırıyordu. İçini çekerek saçlarını geriye doğru itti ve bu dikkat dağıtıcı şeye sessizce lanet etti. Küçük, aslında önemsiz bir şeydi ama umutsuzca tutunmaya çalıştığı odaklanmasını bozmaya yetmişti.

İçini çekerek, dikkatini yeniden topladı ve çalılıkların arasından sessizce ilerleyerek mevsimin son ürünlerini topladı: meyveler, mantarlar, kırmızı yonca, yabani rezene... Hepsi de ilk donun altında yakında kuruyacak olan öbeklerin arasında yer alıyordu. İş istikrarlı, tahmin edilebilir bir işti ve Elara kendini ona kaptırmaya çalıştı.

Burada, Astromancer'ların bitmek bilmeyen yıldız haritası çıkarma taleplerinden ve Kahinlerin gizemli düşüncelerinden uzakta, dünya daha sakin geliyordu. Sessizlik, düşüncelerinin ancak araştırma veya iyi bir kitap sayesinde sakinleşmesini sağlıyordu. Hiçbir baskı, sürekli bir beklenti uğultusu yoktu; sadece ellerinin altındaki toprak ve sunduğu geçici huzur vardı.

Elara, Avis'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu; geçen yıl boyunca sürekli hale gelen o sessiz, dile getirilmeyen endişe. Bunun ne

anlama geldiğini biliyordu—Avis endişeliydi. Bir önceki gecedan beri endişeliydi. Ama Elara bununla başa çıkmaya hazır değildi. Arkadaşının acımasına ya da kaçınılmaz olarak gelecek olan güvencelerine ihtiyacı yoktu.

Bu konuda ne yapılabilirdi ki?

Aylar süren sessiz endişe, Elara'yı yıpratmaya başlamıştı. Elara'nın bakıma ihtiyacı yoktu demek değildi bu; istiyordu. Bir yanı, Avis'in endişesinin içindeki boşluğu bir şekilde doldurabileceğini diliyordu. Ama doldurmuyordu. İyileşmeyecek bir yaranın, çıkarılamayacak kadar derine saplanmış bir dikenin hatırlatıcısıydı bu. Ve Elara, acımıyormuş gibi davranmaktan yorulmuştu.

O da her zaman yaptığı gibi, görmezden geldi. Dünyayı dışarıda bırakmaya çalışarak gözlerini sıkıca kapattı, ama nehrin tadı dilinde kaldı; çamur ve çürümenin acı, tuzlu bir karışımı.

Nehir ruhu, ona ilk anısını hatırlatmıştı.

Elara o günü, varoluşunun ilk kıvılcımını, çok uzun zaman önce, zihninin derinliklerine, o kadar uzak bir yere saklamıştı ki, en karanlık düşünceleri bile nadiren oraya uğruyordu. Geçmişinin kırılğan bir parçasıydı, yıllarca kaçındığı bir şeydi. Ama şimdi, nehir hepsini yeniden yüzeye çıkarmıştı.

Hâlâ hissedebiliyordu—hayranlık ve huşu, daha karanlık bir şeyin ipucuyla karışmış, o zaman bile onu kendine çeken bir kader duygusu. Ruh ona sadece anıyı göstermedi; onu içine çekti. Ama ne amaçla? Belki de aptalca bir şekilde, ruha teslim olarak derin, dönüştürücü bir şey verebileceğini ummuştu. Belki de onu Öteki Dünya'ya geri götürüp, yıldız tozuna—ya da her neyse o lanetli maddeye—dönüştürebilirdi.

Ama ortada ne bir aydınlanma, ne de bir anlayış vardı; sadece ağzında acı bir tat kalmıştı.

Caelum, sesi titriyordu, kadın ise öksürerek ve hırıltılar çıkararak ciğerlerinden su atıyordu. "Ne gördün?" diye sordu Caelum.

Avis, ruhun etkisinden etkilenmeyen tek kişiydi. Tek bir sert bakışla Caelum'u susturdu ve Elara'nın yanına giderek, kalan suyu öksürerek dışarı atarken ona destek oldu. Bu sırada diğerleri, sessiz bir saygıyla gözlerini aya çevirmiş, sonsuz nimetleri için Ana Tanrıçalara şükranlarını mırıldanıyorlardı. Elara aralarında titreyerek oturuyordu ve ayrılmaya hazır olduğuna karar verdiklerinde, şafak gökyüzünü pembe tonlarıyla boyuyordu.

Randall, aşçı, onu uyandırmadan önce zar zor birkaç saat uyuyabilmişti ve uykulu ve sinirli bir halde kendini kahvaltı görevlerine sürükledi. Ondan sonra her zamanki gibi Greenheart'larla turlarına başladı. Şifacılar her zaman ondan malzemeleri yenilemesini isterdi; taze otları demetler halinde bağlar, kurutulmuş olanları ayırır, tentürleri ve merhemleri doldururdu. Bazen malzemeleri toz haline getirir, şişeleri etiketler veya şifalı lapaların hazır olduğundan emin olurdu. Çarşafın yıkanması, bandajların katlanması, rafların yeniden düzenlenmesi gerekiyordu. Ellerini meşgul edecek her zaman bir şeyler vardı. Tam işlerin ritmine girmeye başlamıştı ki Avis onu kenara çekti ve güneş gökyüzünde çok yükselmeden önce yiyecek aramaları gerektiğini hatırlattı.

Elara gözlerini açtı, Druid'i kasten görmezden geldi ve önündeki işe odaklandı. Çalıların arasından el yordamıyla ilerledi, parmakları serin ve nemli toprağa değdi ve birkaç dal rezene kopardı. Keskin, topraksı kokusu, yakındaki öbeklerde açan kırmızı yoncanın tatlı, ballı kokusuyla karıştı. Sepeti artık otlar ve meyvelerle dolup taşmıştı. Dolgun bir tanesini ağzına attı, kabuğu patlarken tatlı-ekşi suyu dilini kapladı.

Kutsal alanın bahçeleri, yükselen kalenin ardında yeşil ve altın bir deniz gibi uzanıyordu. Yuvarlanan tepeler, kutsal alanın taş duvarlarıyla çerçevelenmiş ancak koruyucu bariyerin içinde kalmış bir şekilde alçalıyor ve yükseliyordu. Işık, her rüzgar esintisiyle ipek gibi dalgalanan narin, yarı saydam bir eter tabakası olan örtünün yüzeyinden yansıyor.

Yakındaki bir hışırtı, Elara'nın bakışlarını Avis'e çevirdi; Avis şimdi onun yanında duruyordu, parlak bakır rengi elbisesinin kıvrımları hafif rüzgarda hafifçe kıpırdıyordu. "Sanırım bugün için yeterince iş yaptık."

Elara doğruldu, ellerindeki toprağı silkeledi. Yiyecek aramak rutinlerinin sadece bir parçasıydı; geri kalanını içeride, yığın yığın parşömen ve boyalarla çevrili olarak geçireceklerdi. Avis aylardır Kutsal Alan'ın arşivlerine özenle eklemeler yapıyordu; günlükleri, topladıkları bitkilerin detaylı, elle çizilmiş resimleriyle doluydu. Her yaprak, taç yaprağı ve kök büyük bir özenle resmedilmiş, renkler tarlalarda buldukları canlı yeşilleri ve yumuşak morları yansıtacak şekilde tam olarak karıştırılmıştı.

Elara'nın işi oldukça basitti: ayrıntıları doldurmak, her bitkinin özelliklerini, merhemlerde, çaylarda, ilaçlarda kullanımını ve değişen mevsimlere nasıl uyum sağladığını listelemek. Ama bundan hiç şikayetçi değildi. Sessiz çalışmanın kendine has bir tatmini, kalıcı bir şey inşa ettiklerini bilmenin verdiği bir amaç duygusu vardı.

Avis'i takip etti, bahçelerde dolaşırken duyulan tek ses sepetlerinin hafif hışırtısıydı. Her adımıda hava değişiyordu; toprak ve otların kokusu yavaş yavaş daha soğuk bir şeye d6n6şüyordu. Avlunun nemli, taşlı kokusu içeri sızdı ve bahçelerin huzuru, o kırılgan sakinlik, yavaş yavaş kaybolmaya başladı.

Sonra o ses geldi—eliğin çeliğe çarpmasının rahatsız edici, havayı kesen sesi. Elara içini çekti, gerginliğin omuzlarına yeniden yayıldığını hissetti.

Avlu enerjiyle doluydu. Toprakta d6v6ř ringleri çizilmiş, demir direklere kalın ipler bağlanarak sınırlar sabitlenmişti. İçeride erkekler ve kadınlar karşı karşıya geliyor, kılıçların keskin çarpışması her vuruşta havayı yarıyor, metalik ritim etraflarında yankılanıyordu. Elara'nın bakışları sahneyi taradı, kılıçların geniş yaylarını izledi, sonunda Dario'ya odaklandı. Hareketlerinde neredeyse hipnotik bir şey vardı, kılıcı iradesinin bir uzantısıydı, her savuşturma ve hamle, ne kadar 6l6mc6l olabileceğini unutturacak bir zarafetle yapılıyordu.

Gerçekten de tehdit ettiği gibi bu sabah içeri girmeye çalışmış mıydı? Onu g6rebilmek için Druidlerle karşı karşıya gelme d6ř6nesi neredeyse y6z6nde bir g6l6mseme oluşturmuştu. Neredeyse.

Nefes nefese, y6z6 kızarmış ve soluk soluktu, yanakları terden parlıyordu, g6zleri tarlanın karşısındaki kadının g6zlerine kilitlenmişti. Duraksadı, g6zleri hızla kadının 6zerinde gezindi, sonra tekrar y6z6ne odaklandı. Ve sonra dudaklarında yavaş, çarpık bir g6l6mseme belirdi, kalbinin teklemesine neden olan t6rden bir g6l6mseme. Yanaklarındaki ağrıyı hissedene kadar kendisinin de g6l6msediğini fark etmemişti.

G6ęs6 sıkıştı. Tanrım, neden kendini onu 6pmesine izin vermişti? Aptalca, d6ř6nesizce, bencilce.

Bakışlarının g6r6nt6s6, geri çekildiğinde ona verdiği o yumuşak, neredeyse kırılgan bakış, aklından çıkmıyordu, onu rahatsız ediyordu. 6p6şmeyi kestiğinde, g6zlerinde ham bir şey parlamıştı, saklamaya çalıştığı ama tamamen bastıramadığı bir umut. Sanki beklediği an buydu—o, sonunda o çizgiyi aşmış, sonunda hazır olduğunu s6ylemişti.

Ve bu y6zden kendinden nefret ediyordu. G6zlerindeki o korumasız sevinci ona aşılayan, ona geri alamayacağı bir şey veren kişi olduğu için, hatta ona istediğini asla veremeyeceğini bildiği halde bunu yaptığı için.

Elara bir zamanlar farklı bir hayat hayal etmeye cesaret etmişti—kitaplar ve biblolarla dolu sessiz bir kul6be, tamamen kendisine ait bir

dünya köşesi—ama bu sadece bir fantezi olarak kalmıştı. Kaderi Osin ve Ana Tanrıçalar'a bağlıydı, yolu daha seçmeden çizilmişti ve onu, koparacak hiçbir ipi olmayan, ilahi kaprislere teslim olmuş bir kukladan farksız bırakmıştı. O umut ışığı, Fen'i kaybetmenin getirdiği bencil bir kederden, bir zayıflıktan başka bir şey değildi.

Bir daha asla, diye karar verdi.

Dario'nun kıymetini tehlikeye atmak mümkün değildi.

Lorien, Dario'nun yanına yanaşıp Elara'nın gözleriyle buluşunca Elara'nın gözleri kısıldı. Çilli yüzünde acımasız bir sırıtış belirdi.

"Vay canına, kutsal olanın ta kendisi, varlığıyla bizi onurlandırmış," dedi, kızıl saçları öğleden sonra güneşinde kor gibi parlıyordu. "Bir sunağın önünde diz çöküp, dindar bir bakire gibi davranmakla meşgul olmanız gerekmez miydi?"

Oyunculuk mu?

Elara'nın bakışları aniden Dario'ya çevrildi, yüzündeki ifade öldürücüydü.

Hayır, hiçbir şey söylemezdi. Birlikte oldukları gerçeğinin ağızlarından kaçmasının ne kadar tehlikeli olacağını çok iyi biliyordu. İkisi için de tehlikeli olurdu.

Elara, gardiyana soğuk bir alaycı bakışla baktı. "Lorien, bir geneleve gitme zamanın gelmedi mi? Yoksa oradaki tüm hastalıkları kaptın mı zaten?"

Bu, onun için bile cesurca bir hareketti, ama o an onun bu saçmalıklarına olan sabrı pamuk ipliğine bağlıydı.

Lorien'in saçlarının kızıllığı yüzüne bulaşmış gibiydi, parmağını ona doğru uzatırken eklemleri bembeyaz oldu. "Sen kaltak—"

Gece gökyüzü kadar kara bir karga, gürültülü bir şekilde öterek aşağı doğru süzüldü ve sivri gagasıyla işaret parmağını şaklattı.

Lorien geriye doğru irkildi, eli kıpkırmızıya boyanmıştı, soluk teninde canlı bir görüntü oluşturuyordu. Karga uçup giderken bir sürü küfür savurdu. Kılıcını kınından çekip kör bir yay çizerek fırlattı ve tahta rafa yankılanan bir gümleme sesiyle çarptı.

Geriye bakmadı, kılıcının kılıfında sönmüş bir ok gibi titrediğini görmedi. Lorien arkasını döndü—kırmızı bir fırtına gibi—ve öfkeyle uzaklaştı.

Elara'nın kalbi hızla çarpıyordu. Edgar'ın kuzgunları sessiz sır toplayıcılarıydı, keskin gözleri her zaman izliyor, ona geri götürmek için

bilgi topluyordu. Asla müdahale etmiyorlardı. Peki neden bu kuş ona karşı neredeyse... koruyucu gibi davranıyordu? Kuş saat kulesine doğru süzülüp, yüksekte tünedikten sonra delici bakışlarını ona dikerken, Elara nefesini tutarak ona baktı.

Tüm vücudunu bir ürperti kapladı.

"Bu alışılmadık bir durumdu."

Elara gözlerini kırptırdı, Avis'in yanında olduğunu neredeyse unutmuştu. "Küçük şeylerin benden nefret ettiğini sanıyordum."

Avis düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Ah, kimseye kin gütmezler. Kuzgunlar zekidir, biliyorsun. Bulmacaları çözebilirler, sesleri taklit edebilirler. Belki bu senin hakkında yeni bir şey öğrenmiştir."

Elara kuşa doğru bakmak için arkasına döndü ama kendini Dario'ya bakarken buldu. O da kargayı izliyordu, gözleri kısılmıştı, yüzünde bir anlık endişe—ya da korku?—belki de bir parıltı vardı. Neredeyse zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordu. Ama sonra, arkadaşlarından birinin bağırması dikkatini dağıttı. Ona hızlı, anlaşılmaz bir bakış attıktan sonra tekrar eğitim telaşının içine kayboldu.

Yanından gelen sessiz bir boğaz temizleme sesi onu irkiltti, bakışları Dario'nun uzaklaşan figüründen başka yöne çevrildi.

Kişisel korumalarından biri olan Petr, bir şekilde o fark etmeden yanına gelmişti. Elleri arkasında kenetlenmiş, yüzü her zamanki gibi ifadesiz bir şekilde orada duruyordu. Ama kadın, Petr'in onu tüm bu süre boyunca izlediğini biliyordu.

"Başrahip bu akşamki yemeğe katılmanızı rica ediyor."

Elara içini çekti, gözlerini kapattı. Tabii ki isteyecekti. Başkentten, ters giden her şeyden bahsetmek isteyecekti. Elleri sepeti daha sıkı kavradı. Bu konuşmaya hazır değildi, her şeyi yeniden yaşamaya hazır değildi.

Bakışlarını kaldırdığında, kaşları çatık bir şekilde onu izleyen Avis'i gördü.

Avis usulca, "Sadece akşam yemeği," dedi.

"Biliyorum," diye yanıtladı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak.

"Daha kötülerini de atlattın."

Elara hafifçe güldü ve başını salladı. "Evet, duydum."

Avis başka bir şey söylemeden eğilip yanağından öptü ve sepeti elinden aldı. "Sonra görüşürüz. Kitabı bitirebiliriz."

Elara başını salladı, ama göğsündeki ağırlık geçmedi.

Petr onu avludan geçirerek geniş bir taş kemerli geçitten kalenin loş koridorlarına götürdü. Duvarlar boyunca meşaleler yanıyordu, ışıkları kalın havayı zar zor yarıyor, taş duvarların üzerimize kapanıyormuş gibi hissettiriyordu. Her salon, Druidlerin yaşam alanlarına giden daha küçük geçitlere ayrılıyordu; taş duvarlar boyunca eşit aralıklarla yerleştirilmiş basit kapılar, her biri odanın sakinini temsil eden el oyması sembollerle işaretlenmişti. Hava hafifçe ot ve duman kokuyordu, geçmiş ritüellerin kalıntıları taşın kendisinde hala hissediliyordu.

Petr, onu daha derinlere, aşağıdaki eēitim alanına bakan yüksek, kemerli pencerelerin sıralarının yanından geçirirken tek kelime etmedi. Sonunda, kenarlarına silik runik yazılar kazınmış aēır bir meşe levha olan kapısının önünde durdular. Kapıyı iterek açtı, ona kısa bir baş selamı verdi ve avluya doēru geri döndü, onu sessizlik içinde bıraktı.

Akşamın yumuşak ışığı odasına süzülüyordu, ince perdeleri hafif tuzlu ve yasemin kokulu esintilerle nazikçe dalgalanıyordu. Işık, yıllar sonra bir şekilde hâlâ saēlam duran, kırık dökük şifonyerinin üzerindeki asılı kuru iek demetine deēiyordu.

Odası –eēer ona oda denebilirse– küçüktü, ama soluk duvarlar ve az eşya, gözü yanıltarak olduēundan daha büyük görünmesini saēlıyordu. Pencerenin tesinde, Yeşim Denizi mırıldanıyor, ritmik dalgaları onu esnemeye doēru sürüklüyordu, ama bir banyo çoktan hazırđı, küvetten incecik buhar bulutları yükseliyordu.

Elara içini çekti, terli elbisesini üzerinden sıyırdı, kumaş tenine rahatsız edici bir şekilde yapışmıştı. Suyun çok sıcak olmamasına, kaslarındaki aērıyı dindirecek kadar ılık olmasına minnettar olarak küvete girdi. Yulaf ezmesi ve lavanta sabununu alıp, cildi tahriş olana kadar ovdu. Koku buharla birlikte yükseldi, gēsnn derinliklerindeki aērıyı dindirmeye pek yardımcı olmasa da bir şekilde yatıştırıcıydı. Başını suyun altına soktu, parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, yiyecek ararken kaçınılmaz olarak buklelerinin arasına giren yaprakları yoldu.

Küvetten ıktıēında, kurulanmaya bile zahmet etmeden, keten sabahlıēının ıslak teninin üzerine çekti. Kumaş vücuduna yapışmıştı ama umursamayabilecekti. Yorgunluk onu aēır ve boş bir şekilde ezmişti. Ayaklarının dibinde su birikmişti.

Kadın, saçlarını taramaya başlarken, fırçasını almak için dolabına doēru yavaşça ilerledi. Bakışları, orada tuttuēu küçük çakıl taşları koleksiyonuna takıldı. Her birinin kendine özgü bir sesi vardı; pürüzsüz bir nehir taşının

derin, yatıştırıcı uğultusundan, minik bir kuvars taşının yumuşak, hafif tıkırtısına kadar.

Kıymetli taşlar sadece güzel olmaktan öteydi; derin bir anlam ve güce sahiptiler. Her büyücünün, elemental yetenekleriyle bağlantısını sağlayan bir taşı vardı. Toprağı kontrol edenler için jasper, ateşi kullananlar için alev alev yanan güneş taşı, rüzgarlarla dans edenler için hafif ve havadar kuvars ve kontrol ettikleri sular kadar derin ametist.

Bir elementle bağ kurmak sadece bir onur değil, aynı zamanda bir ateş sınavıydı. Dört taş—yeşim taşı, güneş taşı, kuvars ve ametist—sadece bu zorlu süreci atlatan ve zaferle çıkanlara verilirdi. Titiz eğitim, oruç ve meditasyon rejimi hem bedeni hem de ruhu arındırırdı. Bu arınmadan sonra, her yıl başkentin kalbinde Osin'in başkanlık ettiği Yakınlaşma Töreni'ne katılmak mümkündü. Orada, layık olanlara tek bir elementle bağ kurma seçeneği verilir ve seçtikleri taş aracılığıyla toprak, ateş, rüzgar veya su ile derin bir bağlantı kurulurdu.

Kendi kanlarından bir damlayı Elara'nın kanından bir damlayla karıştırıp, karışımı sunağın üzerine yerleştirilmiş bir taşın üzerine dikkatlice koyarlardı. Elara'nın kanındaki eter, büyücünün yaşam gücünü seçtiği elementle birleştiren bir köprü görevi görüyordu. Ancak bu bağ kesinlikle garanti değildi. Elementin de karşılığında büyücüyü seçmesi gerekiyordu; bu kabul, elementlerin kendileri kadar tahmin edilemezdi.

Kutsal alandaki Druidlerin çoğu bir elementle bağlantılıydı, ancak Avis, az sayıdaki istisnalardan biriydi. Birleşme'de başarısız olmuştu, ama bunu umursamıyor gibiydi. Bazı Druidler, biraz eter çağırmak için sadece güneşe ihtiyaç duyulduğuna inanıyordu. Bu yüzden Avis güneşe şarkılar söylerdi ve bazen, dediğine göre, güneş onu dinlerdi.

Elara hayatında sadece bir Yakınlaşma Töreni'ne tanık olmuştu; bu, diyara gelişinin ardından yapılan ilk törendi. Osin öne çıkan ilk kişi olmuştu ve her şey bir felaketle sonuçlanmıştı. Hazırlık yapmamıştı, oruç tutmamıştı, eğitim almamıştı; oysa Druidler daha sonra bunların bir elementle düzgün bir şekilde bağ kurmak için çok önemli olduğunu anlamışlardı. Kanının bir damlasını Elara'nın kanıyla karıştırıp, sunağın üzerindeki bir taşla dikkatlice yerleştirdiğinde, ritüel onu amaçlandığı gibi bir elementle bağlamamıştı. Bunun yerine, yaşam gücünü tüketmiş ve onu Boşluğa sürüklemişti. Geriye doğru tırmanmayı başarmıştı, ama sonsuza dek değişmiş, gölgelerine mahkum olmuştu.

O günden beri, eterle veya herhangi bir elementle bağ kurmaya çalışan başka hiçbir aday, Osin gibi Boşluğa çekilmemişti. Kimse bunun neden başına geldiğini açıklayamıyordu; elbette teoriler, sonsuz fısıltılar ve spekülasyonlar vardı. Ama herkesin kesin olarak bildiği şey, Osin'in çağının en güçlü büyücüsü olarak rakipsiz olduğuydu.

Taşları devirmemeye özen göstererek parmaklarıyla üzerlerinde gezindi ve ince çizgilerinde ve oyuklarında garip bir dinginlik hissetti. Bu taşlar eterden yoksundu, ama kesinlikle boş değillerdi. Tüm taşlar gibi ona şarkı söylüyorlardı—yumuşak, sürekli bir melodi.

Elara isteksizce elini geri çekti. Bir Yakınlaşma girişiminde bulunmasına asla izin verilmeyecekti; onun rolü yardım etmekti.

İyileştir ve onar. Ver ve kutsa.

Avuç içlerinin topuklarını gözlerine bastırdı. Son nefesine kadar verdi, verdi, verdi. Amacı buydu.

Bir kuzgunun sert çığlığı, dikkatini taşlardan pencereye çekti. Orada, pencere pervazında, Lorien'i ısırان aynı kuzgun duruyordu.

"Efendinize kısa süre sonra yanına geleceğimi söyleyin," diye mırıldandı.

Kuşun cevabı daha da buyurgan bir ötüş oldu.

Elara derin bir iç çekti. Odasında yalnız kalacağı anlar vaat edilse bile, hiçbir zaman gerçekten yalnız kalamıyordu. Her zaman bir şey vardı; kuzgunlar, muhafızlar veya...

Kapısından bir tıkırtı yankılandı.

Tekrar iç çekti. Ya da Beatrice.

BöLüm 7

Beatrice, davetiye gibi formalitelerle uğraşacak tipte biri değildi.

Kapıyı hafifçe iterek araladığında, başı aralıktan içeri girerken kapı hafifçe gıcırdadı.

“Güzel bir öğleden sonra, Kutsal,” diye mırıldandı, kadifemsi sesi gizli niyetlerle doluydu. Odaya süzülerek girdi, ince, kambur bedeniyle kırılğanlığın ta kendisiydi, ama bakışlarındaki keskinlikte kırılğanlığa dair hiçbir şey yoktu. “Kutsal yer, başkentteki dün geceki olaylarla ilgili fısıltılarla çalkalanıyor. Hainlerden ve Lord Egemen'e karşı komplolardan bahsediliyor.” Kaşları çatıldı, endişenin mükemmel bir portresiydi bu.

Elara kendini son derece gergin tutuyordu, her kasını, her ifadesini dikkatlice kontrol ediyordu. En ufak bir çatlak, en ufak bir hata bile olsa, Beatrice hemen üzerine atılırdı. Saray siyasetinin tehlikeli dansında Beatrice, kelimeleri ve duyguları ölümcül silahlara dönüştürmekte ustaydı. Sadece bir bakışıyla bile akşama kadar ihanet öyküsü uydurabilirdi.

“Şükürler olsun ki o hainle olan ilişkiniz kendi itibarınızı zedelememiş.” Beatrice’in dudakları anlamlı bir sırtışla kıvrıldı. “Lord Hükümdar böyle... şüpheli bağlantıları keşfederse ne yapacağını düşünmek bile insanı ürpertiyor.”

Elara'nın boynundan yukarı doğru sıcak bir kızarıklık yayıldı ve yanakları kıpkırmızı oldu.

Sakin kalma çabalarım boşa gitti.

"Eğer dram açlığınızı giderecek bir hikaye arıyorsanız, başka yere bakmanızı öneririm," diye çıkıştı. "Bu konu hakkında konuşmaya hiç niyetim yok."

Beatrice'in gözleri yapmacık bir masumiyetle parladı. "Vay canına, bugün biri çok huysuzmuş. Sadece seni dinlemeye ihtiyacım olacağını düşündüm. Ama neyse."

Bakışları bir an daha Elara'ninkine takıldı, gözlerinde bir nebze hesaplaşma belirdi, ardından Elara bakışlarını kaçırdı ve makyaj masasına oturdu. Beatrice gardırobu karıştırdı, her elbiseyi dikkatlice inceledi. "Bu canlı renkler, hayalet gibi solgun tenin olmasaydı muhteşem olurdu," diye mırıldandı küçümseyerek. Her keskin kelime sabrını zorlayan bir iğne gibiydi, ama Elara suskun kaldı.

Beatrice, gardırobun arkasından ciddi gri elbiseyi seçip Elara'nın saçını özenle bir topuz yaparken, şakaklarında şiddetli ağrı dalgaları hissetmesine rağmen, Elara sarsılmaz bir sakinlik maskesi taktı. Akşam yemeği için yemekhaneye vardığında, başındaki gerginlik tam anlamıyla bir migrene dönüşmüştü.

"Geç kaldın." Edgar'ın buz gibi sesi havayı yarıp geçti.

Başrahip, yemekhanenin ortasına yakın bir yerde, kökleri zemini delip dalları tavana kadar uzanan devasa bir ağacın altında oturuyordu.

Odanın etrafında, Druid Tarikatı üyeleri oturuyordu; cübbeleri, dökülen yaprakların ve yosun kaplı taşların sonbahar renkleriyle kusursuz bir şekilde uyum sağlıyordu. Elara'nın gözleri odanın içinde bir gruptan diğerine hızla gidip geliyordu: Yazıcılar, Yeşil Kalpler, Karaağaç Dokumacılar, Kahinler ve Astromancerlar. Her grup derin bir şekilde meşguldü; kimisi eski kitapları inceliyor, kimisi de etraflarında hevesle filizlenen genç fidelerle usulca konuşuyordu.

Latheria'nın her köşesinden geliyorlardı: Valdor's Reach'in fırtınalı kayalıklarında tarih ve gelenek bekçileri olan kâtipler; Elderglen'in yağmurla ıslanmış korularında kök ve yaprakla uyum içinde çalışan şifacılar olan Karaağaç Dokuyucuları; Bravell'in verimli vadilerinde topraktan hayat çeken şifacılar olan Yeşil Kalpliler; ve Ulrith'te, Mistwatch'ın sisle kaplı kayalıklarında geleceği okuyan Kahinler ve Nightspire'ın yıldızlarla dolu zirvelerinden gökyüzünü izleyen Astromancerlar. Her yıl, çiraklık dönemleri sona erdiğinde, Baş Rahibe hizmet etmek ve asla oynayamayacakları bir oyunda kartlar gibi kendilerine verilen kaderlerini beklemek için Verdara Tapınağı'nda toplanırlardı. Belki de bu yüzden hiçbiri onun dostluğunu aramamıştı, diye düşündü Elara acı bir şekilde; herkesin sonunda dağılmaya mahkum olduğu düşünüldüğünde, bağlılıkların hiçbir anlamı yoktu.

Oyulmuş kütüklerin içine yerleştirilmiş mumlar, parıldayan etler ve rengarenk meyve ve sebzelerle dolu kaselerin üzerine sıcak, titrek bir ışık saçıyordu. Elara'nın midesi bulandı.

Gözlerini kapattı, anılar bir anda zihnini kaplarken nefesi kesildi. Bir lejyonerin itmesi. Masaya sert bir çarpışma. Fenlin'in gözleri - dehşet içinde kocaman açılmıştı.

Kadın sendeledi, oda da onun altında eğildi.

"İyi misin?" diye sordu Edgar, sesinde nadir görülen gerçek bir endişe tonu vardı.

"Pekala," diye zar zor söyleyebildi Elara, kalbinin çılgınca çarptığı göğsüne elini bastırarak. Ona gerçek duygularını açıklamamanın doğru olmadığını biliyordu; bu sadece azarlara, yargılamalara veya daha kötüsü, cezaya yol açardı. Bu yüzden, sinirlerini zar zor yatıştıran derin bir nefes alarak, ifadesini dikkatlice nötr tutarak yanına oturdu.

Önünde, uçtan uca şişlenmiş, ağzı donmuş halde duran devasa bir yılan balığı vardı; keskin diş sıraları görünüyordu. Buz gibi gözleri Elara'nın her hareketini takip ediyor, midesini bulandırıyor ve iştahını tamamen kesiyordu.

Edgar kadehinden bir yudum alarak söze başladı: "Algernon, arınma sırasında iyi iş çıkardığınızı söyledi. Yarın arşivlere döneceğiniz konusunda iyimser."

Elara homurdandı. Algernon'un onun iyiliğini gerçekten umursamadığını biliyordu; sadece müritlerin arşivlere dağıttığı parşömenleri düzenleme gibi sıkıcı işten kaçınmak istiyordu. Tembelliği efsaneleşmişti.

"Ne kadar da cömert bir davranış. Belki kendimi layık görürsem, çoraplarını renge göre ayırma onurunu bile bana bahsedebilir."

Edgar'ın somurtkan yüzlerinden birini çizmenin heyecanı, nadir ve keyifli hazineler toplamak gibiydi. Ama şimdi, her zamanki gibi sinir ve isteksiz bir tahammül karışımıyla bakışları ona dikilmişken, hiçbir şey hissetmedi. Ne bir zafer kıvılcımı, ne de gizli bir heyecan. Sadece içini saran, sessiz ve derin bir uyuşukluk.

Ve o da bunu gördü; kadının gözlerindeki ateşsizliği.

Bakışları yüzünde oyalandı, onu sorguladı, ama bir an sonra, yüzünde aradığı şeyden vazgeçmiş gibiydi, dikkati onlara hizmet etmek için bekleyen Druid'e yöneldi.

Bu akşam Kutsal Mekana hizmet etmekle görevli, metanetli bir Astromancer olan Desmond, tabağına bolca yemek koyarken onun bakışlarından kaçındı; bu yemek, en güçlü savaşçıları bile alt edebilecek kadar çoktu. Eğer Edgar ona sessizce tabağını küçük bir dağın altına gömmesini söylemişse, gerçekten berbat görünmüş olmalı.

Elara rahibe öfkeli bir bakış fırlattı, ama Edgar ona aldırış etmedi, zaten yemeğine dalmıştı.

Olsun, şarap her halükarda daha iyi bir arkadaştı. Bardağını su içer gibi bir çırpıda bitirdi, tadına bile bakmadı. Sonra, şaka olsun diye, omuzunun üzerinden şöyle bir baktı.

"Desy, canım, bardağımı tekrar doldurur musun?" diye sordu Elara, sesi tatlılıkla doluydu.

Edgar, çatalını tabağına çarparak "Elara," diye uyardı.

Kuralları biliyordu: Akşam yemeğinde sadece bir kadeh. Desmond bu kuraldan haberdardı ama bu onu sınırları zorlamaktan asla alıkoymamıştı.

"Başkentteki olayların sizin için... yorucu olduğunu anlıyorum," diye başladı, bir yudum daha şarap alırken sesi yapmacık bir sempatiyle alçalıyordu.

"Vergi mi?" Kaşları birden yukarı kalktı. "Fenlin öldü!" Sesi, odada bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Gözleri faltaşı gibi açılmış olan Druidler, ona bakmak için döndüler; yüzlerinde şaşkınlıktan hafif bir endişeye kadar her şey vardı.

Odanın üzerine ağır bir sessizlik çökmüştü; bu sessizliği yalnızca mutfak eşyalarının hafifçe şıkırdaması ve ortadaki şöminedeki ateşin yumuşak çıtırtısı bozuyordu.

Edgar ona doğru eğilirken çenesi kasıldı. "Bu çocuk bir haindi ve bir hainin ölümünü hak etti," diye tısladı, alnındaki damarlar kızarmış teninde belirginleşmişti.

Elara'nın göğsünü keskin bir acı kavradı, bu acı tüm vücuduna yayıldı. Her kelime onu yaraladı, her biri bıçağı biraz daha derine sapladı. Fen'in anıları -gülümseyen, meydan okuyan, son derece canlı- bir gelgit dalgası gibi zihnini sardı. Parmakları sıkıca kenetlendi, tırnakları masa örtüsüne saplandı.

"Bizi yalnız bırak, Desmond," dedi Edgar nazikçe, elini savurarak. Ona bakarken bakışları yumuşadı, önceki soğukluğun yerini bir anlayış parıltısı aldı. Elini sıktı ve istemeden de olsa rahatladı.

Dokunuşunun onda şaşırtıcı bir etkisi vardı; aynı anda hem sakinleştirici hem de öfke uyandırıcı, anlamlandıramadığı ve derinden kızdığı bir çelişki. Direnmesine rağmen, tam olarak açıklayamadığı tuhaf bir kırılganlık hissetti. Ama bakışlarının ağırlığı altında, kapana kısılmış, boğulmuş, susturulmuş gibi hissetti; ta ki içindeki her kükreme sönene ve geriye sadece kendisinin en ufak bir parçası kalana kadar.

"Hainleri savunmamalısın Elara. Bu, sırtına hedef tahtası çizer."

"Beni hain olarak resmedecek kadar büyük bir fırça olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı tabağındaki yemeği didiklerken.

Edgar kaşını kaldırdı. "İnsanlar konuşur. Fısıltılar Yüksek Konsey'e çoktan sızdı. Lord Egemen'e yönelik sözde saldırınızla ilgili söylentiler hızla yayılıyor. Osin bunu kırılgan bir kadının basit histerisi olarak görmezden gelmeyi seçti. Tanrılara şükretmelisin ki seni Cehennem Çukuru'na atmadı."

Hapishaneden bahsedildiğinde tüyleri diken diken oldu ve kendini kollarıyla sarmak isteğine karşı koymaya çalıştı. Daha önce hiç görmemişti ama o cehennemvari yerin korkunç hikayeleri tüm diyarda meşhurdu. Söylentilere göre, bir kere Çukur'a atılan bir daha asla geri dönlüyordu.

Godfrey şu an orada mı? Hâlâ nefes alıyor mu?

"Neden aldı ki?" diye birden sordu.

Edgar şaşkınlıkla göz kırptı. Ama mantıklı gelmiyordu. Hem Godfrey hem de Fenlin zaten kendi elementleriyle bağ kurmuşlardı; onun kanına başka ne ihtiyaçları olabilirdi ki? "Lord Osin, Luminolia'daki diyarı kutsuyor mu?"

Saygı Bayramı—Osin'in onu sömürmesi için bir başka bahane, elementlerin kutsanması kılığında bir "tören". Krallığın dört bir yanından sadıklar başkente akın ederek Osin'in liderliğini övdüler ve Anneler'e merhametleri için teşekkür ettiler. Onlar için Osin, ölümlü ile ilahi olan arasındaki köprüydü. Kendisi bunu hiç görmemişti; görmesine izin verilmemişti. Bildiği tek şey, bitmek bilmeyen ziyafetler ve yaldızlı maskeler, başkent in Osin'e adanmış bir mabede dönüştüğü kış gündönümü gösterisiyle doruğa ulaşan abartılı partiler hakkındaki fısıltılardı.

Çoğu kişi, onun yakarılarının Ana Tanrıçaları dünyayı bağışlamaya ikna ettiğine ve kurtuluşlarını ona atfettiğine inanıyordu. Ancak Luminolia, kurtuluştan daha fazlasıydı; bir mucizeyi simgeliyordu: Tanrıça Aine'nin neredeyse iki bin yıl sonra ilk kez ortaya çıktığı ve Büyük Bölünme'nin uzun süren sessizliğine son verdiği gün.

Elara, dünyayı arındırmak için ilahi bir armağan olan Aine ile gelmişti. Tanrıça onu sunduğunda henüz on bir yaşındaydı, bebek değildi. Yıllar sonra bunun ne kadar garip olduğunu fark etti ve Edgar'dan cevaplar istedi. Edgar'ın cevabı rahatsız edici derecede basitti: Tanrıça onu en başından beri genç bir kadın olarak yaratmıştı; asla bir bebek olmamıştı. Bu açıklama onu derinden sarsmıştı.

Latheria'daki ilk yılında Elara, Osin'in gözetimi altında Arinthel'de kaldı. Ancak Thane'nin hayatına yönelik girişiminden sonra Osin, onu dünyadan korumanın gerekli olduğuna karar verdi. Bu yüzden onu uzaklara, güney eyaletinin derinliklerindeki Verdara Tapınağı'na sürgün etti.

On yıl geçti ve Elara'ya göre Latheria halkı onun tarihlerinin arka planında kaybolmasına izin vermişti. Onun gelişinin eterin geri dönüşünü işaret ettiğini unutmuşlardı -ya da belki de görmezden gelmeyi seçmişlerdi.

Ama belki... belki Fenlin ve Godfrey bu gösterinin ardındaki gerçeği görmüş, ihtişamın altında yatan gerçeği sezmişlerdi. Ya her şeyi çarpıtmaya, onun kanını Ana Tanrıçalara gerçek bir adak haline getirmeye çalışıyorlarsa?

Bu mantıklıydı; sonuçta çoğu insan ona gönülden saygı duyuyor ve inanıyordu.

"Elbette öyle," dedi Edgar, sesi gergin bir şekilde.

Elara bakışlarını sabit tuttu ve kararlı bir şekilde sessiz kaldı. Yıllar içinde faydalı bir şey öğrenmişti: eğer onu beklerse, sessizlik onu sıkıştırarak ve çoğu zaman niyet ettiğinden daha fazlasıyla doldurmaya itecekti. Yorgun bir iç çekip koltuğuna geri oturduğunda neredeyse gülümsedi.

"Hainlerin neden kendi kullarına karşı döndüğünü bilmek istiyor musunuz? Çünkü güç arzuluyorlar. Kendilerine güç elde etmek için planlar kuruyorlar, Ana Tanrıçaların kutsal planlarını koruyan bizlere karşı kullanmayı umuyorlar. Eğer tanrıçalar onları layık görseydi, seçilirlerdi. Ama seçilmediler. Bu yüzden kutsal olanı korumak, sizi korumak bize düşüyor."

Yemeğine devam etmeden önce omzuna güven verici bir şekilde hafifçe dokundu ve Elara, keskinliğini kaybetmiş bir bıçak gibi, körelmiş hissetmekten kendini alamadı. Fenlin ve Godfrey'i harekete geçiren dürtü bu kadar basit, bu kadar acı verici derecede sıradan, sadece iktidar hırsı olabilir miydi? Bu düşünce içini rahatsız edici bir şekilde tırmaladı.

Fazla düzenli, fazla kullanışlıydı. Daha fazlası olmalıydı...

Bakışları yukarı doğru kaydı ve karşısında oturan, çatalıyla ağzına götürmek üzere olan sıradan bir yemeğin lokmasını tutan Edgar'a kilitlendi. Rahat tavrında belli bir... yapmacıklık, özenle inşa edilmiş bir cephe vardı; tıpkı iyi dikilmiş kıyafetleri gibi rahatlıkla taktığı bir şeydi bu. İçinde kabaran bir his, kelimelere dökülemeyen bir bilgiydi bu. Bir şeyleri gizliyordu.

Gözleri, sanki ani bir kavrayış onun bakışlarını çağırmış gibi, onun gözlerine kaydı ve içinde ince ama inkar edilemez bir şeyler kıpırdandı. Ama eli onun elini kavradığında, yavaş yavaş bir uyuşukluk tenine yayıldı, kolundan yukarı doğru tırmandı ve damarlarını doldurdu. Düşünceleri bulanıklaştı, köşeleri küntleştirdi, sanki zihni ağır bir suyun içinde yüzüyormuş gibiydi. Göz kırpmak, gözlerinin üzerine taş kapaklar sürüklemek gibiydi ve etrafındaki canlı renkler gri bir örtüye dönüştü.

BöLüm 8

Elara, kalenin dışına çıkıp bahçeye adım attığında, serin bir esinti yanaklarını gıdıkladı. Bu his çok uzaktaydı; bilinci, yaklaşan kışın keskin soğuşunun bile delemmediği bir sisin içinde sarmalanmıştı.

Edgar ona bir saat kadar süre tanımıştı, sonrasında geceyi geçirmek üzere yatağına çekilmesi gerekiyordu. En azından bu kadarını tanımıştı.

Akşam yemeğinden sonra, ona bir zamanlar doğal kabul ettiği özgürlüğün artık bir lüks olacağını, kısıtlı bir şekilde ve sıkı koşullar altında verileceğini -kendi iddiasına göre onun güvenliği için- sakince bildirdi. Başkentteki eylemlerinin sonuçsuz kalmayacağını da hatırlattı.

Dolaşırken, her nefesini, her kalp atışını, kum saatinin içindeki kum taneleri gibi akıp giden her saniyeyi ölçtüğünü fark etti. Bahçelerin tadını çıkarabildiği kadar çıkarmaya çalışarak iç çekti, ama etrafındaki her şey sanki sessizleşmişti. Çiçekler bugün şarkı söylemiyor, diye düşündü, esintiyle sallanırken.

"Şimdi!"

Adı, sessiz alacakaranlığı yarıp geçti ve onu düşüncelerinden sıyırdı. Döndü, Avis'i görünce kalbi bir an durdu.

"Benimle gel," diye fısıldadı Avis, elini tutarak onu kayalık bir patikadan aşağıya doğru götürürken, gölgeleri solgun ışıktaki birbirine karıştı. Etrafındaki her şey bulanıklaştı, Avis onu gizli bir açıklığa götürürken leylak çalılıkları hızla yanından geçti. Burada duyulan tek sesler, ara sıra duyulan kuş cıvıltıları ve ateş böceklerinin yumuşak parıltısıydı. Ortada, Avis'in oturduğu yıpranmış bir taş bank vardı ve Elara, adımlarında hafif bir endişeyle, yanına oturdu.

Sıcak eller yüzünü okşadı ve o da gözlerini kapatarak bu dokunuşun tadını çıkardı.

"O alçak adam," diye mırıldandı Avis, sesinde öfke ve endişe karışımı vardı.

Sonra Avis şarkı söylemeye başladı; Elara'nın daha önce hiç duymadığı, tanımadığı bir dilde bir şarkıydı bu. Kaşlarını çatarak sözleri çözmeye çalıştı, ancak Avis'in şarkısının ritmi, o etkileyici melodisi, onu yavaş yavaş Druid'in ellerinin rahatlığına daha da çekti.

Elara, farkına bile varmadan, şarkının ilk başta neden bu kadar garip geldiğini bile hatırlayamıyordu.

"Al, bunu çiğne."

Nazik emir onu geri çekti. Gözlerini açtığında elinde küçük bir mantar gördü. Şapkası kalın ve yoğun katmanlıydı, yumuşak, kremi beyaz dallardan oluşan bir şelale gibiydi ve neredeyse kabarık bir görünüm veriyordu.

"Nedir?"

Avis, Elara'nın elini dikkatlice dudaklarına götürürken, "Aslan yelesi," dedi sesi sakın bir şekilde. "Ye."

Mantarı ağzına attı. Zengin, fındıksı bir tat diline yayıldı, hafiften de yağmurla ıslanmış taze toprak kokusu geldi. Yavaş yavaş, zihnini saran sis dağılmaya başladı. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde Avis'e baktı.

Avis, saçının bir tutamını parmağının etrafına dolayarak, "Geri döndü," diye ilan etti.

"Bana ne oldu?"

Avis, hafiflikten çok ciddiyet taşıyan bir omuz silkme hareketi yaptı: "Seni tanıdığım kadarıyla, çok fazla şarap içmişsin."

Elara'nın kaşları daha da çatıldı. "Hayır, öyle değildi," diye mırıldandı. Belki de yılan balığına karşı bir tepkiydi...

"Şu küçük mantar sayesinde artık iyileştin," dedi Avis hafif bir iç çekerek, sesi yumuşak bir tonda bahçenin kenarındaki oıche çiçeklerine doğru ilerlerken. "Sana aslan yelesi mantarlarından çok bahsettim, değil mi? Bir kısmının aklında kalacağını düşünürdün ama sanırım kalmadı. Bazen neden uğraştığımı merak ediyorum ama seninle konuşmak biraz ay ile konuşmaya benziyor—güzel ama pek bir cevap vermiyor."

Elara, Avis'in oıche çiçeklerinin narin yapraklarına masaj yapmasını, her dokunuşunda ezmeye özen göstermesini izledi. Avis, bu çiçeklerin sadece Kutsal Alan'ın bahçelerinde değil, Hartling Ormanı'nın tamamında

yayılması için tutkuyla çalışan bir savunucuydu. Sadece dolunay altında açtıkları için gece çiçekleri olarak bilinen bu çiçeklerin gümüş renkli stamenleri, birçok iksir ve merhemde değerli olup, ayda sadece bir kez hasat edilebiliyordu. Ancak Avis gibi Karaağaç Dokumacılar, yaprakların istedikleri zaman açılmasını sağlamanın sırrını biliyorlardı.

Narin pembe çiçeği avuçlarının içine aldı, parmakları saygıyla yapraklarına dokundu. "Druvakh." Bu kelime Avis'in ses tonundaki yumuşaklığa veya çiçeğe gösterdiği hassasiyete uymuyordu, ancak ilkel ve kadim bir güçle dalgalanarak, sadece çiçeğe özel bir şarkı gibi havada yankılandı.

Elara banktan kalktı ve Druid'in yanına diz çöktü, gözleri titreyerek uyanan narin yapraklara, gümüş saplarındaki hafif ışık parıltılarına dikilmişti. Avis ellerini geri çektiği anda, oıche çiçeğinin yaprakları neredeyse utangaç bir şekilde içe doğru kıvrıldı.

"Bu çok güzeldi," diye mırıldandı Elara, içinde hafif bir kıskançlık duygusu kıvrılırken.

Avis gülümsedi, gözlerinde sessiz bir yaramazlık parıltısı vardı. "Belki sen de denemek istersin."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Bu yasak."

Avis'in gülümsemesi daha da genişledi. "Peki, ne zamandan beri kurallara uymanın timsali oldun?"

Elara alaycı bir şekilde, "Şüphesiz ki, kusursuz geçmişim göz önüne alındığında, birdenbire kanunsuzluğa düşmemle kimseyi şaşırtmak istemem," dedi.

Druid kaşını kaldırdı. "Evet, böylesine mükemmel bir itibarı mahvetmek yazık olurdu. Ama... çiçekleri düşünün. Belki de bir daha asla eski hallerine dönemezler."

Gözlerini devirdi. "Tanrı korusun, çiçekçilik camiasını rezil etmeyeyim."

Avis'in kahkahası yankılanıyordu, gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki Elara da karşılık gülümsemeden edemedi. Avis'in yanında olmak, daha berrak, daha yumuşak bir dünyaya adım atmak gibiydi. Rol yapmıyor ya da numara yapmıyordu; Avis sadece var oluyordu, saf ve içten bir şekilde kendisiydi ve bu dürüstlük, etrafındaki herkesin de biraz daha gerçek hissetmesini sağlıyordu. Elara sık sık Druid'in bu sadeliğe ne kadar bağımlı olduğunun farkında olup olmadığını merak ederdi.

"Çok yüksek sesle düşünüyorsun, biliyor musun? Sızlanmalarını neredeyse duyabiliyorum."

Ağzı sahte bir kırgınlıkla açıldı. "Bir kız huzur içinde düşünemez mi?" Avis'in gerçekten de aklından düşünceleri çekip çıkaramayacağından oldukça emindi...

Avis saçlarıyla oynadı. "Onları susturmak için Algernon'un viski stoğunu yağmalamalı mıyım? Sana çok işe yarıyor gibi görünüyor."

"Bu kesinlikle ters etki yarattı."

Avis kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Çünkü geçen sefer, ayık bir akşam geçirmektense bataklık suyu içmeyi tercih edeceğine yemin etmiştin. Dario ve beni akıcı bir şekilde sincap dili konuştuğuna ikna etmeye çalışmaktan önce miydi yoksa sonra mıydı hatırlamıyorum."

Yanakları kızararak inledi ve elleriyle yüzünü kapattı. "Yemin ederim, Edgar haklıymış, berbat bir etkisin."

Rahibin adı ağzından çıkar çıkmaz Avis sustu ve Elara, Druid'e gizlice baktığında yüz ifadesinin ekşi olduğunu gördü. Diğer Druidlerden hiçbiri bu kadar açık bir onaylamama göstermeye cesaret edemezdi.

Elara, en son bir şişe viski çaldıkları zamanı hatırlayınca dudaklarını kıvırdı. Doğal olarak, Edgar onları yakalamıştı; akşamı kalenin çatısında baladlar söyleyerek bitirdikleri düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Sonrasında gelen ceza, ne kadar sert olursa olsun ve haftalarca birbirlerinden uzak kalmaları, bir şekilde buna değmiş gibi gelmişti.

Avis'in yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Sadece benim için yap," dedi ve tekrar çiçeği işaret etti.

İçini çekti, sesi olabildiğince dramatik bir teslimiyetle doluydu. Teknik olarak eter büyüsü yapmaya kalkışmaması gerekiyordu—gerçi bunun bir önemi yoktu. Bir keresinde, gerçekten işe yarayabileceğini düşünecek kadar safken denemişti. Tabii ki, işe yaramamıştı.

Her zaman iyimser olan Avis, onun iç çekişini onay olarak algıladı ve ellerini tutarak çiçeğin üzerine yerleştirdi. "Dokunmadan bağlantı kurun," diye talimat verdi Avis, sanki dünyanın en basit şeyiymiş gibi.

Eter çağırma... doğal gelmiyordu. Yanlış. Ama Avis'in ona bakışında, o kadar sakın ve içten ki, Elara'nın bunu gerçekten yapabileceğine inanıyormuş gibiydi; bu da içindeki inatçı bir şeyi harekete geçirdi. Avis'in sesi tekrar yükselip kadim kelimeyi fısıldarken, Elara derin bir nefes aldı ve ona katıldı.

"Hadi ama, küçük şey," diye sessizce yalvardı, bunun işe yaramasını ne kadar çok istediğine şaşırmişti. Elara gözünün ucuyla Avis'in elindeki çiçeğin açmaya başladığını, yapraklarının sanki ilk yumuşak yıldız ışığına kapılmış gibi yavaşça açıldığını gördü. Ama kendi gözetimindeki çiçek, sinir bozucu bir şekilde kapalı kaldı, en ufak bir kıpırdama bile göstermedi. Kendine umutlanmaması gerektiğini söylemişti, ama hayal kırıklığının keskin sancısı tahmin ettiğinden daha derine işlemişti.

Avis'in ilahisi sessizliğin içinde kayboldu, çiçeği kendi içine kapandı ve etraflarına sessizlik çöktü. Ama sonra, uzakta soluk altın rengi bir parıltı gözüne çarptı, karanlığa karşı minicik bir ışıltı.

Ağzı açık kaldı.

İpek perileri.

Alacakaranlık altın rengi örtüsünü dünyaya sererken, ormandan onlarcası çıktı ve onlara doğru süzüldü. Işıltılı, incecik bedenleri ay ışığından dokunmuş saten iplikler gibi dans ederken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Avis'in kahkahası yankılandı. Elini uzattı ve Elara, perilerin minik bedenlerini parmaklarının etrafına dolamalarını şaşkınlıkla izledi.

"Onları vahşi doğadan nasıl çıkardın?" diye sordu Elara, sesi hayretle doluydu. Sanki merakına kapılmış gibi, periler ona doğru süzüldüler, birkaçı usulca saçlarının arasından geçti.

"Onları dışarı ben çekmedim."

Elara kaşlarını çattı, parmakları kulağının hemen arkasındaki cin figürüne dokundu; tenine yumuşak, kadifemsi bir fısıltı gibi geldi. Cinleri daha önce sadece bir kez, çocukken görmüştü ve o zaman bile, onların sadece aşırı aktif hayal gücünün bir ürünü olduğuna kendini inandırmıştı. Cinler başka bir çağa aitti, perilerin ve insanların Latheria'da yan yana dolaştığı zamanlara.

Nesiller boyunca anlatılan hikayeler, bu narin yaratıkların Ana Tanrıçaların seçilmiş habercileri olduğunu söylüyordu. Eski öyküler, çok uzun zaman önce, Ana Tanrıçaların sadece uzak bir diyardan gözlem yapmadığını, bu topraklarda yürüdüğünü, varlıklarıyla her tepeyi ve koruyu süslediğini ve ardılarında perilerin uçtuğunu iddia ediyordu.

Çoğu kişi bu tür öyküleri sadece masal olarak görse de, Druidler onları kutsal gerçekler olarak kabul ederdi. Dünyevi anneleri tarafından terk edilen her Druid çocuğu, doğduklarından beri kendilerine öğretildiği gibi,

dua ettikleri üç tanrıçanın, yani tek Annelerinin sıcaklığından başka bir sıcaklık bilmezdi.

Bu sarsılmaz bağlılık, onların kadim öykülerle olan bağlarını daha da güçlendirdi. İpek periler, o öykülerin yaşayan kalıntıları gibiydiler, çok eski bir zamana sessiz tanıklık ediyorlardı. Ölümlü alemde kendi istekleriyle mi kaldıkları yoksa bir şeyin onları iradeleri dışında buraya bağladığı mı tam olarak bilinmiyordu. Öyküler, onların yoğun duygular tarafından çekildiklerini, sevinç ve kederin bulanık çizgileri arasında gidip geldiklerini, ölümlü yaşamların karmaşık tutkularına kapıldıklarını söylüyordu.

Ama yine de... onları buraya çeken şey ne olabilirdi ki? Elbette, kendi kalp kırıklığı yeterli değildi.

Avis usulca, "Üzerinizde yas renkleri olduğunu fark ettim," dedi. "Fenlin sizin için değerliydi, ama onun için bu kadar açıkça yas tutmak akıllıca olmayabilir."

Gözlerini kırıştırdı, Avis'in bakışlarını takip ederek elbisesinin gri kıvrımlarına baktı. Ah. Neredeyse kahkahayı basacaktı. Beatrice onu yas kıyafetleriyle giydirmişti.

O kurnaz küçük velet.

Elara kaşlarını çatı, hem gönülsüz bir saygı hem de bir miktar sinirlilik hissederek yorgun bir iç çekişle serin çimenlere yaslandı. "Kasıtlı değildi. Beatrice oyunlarından birini oynuyordu ve ben de tam tuzağa düştüm. O yaşlı cadının bu kadar kurnaz olabileceğini fark etmemiştim."

Avis homurdandı. "Onu asla hafife alma. Göründüğünden çok daha kötü niyetli." Etraftaki hava, sadece perilerin kanat çırpışları ve rüzgarın hafif fısıltısıyla bozulan sessiz bir tefekkürle doluydu. "Nasıl dayanıyorsun?" diye sordu Avis, sesi anlayış ve cevabı zaten biliyormuş gibi bir tonda.

Elara'nın göz kapakları titreyerek kapandı, anılar ağır bir şekilde üzerine çökmüştü. "Anlamam gerekiyor, Avis. Eğer bir şey biliyorsan, lütfen... benden saklama." Gözleri birden açıldı ve gerildi, zihin oyunları, manipülasyon—başkalarından beklediği her şey—bekliyordu. Ama bunun yerine Avis başını salladı ve bakışlarını doğrudan onun gözlerine dikti.

Avis usulca mırıldandı: "Sık sık buraya yıldızların fısıltılarını ve ayın hikâyelerini dinlemeye gelirim. Gece çöktüğünde en yüksek sesle konuşurlar."

Elini uzatarak küçük bir taş verdi. Elara'nın parmakları taşı kavradığında, taştan yoğun bir sıcaklık dalgası geçti ve bu da onu

irkilmesine ve taşı sanki kor halindeki bir parçaymış gibi ellerinin arasında savurmasına neden oldu.

"Bu..." diye zar zor söyleyebildi Elara, sesi hem şaşkınlıktan hem de taşın sıcaklığından titriyordu.

Avis, gözlerini Elara'dan ayırmadan, "Bir ay taşı," dedi. "Ama sıradan bir ay taşı değil. Bu, şarkı söylemeyi seviyor."

Kolunun kumaşıyla tenini korumaya özen gösteren Elara, küçük mücevheri inceledi. Yüzeyi mavi ve mor tonlarıyla dans eden, adını aldığı gök cismini yansıtan ışıldayan bir ay taşıydı. Göksel Simya: Astral Gemoloji Özeti adlı kitabında ay taşları hakkında epey bilgi edinmişti.

Ama ay taşlarının soğuk olması gerekiyordu.

"Ona ne yaptın?"

Avis'in gözlerinde bir anlık tereddüt belirdi. Bakışlarını kaçırdı, burnundaki çiller buruştu. Ama şüphe ne kadar çabuk belirdiyse, onu da o kadar çabuk bir kenara itti ve Elara'nın bakışlarıyla tekrar karşılaştığında yerini çelik gibi bir parıltıya bıraktı.

"Birçok karışıklık oldu. Toprak, gökyüzü ve hatta yıldızlar, doğaüstü güçlerin iş başında olduğunu fısıldıyor. Sanki alemimizin dokusu bükülüyor, inceliyor..."

"Çok mu zorlandınız?"

Avis'in sesi fısıltıya dönüştü. "Gecenin karanlığında hareket eden gölgelerden, yıldızların bir anda yok olup, görünmez bir şey tarafından örtülmüş gibi birkaç dakika sonra geri dönmelerinden bahseden hikayeler duydum. Sanki dünyalar arasındaki sınırlar zayıflıyor ve bir şey bu sınırları aşmaya çalışıyor."

Elara'nın içini soğuk bir huzursuzluk kapladı. Bakışları perilere kaydı, narin dansları alacakaranlıkta altın fısıltılar yaratıyordu.

"Bütün bunların anlamı nedir?"

Avis derin bir iç çekti. "Bilmiyorum. Ama Fenlin ve Godfrey'in senin kanınla yaptıkları çılgın girişimi duyduktan sonra, Arinthel'de bir şey biliyor olabileceği, bir şey görmüş olabileceği hissinden kurtulamıyorum. Onun çaresizliğini bu huzursuzluğa bağlayan bir şey."

Elara'nın parmakları, sanki bir açıklık sağlayacakmış gibi ay taşına dokundu. İkisi arasındaki bağlantıyı bulmak için çabaladı, ama zaten yıldızların dilini çözebilecek kişi o değildi.

Her zamanki gibi keskin zekâlı olan Avis, Elara'nın kaşındaki ince kırışıklığı ve dudaklarındaki hafif seğirmeyi fark etti ve sessiz bir meydan

okumayla kendi kaşını kaldırdı. "Hayat, çok iyi bildiğin gibi, her zaman doğrusal değildir." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Eylemler yankılar yaratır ve bu yankılar giderek daha yüksek sesle yankılanıyor. Birçoğumuz Druidler bunu hissediyoruz - bu dalgalanmaları."

Belli bir Druid ismi Elara'nın zihnine kazınmıştı. "Branwen?" Bu isim dudaklarından dikenli bir fısıltı gibi döküldü.

Avis sıırttı. "Aynen öyle. Ama en sinir bozucu şekilde işin içinden sıyrılmayı başaracağına da şaşmamalı."

"Ben sadece..." Yorgunluk kemiklerine işlemişti. "Fen ve Godfrey neden bana gelmediler ki? Eğer benden yardım isteselerdi, seve seve verirdim." Zihninde durmadan dönüp duran kelimeler ağzından döküldü.

Avis, Elara'nın elini tuttu, parmaklarıyla güven verici bir şekilde sıktı. "Senden bunu isteyemezlerdi. Ulrith'te güven, altından daha kıymetli bir şeydir. Kan bağları bile kutsal değildir; şüpheler kardeşi kardeşe düşürebilir." Yorgun bir iç çekişle birlikte nefes verdi. "Ellerin temiz. Fenlin kendi yolunu seçti. Bu onun işiydi, senin değil."

Elara, Avis'in elini sıkıca tutarak yüzünü inceledi. "Godfrey'den haber var mı?"

Avis'in yüzünde kısa bir acı ifadesi belirdi. "Onu hapse attılar."

"Çukurda" diye sesli söylemeye çalışmıyordu. Osin'in hainleri ve sempatizanlarını attığı tek yer orasıydı.

"O zaman ölmüş sayılır," diye fısıldadı Elara, sesi havada bir duman gibi süzülerek.

Avis sessiz kaldı, ne teselli verdi ne de karşı çıktı. Çöküşe geçen sessizlik yoğun ve boğucuydu, yakındaki perilerin uçuşan ışıklarının daha da geçici görünmesine, yavaş yavaş kaybolan bir dünyanın son fısıltıları gibi titremesine neden oluyordu.

BöLüm 9

"Orada eşyaları mı ayıklıyorsun yoksa sadece hayallere mi dalmışsın?" Algernon'un sıcak ve hafifçe eğlenmiş sesi, merdivenin tepesinde oturan ve elleriyle eski bir parşömeni yüksek rafların arasına nazıkçe yerleştiren Elara'ya ulaştı.

Gözlerini devirdi. "Daha iyi bir dosyalama sisteminin hayalini kuruyorum sadece, efendim."

Arşivin yüksek kemerli pencerelerinden içeri süzülen altın sarısı güneş ışınlarında toz zerrecikleri dans ediyordu ve Elara'nın burnunu kaşıyordu. Oda yumuşak, tereyağımsı bir ışıkla yıkanıyordu.

Gıcırtilı merdivende ağırlığını kaydırıp ve etrafını saran yüksek kitap raflarının labirentini inceledi. "Burası gerçekten bir felaket," diye mırıldandı kendi kendine, iri bir sandığı kararlı bir homurtuyla kenara iterek. Yeni bir kitap için yer açıyordu: Bitkisel Simya: Doğanın İksirinin Gücü.

Algernon anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, dikkati tamamen durmaksızın karalama işine, son el yazmasının satırlarını oluşturmaya odaklanmıştı.

Latheria'nın görkemli tarihini barındıran rafların arasından aşağı inerken, havada parşömen kokusu ağır bir şekilde hissediliyordu. Osin çağlarını, imparatorlukların yükselişini ve düşüşünü ve savaşı yaşayanların ayrıntılı anlatımlarını inceledi. En eski tarihsel anlatımları, yani Periler ve ölümlülerin ayrılmasına yol açan Ana Tanrıçaların müdahalesini anlatan öyküleri şöyle bir gözden geçirdi.

Elara kaşlarını çattı. "Burada olmasını gerçekten istiyor musun?" Bitkisel Simya için garip bir yer gibi görünüyordu, ama Algernon'un

kitapları düzenleme biçiminde belirgin bir düzen veya mantık yoktu.

Eski masasının üzerini kaplayan parşömen yığınlarının arkasından, dürbününün üzerinden baktı. Hafifçe başını sallayarak, "Ah, evet, lütfen onu oraya, Peri Etnobotaniği'nin hemen yanına koyun. Orada kendini evinde hissedecektir," dedi.

Elara'nın bakışları, önünde dağınık halde duran parşömen ve cilt yığınlarının üzerinde gezindi. Gözleri, Perilerin gizemlerine derinlemesine inen başlıklarda durdu: Alacakaranlık ve Yıldız Işığının Faunası: Kapsamlı Bir Çalışma, Büyük Bölünme: Diyarları Parçalayan Felaketin Tarihsel Analizi, Tír na nÓg: Periler Diyarı Hakkında Bilimsel Bilgiler ve Eter Göçü: Perilerin Hırsızlığını ve İnsanlığın Geri Kazanımını İzlemek.

Elara o ciltleri büyük bir iştahla incelemiş, bir zamanlar onları adeta yutmuştu. Özellikle Ether Exodus onun ilgisini çekmişti. Bu metinler, Ana Tanrıçaların farklı türleri birbirinden korumak için alemleri ayırdığı Büyük Bölünme olarak bilinen felaket dönemini ele alıyordu. Bu bilgilere göre, o zaman Periler tüm eteri topraktan söküp götürmüşlerdi. Bu eylem sadece bir hırsızlık değildi; dünya genelinde yavaş bir çürümenin başlangıcını işaret eden bir yıkımdı.

Başlangıçta değişiklikler hava koşullarındaki ufak kaymalar şeklinde oldu, ancak kısa süre sonra yeryüzü çoraklaştıkça, denizler zehirli hale geldikçe ve en uysal canlılar bile açlık ve umutsuzluktan delirerek vahşileştikçe, yaygın bir kıtlığa dönüştü.

Ether Exodus'un yanında, Elara'nın her şeyden çok nefret ettiği kalın, yıpranmış bir kitap duruyordu: Osin'in Kutsal Yolculuğu: Tanrıçalardan Ether İstemek.

Etrafındaki akademik çalışmalardan farklı olarak, bu kitap dini bir coşkuyla doluydu. Alıntı, çapraz referans veya titiz bir araştırmanın izlerini taşımıyordu; tamamen tek bir adamın ilan ettiği, ilahi vahiy olarak kabul edilen sözlerden ibaretti. Yine de herkes ona saygı duyuyordu. Sayfaları üzerinde ağlıyorlardı ve Tanrım, eminim bazıları uykularında bile ona sarılıyordu.

Elara bundan en çok nefret ediyordu çünkü içinde adı geçiyor, anlatının bir parçası olarak bir nesneye indirgeniyordu. Sadece bir kap, bir kalıntı olarak tanımlanmış, sanki hiçbir şey değilmiş gibi geçiştirilmişti; acı bir şekilde fark ettiği gibi, bu Osin'in onu gerçekte nasıl gördüğünün bir yansımasıydı. Şok edici olmamalıydı ama bazen, diye itiraf etti, saf olabiliyordu.

Algernon, ona daha iyi bakabilmek için pozisyonunu değiştirerek, "Özel bir şey dikkatini çekti mi?" diye seslendi.

"Hiç de değil, burada hiçbir şey ilgimi çekmiyor," diye yanıtladı Elara, Osin'in Kutsal Yolculuğu kitabını rafın arkasına, gözden uzak bir yere iterek. Bitkisel Simya kitaplarının geri kalanını yaşlı Druid'in talimat verdiği yere hızla yerleştirdi, sonra ona doğru döndü.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, yoksa şimdi gidebilir miyim?" diye sordu Elara, sesinde sabırsızlık vardı. Aslında acıl bir planı yoktu; acınası bir şekilde, akşamın en önemli olayı kulesinin yalnızlığından ekinoks festivalini izlemektir. Kutlamaların görüntüsüne, uzaktan gelen kahkahalara ve her yıl rüzgarla doğrudan ona ulaşan hasadın baharatlı kokusuna olan özlemine engel olamıyordu.

Algernon hafifçe gülümsedi. "Aslında, gitmeden önce şu hesaplamalara bir göz atabilirsiniz..."

Elara'nın gözleri, işaret ettiği parşömen yığınının kaydı; yıldız haritaları, yarım kalmış grafikler ve masasının etrafına saçılmış, kehanet yazıları. Dağınıklığa göz gezdirirken neredeyse içini çekti, ama zor tuttu. "Pekala," dedi gergin bir gülümsemeyle. "Ne gerekiyorsa."

Elara merdivenden aşağı indi ve Algernon'un çalışmasına göz attı. Algernon, birkaç gün önce kısaca bahsettiği gibi, yıldız desenlerini grafiklendirmeye odaklanmıştı; ancak astromantik teoriye olan coşkusu, sayılarda dikkatsiz hatalara yol açıyordu. İşte tam da bu noktada Elara devreye giriyordu. Elara her zaman matematikte hızlıydı, çoğu kişiden daha hızlıydı ve ünü tapınakta yayılmıştı. Yazıcılardan astromansçılara kadar herkes onu arıyor, yarım kalmış içlerini ona teslim ediyor ve ikinci bir gözün bakmasını umuyordu.

Parşömenleri okuma masalarından birine koydu ve ilk sayı grubuna göz gezdirdi. Hatayı fark etmesi uzun sürmedi. Yıldızın ay döngüsüne göre sapma açısını yanlış hesaplamıştı. Basit bir hata, ama tüm haritayı alt üst edecek bir hata. Zihni hızla çalıştı ve denklemleri kafasında otomatik olarak düzelitti. "Meridyeni üç derece kaydırmışsınız," dedi, sesindeki hafif bıkkınlığı gizlemeye çalışmadan. "Buna göre yıldızları çizerseniz, tamamen farklı bir takımyıldız elde edersiniz."

Algernon gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Gerçekten mi? Yemin ederim öyle sanıyordum..."

Elara iç çekti. "Temel hesaplamalarını iki kez kontrol etseydin, bunları her iki haftada bir düzeltmeme gerek kalmazdı."

Ama doğrusu, bunu hiç umursamıyordu. Sayılarda sakinleştirici bir şey vardı. Denklemler asla yalan söylemez, insanların yaptığı gibi öngörülemeyen bir karmaşaya dönüşmezdi.

Kadın, çoktan grafikleri ayarlamaya başlamış olan Algernon'a baktı. Gitmek için döndü, ama sesi onu durdurdu.

“Ah, bir şey daha.” Yine o büyüleyici gülümsemesini takındı, bu gülümseme onu biraz fazla masum gösteriyordu. “Gitmeden önce şu parşömenleri düzenleyebilirsiniz çok minnettar olurum.”

Elara'nın gözleri, onun bir ilham anında yere indirdiği ve hemen terk ettiği parşömen yığınının kaydını. Zoraki bir gülümseme takındı. "Elbette," diye mırıldandı, hayır diyemeyeceğini biliyordu. Parşömenleri toplarken parmakları kasıldı, kafasında onları düzenlemenin en hızlı yolunu çoktan planlamıştı bile.

Yüksek raflara tırmanarak tekrar yukarı çıktı. Arşivlerde merdivenle dolaşmak en hızlı yoldu ve cehennemden kaçmış bir yarasa gibi rafların arasında uçarken ne kadar deli görünebileceği umurunda bile değildi.

Elara, ayağını sağlam rafın kenarına sertçe vurarak, tekerlekli merdiveni yüksek kitaplıkların arasından hızla aşağı yuvarladı. Metal tekerleklerin gıcirtısı geniş arşivlerde yankılanırken, aceleyle yaptığı örgüsünden kaçan bukleler yüzünün etrafında çılgınca dans etti. Bu his, o kısa süreli uçuş heyecanı, içindeki derin bir şeyi harekete geçirdi ve dudaklarında küçük, bastırılmaz bir sırıtış belirdi.

Fakat yüzüne çarpan rüzgarın o baş döndürücü esintisi, tanıdık, soğuk bir eter acısıyla aniden buruk bir hal aldı.

Tepki vermeye neredeyse hiç vakit kalmadan, merdiven aniden durdu ve omurgasında bir şok etkisi yarattı. Elara'nın parmakları, düşmemek için umutsuzca basamağa tutundu. Ancak vücudu sarsılırken, taşıdığı kehanet parşömenleri elinden kaydını. Algernon'un titizlikle düzenlediği eserin dağılmasını, çabalarının bir anda boşa gitmesini çaresizce izledi.

Elara, ellerindeki titremeyi dindirmek için derin bir nefes aldı; gri gözlerinde öfke kıvılcımları kaynıyordu. Sorumlunun kim olduğunu anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu.

"Branwen," diye tısladı, ismi bir lanet gibi ağzından kaçırdı. "Küçük tahminlerin seni o kadar mı sıktı ki, hayatımla tanrıçılık oynamaya başladın?"

Branwen, yüksek kitaplığın arkasından çıktı, yüzündeki alaycı ve neşesiz sırıtışla, "Kendi kendini yok etmeyi bir sanat haline getirdiğin

halde, hangi tanrı senin işlerine karışsın ki?" dedi.

Elara'nın çenesi gerildi, sözleri hassas bir noktasına dokunmuştu. Karşılık verme dürtüsüyle boğuşurken, elleri merdivenin basamaklarını kenetledi, baskıdan parmak boğumları bembeyaz oldu. Bunun yerine, derin ve sakinleştirici bir nefes aldı ve aşağı inmeye başladı; her adım yutkunarak attığı bir cevaptı, ta ki ayakları sonunda aşağıdaki sağlam zemine değene kadar.

"Benimle ilgili tam olarak sorunuz nedir?"

Onun küçümsemesi rastgele olamayacak kadar derindi. Kıskançlık olabilir miydi? Meryem Ana'ya olan bağlılığı patolojik bir boyuta ulaşmıştı; her gün ve geceyi durmaksızın dualarla geçiriyor, aynı rahatsız edici ritimde sallanan bir sarkaç gibiydi. Bunu düşündükçe şüpheleri daha da arttı. Bu bir kumardı, ama sezgileri onu çağırdığında elini oynamaktan asla çekinmezdi.

"Bana kıskandığını söyleme." Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirirken güldü. "Annelerin, her zaman sadık oğullarından ziyade, yoldan çıkmış çocuk olan beni kayırdığından mı korkuyorsun?" Gözlerinde bir parıltı, aksi halde soğukkanlı olan yüzünde bir çatlak belirdi. Dayanamadı ve daha da ileri gitti, sözler keskin, tatlı bir zehir gibi aktı. "Belki de, tıpkı kendi annen gibi, onlar da seni yetersiz buluyorlardır."

Yüzüne yayılan öfke, ihtiyacı olan tüm onayı sağladı. Ancak, yüzü öfkeden bembeyaz kesilmiş bir halde hırıldamaya dönüşünce, kısa süreli zaferi hızla hüsrarla sonuçlandı.

Branwen, acımasız bir hareketle ona doğru bir eter demeti fırlattı.

Saldırısının cüretkarlığı onu hareketsiz bırakmış, zamanında kaçmasına imkan vermemişti. Zaten kaçsa da bir fark yaratmazdı; Branwen'in bağı rüzgarlaydı.

Etrafındaki hava yoğunlaştı, onu saran, ciğerlerini sıkıştıran ve her nefesi bir mücadeleye dönüştüren itici ipliklerle doldu. Onun eteri çürük kokuyordu, boğazından aşağı süzülen, ardında zehirli bir iz bırakan mide bulandırıcı bir tatlılık.

Branwen'in soğuk ve alaycı kahkahası etrafında yankılandı. Attığı her adımda o da geri adım atıyordu; avcı ve avın dansı gibiydi bu, ta ki eski kitapların ciltlerinin sırtına battığını hissedene kadar.

"Kendini çok mu zeki sanıyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu, yaklaşıp yağlı siyah saç telleri yüzüne değerken. "Senin hakkında bazı gerçekleri biliyorum, tüylerini diken diken edecek sırlar. Sen hiçbir şeysin. Hiçbir şeyden de azsın."

Elara'nın gözleri yaşlarla doldu. Göğsündeki ağırlık, ciğerlerindeki yoğun duman—karanlık görüş alanının kenarlarını kemirmeye başladı, dünya alt üst olup sarsıcı bir şekilde değiştiğinde bilincinin son kırıntıları da tükeniyordu.

İkisi de yere yığıldı ve Elara, gözyaşlarıyla bulanıklaşmış gözlerle, kalın sarmaşıkların hızla yükselip Branwen'i yanından çekip aldığını izledi. Şiddetli bir kırılmayla, onu odanın öbür ucundaki bir kitaplığa fırlattılar. Sert bir şekilde çarptı, çarpma sesi sessiz arşivlerde yankılandı. Kitaplar raflardan yuvarlandı, her biri ona keskin, cezalandırıcı darbelerle çarptı ve arşivlerin kendisi tarafından verilen bir hüküm gibi etrafında birikti.

Ama arşiv değildi.

Algernon'un sesi, etraflarındaki havayı donduracak kadar ağır bir hayal kırıklığıyla yankılanarak, "Sen aptal herif!" dedi.

Elara gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Yaşlı Druid'i zar zor seçebiliyordu. Genellikle sakin olan gözleri, Branwen'e dikilmiş, sert bir bakışla ona bakıyordu. Etrafına baktığında, güney bölgelerinin florasıyla ilgili bir zamanlar düzenli olan bölümün darmadağın olduğunu gördü. Elara'nın Algernon'un ellerinde tuttuğunu, defalarca okuyup değer verdiğini gördüğü kitaplar, etrafa saçılmıştı; ciltleri kırılmıştı.

Sevgili koleksiyonunun tahrip olmasına Baş Katip'in vereceği tepkiye kendini hazırladı, daha önceki müdahalesinin yankısını taşıyan bir fırtına bekliyordu. Ancak ona baktığında, ona karşı sergilediği kayıtsızlık, herhangi bir öfke patlamasından daha çok onu tedirgin etti.

Branwen'in üzerindeki rafta tek bir kitap, düşmüş kardeşlerine katılmak konusunda kararsızmış gibi, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Algernon bileğini hafifçe sallayarak nazik bir eter zerresi çağırdı. Sağlam kitap rafından sarmaşıklar fışkırdı ve tek kitabı nazikçe sardı. Kitabı nazikçe iterek, dikkatlice inişini yönlendirdiler ve sonunda Branwen'in başına kesin bir gürültüyle düştü.

Algernon, Branwen'in inleyerek kendini kucaklamasını izlerken sakin bir şekilde, "Meydan okumanın da, kaçınmanın da zamanı vardır, genç mürit," dedi. "Gerçek bilgelik, bu ikisi arasındaki farkı ayırt etmekte yatar."

Branwen'in eterinin acı tadı ağzında hâlâ hissedilmesine rağmen, Elara'nın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Algernon bakışlarını ona çevirdi, daha önce yüzündeki yoğunluk yerini daha yumuşak, daha nazik bir tavra bıraktı. "Ayağa kalk, evlat," diye talimat verdi elini uzatarak.

Elini kavradığında parmak uçlarında karıncalanma hissi yayıldı ve yüzü istemsizce buruştu. Algernon'un eteri belirgin bir şekilde keskin kokuyordu. Tüm eterler kirli bir aura taşıırken, onunkisi eziciydi, son çırpınışlarını yaşayan toprağın kokusunu andırıyordu—çürüyen yapraklar ve küfün iğrenç bir karışımı, hastalıklı ve çürümüş.

Onu uzaklaştırdı, sesi soğuk ve sertti, son talimatını omzunun üzerinden savurarak: "Kendi karışıklığını düzelt. Her şeyi yoluna koyduktan sonra beni bul. O zaman senin... kefaretin hakkında konuşuruz."

Attığı her adımla etrafındaki hava hafifliyor, zihnindeki yoğun sis dağılıyor ve düşünceler kafasında hızla akmaya başlıyordu. Aklına geldi—Algernon onu kurtarmak için harekete geçmiş, çok sevdiği kitaplarını bir felakete terk etmişti. Neden onun için onları riske atmıştı? Daha önce onun iyiliği için hiç bu kadar özen göstermemişti. Neden şimdi başlasın ki?

Algernon, ölçülü adımlarla onu arşivlerin geniş labirentinin derinliklerine doğru yönlendirdi. Kısa süre sonra loş bir nişin içine ulaştılar. Süslü bir masa, yüksek kitap raflarının arasına yerleştirilmiş büyülmüş fenerlerin yumuşak ışığıyla aydınlanmıştı. Saksıdaki bitkiler kitap yığınlarının arasından fırlıyormuş gibi görünüyordu, yaprakları titrek ışıpta benekli gölgeler oluşturuyordu.

"Lütfen oturun," diye usulca teklif etti Algernon, eski ahşap sallanan sandalyesine yavaşça otururken. Ama onun için ayrılmış minderli sandalyede bir kedi kıvrılmıştı. Çarpık gözleri tembelce ona bakıyor, sessizce bölgesini ilan ediyor, kuyruğu ise hafif bir ilgiyle seğiriyordu.

Algernon sakın ama otoriter bir ses tonuyla, "Bisküvi," diye seslendi, "Kutsal Olan için biraz yer açar mısın lütfen?"

Biscuit miyavladı, yavaşça gerindi, sonra ona sitem dolu bir bakış attı ve sonunda kenara çekildi.

Elara turuncu kürklü sandalyeye oturduğunda Algernon'un dudakları hafifçe kıvrıldı. Düşünceli bir şekilde ellerini birleştirdi ve konuşmaya başladı. "Son günlerdeki çabalarınız çok faydalı oldu," diye başladı, aralarındaki düzenli yığın halindeki parşömenlere işaret ederek. "Yardımanız sayesinde araştırmalarımı önemli ölçüde ilerletebildim." Arkasına yaslandı. "Başka bir hayatta mükemmel bir kâtip olurdunuz."

Sesinde bir nebze sıcaklık, bir nezaket parıltısı vardı, ama Elara'nın hissettiği tek şey keskin bir acıydı. Çok uzun zaman önce, hayatın şartları o hayalleri, o "ya şöyle olsaydı" sorularını yerle bir etmişti. Asla gerçekleşmeyecek şeyler için neden özlem duyulsun ki?

Yüz ifadesini korumaya çalıştı ama Algernon'un bakışları keskin, neredeyse her şeyi bilen bir nitelikteydi. Garip sessizliği kibar bir yanıtla doldurmaya çalışırken zihni karmakarışık oldu, ancak Algernon, cüppesinden narin bir kağıt parçası çıkararak düşüncelerini böldü. "Bir hediye," diye mırıldandı ve kağıdı masanın üzerinden ona doğru kaydırıldı.

Elara kaşını kaldırdı. "Bu ne?"

Arkasına yaslandı, ortam ışığı yüzündeki derin çizgileri belirginleştirdi. "Bunu kendi öykünüzü anlamanın başlangıcı olarak düşünün."

Acımasız bir kahkaha attı. "Hikayemi biliyorum. Evrenden yaratılmış, Ana Tanrıçalar tarafından kutsanmış, ayakta durmaya mahkum ama güç kullanmaya yasaklanmış." Ezberlediği dizeler ağzından döküldü; sayısız kez tekrarladığı, duyduğu ve içselleştirdiği sözlerdi bunlar.

Algernon'un kıkırdaması, kadının okuduğu ağıtı yarıda kesti.

"Ne?" diye karşılık verdi, sertliği kasıtlı değildi. Ama adam hiç etkilenmedi, nazik bir gülümseme sundu, küçük parşömen parçası ise aralarında zararsız bir şekilde duruyordu.

Onu kaptı, aceleyle karalanmış yazıyı anlamaya çalışırken siniri iyice arttı. Zar zor okunabiliyordu, anlamı nihayet kavrayana kadar üç kez dikkatlice incelemesi gerekti. Gözleri şaşkınlıkla Algernon'a dikildi.

"Avis'in cübbelerinden birine ihtiyacınız olacak," diye duyurdu, bakışlarında bir eğlence parıltısı vardı.

Elara oturduğu yerden fırladı, tabure arkasına düştü. "Aklını mı kaçırdın?" Sesi kısık bir fısıltıydı, gözleri onunla yasak mesaj arasında gidip geliyordu. Gözleri kelimelerin üzerinden her geçtiğinde, kıvrımlar ve karalamalar daha da belirginleşiyordu. "Hâlâ cevap arıyorsan, güneş ve ay kucaklaştığında seni bulacaklar. Beni affet, Godfrey."

Elara'nın düşünceleri karmakarışıkta. Mabon—güneş ve ayın gökyüzünde yan yana durduğu gün. Hasat bayramı.

"Bunun gerçek olduğunu nereden bileceğim?" diye fısıldadı.

"Öyle," diye sakın bir şekilde yanıtladı.

Bakışları onunkine delici bir şekilde dikildi. "Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

Algernon koltuğuna yaslandı, parmaklarıyla gri sakalını düşünceli bir şekilde okşadı. "Şöyle söyleyeyim, her hikayenin bir sürpriz sonu vardır ve ben seninkini de görmek için oldukça istekliyim."

Elara'nın teninde bir ürperme belirdi, kurtulamadığı sessiz bir uyarıydı bu. Her zamanki koruması olmadan Kutsal Bölge'nin dışına çıkmak

duyulmamış, hatta pervasızca bir şeydi. Yine de, işte buradaydı, aklına yatmasa bile yaşlı Druid'e güvenmeye meyletmişti. Fenlin'in yakın zamanda ölümü ve Avis'in gizemli ipuçları ona çok fazla soru işareti bırakmıştı. Bir de Godfrey vardı. Gerçekten Çukur'dan bir mesaj mı göndermişti? Yoksa kaçmış mıydı? Cevaplara ihtiyacı vardı.

"Bariyere yaklaştığım anda tespit edilirdim."

Sinsi bir sırıtış yüzünde belirdi. "Elbette, yapardın," dedi elini açarak bir yeşim taşı yüzüğü gösterirken. "Ama bunu takarken değil."

BöLüm IO

Eğer Elara bu kumarın kaybeden tarafında yer alırsa, bunun sorumlusu yalnızca kendisi olacaktır.

Bakışları, önündeki işçi sırasını taradı; yorgun bedenlerden oluşan, yavaş hareket eden bir yılan gibi, Kutsal Alanın ağır kapılarının ardında dinlenmeyi dört gözle bekliyorlardı.

Ve işte, en sonda, bariyer duruyordu.

Koşuş enerjisiyle dolup taşıyordu, gökyüzüne doğru uzanan devasa bir perde, neredeyse yeni doğan yıldızlara değiyordu. Güneş batarken, zengin morlar, ateşli turuncular ve erimiş altınlar bu geniş alanda dans ederek bariyeri canlı, yaşayan bir duvar resmine dönüştürdü.

Elara, arşivden öfkeyle çıktıktan sonra tam bir saat boyunca panik içinde kaldı; Algernon'un yüzüğü, odasına doğru ilerlerken sıkıca tuttuğu yumruğunda soğuk bir ağırlık gibiydi. Küçük, çatlak aynasında kendi yansımasını görene kadar, her riski potansiyel ödülüyle karşılaştırarak, ihtiyat ve cesaret arasında gidip geldi.

Gözlerinin önünde beliren soru basitti: Ben ne tür bir insanım?

İsyan taklidi yapan itaatkâr bir kukla mıydı, yoksa özgürlüğün tadı için her şeyi riske atmaya hazır biri miydi? Daha fazlası olduğuna inanmak istiyordu. Sadece esirlerinin isteklerine boyun eğen bir tutsak olmadığına. Ama gerçek şu ki... özgürlüğüne kavuşmaya cesaret edememişti. Gerçekten de edememişti. Önemli olduğu zamanlarda değil. Çünkü Osin'in koruma büyüleri onu tuzağa düşüren tek şey değildi. Korku, şüphe—onlar da onu aynı derecede sıkıca tutuyordu. Elara elindeki yüzüğe bakıp, risk almaya

istekli değilse gerçekten bir tutsak olduğunu iddia edip edemeyeceğini merak etmişti.

Tam olarak neyin onu beklediğini bilmiyor olabilir, ama tek bir şeyden emindi: bir seçim yapmak zorundaydı. Ve eğer bu seçim yüzünden her şey altüst olursa? Olsun.

Bir mahkûma anahtar verildiğinde başka ne yapılabilirdi ki? Asıl soru, başarılı olup olmayacağı değildi. Asıl soru, denemezse vicdan azabıyla yaşayabilecek miydi?

Sonbahar Ekinoksu (Mabon) tüm hızıyla devam ediyordu ve zaman onun lehine işlemiyordu.

Serin bir esinti, serbest bırakılmış saçlarını dalgalandırıp kabarık bukleler haline getirirken, hasadın baharatlı kokusunu da beraberinde taşıdı. Kalbi bir an durdu ve kapüşonunu yüzüne doğru daha da indirdi. Druidlerin çamaşırvhanesinden çaldığı zümrüt ve oniks cübbeler dardı, ama biraz çekiştirip ayarlamayla, cübbesinin üzerine düzgünce geçirmeyi başardı. Algernon, Avis'ten cübbe ödünç almasını önermişti, ama içten içe bir şey onu tereddüte düşürmüştü. Derinlerde, Avis'i bu işin dışında tutmanın daha güvenli olduğunu hissediyordu. Önemsemediği birini bu karmaşaya sürüklemeye fikri...

Elara'nın boğazı düğümlendi. O, yürüyen bir fırtınaydı, bir lanetti.

Fenlin'in ölümü bunun kanıtıydı.

"Affedersiniz hanımefendi, beklerken şuna bir bakar mısınız?" Elara'nın arkasından tereddütlü bir ses geldi.

Döndüğünde, Edgar'ın bulaşıkçı hizmetçilerinden birini, endişeli bakışlı genç bir kadını, bileğini nazıkçe desteklerken gördü. Parmaklarını dikkatlice kavrayıp her ince harekette yüzünü buruşturması, bileğinde bir burkulma olduğuna dair güçlü bir ipucu veriyordu.

Lanet olsun ona, yokluğa! Üzerinde Greenheart cübbesi vardı.

Bu kadın kendisinin bir şifacı olduğunu sanıyordu.

"Çok üzgünüm." Elara'nın sesi titredi ve boğazını temizledi. "Baş Şifacı'dan... eterime biraz ara vermem için kesin emirler aldım. Bugün çok fazla zorladım ve kendimi fazla yormam güvenli değil." Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu, yalan dilinde acı bir tat bırakmıştı. Aylar önce bir Druid'in benzer bir şey mırıldandığını hatırladı, ama bunun doğru olup olmadığından emin değildi.

Kadının umut dolu ifadesi paramparça oldu, omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. Başını aşağıya eğdi, parmaklarıyla şalının kenarını büktü ama

Elara'nın sözlerini sorgulamadı.

“Ama mutlaka yüksekte tutun, sıkıca sarın ve ağrı ve iltihap için biraz söğüt kabuğu alın,” diye tavsiye etti Elara, sesi sakinleşerek. “Mümkünse, kasabadaki bir şifacıya gidin. İşte.” Cebinden, her ihtimale karşı yanında getirdiği altın parayı çıkardı. “Bunu alın.”

Kadın ona tuhaf tuhaf baktı, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Elara parayı sağlam eline geçirdi, kadının nasırlı parmaklarının pürüzlülüğünü hissetti ve kim olduğunu anlamadan hızla döndü. Tanrım, eğer bu kadar çabuk yakalanırsa, utancını asla atlatamayacaktı. Neyse ki Edgar'ın sürekli baskısı, Kutsal Alan'da bile kimliğini biraz belirsiz tutmuştu. Ve bir şans eseri, kuzgunları da ortalıkta görünmüyordu. Yine de, bu kısa süreli rahatlama, içindeki derinlerde düğümlenmiş keskin korkuyu pek de yumuşatmadı. İstemsizce tırnaklarının etrafındaki deriyi kemirdi ve yüzüğünü çevirerek içindeki kabaran sinirsel enerjiyi sakinleştirmeye çalıştı.

Yüzük teninde ölüm gibi hissettiriyordu. Kaleyi terk ettikten sonra başparmağına taktığında, dokunuşuna tepki vermiş, canlı bir varlık gibi çürümesini damarlarına yaymıştı. Buna nasıl katlanabiliyordu ki? Takar takmaz çıkarmak istemişti. Ama Algernon, bariyeri geçene kadar takması konusunda ısrar etmişti. "Yüzüğüm seni gizleyecek, seni içeride tutmak için özel olarak kurulmuş koruma büyülerinin ötesine geçirecek."

Elara, Osin'in hareketlerini izlemek için ek güvenlik önlemleri aldığını duyunca şaşırmamıştı, ama yine de midesi bulanmıştı. Yüzüğe tekrar baktı, koyu metal sanki kendi başına bir hayat yaşıyormuş gibi titreşiyordu. Yüzünü buruşturarak elini cüppesinin cebine soktu, parmakları Godfrey'in notuna değdi. Yakında buradan uzaklaşacak ve notu yırtıp atabilecekti, ama şimdilik odaklanması gerekiyordu.

Kapıya yaklaştıkça muhafızlar daha da net görünmeye başladı. Onu tanıyacaktı. Bundan emindi. Ama belki de yüzük, Algernon'un söz verdiği gibi onu koruyacaktı. Başlığını yukarıda ve yüzünü aşağıda tutarsa, belki de—

Sarhoş birinin gür kahkahası kanını dondurdu. Lorien.

Elbette, o olurdu.

Lorien zaten sarhoştı, elindeki matara gevşekçe sallanıyordu. Bir arkadaşının söylediği bir şeye bağırırken, aptal gibi bacağına vurarak çıkardığı yüksek, gürültülü kahkahası taş duvarlarda yankılandı.

Belki de onu fark etmeyecekti. Gözleri zaten donuklaşmıştı; muhtemelen önünü bile göremiyordu.

Sıraya doğru attığı her yavaş ve istikrarlı adımıyla Elara'nın kalbi göğüs kafesinde şiddetle çarpıyordu. Gözlerini sıkıca ayakkabılarına dikmişti, yukarıya doğru kısa bir bakış bile atmaya cesaret edemiyordu. Ama sonra, gözünün ucuyla yaklaşan botları fark etti; şüphesiz muhafızlardan birine ait olan botlardı bunlar.

O tamamen mahvolmuştu.

“Dikkat edin, yoksa ‘hırsız’ diyemeden ceplerinizi boşalttırırım,” Lorien'in sözleri içkiden boğuk çıkıyordu ve hafifçe sendeliyordu. “Hiçbirinin paçavralarının altına bir iki gümüş kupa saklamasına şaşırmam.”

Diğer muhafızlar aptallar gibi kıkırdıyorlardı, belli ki ekinoks neşesinden sarhoş olmuşlardı ve hâlâ görevde olduklarının farkında değillerdi. Hasat zamanıydı, evet, ama en azından Kutsal Alandan sendeleyerek çıkana kadar ayıkmış gibi davranacaklarını düşünürdünüz. Elara, Edgar'ın kafasının patladığını buradan neredeyse duyabiliyordu. Onun için "hafif bir uyarı" genellikle bilekten çok tokat anlamına gelirdi. Yine de, garip bir şekilde, bu adamlar bu ihtimalden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Lorien yavaşça yaklaştı, eli uzanıp Elara'nın önündeki bir kahinin cübbesinin püskülüyle oynadı. Kadın gözle görülür şekilde gerildi.

“Peki, bu geceyle ilgili herhangi bir kehanetin var mı, sevgilim? Birlikte olma şansımızı tahmin edebileceğini düşünüyor musun?” Kahin, elindeki püskülü çekip alırken Lorien dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle kıkırdadı.

Yılmadan Elara'ya doğru yavaşça yürüdü. “Önemli değil, sanırım dindar bir kahinle şansım en iyi ihtimalle zayıf. Ama bir acemi,” diye kekeledi, Elara'nın sarhoş nefesini hissedebileceği kadar yaklaştı. Çenesini aşağı indirdi, sırtından bir damla ter süzüldü. “Herkes acemilerin uyumlu olduğunu bilir. Sonuçta şifacıların çok hassas elleri vardır.”

Lorien ona doğru uzanırken Elara'nın kalbi boğazına kadar fırladı. İçgüdüleri ona kaçmasını, saklanıp ortadan kaybolmasını söylüyordu. Belki de kaçarsa onun olduğunu fark etmezdi; belki de görev yerinden ayrıldıktan sonra tekrar denerdi.

Kadın topuklarının üzerinde döndü, ama Lorien daha hızlıydı, kolunun arkasını sıkıca kavramıştı. “Nereye gittiğini sanıyorsun—”

“Ah, işte buradasınız.”

Elara'nın nefesi kesildi, kalbi hızla çarpıyordu. Başını kaldırıp karşısında sert bir ifadeyle Dario'yu gördü. Endişesi açıkça belli olan Dario, ona kısa bir bakış attıktan sonra gözlerini Lorien'e dikti.

"Sadece görevinizi hafifletmeye gelmiştim." Dario'nun sesi sakindi ama inkar edilemez bir otorite taşıyordu.

Lorien homurdandı, Elara'nın kolunu acı verici bir şekilde daha da sıkı kavradı. "Kaptan, ben sadece bu acemi askerin yasaklı otlardan veya iksirlerden herhangi birini cebine atmadığından emin olmaya çalışıyordum."

"Bu tamamen gereksiz. Greenheart'ı serbest bırak, Lorien. Hemen şimdi."

Elara, Lorien'in elindeki çelişkili gerilimi hissetti. Tutuşu önce sıkılaştı, sonra gevşedi; belli ki itaat etmekle boğuşuyordu, sonunda isteksizce elini bıraktı.

"Evet, Yüzbaşı." Lorien'in cevabı kısa ve özdü; öfkesinden belli olan bir şekilde hızla uzaklaştı, bir yoldaşının sırtına vurduktan sonra bariyerin içinden geçerek gözden kayboldu.

Elara'nın vücudu kontrolsüzce titriyordu, alnında ter damlacıkları birikmişti. Çok yakındı, hem de çok yakın.

"Biraz vaktinizi ayırabilir misiniz, hanımefendi?" diye sordu Dario, bakışlarını ilerisine dikmiş, gözlerine bakmıyordu. Annesi onu korusun.

Dario, onu hızla sıradan çıkarırken elini sıkıca koluna koymuştu. Konuşan muhafızlar ve meşgul hizmetkarlar arasında sıyrılıp hızla avlunun karşısına geçtiler. Tek kelime etmeden, onu gürültülü avlu ile bahçeler arasındaki sınırı belirleyen eski taş duvarın arkasına, meraklı gözlerden gizledi.

"Peki, senin kaçmaya çalıştığını ne zaman öğrenecektim? Sen ortadan kaybolduktan sonra mı, yoksa Edgar kaçınılmaz olarak seni yakaladıktan sonra mı?"

"Şimdi birdenbire neden ilgilenmeye başladığını anlamıyorum. Günlerdir beni görmeye bile zahmet etmedin."

Sözlerinin önemsiz olduğunu biliyordu. Ona halini hatırlarını soracağına söz vermişti, ama sözünü tutmamıştı ve bu, itiraf etmek istediğinden daha çok canını yakıyordu.

Yorgunluk yüzüne kazınmıştı. "Seni görmeye çalıştım, El. Ama haklıydın, Edgar Kutsal Alanı sıkıca kilitlemişti. Beatrice dışında kimse girip çıkamıyordu." Elara'nın kaşları çatıldı. Edgar'ın aşırı temkinli

olduğunu biliyordu, ama bu aşırıydı. “Bundan sonra, şehrin devriyelerini denetleme görevini bana verdi.” Dario’nun açıklaması sıradandı, ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu.

"Ne oldu?"

“Önemli bir şey yok.” Elini saçlarının arasından geçirdi. “Ama Edgar’ın bir tür tehdide karşı hazırlık yaptığı açık. Güvenlik önlemlerini artırdı, potansiyel riskleri azaltmak için festival alanındaki gözetimi üç katına çıkardı.”

Elara'nın midesinde bir korku düğümü oluştu. Edgar onun planlarından haberdar olabilir miydi? Hayır. Eğer bilseydi, çoktan odasına dalıp onu süresiz olarak hapsedmiş olurdu. Bu başka bir şeyle ilgili olmalıydı... "Sana bu gerginliğinin nedenini açıkladı mı?"

Kaptan olarak Dario, normalde dışarıdan gelen herhangi bir tehditten ilk haberdar olan kişi olurdu. Ama sadece başını salladı. "Bence onun bu ihtiyatlılığının ardında kanıttan çok sezgi yatıyor. Kuzgunları şehrin her köşesine tünemeye başladı ve o da tedbir amaçlı olarak Hartling Ormanı'nı taramak için ek bir sürü daha gönderdi."

Bu durum, avluda kargaların olmamasının nedenini açıklıyordu.

Elara, hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışarak gözlerini kısa bir süre kapattı. Bu plan başarısızlığa mahkumdu. Edgar devriyeleri artırmış ve tüm kuzgunlarını görevlendirmişti, bu yüzden anında fark edilecekti.

Dario, sanki konuşmaya başladıklarından beri onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kısarak koluna dokundu. Gözleri kılık değiştirdiği kıyafetinde oyalandı, dudaklarında yavaşça bir sırıtış belirdi. "Üzerinde ne var? Avis'in seni kendi ideolojisine göre şekillendirmeye çalıştığını söyleme sakın."

İstemsizce de olsa dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sanki Kutsal Olanlar böyle saflara katılabilirmiş gibi."

Kaşları daha da çatıldı, bakışlarında yaramaz bir parıltı belirdi. "Bu da ne yani? Gizli fantezilerinden birini mi gerçekleştiriyorsun? Kapıda bekleyen erdemli Druid, onu kaçırarak kurnaz bir şövalyeyi mi özlüyor?"

Kadın, bileğini hızla sallayarak adamın koluna vurdu ve adamdan yapmacık bir irkilme sesi geldi. "Dayanılmazsın," diye azarladı. "Tüm zamanlar içinde, şimdi şaka yapmayı mı seçtin?"

Ancak Dario'nun eğlencesi, Algernon'un yüzüğünün batan güneşin ışığında parıldadığı açıkta kalan elini fark edince hızla kayboldu. Yüz ifadesi ölümcül bir ciddiyete büründü; gözleri ona dikilirken kocaman açıldı. "Bunu nereden aldın?"

"Gerçekten önemli mi?"

Dario'nun yüzü bembeyaz oldu. "Birinin yüzüğünü çaldığını unut, şu anda dışarıda onu arayan, seni arayan muhafızlar var." Kadın başını sallamaya başladı ama Dario sözünü kesti, sesi daha da telaşlı bir tona büründü. "Bu yüzüğün gücü tüm güvenlik önlemlerini aşmaya yetmez. Protokoller, koruma önlemleri var..." Sesi kesildi, sanki bu sözler ona fiziksel acı veriyormuş gibi ifadesi değişti. "Şafak vakti, zincirlere vurulacaksın ve seni o zincirlerle geri sürüklemek zorunda kalan ben olacağım..."

Sanki aklını kurcalayan bu görüntüden kurtulmak istercesine başını salladı. Ama söylediklerinden biri kadının dikkatini çekti.

"Edgar benim yokluğumu ne zaman fark eder?"

Elini yüzüne sürdü. "Belki birkaç saat... en fazla."

Elara'nın sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "İşe yarayabilir."

Dario'nun ağzı açıldı, belki de onu tekrar azarlamak için, ama yakındaki ayak seslerinin gıcirtısı onu susturdu. Anında eli onun elini kavradı, onu duvarın arkasına, koruyucu büyülerin hafifçe vızıldadığı avlunun en ucuna kadar çekti. Parmağını dudaklarına götürerek onu kendine yaklaştırdı, bedeni onun bedenine yapıştı. Kalbinin göğsünde hızla çarptığını hissedebiliyordu, hızlı bir çarpma kendi kalbinin atışıyla yankılanıyordu. Ayak sesleri yavaş yavaş uzaklaşırken, Dario derin bir rahatlama nefesi verdi, başını eğerek alnını nazikçe onun alnına yasladı.

"Neden ayrılmak istiyorsunuz?"

Soru havada asılı kaldı, o kadar safçaydı ki neredeyse çılgılık atmasına neden olacaktı. İnanmazlığı yüzüne yansımış olmalıydı çünkü sorusunun saçmalığını anlaması sadece bir an sürdü ve mahcup bir şekilde dudaklarını bükerek geri çekildi, ellerini güvenli bir şekilde ceplerine soktu.

"Bana sadece birkaç saat yeterli."

Gözleri keskinleşti. "Neden?"

İç çekiş boğazında düğümlendi. Ona içini dökmekle, onu kendi planlarının ağından korumak arasında kalmıştı. "Tanışmam gereken biri var."

Yüz ifadesi şaşkınlıktan tam bir ihanete dönüştü, ağzı şoktan açık kaldı; bu o kadar beklenmedik bir manzaraydı ki kadın neredeyse gülecekti. "Düşündüğün gibi değil."

"El, kutsal olan her şey aşkına, açıkça konuş."

Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak iç çekti. “Bu benim halletmem gereken bir sorun. Senin bu işe bulaşmanı istemiyorum. Biz... yani, arkadaş olduğumuzu düşünmek isterdim...”

O kelime havada asılı kaldı, söylenmemiş her şeyin ağırlığını taşıyordu. Birbirleri için tam olarak neydiler? İlişkileri, çalınmış anların ve yüklü bakışların bir yamasıydı. Birkaç fısıltılı konuşma ve yakın bir gece gerçekten arkadaş oldukları anlamına mı geliyordu? Emin değildi. Gerçek dostluğun neye benzediğini bile bilmiyordu. Bir arkadaş, sizi hayatın acı gerçeklerinden koruyan biri midir? Yoksa sizinle birlikte olayların ortasına dalan biri midir?

Yakın çevresindeki herkes arasında, Dario ve Avis arkadaş olarak sayabileceği iki kişiydi. Ama ikisi de onun acı çekmesini izlemiş ve hiçbir şey yapmamıştı. Lord Hükümdar'ın istismarına karşı çıkmamışlar veya ona karşı konuşmamışlardı. Elbette, onu kontrol etmişler, iyi olduğundan emin olmuşlardı, ama ona gerçekten yardım etmemişler veya duygularını onaylamamışlardı. Bu arkadaşlık mıydı? Belki de bu terimi anlamıyordu çünkü gerçek bir deneyimi yoktu. Belki de arkadaşlık böyle görünüyordu. Kendi hayatlarını düşünmeleri ve korumaları gerektiğini biliyordu ve asla kendilerini tehlikeye atmalarını istemezdi. Sadece... bilmiyordu. Daha fazlasını mı istiyordu?

Duygularındaki değişim yüzünden belli olmuş olmalıydı, çünkü Dario aralarındaki mesafeyi kapattı. Başını yana eğerek gözlerine bakmaya çalıştı. "Elara," diye mırıldandı, bu kelime sadece bir isimden daha fazla ağırlık taşıyordu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Sen ve ben? Biz arkadaşız. Kelimenin her anlamıyla. Buna güven. Başka hiçbir şeye güvenmesen bile."

İçinde bir sıcaklık filizlendi, dışarıya doğru yayıldı, Fenlin'in ölümünden beri kalbini saran buz parçalarını arıyordu. Donmuş parçaların erimeye başladığını, paramparça olmuş benliğinin parçalarını kendine daha da yaklaştırdığını hissetti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Onlar arkadaştı. Mesele büyük jestler ya da cesur kurtarmalar değildi, belki de Dario'nun ince iyilik hareketleri, kendi yöntemleriyle, karanlıkta ona bir el uzatmanın, yalnız olmadığını hissettirmenin yoluydu.

"Güzel," diye fısıldadı, gülümsemesi onunkiyle aynıydı.

“Arkadaşlar paylaşır...” Sözleri hafif ve alaycıydı, ama gözlerindeki ifade hiç de öyle değildi.

Elara duraksadı, bakışları ona çok değerli gelen yüzünün tanıdık hatlarını takip etti: dolgun dudaklarının kıvrımı, burnunun keskin çizgisi ve

her zaman açık ve nazik olan bal rengi gözlerinden yayılan sıcaklık. Avis gibi, onu da sürekli peşinden gelen gölgelerden korumak gerekiyordu. Ama yüzükten zaten haberdardı...

Daha iyi düşünmeye fırsat bulamadan, son olayların sırasını anlatmaya başladı: Fenlin'in ihaneti, Avis'in uyarısı, Godfrey'den gelen gizemli not ve Algernon'dan gelen beklenmedik yardım.

Dikkatle dinledi, özellikle Algernon'dan bahsettiğinde vücudu alışılmadık bir şekilde hareketsizleşti. "Algernon'a güvenilmez. Hiçbir zaman özverili bir tip olmadı."

"Bunu biliyorum," diye onayladı Elara. "Ama bunun peşinden gitmem gerekiyor. Ya yanımda durursun ya da kenara çekilirsin, ama her iki durumda da gideceğim."

Derin bir iç çekti. "Bu tam bir çılgınlık."

"Asıl delilik," diye karşılık verdi, sesi kırbaç gibi çatlıyordu, "bana yapılan şey bu. Fenlin'in deliliği bu, kanımı içmek için o kadar çaresiz ki her şeyi riske attı!" Sesi titriyordu ama damarlarına sakinlik aşılamaya çalıştı. "Nedenini bilmem gerekiyor."

Dario donakaldı, gözlerindeki gerilim azaldı ve gözleri yumuşadı; acı verici bir umutsuzluğa kapıldı. "Kendini öldürteceksin, El. Ya da daha kötüsü."

Kahkahası yankılandı, içi boş ve cansızdı. "Hayatı sanki ölmüşüm gibi yaşamaktan daha kötü bir kader olabilir mi?"

Sözlerini sindirmeye çalışırken havada ağır bir sessizlik asılı kaldı. Boğazı düğümlendi, boynundaki kaslar gerildi ama gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Acıdan sonra bile hayatın ne kadar güzel olabileceğini görme şansını kaybettiğin bir kader."

Ona anlattıklarını düşündü. Ailesini, köyünü, evini kaybetmişti. Çok şey yaşamıştı, sözleri yaşadığı deneyimlerin ağırlığıyla doluydu. Ve yine de...

Ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Eğer acı, tüm güzelliğin görüldüğü mercek haline gelirse, her şeyi kirletmez mi?" Sözleri onu öyle bir şekilde ezdi ki, onun dostluğundan nasıl şüphe edebildiğini merak etti. İç çekerek elini uzattı. "Acıda güzellik görmek, özellikle de yaraları silmediği zaman, benim karşılayamayacağım bir lüks. Daha fazla yara açmayacağına neden güveneyim ki?"

"O-"

"Bildiğim tek gerçek acı, Dario," diye kararlı bir şekilde belirtti. "Bu tartışmaya açık değil. Nasıl hissettiğin önemli değil, gidiyorum."

Bir anlığına sessiz kaldı, bakışları sanki elik katmanlarının altında gizlenmiş sırları çözmeye çalışıyormuş gibi onu süzdü. Ama ortada hiçbir sır yoktu, kararlılığının ardında gizlenen hiçbir gölge yoktu ve bu gerçek aralarında yerleştğinde gözlerindeki bir şey değışti.

Gözlerinde belirmeyen, hafif bir eğlence ifadesiyle gülümsedi. "O zaman sanırım ben de sizinle geleceğim; bu durumu zarafetle atlatmanızı sağlayacak birine ihtiyaç var."

BöLüm II

"Yakın durun ve başınızı aşağıda tutun."

Elara, Dario'ya başıyla hafifçe selam verdi, kalbi hızla çarpıyordu, taş duvarın arkasından çıktılar. Kuyruk kaybolmuştu; geriye sadece güneşin ufuk çizgisinin altına batarken yere düşen uzun, ürkütücü gölgeler kalmıştı.

Muhafızlara hızla yaklaştılar, Dario kendinden emin bir adımla önden gidiyordu. "Bir sonraki vardiya değişimi ne zaman?"

"Beş dakika, Yüzbaşı," diye yanıtladı muhafızlardan biri, ayık görünmeye çalışırken sesi titriyordu.

"Rahatladınız mı? Diğerleri görevi devralana kadar ben nöbet tutacağım," diye yanıtladı Dario umursamazca. Ardından bir teşekkür ve iyi dilek korusu yükseldi; birkaç muhafız, ne zaman onlara katılabilirse The Fish'te onu bekleyen bir içki olduğunu söyledi.

Muhafızların sonuncusu da uzaklaştıktan sonra Elara ona kaşını kaldırarak baktı. "Balık mı?"

Yaramazca göz kırptı. "Burası bir sefahat yuvası. Planı atlayıp doğrudan oraya gidebiliriz." Kadının ifadesi donuklaştı, hiç eğlenmemişti ve adam güldü. "Hazır mısın?" Parıldayan koğuşa doğru işaret etti.

Elara'nın boğazında bir düğüm oluştu, ama kararlı bir şekilde başını sallamayı başardı, parmakları gergin bir şekilde parmağındaki yüzüğü çeviriyordu. Umarım işe yarardı.

Dario, ikisini de rahatlatmak istercesine, bir kez daha elini sıkıca sıktı, sonra bıraktı ve bariyerin içinden geçti. Etrafındaki hava canlandı, sanki onun izinsiz girişinden öfkelenmiş gibi çatırdadı ve tükürdü. Bariyerin

içinden geçti ve ardından, havayı ikiye bölen bir patlamayla bariyer arkasından kapandı ve yankılanan bir sessizlik bıraktı.

Elara'nın kalbi kulaklarında gümür gümür atıyordu. Hadi, hareket et artık!

Ama o donakalmıştı. Hayatında hiç bu kadar felaket potansiyeli taşıyan bir durumla karşılaşmamıştı. Çok uzun zamandır Edgar'ın emirleri onu boğmuş, koruma bahanesiyle kendi isteklerinin veya seçimlerinin her türlü izini söndürmüştü. Ama bu bir tasmaydı. Öyle incelikle yerleştirilmişti ki, onu güvenlik zannedmişti.

Dünyanın acımasızlığına karşı bir zırh olduklarına kendini nasıl da kolayca ikna etmişti o zincirlerin içine. Elara'nın tırnakları avuç içlerine sertçe bastırıldı. Artık zincir yok.

Artık başkasının emrine amade olmaktan bıkmıştı.

Bariyerin elektrik uğultusu, Elara parıldayan sınırını aştığı anda vücudunda sarsıntılar yarattı. Statik elektrik ona yapıştı, kollarında tüyler diken diken oldu ve etrafındaki dünya bulanık renklerin, titreyen ışıkların ve değişen gölgelerin baş döndürücü bir girdabına dönüştü. Elara dudağını ısırды, Algernon'un yüzüğü tenine karşı yakıcı bir sıcaklık yayarken, içindeki eter onu perdesinin altında tutmak için canla başla mücadele ederken nefesini bastırdı.

Nefesini tuttu, son adımı atıp diğer tarafa geçtiğinde tüm vücudu gerilimle kasıldı. Boğazının arkasında ekşi bir tat hissetti ve elini ağzına bastırarak zorlukla yutkundu. Olası sonuçları bekledi, ancak kan dondurucu çığlıklar onu takip etmedi. Ona doğru uzanan hiçbir eter uzantısı yoktu. Ne de intikam almak için Edgar ortaya çıktı.

Bunun yerine, her şey durmuş gibiydi. Hava ağırlaştı ve kendi nefes alışverişinin sesi kulaklarında yankılandı. Sadece yakındaki bir ahırdan gelen atların uzaktan kişnemesi ve yere düşen yaprakların hafif hışırtısı sessizliği bozuyordu. Göğsü sıkıştı. Zamanın kendisi durmuş gibiydi, kırılğan bir sakinlik ve Elara, Kaderin onu bağışlamaya karar verip vermediğini merak etmekten kendini alamadı. En azından şimdilik.

Elini kontrol etmek için risk alarak bir göz attı. Algernon'un yüzüğü zararsız bir şekilde duruyordu, ancak başparmağının etrafındaki deri, sanki yoğun bir ısıyla yanmış gibi, canlı, kırmızı bir yanık iziyle kaplıydı. Çığlık atmamak için dudağını ısırды ve yüzüğü dikkatlice parmağından çıkardı. Başparmağı hâlâ şiddetli bir şekilde zonkluyor, derisi tahriş olmuş ve kabarmıştı, bu yüzden baskının kalktığını hissettiğinde rahat bir nefes aldı.

Beklemesi gerektiğini biliyordu, ama acı neredeyse dayanılmazdı. Belki de yüzüğü yakınında tutmak yeterli olurdu.

Yüzünü buruşturarak, yanında getirdiği bir beze sardı ve Godfrey'in notuyla birlikte cebine koydu.

“Yolunu mu kaybettin, Druid?” Dario, atından eğilip ona doğru elini uzatırken yüzündeki muzip sırıtış tam anlamıyla şeytaniydi. “Biraz paslanmış zırhlı bir şövalyeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun.”

Elara gözlerini devirdi, sonra kendini onun arkasına doğru çekti ve kollarını sıkıca beline doladı. Dario'nun tuniğinin kaba kumaşı, onu kavradıkça parmaklarını acıttı, kollarındaki her kas gerilmişti. Havadaki gerginliğe rağmen, atı kolaylıkla yönlendiriyordu; atın istikrarlı ritmi, yıpranmış toprak yoldan hafif bir toz bulutu kaldırıyordu. Adımları aceleci değildi, sanki keyifli bir akşam gezintisindeymişler gibi, gerçekte oldukları umutsuz kaçışta değillerdi.

Ancak kalenin yükselen surları ufukta sadece birer silüete dönüşürken, Dario'nun kontrolü tamamen kayboldu.

Sert bir tekmeyle atı çılgın bir koşuya sürükledi, hayvanın gücü arkalarında toprak parçalarını savurdu. At toynaklarının sesi kaçışlarının fon müziği oldu, rüzgara karşı duruşuyla mükemmel bir şekilde bütünleşti, bedeni ve at tek bir varlık gibi hareket ediyordu.

İleride, Ansyl Şehri gecenin karanlığında bir fener gibi parılıyordu, ışıkları bir sığınak vaadiydi. Ve kalbinin her atışıyla bu vaat daha da parlaklaşıyor, onları daha da yakınlaştırıyordu.

Rüzgar parmaklarını saçlarının arasından geçirerek her bir gevşek teli serbest bıraktı. Elara gecenin soğuşunu içine çekti, bu soğuk havanın onu saf, dizginsiz bir neşe dalgasıyla doldurmasına izin verdi; bu neşe çok yabancıydı ama aynı zamanda son derece heyecan vericiydi. Görevlerinden kaçmak için asla yeterince uzağa gidemezdi, ama belki şimdi, yeterince dikkatli olursa, yeminlerinin ağırlığını onurlandırırken bir nebze de olsa normal bir hayat kurabilirdi. Kollarını Dario'nun etrafına sardı, sanki kontrolden çıkmış bir dünyada tek sağlam şey oymuş gibi ona sıkıca tutundu. Hareket ettikleri hız onları birbirine yapıştırdı, onun sıcaklığı içine işledi, kalbinin çılgın atışını sakinleştirdi.

Sesi, niyet ettiğinden daha yumuşak çıktı; kelimelerindeki ham gerçeklik onu savunmasız hissettirdi, ama geri çekilme içgüdüsüne karşı koydu. "Sana hiç söylemiş miydim?" diye fısıldadı, gecenin kelimelerini

taşımasına izin vererek. "Senin ne kadar muhteşem biri olduğunu düşündüğümü?"

Dario ona sinsi bir sırıtışla baktı. "Bunu daha sık dile getirsen iyi olur."

Elara'nın ağzından yüksek ve dizginsiz bir kahkaha koptu; bu ses o kadar alışılmadık bir sestti ki onu ürküttü. Boğazı düğümlendi, göğsünde keskin bir sancı hissetti, sanki içeride bir şey kırılmış gibiydi. Sürekli var olan, bastırılmış bir hüzne alışmıştı; bu hüznün yüzeye çıkmaya cesaret eden her türlü neşe kıvılcımını boğduğunu biliyordu. Filtresiz mutluluk fikri, en hafif esintiye karşı savunmasız ve her an sönmeye hazır, narin bir kor gibiydi.

Dario omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Seni gülerken duymak güzel, El."

Sözlerindeki sıcaklık teninde dans etti ve beklenmedik bir ürpertiye neden oldu. Yanakları hafifçe kızardı ve yüzünü saklayarak ona daha da yaklaştı.

Gülerek onu dürttü. Ve tam o anda, serin gece esintisinin her nefesiyle ve Dario'nun kahkahasının karanlıkla karışmasıyla, bu gecenin sadece cevaplar bulmaktan daha fazlası olduğunu anladı. Kendine sahip çıkıyor, evrene -ve daha da önemlisi kendine- her şeye rağmen hâlâ güçlü olduğunu hatırlatmak için haykırıyordu. İçinde sönmeyi reddeden bir neşe kıvılcımı hâlâ vardı.

Osin, Edgar, Yüksek Konsey—hayatının büyük bir kısmını kontrol ediyor olabilirlerdi, ama tamamına sahip değillerdi—henüz değil. Ona verilen acıyı kontrol edemezdi, ama ona verdiği tepkiyi kontrol edebilirdi. Acı gerçektir; kayıp gerçektir, ama içindeki ateş de öyleydi. Titreyip sönebilirdi, ama sönmeyecekti. Söz hakkı olduğu sürece. Ve her şeye rağmen, hâlâ buna sahipti—söz hakkı—bir sesi; kırılmamış bir parçası.

Ve orada, gecenin karanlığında, kendi kendine bir yemin etti: Bir daha asla unutulmasına izin vermeyecekti.

BöLüm 12

"Ne yaptın?" Dario'nun sesi, inanmazlık ve azarlamanın bir karışımıydı; eyerin üzerinde kaskatı bir duruşla ona yan gözle baktı.

Elara'nın ona olan tutuşu sıkılaştı. "Kadına bir altın sikke verdim. Şifa istedi, ki bunu elbette sağlayamazdım. Kendimi kötü hissettim, başka ne yapabilirdim ki?"

Dario başını sallayarak, "Öncelikle altın dağıtmayı bırakın," dedi. "Tek bir altın paranın bir şifacının yarım yıllık maaşını karşılayabileceğini biliyor musunuz?"

"O zaman çok daha iyi!"

Kaşları çatıldı. "Evet, ama varlığını bir bando gösterisiyle duyurmuş olsaydın daha iyi olurdu." Sesi biraz yumuşadı. "Hiçbir Druid parayla ilgilenmez, Elara. Bu neredeyse sapkınlık."

Bok.

İçini çekti. "Bunu bilmiyordum, değil mi?"

"Açıkça belli," diye karşılık verdi Dario, ağzının kenarı seğirerek.

"Yaptıklarımдан pişman değilim."

Onun cevabı, biraz fazla uzun süren, yanaklarının daha da kızarmasına neden olan yumuşak, sıcak bir gülümsemeydi. Boğazını temizledi ve bakışlarını ufka çevirdi, kalbi sırtına çarpıyordu. Neredeyse varmışlardı.

Şehrin kapıları, efsanelerdeki kadim ejderhalar gibi devasa, parıldayan Yeşim Denizi'nin fonunda gururla yükseliyordu. Surları, onlara doğru uzanan taş döşeli yola uzun gölgeler düşürüyor, büyük kapılar ise durmaksızın akan yaşamı karşılamak için ardına kadar açık duruyordu.

Kapıların ardında, tüccarlar baharat ve ipeklerle dolu ağır arabaları, pırıl pırıl sulara hafifçe sallanan gemilerin bulunduğu rıhtıma doğru yuvarladılar. Tüccarlar, güneşte parıldayan elmalar, tahıllar ve taze yakalanmış gümüş balıklarla dolu arabaları üzerinde yüksek sesle pazarlık yapıyorlardı; hepsi üst üste yığılmış ve takasa hazır haldeydi.

"Şehir her zaman bu kadar canlı mı?" diye sordu Elara, gözleri hayretle açılmıştı.

Dario, ustaca bir hareketle atını açık kapılardan içeriye, kalabalığın arasına doğru yönlendirdi. Ter ve karanfil kokuları, etraflarındaki insan kalabalığı kadar yakın bir şekilde havayı dolduruyordu. Dansçılar canlı kostümler içinde dönerken, müzisyenler tellere vuruyordu.

"Hayır, şehir ekinoks sırasında bambaşka bir şeye dönüşüyor," diye açıkladı, sesi alçaktı, yukarıdaki fenerlerden yansıyan ışık huzmeleri gözlerindeki bal rengi benekleri vurguluyordu. "Bundan sonra, kapüşonunuzu sıkıca kapalı tutun. Edgar'ın kuzgunları her yere dağılmış durumda; dikkatli adımlar atmamız gerekecek."

Elara kapüşonunu daha da aşağı çekti, kumaş kirpiklerine değene kadar yüzünü örttü. Görebildiği tek şey, tam karşısında duran Dario'nun geniş sırtıydı. Dar görüş alanı boğucu, neredeyse klostrofobik bir his veriyordu. Tereddütle, kapüşonunu biraz daha geriye çekti; festivalin canlı ışıklarının ve renklerinin bir parçasını içeri alacak kadar. Elbette, küçük bir bakışın zararı olmazdı.

"Şehir ne gibi şekillerde değişiyor?"

Dario, oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı; deri eyerin çıkardığı hafif gıcırtı, ara sokağın sessizliğinde daha da yüksek duyuluyordu. Tekrar konuşmadan önce düşüncelerini toplamış gibiydi, sesi alçak ve düşünceliydi. "Böyle bir gecede insanlar, annelere saygı göstermek için farklılıklarını bir kenara bırakmanın bir yolunu bulurlar. Ama bu birlik gösterisini gerçek uyumla karıştırmayın. Bu, affetmenin değil, unutmamanın gecesidir."

Fenlin'in son sözlerinin hayaletimsi yankısı Elara'nın düşüncelerine işledi. "Lord Osin, sen o tahtta oturup ziyafet çekebilirsin, biz açlıktan ölüyoruz. Ama unutma, boş mideler cesur yürekler doğurur. Diyar her şeyi hatırlar."

İstemsiz bir ürperti omurgasından aşağı doğru inerken teni karıncalandı.

İsyancılar. Edgar onları kolayca ortadan kaldırılabilir küçük baş belaları olarak resmetmişti. Ama belki de rahibin anlattığından daha fazla

Yazı Koruyucusu vardı. Belki de inandırıldığı kadar dağınık ve güçsüz değillerdi.

Maskeli, içki ve coşkuyla dolu neşeli insanlarla dolup taşan şehir meydanına doğru ilerlediler. Maskeleri çok güzeldi. Bazıları vahşi canavarlar şeklindeydi, dişleri sessizce hırıliyordu, diğerleri ise fener ışığı altında gösterişli kurdeleler ve mücevherlerle parıldıyordu.

Devasa bir ateşin etrafında dönüyorlardı, lavtaların ritmik tınlarına ve davulların nabız gibi atan vuruşlarına ayak uyduruyorlardı. Dans ederken, kıyafetleri fener ışığını yakalayıp parıldıyordu. Dökülen yaprakların topraksı kahverengisi, batan güneşin ateşli turuncusu, olgunlaşan meyvelerin açan sarısı, giysilerinin kıvrımlarında birikiyordu. Dönüp duruyorlar, birleşiyor ve ayrılıyorlardı; ipek ve satenin sınırları içinde yakalanmış bir sonbahar kaleydoskopu.

Elara, çocukların sokaklarda koşuşturmalarını ve kahkahalarının yankılanmasını hayranlıkla izledi. Rüzgarda uçuşan ruhlar gibi canlı, kurdelelerle süslenmiş sopalar sallıyorlardı. Sınırsız neşeleri elle tutulur derecedeydi; bazıları anne babalarının açık kollarına koşarken, diğerleri gecenin özgürlüğünün tadını çıkarıyor, sandıklara tırmanıyor ve büyüyen aya uluyordu. İçine bir özlem doldu, ama yine de normal bir çocukluğun - ya da herhangi bir çocukluğun- kaygısız günlerini yaşamış olsaydı hayatının nasıl olabileceğini merak ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Melankolik düşünceyi bir kenara itti ve derin bir nefes alarak, içini ısıtan baharatlarla dolu havayı içine çekti. Duyuları aşırı derecede hassastı; her koku, her ses, her görüntü bin kat daha yoğun geliyordu. Neredeyse dayanılmazdı, ama bu dizginsiz yaşam selinde vahşi bir güzellik vardı. Rüya gibi hissettirse de, rüya değildi.

Gerçekte.

O gerçekte.

Ve Elara hayatında ilk kez daha büyük, muazzam ve güçlü bir şeyin parçası olduğunu hissetti.

"Neden maske takıyorlar?" diye sordu, bakışları kalabalığın üzerinde oylanmıştı.

Dario, "Bunlar Aine'ye bir saygı duruşu," diye yanıtladı ve dikkatini tekrar kendisine çekti. Atından indi, botlarının sıkıştırılmış toprağa hafifçe vurduğu sesi duyuldu, ardından atını halka açık bağlama direğine bağladıktan sonra ona döndü. Aşağı inmesine yardım ederken belini desteklemek için elini uzattı. "Bunlar eski bir gelenek. Maskeler Aine'ye bir

saygı ve mevsimlerin değişimine ve Aine'nin kendisinin değişimine bir gönderme."

O halde mantıklıydı. Efsaneye göre, Aine ölümlü dünyayı ziyaret ettiğinde sık sık farklı şekillere bürünürdü, en ünlüsü ise kızıl bir kısraktı. Elara'nın bakışları maskeler denizinde dolaştı, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. Bu gece, şenliklerin kenarında otlayan kızıl bir kısrak olmayacaktı. Gökyüzünden onları izleyen yumuşak, ilahi gözler de olmayacaktı. Sadece, onun onuruna yükselen sayısız övgüye sağır, kayıtsız, uçsuz bucaksız evren dönmeye devam edecekti.

Dario, kalabalığın arasına karışırken gözlerinde yaramaz bir parıltıyla, "Burada bekle," diye mırıldandı. Elara alt dudağını ısırdı, bakışları onu takip etti ve kehribar rengi ışıkla yıkanmış tezgaha takıldı. Kalabalığın arasından, Dario'nun satıcıyla yaptığı canlı sohbeti ve ellerin arasında geçen altın parıltısını gördü. Birkaç dakika sonra, elinde iki maske ve dudaklarında zafer dolu bir sırıtışla yeniden ortaya çıktı.

Ona, mücevherlerle süslü yüzeyinde ışık parıldayan, koyu morlar, canlı zümrütler ve kanat gibi açılan kıvrımlı tüylerden oluşan bir tanesini uzattı.

"Bir kuş mu?" diye sordu Elara, narin işçiliğe bakarak. Ona dokunmasına fırsat vermeden Dario, kuşu yüzüne doğru kaldırdı ve siyah kurdeleleri bağladı, parmak uçları boynuna değdi.

"Sığırıcık," dedi sakın bir gülümsemeyle. "Büyük sürüler halinde, rüzgarı tek vücut gibi takip ederek hareket ederler. Dışarıdan bakıldığında kaos gibi görünürler, ancak birliklerinde bir güzellik vardır; her zaman uyum sağlarlar, her zaman hayatta kalırlar."

Bakışları üzerinde oyalanınca, kadının eğlencesi azaldı.

"Ve ışık onlara vurduğunda, olağanüstü oluyorlar," diye ekledi alçak sesle. "Karmaşık, dirençli, görmezden gelinemez. Tıpkı senin gibi."

Dünya adeta sustu. Elara sadece bakakaldı, şaşkınlığı yerini daha sıcak, beklenmedik bir duyguya bıraktı. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Daha önce hiç kuşa benzetilmemiştim," diye takıldı. "Ama senden duyunca, sığırıcıla benzetilmek hoşuma gitti sanırım."

Gülümsemesi o kadar genişledi, o kadar açık ve içten bir gülümsemeydi ki Elara gözlerini kaçırdı. Boğazını temizledi, içinde bir beklenti ürpertisi dolaştı, bilinmeyenin heyecanı ve hareketli meydanda esen akşam rüzgarının serin dokunuşuyla karıştı. Geri döndüğünde, Dario'nun kendi maskesini taktığını gördü; oldukça iğrenç derecede büyük bir ay kelebeği

replikasıydı. Uzun, kıvrımlı antenleri her hareketinde sallanırken, yumuşak, soluk yeşil bir renge bürünmüş kanatları neredeyse yüzünü kaplıyordu. Tamamen gülünç görünüyordu.

Ağzından hafif bir kahkaha sesi çıktı. "Gerçekten mi?"

"Ne?" Masumiyet numarası yapmaya çalıştı ama sesindeki kıkırdama onu ele verdi.

Hâlâ kıkırdamalarını bastırmaya çalışan Elara, maskesini çıkarmak üzereyken Dario'nun eli onu durdurdu. Şakacı tavrı değişti.

"Kendi güvenliğimiz için, maskeyi çıkarmayın. Eminim ki temas kurduğumuz kişiler de maske takacaktır."

Elara'nın kahkahası, ani gerçeklik hatırlatmasıyla boğularak söndü. Cebindeki not, onu kısa süreliğine unutturan gecenin büyüsünden geri çeken bir ağırlık gibiydi. Kağıdı açıp kelimeleri taradı ve gerçekliğe geri döndü. Bu bir festival gezisi değildi; Godfrey'i arama yolculuğuydu.

Dario, nabız gibi atan kalabalığı süzdü, sonra bakışlarını tekrar Elara'ya çevirdi. "Şimdi ne olacak?"

"Emin değilim," diye itiraf etti. "Mesaj oldukça gizemliydi."

Dario başını yana eğerek yaklaştı. "İzin verir misiniz?"

Başını salladı ve buruşmuş notu ona uzattı. Elara, Dario'nun gözlerinin kağıdı hızla taramasını izledi. Sessizce okuduğu kelimeleri neredeyse duyabiliyordu. "Hâlâ cevap arıyorsanız, güneş ve ay kucaklaştığında sizi bulacaklardır."

Kaşları kalktı ve gözleri başının hemen üstündeki bir noktaya sabitlenirken, gözlerinde oyunbaz bir parıltı belirdi. Yüzünde bir sırıtış yayıldı ve biraz öne eğilerek, sahte bir komplo havasıyla fısıldadı.

"Bazen kaderin acı verici derecede açık ve net olma gibi tuhaf bir yanı oluyor, değil mi?"

Elara arkasına döndü ve nefesi kesildi.

Şehrin kalbinde, alacakaranlıkta havada asılı duran, sonsuz bir yörüngede birbirine dolanmış ay ve güneşin muhteşem bir heykeli duruyordu. Somut ve ruhani olanı harmanlayan usta simyacıların eseri gibi görünüyordu. Karmaşık metal tasarımlardan yansıyan ışık, yakındaki yapılardan sekerek onları havada tutan eteri ima eden yumuşak bir parıltı oluşturuyordu. Ona bakarken, neredeyse parmak uçlarının altında bir nabız gibi enerjinin titreşimini hissedebiliyordu.

Elara iç çekti. "Umarım kader bu gece daha merhametli tarafını gösterir."

BöLüm 13

Güneşin ve ayın dansı altında, Elara sabırsızca kaldırım taşlarına ayağını vuruyordu; ritmi yakındaki ozanların neşeli şarkısı arasında kayboluyordu.

Meydanın her tarafında, maskeli eğlenenlerin dans ederken çıkardığı kahkahalar kostümlerin hışırtısıyla karışıyordu, kendilerini anın coşkusuna kaptırmışlardı. Bakışları kalabalığın arasında tanıdık bir yüz arayarak gezindi, Dario'nun sinirlerini yatıştırmak için verdiği şarap ise yanında, dokunulmamış halde duruyordu.

Neredeydi?

Godfrey ayrıntıları sinir bozucu derecede belirsiz bırakmıştı ve her geçen saniye Elara'nın fırsat penceresi daralıyordu. Dudaklarını ısırırken ve kalabalık meydanı tararken endişesi artıyordu. Burada öylece durup hiçbir şey yapamazdı; harekete geçmesi gerekiyordu, hem de hızlıca. Eğer doğrudan Godfrey'e gidemezse, belki de onu yanına getirmenin bir yolu vardı.

Maskesini tutan kurdeleleri sertçe çekti.

"Ne yapıyorsun?" Dario'nun eli birden uzandı.

"Böyle giyinmişken beni tanıyamaz."

Dario gerildi, elindeki içeceği daha sıkı kavradı.

"Zamanımız tükeniyor," diye uyardı, gökyüzündeki ayın konumuna bakarak.

Yavaşça nefes verdi, loş ışık nefesinden çıkan hafif buharı yansıtıyordu. "Pekala, ama bunu yapacaksak, doğru düzgün yapacağız."

Dario, onun cevabını beklemeden, süslü şişelerde altın rengi sıvılarla dolu hareketli bir tezgaha yöneldi. Satıcıyla kısa bir görüşmenin ardından,

birkaç bozuk para karşılığında iki parıldayan içecek aldı. Geri döndüğünde, birini ona uzattı ve maskesini çıkardı, gözleri ışıldıyordu. "Cesur seçimlere!" diye kadeh kaldırdı ve içeceğini tek nefeste bitirdi.

Elara maskesini indirdi, dikkati içeceğinin parıltısına, havada keskin alkol kokusuyla karışan narenciye ve nane kokularına takıldı. Burnunu buruşturdu. Elbette tek bir içki, Avis'le paylaştığı koca bir şişe viskinin yol açtığı aynı tahribatı yaratamazdı...

"Bekle! Önce şarabını bitirmen gerek."

Kaşlarından biri şaşkınlıkla kalkmış, bardağının kenarından baktı. "Peki, bunun sebebi ne?"

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Yoksa uğursuzluk getirir."

"Bu saçmalık."

"Yemin ederim. Kime sorarsanız sorun. Bir önceki içkinizi bitirmeden bir sonrakine başlarsanız, bütün gece dans adımlarınızı tersine çevirmek zorunda kalırsınız."

"Sen bir yalancısın, Dario Volland."

Başını yana eğdi. "Sadece biraz yerel efsane," diye takıldı. "Ama eğer cübbelerinize takılıp düşerseniz, sizi uyarmadığımı söylemeyin."

Gözlerini devirdi, şarabını hızla bitirdi ve ardından narenciye karışımından bir yudum aldı.

Dario güldü ve kolunu uzattı. "Benimle dans et."

Gri gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Buraya dans etmeye gelmedik, Dario."

Dario alaycı bir gülümsemeyle, "Bana izin ver," diye önerdi. "Kalabalığın içinde kaybolmaktan daha iyi bir uyum sağlama yolu ne olabilir ki?" Bakışları etraflarındaki yükselen binalara kaydı. "Ve eğer o yüzünüzü göstermekte kararlıysanız, en azından sıırtımayacağımız bir yer bulalım."

Haklısın.

Elara, içini çekerek boş fincanını yakındaki bir masaya bıraktı ve koluna girdi. Adam, altın yaldızlı maskeler ve fısıldayan elbiseler denizinin arasından ustaca ilerleyerek, gösterişli kostümler içindeki dansçılardan sıyrılıp açık bir yer bulana kadar onları yönlendirdi.

Melodi değişti, Elara'nın zihninin köşelerine saklanmış anıları, başkentteki ilk yılından kalanları canlandırdı. Gözlerini kapattı, ritmin zihninde büyük balo salonunun ve kenardan izlediği görkemli dansların canlı imgelerini çizmesine izin verdi.

Céili—dansın adı zihninde yankılandı. Desenler ve çiftler etrafında dönen, çiftlerin eşleriyle ve yanlarındakilerle birlikte bir dizi adımı uyguladığı sosyal bir dansı. Ama adımları bilmiyordu.

Dario, göz göze geldiklerinde dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sadece ritme ve bana sadık kal," diye fısıldadı, nefesi hafifçe kulağının yanındaki saç tutamlarını okşadı.

Elara'nın yanaklarına sıcaklık yayıldı ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Kendinden şüphe etmeden önce, Dario'nun elini daha sıkı tuttu ve dansın ilk adımına doğru onu yönlendirmesine izin verdi. İlk denemeleri beceriksizceydi; Dario'nun ayak parmaklarına takılıp yakındaki dansçıları ittiği için özür dileyen yüz buruşturmalarıyla sonuçlandı. Ama müzik yükseldikçe, içinde bir şeyler yerine oturdu. Yavaş yavaş, hareketleri onunkıyla uyum buldu, adımları okyanusun gelgitleri gibi kusursuz bir şekilde iç içe geçti; çağılayanlar, geri çekilenler ve yeniden yükselenler.

Müzik giderek yükselirken, dünyanın geri kalanı sanki kayboluyordu. Ama gözünün ucuyla bir figür belirdi. Geniş omuzlu ve heybetli, siyah bir pelerin giymiş, yüzünü gizleyen bir kuzgun maskesi takmıştı. Yaklaşırken Elara'nın kalbi hızlandı ve tepki veremedi, Dario ile olan bağlantısını zahmetsizce kesti.

Kadın kaldırım taşlarında tökezledi, ancak yabancı adam elini yakalayıp sıkıca tutarak onu dengeledi. Dario kalabalığın içinde kaybolurken, adam güvenle kadını tekrar dansın ritmine çekti.

"Sakin ol ve dans et," diye fısıldadı, sesi kadife gibi yumuşaktı. O anda anladı ki, kuzgun maskesi sadece bir kılık değiştirme değildi; bir işaretti. Temas kurduğu kişiyle dans ediyordu.

"Sen Godfrey değilsin."

Baş dönmesi hissetti, içtiği içkilerin verdiği sıcaklık yanaklarına bulaştı, yabancı onu nazikçe döndürdü. Tekrar ona döndüğünde, adamın koyu renk gözleri kısılmıştı.

"Ben olsam endişelenirdim."

Buz gibi bir ürperti tüm omurgasını sardı. "Hayatta mı?"

"Şimdilik." Sesi alçaktı, ürkütücü olması amaçlanmıştı, ama gözleri başka bir duyguyu ele veriyordu. Elara gözlerindeki ağırlığı, taşıdıkları gerginliği görebiliyordu.

Yabancı onu tekrar döndürdü ve Elara dönerken, Dario'nun onu kenardan izlediğini fark etti.

"Arkadaşın mı?"

Elara'nın dikkati birden geri çekildi. "Evet."

Yabancı tekrar konuşmadan önce kısa bir sessizlik oldu. "Ona güveniyor musunuz?"

Gözleri hızla Dario'ya döndü. Bakışları sabit ve deliciydi, sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibiydi. Tek bir baş hareketiyle kalabalığın arasından sıyrılıp yanına geleceğini biliyordu.

Arkasını yabancıya dönerken kalbi sıkıştı. "Ona güveniyorum."

Yabancı hafifçe başını salladı. "Öyleyse bekçi köpeğinizi çağırın. Konuşmak için daha sessiz bir yere ihtiyacımız var."

Elara, gölgelerle dolu bir ara sokakta bir yığın sandığın arkasına saklandı, Dario ile yabancı arasında bakışlarını gezdirdi; gözleri sessiz, tedirgin bir şekilde birbirine kilitlenmişti.

"Godfrey Çukur'dan nasıl haber gönderdi?" diye sordu, yabancı'nın dikkatini çekerek. Dudaklarına daha ağır ve daha tehlikeli bir soru daha bastırıldı: Peki bu haber Algernon'un eline nasıl geçti?

Ama bunu kendine sakladı.

"Cezaevinin içinde gözümüz ve kulağımız var." Yabancı'nın sözleri kısa ve özlüydü. Ardından, kuzgun siyahı maskesini çıkardı ve loş ışıktaki bile çarpıcı bir yüz ortaya çıktı. Derin, badem şeklindeki gözleri, uzun, koyu kirpikleri, beklenmedik derecede yumuşak dudaklara açılan güçlü çenesi ve omuzlarından aşağıya dökülen parlak, siyah saçları vardı.

"Biz mi?" diye tekrarladı Dario.

Yabancı başını salladı ve Elara'nın içini soğuk bir dalga gibi bir anlayış kapladı. "Sen bir Senaryo Koruyucusu musun?" diye sordu nefes nefese, ses tonunda inanmazlık vardı ve Dario yanında gerildi.

Gözleri parladı. "Fen ve Godfrey de öyle. Onlar da Osin'in emrinde çalışan son Muhafızlardan bazılarıydı."

Elara hiç vakit kaybetmedi. "Kanımı neden çaldılar?" Doğrudanlığı onu hiç etkilememiş gibiydi.

"Emirlere karşı geldiler." Çenesi kasıldı. "Yapabileceklerini sandılar—" Sözü'nü kesti, Dario'ya baktıktan sonra sanki bu anıyı silmek istercesine başını salladı. "Artık önemi yok."

Elara onun bakışlarında bir anlık pişmanlık belirtisi gördü; belki de?

Dario, adeta huzursuzluktan titreyerek, "Godfrey'in Elara'dan ne istediği?" diye sordu. Sanki kaçmaya hazırdı.

Ama yabancı ona hitap etmedi, hatta ona bakmadı bile. Gözleri sadece Elara'daydı. "Seni kurtarmak istiyor."

Sokakta yankılanan ayak sesleri eşliğinde, kuzgun maskeleri takmış figürler belirdi; sessizce sayıları yabancıнын arkasında, sanki eter tarafından çağrılmış gibi, giderek arttı.

Dario'nun Elara'ya olan tutuşu sıkılaştı, vücudu içgüdüsel olarak onu korumak için hareket etti, ancak bir kalp atışı kadar geç kalmıştı. Maskeli bir saldırgan loş ışıktan çıktı, kılıcını havaya kaldırdı. Ve acımasız bir savuruşla, kılıcın kabzası Dario'nun kafasının arkasına korkunç bir çatırtıyla indi.

Elara çığlık atarak yere yığılan adama doğru uzandı, ancak yabancı onu göğsüne doğru geri çekti. Adamlardan biri Dario'nun yanına diz çökerken ve kolunu zorla yukarı sıyrıp altındaki totemi ortaya çıkarırken, Elara adamın kollarında çırpındı.

"Haklıydın. Bir tane var."

Ne?

Elara'nın bakışları bilekten bileğe kaydı, dövme olması gereken yerde çıplak teni her gördüğünde boğazında sıkı bir korku düğümü oluştu. Vredianlar.

Yabancıнын eli daha da sıkılaştı. "Kes şunu."

Dario'yu tutan adam hızla bir bıçak çıkardığında Elara'nın nefesi kesildi, ancak totem yerine hemen altındaki yıldız haritası dövmesini kesti.

Dario'nun bileğinden kan fışkırdı ve Elara, yabancıнын gevşemiş kavrayışından kendini kurtardı. "Ondan uzak dur!" diye hırladı, bir elini kan akışını durdurmak için yaraya bastırırken diğer eliyle Dario'nun kemerinde telaşla bir hançerin kabzasını aradı.

"Hayatta kalacak," dedi yabancı, sesi o kadar küçümseyiciydi ki kadının gözü döndü. Kuzgun maskesi takmış uzun boylu figürlerden birini işaret etti, sonra tekrar ona baktı. "Endişelenmeni kendine sakla. O senin gerçek bir dostun değildi."

Elara'nın içinde öfke alevlendi, Dario'nun hançerini daha sıkı kavradı. O bir savaşçı değildi; bıçaklar hakkındaki bilgisi, sivri ucun düşmana yönelik olduğu temel fikriyle sınırlıydı. Ve bu adam... kesinlikle onun düşmanıydı.

Elara, ilerleyen uzun boylu figüre doğru atılırken kalbi gümbür gümbür atıyordu, damarları bir sıcaklık dalgasıyla doldu. Saldırısı beceriksiz ve

eğitimsizdi ve adam kolunun rahat bir hareketiyle hızla savuşturdu. Bıçak parmaklarından kaydı, bacağına tehlikeli bir şekilde yaklaştıktan sonra yere düştü.

Yabancıнын yüzü öfkeyle buruştu. "Silahını bile tutamıyorsan, başkasını vurmadan önce kendini bıçaklayacaksın herhalde," diye çıkıştı, ona doğru ilerlerken. "Bryn," diye sertçe bağırdı. Bir figür öne çıktı, maskesini çıkararak koyu kıızıl saçlı ve loş ışıktaki parıldayan yuvarlak kahverengi gözlü bir kadını ortaya çıkardı.

"Ayrılamamalıyız," dedi. "Yeni koğuşlar kuruldu. Sanırım bu olay yeni oldu."

Yabancı keskin bir nefes verdi. "Onun kayıp olduğunu biliyor. Hemen harekete geçmeliyiz."

Elara onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Gözlerini onun bakışlarıyla buluşturdu, kirpiklerinin altında derin ve ciddi bakışlar vardı. "Bak, anlıyorum, Kutsalım. Bana güvenmek için hiçbir nedenin yok. Ama şuna inan: Sana zarar vermek istemiyorum." Omuzlarını dikleştirdi, kararlı duruşu sesindeki azimle örtüşüyordu. "Seni buradan çıkarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Benimle işbirliği yap, böylece bu işi ikimiz için de kolaylaştırabiliriz."

Hayır, olmayacak.

Elara, bacağına doğru tekme attı ve onun iç çekişi bir hırıltıya dönüştü. "Gideon!"

"Anladım!" diye hırslı bir şekilde bağırdı uzun boylu olan, hızla Elara'nın arkasına geçip ellerini yüzüne bastırırken. Elara daha tepki veremeden, boğazına acı bir tonik zorla içirildi ve vücudunda bir ürperti dalgası yayıldı.

Her şey hafif bir kıpırdanmayla başladı; başının tepesinde zar zor fark edilen bir huzursuzluk hissiyle başlayıp, giderek büyüyen bir baş dönmesi dalgasına dönüştü. Bu his tüm vücuduna yayıldı, iç organlarını girdap gibi döndürdü. Derin bir nefes aldı, göğsü sıkıştı ve başının üzerindeki fenerler bulanık bir görüntüye dönüştü.

"Dario." Bu fısıltı dudaklarından zar zor döküldü.

"Uyu, Kutsalım," yabancıнын sesi gidip geliyordu. "Her şey yakında anlam kazanacak. Güvendesin." Elara'nın bedeni kollarında gevşerken, bu sözleri sürekli bir mantra gibi tekrarladı. Çığlık atmak, onu yalancı ilan

etmek, kendini hiç bu kadar savunmasız, bu kadar çaresiz hissetmediğini söylemek istiyordu.

Ama o çığlık hiç gelmedi.

BöLüm 14

Dünya yavaş yavaş yeniden netleşti, renkler yağmurda kalmış bir sulu boya gibi birbirine karıştı. Elara, şakaklarında zonklayan donuk ağrıya karşı gözlerini kıstı. Uzun ve kıvrımlı ağaçlar, yeşil ve kahverengi bir bulanıklık halinde görüş alanının önünden geçti. Bir ormanda olduğu açıktı, ama bunun ötesinde? Hafızası bir sis gibiydi.

Elara uyum sağlamaya, yönünü bulmaya çalıştı ama uzuvları kurşun gibi ağırdı, itaatsizdi. Sanki demir bantlar etrafına kenetlenmiş gibiydi. Hareket ediyordu—hayır, hareket ettiriliyordu—neredeyse yatıştırıcı bir ritimle nazikçe bir yandan diğer yana sallanıyordu.

Onu kaçırmışlar mıydı? Vredialılar mı?

Sıkıca bağlayan ellerin pençelerinden kurtulmaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu, ellerin pürüzlü dokusu bileklerini tahriş ediyordu.

"Sakin ol, Kutsalım."

Paniğini bölen ses sakın ve otoriterdi. Elara donup kaldı. Yabancıydı. Titrek bir nefes aldı ve dünyanın dönmeyi bırakmasını dileyerek hızla gözlerini kırıştırdı. Gözleri açıldığında, elleri bağlı bir şekilde hareket eden bir atın üzerinde olduğunu fark etti.

Alnından soğuk terler süzüldü. "Beni uyuşturdun."

Kolunu beline doladı, kasları gerildi. "İstemiyordum."

"Git kendini paslı bir kılıçla becer." Kelimeler ağzından zorlukla çıktı; ağzı pamukla dolu, kuru ve acı verici derecede susuzdu, ama vücudundaki seğirme, ani sertleşme, en azından gülene kadar, çabaya değdi.

"Kirli ağızlı ilahi bir varlık mı? Ne kadar da sevimli."

Elara öfkeyle etrafına bakındı, onu bıçaklamak için bir bıçak aradı. Sonra, bir barajın yıkılması gibi, anılar sel gibi aktı—keskin, delici. Dario. Adı göğsünde bir boşluk, yayılan ve kaburgalarının basınç altında parçalanacağını düşündüren bir acı kazıdı.

Onu incitmişlerdi, onu terk etmişlerdi.

"Arkadaşım nerede?" Sesi titriyordu, nefes almakta zorlandığı için kelimeler zar zor duyuluyordu.

"Arkadaşınız güvende," dedi, sesi pürüzsüz ve sinir bozucu derecede sakin. "Onu güvenli bir yere bıraktık. Adamları onu kısa süre içinde bulacak, yaralarını saracaklar. Baş ağrısı ve birkaç çizikten daha kötü bir şeyi olmayacak."

Şakaklarında kalp atışı gümbür gümbür atıyordu. Birkaç ufak çizik mi?

Elara kusma isteğini bastırdı, neredeyse kusmasına izin verecekti; bu deli, mahvolmuş pantolonundan çok daha kötüsünü hak ediyordu.

Ama ceza muhtemelen çoktan yoldaydı. Onu kaçırmaya cüret etmişti ve hiç kimse Yüce Lord'un karşısına çıkmadan ağır sonuçlarla karşılaşmazdı. Edgar'ın onu bulmak için krallık genelinde öfkesini serbest bırakacağını biliyordu. Ve eğer bu haber Osin'e ulaşırsa... Düşüncesi bile onu ürpertti. Lejyon acımasız olacaktı. Bu aptallar, kapılarına davet ettikleri kaosun farkında değillerdi.

At aniden şaha kalktı, ani bir sarsıntı başını yabancının omzuna doğru savurdu, boynu birdenbire dik duramayacak kadar güçsüzleşti. Gözleri ağırlaşmış bir halde, bakışlarını onun gözleriyle buluşturdu; yüzü bulanık görüşünde belirdi. Gözleri derin ve koyuydu, kalın kirpikleri yüksek elmacık kemiklerine gölge düşürüyordu ve burnunun üzerinde bir sürü çil vardı.

"Sen kimsin?"

Yerinden kıpırdadı, bakışları başka yöne kaydı. "Dominic."

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun, Dominic?"

Cevabı, engelleyemeden ağzından kaçtı; boğazına dayanan soğuk metalin acı hatırasıyla karışmıştı. Elara boynunu çevirerek tam karşısına geçti, ifadesini inceledi, meydan okurcasına. Karanlık gözleri tekrar onun gözleriyle buluştu, içlerinde keskin bir parıltı belirdi.

"Eğer öyle olsaydı, şu anda konuşuyor olmazdık."

Omuz silkerek, "Ne büyük bir rahatlama, değil mi?" dedi.

Görüşü hâlâ bulanıktı, gidip geliyordu ama yanlarında hareket eden grubunu seçebiliyordu. Kuzgun maskelerini çıkarmışlardı ve şimdi

yüzlerini görebiliyordu; sert ve tecrübeli, sanki hayatlarının zorluklarını fazlasıyla yaşamış gibiydiler.

“Ne kadar süredir yolculuk yapıyoruz?”

Çok yavaş hareket ediyorlardı. Bu kadar rahat bir tempoda ilerleyebilmeleri için epey yol kat etmiş olmaları gerek...

“Bir buçuk gün.”

Elara'nın midesi alt üst oldu. Bir karga görme umuduyla gözlerini kısarak bir kez daha ağaçlara baktı. "Neden at sırtında gidiyoruz da yarıklardan geçmiyoruz?"

Dominic cevap vermeden önce bir an duraksadı. "Anlaşmaya ne dersin, Kutsal? Sen bana sorular sormaya devam et, ben de sana birkaç soru sorayım."

"Ha, demek şimdi fair play'in hayranı oldun?"

Gözleri yaramazlıkla parıldıyordu. "Seni bir şekilde tetikte tutmalıyım."

İğne. "Tamam."

Nefesini hafifçe vererek güldü, göğsü kadının sırtına değdi. "Osin'in Boşluğu sıkı gözetim altında tutması yüzünden aramız açılmıyor. Senin... özgürleşmeni beklediğimizden çok daha hızlı öğrendi."

"Boşluğu gözetliyor derken ne demek istiyorsun?"

Bu fikir absürt görünüyordu. Boşluk tam olarak buydu—ara boşluk, ölüm tanrıçası Rhiannon'a ait alemler arası bir alem. Osin ya da herhangi biri böyle bir yeri nasıl gözetleyebilirdi ki?

Dominic kaşını kaldırdı. "Osin, savaş başladığından beri, yani son on yıldır, Boşluğun kontrolünü elinde tutuyor." Sanki bu, onun zaten bilmesi gereken genel bir bilgiymiş gibi konuştu.

Tüyleri diken diken oldu. "Nasıl?"

Arkasından omuz silktiğini hissetti. “Kimse kesin olarak bilmiyor. Aine seni Osin'e takdim ettiği gün, Osin kendini tanrı tarafından seçilmiş ilan etti, eteri ve onunla birlikte Boşluğu kontrol altına aldı.” Sesinde buruk bir ton vardı. “En iyi tahminimiz bu, en azından. Eteri kontrol eden Boşluğu da kontrol eder.”

“Ama yine de kullanabilirsiniz, değil mi?”

“Durun bakalım, şimdi sıra bende,” dedi Dominic hafif bir sırıtışla, atın üzerinde dengesini koruyup koruyamayacağını görmek için tutuşunu biraz gevşetti. Bir an sonra çantasından bir matara ve biraz yiyecek çıkardı.

“Önce ne istersin—yemek mi yoksa içecek mi?”

Elara donakaldı. "Gerçekten sorunuz bu mu?"

"Hadi ama, o kadar da zalim değilim," diye takıldı. "Açlıktan ölüyor olmalısın, ben de arkadaşlarımı iyi beslemeyi kural edinmişimdir."

"Yani tutsağınızdan bahsediyorsunuz," diye karşılık verdi Elara, bileklerini sallayarak durumu daha da vurgulamaya çalıştı.

"Anlambilim," diye espri yaptı.

Elara'nın kaşları daha da çatıldı. Sonunda homurdanarak, "İç," dedi ve adam da isteğini yerine getirerek matarayı dudaklarına götürdü.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, evet, doğru totemlerle donanırsak hâlâ yarık açabiliriz, ancak Osin bizi sürekli gözetim altında tutuyor, bu yüzden daha dolaylı yoldan gitmek daha iyi. Bundan sonra Boşluğu mutlaka gözlem altında tutacak. Ama en iyi büyücülerimiz her yerde hazır. Yakında bir yolunu bulacağız."

Elara içmeyi bitirdiğini belirtmek için başıyla onay verdikten sonra, adam matarayı yerine koydu ve bir parça ekmek koparıp ona uzattı. Eğer bu kadar aç olmasaydı, onu bir kuş gibi besleme cüretinden dolayı parmağını ısırabilirdi. Ama bu sefer açlık gururun önüne geçti.

İnce ayrıntıları düşünmeden, ısırdı. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Kuzey."

Kuzey mi? Elara'nın kalbi bir an durdu, sonra da şiddetle çarpmaya başladı. "Nerede kuzey?" Ulrith kuzeydeydi, ama Vredia da öyle.

Duraksadı, yüzü taş gibi donuktu. "Hemen kuzeyde."

Elara boynunu uzatarak ona dik dik baktı ve o da kısık, homurdanan bir kahkaha attı. "Sana güvenebileceğime karar verdiğimde daha ayrıntılı bilgi vereceğim."

"Ve ben sana güvenmek zorunda mıyım?"

Dominic'in gülümsemesi sivri uçluydu. "Güvenin ironisi şu ki, her zaman bir kumar, değil mi?"

Konuşurken, atların toynaklarının sesi sohbetlerini böldü. Elara yeni geleni hemen tanıdı; daha önce gördükleri kızıl saçlı kızdı. Bryn, yanlarına yanaşarak, "Kenara çekmeliyiz," dedi. "Bu atlar çok yorgun ve eğer Gideon yakında susmazsa, bacağına bir bıçak saplanacak."

Dominic kaşını kaldırdı, yüzündeki alaycı gülümseme hâlâ duruyordu. "Ne zaman bu kadar kana susamış oldun?"

Gözlerini kısarak, "Sizinle başa çıkmanın tek yolunun bu olabileceğini fark ettiğim sıralarda. Zaten endişelenmeniz gereken ben değilim." dedi. Atının ağırlığı altında neredeyse yere yığılmak üzere olan iri yarı bir adama doğru başını salladı. Elara zavallı hayvan için bir acıma hissetti. Ama Bryn

haklıydı; adamda bir gariplik vardı. Bakışları, Gideon'a yöneltilmiş bıçak saplamaları gibiydi.

Dominic derin bir nefes verdi, ses emir dolu bir tonda çıktı. "Burada duruyoruz! Atları sulayın, bacaklarınızı uzatın." Grubun hemen ardından bir hareketlilik başladı, her üye anında harekete geçti.

Elara fırsatı değerlendirdi, gözlerini bir yüzden diğerine kaydırarak grubu saydı; toplamda on iki kişiydiler. Çeşitli bir gruptular, birbirinden farklı erkekler ve kadınlar, hatta on yedi yaşından büyük olmayan bir çocuk bile vardı. Bakışları çocuğun üzerinde oyalandı, gözlerinin köşeye sıkışmış bir hayvan gibi tedirgince nasıl sağa sola baktığını fark etti.

Dominic, yüzünden geriye doğru örülmüş koyu renk örgülü saçlı bir adama doğru "Yoni!" diye bağırdı. "Önden keşif yap. On fersah öteye birkaç ceirín at, sonra geri dön."

Yoni, "Hemen hallediyorum," diye yanıtladı ve Bryn ile birlikte atlarını tırıs yürüyüşüne çıkarmadan önce tembel bir selam verdi.

"Ceirín nedir?" diye sordu Elara, ikili gözden kaybolduktan sonra.

Dominic konuşurken bakışlarını ağaçlık alanda gezdirdi. "Bu, benim icat ettiğim bir tür takip cihazı. Bölgede yakın zamanda yapılan sinyalleri veya büyüleri tespit ediyor. Kampımıza çok yaklaşan olup olmadığını anlamamıza yardımcı oluyor." Sesinde bir gurur izi vardı.

"Bu cihazı yapmak için simya mı kullandınız?"

Dominic'in gözleri onun gözleriyle buluştu, sırtışı daha da genişledi. "Hayır, Kutsal, ben Tírrish kullandım."

Elara şaşkınlıkla ürperdi. "Ama Tírrish ölü bir dil. Söylendiğine göre, gücünü sadece periler kullanabiliyordu."

"Ancak Osin'in katiplerinin iddialarına inanıyorsanız." Elara itiraz etmek üzereydi ki Dominic sözünü kesti. "Durun bir dakika—bir şey söylemeden önce, sorularımdan birini cevaplayın."

Atından kayıp düştü.

Elara gözlerini kısarak, hâlâ tedirgin bir şekilde ona yardım etmek için uzanan Dominic'e baktı. "Hadi bakalım." Ayakları yumuşak zemine değdi ve bir dengesizlik dalgası onu sardı; sakinleştiricinin kalıntıları hâlâ vücudundaydı. Destek almak için ata tutundu, dünyanın dönmesinin durması ve görüşünün netleşmesi için bir an durakladı. Sonunda görüşü netleştiğinde, Dominic'in bakışları onun üzerindeydi.

"Kutsal yeri neden terk ettiniz? Sizi Godfrey'i aramaya iten neydi?"

Elara, sorusuna inanmakta güçlük çekti. "Fen öldü." Kelimeler boğazında düğümlendi, adeta bir mücadeleleydi. "Kanımla ne yapmak istediye, kendi çıkarına değildi. Fen'i tanıyorum. Sadece... nedenini anlamam gerekiyor."

Dominic'in yüz ifadesi okunamaz haldeydi, ancak gözleri keskin bir şekilde onun gözlerinde geziniyor, bir şeyler arıyor, araştırıyordu. Ne arıyorsa arasın, ikna edici bir şey bulmuş olmalıydı çünkü sonunda yüzüne küçük, anlamlı bir gülümseme yerleşti.

Dominic, Elara'nın bileklerindeki ipleri nazikçe çözerken, "Bu dünyada net bir çizgi var," dedi. "Gerçeği arayanlar ve körü körüne inananlar; ikinciler, cehaletlerinin onlara hiçbir faydası olmadığı için ölmüş olsalar da olur. Eğer gerçeğin peşinden koşmak istediğinden eminsen, sana ipi atmaya hazırım. Ama unutma, benimle bu kapıdan bir kez geçtiğinde, artık rol yapmaya geri dönmenin imkanı yok."

Elara onu inceledi, gerçekten süzdü. Bu adam Dario'ya zarar vermiş, onu Kutsal Yer'den çıkarmış ve kaçırmıştı. Ve yine de, o zamandan beri açık ve... iyi davranmıştı. Bu düşünce midesini bulandırdı. İyi mi? Neredeyse kendi kendine gözlerini devirecekti. Ama sonra, ihtiyacı olan cevaplar, ulaşamayacağı kadar uzakta asılı duran gerçekler vardı ve bu adam bunları sağlayabilirdi. Eğer onunla birlikte hareket etmek ona bunları sağlayacaksa, belki de bu uzlaşmaya değirdi. Kararlılığı arttı; omuzlarını dikleştirdi, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı.

"Zaten rol yapmayı hiç sevmedim."

Yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi. "İşte duymak istediğim şey bu."

BöLüm 15

Güneş batarken, ufukta alevli turuncu ışıklar saçarken, grup nihayet bitmek bilmeyen çekişmelerine son verdi ve geceyi geçirmek için kamp kurmaya karar verdi.

Keskin bir rüzgar havayı yarıyordu ama Elara bunu neredeyse hiç hissetmiyordu, dikkati tamamen onu esir alanların görüntüsüne odaklanmıştı. Onların ustaca hareketlerini hayretle izledi; çadırlar yağmurdan sonra mantar gibi yerden yükseliyor, ateşler alevleniyor ve açıklığın üzerine uzun gölgeler düşürüyordu; tüm bunlar olurken sesleri de eski Tírrish dilini berrak havaya işliyordu.

Melodi çok etkileyiciydi, Elara'nın içindeki derin bir şeye dokunuyordu, adını koyamadığı bir duygu karmaşası yaratıyordu. Sesin içinde boğulabilir, bütün gece onu sarıp sarmalamasına izin verebilirdi, ama sonunda durdular, kamp örümcek ipeği gibi parıldayan ama çelik kadar sağlamlık vaat eden koruma kalkanlarıyla güvence altına alındı.

Yani Osin ve katipleri yalan söylemişti.

Gerçek onu şaşırtmamalıydı, yine de Elara'nın içinden bir ürperti geçti. Tírrish ölü bir dil değildi; periler başka bir aleme sürülmüş olsalar bile, hâlâ kullanılabilecek bir güçle doluydu. Ona her zaman dilin gücünün, perilerin özüyle doğrudan bağlantılı olduğu öğretilmişti. Ama belki de durum böyle değildi...

Koruma kalkanları çıtırdadı, enerjileri teninde vızıldayarak kollarındaki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bu his yeniydi, alışılmadık bir şeydi; bildiği etere benzemiyordu. Tírrish hayatla titreşiyordu, her enerji titreşimi, alıştığı eteri kıyasla durağan, neredeyse hareketsiz hissettiriyordu.

Neden bu kadar yanlış hissettiriyordu? Daha önce hiç sorgulamamıştı; öyleydi işte...

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Dominic aniden yanında belirdiğinde ve yüzünde o sinir bozucu sırıtış belirdiğinde Elara'nın kalbi ürkmüş bir tavşan gibi sıçradı. Ona koyu renkli, şüpheli bir fincan uzattı ve içinden bir şey geri çekildi. Dinlemeye hazırды elbette, ama ona güvenmek mi? Asla.

"Bana içki ısmarlamak, kötü fikirlerinizin en kötüsü olabilir."

"Senin kaybın." Dominic umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptıktan sonra bardaktaki içeceği tek bir yudumda bitirdi. "Hadi seni temiz, sıcak kıyafetler giydirelim. Bu gece soğuk daha da sertleşecek gibi görünüyor."

Çadırların oluşturduğu labirentin içinden onu yönlendirdi; çadırların brandaları serin gece rüzgarında hafifçe dalgalanıyordu, ta ki diğerlerinden biraz ayrı duran bir çadıra ulaşana kadar.

"Bu senin için," dedi, kapağı onun için aralayarak. "İçinde, gruptaki birkaç kızın kıyafetlerinden oluşan bir karışım bulacaksın; çok şık bir şey değil ama seni sıcak tutarlar."

Dominic'in silueti uzaklaşırken Elara'nın gülümsemesi gergindi; sırtı, titreyen kamp ateşi ışığında belirginleşen, kas ve güç dolu bir silüetti; elindeki bardağı son bir yudum için dudaklarına götürmüştü. Derin bir iç çekip çadıra girdi.

İçerisi sade döşenmiş ama işlevseldi. Asılı bir fener, girişten süzülen akşam esintisinde hafifçe sallanarak titriyordu. Fenerin ışığı altında, küçük bir karyolanın üzerinde düzgünce sarılmış bir yatak örtüsü ve bir yığın temiz giysi duruyordu. Bu giysiler, bu insanların giydiği her şey gibi sade ve gösterişsizdi: yeşil bir tunikle kombinlenmiş kahverengi pantolon, siyah bir pelerin ve botlar.

Elara pantolonunu giydi, dudaklarında sinsi bir sırıtış belirdi. Edgar'ın şaşkınlıkla haykırışını neredeyse duyabiliyordu—"Mevkiine yakışmıyor"—ardından da edep ve imaj üzerine bir ders gelecekti. Sonunda, sorunlarından kaçabileceği—ya da onlara doğru gidebileceği—bir şey giymek için cübbesini bir kenara bırakıyordu. Hangisi olursa olsun. Yüzüğü ve Godfrey'in notunu cebine koydu, tuniği giydi ve çıktı.

Çadırın dışına çıktığında, burnunu hemen akşam yemeğinin kokusu sardı. Kızarmış et ve bir çeşit baharatlı, topraksı otların kokusu. Sanki beline bağlanmış görünmez bir ip onu ana ateşe doğru çekiyordu. Titreyen

alevlerin etrafında kümelenmiş bir grup belirdi. Sesleri hafifti, kupaları şıkırdatarak ses çıkarıyordu—gerçekten de tuhaf bir manzaraydı. Druidler ve muhtemelen Lejyon tarafından avlanan bir grup için, alışılmadık derecede rahat görünüyorlardı.

Görünüşe göre, himayelerindeki kişilerin gücüne büyük güven duyuyorlardı.

Bakışları topluluğun üzerinde gezindi ve ona doğru bakan Dominic, Bryn ve Yoni'ye takıldı; yaklaşmasını fark edince konuşmaları duraklamıştı. Bakışlarındaki bir şey—hesaplama ve merak karışımı—midesini burktu. Dominic elini kaldırarak işaret etti.

“İşte orada—tanrıçanın ta kendisi.” Yoni, kadehini alaycı bir şekilde kaldırıp derin bir yudum alırken sesi yumuşak ve sıcaktı.

Elara gözlerini devirerek Dominic'in yanındaki boşluğa oturdu; Dominic de ona ağzına kadar yemek dolu bir tabak uzattı. Tereyağı ve otlarla hazırlanmış sülün, taze pişmiş ekmek ve yabani mantarlar; hem görünüşü hem de kokusuyla göz kamaştırıcı bir şölen sunuyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı—Dominic'e değil, daha çok tabağa doğru—yemeğe dalarken. Daha önce çaldığı ekmek parçası açlığını dindirmemişti ve her lokmada kendini bir kaçak gibi değil, daha çok insan gibi hissediyordu. Tabak boşaldığında, başını kaldırdı ve üçünün de onu izlediğini, sessiz ve odaklanmış bakışlarının bir avcının avına atlamadan önceki gibi olduğunu gördü. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Boğazını temizledi, boş tabağı kenara itti ve bakışlarına karşılık vererek bekledi.

“Bu alem hakkında size anlatılan her şey, Osin'in kendisinden başlayarak, tamamen yalan.” Dominic'in ifadesi ciddiydi, bakışları yoğundu. “On yıl önce Osin, kalabalığın içindeki sıradan bir yüzdü, çizmelerinde çamur olan soylu olmayan biriydi. Sonra bu sözde hac yolculuğuna çıktı, Ana Tanrıçaların lütfunu kazandığını iddia etti ve birdenbire kitlelerin Mesih'i oldu.” Alaycı bir şekilde başını salladı ve pişmanlık dolu bir sırıtişla ekledi: “Aine'nin onun yüzünden ortaya çıktığını söylüyorlar, ama bu çok abartılı. Daha büyük olasılıkla, güçlü bir şeye, bir tanrıçanın dikkatini çekebilecek bir şeye rastladı. Ve o zamandan beri bu yalanın üzerinde yaşıyor.”

Elara'nın boğazı düğümlendi. "Ne buldu acaba?"

Bryn omuz silkti. "Kimse bilmiyor. Ama ne olursa olsun, istediğini elde etti. Dokunulmaz biri."

Yoni daha da yaklaştı. "Ona bahşedilen her ne nimet olursa olsun, kullandığı güç kadar çarpık ve yozlaşmış."

Elara'nın sırtından bir damla ter süzüldü. Eterin yakınında her zaman hissettiği huzursuzluk, şimdiye kadar kimse tarafından dile getirilmemişti. "Sen de kokusunu alabiliyor musun? Yanlışığını?"

Gözleri parladı. "Evet, Kutsal."

Osin ne almış olursa olsun, o da bu anlaşmanın bir parçasıydı; ölmekte olan bir alemini iyileştirmek, periler ayrıldığında tükenen eteri geri kazandırmak için teslim edilmişti. İçini bir ürperti kapladı. Acaba ima ettikleri yozlaşmış güç o muydu? Elara, sanki cevaplar ellerinde saklıymış gibi ellerine baktı. Mantıklıydı, değil mi? Aine'nin aleme verdiği sözde hediye, değişmiş ve garip bir eter çağı başlatmıştı. Neden? Belki de onu bu yüzden almışlardı; katmanları soyup, farkında olmadan temsil ettiği gizemi çözmek için.

Gözleri sertleşti. "Ne olmuş yani? Fenlin ve Godfrey kanımı aldılar—siz de benim ne olduğumu anlamak için beni kaçırdınız mı?" Bu ürpertici gerçek aklına gelince içini bir acı dalgası kapladı. Onu da kullanmayı planlıyorlardı. Tıpkı diğerleri gibi, Osin'in kanından elde ettiği eşsiz özelliği ona karşı kullanmak için can atıyorlardı.

Derin bir iç çekerek Dominic onun gözlerine baktı. "Gerçeği saklamayacağım—senin ne olduğunu bilmiyoruz ve evet, bunu öğrenmek için can atıyoruz. Ama inan bana, seni sömürmek için burada değiliz. Amacımız Osin'i devre dışı bırakmak, seni bir araç gibi kullanmasını engellemek. Bu döngüyü sona erdirmek istiyoruz, Kutsal Olan, onu devam ettirmek değil."

Bryn'in ifadesi yumuşadı. "Osin'in sana taktığı etiketlere inanmıyoruz. Ama farklısın, bu çok açık." Bakışları Dominic'e kaydı, sessiz bir onay aradıktan sonra tekrar Elara'ya döndü. "Değişim ufukta. Senin gibi birine gerçekten ihtiyacımız var."

Elara konuşurken sesi titredi. "Ne sunabileceğimi anlamıyorum. Hiçbir gücüm, hiçbir etkim yok. 'Kutsal' unvanı bir şaka. Gerçekten birilerinin beni destekleyeceğine inanıyor musunuz? Osin bunu hikâyelerinde kullanabilir, ama gerçek şu ki kimse beni tanımıyor. İnsanlar beni umursamıyor. Gerçekten de."

İtirafı, genellikle unvanının ardına sakladığı bir yarayı yeniden açtı; durduramadan acı dışarı döküldü. Titremesini bastırmak için dudaklarını ısırdı.

Dominic başını salladı. "Bu konuda yanılıyorsun. Arkadaşından çıkardığımız şey, özellikle senin içindeki bir şeyi bastırmak için tasarlanmış bir baskılayıcıydı."

Elara donakaldı, kasları sanki omurgasına buz dökülmüş gibi gerildi. Baskılayıcı bir ilaç mı? "Anlamıyorum."

"Bu eski bir büyü," diye başladı Yoni, sesi sakin ve sanki daha önce defalarca söylediği bir şeyi açıklıyormuş gibiydi. "Birinin vücudunda eter birikmesini önlemek için tasarlanmış. Buna güç bağlama diyorlar. Bunu, birinin güçlerini zincirlemek, onu özünde kısıtlamak olarak düşünün." Duraksadı, örgüsünü geriye doğru itti ve boynundan aşağı doğru uzanan dövmesini gösterdi. "İçeride hapsolmuş bir fırtına gibi, her zaman patlayacak bir çatlak arıyor."

Dominic başıyla onaylayarak sözü devraldı. "Bunu kontrol etmek için, bağlayıcılar Yankı Mühürleri olarak bilinen yapılar kullanılır; bu yapılar gücü bastırır, susturur ve uyku haline iter. Her mühür, Bağlama Mührünün etkilerini yansıtır." Öne eğildi, gözleri yoğundu. "Bağlama tek seferlik bir şey değil; devam eden bir mücadele, hem hakimiyet hem de boyun eğmeyi gerektiren, herkesin dayanıklılığını sınanan şiddetli bir irade savaşıdır." Durakladı, sesinin sert tonu yumuşadı. "Arkadaşınızdan çıkardığımız mühür de böyle bir yapıydı. Size yakınlığı, en ufak bir dokunuşu bile yeteneklerinizi daha da bastırırdı."

Dünya yana yattı, ayaklarının altındaki zemin sanki çökecekmiş gibiydi. Göğsünde bir baskı hissetti, ciğerlerinden havayı sıkıştırdı. Başını salladı. Bu doğru olamazdı. Dario bunu yapmazdı—

"Ama onu ondan kaldırmak yeterli değildi." Yoni'nin bakışları sertleşti. "Hissedebiliyorum—bağınız. Kurduğumuz koruma büyülerinden kurtulmaya çalışıyor, mücadele ediyor. Muhtemelen üzerinizde başka biri tarafından yerleştirilmiş başka bir mühür daha var. Büyük olasılıkla rahip. Ya da Druidlerden biri."

Elara titrek hareketlerle ayağa kalktı. Kalbi paramparça oluyormuş gibi hissetse de, "Sana inanmıyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Dario bana asla böyle bir şey yapmaz. O... o benim arkadaşım."

Yalan söylüyorlardı. Onu kullanmak istiyorlardı. Tıpkı Osin gibi. Ona replikleri, hikayeleri, yardımını almak için ne gerekiyorsa veriyorlardı. Dario'nun üzerindeki totem, memleketindendi. Ona hikayeler anlatmıştı. O...

İçine bir uyuşukluk çöktü. Dario, genç yaşına rağmen, muhafızlara katıldıktan hemen sonra bir güç pozisyonuna fırlatılmıştı; diğer herkes bu yükselişi körü körüne kabul etmişti. Bu farkındalık kulaklarında boğuk bir çınlamaya, göğsünde bir kırılma hissine neden oldu. Özellikle onun devriyelerine atanmıştı, her zaman oradaydı, her zaman gözetliyordu. Sadece bir muhafızın bir saldırıyı izlemesi gibi değil, onu gördüğünü, anladığını hissettiren bir odaklanmayla. Onun önemseydiğine, onu Kutsal Olan'dan daha fazlası olarak gördüğüne inanmıştı...

Her şey bir yalan mıydı?

Gözleri yaşlarla doldu. Elara dişlerini sıkarak keskin bir nefes aldı, sakın kalmaya çalıştı. Aşağıda Dominic, Bryn ve Yoni onu izliyorlardı; gözlerinde açıkça bir acıma vardı. Tenini kızartan sıcaklıkla serin elini yanağına bastırdı. Sonra Yoni'nin daha önce söylediği sözler aklına geldi ve onu durdurdu.

"Sembolün, eterin bir kişinin vücudunda birikmesini engellediğini mi söylediniz?"

Başını salladı.

"Bu mantıklı değil. Eter vücutta birikmez. Kanımdan kaynaklanır ve sonra halkalara yerleştirilir." Bakışları etrafta dolaştı, ilk kez ellerine takıldı ve hiçbirinin büyücülerin taktığı tipik demir halkaları takmadığını fark edince irkildi. Gözleri faltaşı gibi açıldı, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Dominic'in bakışları, altlarındaki zemini sarsabilecek bir ağırlıkla onun gözlerine kilitlenmişti. İlk başta çok rahat, neredeyse pervasız görünen adam ortadan kaybolmuştu. Onun yerini daha karanlık, daha ciddi biri almıştı. "Bu içimizde birikiyor. Bu yüzden sadece Tírrish konuşarak büyü yapabiliyoruz."

"Nasıl?" Elara'nın sorusu neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir fısıltıydı.

Dominic, sesi gurur ve zorlu bir azmin karışımıyla boğuk bir şekilde, "Biz geriye kalanlarız," dedi. "Büyük Bölünme'den sonra geride kalan melez perilerin atalarıyız. Ve inanıyoruz, umuyoruz ki siz daha büyük bir şeyin anahtarısınız."

BöLüm 16

Çadırına doğru yürürken Elara, sanki yere basmıyormuş gibi, yeryüzüne ayak basmak yerine düşünceler bulutunun üzerinde süzülüyormuş gibi hissetti. Dominic ona uyumasını, geceyi konuşmalarını sindirmek için kullanmasını ve sabah tekrar gözden geçirmesini söylemişti.

Gözlerini devirdi. Sanki kafasından geçen düşünceler ona biraz olsun huzur verecekmiş gibi.

"Biz geriye kalanlarız."

Vücudunda bir titreme dalgası yayıldı. Acaba o da bir kalıntı mıydı? Bu ihtimali uzun uzun düşündü, tıpkı tıkırtı çıkarmayan bir kilide anahtarı çevirmek gibi. Dominic onun ne olduğunu bilmediğini itiraf etmiş ve hatta Osin'in kimliği hakkındaki iddialarından bile şüphe duymuştu. Yine de, kendi anıları bu şüpheyi çürütüyordu.

Kime güvenebilirdi? Neye inanmalıydı? Her şey o kadar ezici geliyordu ki.

Dario'nun ihanetinin acısı içini bıçak gibi kıvırdı, kalbi o kadar şiddetli bir acıyla sıkıştı ki nefes almak için durmak zorunda kaldı. Dominic onu güçlerini bastırmakla suçlamıştı, ama parçalar tam olarak bir araya gelmiyordu. Acaba onu koruduğunu mu düşünüyordu? Yoksa ona anlayış göstermekle aptal mıydı? Herkes onu kendi yöntemleriyle kullanıyor gibiydi. Belki de Dario onu kontrol altında tutmakla görevlendirilmişti, onu kontrol altında tutarak rütbe atlıyordu. Belki de onu bastırmanın daha büyük bir iyilik için olduğunu kendine söylüyordu. Güç kazanarak sıradan insanlara daha iyi yardım edebileceğini hayal edebiliyordu, değil mi? Druidleri, ihtiyaç sahipleri için eterlerini kullanmaya teşvik edebilir,

kendisinin asla alamadığı yardımı sunabilirdi. Ve eğer bir kızı bastırmak bu vizyonun bedeli ise, belki de zihninde haklı bir fedakarlıktı.

Çadırın içinde, alacakaranlığın solgun ışığı kumaştan sızarak, yatağının üzerinde uzayıp kısalan titrek gölgeler oluşturunuyordu. Yatağa yığıldı, yüzünü pürüzlü yüzeye bastırdı. Vahşi doğanın kokusu vardı; çam, nemli toprak ve hayatta kalma kokusu.

Azalan ateşin son kalıntılarına doğru gruptan ayrılmadan önce Dominic ona bir seçenek sunmuştu: onlara katılırsa, onu kuzeye götüreceklerdi.

Eğer öyle olmazsa, ayrılmayı seçmesi durumunda ne olacağını belirtmemişti, ama bunu bir seçim olarak sunmuştu. Yine de Elara, içten içe bunun gerçek bir seçim olmadığını biliyordu. Gerçekten hangi seçenekleri vardı? Verdara'ya geri dönmeyecekti; güvendiği kişilerin onu kandırıp sömürdüğü bir yere nasıl dönebilirdi ki? Kaçmak da mümkün değildi; Osin onu her yerde bulabilirdi. En azından Dominic ve diğerleriyle birlikte, onların korumaları altında saklanabilirdi. Tek geçerli seçeneği onlarla birlikte ayrılmak gibi görünüyordu.

Ama eğer Yoni'nin söyledikleri doğruysa, Druidler onu, üzerine yerleştirilen mühür aracılığıyla bile, şu anda takip ediyorlardı...

Elara dar karyolada bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu, ince şilte altındaki sert, gıcırdayan çerçeveyi zar zor yastıklıyordu. Aklı sürekli Çağırma Günü'ne dönüyordu. Osin bunu asil, arındırıcı bir eylem olarak nitelendirmiş, kanındaki kutsal ayinlerin diyara dengeyi geri getirdiğini iddia etmişti. Ama bunların herhangi biri doğru muydu? Gücünü kutsal bir kurban, kontrol edemediği bir hediye olarak tasvir etmişti. Ve yine de, çok daha fazlasını yapabilecek kapasitede olabilirdi...

Aine'nin sesi düşüncelerinin arasından süzülüyordu, görüşü tanrıçanın görüntüsüyle bulanıyordu, uzanmış elleriyle çağıran titrek bir serap gibiydi. "Uyan ve amacını yerine getir. İyileştir ve onar. Ver ve kutsa."

Elara geri çekildi, kendi içine büzüldü ve yüzünü kolunun küf kokusuna gömdü. Gerçeklik, parmaklarının arasından elenen ince kum taneleri gibi, gerçek taneleriyle yalanların karışımı halinde elinden kayıp gidiyordu. Aine neden ona Kutsal adını vermiş ve ona bu kadar saygı göstermişti? Bunun ardındaki gerçek amaç neydi?

Eğer insanlar Tírrish dilini kullanabiliyorsa—eğer tek başına bir dil eteri çağırabiliyorsa—ona ne gerek vardı? Bir dille bağ kurmak için ritüele gerek yoktu. Onun kanına da bağlı kalmazlardı...

Uyku ona düzensiz, tıpkı gelgitler yaşayan, sürekli aynı rahatsız edici rüyaya geri çeken huzursuz bir deniz gibi geliyordu. Karanlık gökyüzüne yükselen alevlerle yanmış bir orman, geceyi tüketirken, gölgeler ayın kayıtsız gözetimi altında dans ediyordu. Her uyandığında, rüya peşini bırakmıyordu; burnunda hala duman kokusu, kulaklarında çıtırdayan ateş sesi. Şafaktan hemen önce, tiz, umutsuz bir çığlık kabusunu delip onu aniden uyandırdı.

Çadırının perdesi şiddetle açıldı ve soluk, erken bir ışık huzmesi içeri sızarak eşikte duran, gözleri vahşi bakışlı Bryn'i ortaya çıkardı. "Buradalar," diye fısıldadı Elara'nın kolunu kavrayıp onu ayağa kaldırırken.

Bryn onu çadırdan dışarı çekerken, Elara'nın bakışları gökyüzüne fırladı ve nefesi kesildi. Yukarıda, binlerce karga girdap gibi dönüyor, siyah kanatları sabah ışığını neredeyse tamamen örtüyordu. Karga sesleri havayı dolduruyordu ve o boncuk gibi gözler—sayısız ve delici—doğrudan ona doğrultulmuş oklar gibiydi. Kahretsin.

Kamp karışmıştı; insanlar çadırlardan dışarı fırlayıp atlara doğru koşarken hızla uzaklaşıyorlardı. Elara, Bryn'in kolunu sıkıca kavrayıp onu kalabalığın arasından sürüklemesinden önce bağırışları zar zor fark etti. Atlar kişnedi, metallere çarpıştı, zırhlar yerlerine çekilirken adamlar bağırdı.

Yere düşmüş bir çantaya takılıp sendeledi ama Bryn onu ayakta tuttu, hareket etmesini sağladı. Bir yerlerden bir at çığlık attı; gürültüyü yarıp geçen tiz, iniltili bir ses.

"Bryn!" Dominic'in sesi gürlendi, çoktan ata binmiş ve atını yönlendiriyordu. Onlara doğru hücum etti, öyle ani bir şekilde durdu ki atı kaydı, yanları sarsıldı. Gömleği yarımdaydı, aceleyle gövdesine geçirilmişti ve sırtına bir kılıç bağlanmıştı. "Ceirín'den son haberler neler?"

"Onlar sadece bir lig gerideler," diye zar zor söyledi, sesi yorgunluktan titriyordu. "Dakikalarımız var."

Yoni, atı kişneyerek ve saldırmaya can atarak yanına yaklaşırken Dominic bir sürü küfür savurdu. "Koruma büyülerimiz sağlam. Başrahibin bizi bulması mümkün olmamalıydı."

Bryn saçlarını geriye doğru örmeye başladı. "Peki ya saç tokası?"

Yoni başını salladı. "Bağ hâlâ koruma kalkanlarımıza baskı yapıyor ama henüz kırılmadı." Ona aşağıdan bakarken, gözleri karanlık havuzlar gibiydi. "Tek açıklama, onların bir şeyini, onların imzalarından birini taşıyor olması."

"İmzalar?" diye sordu Elara, kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Yüzük istiyorsun, kızım," diye tersledi Bryn.

Elara'nın kanı dondu. Bir yüzük. Yaşanan her şeyden sonra onu neredeyse unutmuştu. Yoni'nin sormasına gerek yoktu; yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

"Kahretsin!"

Dominic tek bir akıcı hareketle atından indi. "Ver şunu bana."

Elara, cebinden Algernon'un yüzüğünü çıkarıp uzatırken elleri titriyordu; metal avucuna buz gibi değmişti.

"Kimse onu kontrol etmeyi düşünmedi mi?" diye çıkıştı Yoni, gözleri alev alev yanıyordu.

Bryn ellerini ovuşturarak, "Tartışacak vaktimiz yok," dedi.

Dominic taşı yere fırlattı ve üzerine öyle bir kuvvetle bastı ki havada bir çatırtı sesi yankılandı. Yeşim taşı parçalandı ve havaya son bir nefes gibi kıvrılan ince bir duman bulutu yayıldı.

Yukarıdaki anne. Bu neydi?

Dominic, öfkesini zorlukla bastırarak arkasını döndü ve çılgınlığın içinden keskin emirler savurdu. "Batıya doğru gidin—hızlı ve sert!" Yoni'ye döndü. "Kutsalları güvenli eve götürün. Güney geçidinden düz bir yol, daha az siper var ama daha hızlı. Ben sürüyü batıya, eski değirmene doğru yönlendireceğim, sonra onları yönlendirdikten sonra batı sırtında bir işaret fişegi yakacağım. Ayrılmayı düşünmeden önce o işareti bekleyin. Dikkatli olun, gizli kalın ve onu güvende tutun."

Yoni başını eğdi, sonra Elara'ya döndü. "Kalk." Onu eyerin üzerine itti ve kendisi de arkasından atladı. At dörtmala koşmaya başlayınca Elara yıpranmış deri eyeri sıkıca kavradı.

Her şey bulanıklaştı; gölgeler ve yeni doğan ışık birbirine karıştı, kamp arkalarında kayboldu. Yoni onu sıkıca tuttu, kollarıyla koruyucu bir kafes oluşturdu ve Tírrish dilini onların etrafında örmeye başladı; kadim dil, kutsal bir ilahi gibi dudaklarından dökülüyordu. Her hece altın gibi parıldayarak, ikisini de ipeksi bir kozaya sarıyordu.

Elara'nın kasları refleks olarak gerildi, büyü tenini gıdıklarken sinirlerinde serin bir his yayıldı. Sanki kaldırılıyorlarmış, ağaçların arasında süzülüyorlarmış gibi hissettiler, bedenleri sis bulutları kadar maddesizdi. Soluk gökyüzüne karşı kuzgunların karanlık bakışlarını bekleyerek yukarı doğru bir bakış attı, ama hiçbirisi yoktu. İçinden bir rahatlama dalgası geçti. Yoni'nin eteri onları saklıyordu.

Gözlerini kapattı ve yavaş, düzenli bir nefes aldı. Dario'nun mührünü kırmanın ona etere erişim sağlayacağını iddia etmişlerdi, ama o hiçbir şey hissetmiyordu. İçine doğru yöneldi, o sessiz yere ulaşmaya çalıştı—ve sadece kendini buldu: kalbinin atışı, göğsünün inip kalkması, kendi düşüncelerinin sessizliği. Hayal kırıklığı soğuk ve ağır bir şekilde çöktü. Bunun için zaman yoktu.

Yoni atı daha hızlı sürmeye teşvik etti ve sık ormanın arasından geniş, açık bir alana çıktı. "Yah!" diye bağırdı ve at, ani bir hızla karşılık verdi, toynakları toprağı dövüyor, etraflarında vahşi bir toz bulutu uçuşuyordu. Elara'nın saçları yüzünün etrafında savruluyor, kendi başına karışık, vahşi bir yele oluşturuyordu ve aşağıda yankılanan toynak fırtınasına rakip olabilecek kadar şiddetli bir coşku dalgası hissetti.

"Güvenli eve ne kadar uzaklıktayız?"

Yoni, nefesi boynuna sıcak bir şekilde değişiyordu, "En yakın geçide otuz dakika kaldı," dedi. "Geçide ulaştığımızda, kurtulmuş olacağız..."

Yoni sözünü bitirmedi. Çarpık ağaç dalları arasındaki dağınık boşluklardan, Dario'nun önderliğinde bir Verdaran muhafız birliği fırladı. Gözleri, uzakta, deliliğe varan bir korkuyla dolu Elara'nın kilerle buluştu.

Elara'nın nefesi kesildi, onu görünce kalbinde keskin bir acı hissetti.

"Bu yüzüğün gücü tüm güvenlik önlemlerini aşmaya yetmez," demişti. "Protokoller, güvenlik önlemleri var. Şafak sökmeden zincire vurulacaksın ve seni tekrar zincire vurmak zorunda kalacak olan ben olacağım."

Güvenlik önlemleri. Bağlama Mührü'nden mi bahsediyordu? Tam o anda bunu itiraf etmiş miydi ve o bunu göremeyecek kadar kör, aptal mıydı? Bu farkındalık, midesine bir yumruk gibi indi ve Dario'nun ihanetiyle ilgili son şüphe kırıntıları bir anda yok oldu. Damarlarında bir öfke dalgası yayıldı. Onu, hayatındaki herkes gibi, aptal yerine koymuştu.

Yoni'nin dizginleri şiddetle sağa çekmesiyle Elara'nın Dario ile göz teması aniden kesildi. Şaşırان at, arka ayakları üzerinde şaha kalktı, toynakları havayı yararak yere düştü, ardından hızla yere indi ve sık ormanın içine doğru geri koştu. Çalıların arasından hızla geçerken dallar acımasızca yüzlerine ve ellerine çarptı.

Yoni, bir okun Elara'nın boynunun yanından vızıldayarak bir ağaç gövdesine saplandığı anda "Başını aşağıda tut!" diye bağırdı.

Elara eğildi ama kalbi gümbür gümbür atarken Yoni'nin omzunun üzerinden bir bakış atmayı göze aldı. Muhafızların zırhının açık mavi gümüş rengi, ağaçların arasından parıldayarak sabah ışığını yakalıyor ve

buz parçaları gibi ısıldıyordu. Artık daha yakındılar, o kadar akıcı hareket ediyorlardı ki neredeyse ormanda dolaşan hayaletler gibiydiler. Sıkılmış dişlerinin arasından bir lanet kaçtı. Başaramayacaklardı.

Yoni bir büyü bağırdı, sesi gürültüyü yarıp geçti ve arkalarında devasa bir toprak duvarı yükseldi, canavarca bir dalga gibi yukarı doğru fırladı.

Elara, orman zemininin yükselişini izlerken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu; havada çatırdayan ağaçların sesleri ve toprağın parçalanmasının derin, boğuk iniltisi yankılanıyordu. Atının toynaklarının altındaki zemin sarsılırken dizginleri daha sıkı kavradı. Ve birkaç dakika içinde, toprak duvarı genişleyip kalınlaşarak, ilerleyen muhafızları etkili bir şekilde engelleyen zorlu bir bariyer oluşturdu.

Nefesi düzene girdi, ancak elleri hâlâ titreyerek eyeri kavradı. Bu Tírrish'in gücü müydü? Muhafızların kullandığı eter bu muydu? İnanılmazdı, kavraması neredeyse imkansızdı.

İleride, yeryüzü yükseliyor ve gökyüzüne değiyormuş gibi görünen iki yüksek, sivri kaya arasında sıkışmış dar bir geçide doğru daralıyordu.

Güney geçidi.

At ileri fırladı, Elara da adımlarına ayak uydurarak onları hızlandırırken kasları altında gerildi. Dünya daraldı, mesafe kapandıkça sınırlar bulanıklaştı.

Sonra ısı ve ışık patladı.

Sanki intikamcı bir yıldız ormanı yarıp geçmiş, yollarına çıkmış, ağaçları parçalamış ve etraflarındaki havayı kavurmuştu.

Elara, eyerden koparıldıkları anda çığlık attı. Yoni'nin onları havada döndürerek düşüşü kontrollü bir spirale çevirmesini ve yere çarpmadan önce onu altına çekmesini zar zor hissetti.

Çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi.

“Kahretsin.” Bu kelime uzun bir nefes verişti. Tanrım. Hava—havaya ihtiyacı vardı. Ama Elara nefes alamıyordu. Yanmış toprağa bastırıldığı elleri şiddetle titriyordu, yakındaki ateş tenini yalıyordu, yan tarafına doğru yuvarlandı.

Donakaldı, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu, bakışları yanındaki Yoni'ye kilitlenmişti. Alnında bir yara vardı ve kan yavaş, sürekli bir şekilde akıyordu. Çok fazla, çok hızlı.

“Yoni!”

Elara, adamın gömleğini tutarken sesi çatladı, onu sarsarken parmakları titriyordu ama adamın gözleri inatla kapalı kaldı. Sert bir şeye çarpmış

olmalıydı—belki bir taşa—kendini bayıltmıştı. Kahretsin. Hareket etmeleri gerekiyordu ama atları çoktan gitmişti, korkudan kaçmış, onları bu yanan cehennem manzarasında mahsur bırakmıştı. Onu taşıyabilir miydi? Onu geçitten tek başına sürükleyebilir miydi? Belki de yapabilirdi—

Alevlerdeki bir parıltı gözüne çarptı ve düşüncelerini böldü. Görünmez bir elin cehennem perdesini aralamış gibi, alevler yer değiştirip aralanırken, gözlerini kamaştıran ışığa karşı kıstı.

Çatırdayan alevler, yanan orman—her şey kayboldu, dünyanın kenarları karardı.

Ateş eğildi.

Alevlerin tam ortasında, Avcı duruyordu.

BöLüm 17

Elara'nın kalbi bir saniye içinde durdu, aniden tekrar çalışmaya başladı ve sonra bir kez daha durdu.

Bakışları birbirine kenetlendi. Onu nefessiz bırakan, Avcı'nın gözlerinin derin rengi ya da irislerini çevreleyen ateşli kehribar halkası değildi; içlerinde barındırdıkları soğuk, acımasız vaatti.

Bekleyen bir canavar.

O dağılmış aklını toparlayamadan, adam ona doğru ilerlemeye başlamıştı; her adımı ham, dizginlenmemiş bir güç yayıyordu.

Kan portakalı rengindeki alevler, maskesinin kıvrımlı boynuzlarıyla hain bir oyun oynuyordu. İnsan suretinde vücut bulmuş bir fırtınaydı; alevler sanki onun iradesine boyun eğen bir serapmış gibi hareket ediyordu.

Elara, Yoni'nin cansız bedenini kucaklarken, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu ve ayağa fırladı.

Uyan artık, kahretsin, uyan artık.

Elara dişlerini sıktı ve kollarını onun altına geçirerek, dizlerini bükme tehdidi oluşturan ağırlığa rağmen onu yukarı çekti. Onu santim santim, acı verici bir şekilde geriye doğru sürükledi; ancak her adımda Avcı ona yaklaşıyordu.

Nefesi kesildi, hızlandı ve düzensizleşti. Kaçış yoktu, bu kâbustan kurtulmanın gizli bir yolu yoktu.

Ona doğru döndü, sözler ağzından dökülüp giderken kararlılığı daha da sertleşti.

Hava buz kesti. Ay ışığı olmayan bir geceden daha karanlık gölgeler, sessizce ilerleyerek yosunların üzerinde yayıldı. Yaprak hışırtısı yoktu,

dalların kırılma sesi yoktu. Sadece sessizlik ve zihnindeki çığlık atan uyumsuzluk vardı.

Yukarıdaki anne.

Gölgeler hızla ileri atılıp ayak bileklerini zincirleyip onu sertçe yere çektiğinde Elara'dan bir nefes koptu. Yoni onun yanına yığıldı. Kalbi gümbür gümbür atarken içgüdüsel olarak onu kendine doğru çekti.

Gölgeler kıvrılıp kalınlaşarak, neredeyse insana benzeyen ama tamamen yanlış bir şeye dönüştü. Hayatın bir alay konusu.

Ay ışığı uzun dişlerine yansıyarak solgun derisine acımasız bir gülümseme kazıdı.

Soğuk terler Elara'nın sırtından aşağı süzülürken, yaratık hırladı; sesi durgun havada alçak bir titreşim gibiydi. Gözleri boş bakışlarla ona dikilmişti, burun delikleri gecenin kokusunu alırken genişlemişti. "Tuatha," diye tısladı, kelime kötülükle doluydu.

"O benimle birlikte."

Avcının sesi, gerginliği bir bıçak gibi yarıp geçti; sakın, buyurgan bir sestti tam arkasından. Elara'nın kalbi boğazına kadar fırladı.

"Efendinize kaybedilenin geri alındığını bildirin."

Ama yaratığın bakışları ondan hiç ayrılmadı. "Do uafás1," diye fısıldadı, sesi zehir gibi kelimelerin etrafında kıvrılırken, ağzının kenarları çarpık bir gülümsemeyle bükülmüştü, "tá sé nós milse... cé comh aisteach.1"

Avcının varlığı arkasından yaklaştı, havadaki ince bir değişim tenini ürpertti. Canavarın dikkati dağıldı, başı yana yattı, uzun boynu yılan gibi akıcı bir şekilde hareket etti. Bakışları Avcının üzerinde oyalandı, gözleri kırık cam gibi parlıyordu. Sonra, soğuk bir gölün üzerinden süzülen sisin yumuşaklığıyla, gölgelere karışıp sık ormanın içinde kayboldu.

Elara'nın nefesi titrek bir şekilde dışarı çıktı.

"Yaralandınız mı?"

Avcı onun önüne doğru yaklaştı ve kadın, sanki onun sözlerine fiziksel olarak karşılık veriyormuş gibi titredti. Adam onun titremesini bir onay sanmış olmalı, çünkü bir an sonra onun seviyesine indi, uzun boylu silueti çömeldti.

Elini uzattı, kadın geri çekildi.

"Sana zarar vermeyeceğim."

Bu, teselli etmekten çok bir emir gibiydi ve cevap verme şansı bırakmıyordu. Maskesi, gözlerinin dar yarıkları dışında her şeyi gizliyordu,

ama bu kadar yakından Elara, gözlerinin kıvrımını, koyu kirpiklerini ve ona dikilmiş daha da koyu bakışlarını görebiliyordu.

Yanında duran Yoni inledi ve dikkatlerini çekti. Göz kapakları titredi, kollarını başını desteklemek için kaldırdı.

O hayatta.

İçini bir rahatlama dalgası kapladı.

"Kutsal," dedi Avcı, tekrar elini uzatarak. Kolunu ona doğru uzatırken, kadın garip bir şey fark etti: elleri çıplaktı.

Hatırladığı her karşılaşmada eldiven takmıştı. Şimdi ise ona bakakalmıştı. Elleri beklenmedik derecede zarifti; geniş avuçlu, uzun parmaklı, teninin sıcak geyik kahverengisi rengi yara izleri, çizikler ve toprağa işlemiş kirlerle doluydu. Ama nefesini kesen, orta parmağındaki dört elementi temsil eden kristallerle süslenmiş demir yüzüktü.

Gözleri aniden onun gözlerine dikildi.

İmkansız. Tanıdığı her büyücü tek bir elemente bağlıydı – hatta bazıları hiç bağlı değildi. Adayların yıllarca tek bir elementi bile ustalaşmak için mücadele ettiğini, tekrar tekrar bağ kurmakta başarısız olduklarını görmüştü. Onun dört elemente de bağlı olması fikri, öğrendiği tüm kuralları altüst ediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Şimdi!"

Adı havayı yarıp geçti. Elara arkasını döndüğünde Dario'nun çalılıkların arasından fırladığını, gözlerinin ona kilitlendiğini gördü. Tek bir hareketle atından indi, genellikle güneşten bronzlaşmış teni şafak ışığında solgunlaşmıştı.

İlerlerken bakışları bir kadınla bir avcı arasında gidip geldi, ayak bileklerinin etrafında dumanlar yükseliyordu. Durduğunda, tüm dikkati avcıya odaklandı, çenesi yukarı kalktı. "Elara'yı bana bırakın," dedi, "ve ben onun Kutsal Yer'e güvenli bir şekilde dönmesini sağlayacağım."

Avcı yavaşça tüm boyuna ulaştı. "Görevini yerine getirmedi, muhafız. Lord Hükümdar, Baş Rahip ve adamlarına tek bir görev emanet etti: Kutsal Olanı güvende tutmak. Ve işte buradayız."

Dario sakın bir şekilde, "Benim görevim her şeyden önce Elara'ya karşıdır. Hatalar yapıldı, bu doğru, ama ben onları düzeltmek için buradayım," diye yanıtladı.

Avcı homurdandı. "Kutsal Olan, lekelenmiş onurunuzu geri kazanmanız için bir ödül değil. Onu Osin'in gölgelerinden biri almadan önce benim ele

geçirdiğim için kendinizi şanslı sayın. Eğer onlar alsaydı, gururunuza vurulan bir darbeden çok daha kötüsüyle karşı karşıya kalırdınız."

Gölgeler mi? Acaba bu muydu? Bu kelime Elara'nın zihninde dönüp durdu, arşivlerden yarı hatırladığı sayfaları ve çizimleri, uzun zaman önce incelediği bilgi kırıntılarını canlandırdı. Ama hiçbir şey uymuyordu...

Dario'nun yüzü bembeyaz kesildi; bu gözle görülür tepki, ayağa kalkarken ona kısa süreli bir memnuniyet verdi. "Ben teslim edilecek bir eşya değilim. Kimseye ait değilim." Bu tamamen doğru değildi, ama öyle olmasını istiyordu. Özgürlüğün tadına bakmıştı -sadece kısa bir an için- ama ondan vazgeçmeye hazır değildi. Elara, Dario'ya sert bir bakış fırlattı, sonra da avcıya döndü, bakışları soğuk ve tavizsizdi.

Ateşin titrek ışığı altında onu inceledi ve kısa bir an için, genellikle sert, çelik gibi siyah olan gözleri yumuşadı, sert kenarları sanki bir ışık dokunuşuyla bulanıklaştı. "Belki de öyle," dedi, "ama bu dünyada herkes, isteyerek ya da istemeyerek, birine bağlıdır."

Elara'nın omurgasında bir ürperti dalgalandı, gözlerindeki soluk kehribar rengi parıltı, sönmekte olan bir közün son kıvılcımı gibi kısa bir an parladı. Ama aynı hızla kayboldu. Yoni aşağıdan atılıp avcının topuğuna derin bir bıçak sapladığında söndü.

BöLüm 18

Avcının gözlerinde öfke alev alev yanıyordu, hırıldadı.

Orman zeminine saçılmış korlar, onun öfkesine kapılarak alevlendi ve turuncu parıltıları etrafındaki gölgeleri yaladı.

Yoni ilk hamleyi yaptı; avcının avucundan fırlayan yakıcı bir küre, Yoni'nin saniyeler önce yattığı yeri kavururken, Yoni bir anda yana doğru savruldu.

"Elara, çekil!" diye bağırdı Dario, kemerinden bir hançer çekerek.

Duman ve yanan çamın keskin kokusu havayı boğuyordu, Hunter'dan yükselen alevler tehlikeli derecede yaklaşıyordu. Elara geriye sıçradı, ancak nereye dönerse dönsün, yakıcı sıcaklık ve ateşin kükremesi yolunu kapatıyordu.

Bakışları Dario'ya kilitlendiğinde nefesi kesildi. Yıllarca süren sıkı eğitiminin bir göstergesi olarak, ölümcül bir hassasiyetle hareket ediyor, avcıya ardı ardına hançerler fırlatıyordu. Bıçaklar havayı kesiyor, hızlı ve isabetli bir şekilde ilerliyordu, ona doğru koşuyordu. Ama avcı daha hızlıydı.

Bileğini hafifçe sallamasıyla alevler yükseldi; hançerleri havada yutan, orman zeminine erimiş damlalar saçan yakıcı bir bariyer oluştu.

Dario, elinde silahı, yüzünde öfke ifadesiyle alevlerin arasından doğruca ilerlerken Elara'nın midesi düğümlendi. Kalbi sıkıştı, ona doğru koşmakla adını lanetlemek arasında kaldı.

Hain.

Savunucu.

Aptal.

Ona defalarca yalan söylemişti, ama işte buradaydı, sanki onu kurtarmak onun göreviymiş gibi savaşıyordu. İçinden bir ses, her tutulmayan sözün ardında bir sebep olduğuna inanmak istiyordu. Ama bu durumdan kurtulsa bile, Osin onu asla affetmeyecekti. Onun için her şeyini riske atıyordu; hayatını, sadakatini, konumunu... Ve o, ona bağırmalı mıydı, kaçmalı mıydı yoksa kollarına atılıp her şeyin yıkımına ağlamalı mıydı bilmiyordu.

Kargaşanın ortasında Yoni bir hayalet gibi hareket ediyordu. Bir elindeki hançeri soğuk bir şekilde parıldarken, diğer elinde doğaüstü bir ışık çakıyordu. Sesi gürültünün arasından sıyrılıyordu, kelimeler ormandan daha eskiydi. Avcının altındaki zemin, önce neredeyse algılanamaz bir şekilde, neredeyse fark etmediği bir sarsıntıyla hareket etti. Ama sonra canlandı. Toprak sarsıldı ve yarıldı, taşları ve yaprakları çığlık atan bir spiral halinde fırlattı, toprak fırtınası sanki sonunda taraf seçmiş gibiydi ve bu taraf onun tarafı değildi.

Elara'nın kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, boğazında hissedebiliyordu; en yakın ağaca doğru atıldı, parmakları sert kabuğa saplandı. Altlarındaki toprak, aç ve vahşi bir şekilde kıvranıyor, ulaşabileceği her şeyi ağzına doğru çekiyordu. Ağaçlar inledi, kayalar eğildi, hepsi Avcı'nın ayaklarını pençeleyen uçuruma doğru çekiliyordu.

Hareket edemiyordu. Toprak onu santim santim, amansız ve durdurulamaz bir şekilde yutarken, nefes almakta bile zorlanıyordu. Ta ki bu durum değişene kadar.

Ağzından bir ses koptu; yarı kükreme, yarı ilkel ve kırık bir şeydi bu; ve ani bir güç patlamasıyla yumruğunu yere indirdi.

Kemiklere kadar işleyen bir ürperti yayıldı, yeri çatlatan, sessizliği yaran ve büyüğü paramparça eden şiddetli bir deprem oldu.

Avcı hırıldayarak ayağa kalktı, ellerinde alevler fişkirirken, ham güç vücudunda dalgalanıyor, canlı yılanlar gibi kıvrılarak saldırmaya can atıyordu. Kırbaç sesi havada öyle şiddetli bir şekilde şakladı ki Elara irkildi. Bu ses nefesini kesti, keskin duman kokusu burnunu doldurdu, avcı ateşli yayı Yoni'ye doğru savurdu.

İçgüdüsel olarak yere yığıldı, kavurucu sıcaklık başının hemen üzerinden geçerken Yoni yana doğru kıvrılarak yuvarlandı. Dario, onu takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde harekete geçmeden önce düşünmeye bile vakti olmadı. Kılıcı parladı—tek, acımasız bir yay çizerek—ve avcının kolunun altındaki, çeliğin etle buluştuğu boşluğa saplandı.

Ağzından acı dolu, sert bir inilti çıktı.

Bu bir fırsat sesiydi ve Elara hiç tereddüt etmedi.

Koşarken kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu, her atış onu ileriye doğru iten çılgın bir ritimdi. Dario solunda, Yoni ise sağında beliriyordu, ikisi de avlarını çevreleyen kurtlar gibiydi. Ama yavaşlamadı, tereddüt etmedi. Zihni yetişmeden önce bedeni hareket etti ve hızla Yoni'ye doğru yöneldi.

Düşünmeye vakit yoktu, Dario'nun tepkisini ölçmek için omzunun üzerinden bakmaya da fırsat yoktu. Karar, ayakları yerden kesildiği anda verilmişti.

Yoni'nin eli hızla kemerine uzandı, bir silah daha çekerken yüzündeki ifade sert ve odaklanmış bir şekildeydi. Gözleri adeta "Daha hızlı, daha hızlı" diye haykırıyordu.

Ama avcı da koşuyordu.

Elini bir hareketle savurdu, alevler yılanlar gibi yeryüzünde kıvrılarak yayıldı. Ateş yayıldı, uzantıları dışarı doğru kıvrılarak sonunda onu buldu ve ayak bileğini yakıcı bir şekilde kavrayarak botunu delip derisine kadar işledi.

Elara, kırbaç onu yerden koparıp Yoni ile olan bağını koparmadan önce çığlık atmaya bile vakit bulamadı. Dünya dönüyordu, rüzgar yüzünü parçalıyordu; ardından yer, kemiklerini sarsan bir gürültüyle yüzüne çarptı.

Hayır, hayır, hayır.

Nefes nefese, tırnaklarıyla toprağı kazıyarak kendini kurtarmaya çalıştı. Ama nafileydi. Avcı onu geri çekti, vücudu yanmış toprak üzerinde kayarak titreyen ve nefessiz bir halde ayaklarının dibine yığıldı.

Kül boğazını yakıyordu, ona bakarken her nefesi kırılıyordu. Alevlerin arasında bir gölge gibiydi, siyah zırhı ateş ışığını yakalıyor, her parlaltı onu erimiş altın gibi boyuyordu. Kımıldamadı. Kımıldamasına gerek yoktu. Orada, eski kabuslardan doğrudan sürüklenmiş bir şey gibi duruyordu. Öteki Dünya'dan koparılmış, alev ve gölgeye bürünmüş bir melek—ölümün habercisi, hakkını almak için burada.

Elara, Dario'nun bağırıldığını duyabiliyor, Yoni'nin havada büyüler yaptığını görebiliyordu; ama her şey boğuk geliyordu, sanki su altındaymış gibiydi. Avcı onları hapsetmişti, ürkütücü derecede tanıdık gelen, güçle çatırdayan bir bariyer.

Maskenin ardında bile ondan yayılan gerginliği hissedebiliyordu. Elini uzattı, sıkıca kavradı ve Dario'nun hançerini zırhından çekip çıkardı.

Maskenin altından kısa bir yüz buruşturması belirdi—sakinliğinde bir çatlak—sonra bıçağı bir kenara fırlattı ve yavaşça nefes aldı.

Avcı, elini bir kez daha uzatarak, "Kutsal," diye mırıldandı.

Bu kelime bir lanet gibi çarptı. İçinde soğuk ve boğucu bir korku kıvrıldı, nefesi kesilene kadar sıkılaştı. Gerçek acımasız ve kaçınılmaz bir şekilde yerleşince omuzları çöktü. Çıkış yolu yoktu. Onu Osin'e teslim edecekti ve bildiğı hayat sona erecekti. Osin onu öldürmezdi; o bunun için çok değerliydi.

Ve onun neler yapabileceğı düşüncesi—verebileceğı acı—

Ölüm bir lütuf olurdu.

Bunun üzerine Elara, adamın topuğunun dibindeki hançeri kaptı.

Bıçağının ışığı parıldayarak saldırdı. Bekleyen açık avucuna hızlı ve sert bir kesik attı.

Donakaldı, gözleri kısa bir şaşkınlıkla kırpıştı, sanki kadının cesareti tam olarak aklına yatmamıştı. Sonra bakışları elinde biriken kana, bronz tenine karşı belirgin bir şekilde göze çarpan koyu kırmızıya indi ve gerçeklik yeniden yüzüne çarptı.

Öfkeyle hırlayarak, elinden dökülen kanı umursamadan bıçağı ağızından kavradı ve kadını yukarı çekti. "İnatçı, imkansız kadın," diye homurdandı, kanı kadının tenine sürerken.

Elara çılgınca çırpınıyordu, her tekme ve yumruk, Osin'in sabrını kaybetmesi ve işi bitirmesi için bir yalvarıştı. Osin'in planladığı her ne olursa olsun, onunla yüzleşmektense savaşarak ölmek daha iyiydi. Mücadele sırasında eli yüzüğüne değdi.

Çakmak taşının çeliğe çarpması gibi, bir kıvılcım çıktı.

Güç bedenini paramparça etti, şiddetli bir dalga gibi damarlarından aşağı aktı. Dünya beyaz bir gürültüye dönüştü, her şey bulanıklaşıp yok olurken kulakları çınladı.

Elara göğsünü tırmaladı, başını öne eğdi ve bakışları Avcı'ya takıldı. Gördüğü ilk şey, kendi gözlerini yansıtan dehşetle açılmış gözleriydi. Gözlerinin içinde, kalbinin vahşi atışıyla senkronize olmuş, canlı, kehribar rengi bir parıltı belirliyordu.

Karşısına yığılmıştı, bir eli göğsüne bastırılmıştı, sanki onun da içini parçalayan acıyı hissedebiliyordu. Aralarındaki hava, çarpışmalarının kalıntılarıyla çatırdıyordu, her nefes bir mücadeleydi, birbirini yansıtıyordu, sanki ikisi de aynı zorlanmış ciğerden nefes alıyormuş gibiydi.

Avcı derin bir nefes aldı, sersemliği sanki bir pelerin atılmış gibi üzerinden attı ve tecrübeli bir savaşçının akıcılığıyla ayağa kalktı.

Bu kez ona doğru uzandığında, duraksama yoktu, sessiz bir soru sorma da yoktu. Bir nefeste kolunu yakaladı ve onu dikleştirip, sağlam bedenine doğru sertçe çekti.

Elara topuklarını toprağa sapladı, kasları yanarken yerinde durmak için mücadele etti. Ama nafileydi. Ona karşı koymak, fırtınaya karşı koymak gibiydi; çabaları onun gücü karşısında yok oldu.

Parıldayan bariyerin ötesinde, Dario'nun yüzü kızarmış, gözleri çaresizce bakarken telaşlıydı. Yoni hiç durmadan, görünmez duvara tekrar tekrar büyüler savuruyor, her vuruşunda umutsuzluk belirginleşiyor, alnı ter içinde kalıyor ve gücü tükeniyordu.

Elara o an bunu iliklerine kadar hissetti. Her şey bitmişti zaten.

Fırsatı varken o hançeri kendi boğazına saplamalıydı.

Avcı onu yarığa doğru sürüklerken, sanki iki dünya arasında parçalanıyormuş gibi hissetti. Arkasında, Boşluk çığlık atıyor, buz gibi rüzgarları saçlarını ve kıyafetlerini pençeliyordu. Önünde ise orman, güven vaadiyle onu çağırıyordu.

Ama asla güvende olmayacaktı. Bu bir peri masalıydı, kendine anlattığı tatlı bir yalandı. Kendisi gibi biri için bunun gerçek olabileceğine inanmakla aptallık etmişti.

İçine uyuşmuş bir kayıtsızlık çöktü. Bulanıklığa rağmen, Dario'nun gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı; gözleri, nasıl taşıyacağını bilmediği bir yıkımla doluydu.

Bu yüzden asılacak.

Avcı onu yarıktan sürüklerken bu düşünce kasvetli bir şekilde yankılandı. Elara, bariyer nihayet kendi elinden sadece bir kıl kadar uzakta çöktüğünde, Dario'nun elinin sıcaklığını neredeyse hissetti.

Gitmeden önce.

BöLüm 19

Sessizlik kulakları sağır edecek kadar yoğundu, öylesine ağırdı ki Elara kendi kalp atışlarının sesini ve Avcı'nın kollarında titrerken giysilerinin hafifçe hışırtısını duyabiliyordu. Gözleri, sanki sadece bakışıyla yarığın yeniden var olmasını sağlayabilecekmiş gibi, duvardaki o noktaya, az önce yarık olan yere sabitlenmişti.

Avcının eli gevşedi ve botları yere sert bir şekilde çarptı. Ona doğru döndü; Osin'in sarayının acı verici derecede tanıdık sütunları ve duvar halıları gözlerinin önüne serildi.

Bu hesaplaşma günüydü, değil mi?

Elara, bu odaya adım atıp bir daha asla çıkamayacağı günü hep korkuyla beklemişti. Ancak kendi eylemlerinin, kontrolün zerresine ulaşma umudunun bu sonu hızlandıracağını hiç beklemiyordu. Gözleri karardı, odanın kenarları bir sis bulutuna dönüştü ve geriye sadece Avcı kaldı.

Duruşu kaskatıydı, sanki içsel bir savaşın içinde kilitlenmiş gibiydi. Bir adım ileri attı, sonra durdu.

"Geride kalmayın."

Ellerini yumruk yaptıktan sonra arkasını dönüp arkasına bakmadan uzaklaştı. Ağır adımları koridorda yankılandı, pelerini arkasında dalgalı bir denizde siyah dalgalar gibi savruldu.

Ormanda tam olarak ne olmuştu? Yüzüğüne zar zor dokunmuştu ve sonra... içindeki her şey patlamış gibi hissetmişti—ve gözlerindeki şoktan, o da aynı şeyi hissetmişti. Ama işte oradaydı, sanki dünyaları bir anlığına birleşip parçalanmamış gibi uzaklaşıyordu...

Elara, bacaklarını ileriye doğru itmeye çalıştı; tanıdık yolda yürürken attığı her adım vücudunda bir titreme yaratıyordu, bakışları ilerisine sabitlenmişti. Ancak kürsüye yaklaştıklarında, vücudundaki her lif gerildi, çocukluğundan beri içine işlemiş olan törensel diz çökmeye içgüdüsel olarak hazırlandı. Ancak, şaşırtıcı bir şekilde, Avcı durmadı. Sağa döndü ve onu demir kapılara doğru götürdü; Aewora'ya gönderildiğinden beri geçmediği kapılara.

Ayakları sendeledi, şaşkınlık ve merak duygusu korkusunu yatıştırdı.

Kraliyet odalarını birbirine bağlayan görkemli resepsiyon salonuna girdiler. Her şey hatırladığı gibiydi: gösterişli ve etkileyici. Kubbeli tavanlar başlarının üzerinde yükseliyor, incelikle oyulmuş kirişlerle ve cilalı taş zemine parıldayan ışık saçan kristallerle bezeli devasa avizelerle süslenmişti. Duvarlardan, her biri Ulrith'in totemleriyle işlenmiş, zengin renkli bayraklar sarkıyordu ve geçerken hafifçe dalgalanıyordu.

Etraflarında, gözleri (görmezden gelmeye alışmış) onu süzerek hızla geçen personel vardı. Ancak Avcı söz konusu olduğunda, tavırlarında belirgin bir değişiklik oluyordu. Biraz dikleşiyorlar, gözleri hem saygı hem de endişeyle büyüyordu. Geçtikleri her kişi içgüdüsel olarak yol veriyor, saygıyla hafifçe eğiliyordu. Sanki Avcı, Osin'in kendisine benzer bir statüye sahipti.

Elara'nın çenesi kilitlendi, dişlerini kıracakmış gibi sert ve sıkı bir şekilde kenetlendi. Osin ve Avcı'yı - sözde kahramanları, kurtarıcı olarak övülenleri - izlemek onu çılgılık atmaya itti. Sanki iyilik kavramı bu dünyadan tamamen silinmişti. Belki de en başından beri pek bir iyilik yoktu. Belki de son kıvılcım Fenlin ile birlikte sönmüştü.

Avcı aniden durdu ve kadın dengesini sağlamak için çabalarken neredeyse onunla çarpışacaktı. Adam döndü, gözleri onu baştan aşağı süzdü. Sonunda konuşmadan önce sessizlik çöktü.

"Sen Yüce Tanrı'yla görüşmeye uygun durumda değilsin."

Elara gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Görünüşün... Hiç de uygun değil. Değişmen gerekecek."

Aşağıya, pelerindeki kir lekesine ve etek ucundaki küçük yırtığa baktı. Yine de gayet düzgün görünüyordu. Bakışları aniden ona döndü. "Ciddi olamazsın."

Arkasını dönüp sessizce ilerlemeye başlamadan önce gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı belirdi.

Alçak herif. Aklıma gelen ilk kelime buydu. Tek uygun kelime de buydu. Gerçekten de işkence görmeden önce süslenmesini mi bekliyordu? Acımasız, kalpsiz alçak herif. Gözlerinin bir şekilde hançere dönüşüp onu bıçaklayabilmesini dileyerek ona dik dik baktı.

Onu başka bir koridora yönlendirdi, sonra bir köşeyi dönerek gözden kayboldu. Elara isteksizce onun peşinden gitti, ancak sonunda tuhaf bir odanın eşiğinde durdu.

Mekânın en dikkat çekici unsuru, en az on kişiyi alabilecek kadar büyük, görkemli bir bakır küvetti. Bakışları odayı taradı: karmaşık oyma ahşap çerçeveli süslü aynalar, kristal şişeler ve rengarenk tuzlar ve yağlarla dolu kavanozlarla dolu raflar, pirinç raflara düzenli bir şekilde istiflenmiş lüks havlular ve duvarlardan sarkan zengin, koyu renklerde çok çeşitli giysiler. Küvetin yanında, duvara yerleştirilmiş küçük bir şömine vardı ve yumuşak ışığı, bir dizi rahat ve davetkar koltuğun üzerine sıcak bir aydınlatma sağlıyordu.

Oda, banyo ve gardırobun tuhaf bir karışımıydı; Osin'in misafirlerini en çok beğendiği sapık versiyona dönüştürdüğü rahatsız edici bir bakım istasyonu gibiydi. Tüm düzenek tedirgin ediciydi.

Avcı boğazını temizledi ve hemen gözlerini aşağı indiren görevlilere baktı. "Lord Hükümdar ile görüşmesi var." Duruşunu Elara'nın yönüne çevirdi, ancak gözleri onun gözleriyle hiç buluşmadı. "Dışarıda olacağım."

Elara kaşını kaldırdı, dudaklarında hafif bir alay ifadesi belirdi. "Ne yani, dantelli parçalarımı seçmeye gelmedin mi?" Arkasındaki masanın üzerinde yığılı duran iç çamaşırlarına elini savurarak geçiştirdi.

Kadınlar huzursuzca kıpırdanırken, odadaki gerilim arttı; gözleri bir onunla bir savaşçı arasında gidip geliyordu, onun cüretkarlığı karşısında açıkça şok olmuşlardı. Ama gerçekten, uysal davranmanın ne anlamı vardı ki? Öfkeden kuduruyordu ve herhangi bir yüzleşme şansı sonsuza dek elinden alınmadan önce kavga etmek için can atıyordu.

Avcı, beklediği gibi kapıyı çarpmadı ya da sesini yükseltmedi. Bunun yerine, başını yana eğdi ve daha da yaklaştı, aradaki mesafeyi inanılmaz derecede daralttı. Üzerine doğru eğildi, kirpikleri maskenin altından gölgeler oluşturuyor, koyu gözleri parılıyordu.

Adam arkasına uzanıp koyu kırmızı bir kumaş parçasını kaldırdığında ve parmağında sallanmasına izin verdiğinde kadının nefesi kesildi.

"Bunu kişisel bir davet olarak mı algılamalıyım?" diye sordu sessizce.

Elara'nın vücudu birden ısındı. Hırıldadı, kumaşı adamın parmaklarından çekip ateşe fırlattı. "Domuz."

Gözlerinde karanlık bir eğlence parıltısı belirdi. Görevlilere elini savurarak, "Elbisesinin muhteşem olduğundan emin olun. Belki biraz daha dantel ekleyebilirsiniz? Danteli seviyor gibi görünüyor." dedi.

Başka bir bakış atmadan gitti. Kapı, dişlerini gıcırdatmasına neden olan kesin bir şekilde kapandı; kapıyı yırtıp açma ve alaycı gözlerine pençelerini geçirme isteği neredeyse dayanılmazdı.

Öfkeye kapılacak zaman yoktu.

Görevliler soğuk ve becerikli elleriyle aşağı indiler ve onu onurunu hiç düşünmeden soydular. Çıplak ve savunmasız bir halde, her santimi kırılganlığı gözler önüne serilmiş bir şekilde durdu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, omuzlarını içe doğru kıvırdı, bakışlarının altında kendini küçültmeye çalıştı. Her zaman yabancıydı. Her zaman tuhaftı. Buna alışmıştı ama onların incelemesi altında, yine de diken gibi acı veriyordu. Bir şey arıyorlardı. İlahi bir parıltı.

Baksınlar. Kazsınlar, kurcalasınlar. Bulabilecekleri tek şey et ve kemik olurdu; insan, kırılabilir, tıpkı kendilerinininki gibi.

Onlardan biri küveti hazırlamak için arkasını döndü ve musluğun basit bir çevrilmesiyle fişkırان buharlı su karşısında Elara'nın gözleri kısıldı. Sıcaklık neredeyse anında havayı kapladı, eterin iğrenç kokusu başını döndürdü. Bu tür lükslerin söylentilerini duymuştu; eterden yoksun yerlerde efsane gibi karşılanırken, üst sınıf tarafından istifleniyordu. Verdara'da Druidler açık ateşlerin etrafında toplanır, isle kararmış kaplarda su ısıtır, her damla eteri sayar ve korurlardı. Bunu bir banyoda israf etmek ona iğrenç geliyordu.

Ancak odaya sıcaklık yayılmaya başlayınca, bu durumun çekiciliğini anladı.

Görevliler onu yavaşça küvete yerleştirdiler, buhar vücudunu sararken elleri nazikçe hareket etti. Badem ve bal kokulu sabun tenini ıslattı. Bir görevli ince bir tarakla saçlarını taradı, serbest kalan telleri ve düğümleri açarken saçlarına yağ sürdü.

Temizlendikten sonra onu kaldırdılar ve yumuşak keten kumaşa sardılar, ne giyeceği konusunda mırıldanıyorlardı, sanki orada yokmuş gibi konuşuyorlardı. Bir kızılgerdan yumurtasının yumuşak mavisi renginde bir elbise seçtiler. İnci ve kristaller, hareket ettikçe loş ışığı yakalıyordu, sanki gece gökyüzü kumaşa işlenmiş gibiydi. Bağcıklar sıkıca bağlanmıştı, kare

yakası daha önce hiç cesaret edemediği kadar aşağıya iniyordu, teni serin havada karıncalanıyordu.

Edgar onu hapse atmış olabilir, ama onu asla böyle teşhir etmemişti.

Görevliler ustaca hareketlerle bir tür eter akımı çağırdılar ve saçlarını, elbiseyle uyumlu inciler ve kristallerle süslenmiş, asil bir topuz haline gelene kadar kaldırıp şekillendirdiler.

Elara yansımasına baktı ve kendini zar zor tanıdı; hayattaydı, deniz grisi gözlerindeki gölgelere karşı yanaklarında ve dudaklarında renk belirmişti. Ama hiçbir beceri boynunu ve bileklerini saran yaraları silemezdi. Onları saklama girişimleri neredeyse ironik görünüyordu. Bu izler, efendileri için çarpık bir gurur kaynağıydı.

İşleri bitince onu koridora geri götürdüler, Avcı'ya hızlıca reverans yaptılar ve fısıltılar gibi ortadan kayboldular.

Bakışları onunkiyle kesişti ve oradaki boş bakış, tüylerini diken diken etti. Dilinde bekleyen keskin karşılık kurudu. Az önce yaşadığı süreç onu... küçülmüş hissettirdi. Birini işkence için giydirmenin kendine has bir acımasızlığı vardı.

"Gelmek."

Koridorda amansız bir hızla ilerlemeye başladı, bu hız kadının göğsündeki çarpıntıya çok iyi uyuyordu. Parlak yüzeyleri ışıldayan devasa meşe kapıların önünde durdular. Bir an için Avcı, kendini hazırlıyormuş gibi gerildi, sonra eldivenli elini kaldırdı.

Eter kıvılcım saçtı. Kapılar ardına kadar açıldı.

Kapıların ardında nefes kesen bir ihtişama sahip bir çalışma odası uzanıyordu. Maun duvarlar kemerli tavanlara yükseliyor, kırmızıya boyanmış pencereler odayı yoğun, kadifemsi bir ışıkla aydınlatıyordu. Deri ciltli kitaplarla dolu raflar inanılmaz yüksekliklere ulaşıyordu.

Ortada, adeta bir taht gibi mekana hükmeden koyu meşe bir masa duruyordu. Osin masanın arkasında oturuyordu, varlığı etrafındaki ihtişam kadar etkileyiciydi.

Avcı derin bir şekilde eğildi. "Kaybedileni geri getirdim efendim."

Osin'in bakışları onunkilere kilitlendiğinde hava inceldi. Keskin hatları buzdan oyulmuş gibiydi, kusursuz ve acımasızdı. Sonra, tıpkı bir parşömenin sıkıca kavranması gibi, sessizliği bozan yumuşak bir hışırtı geldi.

"Görünüşe göre gemimiz bu küçük kaçamak sırasında omurga kazanmış."

Avcı hızla arkasına döndü, her zamanki ilgisizlik maskesi bir anlığına düştü. Sonra birden aklına dank etti, midesinde soğuk bir gerçek belirdi: Diz çökmemişti.

Dizleri yere sertçe çarptı, ancak kulaklarındaki gök gürültüsünün altında darbenin etkisi duyulmadı.

Avcı, tehlikeli bir mırıltı eşliğinde, "Belki de Kutsal olanın buradaki yerinin hatırlatılmasına ihtiyacı vardır," dedi.

Osin bir an duraksadı. Parmakları masasına hafifçe vurdu, ses büyük salonda ürkütücü bir şekilde yankılandı. "Buna gerek yok," diye soğukkanlılıkla emretti. "Hesabınıza devam edin."

Avcı ayağa kalktı, sesi titreyerek kovalamacayı anlattı. Sözleri, onun -çaresiz, çaresiz- canlı bir portresini çiziyordu; sadece avını değil, ihanetini, isyancılarla işbirliğini de ayrıntılarıyla anlatıyordu. "Onu yakalayan ve batı sınırını geçmeden önce sınırdaki durduran sizin birliklerinizden biriymi."

Elara bu anıyı hatırlayınca ürperdi. Onun birliklerinden biri mi?

Sessizlik bunaltıcıydı, Elara'nın Osin'in tepkisini ölçmek için başını kaldırıp bakmaya cesaret edemediği ağır bir perde gibiydi. Zaman yavaşlamış gibiydi—önce bir saniye, sonra bir saniye daha—sonunda Osin ayağa kalktı. Masasının etrafında dönerken pelerini etrafında hışırdadı.

Siyah, parlak ayakkabıları önünde durup elbisesinin eteklerine hafifçe değdiğinde Elara yavaşça nefes verdi.

"Kutsal, sana sağladığım güvenli hayat ne zaman bu kadar sıkıcı hale geldi?" Sözleri akıcı bir şekilde döküldü, her hece tehlikeli bir sakinlikle doluydu ve Elara titreme isteğine karşı koydu. "Bana bak!"

Başını aniden kaldırdı ve dudaklarında acımasız bir sırıtiş belirdi, öne eğilirken sarı saçlarının bir tutamı gözlerine düştü. "Kendini dokunulmaz mı sanıyorsun? Hayatının benim için o kadar değerli olduğunu mu düşünüyorsun ki, otoritemi cezasız bir şekilde hiçe sayabileceğini sanıyorsun?"

Elara hayatında birçok kez bu durumda kalmıştı; Yüce Lord'un önünde diz çökmüş, parmaklarının etrafında kıvrılan Boşluğun soğukluğunu hissedecek kadar yakındı. Ama gözleri... Daha önce hiç bu kadar zehirli bakışlar parlamamıştı. Yutkundu, başparmağı alt dudağını okşarken boğazı daraldı.

"Şimdi seninle ne yapacağım?" diye düşündü. "Seni Druidlere geri göndermek söz konusu bile değil; kendilerini tamamen beceriksiz

olduklarını kanıtladıktan sonra. Başrahip, anlaşılan, en basit işlerin bile üstesinden gelemiyor.”

Duraksadı, avcıya düşünceli bir bakış attıktan sonra bakışlarını ona çevirdi. "Belki de seni burada, hazine koleksiyonumun arasında tutmalıyım. Canım istediğinde çizebileceğim bir duvar halısı gibi asmalıyım." Başparmağı daha sert bastırdı, dudağını hafifçe çekti ve sonra bıraktı. "Hatta seni yakından görmek isteyenlerden yüklü bir ücret alarak, hatta özel günler düzenleyebilirim. Ve daha fazla ödemeye razı olanlar için... daha samimi etkileşimler de ayarlanabilir." Gülümsedi. "Oldukça karlı olabilir."

Elara'nın bakışları yere düştü. Göğsünde utanç duygusu kabardı.

Osin başka bir şey söylemeden masasına doğru yürüdü; sessiz odada sandalyenin taş zemine sürtünme sesi rahatsız ediciydi. "Otur," diye emretti ve sandalyeyi tam önüne yerleştirdi.

Elara, bacakları güçsüzleşmiş bir halde koltuğa çöktü, kendini yerden kaldırdı.

"Şimdi söyle bana, tatlım," diye mırıldandı Osin, masasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Senin gibi küçük bir şey benim koruma büyülerimden nasıl sıyrılıp geçmeyi başardı?"

Elara dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi, yumrukları yanlarında sıkılıydı. Konuşmayacaktı. Muhtemelen rolü oynamaktansa dilini yutmayı tercih ederdi.

Osin karanlık ve uğursuz bir şekilde kıkırdadı, ensesindeki ince tüyleri diken diken etti. "Elbette, senden istediğimi kolayca alabileceğimi biliyorsun." Bakışları Avcı'ya kayarken, aralarında sessiz bir emir alışverişi yaşanmadan önce, yüzündeki sırıtış neredeyse vahşi bir ifadeye dönüştü, sonra tekrar ona döndü. "Senden bir sadakat gösterisi bekliyordum, ama şimdi anlıyorum ki çok fazla şey bekliyordum."

Avcı arkasında belirdiğinde, varlığı ezici bir etki yarattığı için titrememek için tüm gücünü toplaması gerekti. Elleri omuzlarına yapıştı ve nefesini kesen bir güçle onu sandalyeden çekti.

"Onu hareketsiz tut," dedi Osin ve Avcı'nın nasırlı parmakları kenetlendi, zırhı sırtına saplanarak onu kafese hapsetti.

Elara'nın bedeninden yayılan gerilim, Osin'in koyu ve zengin bir şarabın yavaş yavaş dökülmesini izler gibi tadını çıkararak içtiği bir şeydi. Yaklaştıkça gözlerinin mavisine bir gölge düştü. Eli yanındaki kılıfına uzandı. Hançer kılıfından çıktığında, içinden bir korku geçti.

Kılıç altın rengi bir ışıkla parıltıyordu, güneş ışığı ölümcül bir şeye dönüşmüştü; tarihin ağırlığıyla titreşen kadim bir kalıntı.

"Şimdi," diye mırıldandı soğuk bir zevkle, "sadık kullarıma ne kötülükler yaptınız?"

Elara, bıçak koluna saplandığında dişlerini sıktı, yaraya dik dik bakarken kısık bir inilti çıktı ağzından. Hançer daha da derine batarken, hissettiği sadece çelik değildi; gölgeler duman gibi dışarı sızıyor, kıvrılıyor, bükülüyor ve kesiğin içine süzülüyordu.

Sonra, yakıcı, acımasız bir acı vurdu ve boğazından bir çığlık koptu.

Avcıya karşı direndi ama o pes etmedi. Boğazından kırık bir ses yükseldi, sıkılmış dişlerinin arasında ezildi, her nefes bir mücadeleydi. Soğuk damarlarına sızdı—dayanılmaz, istilacı—ama bu sadece üşüme değildi. Yayılırken yakıyordu, acımasız bir don derine iniyor, sinir sinirine duyuları çalıyordu.

Elara titriyordu, dudaklarından dile getiremediği kelimeler dökülüyordu. Sonunda aşağı bakmaya cesaret ettiğinde, teni... maviye çalan bir renkle kaplıydı. Ama bu görüntü onda hiçbir şey uyandırmadı. Umursamayabile başaramadı. İçini dolduran tek şey boşluk, derin bir hiçlikti. Ve sonunda sakinleşmek bir rahatlamaydı—tatlı, kanlı bir rahatlama.

Son direncini de kaybetmiş bir halde, uyuşukluğun içine adım attı.

Avcının sesini uzaktan yankılanarak, "Onu öldürüyorsun," dediğini belirsizce duydu. Artık ellerini üzerinde hissedemiyordu, gölgelerden başka pek bir şey hissedemiyordu. Gölgele içinde dolaşüyor, arıyor, yokluyor, ta ki göğsünün yakınında toplanıp orada oyalanana kadar; sanki ruhunun katmanlarını tek tek soyup her bir parçayı inceliyorlarmış gibi.

"Büyleyici," diye mırıldandı Osin, bakışları kayıtsız bir merakla üzerinde gezinirken gölgelerini geri çekti. Yavaşça bir sıcaklık hissetti. Yüzünde eller, yanaklarında nasırlar. "İvan," dedi Osin ve arkasında, Avcının gerildiğini, ellerinin hızla çekildiğini hissetti.

İvan. Elara'nın zihni soğukta fısıldayarak bu isme takıldı. İvan. İvan. Adı İvan. Bedeni onun bedenine yaslandı, yanaklarından yaşlar süzülürken karanlıkta bir mum gibi titreyen bir anı canlandı.

"İvan," diye yankılandı bir kızın alaycı sesi, mahkeme salonunun kenarından onları izlerken geçmişten. "Son toplantıda Lord Artan'ın kızını kasten yere düşürdü. Kimse bakmıyorken ayağını onun ayağına doladı. Onu

çamura serdi." Acımasız bir eğlenceyle parıldayan gözleriyle kıkırdadı. "Kralın gölgesi olduğu için kendini çok kibirli sanıyor."

Elara'nın kalbi duracak gibi oldu. Nasıl unutmuştu? Kızın adını hatırlamaya çalıştı ama aklına sadece parçalar geldi—yüzünün bir silueti, acımasız yeşil gözlerini çerçeveleyen o sıkı çilek sarısı bukleler...

Avcının alçak, gürleyen sesi onu yeniden gerçekliğe döndürdü. "Evet, efendim." Sözleri sırtında yankılandı.

"Geminin bağlarıyla oynadığı anlaşılıyor. Sadece bu da değil, ona önemli ölçüde yardım da edilmiş. Verdara'da onu neredeyse hain prensin kendisine kadar götüren isyancılar var gibi görünüyor."

Hain prens mi?

Elara'nın kalbi bir an durdu. Aklına hemen birlikte olduğu isyancı grup geldi. Hiçbirinin totem takmadığını fark etti... Vredian olduklarını tahmin etmişti ve şimdi bu sadece tahminini doğruladı. Bir prens mi? Dominic'i mi kastediyordu acaba?

Zihni karmakarışık olmuştu, parçalar bir araya gelince midesi bulanıyordu. Osin bir şekilde aklını mı okumuştur? Bu düşünce damarlarında buz gibiydi. Boğazının arkasında asit yanıyordu, görüşü bulanıklaşıyordu, farkında olmadan kendisine yardım eden herkesi tehlikeye attığı ve açığa çıkardığı korkusuyla boğuşuyordu.

"Kutsal olan yeniden ciltlenmeli ve yeni mührü uygulamanızı istiyorum." Osin masasının arkasındaki kitaplığa doğru yürüdü ve yıpranmış, eski bir kitabı çıkardı; cildinin sırtı, yıpranmış iplikler ve sanki bir eter fısıltısı gibi bir şeyle zar zor bir arada tutuluyordu. "Kesinlikle gerekli olmadıkça onu çağırmayı tercih etmem."

Osin kitabı Avcı'ya uzattı ve Elara arkasında vücudundaki gerginliği hissetti. Sonunda konuştuğunda sesi ihtiyatla titredi. "Sayın efendim, tüm saygımla söylüyorum, yeteneklerim kuzey sınırına daha uygun..."

"Beni reddediyor musun?"

"Asla, efendim."

"Güzel," dedi Osin, sesi odanın içinde cam üzerindeki buz gibi yankılanırken, Avcı isteksizce uzattığı elinden kitabı aldı.

Osin döndü, tüm dikkati ona odaklandı. Bakışlarının altında zaman inceldi, her santimi onun gözlerine maruz kaldı, ölçüldü ve yetersiz bulundu.

Sözleri, adeta bir mezarın ağzının kapanması gibi yankılandı.

"Onu çukura götürün."

BöLüm 20

Taş merdivenlerden aşağıya doğru attığı her yankılı adımda, Elara'nın boynuna bir ilmek daha da sıkılaşıyormuş gibi hissediyordu. Çukurun buz gibi havası kemiklerine işliyordu; bu soğukluk, doğu kalesinin altındaki derin konumundan veya buzla ıslanmış nemli taş duvarlardan daha öteydi. Sanki Osin'in kötülüğü havayı bile sarmış, etrafında kristalleşmiş ve boğazındaki her nefesi dondurmuştu.

Eğer dondurucu soğuk parmaklarını ve ayak parmaklarını hissizleştirmemiş olsaydı, Osin'in gölgelerinin kalıntıları işi bitirecekti. Tüm sıcaklığı vücudundan çekilmiş, geriye sadece damarlarında yavaşça ilerleyen karanlık kalmıştı; uzantılar vücudundaki son yaşam kıvılcımlarını boğarken sıkılaşıyordu. Bacakları titriyor, bükülmek üzereydi. Merdivenlerin dibinde bir yığın halinde yere yığılmasını engelleyen tek şey, Avcı'nın sarsılmaz kavrayışydı; eli belinde demir bir bant gibi onu dik tutuyordu.

Ivan. Zihni fısıldadı, isim karmakarışık düşüncelerinde dönüp duruyordu. Şöhreti hiç de sıradan olmayan bir adam için ne kadar da sıradan bir isim.

Elara ona şöyle bir baktı, ancak maskesinin parlak yüzeyinde kendi çarpık yansımalarını gördü.

Gözlerini hızla başka yöne çevirdi.

Rahatsız ediciydi—kaybettiğini bilmediği bir anının aniden geri gelmesi. Adını duymak onu bir şekilde elinden kayıp giden bir geçmişe geri döndürmüştü. Başka neleri unutmuştu? On yıl birçok şeyi bulanıklaştırabilirdi, ama bu, basitçe silinip gitmiş olamayacak kadar

önemliydi. Sadece Avcı'nın adı değil, bir zamanlar... bir arkadaşı ya da ona yakın bir şeyi olduğunu bilmesi de. Saray hayatının izin verdiği kadar yakın. Elara buna tutunuyordu. Ama anının kendisi...

“Son toplantıda Lord Artan’ın kızını kasten yere düşürdü. Kimse bakmıyorken ayağını onun ayağına doladı. Kız çamura savruldu.”

Elara'nın kaşları çatıldı, şakaklarında hafif bir ağrı hissetti. Neden daha fazlası varmış gibi hissediyordu? Sanki aralarında dile getirilmeyen bir alt metin, o kızla aralarında paylaşılan bir kırgınlık vardı. Sanki Lord Artan'ın kızı ikisine de haksızlık etmişti. Anı, ulaşamayacağı bir yerde asılı duruyordu.

Avcının taş zemine vuran sert bot sesi, merdivenlerin dibine vardıklarında onu geriye doğru savurdu. Belini bıraktı ve meşalelerle aydınlatılmış gölgelerin arasından geçerek dar koridorda ilerledi.

Elara gözlerini kırptırdı, dünya önce bulanıklaştı, sonra tekrar netleşti. Soğuk taşa yaslandı, nefes almaya zorlarken gözlerini kapattı.

Avcının yavaşça nefes vermesi dikkatini çekti. Dönmüş, çoktan ona doğru yürüyordu.

Yürüyebilir misiniz?

Duvara yaslanarak kendini itti. "Yürüyebiliyorum."

Bakışları onu baştan aşağı süzdü, etkilenmemiştı, gösterişin ardındaki acıyı doğrudan görebiliyordu. Eğer onu tekrar omzuna atmaya cüret ederse

— "Öyleyse ayak uydurun," dedi, arkasını dönerek.

İğne.

Ama ne beklemişti ki? Yıllar önce, çocukken ona bir kez yardım etmiş olması, şimdi de umursadığı anlamına gelmiyordu. Bir daha asla yardım edeceği anlamına da gelmiyordu.

Elara, kalan son gücünü kullanarak, ayaklarını birer birer öne doğru zorladı. Tökezlemeyecekti. Burada asla. Yine de neden hâlâ gurur kırıntılarına tutunduğunu merak ediyordu. Çukurda, onurun ne faydası vardı ki?

Dar koridor, her isteksiz adımla daha da genişliyordu. Yanlardaki taş duvarlardan hücreler adeta esniyordu, hava gittikçe soğuyor, ağırlaşıyor ve demir mandallı kapıların ardında hapsolmuş sessiz bir umutsuzlukla dolup taşıyordu.

Metale kazınmış koğuşlar loş bir eterle titreşiyordu, içeriye göz attığında alçak uğultu duyularını okşuyordu. Hücrelerin çoğu boştu.

Birkaçında ise uzak duvarlara yaslanmış figürler vardı; eskiden olduklarının sessiz kalıntılarıydılar.

Hainler. Tıpkı onun gibi.

Avcının sırtına dik dik bakarken ağzında acı bir tat belirdi, içinden sessizce bakışlarının altında yanıp kül olmasını diledi. Onun ve sayısız diğerlerinin bu yerde hapsolmasının sebebi oydu. Onsuz dünyanın nasıl bir yer olacağını merak etmekten kendini alamadı. Eğer Osin onu himayesine almasaydı, bunların hiçbirisi olur muydu? Daha iyi durumda olurlar mıydı?

Koridor, taştan ve demirden yapılmış devasa bir kapıda son buluyordu; gölgesi, kalan azıcık ışığı da yutuyordu. Bu ona, Osin'in Kutsal Mekân'ın etrafına kurduğu bariyeri hatırlattı; ancak o bariyer ipek kadar inceyken, bu ipeksi bir kumaş gibiydi: yoğun, sıkı dokunmuş ve tamamen boyun eğmez.

Avcı elini kaldırdı. Eter kıvılcımlandı ve koruma büyüleri birer birer söndü, ışıkları havaya karışarak teninde karıncalanma hissi bırakan bir güç fısıltısı oluşturdu. Kapı kolunu kavrayıp kapıyı açtığı anda, göz kamaştırıcı bir ışık dalgası içeriye doldu.

Gözlerini kamaştıran ışık parmaklarını yakmaya başlayınca, elini kaldırıp gözlerini siper etti. Görüşü netleştğinde, önünde uçsuz bucaksız bir mağara açıldı; binlerce yüzen küre, bu geniş alana zengin, tereyağımsı bir ışık saçıyordu.

Eski bir ağacın kökleri gibi yayılmıştı, patikalar her yöne doğru ağ gibi uzanan sayısız tünele ayrılıyordu. Her patikanın kenarında yüzlerce hücre sıralanmıştı, sayıları uzaktan bile şaşırtıcıydı. Aralarında muhafızlar duruyordu—bileklerine kadar uzanan siyah zırhlar giymiş, yanlarında kılıçları asılı, heybetli figürler.

Muhafızlardan biri esas duruşa geçti. "Efendim. Dört gölge yakalandı ve sorgunuzu bekliyorlar, ancak—" Muhafız, Elara'yı fark edince sesi aniden kesildi.

"Hepsi bu kadar, Theron," dedi Avcı, sert bir ses tonuyla. "Müdüre rapor ver; ona Kutsal olanın güvende olduğunu ve burada süresiz olarak kalmasının planlandığını söyle."

Elara'nın vücudunu bir ürperti sardı ve Avcı'dan istenmeyen bir bakış kopardı. "Onu bir şifacıya gösterin. Bileğinde panzehir gerektiren bir yara var." Gözleri bir kez daha üzerinde dolaştı. "Ve belki," diye duraksadı, düşünerek, "vücut ısınıp dengelenmek için bir doz Ateş Isısı da gerekebilir."

Muhafızın yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, ağzı açıldı ve sonra hızla kapandı.

Avcının bakışları kısıldı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır... hayır efendim. Sorun yok—"

"Gözaltında olabilir, ancak o hâlâ Kutsaldır ve statüsüne yakışır saygı kendisine gösterilecektir."

Muhafız başını hafifçe eğerek eğildi. "Elbette."

Avcının eli yan tarafında yumruk haline geldi. "Güzel. Hallet."

Muhafız, hızla bir kez daha başını eğerek uzaklaştı ve Avcı'nın bakışlarının bir kez daha ona odaklanmasına olanak sağladı. Bakışlarında bir ağırlık, okunamaz ama son derece odaklanmış bir şey vardı; sonunda döndü ve hızla uzaklaştı.

Ayak sesleri uzaklaşırken, iki muhafız yaklaştı, demir pençelerle kollarını kavradı ve onu öne doğru sürükledi.

"Kendi başıma yürüyebilirim," diye tersledi, onlara karşı direnerek.

Uzun boylu gardiyan homurdandı, dudaklarında acımasız bir sırıtış belirdi. "Sanki senin gibi bir köpeği tasmasız bırakacakmışız gibi."

Elara, onu mağaranın derinliklerine, başka bir taş koridordan sürükleyip diğerlerinden ayrı duran bir hücreye götürdüklerinde çenesini sıktı. Hücre biraz daha büyüktü; bir köşesine sıkıştırılmış bir karyoladan başka hiçbir şey olmayan, çıplak bir dikdörtgendi. Yatak, derme çatma bir iskeletin üzerinde inceydi, çarşafı buruşmuş ve neredeyse ipliklerine kadar yıpranmıştı.

En sağda, demir parmaklıklar yerden tavana uzanıyordu. Tek bir meşale hücrenin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu ve Elara, loş ışıktaki gözlerini kısarak, gölgelerin ötesinde herhangi bir yaşam belirtisi arıyordu.

Bir muhafız kapıyı iterek açtı, menteşeler protesto edercesine gıcırdadı. Kapı içeri doğru açılırken, koruyucu tılsımlar parladı, ışık kıvılcımları taşın üzerinde sıçradı.

"İçeri gir," diye homurdanarak onu öne doğru itti.

Sendeledi, yüzünü buruşturdu. "Bu gerçekten gerekli miydi?" Bacakları korkunç derecede uyuşmuştu, onu zar zor ayakta tutuyordu.

"Evet, öyleydi kızım."

Kapı kapanmaya doğru sürtünerek açılmaya başladı.

"Bekleyin! Ben—benim tuvalete gitmem gerekiyor."

Elbette bunu yapmadı. Ama eğer hücrenin dışında bir anlığına da olsa dışarı çıkabilseydi—bir kez daha bakabilseydi—hapishanenin düzenini hafızasına daha derinlemesine kazıyabilirdi.

Belki de Godfrey hâlâ burada mahsur kalmışsa onu bile görebilirdi.

En uzun boylu gardiyan hücreye tamamen girdi ve kadının üzerinde dikildi. "Seni kim durduruyor?" diye meydan okudu, kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu.

Elara'nın ağzı açık kaldı ve adam kaba bir kahkaha attı, sanki Elara'nın orada hemen altına işeyeceğini bekliyormuş gibi bacaklarının arasına dikkatlice baktı.

Muhafızlardan biri dudaklarını bükerek alaycı bir şekilde, "Malak," dedi. "Osin'in küçük evcil hayvanının herhangi bir numara bildiğini mi sanıyorsun?" Pantolonunu edepsizce çekti ve diğerleri kahkahalarla güldü.

Elara yanağının içini ısırды, kan tadını hissetti.

Uzun boylu muhafız Malak, yoldaşını görmezden gelerek ona yaklaştı, nefesi bayat tütün kokuyordu. "Dinle kızım. Akıllıca bir şey yapmaya kalkarsan, başkasıyla konuşursan, anlarım. Kuralları aşarsan, burada farelerin bile neden ağızlarını kapalı tuttuğunu anlarsın."

Son ve tehditkar bir bakışla hücre kapısını sertçe kapattı. Koridorda kahkahalar yankılanırken, geriye sadece tehdidinin yankısı kaldı.

Elara, vücudunu saran gerginlikle dişlerini sıktı. Yavaşça derin bir nefes aldı, sanki hücre ciğerleriyle birlikte genişliyormuş gibi hissetti.

Bu artık onun gerçeğiydi; tek bir yanlış adımın, çok ileri gitmenin bedeliydi.

Yorgunluk onu altüst etti. Göz kapakları ağırlaştı, öfkesi yerini bir acıya bıraktı, dünya kenarlarından bulanıklaştı. Bilincini kaybetmeden önce uzanması gerekiyordu.

Sedyeye doğru dönerken bacakları titriyordu. Yetişemedi. Taş, soğuk ve acımasız bir şekilde yan tarafına saplandı.

Tanrılar.

Yanağı yere yapışık halde yatarken, kalbinin atışı kulaklarında ağır ağır yankılanıyordu. Ama nefesi yavaşlamaya başladığı anda, görüş alanının kenarında beliren bir ışık onu birden hayata döndürdü, kalbi çılgınca atmaya başladı.

Karşı tarafta, komşu hücrede, biri onu izliyordu. Onun muazzam cüssesi bile dikkatini çekmeye yetmişti; her kası, derisine yapışmış kir tabakalarının altında bile, belirgin bir şekilde işlenmişti. Meşalelerden bile daha parlak görünen bir şiddetle parlayan kehribar rengi gözleri, onun gözlerine kilitlenmişti, hiç tereddüt etmeden. Simsiyah ve terden yapışmış saçları alına yapışmış, yara izleriyle dolu göğsünü çerçeveliyordu. Ama

onu nefessiz bırakan şey yara izleri ya da heybetli yapısı değildi; vahşi saç yığınının arasından zar zor görünen sivri kulak uçlarıydı. Peri.

İnkar duygusu, kulaklarında yankılanan kanın uğultusundan daha yüksek bir şekilde içini kapladı ve onu görmeyi reddetti.

Okuduğu kitaplarda bu ruhani varlıklar zarafetten, hatta belki de bir nebze kırılganlıktan bahsediliyordu; onları, şimdi karşısında duran yükselen monolit yerine, orman perilerine benzetiyordu.

Gözleri erimiş altın gibiydi, derin ve sonsuz, onu içine çekiyor, görüşü bulanıklaşırken bir dayanak noktası sunuyordu. Baş döndürücü duyularında tek sabit nokta olan bakışlarına tutundu. Ama karanlık daha hızlıydı, onu daha derinlere çekiyordu.

BöLüm 2I

Elara'nın bilinci yavaş ve acı verici bir şekilde geri geliyordu, soğuk taş her nefeste yanağını ısıırıyordu. İnledi ve zonklayan başına elini kaldırdı; ancak bileğinde bir çekme hissetti.

Büyük bir çaba sarf ederek başını çevirdi, görüşü bulanıklaşırken kolunun parmaklıkların arasından uzanışını izledi. Karnında korkunç bir kıvrınma oluştu.

Yalnız değildi.

Güçlü parmaklar elini kavradı ve dikkatini yukarıya çekti. Kalbi önce durdu, sonra hızlandı. Hücre arkadaşıydı—Peri erkeği. Onun bu kadar yakın olması, eziciydi. Titreyen meşale ışığının gölgeleri yüzünde oynuyor, yüksek elmacık kemiklerinin keskin hatlarını derinleştiriyor, çenesini bu dünyaya ait olamayacak kadar mükemmel bir şeye dönüştürüyordu.

Gözlerini hızla kırptırdı, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Adamın başı daha da yaklaştı; o kadar yaklaştı ki nefesinin sıcaklığını teninde hissedebiliyor, dudakları bileğine hafifçe değiyordu.

Nefesi boğazında düğümlendi; bir şaşkınlık ve alarm dalgası tüm vücudunu sardı. Kolunu hızla geri çekti, ama adamın tutuşu sıkıydı, açık yarısından derin bir nefes alırken yanakları içeri çöktü. Sonra, sert bir nefes verişle, yere koyu, yapışkan bir madde tükürdü.

İçini bir anda soğuk bir berraklık kapladı; adam gölgeleri adeta emip yok ediyordu.

Elara büyülenmişti, gözlerini ondan ayıramıyordu. Dudakları tenine rahatsız edici bir yakınlıkla değiyordu ve bu da teninde tüyler ürpertici bir dalga yaratmıştı. Sonunda geri çekildiğinde, dudakları yüzünün

solgunluğuna karşı canlı kırmızı bir renkle boyanmıştı; Elara sadece bakakalmıştı. Sözler boğazında düğümlenmişti ve bedeni hareket etmeyi reddediyordu. Ancak Osin'in son gölgelerini tükürdüğünde, dünya birden netleşti, zihninden bir perde kalktı. Kalbi hızla çarpıyordu, uzuvları titriyordu—ama geri dönüyordu.

Gözleri birbirine kenetlendi ve bakışlarının ateşli parıltısı karşısında Elara kendini tamamen savunmasız hissetti, sanki adam doğrudan onun özüne kadar bakabiliyormuş gibiydi. “Braithim do chroí ag bualadh arís,²” diye fısıldadı. Kelimelerinin egzotik tınısı, dilinin her heceyi sarmalama şekli, istemsiz bir şekilde sinirlerinde bir titreme yarattı.

"Tírrish dili konuşuyor musunuz?" Sözler dudaklarından istemsizce döküldü ve kendi aptallığına utandı.

Elbette, Tirrişçe konuşabiliyor. O bir peri.

"Latherian dilini konuşuyor musunuz?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bakışlarını öyle yoğun bir şekilde süzdü ki, kadın kendini tutamayıp onun görüntüsünü içine çekti; yüzünün her köşeli çizgisini ve belirgin hatlarını. Elmacık kemiklerinin belirgin kıvrımı, çenesinin sertliği, hepsi mağaranın karanlığında ateş böcekleri gibi dans eden gözlerinden yansıyan titrek ışıktaki parlıyordu.

Yıkıcı. Düşüncelerinin karmaşası arasında fısıldanan tek kelime buydu. Gözlerini diktiği en nefes kesici şeydi.

Bakışları etrafta hızla dolaştı, aniden konumunun değiştiğinin farkına vardı; artık hatırladığı yerde değil, hücrelerini ayıran parmaklıklara yaslanmış haldeydi. Bu kadar yakından, yanındaki yerde avuç izlerini, parmaklıkların arasından uzanıp ona yardım etmesinin izlerini görebiliyordu. Ama sonra, pençelerini içeri çeken bir kedi gibi, sakın bir ihtiyatla geri çekildi.

“Hepimize yavaş bir ölüm, kralınızın gölgesi. Onu kanınızda çok uzun süre taşırsanız bir uzvunuzu kaybedersiniz... ya da daha kötüsü.³”

Elara başını salladı. "Özür dilerim. Anlamıyorum." Elini göğsüne koydu ve gözlerinin içine baktı. "Teşekkür ederim."

Başını yana eğdi, onu sanki yeni bir ışık altında görüyormuş gibi inceledi. Geniş eli, onun hareketini taklit ederek göğsüne gitti. "Reynnar." Heceler onun için bir gizemdi, yine de telaffuz edilişlerinde garip bir rahatlık hissetti.

Onu izlerken tavrında belirgin bir değişiklik oldu; yüzündeki minnettarlığı fark ettiğini gösteren bir yumuşaklık ifadesine yansıdı. O anın

absürtlüğü birden aklına geldi, ironik ve biraz da kendini küçümseyen bir kahkaha yükseldi içinden. Malak'ın diğer mahkumlarla iletişim kurmaması yönündeki sert uyarısını çoktan görmezden gelmişti.

Uyarıları dikkate almanın ne kadar işe yaradığını gösteriyor bu durum.

Perinin kehribar rengi gözleri irileşti, içlerinde bir merak parıltısı belirdi. Dudaklarında oyunbaz bir kıvrım belirdi. Ama gülümseme ne kadar çabuk geldiyse o kadar çabuk kayboldu, yerini derin, düşünceli bir bakış aldı.

“O ışığa sıkıca tutun. Burası her şeyi elinizden alma özelliğine sahip.”

Başını salladı, sessiz bir veda ettikten sonra demir parmaklıklardan uzaklaştı ve hücresinin gölgelerine karıştı. Karanlığa doğru ilerleyişinde bir hüznün vardı, sanki buna boyun eğmişti. Güneş ışığıyla aydınlanmış gözleri ve bakışlarının derinliği, gece boyunca zihninde kaldı.

Elara, zindanın karanlığını yarıp geçen demirlerin sert çarpışmasıyla irkilerek uyandı. Gözleri sonuna kadar açıldı, etrafı arıyordu ama kapısında hiçbir gardiyan yoktu.

"Tank yeh!"

Yan hücredeki peri nefes nefese konuştu, göğsüne doğru bir aciliyet hissi yayıldı. Adam parmaklıkları bir kez daha salladı, bırakırken yüzünde bir acı ifadesi belirdi. "Suas. Tank yeh."

Taş üzerinde hızla yaklaşan bot sesleri, Elara'yı aniden uyandırdı. Uyarıyı anladığında berraklık ve panik bir arada yükseldi. Nabızı hızlanırken, absürt bir düşünce aklına geldi: Teşekkür ederim. Adam onun adını bu sözlerle anmıştı.

Gülme isteği, ayak sesleri yaklaştıkça birden kayboldu. Ayağa kalktı ve sırtını soğuk taşa dayadı, kalbi hızla atmaya başladı.

Peri, başını hafifçe salladı ve parmağıyla kendi yüzüne dokundu. "Senin korkun onların yaşam gücü. Onlara sadece kendi utancını göster."

Sözleri ağzından döküldü, uyarı dolu bir tonda, gözlerinde vahşi bir ışık parlıyordu. Uzun köpek dişleri parladı, omurgasında bir tedirginlik dalgası yayıldı—ama onu saran korku değildi. Yakınlıktı. Duruşu bir tehdit değil, bir meydan okumaydı, onu savaşmaya, dayanmaya teşvik ediyordu. Burada avcı o olmayabilir, ama av da olmak zorunda değildi.

Elara'nın ifadesi sertleşti, her çizgisi kararlılıkla doldu. Öfkenin, korkudan çok daha iyi bir arkadaş olduğuna karar verdi.

Botların gürültüsü hücresinin önünde durdu. Karnı kasıldı. Malak.

"Kalk ayağa. Çağrıldınız."

Kapı ardına kadar açıldığında boğazında sert bir yumru oluştu. Ayağa kalktı, bacaklarından yukarı doğru bir ürperti yükseldi, bu ürperti soğuktan kaynaklanmıyordu tam olarak.

Çağrıldı.

"Kutsal olan yeniden toparlanmalı ve yeni mührü uygulamanızı istiyorum."

Karnında ağır, çöken bir korku hissi kıvrılıyordu.

"Hadi çekilin! Bütün günümüz yok!"

Elara, her adımında bileğinde zonklayan acıya rağmen, çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırarak ona öldürücü bir bakış fırlattı. Hücreden çıkarken arkasından sürekli kan damlıyordu.

Işık—eğer ona ışık denebilirse—zaman kavramını sunmuyordu, ama bedeni uykusuz geçen bir gecenin acısını biliyordu. Tünelde ilerlerken sessizlik çöktü. Kimse konuşmuyordu. Tek bir nefes bile yerinden oynamıyordu.

Elara, Çukur'un kendi kuralları olduğunu anlamaya başlıyordu. Konuşursan, acı çekerdin. Elara, kimden daha çok nefret ettiğinden emin değildi; bu kuralları uygulayan gardiyanlardan mı, itaat eden mahkumlardan mı, yoksa bu kadar kolayca boyun eğdiği için kendisinden mi?

Bakışları hücreden hücreye dolaşarak başka bir peri aradı. Ancak geçtiği her demir kafes boştu.

Sarmal merdivenin tepesinde, Çukur'dan taş sütunlar ve tonozlu tavanlarla çevrili geniş bir avluya çıktılar. Güneş ışığı dar pencerelerden içeri süzülüyor, cilalı zemini kırıyordu. Hizmetkarlar kenarlarda telaşla dolaşırken, askerler sütunların yakınında alçak sesle oyalanıyordu. İpek ve çelik giysili soylular, sürekli hareketin uğultusu altında mırıldanarak yanlarından geçiyordu.

Bir şeyler hareketleniyordu; belki de bir toplantı?

Yakındaki bir pencerede yansımasına bakarken parmakları seğirdi—kırışık elbise, kumaş üzerinde morluklar kadar koyu taze kan lekeleri. Saçları... bakmasına gerek yoktu. Dağınık topuzundan kayıp giden gevşek telleri hissedebiliyordu. Kusursuz bir resimdeki bir leke gibi göze çarpıyordu, o düzenin içinde yanlış yerleştirilmişti.

Malak yavaşlamadı. Tek bir amaca odaklanmış bir şekilde kalenin içinden geçerek doğrudan taht odasına yöneldi. Demir kapılar ardına kadar açıldı ve Elara'nın düşünceleri aniden durdu.

Yüksek Konsey üyeleri içeride, kaskatı ve asil bir şekilde, katı bir sıra halinde oturmuş bekliyorlardı. On iki sandalye vardı; on biri Latheria'ya yayılmış Hükümdarın seçilmiş uygulayıcıları olan Yüksek Lordlar tarafından doldurulmuştu. Bakışları ona kilitlenip her adımını takip ederken Elara'nın boğazı düğümlendi, kalbi teklemeye başladı.

Ve tüm bunların merkezinde Osin'in kendisi oturuyordu.

Konsey üyeleri siyah pelerinler içinde otururken, Osin aralarında bir alev gibi parlıyordu. Eski şarabın rengi olan koyu kırmızı cübbesi, onu gücün merkezi olarak işaretliyordu. Diğerleri sertken, o gösterişliydi: karmaşık sarmallar halinde kıvrılmış altın işlemeler, kumaşın içine işlenmiş ejderhalar ve anka kuşları. Gücün sembolleri. Yeniden doğuşun. Ateş ve kanla dövülmüş bir yönetimin sembolleri.

Elara öne doğru adım attığında, bakışları sanki çoktan verilmiş bir ceza gibi ağır bir şekilde üzerine çöktü. Her bakış onu çıplak bırakıyor, her kusurunu listeliyordu. Kan lekelerini, kırıksıklıkları, dağılmış saç tellerini, sanki varoluşu yargılanıyormuş gibi, onların incelemesi altında büyütülmüş gibi hissetti.

Belki de öyleydi.

Sağ tarafta bir grup Druid belirdi ve Elara, aralarında Edgar ve Avis'i görünce midesi bulandı. Avis'in ifadesi boş, mesafeliydi, sanki Elara'nın içinden geçip gidiyormuş gibiydi. Kafa karışıklığı, Elara'nın göğsünü sıkıştıran acıyla iç içe geçti.

"Kutsal," dedi Edgar, başını eğerek sesi titreyerek. Korkmuş görünüyordu, ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Korkusunun kendisi için mi yoksa kendisi için mi olduğunu anlayamadı.

Osin ellerini çırpıtı, çıkan keskin ses onu irkiltti. "Hadi başlayalım, ne dersin?"

Tahttan kalkıp kürsüden sinir bozucu bir kolaylıkla inerken sesi yumuşak, neredeyse hoştu. Edgar'ın önünde durdu, bir kurdun tavşanı değerlendirmesi gibi onun üzerinde yükseldi. "En kıymetli varlığıma yaptığın vahim kötü muameleyi haklı çıkarmak için bir dakikan var—tam olarak bir dakika—yoksa nefes aldığın havaya değip değmeyeceğine karar vereceğim."

Edgar doğruldu, solgun parmakları titreyerek cübbesini kavradı. "Efendim, hata tamamen benim."

Edgar itaatkâr bir tonla konuşmaya devam ederken Elara'nın kaşları çatıldı. "Benim tek amacım Kutsal Olanlara bu yılki ekinoks şenliklerine katılma onurunu bahşetmekti. Şehir güvence altına alındı—en sıkı karantina önlemlerinin alındığından emin oldum. Yine de hainler bir şekilde içeri sızmayı başardılar. Size temin ederim efendim, her türlü önlemi, her türlü tedbiri aldım—"

Osin'in gölgesi bir kırbaç gibi hızla vurdu. Edgar'ın boynu mide bulandırıcı bir çıtırtıyla kırıldı.

Elara'nın dizleri, ciğerlerinden boşalan havayla birlikte büküldü. Dünya kenarlarından bulanıklaştı, kulaklarını dolduran boş bir çınlama Edgar'ın yere düşme sesini yuttu.

Osin, kolundaki görünmez bir toz zerresini silerken, "Yalanlar," diye mırıldandı. "Yalanlar, canım, çok can sıkıcı şeyler."

Dilini hafifçe şıklattı ve başını salladı. "Gerçekten de yazık. Başrahibin beni şaşırtacağını ummuştum. Ama önemli değil." Edgar'ın cesedinin üzerinden ona doğru ilerledi, sesi neredeyse gizli bir tona büründü. "Anlıyorsun değil mi? Dünyanın yalancılara pek ihtiyacı yok. Ve sabrı da hiç yok."

Osin'in gözünün köşesindeki hafif seğirme, tek uyarı işaretiydi. Druidler etrafını sardı, elleri saç tokalarını koparıp elbisesinin bağcıklarını çekiştirdi. Edgar'a bakarken öfke onu sardı—ta ki parmaklar göğüs kısmına ulaşana kadar. İçgüdüsel olarak tepki verdi, kollarını kaldırıp göğüs kısmını sıkıca kavradı.

Osin arkasına bir daha bakmadan tahtına geri döndü.

"Sorun yok, Kutsal." Avis'in sesi, gözleri kadar soğuk ve boştu. "Bugün bir ruh çağırmayacaksın, bu yüzden ayın boyunca gömleğini üzerinde tutabilirsin."

O kırılğan anda Elara arkadaşını tekrar buldu ve bu bir şekilde onu sakinleştirdi. Başını öne eğdi, duygularının kabarmasını yuttu ve konuşmalarına devam etmelerine izin verdi.

Üzerindeki elbiseyi sıyırdılar, geriye sadece ince ipek bir iç çamaşırı kaldı; bu iç çamaşırı ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmış, belinin yumuşak kıvrımlarını, soluk kumaşın altında pembeleşen göğüslerinin yükselişini belli ediyordu.

Titredi, yavaşça nefes aldı ve sinirlerini bir nebze kontrol altına almaya çalıştı. Sonra kürsünün sağındaki kapılar gıcırtyla açıldı. Ardından ölçülü, kararlı ayak sesleri geldi. Bakmasına gerek yoktu. Hissedebiliyordu.

Yine de, kaçınılmaz olana doğru çekilerek bakışlarını kaldırdı.

Avcı, Osin'in iki Druidi eşliğinde içeri girdi; üzerinde son savaşın izleri vardı. Genellikle kusursuz olan zırhı çizilmiş ve ezilmişti, maskesinin altındaki derisinde kir izleri vardı. Yürürken bir tarafını tutuyordu, topallığı açıkça belliydi. Bu çağrışı o da, kadın kadar beklemiyordu.

Kürsünün karşısında durdu ve ona döndü. Sonra, Elara'nın şaşkınlığına, Druidler devreye girdi ve zırhını çıkarmaya başladılar.

Kayışlar çözüldü, metal parçalar yerinden sökülüp yankılanan gürültülerle taşa düştü. Göğüs zırhı, omuzluklar, eldivenler—parça parça—ta ki üzerinde taşıdığı ağırlıktan buruşmuş sade beyaz bir tunik ve sağlam pantolon kalana kadar.

Druidler Avcı'nın maskesine uzandıklarında, avcı çeliği bile kesebilecek keskin bir bakışla onları durdurdu. Druidler yere kadar eğilerek geri çekildiler.

Oda sessizliğe büründü. Karanlık bakışları Elara'nınkilerle buluştu ve hiç tereddüt etmeden ona baktı, kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Yaralı, savaş yorgunu elini kaldırıp maskeyi tek bir hareketle çıkarırken gözlerini ondan ayırmadı.

Elara'nın nefesi kesildi. Zaman durmuş gibiydi.

Çarpıcıydı. Koyu kıvrık saçları, zengin kahverengi teninin üzerine dökülüyor, sert ve erkeksi bir güzellikle şekillendirilmiş bir yüzü çerçeveliyordu. Ter, boynunu ve alnını karartmış, bazı saç telleri yapışmış, diğerleri ise vahşi ve dizginsiz bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Elmacık kemikleri mermerden oyulmuş gibiydi, kaşları sürekli çatık görünüyordu, dolgun ve düşünceli dudakları ise bu çatıklığı yumuşatıyordu.

Bu mu, avcı mıydı?

Elara, hatırladığı çocukla onu uzlaştırmaya çalışırken düşünceleri karmakarışık oldu: kibirli, mesafeli, her zaman kenardan izleyen, sanki tam olarak uyum sağlayamamış gibi. O zaman bile bir maskenin ardına saklanıyordu. Yılların işini yapmış olacağını varsaymıştı. Döktüğü kanın, serbest bıraktığı dehşetlerin onu bir tür canavara dönüştürmüş olacağını düşünmüştü.

Bir canavar.

Ama maskesi çıkarıldığında, o sadece bir insandı. Et, kan ve kemikten ibaretti.

Ve nedense bu çok daha kötüydü.

Vücuduna yayılan sıcaklık, ona doğru yaklaşırken onu olduğu yerde mıhladı. Avis ona hafifçe bir itme verdi ve Elara sendeledi, dengesizdi, ne beklediğinden, ne yapmaları gerektiğinden emin değildi.

Avcı, kadının birkaç santim önünde durdu; aralarında nefes almak için bile zar zor bir mesafe vardı. Kokusu onu sardı; duman ve daha koyu, sedir ve karanfil kokulu bir koku. Bakışları rahatsız edici bir odaklanmayla onu taradı, saçlarının dağınık haline, boynunun çizgisine, aralık dudaklarına takıldı, sonra da hâlâ inatçı ve parlak bir şekilde kan sızan koluna indi.

Çenesi kasıldı. Gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi—adını koyamadan kayboldu—ve sonra arkasını döndü.

Osin avucunu masaya sertçe vurdu, çatırtı sesi odanın içinde yankılandı.

"Ah! Bu akşamki eğlence," diye duyurdu Yüksek Konsey'e. "Bu salonlarda en son ne zaman bir bağlama ritüeli yapıldığını hatırlamıyorum. Gerçekten de, daha sık yapmamız gereken bir gelenek bu."

Tek bir yumuşak hareketle ayağa kalktı, gözleri oyunbaz bir kötülükle parlıyordu. "Elmweaver."

Söz, bir kırbaç darbesi gibi şakladı. Avis öne atıldı ve alını neredeyse yere degecek kadar eğildi.

"Evet, efendim."

"Ritüele devam edin. Bir mühür taşıyıcısı olarak sahip olduğunuz eşsiz rol göz önüne alındığında, ritüelin inceliklerine yakından aşina olduğunuzu anlıyorum."

Dünya Elara'nın ayaklarının altından eğildi.

Avis ikinci fok balığıydı.

Parmakları uyluklarına saplandı, tırnakları derinden ısırды ama acı onu yere seremedi ya da gözlerinin arkasındaki yanmayı durduramadı. Bir damla gözyaşı süzüldü, sonra bir diğeri, yanaklarından aşağı doğru süzülürken ağladığının farkına vardı.

"Evet, efendim."

Bu doğru değil. Doğru olamaz. Osin mührü görmek istediğinde bu sözler Elara'nın içini kemirdi. Avis elini kaldırdı ve cübbeyi omzundan çekti. Kumaş düşerken, Elara'nın orada olmamasını dilediği işaret ortaya çıktı ve sanki hava kayboldu.

İnkârın son kırıntıları da koptuğunda dizleri neredeyse titredi. Bakışlarını başka yöne çevirdi, tepki vermemek, ağlamamak, Osin'in istediğini vermemek için her şeye, her şeye tutundu. Elleri titreyerek iç çamaşırını sıkıca kavradı.

Osin konuşurken tırnaklarını inceledi. "Demek bu ritüeli daha önce de gerçekleştirdin?"

"Evet," diye yanıtladı Avis. "Yaklaşık bir yıl önce, ilk kez Verdara'ya gönderildiğimde."

Elara gözlerini kırptırdı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken Avis'e baktı.

Daha önce hiç birlikte herhangi bir ritüel gerçekleştirmemişlerdi...

Osin araya girerek, "Bu sefer onu uyanık tutun," dedi. "O anı görmek istiyorum. Gözlerindeki ışığın kaybolduğu anı."

Elara'nın midesi bulandı, bulantı o kadar hızlı yükseldi ki kendini zor tuttu. Bu sefer onu uyanık tutun.

Avis tereddüt etti, yüzünde bir belirsizlik belirdi. "Eğer uyanık olursa onu kontrol etmek çok daha zor olacak efendim."

"Bunun yapılamayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, olabilir, sadece..."

"Güzel. Devam edin."

Avis ayağa kalkarken Elara kaskatı kesildi; Yoni ve Dominic'in uyarıları bir anda yankılandı. Kadim bir büyü. İrade savaşı. Baskınlık ve boyun eğme—her iki taraf da diğerini zorluyor, sınıyor, kırmaya çalışıyor.

Peki ya pes etmezse? Ya boyun eğmeyi reddederse?

"Lütfen diz çökün," dedi Avis.

Elara emri idrak edemeden, Avcı hiç tereddüt etmeden dizlerinin üzerine çöktü. Onu önünde diz çökmüş halde görünce şok geçirdi. Ama bakışları ona doğru kaydıığında, gözlerinde hiçbir meydan okuma yoktu. Ne de bir teslimiyet. Sadece boşluk vardı.

Avis'in eli, tüy kadar hafif ama bir o kadar da yakıcı bir şekilde omzuna dokundu. Elara ırkıldı ve ağırlığın yerleşmesine fırsat vermeden elini itti. Avis'e bakmadı; orada gizlenen ihanetle yüzleşmek istemedi. Bunun yerine, avcının karşısına diz çöktü, gözleri yere sabitlenmişti. Onun bakışlarıyla da karşılaşamadığı için, dikkatini ellerine verdi.

Loş ışıkta bir yüzük parıldıyordu; dört temel taş, sahip olmadığı bir gücü simgeliyordu; yüzleşmek zorunda kalacağı bir güçtü bu.

Ona karşı, fok balığına karşı koyabilir miydi?

O, dört elementin de gücüne sahipti. Kadının ise hissedemediği, kopmuş bir bağdan başka hiçbir şeyi yoktu. Gizli bir enerji patlaması yoktu. Cevap vermeyi bekleyen bir güç yoktu; sadece sessizlik vardı.

Druidler, her biri koyu, taneli bir toz dolu bir şişe tutarak etraflarını sarmaya başladılar. Söyledikleri ilahiler alçak bir uğultuya dönüştü, sesleri Elara'nın kemiklerinde titreşen, uzuvlarını sarsan rahatsız edici bir uyum oluşturdu.

Bu Tirilce değildi. Yumuşak bir ritim, fısıltılı iniş çıkışlar yoktu. Bu dil, kaba ve boğuk bir şekilde, kelimeler tenine sürtünerek, duymak neredeyse acı verici bir şekilde yankılanıyordu.

Druidler hareket ettikçe, şişelerini eğdiler ve küller ince, parıldayan akıntılar halinde dökülerek Elara ve Avcı'nın etrafında mükemmel bir daire oluşturdu. Küller hemen yerleşmedi; kısa bir süre havada kaldı, sonra taşla gömülerek ardında soluk, parlayan bir sınır bıraktı.

Çember daraldı. Hava yoğunlaştı, içeri doğru baskı yaparken Elara'nın teni statik elektriklerle karıncalandı, kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Sonra altlarındaki taş parlamaya başladı—önce Avcı'nın altında, sonra da onun altında. Işık hareket edip girdaplar oluşturarak zemine desenler çizerken Elara'nın nefesi kesildi. Takımyıldızlar ortaya çıktı. İki takım. Biri onun altında. Biri onun altında.

Elara titredi.

"Bu, doğduğum yıldızların haritası."

Yıldızlar oluşmaya başladıkça, kıvrılıp tek bir desen halinde birleşmeye başladılar. Elara'nın kalbi sıkıştı. Bu, Dario'nun taşıdığı işarete ürkütücü derecede benzeyen, şüphe götürmez bir işaretti. Gözyaşlarını tutmaya çalışırken, gözyaşları sel gibi aktı. Yalan söylediğini, ona ihanet ettiğini biliyordu, yine de canı yanıyordu; bir açıklama olabileceğine dair son, aptalca bir umut.

Avis, "Avcı," dedi, "bu hançer kanlı ayın ışığıyla kutsanmıştır. Efendine itaat et ve onu kullanarak kendini Kutsal Olan'a bağla."

Mide bulantısı içini kemiriyordu, ardından umutsuzluk çökmüştü ve bunların altında yavaş yavaş biriken bir öfke vardı. Bakışları, kılıca uzanan Avcı'ya dikildi. Kolunu zorlayarak uzanmak zorundaydı çünkü Avis sınırı geçemezdi, geçemezdi. Elara, çemberin kenarındaki tereddüdü gördü, sanki görünmeyen bir şey yolunu kapatmıştı.

Avcı hançeri aldı ve Elara'nın şaşkınlığına rağmen hiç tereddüt etmedi. Tunikini keserek göğsünü açığa çıkardı, ardından bıçağın ucu kanıyla

ıslanmış halde, sabit bir elle etine bir daire çizdi. Elara, adam bıçağın kenarına doğru uzanırken, kan ve külü birbirine karıştırırken gözlerini ondan alamadı. Adam, külle kaplı çeliği yaraya bastırıp daireyi kapatırken çenesi sıkılaşırsa da, hiç kıpırdamadı.

O an gerçeküstü, rüya gibiydi. Ritüel içgüdüsel bir şey değildi; peki o zaman tam olarak ne yapacağını nasıl biliyordu?

Sonra aklına geldi.

Kitap.

Osin daha önce onu eline tutuşturmuştu; adam da onu belirgin bir isteksizlikle kabul etmişti. Adam onu incelemiş, her ayrıntısını ezberlemiş olmalıydı.

Buna hazırlıklıydı.

O değildi.

Avcı, hançeri kemerine soktu, belli ki bir daha onun eline silah bırakmak istemiyordu, sonra parmaklarını yaraya bastırdı ve kanla ıslanmış parmaklarını çekti. Elini ona uzattığında, nefesi kesildi, öfkesi felç edici bir korkuya dönüştü.

Bunu istemiyordu. Ona, kimseye, özellikle de ona bağlanmak istemiyordu. Bunu düşünmek bile içini ürperten, soğuk bir korkuyla dolduruyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," sesi panikini böldü, bakışlarını ona çevirecek kadar kararlıydı. Gözleri buluştuğunda donakaldı. Orada, derinliklerinde, yıllardır görmediği bir şey vardı. Daha önce sadece bir kez, çocukken gördüğü bir şey.

"Minva sölk harn."

"Sana zarar vermeyeceğim," diye tekrarladı, sesi yumuşaktı, sanki korkmuş bir hayvanı sakinleştiriyormuş gibi. Bu absürtlük onu neredeyse güldürecekti. Ona zarar veriyordu; bunun her saniyesi onu paramparça ediyordu.

Sözleri onu, acımasızlığın yapabileceğinden daha çok rahatsız etmişti. Yine de, ona doğru uzandığında çılgılık atmadı. Parmağındaki kanı kullanarak kalbinin üzerine aynı şekilde bir daire çizdiğinde de onu tırmalamadı.

Onun koyu renkli gözleri, sanki hiçbir şey -ne ritüel, ne de Druidlerin yükselen ilahisi- dikkatini ondan uzaklaştıramazmış gibi, hiç değişmeden onun gözlerine kilitlenmişti. Hava uğulduyordu, ses dizlerinin altındaki taşan yukarı doğru titreşiyordu.

Elara, şaşkınlıkla, göğsüne kazınmış dairenin önce yumuşak, sonra daha parlak bir şekilde parlamaya başlamasını ve sonunda teninde alevlenmesini izledi. Işık dalgalandı, gölgeler yüz hatlarında sıçradı ve bir takımyıldızı tenine kazındı; her çizgi kısa bir süre yanıp sonra derine, kalıcı bir şekilde gömüldü.

Bakışları kendi işaretine indi, onun da aynı şekilde solacağını bekliyordu. Bunun yerine, ışık daha da yükseldi—daha sıcak, kör edici—tenini yaktı. İki mühür daha belirince şok geçirdi.

Donakaldı, içgüdüleri ona hareket etmesini, bir şey yapmasını söylüyordu ama yapabildiği tek şey bakakalmaktı. Bakışları Avis'e kaydı, bir cevap arıyordu. Gözleri buluştuğunda, göğsünde soğuk bir boşluk çöktü.

Avis'in yüzü gerilmişti, omzundaki işaret erimiş demir gibi parlıyordu ve alev alev yanıyordu.

Elara'nın bakışları Osin'e dikildi, onun da parlıyor olabileceğine dair herhangi bir işaret arıyordu.

Çünkü... çünkü üzerinde üçüncü bir mühür daha vardı.

Gerçeğin farkına varmasıyla nefesi kesildi, kesik kesik nefesler almaya başladı. Öfkesi kabardı, yakıcı ve vahşiydi. Çılgılık atmak, kaleyi çıplak elleriyle yerle bir etmek istedi.

Bu da ne demek?

Derin bir nefes alarak gözlerini sımsıkı kapattı, dünyayı dışladı. Her zaman kaçmak, acıdan saklanmak için kullandığı o sessiz köşeye çekildi. Ama bu sefer değil. Bu sefer huzur aramıyordu, avlanıyordu.

Elara, zihninden bir gölge gibi kayıp gitti, her düşünce tek bir amansız odak noktasına yoğunlaştı. Düşüncelerin gürültüsü yok oldu, hatta kendi lanetli kalbinin düzensiz atışı bile odaklandıkça hafifledi. İlk başta sadece bir sessizlik, uzanan boş bir hiçlik vardı. Ama sonra—işte orada. Soluk, neredeyse bir fısıltıdan ibaret, bir nabız. Kendi nabzı olmayan bir nabız.

Gözleri aniden açıldı, vücudunda bir sarsıntı hissetti ama kilitlendi, kalan tüm iradesiyle nabzı zihninde daha da sıkı tuttu. Sıkıca bastırdı, tutunmaya, ezmeye, kökünden sökmeye kararlıydı.

Yanında bir nefes kesilmesi sesi duyuldu ve Elara, Avcı'nın yere yığıldığını gördü, burnundan kan fışkırdığını hissetti. Ama bunun dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Gözlerini kapattı, zihninin derinliklerine daldı. Bu görüntü onu daha da hırslandırdı, nabzını daha sıkı tuttu, tüm gücüyle sıktı. Onu öldürmek isteyip istemediğini bilmiyordu, hatta ne yapmaya

çalıştığını bile bilmiyordu, ama damarlarında atan öfke kör edici, her şeyi tüketen bir şeydi.

Gözlerini zorla açtığında, Avcı'nın yere çömelmiş, bir eli yere dayalı, diğer eli göğsünü tutmuş halde olduğunu gördü—tıpkı Hartling Ormanı'ndaki gibi. Elara'nın öfkesi ölümcül bir noktaya ulaştı. Dünyayı dışladı—odanın telaşlı uğultusunu, Osin'in sınırın dışından yükselen, Druidlere emirler yağdıran sesini. Fark etmezdi. Ona dokunamazlardı. Bariyer sağlam durmuş, onu ve Avcı'yı içeride hapsedmişti.

Kadın, adamın nabzını daha sıkı bir şekilde yokladı ve aniden adamın başı yukarı kalktı, gözleri kadının gözlerine kilitlendi. Göz bebeklerinin etrafındaki kehribar rengi halka parıldadı.

Bir uyarı.

İçinde bir şey uyanıyordu; güçlü bir şey.

Olay gerçekleşmeden hemen önce nefesi kesildi; göz kamaştırıcı, şiddetli ve durdurulamaz bir ışık ikisinden de fışkırarak, bir orman yangını gibi uzayı kasıp kavurdu.

Işık taht odasının her köşesini aydınlatıp gölgeleri öyle yoğun bir parlaklıkla dağıttı ki, sanki güneş patlamış gibiydi; bu durum sınırları paramparça etti.

Bu güç Elara'nın bedenini paramparça etti, her damarından akıp onu içten içe tutuşturdu, durdurulamaz, evcilleştirilemez hale getirdi. Teni yanıyordu, kasları titriyordu.

Ardından gelen şok dalgası, adeta bir koçbaşı gibi duvarları sarstı, taşlarda çatlaklar açarak yoluna çıkan herkesi geriye savurdu.

Osin sendeledi, yüzü şoktan buruşmuştu, ellerini ışığa karşı kendini korumak için umutsuzca ve nafil bir girişimle havaya kaldırmıştı; Yüksek Konsey'in bağırıışları kaosun içinde yankılanıyordu.

Ve sonra, tıpkı bir anda olduğu gibi, ışık kayboldu ve onu bomboş bıraktı. Sessizlik çöktü, ezici bir şekilde. Elleri titriyordu, soğuk taş avuçlarını dayayıp nefes almaya çalışırken, vücudunda artçı şoklar dalgalanıyordu.

İçimde bir şeyler ters gidiyordu...

Yanlış.

Mide bulantısı karnını alt üst etti, ama asıl kötü olan, o gücün ardında bıraktığı boşluktu.

"İşe yaradı mı?" Osin'in sesi, telaşlı bir tonla sessizliği bozdu. "Bağlandı mı?"

Elara bakışlarını kaldırdı, oda netleşirken görüşü bulanıklaştı. Konsey üyeleri etrafa saçılmıştı; bazıları sandalyelerine yığılmış, bazıları fırlamış, biri ise masanın arkasına sinmişti. Ama Osin hâlâ ayaktaıdı. Zar zor. Yüzü kül rengiydi, ifadesinde inançsızlık vardı.

Avis titreyen elleriyle konuşmaya çalışırken zorlukla doğruldu, ama Avcı ondan önce cevap verdi.

"İşe yaradı," dedi ayağa kalkarken sesi ifadesizdi, hareketleri neredeyse fazla kontrollüydü.

Ama Elara onu hissedebiliyordu; kalbinin her telaşlı atışını, kontrol altına almaya çalıştığı her sığ, düzensiz nefesi, hatta şakağından aşağı yavaşça süzölen ter damlasını bile. Nabzını tekrar kontrol etti ve gördü: gözlerinde hafif bir seğıirme.

İnce bir detay ama onu ele vermeye yetecek kadar.

Elara'nın içinden sessiz ve temiz bir şekilde, tıpkı kaburgaların arasından kayan bir bıçak gibi, bir memnuniyet kıvılcımını yükseldi.

Yalan söylüyordu.

BöLüm 22

Avcı neden yalan söylesin ki?

Bu soru Elara'nın göğsünde yankılandı; kalp atışından, hatta Malak'ın onu hücreye sürüklerken attığı ağır adımlardan bile daha yüksek sesle.

Osin'in sözlerine rağmen, Ulrith'te gerçek para birimi yalanlardı. Bunu biliyordu. Yukarıdaki pazarlarda gümüş gibi alınıp satılıyor, gülümsemeyle dilden dile aktarılıyordu. Ama yalanının bedeli neydi? Aldatmacasının bedeli neydi? Güç mü? Korku mu?

Elara dudağını ısırıldı.

Belki de oyalanıyordu; Osin'in öfkesi inmeden önce kendine birkaç değerli saniye kazandırıyor. Ritüel başarısız olmuştu. Bu çok açıktı. Herhangi bir yetkin gözlemci bunu görebilirdi.

Ama belki de Osin'in sandığı gibi başarısız olmamıştı.

Bağlanma şekli onu huzursuz ediyordu. Osin'in ortaya çıkarmasını istemediği bir şeydi bu. Elara, onun kendisine bağlanmak istemediğini biliyordu—tıpkı kendisinin de ona bağlanmak istemediği gibi—ama Avcı gibi adamlar asla hesapsız hareket etmezlerdi. Eğer yalan söylüyorsa, bu Osin'in iyiliği için değildi. Ve kesinlikle onun iyiliği için de değildi.

Midesi burkuldu, keskin ve ani bir sancı düşüncelerini böldü. Açlık. En son ne zaman yemek yemişti? Bir gün önce mi, yoksa daha mı az? Korku ve karmaşa, bu ihtiyacı bir kenara itmiş, daha acil endişelerin altına gömmüştü.

Ama şimdi... şimdi görmezden gelinemez hale geldi.

Açlık dindikten sonra, başka bir şey daha oldu. Bir kıvılcım. Küçük ama inatçı.

Osin onun yıkılmasını istemişti. Gözlerindeki ışığın sönmesini izlemek istemişti. Ama o tam tersini hissetti. Derisinin altında hafif bir nabız atıyordu. Ritüel onu ezmemişti. Onun istediği gibi değil. Bir şekilde, nasıl olduğunu anlamasa bile, hayata tutunmuştu.

Fakat Çukur'un derinliklerine doğru attığı her adımla birlikte, Avcı'nın mührüne olan tutuşu yavaş yavaş gevşemeye başladı. Tıpkı parmaklarının arasından akan su gibi. Mesafe bağı zayıflatır mı?

Hücrenin kapısı tünelin sonunda açık bekliyordu, yaklaştıkça demir parmaklıklı ahşap gıcırdıyordu. Malak onu öne doğru itti, parmakları kaba ve umursamazca koluna saplandı.

Ardından arkalarından biri öksürdü.

Malak adımını yarıda kesti, onu bırakmadan önce tutuşunu sıkılaştırdı. Elara arkasına baktığında, zümrüt yeşili cübbeleri amaç dolu bir şekilde dalgalanan bir Druid'in onlara doğru ilerlediğini gördü. Bir Yeşil Yürek. Sadece rengi bile onu tanımlıyordu, ancak yüzündeki gerginlik, onlara tesadüfen rastlamadığını açıkça gösteriyordu. Bekliyordu.

"Avcı'dan Kutsal'ın yaralarını tedavi etme emri aldım," diye duyurdu sesi kararlı bir şekilde. Bakışları Elara'yı hızlıca süzdükten sonra Malak'a döndü, itiraz etmeye cesaret etmesini bekliyordu.

Elara şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Bileğindeki kesiği tamamen unutmuştu. Ritüelden sonra acının yokluğunu bile fark etmemişti. Şimdi aşağıya baktığında yaranın nihayet kanadığını gördü.

Greenheart, Malak'a düzgünce katlanmış bir mektup uzattı. Malak tereddüt etti, sanki ısıracakmış gibi mektubu süzdü, sonra açtı; okurken parşömen hışırdadı. İfadesi karardı, dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

Malak homurdanarak kağıdı yumruğunda buruşturdu. Açıklama yoktu. Tartışma yoktu. Sadece o ekşi bakış. Sonra arkasını dönüp karanlığa doğru öfkeyle uzaklaştı.

Elara kaşlarını çatarak onun gidişini izledi. Avcı bu emri göndermek için ne zaman vakit bulmuştu? Ve tüm bunlardan sonra neden hâlâ onu kolluyordu?

"Beni takip et," dedi Greenheart. Bakışları bir anlığına Elara'nın üzerinde oyalandıktan sonra dudağını ısırды ve yüzünü çevirdi. Elara, en sağdaki tünele girerken onun yanına ayak uydurdu. Hava gittikçe soğudu. Geçit, hücrelerine giden geçide benziyordu; dar, loş ışıklı, taş duvarları nemden ıslaktı.

Tünel etraflarında daralıyor, tavan alçalıyor, duvarlar daralıyordu ve sonunda en uçta bir kapı belirdi.

Greenheart kapıyı iterek açtı ve bir başka tünel daha ortaya çıktı, ama bu farklıydı. Geniş, devasa bir şekilde açılmıştı, tavanı karanlığa doğru sonsuza dek uzanırken yüksek bir kemer oluşturunuyordu.

Elara'nın bakışları yukarıya, hücrelerin sadece yerde değil, kat kat, katman katman yükseldiği, adeta lanetlilerin çarpık bir kütüphanesi gibi her yöne uzandığı yere kaydı. Demir geçitler, havada asılı kalmış, bir insanın zar zor yürüyebileceği genişlikte, paslanmış ve ince korkuluklarıyla hücrelerin arasında çaprazlama uzanıyordu.

Onu etkileyen yerin büyüklüğü değil, insanlardı. Elara'nın hareketleri yavaşladı, sanki etrafındaki dünya bulanıklaşmıştı. Zihni uyuşmuştu, gördüklerini tam olarak algılayamıyordu.

Hücreler doluydu. Tıklım tıklımdı. Gölgede, demir parmaklıklara yaslanmış, yüzleri solgun ve çökmüş, derileri kemiklerinin üzerinde gerilmiş figürler bir araya toplanmıştı.

Gözler, o kadar çok göz, dışarıya bakıyorlar—boş, oyuk, cansız.

Çürüme ve ter kokusu burnunu tırmalıyordu, yoğun ve ekşiydi. Ağzı kurudu, midesi şiddetli bir şekilde kasıldı. Nefes almaya, yutkunmaya çalıştı ama sanki boğuluyormuş gibi hissediyordu; bu manzarada, bu kokuda, burada mahsur kalmış insanların çokluğunda boğuluyordu.

Hayır, insanlar değil—Periler. Yüzlerce, belki de binlercesi hayvanlar gibi hücrelere tıkılmıştı. Elara'nın kalbi tekledi, sonra çılgın bir ritme girdi, boğazında hissedebileceği kadar hızlı çarpıyordu.

Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir ki?

İki büklüm oldu, boğazında yükselen safrayı fiziksel olarak bastırmaya çalışır gibi elini ağzına bastırdı. Çektikleri acının büyüklüğü dayanılmazdı.

"Gel," diye ısrar etti Greenheart, şimdi onun önünde durarak, ama kadın başını sallayarak hareket etmeyi reddetti. Duvara yaslandı, ancak koruyucu büyüler tenine çarptığında ve vücudunda keskin bir acı hissettiğinde irkilerek öne doğru sıçradı.

Elara ürperdi ve boğazı düğümlenirken yutkunarak Druid'in bakışlarıyla karşılaştı. "Buraya nasıl geldiler?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

Druid hiçbir şey söylemedi, yüzünde en ufak bir duygu belirtisi bile belirtmedi. Sessizlik kasıtlı gibiydi, sanki Elara'yı kendi sonuçlarını çıkarmaya, önündekinden daha fazlasını görmeye zorluyordu.

Göğsü sıkıştı, elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Neden bana bunu gösteriyorsunuz? Neden beni hücremde iyileştirmiyorsunuz?"

Yeşil Yürek'in gözleri, yaklaşırken okunamaz bir şeyle parıldıyordu, sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Çünkü kimse onlar için hiçbir şey yapamaz. Ama bilmenin, görmenin gücü var. Gizli olanı görmek, gerçeğin yükünü taşımaktır ve bildiğiniz gibi, gerçek kendini belli etmenin bir yolunu bulur." Bakışları, bir saat önce mühürlerin kendini gösterdiği, şimdi ise tekrar etinin içinde gizlenmiş olan Elara'nın göğsüne kaydı.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken, "Gölgede saklanan şey sonsuza dek gölgede kalmaz," diye ekledi. "Işık, kendi zamanında yolunu bulur."

Greenheart'ın eli sıcak ve istikrarlıydı, Elara'yı odadan çıkarıp başka bir kapıdan geçirirken ona huzur veriyordu.

"Revir hemen şurada," diye mırıldandı ama Elara dinlemiyordu. Girdikleri yer, geride bıraktıkları kâbusa hiç benzemiyordu. Sanki mağara duvarları oyulmadan çok önce var olmuş gibi, kadim bir yerdi. Sanki yeryüzünün kendisi burayı kucaklamış, korumuş ve kutsal tutmuştu.

Hava serin, nemli taş kokusuyla ağır ve duvarlara sinmiş tütsü gibi hafif, neredeyse çiçeksi bir iz taşıyordu. Ayak sesleri uçsuz bucaksızlığın içinde kayboldu, ama gücün alçak uğultusu kaybolmadı. Tenine dokunuyor, ince bir titreşim gibi.

Odaya hakim olan dört monolit, yerden adeta pençeleriyle yol açarak çıkmış gibi yükselen devasa taşlardı. Kadınların üzerinde yükselen bu taşlar, bazı yerlerinde pürüzsüz, bazılarında ise pürüzlü ve yaralıydı. Elara gözlerini onlardan ayıramıyordu. Kutsal, dokunulmamış, sanki tanrılar parmak izlerini buraya bırakmış gibiydiler.

Taşlara doğru yaklaştı ve tenindeki o garip karıncalanma hissi şiddetlendi. "Bu nedir?" diye fısıldadı Elara, neredeyse havayı bozmaktan korkarak.

Greenheart'ın adımları bir anlığına sendeledi, sonra kendini zorlayarak hareket etmeye devam etti, sanki sorudan kaçmak istercesine adımlarını hızlandırdı.

"Taşlardan bahsetmeyeceğiz."

"Neden?"

Şifacı ona omzunun üzerinden bıkkın bir bakış attı, ama bakışında başka bir şey de vardı: korku.

Greenheart, dağınık çalışma masasından kalkıp alçak bir taş levhanın kenarında oturan Elara'nın yanına doğru hızla ilerlerken, "Yarayı olabildiğince kuru tutmaya çalışın. Sürekli neme maruz kalmak kabuklanma sürecini engelleyecek ve iyileşmeyi geciktirecektir," dedi.

Revir, kaba işlenmiş duvarlara yerleştirilmiş titrek mumlarla loş bir şekilde aydınlatılmıştı; ışıkları, şıfalı otlar, kurutulmuş kökler ve eski kitaplarla dolu kavanozlarla dolu rafların üzerinde geziniyordu. Topraksı, tıbbi kokular yakınlarda asılı kalmış, Elara'nın boğazını yakıyordu.

Yeşil Kalp bir merhem kabı aldı ve Elara'nın yarasına sürmeye başladı. "Eterik glerle oynanmış yaralar..."

"Biliyorum," diye araya girdi Elara, sesi ifadesizdi. "İyileşmeleri zaman alır ve her zaman iz bırakılır."

Druid duraksadı, sonra başıyla onayladı. "Elbette yle düşünüyorsunuz. Özür dilerim."

Kadın merhemi sürerken Elara irkildi ve acı bir tıslama sesi çıkarmamak için kendini zor tuttu. Dikkatini başka yere çevirdi, bakışları Greenheart'ın yüzüne kaydđ.

Otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu, kapşonunun altından hafđ gri sa telleri sızđyordu. Gözleri yorgunluktan kavrulmuştu, yine de yüzünde kalıcı bir zarafet, inceltilmiş ama silinmemiş sessiz bir güzellik vardı. Elara'nın dikkatini en çok çeken gözleriydi; yorgunluğa rağmen sabit duran, derin, zengin kahverengi gözleri.

Elara'nın bakışları kadının totemine kaydđ. Bir parşmenle sarılmış tanıdık bir ağaç. Aewora.

Güneyli.

"Adınız ne?"

şıfacı onu daha önce bir kenara atmıştı ve o gizemli sözler hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Gölgede kalan şey sonsuza dek gölgede kalmaz.

Belli ki bir ipucu. Ama neye dair?

Kadın duraksadı, parmakları Elara'nın bileğinde hareketsiz kaldđ, yukarı bakarken dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Sonunda, "Saria," dedi.

Keskin bir kapđ alması bakışlarını böldü. Saria merhemi kenara koydu ve kapđya yöneldi. Arkasını döndüğü anda, Elara'nın titreyen parmakları uzandı, kavanozu kaptđ ve kalçasındaki i amaşına sakladı.

Elara'nın avuçlarında ter birikti. Tekrar bir şifacıya ulaşma ihtimali çok düşüktü ve böyle bir yerde, ne kadar küçük olursa olsun, her türlü avantaj büyük fark yaratabilirdi. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmak daha iyiydi.

Saria kapıyı aralayarak mırıldandı, "İki dakika. Size verebileceğim tek süre bu."

Elara yukarı baktığında midesi kasıldı. Avis kapı eşiğinde duruyordu, ifadesi sakindi ve Saria'ya başıyla selam verdi. Ama gözleri Elara'ya kilitlenmişti, onu olduğu yerde adeta donduruyordu.

Saria sessizce dışarı çıktı, kapının kapanma sesi ani sessizlikte fazla yüksek geldi.

Avis yaklaştıkça, Elara'ya hafif bir oîche çiçeği kokusu ulaştı; narin, tatlı, acı verici derecede tanıdık. Koku derinden etkiledi, yüzleşmeye hazır olmadığı bir sancı uyandırdı. Boğazı düğümlendi. Bir zamanlar güvenin, yumuşaklığın kokusuydu bu.

"O-"

"Yapma," diye çıkıştı Elara, kendini kaldırımdan iterek. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ama bakışlarını soğuk tuttu. "Bahanelerini istemiyorum. Dario'yu biliyorum." Bu isim boğazını yaktı. "Üçüncüsü kim?"

"Edgar," dedi Avis, hiç tereddüt etmeden. Yaklaştı, gözleri yumuşadı, kaşları sessiz bir yalvarışla çatıldı. "Onun için yas tutacakmış gibi yapmayacağım ama görmelisin ki, başka seçeneğimiz yoktu." Sesi yumuşaktı, sanki bu, darbenin etkisini azaltabilir, Elara'nın sırtındaki bıçağın acısını biraz daha hafifletebilirdi.

Elara gözlerini kapattı, ama anı yine de aklına geldi—Edgar'ın boynunun aniden ve kesin bir şekilde kırılması. Gözleri birden açıldı, midesi bulanmaya başladı. "Bunu duymak istemiyorum," dedi, öfkeye ulaşmaya çalıştı ama sadece yorgunluk buldu. "Bu oyunu oynamaktan bıktım."

Avis başını salladı. "Keşke bu kadar basit olsaydı. Oyun, oynamaya başlamadığınız sürece bitmez."

"Bu ne demek oluyor ki?"

"Bu, olaya karışmamış gibi davranmanın sizi kurtarmayacağı anlamına gelir. Bu, kuralların sizin bir seçim yapma şansınız olmadan çok önce belirlendiği anlamına gelir."

Elara çığlık atmak, odayı parçalamak, içindeki öfkenin patlayıp yoluna çıkan her şeyi yutmasını istiyordu. Ama yapabildiği tek şey orada öfkeyle durmaktı. Avis'in sözleri anlamsızdı. Daha fazla gizemli saçmalık.

Yanağının içini ısırdı, kan tadını aldı, yumruklarını o kadar sıkı kenetledi ki tırnakları avuç içlerine saplandı.

Avis temkinli bir şekilde öne çıktı. “Yapmam gerekeni yaptım. Dario da öyle. Edgar bizi sana mühür koymaya zorladı. Seni tanımadan önceydi bu —bunun ne anlama geleceğini anlamadan önceydi. Edgar... artık seninle başa çıkamıyordu. Yaşlanıyordu ve sen, Elara, güçleniyordun. Onun kontrol edemeyeceği kadar güçlüydün.”

“Yani onun beni kafese kapatmasına yardım ettin mi?” Elara’nın sesi buz gibiydi, kesebilecek kadar keskin. “Her ne zaman yanıma yaklaşırsan, bana dokunsan...” Dario’nun öpücüğünün hayaleti dudaklarına bastırılmıştı, his sanki az önce olmuş gibi kalmıştı. Ellerin baskısı, yüzünü o kadar şefkatle kavraması...

“Sizi korumak için yaptık,” dedi Avis. “Edgar, içindeki gücü dizginleyerek sizi daha büyük bir tehlikeden koruduğumuzu bize temin etti.” Duraksadı, elleri yanlarında yumruk haline geldi. “Size asla acı vermek istemedik.”

Elara'nın göğsü sıkıştı. Onlardan gelen her anı, her dokunuş, her kelime artık kirlenmiş, çarpıtılmış ve zehirlenmiş gibiydi. İçindeki acı dayanılmazdı, kaburgalarının basınç altında kırılacakmış gibi hissettiren, yakıcı bir zonklamaydı. Dişlerini sıktı, boğazını sıkan öfkenin arasından kelimeleri zorla çıkardı. "Dario nerede?"

Boğazı düğümlendi. "Senin gittiğin günden beri onu görmedim."

"Koştun mu?"

Avis acı dolu bir ifadeyle başını salladı. "Hayır. Yanında hiçbir şey almadı. Seni bulmaya gitti... ve bir daha geri dönmedi."

Elara arkasını döndü, gözlerini sımsıkı kapattı. Ölmüş müydü? Hiçbir şey hissetmemeliydi—hissetmek istemiyordu. Ama Dario'nun cansız ve soğuk bir yerde yatıyor olması düşüncesi...

Tanrım, neden hâlâ umursamıştı?

Yumruklarını sıktı, kafasını duvara vurmaya çalıştı, içindeki karmakarışık duyguları bastırmak için her şeyi yapmak istedi. Öfke, acı, suçluluk... hepsi çok fazlaydı.

“Elara, fazla zamanım yok.”

Avuç içlerini gözlerine bastırdı, bir kez nefes aldı ve döndü; gözleri Avis'e dikildi.

“Sessiz ol. Başını öne eğ. Sorun çıkarma,” dedi Avis, bakışlarını kapıya çevirerek, sanki her saniye önemliymiş gibi. “Algernon seni buradan

çıkarmaya, eve geri götürmeye çalışıyor.”

Elara'nın dudakları acı bir gülümsemeye kıvrıldı. "O yer benim evim değil."

“Buradan daha iyi,” dedi Avis gergin bir şekilde, sesi titriyordu, sonra durakladı, gözlerini kısa bir süre kapattı. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşaktı ama yoğunluğu azalmamıştı. “Osin’in neler yapabileceğini hayal bile edemezsin... O’nun, kendisine karşı çıkanlara yaptıklarını...”

Kapı gıcırtyla açıldı ve Saria içeri girdi, iki muhafız da onu yakından takip ediyordu.

"Yardımanız için teşekkür ederim, Şifacı Hartwell," dedi Saria yumuşak bir sesle, kibar ama kararlı bir tonla. "Bundan sonrasını ben halledeceğim."

Avis başını hızlı ve kontrollü bir şekilde eğdi. "Elbette," dedi, sesi sakın ve hiçbir şey belli etmiyordu. Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitmeye başladı. Ancak kapıya ulaştığında tereddüt etti ve Elara'ya baktı.

Gözlerinde bir şey parladı. Belki başka bir uyarıydı. Kesinlikle hüzün. Sonra Avis arkasını döndü, ayak sesleri koridorda kayboldu ve yokluğunda oda daha da soğuklaştı. Çiçeklerin hafif kokusu hala havada asılıydı, orada bulunduğu tek izi buydu.

Anne onu kurtarsın, bu kötü muameleden çok bıkmıştı.

Elara kendini doğrulttu, Saria'nın neredeyse fırlattığı giysi yığınının sıkıca tutunurken çenesini sıktı. "Şifacının emri."

Hücreye vardıklarında, kadın adeta bir kargo gibi içeri sürüklendi. Kapı çarparak kapandı, demir taşa sürtündü, koruyucu büyüler alevlendi, eter havada öfkeli eşekarısı gibi vızıldadı.

Çenesini kaldırdı, gözleri alev alev yanarken muhafızların yüzlerini ezberledi. Biri yarı ölü, solgun ve sivilceliydi, sanki bir hasta yatağından çıkmış gibiydi. Diğer ise bir kemirgen gibi titrek, gözleri her yere fırlıyordu. Onları aklına kazıdı, kendisine el uzatmaya cüret eden alçakların giderek uzayan listesine ekledi.

Uzaklaşırken ona bir bakış bile atmadılar, sanki orada yokmuş gibi kendi aralarında konuşmaya devam ettiler, kaba kahkahaları tünelde yankılandı.

Elara, daha önce sakladığı küçük merhem kavanozuna bastırıldığı kıyafetleri beline daha sıkıca sardı. Saria kumaşın altındaki garip çıkıntıyı fark etmiş olsa bile, tek kelime etmemişti. Ve şimdi, Elara, onu gizlice kaçırmanın heyecanıyla kalbi hala hızla çarparken, şifacının, eğer sormayı akıl etmiş olsaydı, merhemi ona vermiş olabileceğini düşünmeden edemedi.

Elara yerden kalkarak, kimsenin izlemediğinden emin olmak için gözlerini etrafta gezdirirken, giysi yığınının karyolaya koydu. Önce pantolonu kaptı ve tek bir hareketle giydi. Yumuşaktı, haftalardır, belki de aylardır giydiği her şeyden daha kalındı. Hızlı bir çekişle ince iç gömleği çıkardı ve tuniğe uzandı, ardından hafif bir biberiye ve nane kokusu taşıyan kalın, örgü yün kazağa uzandı.

Koku onu aniden durdurdu.

O kadar küçük, basit bir şeydi ki, onu kısa bir an için sakinleştirdi. Kutsal mekândaki odasını, pencereye astığı otları ve güneşin perdelerden süzülüşünün o nazik halini hatırlattı. Ve bir anlığına, o duyguyu neredeyse yeniden hissedebiliyordu. O güvenlik hissini.

Elara gözlerini kapattı. Kutsal Alanın aslında hiçbir zaman gerçekten güvenli olmadığını biliyordu. Gerçek anlamda değil. İnanmak istediği şekilde değil. Her şey bir yalandı; gözlerinin üzerindeki perde yırtılmadan önce tutunduğu kırılğan bir yanılsamaydı.

Yine de, bir an için güvende hissetmişti ve içinin bir kısmı o yalanı özliyordu.

Çoraplar en son geldi. Yine yün. Yumuşak ve sıcak, beşiğe oturdu ve teker teker giymeye başladı. Çorapların verdiği hisle, soğuk ve ağrıyan ayaklarını anında nasıl ısıttıklarıyla neredeyse ağlayacaktı. Ama ikinci çorabı giyerken, parmak uçlarına sert, cam gibi pürüzsüz bir şey bastı.

Birden durdu, sonra çorabı yırtıp çıkardı ve parmakları içeride küçük ve sert bir şeye değene kadar elini içine soktu. Bir şişeydi.

Şişenin kapağını açarken nefesi kesildi, elleri titriyordu. İçinde sıkıca sarılmış bir parşömen parçası vardı. Onu açtı, içinden kayıp düşen minik hapı neredeyse elinden düşürüyordu.

Gözleri, not kağıdına aceleyle karalanmış kelimeleri taradı: “Sinyali bekle, üçer üçer geliyorlar, sonra bunu yut. Etkisi başladığında bir izleyici kitlen olduğundan emin ol. Tiyatral hareketlerden geri durma.”

Hapı incelerken omurgasında bir ürperti hissetti. Günün daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü. Elara derin bir nefes aldı, notu hapın bulunduğu şişeye geri koydu ve cebine sıkıştırdı.

Çorabını tekrar giyerken arkasından alçak, yankılı bir hırıltı duyuldu ve birden donakaldı. Elara döndü ve göz göze geldiği periyle karşılaştı. Bakışları, onu baştan aşağı süzdü ve teninde ürpertiye neden olacak kadar uzun süre gözlerinde kaldı.

"İyi iş çıkardın, Tank yeh.7"

Elara, yaşadığı her şeye rağmen kahkaha attı. Başını salladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, eli göğsüne bastırdı ve kalbinin derisinin altında çılgınca attığını hissetti. "Elara," diye kendi kendine isim verdi.

Kaşları çatıldı, bakışlarında bir soru işareti vardı. Kadın elini uzatarak onu işaret etti. "Reynnar?" diye sordu. Adam yavaşça başını sallayarak tahminini doğruladı.

"İlyas?"

Onun adını taklit etme girişimi, kadının tüylerini diken diken etti, kalbinde garip bir heyecan dalgası yarattı.

"Evet."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Elíara."

Sözleri her zamanki gibi anlaşılmazdı, ancak ifade ettiği duygu diller arasındaki uçurumu kapatmış gibiydi ve o alanda garip, derin bir bağ yeşerdi.

"Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Reynnar."

Loş ışıktaki bembeyaz parlayan gülümsemesi, sivri dişlerinin uçları gizli hançerler gibi ışıldadı. Göğsünde bir sıcaklık uyandı; soğuk taş, demir parmaklıklara ve belirsiz bir geleceğin gölgesine karşı beklenmedik bir kor gibi.

Reynnar hücrelerine girmeden önce ona son bir kez bakarken, şişe bacağına yaslanmıştı. Elara'nın göğsünde bir umut ışığı parladı.

Bu perişan yerde yalnız değildi.

BöLüM 23

Zaman sınırlarını yitirmişti; gündüz geceye, gece tekrar gündüze karışıyordu, ta ki her şey sonsuz bir gri alan gibi hissedilene kadar. Elara, Reynnar'ın yanında, aynı mekânı paylaşan hayaletler gibi günlerini geçiriyorlardı.

Hayat, uyuşturan bir rutine, sıradan işlerin sürekli bir döngüsüne dönüşmüştü; arada bir gelen ve açlığı gidermeye yetmeyen yemeklerle kesintiye uğruyordu. Hapishanenin içinde tepsilerin metalik sürtünme sesleri ve yorgun ruhların ayak sesleri ile müjdelenen gardiyanların ara sıra görünmesi, onun gerçekliği haline gelen monotonluktaki tek değişiklikti.

Her esire iki kova tahsis edilmişti: biri tuvalet ihtiyacını gidermek için, diğeri ise yıkanmak için; bu durum hem aşağılayıcı hem de iğrençti. Banyo için verilen su her zaman kirli ve soğuktu ve Elara ne kadar şiddetle ovunursa ovunsun, her yıkama girişimi kiri daha da derine işliyordu. Aynı kirli, ter içinde kalmış kıyafetleri tekrar giydiğinde, sanki asla o pislikten—ya da utançtan—kurtulamayacakmış gibi hissediyordu.

Ve Elara gerçekten de utanç duyuyordu. Hem de çok fazla. Yüzüğü Muhafızların arasına getirerek onları tehlikeye attığı için utanç, Edgar'ın ölümündeki rolü için utanç, kendisinin olduğundan başka bir şey olabileceğini sanarak kendini kandırdığı için utanç. En karanlık günlerinin geride kaldığına inanmak ne kadar aptalca, ne kadar acı verici bir naiflikti.

Hücresi her anlamda bir hapishaneydi. Saçları kafasına yapışmış, kıyafetleri tenine yapışmış ve hiç geçmeyen bir nemle doluydu. Sürekli sürtünmeden bileklerinde ve ayak bileklerinde yaralar oluşmuş, şişmiş ve kabarmış parmaklarında ise yaraların başlangıcı vardı. Vücudunun her

santimi yavaş yavaş çürüyormuş gibi hissediyordu, bu da uyumayı imkansız hale getiriyordu.

Gecelerini bir o yana bir bu yana dönerek, asla gelmeyen en ufak bir teselli arayışıyla geçiriyordu. Zayıf el feneri ışığı duvarlarda titreyerek ona oyunlar oynuyor, gölgeleri görüş alanının hemen dışında gizlenen canavarlara dönüştürüyordu. Ama onu hapseden sadece duvarlar değildi; her şeyin ezici tekdüzeliği idi. Günler geçiyor, hiçbir şey değişmiyor, hiçbir şey dönüşmüyordu. Tekrar, parmaklıklardan, taştan daha kötüydü. Bir zamanlar olduğu her şeyin yavaş yavaş ölümüydü bu. Ruhunun aşınmasıydı.

İlk günlerde, Godfrey'den herhangi bir iz bulmak için hapishaneyi didik didik aradı, onu bir anlığına bile olsa görebilme umuduna tutundu. Hatta Saria ile tekrar görüşme talebinde bulundu, bu sayede Çukur'un daha fazlasını görme ve zihninde haritasını çıkarma şansı bulabileceğini umdu. Ama haklıydı; burada bir şifacı görmek nadir bir ayrıcalıktı, hatta hasta ve ölmekte olanlar bile bu ayrıcalığı elde edemiyordu. Her gün, hava ölüm kokuyordu ve bu sefil yerden çok sayıda ceset taşınıyordu. Neredeyse her zaman, bu cesetler perilerin tutulduğu tünelden geliyordu.

Her gece, saat gibi, Elara'nın zihni bağlama ritüeline geri dönüyordu. Avcı'nın mührünün nasıl onun emrinde olduğunu, onu nasıl elinde tuttuğunu, kontrolünün altında onun gücünün nasıl titreştiğini hissediyordu. Bu sarhoş edici bir duyguydu. Ama şimdi, Avis'in bahanelerini duyduktan sonra, ağzında acı bir tat kalmıştı. Ne hissedeceğini bilmiyordu. Edgar onlara onu kontrol etmelerini mi emretmişti? Tamam. Ama en azından ne yaptıklarını söyleme nezaketini gösterebilirlerdi. Açıklayabilirlerdi. Anlamasını sağlayabilirlerdi. Bunun yerine, yalanlarının arkasına saklandılar, kendilerini korudular ve onu her şeyi bir araya getirmeye, karanlıkta çürümeye bıraktılar.

Saatlerce yorganın altında kıvrandıktan sonra, Elara sonunda pes eder, kendi içine kapanır, dizlerini göğsüne çekti. Uyku ele geçmezdi, her zaman ulaşılmazdı, bu yüzden o sonsuz geceleri bildiği tek yolla, ritüelleştirilmiş kontrolle onu kovalayarak geçirirdi. Tekrar tekrar, o tanıdık zihinsel yolda yürür, mühürlerin herhangi bir izini arar, kendini zorlar ve sonunda yorgunluk onu dibe çekti. Ama rüyalarında bile o gücün, o kör edici ışığın anısı sürekli tekrar ediyordu. Tamamen içgüdüsel, anın sıcaklığında alevlenen bir dürtüydü. Ve şimdi, onu nasıl geri çağıracağına dair en ufak bir fikri yoktu.

Reynnar ile kurduğu kırılğan bağ, ona kafesinin dışındaki dünyayla ufak bir temas imkanı sunuyordu. Çok fazla bir şey değildi, ama onu bağı tutuyor, tamamen umutsuzluğa sürüklenmesini engelliyordu. Bunun yanı sıra, kış için fındık biriktiren bir sincap gibi bilgi kırıntıları toplayan uzman bir gözlemci haline geldi. Parçalı fısıltılardan karanlıkta bedenlerin hafifçe kıpırdamasına kadar, buranın perilerle dolu olduğunu anladı.

Onlardan çok fazla var.

Hapishanenin isyancılarla dolu olduğunu sanmıştı hep, oysa burada tutsak olan tek insan kendisi gibiydi.

Birlikte seyahat ettiği o küçük Muhafızlar grubunu hatırladı ve midesindeki düğüm daha da sıkılaştı. Hayatta kalmışlar mıydı? Şüpheleri doğruysa—eğer Osin o hançeri kullanmış, gölgelerini zihninin içine göndermiş, anılarını didik didik etmişse—o zaman onları görmüştü. Yüzlerini görmüş, hepsini işaretlemişti. Hain prens, diye çağırmıştı Dominic. Elara'nın kalbi sıkıştı. Sadece hayatta kalmış olmalarını umabilirdi.

Ama umut, özellikle böyle bir yerde, ince ve kırılğan görünüyordu.

Her gece tünellerde işkence dolu çığlıklar yankılanıyordu. Bazı zamanlarda ses o kadar dayanılmaz oluyordu ki, Elara ancak kendi içine kapanıp hıçkırma hıçkırma ağlayabiliyor, sonunda yorgunluktan huzursuz bir uykuya dalıyordu.

Reynnar ise asla pes etmedi. Geceler boyu, taştan oyulmuş gibi, hücresinin önünde hareketsiz durdu. Gözleri hiç kapanmadı, bedeni yorgunluktan çökmedi. Her çığlığı, her feryadı, sanki içine saplanan bir bıçak gibi hissedebiliyormuş gibi sessizce öylece kaldı. Elara, onu neden diğerlerinden ayrı tuttuklarını, hücresinin neden neredeyse terk edilmiş bu tünelde olduğunu anlayamıyordu. Ama belki de amaç buydu; çarpık bir işkence biçimi, halkının acılarını dinlemesini sağlamak, onlara ulaşamayacağını, yardım edemeyeceğini bilmek.

Osin'in bu cüretkarlığı onu şaşırtmıştı. Annelerin öfkesini neden göze alsın ki?

Latheria'nın esir perilere ne ihtiyacı vardı?

Ve hepsinden de endişe verici olanı, bunu nasıl başarmıştı?

Bu mümkün olmamalıydı. Ana Tanrıçalar, iki ırktan hiçbirinin diğerinin diyarına geçemeyeceğine karar vermişti. Yine de, işte oradaydılar, varoluşlarının yasalarına meydan okuyorlardı. Ve Elara, bunun nasıl olduğunu çözmeye kararlıydı.

Elara uykuya daldığında ise garip, rahatsız edici rüyalar görüyordu. Bunlar kâbus değildi, ama ona aynı şekilde köksüzlük hissi veriyordu. Nehir ruhunun ona verdiği vizyonlar gibi; uçup giden görüntüler, ulaşamayacağı bir şeyin parçaları. Kendini sürüklenmiş, adını koyamadığı bir şeyi arıyormuş gibi hissediyordu.

Ve sonra, her zaman o.

Avcı.

Her gece.

Bazen, mahkeme salonunda, yaşına göre çok bilge bakışlarla duran bir çocuk olarak görünüyordu. Başka zamanlarda ise, ormanda yolunu açan, arkasındaki çıtırdayan alevler sanki sadece ona cevap veriyormuş gibi görünen bir savaşçı olarak görüyordu onu. Ama onu en çok rahatsız eden diğer görüntüydü: diz çökmüş, küllerle çevrili, boş ve bekleyen gözleri ona dikilmiş adam.

Her uyandığında kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, teni terden sıırıslam oluyordu. Rüyalar onu o kadar sarsıyordu ki, kendine gelmek için hücreesindeki bulanık, pis suya doğru sendeliyordu. Ama bu da hiçbir işe yaramıyordu.

Sabahları, ilk nöbetçi grubu dişleri kıracak kadar sert ekmeklerin yanında şüpheli, balık kokan bir çorba dağıtırken, Reynnar sessizce yemeğinin bir kısmını soğuk zeminde ona doğru kaydırırdı. Ona kendisinden daha çok ihtiyacı olduğunu düşünüyor gibiydi. Bir süre sonra, itiraz etmeyi bıraktı ve yemeği kabul etti.

Birlikte geçirdikleri sabahlar, hapis hayatlarında adeta kutsal bir rutin, sessiz bir birliktelik haline gelmişti. Onun sesi onun şafağı olmuş, ana dilinin egzotik ritmi yıpranmış kenarlarına bir teselli büyüğü örmüştü. Anlattığı hikâyeler, anlaşılmaz olsalar da, tercümeye ihtiyaç duymayan bir güzellik taşıyordu; ritimleri, onu hapsedildiğinden beri bilmediği bir huzura kavuşturan bir ninni gibiydi.

Karşılığında, Aewora'nın yükselen dağlarının hikâyelerini fısıldardı; Kutsal Alan'da saatlerce vakit geçirip, güneşin altın rengi zirvelerini nasıl aydınlattığını izlediğini ve Latheria'nın tamamını tek bir bakışta yakalayabilmek için onlara tırmanmayı hayal ettiğini anlatırdı. Okyanusa duyduğu özleminden, uçsuz bucaksız maviliğe duyduğu çekimden bahseder, dalgaların altına dalıp vaat ettikleri tatlı özgürlüğü tatmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdi.

Reynnar dikkatle dinledi, gözlerini ondan ayırmadı, yumuşak, empatik mırıltılar ve sessiz gülümsemelerle onu yere sağlam basmasını, karanlığa kayıp gitmesini engelledi. Kendini kaybetmenin çok kolay olacağı bir yerde, onun istikrarlı varlığı onu gerçek bir şeye, hâlâ umut gibi hissettiren bir şeye bağlı tuttu.

Esaretin dördüncü veya beşinci haftasında—Elara emin olamıyordu—gardiyanların Reynnar'ı hücrelerinden sürükleyerek çıkardığını dehşet içinde izledi. Kısa süren direnişi neredeyse hiçbir fark yaratmadı, bir anlık direniş kıvılcımını çıkıttığı kadar çabuk söndü. Onlara durmalarını söylemiş, ilk sabah Reynnar'ın ona yaptığı gibi parmaklıklarını sallamıştı. Ama Elara, diğerlerinin neden sessiz kaldığını, neden müdahale etmediklerini çabucak öğrendi.

Çünkü burası, seslerin yaralı dudaklarda boğulduğu bir yerdi.

Malak hücrelerine dalmış, yalvarışını acımasız bir tokatla kesmiş, başını yana savurmuş, çenesinde şiddetli bir acı patlamasına neden olmuştu. Kendine gelemeyen, botu kaburgalarına saplanmış, nefesini kesmiş ve onu yerde kıvrandır halde bırakmıştı. Tek kelime etmeden dışarı fırladı ve ardından gelen zonklayan sessizlikte, soğuk bir gerçek onu sardı.

Osin onları sadece kafese kapatmakla kalmamış, bir şekilde perilerin güçlerini de ellerinden almıştı.

Reynnar'ın sözleri kadimlerin gücüyle dolu olmalıydı, ama boş, anlamsız, haklı olarak ona ait olan o özden yoksun kalmıştı. Ama bu sadece o olamazdı; hepsi olmalıydı. Osin, her bir perinin doğuştan gelen hakkını elinden almış, onları zincirlerine karşı güçsüz, sadece birer kabuk haline getirmişti.

Reynnar'ı kırık dökük ve yaralı halde hücrelerine geri attıklarında, Elara gözlerini ondan ayırmamak için kendini zor tuttu, kaçmaya çalışan hıçkırığı yuttu. Vücudu, derin mor, siyah ve mavi lekelerle kaplı, çektiği acıların bir haritasıydı; her iz, çektiği işkencenin çılgınlıklarını atıyordu. Onları ayıran parmaklıkların yanında durdu, sanki aralarındaki mesafeyi bir şekilde kapatabilecekmiş gibi soğuk demire sıkıca tutundu ve çaresizce nefes almak için mücadele ederken, göğsünün düzensiz bir ritimle inip kalkmasını izledi.

Zaman çok yavaş geçiyor, saniyeler ağır ve acı vericiydi, sonunda kıpırdandı.

Ama bakışları onunkilerle buluştuğunda, ifadesinde bir kırılma, daha önce olmayan derin bir çatlak izi vardı. Ve onu böyle görmek, onun içinde

de bir şeyleri kırdı.

Gözleri buluştu, paylaşılan acının sessiz bir alışverişiyle kilitlendi, ta ki adam acı içinde santim santim kendini kadının diz çöktüğü yere doğru sürükleyene kadar.

Elara'nın sunabileceği tek şey, parmaklarını saçlarının arasından geçirip ulaşabildiği yaralara merhem sürmek gibi ufak bir teselliydi. Bu hareket, çektiği acının büyüklüğü karşısında son derece yetersiz ve acınasıydı.

Ama eli ona dokunduğunda, gözleri kapandı, çatlamış dudaklarında acı dolu bir gülümseme belirdi, ağzındaki yara yeniden açıldı. Ve o anda, anladı. Görmezden gelemeyeceği bir güçle onu vurdu; amacı, yolu, bildiği her şeyin ötesine geçen keskin bir netlikle kristalleşti.

Bu sadece acısından kaçmak ya da özgürlüğü bulmakla ilgili değildi. Bu, onlar hakkındaydı—Periler, Reynnar, tıpkı kendisi gibi Osin'in gücü altında ezilen herkes. Çok uzun zamandır sessizce savaşmış, kendi acısının içinde hapsolmuş, etrafındaki dünyaya karşı duyarsızlaşmıştı.

Onların acısı kendi acısını yansıtıyordu, ama Reynnar'ın varlığı daha derin bir şeyi harekete geçirdi; kendi başına savaşırken hiç hissetmediği bir şeyi. Ona artık bu savaşta yalnız olmadığını hatırlattı. Karanlıktan çıkmak için tırnaklarıyla yol açan tek kişi o değildi.

Ve bu her şeyi değiştirdi.

Yani, Osin'in oyununu oynayacaktı. Öğrenecek, gelişecek ve sonra oyunu tamamen tersine çevirecekti.

Onlardan bunun bedelini ödetirdi.

Hepsi birden.

BöLüm 24

Elara, dudaklarını ince bir çizgiye büzerek Reynnar'a kararlı bir bakışla, "Yimeyeceğim," dedi. "Yemek yemen gerekiyor."

Sanki önceden planlanmış gibi, kahvaltıları metalik bir gürültüyle geldi, az miktardaki yemek hücrenin zeminine gelişigüzel atıldı. Ve tahmin edilebileceği gibi, Reynnar kendi porsiyonunu ona doğru itti.

Bir önceki gece, hücrelerine geri atıldıktan sonra hiçbir şey yememişti. Geceyi parmaklıkların yanında uzanmış geçirmişti ve kadın onu bütün gece izlemişti; göğsünün düzenli inip kalkması ona tek teselli kaynağı olmuştu. Sabah olduğunda, çenesinde koyu bir morluk belirmişti, şişmiş ve iltihaplanmıştı.

Bu durum, yemeğin dokunulmamış olmasını açıklıyordu. Ama Elara onun bir lokma daha kaçırmasına izin vermeyecekti. Her lokma, onun hayatta kalmasıyla kalmaması arasındaki fark anlamına gelebileceğinden, buna izin veremezdi.

"İyileşmen için buna ihtiyacın var," diye ısrar etti, sesi soğuk hücre havasında yankılanırken, domuz ayağı ve patates güveci gibi görünen yemeğin kendi porsiyonunu ona doğru itti. En azından bu yemek doyurucuydu. Ona iyi gelecekti.

Reynnar, loş küre ışığının altında onu inceledi. Dudak kenarındaki çekingen gülümseme belirmeden önce, yüzündeki her ifade değişikliğini tartıyor gibiydi; bu gülümseme dudağındaki kabuğu çatlatıp taze bir kan damlası akıttı.

"Keşke patronluk taslarken de bu kadar sevimli olsaydın, yapardım."

Reynnar sonunda bir lokma alırken, nefes nefese onu izledi. Omuzlarındaki gerginlik biraz olsun hafifledi. Ancak o zaman kendi kaşığını kaldırdı, ancak boğazındaki düğüm her yutkunmayı taş gibi hissettiriyordu.

Yemek yerken hareketlerini takip etti, son lokmasını bitirdiğinde rahatlama hissetti. Tepsiyi kenara itti ve gerindi, göğüs ve karın kasları gerildi; bakışları bir anlığına fazla uzun sürdü. Gözlerini kaçırdı. Artık onu gömleksiz görmeye alışmıştı, ama bu onu dikizlemesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Bazen dikizlememek zor olsa bile.

Arkasına baktığında Reynnar gülümsüyordu; sevdiği o yarım gülümseme, dişlerinin sadece en ufak uçlarını gösteren gülümseme.

Elara, merakına yenik düşerek dişlerini işaret etti. "Bunlar... bunlar ne işe yarıyor?"

Geceleri yolcuları takip edip hem insanlardan hem de hayvanlardan can emen siyah köpekler olan gwyllgi'ler hakkında hikâyeler duymuştu. Onun dişlerine baktığında bu hikâyelerde bir gerçeklik payı olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Reynnar onun hareketini taklit etti, parmakları dişlerinden birine dokundu, gözleri neredeyse oyunbaz bir ifadeyle parlıyordu. "Bunları merak mı ediyorsun? Savaşta, bunlar eti kavramak için tasarlanmıştır - tam burada.10" Boynuna dokundu. "Kanın en hızlı aktığı yerde. Hızlı, etkili - yakın dövüşte bir bıçaktan daha kullanışlı.10 Ama başka şekillerde de kullanılabilirler,10" diye ekledi, sırtışı daha da derinleşerek. "Savaşmak için değil... ya da en azından düşündüğün şekilde değil.10"

Elara gözlerini kırıştırdı. "Çok fazla kelime kullandım." Güldü, başını salladı ve dudaklarında onunkine benzer küçük bir gülümseme belirdi. Ama sonra, aniden bir ışık parlaması dikkatini çekti; hücrelerine doğru süzülen başıboş bir ışık topu.

Bir anda ayağa kalktılar. Ne—

Küresel cisim havada hafifçe parıldayarak süzülüyordu; karanlıkta amaçsız yıldızlar gibi Çukur'da dolaşan binlerce cisimden biriydi. Ama asla hücrelere girmiyorlardı. Asla. Soluk ışık titriyordu, tam önünde dururken kaba işlenmiş zemine garip gölgeler düşürüyordu. Bir ürperti tenini sardı, nefesi hızlandı.

"Geri dön, Elíara.11"

Şaşkınlığından sıyrıldı, içgüdüsel olarak küreden geriye doğru bir adım attı, ancak adımını tamamlayamadan donup kaldı. Ona doğru döndüğünde

kalbi kulaklarında daha da hızlı atıyordu. Bu sinyal olabilir miydi? Bunca zamandan sonra? Bu düşünce damarlarında buz gibi bir soğukluk yarattı. Haftalar önce pes etmişti. Hapı topuğunun altında sayısız kez ezmeye çalışmıştı. Ama bir şey—içindeki küçük, inatçı bir parça—onu bunu yapmaktan alıkoymuştu. Onu bekletmişti.

Küresel cisim bir, iki, üç kez daha parlak bir şekilde yanıp söndükten sonra hücrelerinden fırlayıp, geldiği gibi hızla kayboldu.

Sinyal üçer üçer geliyordu. İşte buydu.

Elara'nın elleri titriyordu, gözleriyle Çukur'un merkezine doğru baktı. Muhafızlar orada toplanmaya başlamış, zırhlarının şıkırtısı eşliğinde gülüyor ve bugün hangi mahkumun ilk önce teslim olacağına dair bahisler oynuyorlardı.

Gözü seğirdi.

Notta açıkça belirtilmişti: Etki başladığında mutlaka bir izleyici kitlesi olsun.

Vardiya değişiminden hemen önceydi; tek fırsatı buydu. Belki on dakikası vardı, daha az. Elara, Reynnar'a baktı, dudaklarını ısırırken sinirleri gerilmişti. Keşke onu uyayabilseydi.

Bakışları, sanki olacakları önceden hissetmiş gibi, sabit bir şekilde onun gözlerine kilitlenmişti. Tanıdık yoğunluk orada yanıyordu ve o da ilk gün yaptığı hareketi tekrarladı; yüzünü işaret etti. Bir işaret. Anlayacağı bir işaret.

Reynnar hareketsiz kaldı. Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. Sonra dudakları yavaş, şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Tüm vücudunda bir ürperti hissetti.

"Av değilim." diye fısıldadı aralarındaki boşluğa.

Kalbi gümbür gümbür atan Elara, hücrenin kenarına doğru çekildi, koğuşlardan uzak durmaya özen gösterdi. Bakışları parmaklıkların yanındaki duvara, ilk haftasında bulduğu gevşek taşa kaydı. Şişe hâlâ oradaydı. Bekliyordu.

Notu kim bırakmışsa—büyük ihtimalle Saria, ama Avis de aklına gelmişti—ondan gizemli bir hapı güvenmesini mi bekliyordu? Neredeyse alay edecekti. Güven, artık karşılayamayacağı bir lükstü. Kanıt olmadan asla.

Yine de bu, onun oyuna katılamayacağı anlamına gelmiyordu. Bakalım oyun nereye götürecek.

Kendi şartlarına göre.

Gösteriştten çekinmeyin.

Ah, onlara harika bir gösteri sunardı.

Elara parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, birkaç tokasını çıkardı ve soğuk metal tokaları cebine koydu. Saçları omuzlarının üzerinden dağınık dalgalar halinde döküldü. Tunikini çıkardı, kumaşı buruşturdu, sonra pelerinine uzandı. Eli kenarında, son sıcaklık kırıntısında oyalandıktan sonra, pelerini omzundan çekti.

Yırtık kumaş üzerinden düşerken yüzünü buruşturdu ve içeri sızan soğuğu umursamadan omuzlarını dikleştirdi.

Odak.

Boğazını temizledi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi, başını geriye doğru eğdi ve yüksek sesle, bilerek detone bir şekilde şarkı söylemeye başladı.

"Aşağı sokakta tanıdığım bir adam vardı, nefesi berbat kokardı, çorapları güzeldi, kadınlardan, zenginlikten ve şöhretten övünürdü ama kendi adını bile hatırlayamazdı."

Elara kahvaltısından kalanları kaptı ve tuniğinin önüne döktü, yağlı karışımı kumaşa bulaştırdı. Tabağı taşa çarptı—çat. Tekrar. Daha sert. Sonra da parmaklıklara çarptı, olabildiğince gürültü çıkararak parmaklıkları salladı.

Onların onun aklını kaçırdığını, delirdiğini düşünmelerini istiyordu. Şarkı söylemeye devam ettikçe hareketleri daha da kontrolden çıktı, düzensizleşti.

"Üzerinde bira lekesi olan gömleği ve yüzündeki kirle, sanki buranın sahibiymiş gibi etrafta dolanırdı, bir üç düşesle yattığını iddia ederdi, ama işin aslına bakılırsa, bir ağaç gibi solardı."

"Kapa çeneni aptal kadın! Ölmek üzere olan bir keçi gibi ses çıkarıyorsun."

Malak.

Elara durmadı. Gözlerini ona dikti, abartılı bir çılgınlıkla gözlerini kocaman açtı ve şarkının geri kalanını tüm gücüyle söylerken, her kelimesinde teneke tabağı taşa vuruyordu.

"Öyleyse, hayatın bir karmaşa olduğu ve bizlerin de öyle olduğumuz için, aklını kaçırmış adamlar için bir kadeh kaldıralım; en azından biz bedava sarhoş olana kadar içiyoruz!"

"Aklını kaçırmış," diye mırıldandı bir başka gardiyan ve çok geçmeden küçük bir grup gardiyan hücresinin önünde toplandı. Kollarını kavuşturmuş,

silahları yanlarında gelişigüzel sallanır halde orada duruyorlardı, sanki gülmek mi yoksa endişelenmek mi gerektiğine karar veremiyorlarmış gibi. Elara onlara aldırış etmedi, ancak gözünün ucuyla Reynnar'ı sessizce izlerken gördü. Muhtemelen o da Elara'nın aklını kaçırdığını düşünüyordu.

Şarkıya baştan başladı, kıyafetlerini çekti, her satırda sesi yükselirken deli bir kadın gibi gözlerini devirdi. Ama tüm bu oyun boyunca, içinden bir şeyler burkuluyordu. Karnında keskin bir acı, derinden bir sızı.

Avis. O gece. Birlikte iyice sarhoş oldukları tek gece. Algernon'un viskisini gizlice içmişler, nefes alamayacak kadar çok gülmüşler, sadece içkiden değil, her şeyden sarhoş olmuşlardı. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Anı, davetsiz bir şekilde aklına geldi ve onu sertçe söndürdü. Dokunamayacağı derin bir yere gömdü.

Muhafızlardan biri kendi kendine, "Belki de Saria'yı çağırmalıyız," diye mırıldandı. Elara bu sözleri duydu ve performansını daha da yükselterek sesini tam bir feryada dönüştürdü.

Evet, diye düşündü. Şifacıyı çağır. O lanet olası şifacıyı çağır.

"Yapamam. Bugünlük dışarıda," diye mırıldandı Malak, sözleri kendi sesinin gürültüsünü zar zor bastırarak.

Kahretsin. Kahretsin.

Notun Saria'dan gelmemiş olması mümkün mü?

"Bundan sonrasını ben halledeceğim."

Başını birden kaldırdı, ses omurgasından aşağıya buz gibi saplandı. Avcı, girişte, tam zırhıyla, maskesi yerinde, o korkunç, sarsılmaz sakinliğiyle duruyordu.

Ah, o lanetliydi. Hem de tam anlamıyla lanetliydi.

Muhafızlara bakmaya bile tenezzül etmedi, elini tembelce salladı, sanki hiçbir şey yokmuş gibi. Adamlar ona son bir şaşkın bakış attıktan sonra hızla uzaklaştılar. Malak hariç.

"O hücreye benden başka kimse girip çıkamaz," diye homurdandı, göğsü tıka basa dolmuş bir kuş gibi kabardı, zırhının derisi gerilimden inliyordu.

Avcı gözünü bile kırpmadı. "O benim sorumluluğumdaki kişi. Onun bağını güçlendirmek için buradayım ve onu düzenli olarak göreceğim. Bir sorunuz varsa, gardiyanla görüşün. Emirlerim Osin'den geliyor, sizden değil."

Malak'ın çenesi kasıldı, yanağındaki yara izi gerildi. Uzun bir sessizlikten sonra yavaş ve isteksizce başını salladı. Koruma büyüleri

titredi, enerji bir an vızıldadıktan sonra söndü ve hücreyi savunmasız bıraktı.

Avcı başını yana eğdi. "Gizliliğe ihtiyacım var. Konsantre olmak için."

Malak itiraz etmek için ağzını açtı, sonra hızla kapattı, burun delikleri genişledi. Elara'ya son bir zehirli bakış attıktan sonra öfkeyle uzaklaştı ve onu Avcı ile yalnız bıraktı.

Elara'nın şarkısı boğazında düğümlendi.

Bir an sessiz kaldı, onu inceledi. Sonra kıpırdandı, kollarını kavuşturdu ve sanki bütün bu olay onu sıkıyormuş gibi kapı çerçevesine yaslandı.

Sonunda, yumuşak ve alçak bir sesle, "Yani," dedi, "tahmin ediyorum ki hapi yutmadınız."

Elara'nın yanakları kızardı. "Bu senden miydi?"

Başını hafifçe aşağı eğdi, gözlerinde çok hafif bir eğlence belirtisi vardı.

"Neden?"

"Hücrenize girmenin bir yoluna ihtiyacım vardı."

Vücudu kaskatı kesildi, ani bir gerilim dalgası tüm vücudunu sardı. Yavaşça eli cebine kaydı, parmakları sivri iğnelerden birini kavradı.

"Ne istiyorsun?"

"Yalan değildi," diye mırıldandı. "Durumunuzu yeniden değerlendirmem gerekiyor. Ama bunu sessizce, Yüce Tanrı'nın ensemde nefesini hissetmeden yapmayı tercih ederim."

Elara öfkelenmişti. Demek haklıydı. Değerli efendisinin haberi olmadan yaptığı hatayı düzeltmesi gerekiyordu. Bu yüzden yalan söylemişti.

"Asla!"

Sözleri tükürerek söyledi, avcının gerildiğini ve hareket etmeye hazırlandığını izledi. O daha harekete geçmeden, hücrede derin, kadim, sisle kaplı bir ormanda savaş davullarının yankısı gibi yankılanan bir hırıltı yükseldi.

Döndükçe kasları kasıldı, nefesi kesildi.

Bakışları Reynnar'ın kollarıyla kesişti.

Duruşu yırtıcıydı, kavrama gücünden bembeyaz olmuş parmak boğumları ve gözleri - ayaklarının altındaki taşın bile çatlayabileceği hissini uyandıran, içten gelen bir öfkeyle parlıyordu. Bu, saf, ilkel bir koruma gösterisiydi ve kalbinin hızla çarpmasına, beklenmedik bir minnettarlık ve endişe karışımı bir duyguya kapılmasına neden oldu.

Gözlerini Reynnar'a dikti, maskesinin altında neredeyse hiç duygu belirtisi göstermeden Elara'ya döndü. "Dinle, Kutsal, ben de bu görevi senin

beni burada istemediğın kadar istemiyorum. Ama bunu ikimiz için de gereğinden fazla zorlaştırmayalım."

Elara soğuk bir kahkaha attı, ses gergin havayı yarıp geçti. "Hadi bakalım, dene. Cesaretin varsa yap." Bu özgüven onu bile şaşırttı, istemsizce yükseldi, teninin altında karanlık ve kıvrılmış bir haldeydi. Belki de güneş ışını işareti taşıyan herkese duyduğu nefretti. Ya da Reynnar'ın varlığı o kadar yakındı ki, neredeyse parmaklıkların arasından hissedebiliyordu.

Belki de onu cezbeden şey, avcının onun mührünü tuttuğu anının hatırasıydı; avcının mührünü tuttuğunda nasıl kıvrıldığı, kendisinin bundan nasıl zevk aldığı. O gücü savaşmadan teslim etme ihtimali yoktu.

Durup düşünmedi bile.

Elara tek bir hızlı hareketle tükürdü. Tükürük tam isabet etti ve parlak siyah göğüs zırhına sıçradı. Adamın gözlerinde şaşkınlık belirdiğinde, içini bir memnuniyet duygusu kapladı; ama o anın tadını çıkaramadan kayboldu.

Acele etmedi. Eldivenli eliyle tükürüğü yavaş ve dikkatli bir hareketle sildi. Sonra başını kaldırdı ve gözlerine baktı.

İşte o zaman gördü onu—yüzeyin hemen altında kor halinde yanan bir meydan okuma kıvılcımı. Sessiz bir meydan okuma. Tek kelime etmeden atılmış bir meydan okuma. Ve Tanrım, bu onda bir şeyleri harekete geçirip, ona meydan okumaya cesaretlendirdi.

"Sana hiç kimse seninle başa çıkmanın ne kadar imkansız olduğunu söyledi mi?"

Elara'nın parmakları cebindeki iğneyi kavradı, ucu tenine batıyordu. Kalbi hızla çarpıyordu ama yüz ifadesini soğukkanlılıkla koruyarak, dişlerini göstererek gülümsediği bakışlarıyla ona karşılık verdi.

"İlginçtir ki, bana böyle bir iltifatı ilk kez sen yapıyorsun."

Aralarındaki hava gerildi ve o bunu memnuniyetle karşıladı, ikinci bir deri gibi yerleşmesine izin verdi. Geri adım atmayacaktı. Dudaklarında yavaşça bir sırıtiş belirdi, onu tuzağa düşürmeye cesaretlendiriyordu.

Adam içeri girdiğinde, yani kadının hücreğine adım attığında, kadın saldırdı.

Kadın kaslarını sıktı, göğsündeki mühür nabız gibi atıyor, kalbinin ritmini yakalıyordu.

Saçını kesti.

Sendeleyip küfürler savururken içini karanlık bir ürperti kapladı. Burnundan ince bir kan çizgisi akıyordu. Elara tereddüt etmedi. İğneyi

gözüne doğru sapladı.

Elinde mühür olmasına rağmen, o daha hızlıydı. Eli hızla yukarı kalktı ve yüzünden birkaç santim ötede bileğini yakaladı.

Kadın tepki veremedi, Avcı onu soğuk taşa çarptı, çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi.

"Şunu yapmayı bırak artık," diye homurdandı, çırpınan kollarını tek eliyle kavrayıp başının üstüne sabitledi.

Elara öfkeyle patladı, dizini yukarı doğru savurarak en güçlü savaşçıyı bile diz çöktürebilecek o hassas noktayı hedef aldı. Ama onun refleksleri sinir bozucu derecede hızlıydı. Uyluğu, darbeyi tam ortasında yakalayarak, zahmetsizce savuşturdu.

Reynnar parmaklıkların diğer tarafından kükredi ama ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Avcı bacağını onun bacaklarının arasına sıkıştırıp onu yerinde sabitlediğinde Elara'nın nefesi kesildi. Panik alevlendi. Kıvranıp gerindi, her kası kurtulmak için çığlık atıyordu; ama ne kadar çok mücadele ederse, avcının tutuşu o kadar sıkılaşıyordu.

"Bu mu meşhur Avcı'nın yöntemi? Karşı koyamayan kadınları alt etmek mi? Sırada ne var? Beni yatağına mı zincirleyeceksin?"

Adam öne eğilirken zırhı bileklerine daha da bastırdı, sözlerinde alaycı bir gülümseme vardı. "Bağlanıp zorla alıkonulmaktan hoşlanıyorsan, sadece sorman yeterliydi, Kutsal Olan."

Elara'nın gözleri parladı. Muhtemelen beklediği gibi geri çekilmedi ya da irkilmedi. Bunun yerine, öne eğildi ve bilerek vücudunun sağlam duvarına yaslandı. Bir an için, onu gördü—bir anlık şaşkınlık, duruşunda bir aksama.

Nefes alışverişi düzenli ve kontrollüydü, damarlarındaki vahşi ateşi gizliyordu. Dudaklarında yavaş, cesur bir gülümseme belirdi, sesi fısıltıya dönüştü ve maskesinin soğuk yüzeyine zar zor değdi.

"Bunu mu düşünmüştün, Hunter?"

Aralarındaki hava, yay kirişi gibi gergin bir şekilde çıtırdıyordu, nefesleri yoğun sessizlikte birbirine karışıyordu. Sonra, hiç beklemeden, elini bıraktı.

Ani kilo kaybı Elara'yı sendeledi, bacakları titreyerek yere yığıldı.

"Sen gerçekten de çok ilginç bir tipsin, biliyor musun?"

Maskenin ardında bile sesi hırıltılı geliyordu.

“Sen de tam bir pislüksin, sanırım artık eşitiz,” diye çıkıştı Elara, ancak sözlerindeki ateş sönmüştü. Başında donuk bir ağrı vardı ve uzuvları ölü ağırlık gibi geliyordu. Yorgun bir iç çekişle duvara yaslandı, çenesini kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaştığında dünya hafifçe yana doğru eğildi. Gözleri hâlâ keskindi, ama gücü hızla tükeniyordu.

Avcı, onu uzun ve ölçülü bir süre izledi; bakışlarında bir anlık şüphe belirdi, ardından küçümseyici bir şekilde homurdandı. "Güneydeki o Druidler sana tam olarak ne öğretti? Bir kanal olmadan büyü yapmak seni öldürür."

Oyuncu seçimi. Yaptığı şey bu muydu?

Druidler ona hiçbir şey öğretmemişti, ama bunu ona söylemeye de hiç niyeti yoktu.

Sessizlik yeniden uzadı ve Elara kısa, aptalca bir an için onun gerçekten gidebileceğine dair umut beslemeye cüret etti. Ama elbette, şans hiçbir zaman onun yanında değildi.

Önünde çömeldi, gözlerindeki altın rengi parıltı yaklaştıkça daha da belirginleşti; Elara bunun gerçek mi yoksa yorgunluğun duyularını bozmasından mı kaynaklandığından emin değildi. O parıltıya, bakışlarının yoğunluğuna o kadar odaklanmıştı ki, elini saçlarına uzatana kadar ne kadar yaklaştığını fark etmedi bile.

Parmakları boynuna hafifçe dokundu, dokunuş o kadar yumuşak ve beklenmedikti ki, içinden bir ürperti geçti.

"Ne yapıyorsun?"

Avcı biraz geri çekildi, loş ışık parmaklarının arasında tuttuğu saç tokalarının sivri uçlarını aydınlattı. "Buradayken başka birini daha şişlemeyi mi planlıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Güne bağlı."

Başını salladı, gözlerinde kısa bir an için eğlence belirdi, sonra kendini topladı. Değişim o kadar inceydi ki, sanki bir kapının kapanmasını ve onu tekrar dışarıda bırakmasını izlemek gibiydi. "Bağlantını değerlendireceğim ve bu sefer bana saldırmayacaksın."

Elara homurdandı, sesi daracık mekânda yankılanırken yorgun ve buruktu. Hava değiştiğinde, eterin hafif uğultusu çatırdarken ve avucundan bir parça güç kayıp duman gibi ona doğru kıvrılırken bile kıpırdamadı.

"Ne yapacak?" diye fısıldadı, onun eteri tembelce süzülüp, narin halkalar oluşturarak göğsüne, tam da gizli mühürlerin üzerine yerleşirken.

Cevap vermedi. Dikkatini tamamen ona vermişti, öyle ki Elara bunu maskenin arkasından bile hissedebiliyordu. Elara gözlerini kapattı, o hissi yakalamaya çalıştı ve sonra hissetti. Hafif bir gıdıklanma. İçine sızan ince ve garip bir sıcaklık hissi. Farklı.

His yayıldıkça teninde karıncalanma hissetti, sanki içindeki bir şey uyanıyormuş gibi sinirlerinde kıvılcımlar uçtu.

Sonra gitti—lanet olası, alçakça ve acımasızca küfürler savururken çekip alındı.

Elara gözlerini zar zor aralayabildi, bedeni daha fazlasını yapacak kadar enerjisizdi. Ama onu gördü; eldivenli parmakları taşa hafifçe vuruyordu, bakışları uzaklara dalmış, odaklanmamıştı. Ve sonra, tek kelime etmeden, sanki zihninde tartıp durduğu her ne karar vermiş gibi ayağa kalktı.

Avcı eğildi ve onu zahmetsizce kucağına alıp kollarına sardı. Elara itiraz etmek, onu itmek istedi ama uzuvları cevap vermeyi reddetti. Onu sedyeye bıraktı, dokunuşu beklenmedik derecede nazikti.

"Uyku iyi gelir," diye mırıldandı sesi titreyerek ve gitmek için döndü.

Hücre kapısı kapanmadan hemen önce tereddüt etti. Bakışları tekrar onun gözlerine kaydı, bulanık gözleriyle buluştu. Elara, acımasız veya küçümseyici bir söz beklemeye hazırlandı, ama hiçbir şey çıkmadı. Ne iğneleyici bir karşılık, ne de zehirli bir söz.

Sadece sessizlik.

"Bu hap ne işe yarayacaktı?" Uyanık kalmak için mücadele ederken sesi hırıltılı bir şekilde çıktı.

Avcının gözleri parladı. "Bu seni kasılmaya, duvarları sarsacak kadar yüksek sesle çığlık atmaya iterdi. Muhafızlar ölüyor olduğunu düşünürdü. Seni dışarı sürükleyip doğruca bana getirirlerdi." Duraksadı ve bir an için sesi değişti—sadece biraz, kontrolsüz bir şeyin ipucu sızdı. "Ama senin yöntemin de işe yaradı."

Döndü, hücre kapısının sessiz tıkırtısı kaderini bir kez daha mühürledi. Ama... bir şey kaldı. Kalın bir yorganın altındaki közlerin parıltısı gibi, sonsuz karanlıkta dolaştıktan sonra bir fenerin sıcaklığı gibi onu saran bir şey.

Bu durum her şeye sinmişti; kaba battaniyeye, yıpranmış karyolaya, hatta soğuk taş duvarlar bile keskinliğini kaybetmiş gibiydi.

Elara'nın gözleri onu bir kez daha aramak için yukarı kalktı, ancak etrafı boş buldu.

Geriye bakmamıştı. Bir kez bile.

Ama sanki bir şey bırakmış gibi hissetse de, onun bir parçasını da yanında götürmüştü. Onun farkında olmadan verdiği bir şey; onun istemediği ama yine de sahiplendiği bir şey.

BöLüM 25

Elara'nın adımları yavaş, sürükleniyordu; zihni kilometrelerce uzaktaydı, bedeni ise kendi kendine hareket ediyordu. Önünde uzanan yol karanlık, sonsuzdu ve en ucunda zar zor görünen bir ışık vardı. Pusluydu, ama... çekiyordu. Uzak ve soluktu, ama yine de çağırıyordu. Ve sonra, başka bir ışık belirdi, bu sefer daha yakın, daha parlak, tıpkı varoluşa fırlayan bir yıldız gibi.

Kadın hareketsiz kaldı. Bu yanılttı. Burası yanılttı. Taş ve demirle bağlanmış hücrelerinde olmalıydı, burada değil, burası neresi olursa olsun.

Ama ışıklar... ona şarkı söylüyorlardı, her nota onu sarıp sarmalıyor, daha derine çekiyordu. Uzaktaki ışık fısıldıyordu, damarlarında titreşen yumuşak, hafif bir melodiydi bu; yakındaki ışık ise göğsünde gerilmiş bir ip gibi sıkışıyordu.

İkisi de çağırıyordu, ama daha yakındaki... adeta talep ediyordu.

Elara döndü—kendi isteğiyle değil, iradesinden daha derin bir güçle. Yol ayaklarının altında kıvrılarak onu parlayan kalbe doğru çekti. Kalp, onunkiyle aynı ritimde, daha hızlı, daha yakın bir şekilde atıyordu—ta ki parıltıyan örtüsünün içinden geçene kadar.

Işık sadece onu çevrelemekle kalmadı, içine işledi. Sanki statik elektriğe dokunulmuş gibi teni karıncalandı, kollarındaki tüyler diken diken oldu. Elara, önünde sonsuza dek uzanan çorak manzarayı incelerken gözlerini kıstı. Gözle görülür bir ağaç yoktu, gölge bile yoktu. Sadece güneş, kayıtsız bir göz gibi tepede, araziye bembeyaz bir kemiğe dönüştürüyordu.

Ve hava—durgundu, hareketsizdi, sanki yüzyıllardır hiç kıpırdamamış gibiydi.

Ölmüş olabilir miyim? Adımları tozları savururken, toz zerrecikleri parıldayıp sonra tekrar karanlığa karışırken bu düşünce aklından geçti. Her şey görmezden gelinemeyecek kadar gerçektir. Dökümden kaynaklanan ağrı hala gözlerinin arkasında zonkluyordu, kıyafetleri tenine yapışmış, kurumuş çorba kokusuyla ekşimişti.

Yine de bir şeyler ters gidiyordu. Sanki sadece uyku ve uyanıklık arasında değil, iki alem arasında bir uçurumun kenarında duruyordu.

Elini havada gezdirdi, rüzgarda yavaşça savrulan toz bulutlarını parmaklarıyla yakaladı. Sonra onu hissetti.

Bir çekme.

Yavaşça başladı, zihninin derinliklerinde neredeyse duyulmayan bir fısıltıydı, ama giderek büyüdü, istikrarlı bir şekilde, tıpkı gelgitin karşı konulmaz bir şekilde aya doğru çekilmesi gibi. Nefesi kesildi, göğsünü çekiştirdi, ulaşamayacağı bir yerde kaçınılmaz bir şey gizleniyordu.

İstese bile, buna karşı koyamazdı.

Elara yürümeye devam etti ve sanki bekliyorlarmış gibi, sisin içinden bir taş çemberi belirdi. Issızlığın içinden sivri, kırık dişler gibi yükseliyorlardı, silüetleri kasvetli manzaraya karşı karanlık bir görüntü oluşturuyordu.

Çukurdaki taşlara benziyorlardı, ama bunlar farklıydı. Kenarları aşınmış ve düzensizdi, kuruyup kırılğan bir kabuk haline gelmiş yosunlarla kaplıydı, sanki doğa bile bu yeri terk etmişti.

Derin bir nefes aldı ve bir adım daha yaklaştı, taş çemberinin etrafını sarmasına izin verdi. Parmakları en yakın taşla değdiğinde, omurgasında keskin bir ürperti hissetti. Yüzey, dokunuşunun altında hafifçe vızıldadı; eski bir güç, yıpranmış ama canlı, topraktan uğuldayarak geçiyordu. Gözlerini kapattı ve dinledi.

"Sensin."

Elara, avcıyla göz göze geldiğinde şaşkınlıktan midesi alt üst oldu.

Ağırlaşmış göz kapaklarıyla dünyaya, henüz gerçek olduğuna ikna olmamış bir adamın bakışlarını süzdü. Uyku, koyu renkli gözlerini yumuşatmış, kıvrıkcık saçları sanki gece boyunca ezerek boyun eğdirmiş gibi dağılmıştı. Sade bir pantolon ve keten bir tunik giymişti, boynundaki bağcıklar çözülmüş, altındaki sert kasları ortaya çıkarıyordu.

"Neden buradasınız?"

Sesinin yankısı onu içinde bulunduğu sersemlikten kurtarmış gibiydi. Gözlerini kırıştırdı, gözleri çorak, hayalet gibi manzarayı tararken kaşları

daha da çatıldı. "Bilmiyorum. Sanırım... rüya görüyorum."

Elara'nın kalbi hızlandı. Evet, bu bir rüya olmalıydı. Ağırlıksızlık hissi, her şeyin köşelerde bulanıklaşması ve yer değiştirmesi...

Rüya görüyordu. Başka çaresi yoktu.

Avcı, kadının yüzünü incelerken bakışlarını kıstı. "Neden beni çağırdın?"

"Ben yapmadım..." Sesi titredi, emin değildi. Onu aramamıştı ama bir şey onu buraya çekmişti. Bu çekim—taşlar mıydı acaba? Bakışları tekrar ona döndü, yüz ifadesi hâlâ okunamazdı, ancak gözlerinde bir değişiklik vardı—belki de tereddüt.

"Neredeyiz?"

Gözlerini kısarak baktı. "Burada daha önce de bulundum..." Toprağa iyice eğildi, ellerini toprağa gömdü. Yavaşça, toprağın parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi; ince taneler ışığı yakalayıp, rüzgarda savrulan küller gibi dönüyordu. "Arwn'un Boşluğundayız."

"Arwn'ın Boşluğu mu?" diye tekrarladı Elara. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Bunu yapmazdınız," diye mırıldandı, "Osin kontrolü ele geçirdikten sonra haritalardan sildiler. Kimsenin tekrar bulmasını istemediler." Yere doğru kısa bir baş salladı. "Daha yakından bakın. Toprak başka hiçbir yere benzemiyor. Bir bakıma canlı. Hatırlıyor. Büyük Savaş'tan geriye kalanlar... Draoth hala toprağın içinden kanıyor."

Elara'nın bakışları, daha önce fark etmediği parıldayan parçacıkları takip etti. Toz, solmakta olan ışıktaki, sanki minik yıldız parçaları yere düşmüş ve parmaklarının altında hafifçe parıldamış gibi görünüyordu. "Draoth?"

Avcı ayağa kalktı, ellerindeki toprağı sildi. "Bu, Tirriş dilinde eter anlamına geliyor."

Elara hafifçe mırıldandı, bakışları dalgın dalgın etrafa daldı. Bu topraklar ölüydü; yine de eter, kadim eter, varlığını sürdürüyor, başka hiçbir şeyin dayanamadığı yerde hayatta kalıyordu. Göğsü sıkıştı. Burası, her şeye rağmen tutunmaya çalışan, kemiklerine kadar soyulmuş bir hayatta kalma yeri.

Hayatta kalmak, ne pahasına olursa olsun.

Göğsünde bir tanıma duygusu uyandı. Tıpkı toprak gibi, derinlere gömülmüş, uykuda olan ama yok olmamış bir şeyi taşıyordu. Bekliyordu.

Yağmuru bekliyordu. Ateşlemeyi. Bir değişimi—önündeki yolu anlamlandırabilecek herhangi bir işareti.

Avcı daha da yaklaştı, etraflarındaki tozu savurdu. "Bunca yer arasında seni burada görmek ne kadar garip," dedi kendi kendine, neredeyse havayla konuşuyormuş gibi.

Elara parmaklarını tuniğindeki lekeye sürdü. "Kendine fazla pay biçme. Sen sadece zihnimin uydurduğu bir başka işkencesin; gerçek hayatta beni rahatsız etmen yetmemiş gibi görünüyor. Şimdi gözlerimi kapattığımda bile rahat edemiyorum."

Başını hızla ona çevirdi, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Yavaş yavaş, şaşkınlık yerini farkındalığa bıraktı. Gözleri irileşti, yüzünün rengi soldu, sanki karanlık bir gerçek yüzüne çarpmış gibiydi. Sanki bir kâbusun parçasını ortaya çıkarmıştı.

Elara'nın kalbi tekledi ve kendini durduramadan bir adım geri çekildi. "Ne? Bu ne—"

Elara birden doğruldu, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

Çukurun içini loş, hafif bir ışık kaplamıştı; etrafa saçılan küreler, gölgeleri daha da derinleştirmeye yetecek kadar ışık saçıyordu. Bu soluk, donuk ışık, gece vardiyasının başlamasından hemen önce, günün sonunu işaret ediyordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Lanet olsun. Bütün gün uyumuştı.

Kasları sertleşmiş ve ağrıyordu, gerindi, boynundaki zonklamayla yüzünü buruşturdu. Hücrenin karşısında, Reynnar parmaklıkların hemen ötesinde yere serilmiş yatıyordu. Geniş omuzları düzenli nefes alışverişleriyle inip kalkıyor, yüzü uykudan yumuşamıştı, yine de duruşunda gergin bir hava vardı, sanki en ufak bir seste uyanacakmış gibi. Bu manzara karşısında kalbi sıkıştı—yakında kalmış, nöbet tutmuştu.

Battaniyeyi daha da sıkıca çekti ama bu, teninde beliren ürpertiye durdurmaya yetmedi. O rüya—tanrım, neydi o? Sadece bir rüya değildi. Ağırlığı, özü vardı, sanki hala havanın tadını alabiliyordu. Bir uyarı gibiydi.

Elara avuçlarını gözlerine bastırdı, bu baskı onu sakinleştirdi. Daha önce de Avcı'yı rüyasında görmüştü... ama bu farklıydı. Sanki oradaymış

gibi hissediyordu. Sadece zihninde değil, gerçekten de oradaydı, sanki ruhunun bir parçası aralarındaki her ne varsa onu aşmış gibiydi.

Başını salladı, gülmemek için kendini zor tuttu. İmkansız. Rüyalar böyle işlemezdi. Büyü yapmaktan bitkin düşmüştü—tanrım, hâlâ bunu tam olarak kavrayamamıştı.

Ve yine de... onu beşiğe taşımıştı. Hücresinin ısıtmıştı. En garip yanı buydu. Bunu neden yapardı ki? Hiçbir mantığı yoktu.

Elbette zihni bunu ele geçirmiş ve daha farklı bir şeye dönüştürmüştü. Hepsi bu kadardı; bir rüya, yorgun bir beynin yanlış çalışmasından başka bir şey değildi.

Ve yine de...

Elara battaniyeyi kenara itti ve yataktan kalktı, serin hava tenini gıdıkladı. Geçen kürelerin yeterince ışık saçtığı hücrenin kenarına doğru ilerledi. Diz çökerek parmağını toprağın üzerinde gezdirdi, rüyasındaki taşları çizdi—yavaş, dikkatli, şekiller hala zihninde tazeydi. Sonra, onların yanına, Saria'nın asla bahsetmemesi konusunda uyardığı peri tünelineki taşları çizdi.

Aşağıya bakarken kalbi hızlandı. Neredeyse tıpatıp aynıydı. Rüya taşları kırılmış, çatlamış, biri tam ortadan ikiye ayrılmıştı; ama aynıydılar.

"Aelfhenge 12'yi çizdiniz."

Elara gözlerini kırptırdı ve yukarı baktığında Reynnar'ın onu izlediğini, bir kaşının tembelce kalkık olduğunu gördü. Elini yüzüne götürdü, bakışları onunla yerdeki izler arasında gidip geldi.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Düşünceli ve alçak sesle mırıldandı, sonra parmaklıkların yanına çömeldi ve parmağıyla çizime vurdu. "Aelfhenge," diye tekrarladı.

Elara burnunun köprüsünü sıktı, düşünceleri hızla akıp gidiyor, yıllar içinde kendini gömdüğü sonsuz bilgi hazinesini tarıyordu. Arşivler, tozlu kitaplar, incelediği kırılğan sayfalar—Aelfhenge. Kelime zihninde yankılandı, tanıdık bir şeye, tam da ulaşamayacağı bir şeye dokundu.

Aklında diğerlerinden daha belirgin bir şekilde yer eden bir kitap vardı: "Perdenin Fısıltıları" başlıklı, yıpranmış, deri ciltli bir kitap. Sayfalarında, gök cisimlerinin özüyle dolu olduğuna inanılan efsanevi bir peri eseri olan Liria Taşı hakkında özel bir pasajı hatırladı. Metin, dolunay ışığı altında taşın yumuşak bir parıltı yaydığını ve gök cisimlerinin hizalanması tam olarak gerçekleştiğinde gücünün zirveye ulaştığını anlatıyordu. Bu nadir

anlarda, periler ilahi enerjileri yeryüzünün ta kemiklerinden geçirerek hem kadim hem de müthiş bir gücü kullanabiliyorlardı.

Acaba aralarında bir bağlantı olabilir mi?

Ama Aelfhenge'nin perilerle mutlaka bir ilgisi yoktu. Henüz yeterince bilgiye sahip değildi. Daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu.

Elara, içinden bir iç çekerek Reynnar'a tekrar baktı. Yüzüncü kezmiş gibi, aynı dili konuşabilmeyi diledi.

"Aelfhenge," diye tekrarladı ve Reynnar başını salladı.

"Elara." Göğsüne dokundu ve adamın yüzündeki sırıtış, sanki onun ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibiydi.

"Reynnar." Önce kendini işaret etti, sonra ona doğru işaret etti. "Yoo-man"

İnsan.

İstemsizce gülümsedi. "Evet, insan."

"Sen de bir perisin," dedi, onu işaret ederek, sesi neredeyse alaycıydı. Ama bu kelime ağzından çıkar çıkmaz, yüz ifadesi karardı, rahat gülümsemesi kayboldu.

"Ní hea,13" sesi alçak, neredeyse hırıltı gibiydi. "Sidhe.13"

Elara biraz daha yaklaştı, kaşlarını çatarak onu inceledi. "Sidhe?"

Kadın, okuduğu tüm metinlerde hiç rastlamadığı bu yabancı kelimeyi dilinde yuvarladı. Ama söylediğinde Reynnar başını salladı, gözleri söylenmemiş bir şeyle parıldıyordu, sanki kelime onun kavrayabileceğinden çok daha derin bir anlam taşıyordu.

"Is ea,14" diye fısıldadı Reynnar, aralarındaki boşlukta dalgalanma yaratan bir çekimle göğsüne dokunarak. "Sidhe.14"

O tek kelimenin doğruluğu havayı adeta boğuyordu.

"Hey!"

Elara neredeyse yerinden sıçradı, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu. Reynnar'la o kadar hızlı bir şekilde birbirlerinden uzaklaştılar ki sanki yanmış gibiydiler. Ama çok yavaş, çok çok yavaş.

"Diğer mahkumlarla konuşmaman konusunda ne demiştin?" Malak'ın sesi alçak, tehditkar bir hırıltıydı. "Sağır mısın yoksa aptal mısın?"

Elara'nın midesi alt üst oldu. "Ben... ben değildim. Bu ilk defa oldu, bir daha yapmayacağım. Birbirimizi bile anlamıyoruz."

Göğsündeki şiddetli zonklamayla dünya küçüldü, her atış o kadar sertti ki kaburgalarının kırılacağına yemin edebilirdi. Eğer Malak Reynnar'ı alırsa, onsuz yaşayamazdı. Onu cezalandırırlar mıydı? Öldürürler miydi? Ve

hepsi onun yüzünden. Bu düşünce, nefesini kesen, zihnini alt üst eden bir yumruk gibiydi. Düşünemiyor, odaklanamıyordu; Malak'ın bakışları Reynnar'a, sonra tekrar ona kaydı, dudağı kıvrıldı.

"Şanslısın ki bu gece birini parçalayacak havamda değilim. Ama seni o şeye tekrar fısıldarken yakalarsam, pişman olmanı sağlayacağım."

"Yapmayacağım," dedi Elara hızla, sanki hayatı buna bağlıymış gibi başını sallayarak. "Yapmayacağım."

"Güzel," diye tısladı, alaycı bir ifadeyle koruma büyülerini iptal ederek. "Şimdi kışını kaldırıp git. Seni arıyorlar."

BöLüm 26

Elara'nın teni yanıyordu, her zerresi kuşatma altındaymış gibi hissediyordu. Bir güzellik iksirleri ordusunun saldırısına uğrayabileceğinizi kim bilebilirdi ki?

Malak onu hazırlık odasına iter itmez, görevliler şişeleri ve fırçalarıyla içeri girdiler. Saçlarına bir şeyler sürüldü, saçları parlayana kadar; losyonlar cildini gerdi, kemiklerinin üzerinde gerilmiş gibi hissettirdi. Ve vücut yağları... Bunlar üzerinde durmak istemiyordu. Tek bir santim bile esirgenmedi. Ovuldu, kaplandı, utanç verici bir parlaklığa kadar cilalandı.

Osin'in yanında durup onunla sohbet ederken, Elara sol göğsünün altındaki dayanılmaz kaşıntıyı giderme isteğine karşı koymaya çalıştı.

Önünde uzanan Büyük Salon, Kutsal Mekânın yıllar boyunca gördüğü her şeyden daha değerli olması gereken bir ihtişamla örtülüydü. Kolunu Osin'in koluna dolamış olan Elara, bu ihtişama inanamıyordu; her köşesi yaldızlı, her yüzeyi bir sonrakini gölgede bırakmaya kararlıymış gibi parıldıyordu.

Kalabalığın arasından geçerken Osin, asil bir zarafet örneği idi; her lord ve leydiyi hem bir karşılama hem de sarsılmaz otoritesinin bir göstergesi olan bir gülümsemeyle selamlıyordu. Aldığı iltifatları ve hediyeleri, her biri bir öncekinden daha gösterişli olanları, zengin ve kibirli bir kahkahayla kabul ediyordu.

Elara konuşmadı. Konuşmaya cesaret edemedi. Osin'in emri açıktı: konuşma, neredeyse nefes bile alma. Yanında bir sembol gibiydi, süs ve sessiz.

O da rolünü oynadı; ölçülü gülümsemeler, edepli baş sallamalar, alışılmış bir saygıyla yere indirilmiş bakışlar. Bu performansı çok uzun zaman önce öğrenmişti. Ama altında, öfke yavaş yavaş, kısık ve gergin bir şekilde kıvrılıyordu. Sessiz. Kor halinde. Bu avizelerden damlayan altınla kaç kişi doyurulabilirdi? Tek bir gecelik zevkin bedeliyle kaç ev ısıtılabilirdi?

Gülümsemesi bir anlığına soldu, parmakları elbisesinin kumaşını daha sıkı kavradı.

“Neşelen canım. Bu bir kutlama, cenaze değil,” Osin’in sesi ipek gibi akıp gitti, pürüzsüz ve zahmetsizdi, ama aynı zamanda hesaplı bir keskinliği de vardı; Elara bir an için kafasında çılgık atan düşünceleri duyup duymadığını merak etti. Nabızı hızlandı, panik damarlarını sardı. Derin bir nefes aldı, göğsündeki hava çok sıkıştı, zihni hızla çalışıyor, herhangi bir müdahale belirtisi, zihnine herhangi bir sızma arıyordu. Ama hiçbir şey yoktu. Sadece kendi sarmal düşünceleri. Sadece o.

Yavaşça derin bir nefes aldı ve elleri titrese de sakinleştirici maskeyi tekrar yerine yerleştirdi.

Osin kadehini kaldırdı ve koyu kırmızı şarabından yavaşça bir yudum aldı, yutarken dişlerini lekeledi. Bu gece, her zamanki aşırılığı bile daha da artmıştı. Safir ipek, vücudunda sıvı ışık gibi dalgalanıyordu; anka kuşu şeklindeki kol düğmeleri değerli taşlarla parıldıyordu; yüksek yakasına işlenmiş gümüş iplik, ay ışığı gibi ışıldıyordu. Çizmeleri bile absürt bir parlaklıkta parlıyordu—zenginliği ve gücü sergilemekten fazlasıyla hevesliydi.

Ve yanında, güneş ışığıyla aydınlanmış kılıç, ihtişamla uyumsuz bir şekilde, sessiz, dile getirilmeyen bir tehdit olarak kılıfında duruyordu.

Osin, elini dirseğine sıkıca bastırarak, kalabalığı tek kelime etmeden yarararak, otoriter bir tavırla onu konuk kalabalığının arasından geçirdi. Latheria'nın lordları ve leydileri bakışlarını gizlemeye bile çalışmadılar; bakışları şehvet, küçümseme ve yargılama dolu bir şekilde onu süzüyordu. Bunlar, Osin'in her sözüne başlarıyla onay veren, terör saltanatı ülkeyi kuruturken fısıltılarla onaylarını ileten aynı insanlardı. Gülümsediler, zaferlerine kadeh kaldırdılar ve ellerindeki kanı görmezden geldiler.

Kalabalığın arasından ilerlerken, Elara'nın dikkati bir sütuna rahatça yaslanmış genç bir adama takıldı. Koyu, dağınık saçları alınının üzerine doğal bir şekilde dökülüyordu ve dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme

vardı. Yeşil kadife bir ceket giymişti ve boynuna gevşekçe bağlanmış bir kravat takmıştı—özensiz ama bir şekilde kasıtlıydı.

Zaten onu izliyordu, koyu renk gözleri eğlenceyle parıldıyordu, sanki onun bilmediği bir sırrı biliyormuş gibiydi. Bakışları, olması gerekenden biraz daha uzun süre onun gözlerinde kaldıktan sonra, yavaş ve bilinçli bir şekilde başını salladı.

Başını çevirdi, boynunda yükselen sıcaklık, dikkatini onun bakışlarının orada oyalanmasından başka her yere yöneltmeye zorluyordu. Neyse ki—ya da belki de değil—dikkatini dağıtacak bir şey için uzun süre beklemedi.

Osin onu öne doğru çekti ve yaşlı bir adamın önünde durdu. Kül rengi saçları, yaşını gizleme çabasıyla seyrekleşmiş ve geriye doğru taranmış, yüzünün sert hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Elindeki kadeh dokunulmamış halde duruyordu ve parmakları yavaş, ölçülü bir ritimle kadehin üzerinde amaçsızca tıkırdıyordu.

Osin, gülümseyerek ve sakın bir şekilde, "Şansölye Vellon," dedi, "izin verin de kutsal kişilerimizi resmen takdim edeyim."

Yaşlı adam başını hafifçe eğdi, bu hareket neredeyse bir formaliteden ibaretti; solgun, kartal gibi keskin gözleri ona dikildi.

Elara onun bakışları altında hiç irkilmedi. Yakından bakınca onu tanıdı. Yüksek Konsey üyesiydi; masanın arkasına saklanan kişiydi ta kendisi.

"Lord Hükümdar, bizi böylesine seçkin bir konukla onurlandırılıyorsunuz," diye mırıldandı Vellon, ses tonu alışılmış bir nezaketle doluydu. "Söyleyin bakalım, sevgili dostum, bu akşam böylesine... yüce bir kişinin beklentilerini karşılıyor mu?"

"Yüce" kelimesi, dudaklarından öyle ince bir küçümsemeyle döküldü ki, Elara'nın parmakları seğirdi, gözlerini devirme içgüdüsünü zorlukla bastırdı. Gerçekten de yüce. Sanki Osin'in onun için seçtiği elbise zaten onu alay konusu gibi hissettirmiyormuş gibi. Beyaz, göz kamaştırıcı derecede beyaz, kenarları altın rengiyle süslü, onu tamamen yanlıştır bir şekilde saran bir elbise. O kadar şeffaf, o kadar absürt derecede narin ki, sanki orada hiçbir şey giymemiş gibi duruyordu.

Salona ilk girdiğinde, kolu Osin'in koluna dolanmış halde, tüm bakışlar ona çevrilmişti. Elbisesi avizelerin altında parıldıyor, kıvrımları ışığı yakalayıp odaya geçici nimetler gibi soluk altın rengi ışıklar saçıyordu. Acaba amacı bu muydu—onu, çok yaklaşan herkesi boğacak kadar yoğun bir parfümle ıslatılmış porselen bir bebek gibi sergilemek?

Her adım havada süzölüyormuş gibi hissettiriyordu, eteğin ucu mermer üzerinde neredeyse fısıldıyordu, yine de kendini hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemişti; başkaları için yaratılmış, kendisi için değil, bir imaja hapsolmuştu. Hayranlık duyulan, sergilenen ama tamamen görünmez olan biriydi.

Yine de, ipek ve parfüm katmanlarının altında, Elara'nın düşünceleri ormanlara ve nehirlerle, ayaklarının altındaki çamura ve saçlarındaki yağmura doğru kayıyordu.

Osin'in kolundaki tutuşu biraz daha sıkılaştı.

"Çok güzel," diye mırıldandı, zoraki bir gülümsemeyle. "Gerçekten... muhteşem bir etkinlik."

Vellon'un gülümsemesi daha da genişledi. Başını bir kez daha eğdi, bu hoşgörölü ve neredeyse küçümseyici bir hareketti. "Böylesine görkemli bir gösterinin sizin için oldukça heyecan verici olduğunu tahmin ediyorum, Kutsal. Sonuçta, bu kadar güzel bir şeye şahit olalı epey zaman olmuş olmalı. Şüphesiz, mevcut durumunuzdan hoş bir değişiklik." Bakışları bir an daha onun üzerinde kaldı, dudaklarındaki hafif gülümseme hala devam ediyordu, sonra dikkatini tekrar Osin'e çevirdi.

Elara'nın kalbi hızla çarpıyordu, sakın kalmaya çalışmasına rağmen vücudu ısınıyordu. Alçak herif. Kötü, kendini beğenmiş alçak herif. Ona ne yaptıklarını, "mevcut durumunun" gerçekte ne anlama geldiğini biliyordu. Ve umurunda değildi. Tanrı aşkına, o bir şansölyeydi, bunun içinde birazcık da olsa ahlak ve adalet duygusu olması gerekmiyor muydu?

Parmakları yanlarında seğiriyordu, saldırmak, o kibirli ifadeyi yüzünden söküp atmak için can atıyordu ama ellerini elbisesinin kumaşına kenetledi, hareketsiz kalmaya zorladı kendini. Nefes al. Zoraki, kırılğan bir gülümseme takındı.

Saatler sürmüş gibi gelen bir sürenin ardından Osin, nihayet Şansölye ile olan konuşmasını bitirdi. Şansölyenin unvanlar ve başarılar hakkındaki bitmek bilmeyen gevezeliği Elara için çoktan anlamsız bir gürültüye dönüşmüştü. Bu yüzden Osin onu kalabalığın arasından geri götürdüğünde, Elara bunu neredeyse memnuniyetle karşıladı - hatta Osin'in elinin sürekli sırtında yarattığı baskıya rağmen.

Salonun üzerinde yükselen heybetli taş yapının önündeki yüksek masaya doğru ilerlediler. Bu yüksek noktadan Elara nihayet odanın tüm ihtişamını ve her yere konuşlanmış zırhlı muhafızların sayısını tam olarak algıladı. En az bir düzine muhafız sadece kürsünün yakınında, elleri

kılıçlarının üzerinde dururken, yirmi kadar muhafız da çevreyi kuşatmıştı. Daha da fazlası—belki on kadarı—sütunların etrafında stratejik aralıklarla, gölgelerde yarı gizlenmiş halde konuşlanmıştı, ancak varlıkları kesinlikle hissediliyordu.

Bu aşırıydı. Risk almaktan asla hoşlanmayan Osin için bile. Ama bu, gereğinden fazla abartı gibiydi. Gözleri odanın içinde gezindi, başları öne eğilmiş soylular arasındaki fısıltılı konuşmaları, sıkı daireler halinde mırıldanan askeri liderleri, yelpazeleriyle oynayan saray mensuplarını ve her şeyi tedirgin edici bir sakinlikle izleyen yüksek rütbeli Druidleri yakaladı.

Elara, midesinde taş gibi çöken o hissi bir türlü atamıyordu. Evet, bu bir güç buluşmasıydı; soylular, generaller, Druidler, hepsi bir arada. Elbette güvenlik sıkı olacaktı. Ama bu? Bu sadece korumadan daha fazlasıydı; hazırlık gibiydi.

Elara'nın teni karıncalandı, boynunda parmakların hafifçe dokunması gibi bir ürperti hissetti. Yavaşça, neredeyse isteksizce döndü, gözleri koridoru taradı, bakışları görünmez bir iplikle çekilmiş gibi ona doğru yöneldi.

Salonun kenarında, gölgelerin hemen ardında, Avcı duruyordu.

Onu görünce nefesi kesildi ve bir an için kalabalığın mırıltısı uzaktan gelen bir uğultuya dönüştü. Ancak o zaman, odaklandığında, hissetti: fısıltı kadar ince bir nabız, kendisine ait olmayan ama bir şekilde kendi nabzını yansıtan bir hayalet gibi bir ritim.

Dik duruyordu, hiç tereddüt etmeden, ama bakışlarının ona takılıp kalmasında tehlikeli bir şey vardı. Bu sefer bir maskenin arkasına saklanmıyordu. Sadece o, ışığı yutarcasına parıldayan zırhıyla, sert kenarları ve ölümcül zarafetiyle. Ama gözleri aynıydı. Karanlık, acımasız, sanki her nefesini inceliyormuş gibi. Ve o da gözlerini ondan alamıyordu.

"Neden beni çağırdınız?"

Elara titredi. Kendini tutamadı; gözleri yüzündeki sert çizgilerde gezindi, bir şey arıyordu... Herhangi bir şey. Belki bir anlık tanıma belirtisi. Ya da orada olmayacağını bildiği bir sıcaklık.

Ona baktığında ne hissetti? Nefret mi? Görev duygusu mu? Yoksa başka bir şey mi?

Yutkundu, gerilim daha da arttı. Her zaman böyle olmamıştı; kralın hizmetindeki bir avcı değildi. Hayır, bir zamanlar soylu bir adamdı, statü sahibi bir adamdı, ailesi krallığın en güçlü ailelerinden biriydi. Ta ki kardeşi

onu öldürmeye çalışana kadar. Ta ki her şeylerini kaybedene kadar. Unvanlarından, topraklarından, miraslarından mahrum bırakılmışlardı. Ondan sonra onlara ne olmuştu? Ona ne olmuştu? Daha önce hiç kendine bunu sormasına izin vermemişti.

Elara bakışlarını kaçırđı, yanakları kızardı ve midesinde utanç düğümlendi. Bana ne oluyor? Demek ki onu soğuk hücre zemininde donmaya terk etmemişti—ne olmuş yani? Bu onu iyi bir insan yapmazdı. Ondan düşmanlıktan başka bir şey hak ettiğđ anlamına gelmezdi. Ve şimdi, işte buradaydı, zihni onun hakkındaki düşüncelerle dolup taşarken, en ufak iyilik kırıntılarına sanki bir anlam ifade ediyorlarmış gibi, sanki önemliymiş gibi tutunuyordu.

Ama o hiç de nazik değildi. Ve rüya...

Kendi kendine, "Hepsi bu kadardı, aralarında gerçek bir etkileşim değildi," diye hatırlattı.

Tanrım, aklını kaybediyordu.

"Şimdi güzel görün," diye fısıldadı Osin, sesi kadifemsi bir fısıltı gibiydi ve onu dalgınlığından çıkardı. "Bütün gözler senin üzerinde olacak." Ona bir bakış bile atmadan, salona doğru döndü ve kristal kadehini odanın hakimi bir rahatlıkla kaldırdı. Anında, orada bulunan konukların üzerinde bir sessizlik çöktü.

"Bu saygın diyarın Lordları ve Leydileri, hoş geldiniz." Sözlerinin ağırlığının yerleşmesi için sessizliğin uzamasına izin verdi ve ardından devam etti. "Barış ve refah adına bu kadar çok kişinin bir araya geldiğini görmek her zaman bir zevktir. Bu, birliğimizin gücünün gerçek bir kanıtıdır. Bu gece, Luminalia'nın başlangıcını işaret ediyor ve sizden birlikte inşa ettiğimiz büyüklüğü, cömertçe koruduğumuz istikrarı düşünmenizi rica ediyorum. Ve hükümdarınız olarak, mirasımızın sarsılmaz ve sorgulanmadan devam etmesini sağlamak hem görevim hem de ayrıcalığımdır."

Bakışları Elara'ya kaydđ, gözlerinde hesapçı bir parıltı vardı. "Kutsal Varlık aranızda bu mirasın kanıtı olarak duruyor; tanrılardan gelen ilahi bir güvence, yolumuzun doğru, geleceğimizin güvende olduğunun göstergesi. Kış gündönümüne giden günlerde, bu şansın tadını çıkaracağız, aramızdaki bağları güçlendireceğiz. Bu sefer, tanrıların lütfunun yaşayan bir sembolü olan Kutsal Varlığımız da bizimle olacak."

Kadehini tekrar kaldırdı ve tüm salon, kristal kadehin çınlamasıyla onu takip etti. "Bu gece, kurduğumuz düzeni, koruduğumuz geleceğđ

hatırlatsın," dedi. "Hep birlikte, sonsuza dek güvence altına alacağımız bir gelecek."

Yüksek ve kulakları sağır eden bir tezahürat koptu, havayı titreten bir onay kükremesiydi bu. Kalabalık içki içerken, Elara orada donakalmış bir şekilde duruyordu, sadakatleri tüm ihtişamıyla sergileniyordu.

Luminalia mı? Şimdiden mi? Zaman tuhaf, esnek bir şeye dönüşmüştü; uzayıp kısalıyordu, ta ki artık onu ölçemez hale gelene kadar. Umursamanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse hatırlamıyordu bile.

Gece, Elara'nın tasmalı bir köpek gibi Osin'in peşinden gitmesiyle birbirine karıştı. Osin, kalabalığın arasında bir kralın rahatlığıyla hareket ediyor, bal ve zehirle dolu fısıltılar alışverişinde bulunuyor, altın şarap kadehlerini kaldırıyor, kahkahası kulaklarında yankılanıyordu. Garsonlar, avizelerin altında parıldayan kızarmış et tepsileri, vaatlerle dolu pastalar ve mücevher gibi parlayan meyvelerle yanlarından geçiyordu. Ağzı sulandı; susturamadığı bir içgüdüydü bu.

Ama o bir lokma bile yemedi. Kutsal olan, görünüşe göre, açlık ve susuzluğun üstündeydi. Güzel bir elbise giymiş sessiz bir hayalet gibi süzülerek ilerledi.

Osin işin bittiğine karar verdiğinde kadının midesi kıvranıyordu.

"Rolfe," diye çıkıştı Osin ve ses daha kaybolmadan yanına bir muhafız geldi. "Kutsal Olanı odasına geri götür. Sanırım mahkeme bu akşam onun varlığından yeterince bıktı."

Kesinlikle öyleydi. Elara bütün gece üzerinde gözler hissetmişti—ama onun gözleri değildi bunlar. Avcı, karşılama konuşmasından sonra kalabalığın içinde kaybolmuş, yokluğu her adımını takip eden tüm bakışlardan daha belirgin olmuştu.

"Elbette, efendim." Rolfe'un reveransı titredi, sözleri boğuk çıktı. Elara, boynuna yayılan kızarıklığı ve ayaklarının dengesiz hareketini fark edince bakışlarını kıstı. Sarhoştı.

Harika.

"Aferin oğlum," dedi Osin yapmacık bir gülümsemeyle Rolfe'un sırtına vurarak. Ama dikkati çoktan dağılmıştı, bakışları koridorun karşısındaki genç bir kadına kilitlenmişti. Gözlerindeki parıltı Elara'nın midesini bulandırdı.

Adamın odanın karşısına geçip kızın beline sahiplenici bir şekilde elini dolamasını izledi. Kız ona döndü, gülümsemesi çok genişlemişti—fazla geniş. Elara, kızın omuzlarındaki hafif gerginliği, cilalı yüzün altındaki kısa

sürelî gerilimi fark etti. Bir performans. Elara'nın çok iyi bildiği bir performans.

Kız, Osin'in mırıldandığı bir şeye güldü, başını geriye doğru eğdi, yüzündeki ifade kusursuzdu. Sonra, çok kısa bir an için, gözleri Elara'ya kaydı. Hızlı. Kontrollü.

Yine de soğuk her yerini sardı.

O oydu. Anılarındaki kız. Aynı acımasız yeşil gözler.

Arkasından bir boğaz temizleme sesi geldi ve bakışlarını ona çevirdi. Rolfe.

"Hazır mısınız?"

Elara, ses tonundaki yumuşaklık karşısında irkilerek gözlerini kırptırdı. Mordenhall'da kendisine bu kadar uzun zamandır kimse nazikçe konuşmamıştı, bu yüzden sormaya karar verdi.

"O kadının adı ne?" diye sordu dikkatle. "Efendi Rab'bin yanında olan kadın mı?"

Rolfe omzunun üzerinden baktı. "Ah, o Leydi Calista Thorne."

Calista. Bu isim zihninde hiçbir şey uyandırmadı.

Elara'nın omuzları düştü.

"Son altı aydır Osin'in dikkatini çekmeye çalışıyordu ve sonunda başarmış gibi görünüyor."

Elara tekrar duraksadı. Sadece kibar davranmıyordu; hiç beklemeden ona bilgi veriyordu. Neden? Belki de dedikoduya meraklıydı. Gözleri kemerine bağlı silahlara kaydı; sık, etkili ve garip bir şekilde tanıdıklardı. Dario'nun kullandıklarına çok benziyorlardı. Acaba o da batıdan mıydı?

"Ne kadar şanslıymış onun için," dedi, sesi bilerek hafifti, oysa zihni olasılıklarla dolup taşıyordu.

Rolfe alaycı bir şekilde homurdandı, sonra yanında kimin durduğunu hatırlamış gibiydi. Hemen doğruldu, boğazını temizledi ve mırıldandı, "Seni geri alalım."

Sessizce yürüdüler, Büyük Salon'un ağır kapıları arkalarından gıcırtyla kapandı. Çukur'a doğru uzanan loş koridorlarda ilerlerken, uzaktan gelen seslerin mırıltısı yavaş yavaş kayboldu. Elara alt dudağını hafifçe ısırdı, düşünceleri hızla akıyordu. Dario'nun Bravell'in çelik işçiliği hakkında paylaştığı her bilgi kırıntısını zihninde taradı.

Onun ayrıntıları anlatırkenki sesini neredeyse duyabiliyordu. Silahları, diğer eyaletlerin tercih ettiği görkemli kılıçlara benzemiyordu; Bravellialılar, çift amaçlı silahlar üretme konusundaki ustalıklarıyla

biliniyordu. Bıçakları hafif ama ölümcül, genellikle hasarı en üst düzeye çıkarmak için tırtıklı veya kancalıydı.

Tabanında ikincil bir tutamağı olan kısa, kavisli bir bıçak olan crixis, yakın dövüş için mükemmeldi; kullanan kişiye tek bir akıcı hareketle bıçağı çevirip silahsızlandırma olanağı sağlıyordu. Sonra da vorr sivri uçları vardı; ince, dikenli kenarları ete saplanan ve çıkarıldığında kasları yırtan mızraklar.

Sadece öldürmek için değil, aynı zamanda parçalamak için tasarlanmış silahlar.

Düşmanın bir daha asla ayağa kalkamayacağından emin olmak için.

Elara'nın bakışları Rolfe'un cephaneliğine kaydı ve yanında asılı duran, dikenleri sırtına bağlanmış bir crixis'in belirgin parıltısını fark etti. O sıradan bir muhafız değildi. O bir Bravellian'dı—bir hayatta kalan, yıkılmış ama ölmeyi reddeden bir krallıkta şekillenmiş bir savaşçı.

Göğsünde bir kıvılcım çaktı, kalbi yeni bir amaçla atmaya başladı.

Bu ona faydalı olabilir. O da işine yarayabilir.

BöLüM 27

“Senin bıçağın... diğer muhafızların taşıdığı bıçaklara benzemiyor.”

Elara ifadesini nötr tuttu, Rolfe'un tereddüt etmesini izledi; bu tereddüt, Elara'nın haddini aşıp aşmadığını merak etmesine yetmişti. Ama sonra Rolfe, Çukur'un ağır kapısını iterek açtı ve ona doğru bir bakış attı.

"Bravellian demirhanesi görünüş için üretim yapmaz," dedi hafif bir sırıtışla. "Biz kalıcı olanı yaparız, göze hoş geleni değil."

Elara rahatlamış bir şekilde yavaşça nefes verdi. Soru onu rahatsız etmemişti. İyi. Şansını biraz daha zorlamaya karar verdi. "Böyle bir silahı herkes kullanamaz... belli bir beceri gerektiriyor olmalı."

Bu yorum üzerine Rolfe'un yüzü kızardı, sarmal merdivenlerde hafifçe tökezlerken bakışları başka yöne kaydı. "Bana yeterince iyi hizmet etti."

Elara, onun aşağıya doğru inmesini izlerken, yapacağı şey yüzünden içini bir anlık suçluluk duygusu kapladı. Neredeyse. Adımlarını zamanlayarak, elbisesinin etek ucunu topuğunun altına takarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Kumaş takıldı ve yumuşak, hesaplı bir çığlıkla öne doğru sendeledi, tökezlerken elleri havada uçtu.

Rolfe'un kolları hızla uzandı ve düşmeden önce onu yakaladı.

“İyi misiniz, hanımefendi?” Endişesi samimiydi, onu destekleyip ayağa kalkmasına yardım etti. Nefesinde şarap kokusu, terin temiz tuzu ve vücudunun yoğun sıcaklığı hissediliyordu. Elara biraz daha yaklaştı, yakınlığın sürmesine izin verdi.

"İyiyim," diye mırıldandı, kirpiklerinin altından ona bakarak. "Ama sanırım ayak bileğimi burkmuş olabilirim."

“Kahretsin.” Onu yakındaki bir basamağa indirdi, hemen eğilerek incelemeye başladı. “Bir bakayım.”

Elara gülümsemesini gizledi. Tanrım, bu neredeyse çok kolaydı.

Kaşları çatıldı. "Bana gayet iyi görünüyor," diye mırıldandı, gözleri kadının teninde gezinirken, "ama ben şifacı değilim." Başını kaldırdığında, şarabın buğusu ela gözlerinden biraz dağılmış gibiydi. "Her ihtimale karşı seni bir doktora göstermeliyiz."

Elara hafifçe başını salladı, ifadesini yumuşak ve masum tutarak, adam onu ayağa kaldırırken ağırlığını taşımasına izin verdi, destek için kolunu adamın omuzlarına doladı.

"Bu uygun mu?"

Elara'nın göğsünde bir suçluluk duygusu belirdi. Gençti, dürüsttü—belki de bu berbat yerde bulduğu tek gerçek iyilikti. Bu düşünceyi bir kenara itti. Bunu göze alamazdı. Odaklanmalıydı.

Başını eğdi ve adamın kendisini kalan basamaklardan aşağıya, Çukurun derinliklerine doğru uzanan dar koridora yönlendirmesine izin verdi.

Soğuk ter tenini yaktı. Buradaki sessizlik yanlışı geliyordu—çok ağırdı. Bakışları, her zamanki gibi sert bakışlarını bekleyerek, geçidi çevreleyen muhafızlara kaydı. Bunun yerine, biri mızrağını can simidi gibi kavrayarak ayakta sendeliyordu. Diğeri taşın üzerinde yığılmış yatıyordu, miğferi hafif bir tıkırtıyla yuvarlanıp gitti.

Elara, bir diğerrinin yanından geçerken gözlerini kocaman açtı; adımları dengesiz, ağzı gevşekti ve sonunda her şey yerine oturdu. Sarhoştular. Hepsi birden. Kalp atışları hızlandı. Nasıl? Muhafız bu kadar ihmalkarlığa nasıl izin verebilirdi? Bu normal miydi? Her büyük etkinlikte böyle kendilerini mi kaybediyorlardı? Tüm kale, sarhoş ve sendeleyerek, zırhları yarı yarıya düşmüş halde. Bu absürttü, tehlikeliydi. Elbette, bu onun işine yarıyordu ama yine de... bu kadar pervasızca davranmak inanılmazdı.

İnanamamasını yutarak, odaklanmaya zorladı kendini. Eğer bir an varsa, işte o an buydu; uzun zamandır beklediği, daha fazla bilgi toplama fırsatı. Bunu boşa harcamayı göze alamazdı. Rolfe'u manipüle etmek gerekli bir kötülüktü ve bunu kendi kendine tekrar tekrar söyledi, ta ki bu sözler gerçeğe dönüşene kadar. Ta ki göğsündeki düğüm çözülene kadar.

Beş kez, kendi kendine, "Bu hayatta kalmanın yolu," dedi. Beş kez, ta ki buna inanana kadar.

Tünellerin kalbine yaklaştıkça Elara, Rolfe'un gerginleştğini, vücudunun dokunuşu altında kaskatı kesildiğini hissediyordu.

"Daha önce hiç buraya gelmediniz mi?"

Rolfe donakaldı, etrafına bakındıktan sonra ensesini kaşıdı. "Hayır, yapmadım. Lord Hükümdar'ın sizi buraya getirme görevini bana vermesi beni oldukça şaşırttı. Tabii ki bu yeri duymuştum ama..."

"Korkunç, değil mi?" diye tamamladı sözünü, sesi şimdi daha soğuktu.

Belini kısa bir süre kavradıktan sonra bıraktı. "Öyle."

Yine sessizce ilerlemeye devam ettiler ve tüneller labirentinin girişine ulaştılar. Rolfe'un kaşları çatıldı, bakışları karanlık, kıvrımlı yollar arasında huzursuzca gidip geldi. "Bunlardan hangisi revire çıkıyor? Revirleri var, değil mi?"

"Evet," diye yanıtladı Elara, duruşundaki gerginliğin yavaş yavaş azaldığını izlerken. Başını en sağdaki tünele doğru eğdi. "Orada aşağıda."

Rolfe içini çekti, yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi belirdi, tutuşunu düzeltti ve onu yönlendirdi. Arkalarındaki meşale ışığı karanlığın içinde kaybolurken, kolu onun kolunun altında sabit kaldı.

"Daha ne kadar kaldı?" Rolfe'un sesi titriyordu, Elara ona daha da yaslanırken endişesi açıkça belli oluyordu. Bakışlarının her birkaç saniyede bir ona kaydığını, endişesinin elle tutulur derecede olduğunu hissedebiliyordu, tıpkı umduğu gibi.

"Dinlenmeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu, nezaketi neredeyse dayanılmazdı.

Kadın yüzünü buruşturdu ve ona yorgun bir bakış attı. "Sanırım yapabilirim."

Hiç tereddüt etmeden başını salladı ve nazikçe kadının tünel duvarına yaslanmasına yardım etti; tam da bu tünelden ilk geçişinde dikkatini çeken büyük, sivri kayanın yanına.

Elara hafif bir iniltiyle dizlerinin üzerine çöktü, halsizlik numarası yaparak Rolfe'u hemen yanına getirdi.

"Sanırım yolun geri kalanını kendim gidemem." Parmakları yanındaki kayaya hafifçe değdi, dikkatlice kavradı ve avucunda ağırlığını hissetti. "Bana yardım edecek birini çağırabilir misin?"

Rolfe tereddüt etti, bakışları ondan ilerideki karanlık tünele kayarken yanağının içini ısırdı. "Seni yalnız bırakmanın iyi bir fikir olup

olmadığından emin değilim. Belki... sakıncası yoksa, seni taşıyabilirim—"

Elara onun sözünü bitirmesine izin vermedi. Kolunu tek bir hızlı hareketle savurdu, kaya adamın kafasının arkasına çarparak çatladı. Keskin. Acımasız. Hiç beklemiyordu.

Vücudu sarsıldı, yüzünde şok ifadesi belirdi ve dizleri büküldü. Taşa çarpmadan önce bilincini kaybederek ayaklarının dibine yığıldı.

Elara gözlerini sıkıca kapattı, engelleyemeden dolmaya başlayan gözyaşlarıyla mücadele etti.

Lanet olsun hepsine.

"Özür dilerim, çok çok özür dilerim," diye fısıldadı, sesi titriyordu onu dikkatlice sırt üstü yatırırken. Gözleri vurduğu yere kaydı, kanı görünce kalbi durdu—az miktarda, saçlarının altındaki deriyi lekeleyecek kadar. Elleri titreyerek nabzını aradı. İşte oradaydı—düzgün. Ölmemiştii, sadece bilincini kaybetmişti. Duvara yaslanırken rahatlatma hissi onu sardı.

Gözlerine tekrar yaşlar doldu, her şeyi bulanıklaştırdı ama elinin tersiyle -sertçe ve hızlıca- sildi, sonra kolunu sertçe çimdikledi, acı duygularının girdabını yarıp geçti.

Kalk. Hareket et.

Elara titreyen bacaklarıyla kendini doğrulttu, tüm vücudu titriyordu.

Hızlıca karar vermesi gerekiyordu. Godfrey'i bulup ondan gerçeği mi öğrenmeliydi, yoksa taşların derinliklerine mi inmeliydi? Taşlarda bir şey vardı; onları ilk gördüğü anda hissetmişti, kurtulamadığı bir çekim. Ve rüyaları da bunu doğrulamıştı. Bir anlam ifade ediyorlardı.

Önemli bir şey.

Bakışları arkasındaki patika ile taşların saklandığını bildiği gölgeli koridor arasında gidip geldi. Yutkundu, kalbi hızlandı. Belki ikisini de halledebilirdi.

Önce taşlar. Sonra Godfrey.

Elara elbisesini sıkıca kavradı ve loş koridorda koştu, kumaş yumruklarının arasında buruşmuştu. Duvarlarda meşaleler titriyordu, gölgeleri etrafındaki alanı titretiyor ve bozuyordu. Koridorun sonunda, ağır bir kapı aralık duruyordu, bir fener gibi ince bir ışık huzmesi içeri sızıyordu. Nefesi kesik kesik, göğsü inip kalkarken kapıyı iterek açtı—

Ve aniden durdu.

Her bir Sidhe, hazır ol pozisyonunda duruyordu. Sessiz. Dikkatli. Yüzleri loş ışıktaki solgundu.

Hücrelerinin parmaklıklarında bekliyorlardı, uhrevi gözleri ona dikilmiş, her hareketini öyle bir yoğunlukla izliyorlardı ki, bu durum onun ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Yüz ifadeleri okunamazdı, yüzleri mermer kadar pürüzsüzdü, yine de altında bir şey vardı—bir anlayış, sanki biliyorlarmış gibi—Elara ile Rolfe arasında tam olarak ne olup bittiğini biliyorlardı. Elara'nın boğazı düğümlendi, gözleri bir figürden diğerine kayarken ağzı birden kurudu. Yüz hatları bu sefil yere ait olamayacak kadar güzeldi.

Kimse konuşmadı. Kimse kıpırdamadı.

Bekliyorlardı.

Elara içgüdüsel olarak en yakın hücreye uzandı, parmakları demir parmaklıklara değecek kadar yakinken bir kadın öne atıldı. Ten rengi alışılmadık derecede solgundu, sanki duvarlar ondan hayat enerjisini çekmişti ve gümüş rengi saçları karmakarışık bir şekilde sırtından aşağı sarkıyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar deriyi morartmıştı.

"Bir yüzüğe ihtiyacın var," diye tısladı, titreyen eli taşa kazınmış parlayan koruma büyülerine doğru uzandı; Elara aceleyle bunları gözden kaçırmıştı.

Elara'nın yanakları kızardı. Aptalca. Elbette hücreleri öylece açamazdı. Bir yüzüğe ihtiyacı vardı—doğru yüzüğe. Koruma büyülerini kıracak kadar güçlü bir şeye. Ama bunu başarabilse bile... sonra ne olacaktı? Onları nereye götürecekti? Osin'in her yerde gözü vardı. Kendini tehlikeden korumakta bile zorlanırken, bir grup Sidhe'yi korumaktan bahsetmiyorum bile.

Boğazı düğümlendi. Yardıma ihtiyacı vardı, bu durumla nasıl başa çıkılacağını bilen birine. Godfrey'e ihtiyacı vardı. Her şeyi birer birer halletmeliydi.

Elara kelimeleri neredeyse nefessiz söyledi. "Sana yardım edeceğim." Bakışları kadınınkilerle buluştu, aralarında bir yemin yerleşti. "Seni buradan çıkaracağım."

Onların acısını biliyordu, özgürlük özlemlerini paylaşıyordu; güneş ışığının sıcaklığıyla şarkı söyleyen, yaprakların hışırtısıyla dans eden, derelerin dalgalanmasında mırıldanan bir özgürlük. Kendi elleriyle yapmadıkları zincirlerle bağlı, ruh ikizleriydiler ve o an, kafesleri tanıyan birinin şiddetli kesinliğiyle, onlarınkini yıkacağına yemin etti.

Onlar bu duvarların ötesindeki dünyayı hak ediyorlardı.

Bundan daha iyisini hak ediyorlardı.

Elara, cevap beklemeden topuklarının üzerinde döndü ve odadan fırladı; Sidhe'nin çılgılığının uzaktan gelen yankısı bir hayalet gibi peşinden geliyordu. Durmadı, duramazdı da; damarlarında alev alev yanan bir aciliyet onu ileriye doğru itiyordu.

Birkaç dakika sonra, antik taşların önünde ani bir frenle durdu.

Etrafındaki hava, dizginlenmemiş bir gücün ağırlığıyla yoğunlaşmış, çığırdayarak teninde tüyler ürpermesine neden olmuştu.

Elara derin bir nefes aldı, Verdara'nın katipleri arasında yıllarca yaptığı çalışmalarla geliştirdiği titiz odaklanmayla taşlara yaklaşırken hızla atan kalbini sakinleştirdi. Her ayrıntıyı dikkatle kaydetti, yüzeylerine derinlemesine oyulmuş garip işaretleri not etti; tanımadığı, bir ağacın halkaları gibi içe doğru kıvrılan ama çarpık desenlerdi bunlar. Doğal olmayan desenlerdi.

Bazıları o kadar aşınmıştı ki, yüzyıllarca süren rüzgarların yıpratıldığı gibi görünüyordu, diğerleri ise taşın yüzeyinin derinliklerine gömülmüş közler gibi hafifçe parlıyordu. Toplamda dört taneydiler, eşit mesafelerde duruyorlardı ve neredeyse mükemmel bir daire oluşturacak şekilde dizilmişlerdi; her biri en az kendi boyunun iki katı yüksekliğindeydi.

Keşke onları düzgünce kaydetmek için parşömen, mürekkep, herhangi bir şey olsaydı, ama zihni onun yerine geçecekti. Taşları zihninde tek tek bölümlere ayırdı, her tuhaf detayı, her sembolü, her doğal olmayan nabızı hafızasına kazıdı, olur da bir daha onları görme şansı bulamazsa diye.

Elara, uzaktan gözlemleyebildiği her şeyi inceledikten sonra tereddüt etti. Rüyası... bir uyarı mıydı yoksa bir önsezi miydi? Emin olamıyordu. Bildiği tek şey, içini kemiren dehşet duygusunun sadece korku olmadığı, bir önsezi olduğuydu.

Tüm cesaretini toplayarak derin bir nefes aldı; bu nefes, zaten gergin olan sinirlerini yatıştırmaya pek yardımcı olmadı ve ardından çemberin içine doğru bir adım attı.

Değişim anında oldu. Etrafındaki hava birden soğudu, nefesi gözle görülür buharlar halinde çıktı. Bir ürperti vücudunu sardı ve içgüdüsel olarak kollarını kendine doladı. Taşlar içeriden farklı hissediliyordu—daha bilinçli. Artık işaretleri yakından görebiliyordu, bakışlarının altında nefes alıyormuş gibi hareket eden garip sembollerdi bunlar. Elara bunları hızla zihnine kaydetti. Ama bu işaretler daha önce incelediği hiçbir şeye benzemiyordu. Bir anlam ifade ediyorlardı—bunu hissedebiliyordu, zihninin bir köşesindeki kaşıntı gibi.

Taşlara ne kadar uzun süre bakarsa, onların çağrısı o kadar güçleniyor, damarlarında bir siren şarkısı gibi yankılanıyor, toprağın iliklerine kadar fısıldıyordu.

Elara'nın kalbi tekledi, korku cazibeyi yarıp geçti—ama karşı koyamadı. Eli, sanki başka bir irade tarafından ele geçirilmiş gibi hareket etti, avuç içi taşa tamamen yapışana kadar uzandı.

Beyaz, kızgın bir ışık kafatasını delip geçti, gözlerinin arkasına gömüldü, düşüncelerini birbirinden ayırdı. Ellerini hızla çekti, yüzünü tuttu, sanki bu, zaten içinde olan şeyi durdurabilirmiş gibi. Ama işe yaramadı. Acı sadece arttı.

Yer kayboldu. Oda, Çukur—her şey kendi içine kapandı, geriye sadece fırtına kaldı. Rüzgar, canlı ve açgözlü bir şekilde içinden uğulduyor, onu inceltiyor, içten içe parçalıyordu. Düşmüyordu—tam olarak değil. Asılı kalmıştı, ağırlıksızdı, artık et ve kemik değil, kırılğan bir şeydi.

Yavaşça çözülen bir iplik.

Sonra birden sessizlik oldu.

Yavaş yavaş, dünya tekrar içeri girdi. Soğuk hava ciğerlerine doldu, taze karın altında ezilmiş çam iğnelerinin kokusunu, zamanın dokunmadığı soğuk dağ derelerinin fısıltısını taşıyordu. Temiz bir tadı vardı; o kadar temizdi ki neredeyse acı veriyordu, sanki göğsü şimdiye kadar nefes almanın ne olduğunu hiç bilmemişti.

Elara gözlerini kırptırdı, ellerini yüzünden indirdi ve karşısında gördüğü şey... zar zor geri kazandığı nefesini birdenbire kesti.

Esrarengiz.

Zihninin kavrayabildiği tek kelime buydu, ama bu bile önünde uzanan sınırsız harikalar karşısında küçük kalıyordu.

Bu sadece nefes kesici değildi, gerçeküstüydü.

Dağın yamacına tünemiş olan Elara, tanrıların elleriyle şekillendirilmiş gibi görünen manzaraya bakıyordu. Manzara, rüzgarın ve gökyüzünün diliyle yazılmış, kadim ve el değmemiş kutsal bir tomar gibi önünde serilmişti.

Kaya ve topraktan oluşan adacıklar bulutların üzerinde, sanki gökyüzü onları taşıyormuş gibi havada asılı duruyordu. Sadece orada asılı kalmıyorlardı; göksel bir arpin telleri gibi aşağı doğru kıvrılan, onları aşağıdaki yeryüzüne çeken dolambaçlı köklerle bağlı, canlıydılar.

Her ada kendi başına bir dünyaydı, yaşayan, nefes alan bir ekosistemdi. Şelaleler yukarı doğru akıyor, suları bulutların arasında kayboluyordu; sisle

kaplı bahçelerde ise sanki yapraklarında yıldız ışığı taşıyormuş gibi içten parlayan çiçekler vardı.

Bunlar sadece dağlar değildi; kadim devlerdi, yükselen ve zamansızlardı, taları kutsal adaklar gibi yanlarına yapışmış yemyeşil ormanlarla örtölüydü. Sis, yamaçlarına yapışmış, huzursuz ruhlar gibi rüzgârda dönüp duruyordu.

Yukarıda, gökyüzü sonsuza dek uzanıyor, alacakaranlık tonlarıyla boyanmıştı; mor ve yumuşak altın rengi, asla tamamen batmayan güneşin pembesiyle bezenmişti. İnanılmaz derecede yüksek kaya kuleleri, mesafenin yumuşattığı bir şekilde, etrafındaki gökyüzünü delip geçiyor, her birinin tepesinde altın kuleleri ikiz ayların soluk ışığı altında fenerler gibi parıldayan tapınaklar bulunuyordu.

Burası, mükemmel bir denge içinde kurulmuş bir yerdi; tepeleri birbirine bağlayan geniş köprülerin yanında yer adeta ikinci planda kalmış gibiydi, taş patikaları dalgalanan bayraklarla süslüydü. Tek kanunun fısıldayan rüzgar olduğı bir hava krallığıydı.

Elara, nasıl olduğunu bilmesine de, buranın sadece yabancı değil, aynı zamanda temelden farklı olduğunu, insan dünyasının asla olamayacağı bir şekilde canlı olduğunu biliyordu.

Buradaki hava garipti, bir şekilde daha hafifti ama aynı zamanda tam olarak tanımlayamadığı bir şeyle yüklüydü. Tenine karşı narin bir şekilde vızıldıyordu, tıpkı kanatların yanından geçerken çıkardığı hafif bir dokunuş gibi.

Elara, bunun bir ses olduğunu fark etti; yumuşak bir uğultu, nazik ama sürekli var olan, hafif bir kahkahayla karışmış bir ses. Kalbi hızla çarparken, sesin nereden geldiğini anlamak için döndü. Ama kimse yoktu. Yalnızdı, ama aynı zamanda değildi.

Tereddütlü bir adım attı, gözleri dağdan diğerine uzanan kırılğan görünümlü köprüdeydi. Ama ayağı yere değdiği anda dünya altüst oldu. O kör edici beyaz ışık tekrar yükseldi, her şeyi yuttu; görüşünü, yönünü, benlik duygusunu. Çaresizce çırpındı, ağırlıksızlık girdabın içinde dönerken yönünü şaşırdı.

Korku onu sardı, boğazında bir ıglık boğuldu, altındaki Boşluk esnerken o karanlık leke giderek yaklaşıyor, hızla büyüyordu—

Soğuk taş, bir koçbaşı gibi üzerine çarptı, bu kuvvet ciğerlerinden havayı acımasız bir hışırtıyla çekti.

Elara nefes nefese kalırken gözleri birden açıldı, göğsü sıkışmış ve acıyordu. Hayır—göğüs kemiğine ritmik ve düzenli bir şekilde bir şey bastırıyor, ciğerlerine nefes girmesini zorluyordu.

"Geri döndü."

Saria'nın yüzü görüş alanına girdi, Elara'nın üzerinde belirdi. Kaşları çatık, gözleri geniş ve araştıracıydı; bir eli göğsüne bastırırken, diğer eli boynunda, parmakları hafifçe titreyerek nabzını kontrol ederken hareketleri hızlı, neredeyse telaşlıydı.

Çukur.

O, tekrar Çukur'daydı, taş çemberinin içinde yatıyordu.

Bir anda acı onu vurdu; acımasız bir dalga bedenine çarptı. Elinin taşa değdiği yerden yayıldı, koluna doğru fırladı, şimşek gibi omurgasından aşağıya, her sinirine yayıldı. Elara çığlık atmaya, hareket etmeye çalıştı ama bedeni itaat etmedi, acının altında titremeye bile tenezzül etmedi. Kırılmıştı. Bu kelime zihninde yankılandı. Kırılmıştı.

"Kahretsin, evlat," dedi Saria, nefesi titreyerek havaya büyüler yapmaya başlamadan önce. Büyüler birbiri ardına Elara'nın üzerinde süzüldü, kısa bir süre parladıktan sonra tenine işledi. Her büyü, içinden bir kıvılcım, derinlerde hafif bir nabız gibi geçti, tıpkı sönmekte olan bir alevi yeniden tutuşturmak için mücadele eden korlar gibi.

Ölme...

Elara'nın alnında soğuk terler belirdi.

Üç kez ölümden dönmüştü, her karşılaşma ardında bir şeyler bırakmıştı. Hayaller değil, anılar. İlk olarak nehir ruhuyla karşılaşması; sonra Osin'in gölgelerinin hayatını neredeyse söndürmesi; ve şimdi de taşlar.

Elara'nın göğsü sıkıştı, kaburgalarında kalbi yumrukla sıkıştırılıyormuş gibi bir acı saplandı. Bakışları taşlara dikildi, garip enerjilerinin nabızı hala havada asılı kalmıştı.

Onu sürükleyip götürmüşler, zamanın akışından koparıp unutulmuş bir diyara mı atmışlardı? Yoksa ölüm, Boşluktan sırlar mı fısıldıyor, kayıp olanların dilinde ona mı sesleniyordu?

BöLüm 28

Elara beş gününü revirde geçirdi. Kapıda sürekli bekleyen muhafızların ve her türlü rahatsızlığına müdahale eden şifacıların varlığıyla boğulmuş gibi geçen beş bitmek bilmeyen gün. Yutulması gereken her zaman yeni bir şey, yatırılması veya iyileştirilmesi gereken bir şey vardı; ancak tüm bu sürekli bombardıman, yaralarından daha yorucu geliyordu.

Özellikle Saria, yılmaz bir azim sergiliyordu. Her zaman çalışma masasında, otları öğütüp kendi kendine büyüler mırıldanarak, eski büyülerini bozup Elara'nın iyileşmesini hızlandırmak için yeni bir şeye dönüştürüyordu. Parmakları neredeyse çılgın bir hassasiyetle hareket ederek, Elara'yı ya yeniden bir araya getirecek ya da düşüncelerinin bile ulaşamayacağı o rüyasız karanlığa sürükleyecek tonikler hazırlıyordu. Ve bazen Elara, bilincin acısından ve hastane duvarlarının ötesinde bekleyen her şeyin gerçekliğinden uzakta, o sessiz boşlukta kalmayı diliyordu.

Ama o rüyasız uçuşunun içinde bile Elara başka bir şey hissetmişti. Yatıştırıcı, istikrarlı, ezici acıya karşı bir merhem gibi bir varlık. İksirler hafızasını bulanıklaştırmıştı, ama yine de hatırlayabiliyordu: yüzünde tüy kadar hafif yumuşak eller ve onu karanlıktan geri çağıran sıcak ve alçak bir ses.

"Öldün," diye fısıldamıştı Saria o ilk gece, sesi iksirlerin ve acının sisini zar zor aşırıyordu. "Öteki dünyaya giderken seni geri sürükledim."

Eğer o kısa süreli yok oluş gerçekten ölüm olsaydı, Elara hayata geri döndüğü için gerçekten de yas tutardı.

Geri döndüğünden beri her şey ters gidiyordu. Sadece acı değildi bu; gerçi derisinin altındaki o sürekli zonklama neredeyse görmezden

gelebileceği bir şey haline gelmişti. Hayır, bundan daha kötüydü; sanki artık burada olmaması gerekiyordu. Sanki bir sınırı aşmış, diğer tarafta bir şey bırakmıştı ve şimdi geri sürüklenmek kurtuluştan çok bir ceza gibi geliyordu.

Osin, Elara baygın haldeyken onu görmeye gelmişti—Elara bunu sonradan öğrenmişti. İki büyük ziyafet onsuz geçmişti ve Osin çok öfkeliydi. Her zamanki gibi içten içe kaynayan bir sinir değil, gerçek, kaynayan bir öfkeydi. Rolfe'u alt etmesine, muhafızlarının yanından sıyrılıp taşlara ulaşmasına tahammül edemiyordu. Bunun için cezalar vardı, hem de sert cezalar. Elara, şifacıların onu fark edemeyecek kadar kötü durumda olduğunu düşündüklerinde fısıldadıklarını duymuştu—tüm birlikler yeniden düzenlenmiş, adamlar rütbelerinden mahrum bırakılmış, diğerleri mahkeme önünde sürüklenip aşağılanmıştı. Ve Rolfe... ona ne olduysa, şifacılar bunu yüksek sesle söylemiyorlardı, ama Elara tahmin edebiliyordu. Osin birini örnek göstermek için kana ihtiyaç duymuyordu—bir adamı içten dışa yıkacak türden bir cezayı tercih ediyordu.

Elara suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Rolfe ona karşı nazik davranmıştı, onun yerinde çoğu insan bu kadar nazik olmazdı ve başına gelenleri hak etmemişti. Kimse ölmemişti, bunu biliyordu. Ama Rolfe'un onun yüzünden neler çektiğini düşünmek istemiyordu. Adil değildi. Hiçbiri adil değildi. Ama utanç duygusu yine de içini kemiriyordu, midesinin derinliklerinde hissettiği bir acıydı.

"Kolunuzu kaldırın."

Elara denedi ama titremeler başlamadan önce ancak yarı yolda ilerleyebildi. Uzuv sanki artık ona ait değilmiş gibi hissediyordu.

"Güzel, şimdi sıra bacağında."

Çenesi kasıldı, bacağını beşikden zorla yukarı kaldırdı, kasları protesto edercesine acı içinde kıvranıyordu. Saria kaşlarını çattı, parmakları uyluğunun etine bastırarak yavaş ve düzenli daireler çizdi.

"Bunu hissedebiliyor musun?"

Elara başını salladı, ama his çok hafıftı, sanki bacağı kalın bir pamuğa sarılmış gibiydi. "Zar zor," diye itiraf etti, hayal kırıklığıyla. Saria'ya zaten kırık olduğunu söylemişti, ama şifacı ısrarcıydı, her siniri ve kası dikkatlice test ediyordu, sanki sadece irade gücüyle onları hayata döndürebilirmiş gibi.

Saria'nın gözlerinde kısa bir an için bir parıltı belirdi—belki de endişe—ama sesi sakinliğini korudu. "Devam edeceğiz. İlerleme kaydediyorsun."

İlerleme. Eğer bu bir ilerlemeyse, Elara sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile etmemiyordu.

"Bana o bakışı atma. Taşlara dokunduktan sonra geri dönen kimseyi görmedim. Hiçbir zaman. Beş gün sonra bile oturabiliyor olman bir mucize." Eli saçlarına kaydı, başını taç gibi saran örgüsünü çekiştir-di, gümüş teller çoktan gevşemişti. Ancak bakışları bir anlığına yumuşadı, dudaklarının kenarında küçük, yorgun bir gülümseme belirdi. "Ama yine de," diye ekledi, boyun eğmiş bir şekilde başını sallayarak, "sen sensin."

Saria'nın gözleri donuklaştı, sanki aklı odadan çok uzaklara gitmiş gibiydi; bakışları Elara'nın bileklerini saran ince, gümüş rengi izlerde çok uzun süre oyalandı. Dudakları sıkıca birbirine kenetlendi.

Elara kaşlarını çattı, sessizlik uzadı. "Ne?"

Tek bir kelime, Saria'yı gittiği uzak yerden geri getirmiş gibiydi. Gözlerini bir kez kırıştırdıktan sonra başını salladı. "Hiçbir şey," diye mırıldandı, sesi sertleşmişti ve köşedeki dağınık çalışma masasına doğru döndü. Odayı ezilmiş otların ve yanmış adaçayının keskin kokusu doldurmuştu; bu koku, kuru kökleri gerekenden çok daha fazla güçle öğütürken havan ve tokmağın çıkardığı sürekli sürtünme sesiyle karışıyordu.

Sonra Saria'nın bakışları, bir nefes kadar hızlı bir şekilde, kapıda duran iki muhafıza kaydılar. Hafifçe nefes vererek, meşgul ama gergin ellerine tekrar baktı. "Bu gece partide olmanız bekleniyor," dedi, sanki Elara'nın kucağına bir kaya parçası atmamış gibi, kayıtsız bir tonda.

Elara homurdandı. "Peki, bunu tam olarak nasıl başaracağım?"

"Bir şey üzerinde çalışıyorum," dedi, elinden başını kaldırmadan. "Geceyi atlatmanıza yardımcı olacak ama uzun sürmeyecek. Ayakta kalabilmek için her saat başı bir doz daha almanız gerekecek." Kaseye bir tutam ezilmiş lavanta yaprağı ekledi, lavanta kokusu tıbbi bir kokuyla karıştı. "Uzun vadeli bir çözüm değil, sadece geçici bir çözüm. Bir sonraki buluşmaya kadar buna ihtiyacınız olmayacağını umuyorum."

Elara, gözlerini kapatırken beşiğe geri çöktü, sert kumaş tenini çiziyordu. "Ne kadar zamanım kaldı?"

Saria'nın tereddütü Elara'nın nabzının hızlanmasına yetecek kadar uzun sürdü, ardından şifacı nihayet konuştu: "İki saat."

İki saat.

Midesi burkuldu. Artık rol yapmaya gücü yetip yetmeyeceğinden emin değildi.

Sedyede kıpırdanırken, bacaklarındaki his geri gelmeye başladığından beri Saria'nın ona öğrettiği rutine başlarken vücudu her küçük harekette protesto ediyordu. Önce basit esneme hareketleri—bir bacağını, sonra diğerini kaldırmak, ayak parmaklarını bükmek, ayak bileklerini döndürmek. Kasları çabadan titreyerek düz bir şekilde yatıyordu, ama en azından bir şeydi.

Uzuvlarına yeniden his kazandırmaya, her bilinçli harekete ve nefese odaklanması gerekiyordu. Bükül, esne, bırak. Ama zihni susmuyordu. Taşlarla yaşanan fiyaskodan beş gün geçmişti ve yapabildiği tek şey olayı tekrar tekrar zihninde canlandırmaktı. Olanları, hâlâ anlamadığı şeyleri kurcalamayı bırakamıyordu.

Elara çenesini sıktı, bacağını tekrar yukarı çekti ve kasları kasılana kadar tuttu. Taşlar sadece vücudunu parçalamakla kalmamış, gözlerini açmıştı. Görmesini sağlamıştı. Çok uzun zamandır kör olduğu, şimdi ise son derece açık ve acı verici bir şekilde ortada olan bir şeyi görmesini sağlamıştı.

Anılarını kaybetmişti.

Sadece insanların bir şeyleri unuttuğu olağan boşluklar değil, kendisinin bütün parçaları eksikti. Sanki biri içeri uzanıp onları koparmış gibiydi.

Saria, taşlara dokunan hiç kimsenin geri dönmediğini söylemişti. Tek bir kişi bile. Ve Elara, yaklaşmaya cesaret eden herkesi öldürmekten başka bir işe yaramayan bu taşların amacının ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Cevapları yoktu. Henüz değil. Ama bulacaktı.

Elara da onları nasıl elde edeceğine dair oldukça iyi bir fikre sahipti.

Stonebrew, uzun süre ateşte kalmış pekmez gibi, boğazından kalın ve yavaş bir şekilde kaydı. Elara'nın şimdiye kadar katlandığı en kötü tonik değildi; fırtınadan sonra nemli toprakla karışmış ezilmiş nane gibi bir ferahlığı vardı; serinletici, neredeyse hoş ve onu kusturacak kadar değil. Ama bu geceki dördüncü dozuydu ve Saria'nın belirlediği sınıra tehlikeli derecede yaklaşıyordu.

Tonik midesinde etkisini göstermeye başlayınca, damarlarında çelik gibi akıp gittiğini, kaslarını sıkılaştırdığını, tendonlarını güçlendirdiğini hissetti.

Bacaklarındaki titreme azaldı, ağrı derisinin altında hafif bir uğultuya dönüştü.

Ayakta durmasına, sağlıklıymış gibi görünmesine yetmişti.

Saria açıkça belirtmişti: Eğer sınırlarını zorlarken altı dozun tamamını almazsa, bunun bedelini ödeyecekti. Kasları kilitlenecek veya tamamen işlevsiz hale gelecek, saatlerce, belki de günlerce hareketsiz kalacaktı. Yaptığı tüm ilerleme boşa gidecekti.

Altı saatte altı şişe. Şifacının emri. Ve bu bile riskliydi.

Elara gözlerini devirdi. Osin "şifacı emirlerini" hiç umursamıyordu.

Lord Hükümdarın gür kahkahası, bal gibi tatlı şarap gibi kraliyet bahçelerinde süzülerek, ancak birkaç kadeh içtikten sonra ortaya çıkan o kaygan, şehvetli alt tonla havayı sarıyordu. Ses gece boyunca kıvrılarak, yaprakların hışırtısının etrafında dolanıyor, ağaçlardan sarkan büyülü fenerlerin yumuşak ışığının altına süzülüyordu. Loş ışıkları bahçeyi neredeyse uhrevi bir sisle kaplayarak geceyi yumuşak, rüya gibi bir şeye dönüştürüyordu; güvenilmeyecek kadar mükemmel.

Bahçelerden esen ılık bir esinti, Elara'nın kalın buklelerini savurarak yasemin kokusunu ve yıldız tozu güllerinin tatlılığını beraberinde getirdi. Parti, göz kamaştırıcı bir manzaraydı; ay ışığı altında erimiş metal gibi parıltıyan, gümüş yapraklı ağaçlardan oluşan karmaşık bir labirent. Ancak hava çok sıcaktı, sonbahar ortası için alışılmadık derecede sıcaktı. Elara, havaya örülmüş, yapışkan ve boğucu, ter tabakası gibi tenine yapışan bir maddeyi hissedebiliyordu. Her şeyi kaplamıştı; yiyecekleri, içecekleri, hatta çiçekleri bile. Zehire batırılmış şekerler gibi hafif, ölümcül bir alt ton.

Osin onu bahçelere götürdüğünde, geçen seferki gibi yanında dolaşmaya zorlayacağından emindi. Ama bu gece aklında başka bir şey vardı. Onu heykellerin arasına yerleştirmiş, partinin geri kalanı etrafında eğlenirken onu bir taş parçası gibi orada bekletmişti. Tam olarak bir parçası değil, ama tamamen ayrı da değil. Sadece seçkinlerin hayran kalıp unutacağı bir süs eşyası daha.

Bu duyguyu gayet iyi biliyordu.

Bakışları, açıklığa dağılmış, inanılmaz şekillerde birbirine dolanmış, saçma bir oyun oynayan misafirlerin üzerinde gezindi. Oyun basitti; oyuncular havada asılı duran kristal bir kadranı çeviriyorlardı, cam yüzeyi her dönüşte değişen rünlerle parlıyordu. Durduğunda, rünler parlayarak ayaklarının altındaki büyülü ızgarada bir yeri işaretliyordu. Karolar altlarında hareket ediyor ve kayıyordu, herkesi biraz dengesiz tutmak için

büyülü bir şekilde tasarlanmışlardı. Ne kadar çok içerlerse, o kadar kaotik hale geliyordu; bedenler kıvrılırken, kollar ve bacaklar ipek ve altından oluşan sarhoş bir karmaşada birbirine dolanırken kahkahalar yükseliyordu.

Herkes çoktan kendinden geçmiş haldeydi, şarap bolca akıyordu ama işin içinde bir gerginlik de vardı. Gözleri biraz fazla parlıyordu, kahkahaları çatlak ve vahşiydi, deliliğe doğru yalpalıyordu—sanki içkilerine başka bir şey katılmıştı.

Bahçenin üzerinde yükselen mermer heykellerden kahkahalar yankılanıyordu; uzun zaman önce unutulmuş tanrıların suretinde oyulmuş sessiz gözcüler, taş gibi yüzleri aşağıdaki şenliğe kayıtsızdı. Elara, Aine'nin yükselen figürünün yanında kaskatı duruyordu, elleri sanki sonsuzluğu ellerinde tutuyormuş gibi uzanmıştı. Kendi elleri ise çok daha titretek olsa da, en yakın gece çiçeğine uzandı, parmak uçları serin, kadifemsi yapraklara dokundu. Bu küçük hisse tutundu, bacaklarından geçen sürekli acıdan dikkatini dağıtacak herhangi bir şey aradı.

Ama başını kaldırmadan bile onu hissedebiliyordu—Osin'in bakışları onu yakıyordu. Başını kaldırdığında gözlerinde eğlence parıltısı, dudaklarında tembel, yırtıcı bir gülümseme gördü. Diğer herkes oyuna dalmış, uzuvları birbirine dolanmış, kahkaha atarken kayıyordu, ama o değildi. Osin bütün gece neredeyse hiç gözlerini ondan ayırmamıştı. Kaslarının her seğirmesini, her ufak sendelemesini izlemişti. Bundan zevk alıyordu—onun mücadelesinden.

Bahçelerin öbür ucundan Elara, onun kibirli dış görünüşünün altında kaynayan öfkeyi hissedebiliyordu; zorlukla kontrol altında tutulan, gergin bir canavar gibiydi. Yaptığı şeyden dolayı çok öfkeli olduğunu biliyordu. Ama ondan daha kötü bir şey, bu sessiz sevinçten daha sert bir şey bekliyordu.

Karnının alt kısmında bir huzursuzluk hissi vardı.

Elara bakışlarını kaçırdı, rahatsız bir şekilde çok dar olan korsesini çekiştirdi; ucuz, ince kumaş tenine yapışmıştı. İnce dantel katmanları ve gösterişli kırmızı tonlarında boyanmış dekolteli saten, hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Eğer Osin son partide onu bir tanrıça gibi göstermek istemişse, bu sefer, hakaretinden sonra, onu bir fahişe gibi göstermeye çalışmıştı. Aşağılamak için tasarlanmış, gösterişli kumaşa sarılmış bir alay konusu.

Ve işe yaradı.

Bakışları, zorla giydirilmiş ucuz bir kumaş gibi, sıkıca yapışarak üzerinde gezindi. Şehvet. Saplantı. Onlardan yayılan bu his, çıplak teninin her santiminde, Osin'in sergilemeyi seçtiği her skandal kıvrımda oyalanıyordu. Fısıltılar bile ince değildi, ateşle dolu, midesini bulandıran bir arzuyla dolu alçak mırıltılar. Teninde karıncalanma hissetti ama... umursamayı başaramadı. Bu gece değil.

Baksınlar, isteseler düşünsünler. Hiç fark etmezdi.

Çünkü aklı tek bir şeye odaklanmıştı: Lady Calista Thorne'u bulmak.

Elara, revirde geçirdiği günler boyunca o genç kadını durmaksızın düşünmüştü. Calista'nın son partide ona verdiği bakış—belirsiz bir tanıma belirtisi—ve o parçalanmış anılar...

Birbirlerini tanıyorlardı. Elara bundan emindi.

Belki Leydi Thorne, geçmişinden kopan parçaları, boşlukları doldurabilirdi. Belki de daha fazlasını. Bu pervasızcaydı. Elara en ince ipliğe tutunuyordu, ama bu noktada tutunabileceği tek şey buydu. Ve tutunmuştu da—dört şişe Taşbirası içmiş, gecenin dönmesini bekliyordu—Osin'in, Elara'nın uzaklaştığını fark etmeyecek kadar içkiye dalması için. Neredeyse oradaydı. Bakışları azalmış, tembelleşmiş, şarap etkisini gösterdikçe dalıp gitmişti. Şu anda çimenlerin üzerinde uzanmış, hac yolculuğunun hikayesini anlatıyordu.

Hem erkeklerden hem de kadınlardan oluşan bir hayran kalabalığı Osin'in etrafına toplandı ve her sözüne hayranlıkla kulak verdi. Gözleri hayranlıkla -ya da görünüşe göre şehvetle- parlıyordu. Sanki ayaklarına kapanmaya bir nefes kadar yakındılar ve her zaman fırsatçı olan Osin, bu ilgiden zevk alıyor, sanki bu onun doğal hakkıymış gibi tadını çıkarıyordu.

"Tırmanış," dedi, "beklendiği gibi çok tehlikeliydi. Hava o kadar inceydi ki, neredeyse nefes alamıyordum. Ama krallığın kaderinin bana bağlı olduğunu bilerek ilerledim. Gücüme, irademe bağlıydı." Dinleyicileri, sanki bu hikâyeyi yüzlerce kez duymamış gibi, gözleri faltaşı gibi açılmış ve büyülenmiş bir halde nefeslerini tuttular. Eller uzandı, parmaklar kollarını, göğsünü okşadı. "Sonunda zirveye ulaştığımda, Aine bana göründü. Işıltılı, ilahi, sesi gürleyen bir varlık. Önünde diz çöktüm, topraklarımıza eterin geri dönmesi için yalvardım. Ve o dinledi. Beni dinledi."

Kadınlardan biri, hayranlıkla parlayan gözleriyle, nefes nefese, "Nasıl yapmaz ki?" dedi. "Senin gibi güçlü, senin gibi özverili bir adam..."

Osin, kendisine yöneltilen hayranlığı içini çekerek gülümsedi. "Gerçekten de," diye mırıldandı, "nasıl sevmesin ki?"

Elara gözlerini devirdi, artık dayanamıyordu. Bir süre daha onun hikâyesini dinledi, içkisine daha da gömülmesini izledi, bir yandan da yeni bir ayrıntı ağzından kaçırmasını umuyordu. Ama bu, Osin'in Kutsal Yolculuğu'nda daha önce okuduğu aynı bayat hikâyeydi, kelimesi kelimesine tekrarlanmıştı, sanki kendi efsanesini prova etmiş gibiydi. Ve öğrendiklerinden sonra, bunların herhangi birinin gerçekten doğru olup olmadığından şüphe duymaya başladı.

Bakışları ziyafet masalarına kayd ve midesi bulandı. Bir yerde bu kadar çok yemek görmemişti, konukları üç kere doyuracak kadar, belki daha fazla. Dilini istemsizce dudaklarının üzerinden geçirdi. Gümüş tepsiler, fenerlerin yumuşak ışığı altında parıldıyordu; her biri balda damlayan incirlerle, mükemmel kızarmış derili kızarmış sülünlerle ve rüyadan koparılmış gibi parıldayan şekerli armutlarla doluydu. Bakışlarını yemeklerden ayırdı ve bunun yerine saray mensuplarına odaklanmaya zorladı kendini. Sohbetleri havayı dolduruyordu, yumuşak müzik ezgileriyle karışan sürekli bir uğultu. Saray mensupları masalar arasında dolaşüyor, gösterişli sofradan lokmalar alıyor, kristal kadehlerden şarap yudumluyorlardı. Elara'nın gözleri kalabalığı taradı, Calista'yı arıyordu, ancak görüş alanına giren köpüklü şarap dolu bir tepsi onu bir kadeh almaya teşvik etti.

Omuzunun üzerinden Osin'e hızlıca bir bakış attı. Fark etmemişti. İyi. "Hayır, teşekkür ederim," diye mırıldandı, yüzen tepside uzaklaşarak en yakın masaya doğru ilerledi. Ziyafetin kenarlarında, tatlılar düzenli ve cezbedici sıralar halinde duruyordu; pudra şekerine bulanmış zengin kekler, baharatlı kremayla dolu pastalar, ışıktaki minik mücevherler gibi parıldayan şekerlenmiş çiçeklerle dolu narin kaseler.

Her şey yemyeşil, gösterişliydi; duyuları alt üst etmek, insanı içine çekmek ve asla bırakmamak için tasarlanmış bir ziyafetti. Elara'nın parmakları şekerlenmiş bir çiçeğin hemen üzerinde geziniyordu, yumuşak yaprakları dokunulmayı adeta yalvarıyordu, bal ve vanilyanın hafif kokusu ona doğru yükseliyordu.

"Senin yerinde olsam onu yemezdim."

Alçak ve ipeksi yumuşaklıktaki ses onu anında durdurdu. Elara yukarı baktı ve çarpıcı ela gözlerle karşılaştı. Karşısındaki genç adam, doğanın tam da böyle durmasını istediği gibi, ustaca dağılmış koyu saçlarıyla

çerçevenlenmiş keskin hatlarıyla zahmetsizce yakışıklıydı. Ağır göz kapaklı, şehvetli ve mesafeli bakışlarında bir anlık eğlence parıltısı vardı. Koyu indigo rengi bir kravat takmıştı, onu saraya aitmiş gibi gösteren bir hassasiyetle bağlanmıştı, yine de onda asi bir şey vardı. Uzun, ince parmaklarında her biri bir öncekinden daha süslü yüzükler parıldıyordu ve duruşu, nasıl görüldüğünü tam olarak biliyormuş gibi, rahat bir kibir sergiliyordu.

O oydu. İlk partideki aynı adam. Gözleri, sanki bir ısırık almak için fırsat kolluyormuş gibi onu baştan aşağı süzmüştü.

Bakışlarındaki açlık değişmemişti; aksine, daha da keskinleşmişti. Gülümsemesinde tehlikeli bir şey vardı, kalbinin teklemesine ve içgüdülerinin alevlenmesine neden olan türden bir tehlike.

"Tabii ki, onların kaderini paylaşmak istemiyorsanız," dedi, bahçelerin arasından hâlâ sarhoş bir şekilde oyun oynayan kalabalığa doğru başını sallayarak.

Demek ki haklıymış; hepsi fazladan bir şeyler almıştı.

"Uyarı için teşekkürler."

Başını hafifçe eğdi, o alaycı gülümseme dudaklarından hiç eksilmedi. "Kutsal Olanlar İçin Her Şey."

Elara içini çekti, başlık her zamanki gibi canını sıkıyordu. Ama onun söyleme biçiminde bir şey vardı; hafif, alaycı, sanki o da bunu ciddiye almıyormuş gibi.

"Tristan." Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı ve Elara şaşkınlıkla ona bakakaldı. Ulrith'ten hiç kimse onu bu kadar samimi bir şekilde selamlamamıştı; hatta çoğu onu hiç selamlamamıştı bile. Saygılı eğilmelere, soğuk baş sallamalara, mesafeye alışmıştı. Ama el sıkışmak mı? Bu, tuhaflığın ötesindeydi.

Bakışları bileğine kaydı ve derisine kazınmış, ayırt edilemez güneş ışınları motifine takıldı. Altında, damarlarını takip eden karmaşık çizgiler, soy ve ayrıcalıktan bahseden sembollerdi; zenginliğin, gücün ve eski kanın hikayesini anlatan gliflerdi bunlar. Arinthel'in kalbinde doğmuş, altın kulelerinin ve tahtın gölgesinin altında büyümüş biri.

O bir yabancı değildi; buraya, çok az kişinin sahip olduğu bir şekilde aitti.

Yine de eli orada kaldı, ela gözleri meydan okurcasına parlıyordu, sanki onu almaya cesaret etmesini istiyordu.

"Elara," dedi sonunda, elini onun eline geçirirken, kalbi hafifçe teklese de sesi sakindi.

Tristan'ın kaşları kalktı, dudakları onun hoşuna gitmeyecek kadar kendini beğenmiş bir ifadeye büründü. "Öyle mi?"

İstemeyerek de olsa dudaklarında bir gülümseme belirdi, bu da onu oldukça rahatsız etti. Adamın flörtöz olduğu inkar edilemezdi ve daha da kötüsü, işe yarıyordu. Şu anda dikkatini dağıtacak bir şeye tahammülü yoktu. Bakışlarını ondan ayırarak, Calista'yı görebilme umuduyla kalabalığı taramak için hızla omzunun üzerinden baktı. Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Belki de bu gece gelmeyecek...

"Bu gece gözüne çarpan biri var mı?" diye sordu Tristan, masanın etrafında dolaşıp yanına gelirken. Elara ona şöyle bir bakmadan Tristan ekledi, "Şuradaki sarı peruklu yaşlı herif? Bir saattir seni gözleriyle soyuyor."

Kendini tutamadan bir kahkaha attı. Adam çok yaşlıydı ve taktığı peruk belki de şimdiye kadar gördüğü en bariz peruktu.

"Peki, bunu tam olarak nereden biliyorsunuz?" diye sordu, ona yan gözle bakarak.

Tristan hafifçe öne eğildi, sesi sadece onun duyabileceği bir mırıltıya dönüştü. "Çünkü ben de aynısını yapıyorum ve karşımda kimin olduğunu bilmeyi seviyorum."

Elara'nın bakışları birden Tristan'a çevrildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne—"

Ama sözünü bitiremeden, partideki konuşmaların uğultusunu kesen ani bir alkış sesi yankılandı. Anında sessizlik çöktü.

Osin bahçelerin ortasında duruyordu, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı, duruşu rahat, hatta fazla rahattı. Kollarını genişçe açtı. "Hanımlar ve beyler, sabrınız için teşekkür ederim. Sonunda, hepinizin beklediği an geldi."

Kalabalık coşkuyla alkışladı, havada yoğun bir beklenti vardı. Elara'nın kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, zihni karmakarışık haldeydi. Tristan ona daha da yaklaştı, vücudunun sıcaklığı onunkine değdi ama Elara bunu neredeyse hiç fark etmedi.

Osin sözlerine şöyle devam etti: "Bu gece, sadakatinizi, becerikliliğinizi kanıtlamış olanlarınızı onurlandırıyoruz. Bakın, küçük bir kuş bana aramızda isyancıların, barışımızı bozmaya çalışan hainlerin saklandığını söyledi." Gözleri parladı, kalabalığı taradı. "Ama sizin sayenizde, sevgili

misafirlerim, onları bulduk. Ülkemizde fitne çıkarmaya çalışanlar yakalandı."

Toplanan seçkinler arasında bir memnuniyet mırıltısı yayıldı ve Elara'nın kanı dondu. Düşünceleri karmakarışık bir hal aldı. Dominic casuslardan, Çukur'un içindeki Muhafızlardan bahsetmişti... Acaba ihanete mi uğramışlardı?

"Öyleyse, bu girişimi kutlamak için," diye mırıldandı Osin, "küçük bir oyun oynayacağız. Sadece hızı değil, kurnazlığı ve şansı da ödüllendiren bir oyun." Önündeki hevesli yüzleri incelerken gözleri çarpık bir eğlenceyle parladı. "Her birinizin bu isyancıları yakalamada payı vardı – ister fısıltılarla, ister gizli eylemlerle, isterse daha doğrudan yollarla. Ve bildiğimiz gibi, ganimetler galibe aittir."

Osin'in sırtışı daha da genişledi. "Peki, çabalarınızın karşılığında paha biçilmez bir şey kazanma şansından daha iyi bir ödül olabilir mi?" Bakışları Elara'ya takıldı. "Izgaranın merkezine ilk ulaşan kazanacak. Ve ödül, elbette, o."

BöLüm 29

Kalabalık kükredi, ses bir dalga gibi üzerine çökercesine yükseldi, ama Elara'nın dünyası başına yıkılıyordu.

O, en değerli varlıktı.

Osin'in sözleri zihninde yankılanırken, yılan gibi sırtışı karanlığı yararken, omuriliğinden bir ürperti geçti, boynunda soğuk ter damlaları birikti.

"Ek ücret ödemeye razı olanlar için... daha samimi etkileşimler düzenlenebilir."

Midesi alt üst oldu, safra hızla yükseliyordu. Kusacaktı.

Gözler—bir sürü göz—ona dikilmişti, aç, yiyip bitiren, parazitler gibi derisinin üzerinde geziniyordu. Alkışlar daha da yükseldi, daha vahşileşti, ama her şey bulanıklaştı, sanki su altındaymış gibi, sanki boğuluyormuş gibi.

Osin ellerini kaldırdı ve kalabalık sessizliğe büründü. "Şimdi, şimdi, acele etmeyelim," diye mırıldandı, "herkese yetecek kadar Kutsal var." Ellerini indirdiğinde, parmak uçlarında kalın ve yağlı gölgeler birikti, dökülmüş kan gibi toprağın üzerinde yayıldı. Elara'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu, korku boğazındaki asit gibi yükseliyordu.

Düşünmeye vakit bulamadan bedeni hareket etti; yana kaçmak, koşmak için acil, umutsuz bir girişim. Ama bacakları onu taşıyamadı ve kemiklerini sarsan bir gürültüyle yere düştü. Kalabalığın acımasız kahkahaları yankılandı, ama o sadece camın taşa çarpıp kırılmasının mide bulandırıcı sesine odaklanabiliyordu.

Kollarında tüyler diken diken oldu. Tonikler yüzünden.

Yan tarafına yavaşça yayılan, soğuk ve yapışkan bir nem vardı. Elara'nın eli elbisesine dokundu ve parmakları kırık cam parçalarına değdi, kalıntıları kumaştan sızıyordu. Yer altından kayıyormuş gibiydi, kalabalığın yüzleri alaycı bakışlar ve zevk düşkünü gözlerle birbirine karışıyordu. Yas tutmaya vakti yoktu, kayıp yüzünden paniğe kapılmaya vakti yoktu—gitmişlerdi ve Osin'in gölgeleri üzerine çökmüştü.

Gölgeler ayak bileklerini ve bileklerini sardı, sıkıştırdı, damarlarına sızdı. Uzuvarını uyuşturan, nefesini kesen, zihnini bulandıran dondurucu bir ateşti bu. Parmak uçları morardı, sinirleri çılgılık atıyordu. Savaşmalıydı. Ama gölgeler çok hızlı hareket ediyordu, onu ızgaranın üzerinde sürükleyerek, ayakları yere değmeden havaya kaldırıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu, yanaklarında donarak aktı. Pusun içinden, aşağıda, her şeyin ortasında, ağında bir örümcek gibi duran Osin'i gördü.

Bu onun cezasıydı. Ona meydan okuduğu için. Adamlarını alt ettiği için. Onu içine tıktığı o küçük, düzenli kutunun dışına çıkmaya cüret ettiği için. Bunu bekliyordu—ona ne olduğunu hatırlatmak için bir fırsat. En yüksek teklifi verene satılacak bir piyon, sanki sadece bir malmış gibi, sanki hiçbir şeymiş gibi.

Öfke alevlendi, karanlıkta kısa bir kıvılcım gibi parladı. Onu çağırdı, ona tutundu.

"Şimdi, hepimiz Spindlebind'in basit bir oyun olduğunu biliyoruz," dedi Osin, sesi yapmacık bir çekicilikle dolu, kalabalığın üzerinde zahmetsizce yankılanıyordu. Oyuncular, parlayan rünlerle aydınlanan heyecanlı yüzleriyle, onun altındaki oyun alanında toplandılar. Osin, havada asılı duran parıldayan kristal kadrana doğru işaret etti. Parmaklarını yavaşça hareket ettirerek döndürdü, rünler bir ışık girdabında bulanıklaştı. "Durduğunda, rünler elbette ellerinizi ve ayaklarınızı nereye koymanız gerektiğini size gösterecek." Kadran daha hızlı döndü. "Ama bu gece," diye devam etti, sesi ürpertici bir tatlılıkla doluydu, "birkaç... geliştirme ekledik."

Osin, öne doğru adımlayan, yüzleri taş gibi sert dört Lejyonere döndü. Başını hafifçe eğdiğinde, hepsi dağılıp ızgaranın kenarlarına doğru hareket etti, kollarını aynı anda kaldırdılar, parmaklarını açarak elementleri hayata çağırdılar. Hava uğultusu ızgaranın içinden geçerken, alevler fayanslardan yükseldi. Altlarındaki zemin titredi, toprak çatlayıp kayarken inledi, her köşeden su selleri fişkırlarak vahşi, girdaplı bir akıntı halinde birbirine çarptı.

"Altınızdaki karolar siz hareket ettikçe kayacak ve bu engeller mi? Şöyle diyelim, biraz daha aciliyet duygusu uyandırmak için tasarlandılar." Gülümsemesi tüm dişlerini gösteriyordu. "Ortaya ilk ulaşan ve Kutsal olana dokunan kazanır." Elini şıklattı ve Elara'yı ızgaranın ortasına bıraktı. "En güçlü olan ödülünü alsın."

Taş zemine kemiklerini sarsan bir çatırtıyla düştü, dizleri soğuk yüzeye sertçe çarptığında omurgasında bir acı saplandı. Şok dişlerini titretti ve ciğerleri tılandı. Bacakları -aman tanrım, paramparça olmuş gibiydi. Acı, görüşünü bulanıklaştıran yakıcı, bembeyaz bir dalga gibi vücudunu sardı. Titreyerek kendini yukarı doğru itti, avuç içleri pürüzlü fayanslara sürtünüyordu, ama altındaki zemin hareketsiz değildi - bir yılan gibi kayıyordu, taşa kazınmış rünler parlamaya başlıyordu.

Sonra sarsıntılar başladı. Ayak sesleri duyuldu.

Bir barajın yıkılması gibi, tahtaya doğru hücum ettiler, bedenleri birbirine çarparak ilerlediler, unsurlar tam da geçmelerine izin verecek kadar geri çekildi. Toprak inledi ve çatladı, su seller gibi aktı, ateş tısladı ve kıvılcımlar saçtı, rüzgar öfkeyle çığlık attı—canlı, öfkeli, vahşi—ama tam geçtikleri anda, etraflarında bir çılgınlık fırtınası dönerek eski haline geri döndü. Canlı, nefes alan bir engel. Tahmin edilemez. Ölümcül. Oyuncularla ödülleri—o—arasında duran tek şey.

Osin kadranı çevirdi ve kadrان gürleyerek canlandı, runeler o kadar parlak bir şekilde parladı ki göz kamaştırıcı bir ışık girdabına dönüştü. Oyuncuların başları aniden kalktı, gözleri kadranın çılgın dönüşüne kilitlendi. Beklenti, her an patlayacakmış gibi hissedilen, derinizde karıncalanma hissi uyandıran bir gerilimle doluydu.

Ardından, keskin ve sarsıcı bir sesle, kadrان yerine kilitlendi. Rünler kırmızı bir patlamayla ışıldadı, görüş alanını yakıp kavuran, karanlık noktaların dans ettiği bir ışık parlaması yarattı.

Birincisi: ateş.

Ortalık karıştı.

Rün sembolü—tırtıklı, yılan benzeri bir alev—ızgaranın üzerinde alev alev yanarak canlandı, yakıcı bir kırmızı renkteydi ve ısısı uzaktan bile hissedilebiliyordu. Boş karolardan alevler fışkırdı, kıvrılarak ve tıslayarak yollarındaki her şeyi tüketti. Isı bir dalga gibi vurdu, havayı kavurdu, yakıp kavurdu.

Sahayı girdap gibi bir alev fırtınası sardı, kıvılcımlar uçuşuyor, ayaklarının dibinde alev alev yanıyordu. Oyuncuların tepki vermek, ısı ayak

tabanlarını yakmadan ve alevler botlarının kenarlarını yalamadan önce sıçramak için sadece birkaç saniyeleri vardı.

Hava dumanla yoğunlaştı, Elara'nın ciğerlerini yakıyordu. En yakın rüne sıçradı, yer gıcırdarken, kayarken acı dolu bir inilti çıktı ağzından, alçak bir uğultu kemiklerinde titreşiyordu. Bir an için her şey nefesini tuttu. Bacaklarından neredeyse dayanılmaz bir sıcaklık yükseldi, derisi yoğun yanmadan karıncalanıyordu. Sonra, alçak, gıcırtilı bir uğultuyla, altındaki fayanslar tekrar sarsıldı, canlı bir yapbozun parçaları gibi yeniden hizalandı. Dik durmak için mücadele ederek sendeledi.

Sıcaklık kayboldu.

Su.

Gümüş rengi runik yazı, hafif bir ışık parlaması gibi titredi, ardından birdenbire canlandı.

Serin mavi dalgalar yüzeyde parıldıyordu. Hava yoğunlaşıyor, sanki deniz yükselip o alanı sahiplenmiş gibi sıkıca bastırıyordu. Tuz ciğerlerini doldurdu, keskin ve belirgin bir tuz kokusu—Verdara'da havada hissettiği aynı tuzlu su kokusu.

Ayak altındaki fayanslarda boğuk, kısık bir uğultu yankılandı. Sonra, hiç beklenmedik bir anda, kükreme koptu. Su. Dev bir dalga gibi çöken, soğuk ve vahşi bir hızla tahtanın üzerinden geçen bir su duvarı.

Şiddetli su dalgası Elara'ya çarptı, onu yerden kopardı ve çığlık atma fırsatı bulamadan suyun altına sürükledi.

Buz gibi su etrafını sarıp nefesini keserken karanlık çöktü. Kolları çırpındı, bacakları boş yere tekmeledi, göğsü acıdan kıvranıyordu. Ama sonra eli sert bir şeye, bir fayansa değdi. Ulaşabileceği mesafede, yükseltilmiş bir platform.

Elara ona doğru tekme attı, uzuvları yanıyordu, su yüzüne akarken hırıltılı bir nefesle su yüzeyine çıktı. Kaygan taş üzerinde parmakları kayarak ilerlemeye çalıştı, sonunda kenarı kavradı. Zorlu bir çabayla kendini yükseltilmiş karonun üzerine çekti, parlayan su rününe yığıldı ve nefesini tuttu.

Ölecekti. Artık buna daha fazla dayanamazdı. Son doz uyuşturucuyu almasının üzerinden neredeyse bir saat geçmişti ve etkisinin yavaş yavaş, sisteminden silindiğini hissedebiliyordu. Vücudu o kadar şiddetli titriyordu ki, sanki parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu, her zerresi merhamet için yalvarıyordu.

Elara yukarı baktı, uzaktaki oyuncuların kaygan, sürekli hareket eden fayanslar üzerinde botlarıyla ayakta durmaya çalışırken görüşü bulanıklaştı. Dalgalar acımasızdı, yükselip sonra cezalandırıcı bir güçle aşağı iniyor, çarpmanın etkisiyle bedenler havaya savruluyordu. Düşenler, bir selin içindeki yapraklar gibi tahtadan savrulup, ızgaranın dış çizgilerine doğru çekiliyordu. Diskalifiye edildiler.

Kadran üzerindeki su rünü hafif bir parıltıyla titredi, sonra kayboldu. Onun yerine, toprak rünü çok kısa bir an için belirdi, sonra da çıtırtılı bir ısı patlamasıyla ateşe dönüştü. Ve tekrar değişti—daha hızlı, her değişim daha da değişken.

Sonra yer yerinden oynadı. Ayaklarının altındaki taş tepe yarıldı ve dengesini bozdu. Tökezleyerek yere düştü, parmakları en yakın taşta tutunmaya çalıştı. Ama yer onu tahtadan indirmedi. Hayır, o merhameti görmeyecekti. Elara havada asılı kaldı, tırnakları taşta saplandı, gerilim altında kırıldı ve rün tekrar değişti, rüzgara dönüştü ve taşlar yeniden yerleşti.

Yanındaki opal rüzgar girdabına doğru aceleyle ilerledi, rune yumuşak bir ışıkla titreşiyordu, ama bir şey onu durdurdu. Gözleri yukarı fırladı, kalbi göğsünde acı verici bir şekilde çarparken onu gördü—oyuncu ona doğru hızla geliyordu. Yüz hatları vahşi bir sırtışıla çarpılmış, dişleri açıkta kalmıştı.

Adam ona doğru atılırken, kadın çılgılık atarak geriye sendeledi; adamın hareketleri, umutsuzluk ve sarhoşluğun getirdiği öfkenin vahşi ve düzensiz bir karışımıydı.

Ama sonra rüzgar esti.

Görünmez bir yumruk gibi şiddetli bir rüzgar esti, onu yerden kaldırıp ızgaranın öbür ucuna savurdu. Sert bir şekilde yere düştü, parlayan ründen sadece birkaç santim uzakta durdu. Tekrar ayağa kalkmaya fırsat bulamadan, rüzgar tekrar uludu, onu tahtanın üzerinde sürükledi ve ardından ötesindeki girdaplı kaosun içinde kayboldu.

Elara'nın göğsü hızla inip kalkıyordu, parmakları kalan son gücüyle fayanslara tutunuyordu. Garip bir uyuşukluk uzuvlarına yayıldı, sanki kan akışı durmuş gibiydi, rüzgar saçlarını savuruyor, kıyafetlerini çekiştiriyordu.

Oyun alanı tam bir karmaşaydı; oyuncular tahtaya dağılmış, rüzgârın şiddetine karşı ayakta kalmaya çalışıyor, teker teker oyun alanından

koparılıp bahçelere savruluyorlardı. Elara saydı. Elli kişi kalmıştı. Belki daha az. Ve sayıları giderek azalıyordu.

Etrafındaki karmaşayı taradı, direnmek için kullanabileceği bir yol aradı, ama zihni bomboştı, etrafındaki oyuncular kadar karmakarışık bir haldeydi.

Elara, nefes nefese başka bir rüzgar rününe doğru yuvarlanırken, uzun boylu, ince yapılı, şahin gözlü ve arkasında kırbaç gibi savrulan örgülü saçlı bir kadın öne atıldı. Hareketleri neredeyse doğaüstüydü; rüzgarın şiddetli esintilerinden ürkütücü bir hassasiyetle kaçıyor, sanki onlara emir veriyormuş gibi aralarından süzülüyordu. Yaklaşıyordu, parmakları uzanmış, o kadar yakındı ki Elara, ulaşamayacağı mesafede havanın değiştiğini hissedebiliyordu.

Ama sonra—çat.

Bir hareket karmaşası. Bir başka rakip birdenbire ortaya çıktı ve dirseğiyle kadının kaburgalarına acımasız bir darbe indirdi. Kadın boğuk bir nefes verdi, vücudu havada döndükten sonra yere çakıldı. Sırtı yere çarptığı anda, altındaki rünler canlandı—toprak.

Yerden fişkıran sarmaşıklar uzuvlarına dolandı. Sarmaşıklar iyice sıkışmadan önce tepki vermeye zar zor vakit buldu, ancak eli uzanıp onu yere deviren adamın bacağına yakaladı, sarmaşıklar ona da dolanarak ikisini de birbirine dolanmış bir halde tahtadan aşağı çekti.

Kalabalık oyun alanının üzerinde kükredi, ama Elara kendi kalp atışlarının gürültüsünden onları duyamıyordu. Tam bir anarşiydi. Katliam. Oyuncular artık sadece doğa koşullarıyla savaşmıyorlardı; birbirlerine de saldırıyorlardı. İtiyorlar, kakıyorlar, onları yavaşlatan herkesi eziyorlardı; öne geçmek için her şeyi yapıyorlardı. Oyun alanı altlarında kayıyordu, karolar çılgınca dönüyordu ve beş oyuncu daha yere düştü, bedenleri yere çarptıktan sonra sarmaşıklar onları yakalamak için yukarı fırladı.

Rünler yer değiştirdi, su canlandı ve Elara'nın önünde parıldayan bir su duvarı yükseldi, ötesindeki çılgınlığı çarpıttı. Opal işaretli karoya atladı, şelalenin içinden gözlerini kısarak baktı ve kalbi buz kesti.

Tristan.

Izgaranın kenarında durdu, gözleri hesap yapıyordu. Çaresizlik içinde acele eden diğerlerinin aksine, Tristan bekledi. Sabırlıydı. Ve sonra, nefesini kesen bir hassasiyetle hareket etti. Bir adım, sonra bir adım daha, akıcı ve zarif, sanki her karo kaymasını, kurulmaya hazır her tuzağı önceden biliyormuş gibi.

Diğerleri tökezlerken, Tristan hiç rahatsız olmadan, hiç acele etmeden süzülüyordu.

Sanki doğa unsurları ona boyun eğmişti. Yoluna çıkan alevleri, toprak yükseltip söndürüyordu. Rüzgar uluyordu, ama su ileri doğru akıp öfkesini ona dokunmadan kırıyordu. Etrafında, sanki doğa unsurları kendi aralarında savaşıyor, birbirleriyle mücadele ediyor, onu ise hiç etkilemiyordu. Sağlam. Ve her adımla ona daha da yaklaşıyordu.

Yanına bir başka oyuncu daha yere yığıldı, yere çarptığında inledi. Ama Tristan gözünü bile kırpmadı. Aynı ölümcül zarafetle yere düşen bedenin üzerinden atladı. Ve sonra bakışları onunkilerle buluştu—sabit, odaklanmış, sessiz bir kibirle dolu, sanki bunun nasıl biteceğini zaten tam olarak biliyormuş gibi—tıpkı her zaman bildiği gibi.

Osin'in her zamanki gibi yumuşak kahkahası, kargaşayı yarıp geçince Elara'nın nefesi kesildi. "Ah, anlaşılan bir adayımız var." Bakışları Tristan'a kaydı, gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. "Bakalım layık mı?"

Osin elini kaldırdığında kalabalık kükredi, etrafındaki hava adeta güçle doldu, ayaklarının dibinde gölgeler kıvrılıyordu. Duman gibi kargaşanın içine süzülerek, ızgaranın arasından kıvrılıp bükülerek, oyuncuların arasından geçtiler. Teker teker yollarındaki herkesi devirdiler, karanlığın uzantıları bacaklarını yerden kesti veya boğazlarına dolandı. Ama bu çılgınlığın içinde Elara'nın bakışları onları takip ediyordu. Gölgele rastgele hareket etmiyordu. Hayır, bir hedefleri vardı.

Ama Tristan çoktan yaklaşıyordu, onu geri itmeye çalışan amansız rüzgar duvarına karşı kasları gerilmişti. Dudakları bir hırıltıyla büzüldü, çenesi sıkıldı, boğazından hırıltılı bir ses çıktı ve ileri doğru itti. Rüzgar kükredi, ama o daha yüksek sesle kükredi. Ama sonra altındaki fayanslar hareket etti, göz kamaştırıcı yeşil bir ışık saçtı ve her şey bir anda değişti.

Yer altlarında sarsıldı ve onu bir mancınıktan fırlatılan taş gibi havaya fırlattı. Ama Tristan, aman Tanrım, bunu zahmetsizmiş gibi gösterdi. Havada döndü, ivmeyi sanki ikinci doğasıymış gibi kullandı. Her kalp atışı uzadı, saniyeler sanki tanrılar o anı uzatıp onunla alay ediyormuş gibi sürünerek geçti.

Ve sonra hızla düşüşe geçti.

Doğrudan ona.

Elara, Tristan ona sertçe çarpmadan önce kendini toparlamak için zar zor bir saniyeye, ciğerlerinde neredeyse hiç nefes kalmamıştı. Çarpmanın etkisiyle sendeledi, göğsünden hava tek bir acımasız nefesle boşaldı.

Yuvarlanarak, ızgara üzerinde ilerlediler, her biri kayan fayanslara çarparak kemiklerini sarstı, vücudunu titretti.

Zihni karmakarışık bir halde, az önce olanları anlamaya çalışırken, Osin'in gölgelerinin karanlık, kıvrımlı uzantılarının onlara doğru yaklaştığını, sıkı kıvrımlar halinde döndüğünü gördü. Ama artık çok geçti.

Elara, Tristan'ın göğsüne doğru iterken boğazından hırıltılı bir ses çıktı. Avuç içleri sert kaslara çarptı. "Üzerimden çekil."

Kımıldamadı. Elbette kımıldamadı. Bunun yerine, kollarını başının iki yanına koyarak, yüzünü ona yaklaştırıp, sanki onu yere sermemiş gibi o aptal sırtış dudaklarında yayılmaya başladı. "Tam olarak umduğum karşılama değil," diye mırıldandı, saçları gözlerinin önüne dökülüyordu—dağınık, özensiz, ama yine de sinir bozucu derecede mükemmel.

Bakışları çeliği bile yakabilirdi, ama hissettiği tek şey kalbinin gümbür gümbür atışı ve kulaklarında hâlâ yankılanan kan akışıydı. Gürültülü gong sesi her şeyi kesti, kalabalık tezahüratlarla coşarken ses kafatasını titretti. Oyun bitmişti.

Ve Tristan kazanmıştı.

BöLüm 30

"Tristan!" Osin'in sesi yankılandı, oyunun soluklaşan uğultusunu yarıp geçti ve sahayı geçti. Botlarının taş döşemeye çarpma sesi duyuldu, gölgeler etrafında tembelce kıvrılıyordu.

Oyun tahtasına dağılmış oyuncular, Osin'in Elara ve Tristan'a yaklaşmasını izlediler; kimisi acı bakışlarla, kimisi ise neredeyse hiç dikkat etmeden, sıkılmış bir halde içkilerine, zehirlerine geri döndüler.

Osin, Tristan'ın kolunu kavrayıp onu Elara'dan ayırdı ve ayağa kaldırdı. "Senin soyundan birinden başka bir şey beklemiyordum," dedi. "Gerçi itiraf etmeliyim ki, bu gece şans sana özellikle lütfetmiş gibi görünüyor."

Tristan kısık, tok bir kahkaha attı. "Ne diyebilirim ki? Kader beni seviyor."

Osin'in gözleri parladı, gülümsemesi dişlerini gösterecek kadar genişledi. "Gerçekten de," diye mırıldandı, bakışları ızgaraya sabitlenmiş Elara'ya kaydı. "Yani," diye uzattı, gözlerindeki o şeytani parıltıyla, "bütün bu tantanaya değdi mi?"

Tristan ona kısaca baktı, gözleri dağınık bedenini zar zor süzdükten sonra tekrar Osin'e döndü. "Onu sıırılsıklam bir fare gibi bırakmak istemem. Önce iyice temizleyelim, sonra değerine bakarız."

Osin'in parmakları düşünceli bir şekilde uyluğuna vurdu. "Onun... zarar görmediğinden emin ol. İz, leke olmasın. Zaten yeterince lekesi var. Ama diğer zevkler," sesi alçaldı, "iz bırakmayanlar—elbette, tadını çıkar."

Tristan başını eğdi, gözlerinde hâlâ oyunbaz bir parıltı vardı. "Bana saygı gösteriyorsunuz, efendim."

Tristan, Elara'yı hızla yukarı çekti, bacakları ağırlığını zar zor taşıyabiliyordu ki dayanamadı. Neredeyse tekrar yere düşecekti ama Tristan'ın kolu uzanıp düşmeden önce kaburgalarının altından yakaladı. Nefes nefese, her zerresinde zonklayan acıya karşı dişlerini sıkarak ona baktı. Titreyen parmakları, koluna saplandı, tırnakları Tristan'ın yüzünü buruşturmasına yetecek kadar sertçe bastırdı ama Tristan bırakmadı. Ametist yüzüğü parladı, etraflarındaki hava enerjiyle doldu, elini kaldırıp bir yarık açmak üzereyken Osin'in sesi gerginliğin arasından ipek gibi süzüldü.

“Ah, Tristan,” diye mırıldandı, “Kutsal olan burada, kalemin güvenliğinde kalmalı. Ne de olsa, onun olmaması gereken yerlerde dolaşmasını istemeyiz, değil mi?”

Tristan'ın yüzüğündeki güç titredi, eli yanına düşerken parlaltı söndü. Çenesi kasıldı, ama sadece bir nefesliğine, ardından yumuşak, neredeyse umursamaz bir kahkaha ağzından kaçtı. "Ben sizin tam anlamıyla mütevazı hizmetkarınızım," dedi yumuşak bir sesle, samimi görünmek için yeterince eğilerek. Ama Osin arkasını döner dönmez, Tristan'ın bakışları Elara'ya kaydı, ardından sinsî bir göz kırpması geldi. "İşime geldiğinde," diye mırıldandı kendi kendine.

Elara'nın gözleri irileşti ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Boğazındaki düğüm yüzünden konuşamıyordu, tüm enerjisi ayakta kalmaya odaklanmıştı, vücudu gerginlikten titriyordu.

Osin ona bir daha bakmadı bile, elini hafifçe sallaması muhafızları çağırmaya yeterken, kahkaha ve müziğin dalgasına kapılarak partinin içine karıştı.

İki kişi yaklaştı; Stonebrew'un sahte sıcaklığının son kırıntıları da kayıp giderken, kendisini ve Tristan'ı kuşattılar. Zayıf ve savunmasızdı. Nefes almaya, tek bir düşünceye, tek bir umut ışığına tutunmaya çalıştı, ama zihni yavaş, boğucu bir korku denizinde boğuluyordu. Bakışları, solmakta olan alacakaranlıkta çılgınca bir karga, herhangi birini, onu bu uyanık kâbustan kurtarabilecek birini arıyordu.

Ama dünya ondan yüz çevirmişti.

Ortada kanatlı bir kurtarıcı yoktu, uzatılmış bir el de yoktu. Sadece kaçınılmazlığın soğuk, ezici ağırlığı vardı; grup sanki ona saldırılacakmış gibi davranmaya devam ediyordu.

Yalnızdı.

Yatak odası devasa, neredeyse ezici derecede büyüktü. Yüksek, kemerli tavanlar başınızın üzerinde yükselirken, devasa pencereler tüm bir duvarı kaplayarak Kuzey Sıradağları'nı gümüş ay ışığıyla çerçeveliyordu. Ama yatak... Yatak, odanın ortasına bir taht gibi yayılmış, odanın en önemli parçasıydı.

Kapı eşiğine yaslanmış olan Elara, olan biteni anlamaya fırsat bulamadan Tristan yanından hızla geçti; gözlerindeki o tanıdık endişe parıltısı gözlerinde beliriyordu. Hiç duraksamadan kendini yatağa attı, sanki oda ve gece tamamen kendisine aitmiş gibi, rahat ve kaygısız bir tavırla battaniyelerin arasına gömüldü.

"Hemen dışarıda olacağız," diye mırıldandı gardiyanlardan biri, gözleri Elara'nın üzerinde gezinirken, sanki kaçıp gideceğini bekliyordu. Sanki kaçabilirmiş gibi. Ona cevap verme zahmetine girmedi, tüm dikkati Tristan'daydı.

Yüzünde geniş bir gülümseme vardı, kendinden emin bir ifadeyle kollarını başının arkasına kavuşturmuş, tamamen rahatlamıştı. Kapı muhafızların arkasından tık diye kapandı ve ikisi yalnız kaldı.

"Bu kadar öfkeli görünmek zorunda mısın?" diye mırıldandı.

Elara'nın yumrukları sıkılıydı, parmakları ona fırlatacak kadar ağır bir şey, herhangi bir şey kapmak için kaşınıyordu. Oyunu kazanmış olabilirdi, ama Elara onun işini kolaylaştırmaya hiç niyetli değildi. Asla.

"Rahatla," diye kıkırdadı Tristan, dirseğine yaslanarak yatağı okşadı. "İkimiz için de bolca yer var, eğer canın isterse."

Elara'nın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Bana dokunursan burnunu kırarım."

Tristan'ın sırtışı daha da genişledi, gözleri kanını kaynatan o dayanılmaz, arsız özgüvenle parlıyordu. "Kızgınken çok tatlısın, biliyor musun? Beni bıçaklamak istiyormuş gibi görünme gibi hoş bir alışkanlığın var. Dürüst olmak gerekirse, bu haftalardır yaşadığım en eğlenceli şey."

"Konuşmaya devam et, ben de sözümü tutacağım."

Tristan'ın kaşları yukarı kalktı, ama geri adım atmak yerine, son derece eğlenmiş görünüyordu—hayır, daha da kötüsü. Tahrik olmuş gibiydi. Iyy.

"Cesur ve tehlikeli—tam benim tipim."

"Sen çok kötü birisin."

Doğruldu, yüz ifadesi hâlâ sinir bozucu derecede kayıtsızdı, ancak gözlerinde daha karanlık bir şeyin izi vardı. "Ve sen, sevgilim, yasak meyvesin."

Elara'nın gözleri kısıldı, ama sonra atmosfer değişti, odayı neredeyse onu yere devirecek bir güçle yırtan bir dalgalanma oldu. Patlamanın sesi yankılanarak havayı yardı ve kendini toparlayamadan köşede karanlık ve girdap gibi bir yarık belirdi.

"Ama anlaşılan o ki, sonunda oynamayacağız," dedi Tristan, sesi yapmacık bir hayal kırıklığıyla doluydu. "Her zaman keyif kaçıran Ivan'ın senin için başka planları var."

Avcı, zırhsız, maskesiz, sadece omuzlarına örtülmüş koyu bir pelerinle yarıktan içeri adım attığında Elara'nın ağzı açık kaldı. Loş ışık, bedenini aydınlatarak, etrafını gece örtüsü gibi saran Boşluğa karşı geniş omuzlarını vurguladı. Kıvrıkcık saçlarını eliyle düzeltti ve gözlerinin önünden çekti, gözleri odayı taradı. Karanlık ve yoğun bakışları sonunda ona odaklandı ve nefesini kesti.

Kadın iki adama da baktı. "Burada neler oluyor Allah aşkına?"

Tristan, o rahat ve zarif hareketiyle yataktan kalktı ve sanki her şey gayet normalmiş gibi Avcı'nın yanına yürüdü. El ele tutuştular ve onun duyamayacağı kadar alçak sesle birbirlerine fısıldadılar.

Sonunda ona döndüler.

Tristan, sesi hafif bir tonda, "Arkadaşımın seninle bir işi var," dedi. "Osin, Kutsal Olanlarla bir gece geçirme şansı için bir turnuva duyurdu ve bu da seninle yalnız kalmak için mükemmel bir fırsattı. Ivan ise, rezil olduğu için yarışmaya katılamazdı, bu yüzden ona bir iyilik yaptım."

Avcı kollarını kavuşturdu, yüzünde dudaklarında beliren hafif alaycı mizah dışında okunacak bir ifade yoktu. "Rezil oldum diyebilirim. Ama ben 'gereksiz gösterişlerden seçici bir şekilde kaçındım' demeyi tercih ederim."

Ama Elara söylenenleri neredeyse hiç algılamadı. Sadece gürültüydü. Onu yalnız yakalamak için mükemmel bir fırsattı. Tristan da üzerine düşeni yapmış, oyunu kazanarak onu Avcı'ya teslim etmişti ki o da tekrar deneyebilsin—mührü tamamlamaya çalışabilsin. İlk seferinde neden işe yaramadığını anlamış olmalıydı.

Elara yavaşça nefes aldı, zihnini sakinleştirdi, düşüncelerindeki karmaşayı dağıttı. Saniyeler içinde Avcı'nın nabzını buldu; teninin altında düzenli, ritmik bir atış. Ölümcül bir odaklanmayla ona yapıştı ve kontrolü

elinden kayarken yüzünde yavaş, şeytani bir gülümseme belirdi. Yüzünde hafif bir irkilme belirdi, çenesi kasıldı.

Ama o bunu gördü. Ve her saniyesinin tadını çıkardı.

Tristan, aralarındaki değişimi sezerek gözlerini iki yana çevirdi. "Arkadaşımı bırak."

"Peki neden böyle bir şey yapayım ki?" dedi, burnundan ince bir kan damlası akıyordu.

"Çünkü," Tristan ona doğru bir adım attı, sesi her zamanki gibi yumuşaktı, "sana yardım etmeye çalışıyoruz."

Elara tiz bir kahkaha attı. "Beni aptal sanıyorsun herhalde."

"Hayır, iyi bir teklifi gördüğünüzde anlayacak kadar zeki olduğunuzu düşünüyoruz."

Gözlerini kısarak sordu: "Hangisi bu, yardım mı yoksa teklif mi?"

Tristan omuz silkerek, "Neden ikisi birden olmasın?" dedi.

Elara duvara yaslandı, vücudunda gerginlik dalgalanıyor, seçeneklerini tartarken zihni karmakarışık haldeydi. Avcının nabzı onun tutuşu altında hızlı ve düzensiz atıyordu ve gözlerindeki acı parıltısı, en azından şimdilik üstünlüğün kendisinde olduğunu anlaması için yeterliydi. Yavaşça onu bıraktı, her şeyden çok ne diyeceğini merak ediyordu. Onu bıraktığı anda yüzündeki gerginlik kayboldu.

"Harika," dedi Tristan ellerini birbirine vurarak, yüzünde hızla yayılan bir gülümsemeyle. Heykel gibi duran, gözlerini Elara'dan ayırmayan, en ufak bir kıpırtıyı bekliyormuş gibi, en ufak bir yanlış hareketinde bile saldırmaya hazır olan Avcı'ya baktı. "Şimdi, uslu duracağına güvenebilir miyim?"

"Defol git," diye çıkıştı Elara, burnundaki kanı silerken.

"Doğru." Tristan kaşını kaldırarak Avcı'ya döndü. "Belki de burada kalmalıyım?"

Avcının gözleri buz gibi sert bir şekilde Tristan'a çevrildi. "Onunla başa çıkabilirim."

Elara'nın çenesi kasıldı, dişlerini öfkeyle gıcırdattı. Tristan ise elbette bunu fark etmedi ya da umursamadı. Topuğunun üzerinde döndü ve onu boğmak istemesine neden olan o aynı küstah tavırla ona doğru yürüdü. Tepki vermeye vakit bulamadan cebinden bir şey çıkardı. Dört şişe. Taş iksiri.

Gözleri şok içinde kocaman açıldı.

“Bunları şifacınızdan çaldım. Kolay değildi. Sonra bana teşekkür edebilirsiniz,” dedi ve göz kırparak şişeleri ellerine tutuşturdu. Elara bir an şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra şişeleri göğsüne sıkıca bastırdı. İçinden öyle şiddetli bir rahatlama geçti ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. Güç. Tekrar sahip olacaktı. Ne olursa olsun çaresiz kalmayacaktı. Bu düşünce bile boğulduktan sonra ciğerlerine dolan hava gibiydi, nefes verişinde titremeler vardı, sanki korkusunun ağırlığı sonunda kırılmış ve onu serbest bırakmıştı.

Ama o daha cevap veremedi. Tristan çoktan uçuşuma doğru ilerlemeye başlamıştı. Ve dayanılmaz bir aptal gibi, kollarını yana açarak geriye doğru uçuşuma düştü ve onu dilsiz bıraktı.

Elara bir an şaşkınlık içinde öylece durdu, sonra başını salladı. "Hep böyle sinir bozucu mu?"

Ivan'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Her zaman."

İki şişeyi birden açıp hiç düşünmeden içti. Değişim anında oldu. Bacakları kaskatı kesildi, kasları yerine oturdu, vücudundaki titreme nihayet dindi. Derin bir nefes aldı, bu sefer acısızdı, rahatlama damarlarına akan serin su gibiydi. Ancak gerginlik vücudundan erirken bile, onun bakışlarını üzerinde hissediyordu; her hareketini, derisine bastırılmış bir damga gibi yakıyordu.

Bundan nefret ediyordu.

Sırtını dikleştirdi ve kalan şişeleri korsesinin içine yerleştirdi. "Burada neden bulunduğumu söyleyecek misin, yoksa sadece dik dik bakmaya devam mı edeceksin?"

Avcının bakışları hiç değişmedi. "Bağladığınız bağın ne olduğunu değerlendirmem gerekiyor."

"Bunu zaten yaptınız."

"Evet," diye onayladı, kollarını göğsünde kavuşturarak, "ama o gün yapmayı planladığım şeyi başaramadım."

Bakışları kısıldı. "Hangisiydi?"

Hemen cevap vermedi, çenesi kasılmıştı, sanki kelimeler ağzından çıkmadan önce onlarla boğuşuyordu. "Bağlama ritüelinde... aramızda bir şeyler değişti. Ama ondan önce bile..."

Elara'nın kalbi hızla çarpmaya başladı, nabızı hızlandı. Neyden bahsettiğini biliyordu. Hartling Ormanı'ndaki o an—onunla savaştığı an, aralarındaki havanın kemiklerinde hâlâ hissettiği bir güçle çatlayıp yarıldığı an. O şok dalgası, çok sıkı çekilmiş bir ip gibi, aralarında koptu. Onun

gücünün kendi gücüne nasıl çarptığını, sanki yüzeyin hemen altında, uykuda yatmış, kendi gücünün ona dokunmasını, onu ateşlemesini bekliyormuş gibi hissetmeyi unutmamıştı.

O günü düşünmesine izin vermemişti, cesaret edememişti. Çünkü o günü düşünmek, gerçeği kabul etmek, olaydan sonra alevlenen o garip, tehlikeli çekimi onaylamak anlamına geliyordu.

Elara'nın dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Ve şimdi buraya ne için geldiniz, bunu geri almak için mi?"

Başını hafifçe yana eğerek kadının sözlerini düşündü. "Burada olmanın ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum."

'Anla onu'. Elbette, belki de ancak o zaman onu çözmek, onun üzerindeki o küçük, kıymetli güç ipliğini koparmak için.

Gözlerini devirdi. "Doğru. Sanki buna kanacaktım gibi. Bulduğum yerden bakınca, tüm kontrol bende. İstedğim zaman sana zarar verebilirim. Aslında..." Dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı ve içindeki mührü sıktı.

Avcı irkildi, yüzü gerildi, dişlerinin arasından acımasız bir küfür döküldü. "Bu ikimizin de yararına olur."

Kaşları çatıldı, gözlerinde küçümseme parladı. "Bunu nasıl anladın?"

"Eğer öyle olmasaydı burada durmazdım."

Boğazından acı, soğuk bir kakhaha koptu. "Elbette. Büyük Avcı, her şeyi sadece işine geldiğinde yapar." Elara dişlerini gösterdi. "Seninle gelmeyeceğim. İstersen beni sürükleyip, ister omzuna at. Biliyorum, kabadayı rolü oynamayı seviyorsun. Ama her saniyesinin senin için cehennem olmasını sağlayacağım. Kontrolün bir santimini bile sana bırakmayacağım. Asla."

"Ne istiyorsun?"

Elara birdenbire hareketsiz kaldı. "Ne?"

Avcının bakışları hiç değişmedi. "Seni benimle gelmeye ikna etmek için ne gerekiyor?"

"Hiçbir şey yok—"

"Beni bir dene bakalım."

Kalbi bir an durdu, kelimeler dilinde düğümlendi. Gözlerini kısarak onu inceledi, orada olması gerektiğini bildiği tuzağı aradı. "Anlaşmanın gereğini yerine getireceğinden nasıl emin olabilirim? Şimdi söz veriyorsun, ama planladığın o cehennem gibi şeyi bitirdiğimiz anda vazgeçeceksin, öyle mi?"

Burun delikleri genişledi. "Kan yemini ederim. Burada ve şimdi. Gelmeniz için bu gerekiyorsa, yaparım."

Gözlerini kırptırdı, tamamen şok olmuştu. Ona bakarken içinden geçen şaşkınlığı gizleyemedi. Hâlâ anlaşılmaz, hâlâ her zamanki gibi soğuktu—ama sözleri... umutsuzdu.

İlginç.

Eğer bunu doğru kullanırsa, kullanabileceği küçük bir çatlak vardı.

"Reynnar'ın serbest bırakılmasını istiyorum," diyerek nabız yokladı.

Omuzları gerildi, gömleğinin altındaki kaslar belirginleşti, kollarını tekrar kavuşturdu, bakışları çelik gibi sertti. "Bu olmayacak." Elara itiraz etmek için ağzını açtı, ama adam bir elini kaldırarak, tek kelime bile söyleyemeden onu susturdu. "Esirlerin kaderini ben kontrol edemem."

Dudakları ince bir çizgi haline geldi. "Pekala. Ama en azından Sidhe'leri Reynnar'ınki gibi daha büyük hücrelere taşıyın. Benim tünelim neredeyse boş. Onları benimle birlikte koyun. Ve onları hayvan sürüsü gibi tıktırmayın."

En azından şimdilik. Onları nasıl çıkaracağını bulana kadar.

Avcı, Sidhe kelimesini kullanmasına şaşırılmış olsa da bunu belli etmedi. Yüz ifadesi okunamaz haldeydi, ancak gözleri hafifçe kısılmış, sözlerini tartıyordu. Uzun bir süre sessizce onu inceledi ve sonra keskin bir nefes alarak kısa bir baş sallaması yaptı.

Elara şansını zorladı. "Godfrey'i görmek istiyorum. Ve bilgi istiyorum." Talebini belirsiz bıraktı, böylece daha sonra ihtiyaç duyduğu her şeyi sorabilecek açık bir alan bıraktı.

Avcının omuzları gerildi, burnundan sertçe nefes verirken çenesindeki bir kas seğirdi. "Başka bir şey var mı?" diye hırçın bir şekilde sordu.

Zihni vızıldıyordu, düşünceler birbirinin üzerine yığılıyor, birbirine karışıyor, hepsi yer kapmak için savaşıyordu. Sidhe'leri kendi dünyalarına geri döndürmenin, isyancıları ve Godfrey'i kurtarmanın bir yolunu bulabilirse, buna değerdi. İçindeki boşluğu kapatmaya değerdi. Sahip olduğu küçük güç kısıntısını kaybetmeye değerdi. Özgürlük onun için söz konusu değildi—aksi düşünecek kadar saf değildi—ama eğer onlara bir şans verebilirse... bu bir fedakarlık olmazdı. Bu bir pazarlık olurdu.

Elara başını salladı. "Peki, bu yemin nasıl işliyor?"

Avcının adımları ölçülü, yavaş ve her biri onu daha da yaklaştırıyordu, ta ki tam ulaşamayacağı bir mesafede durana kadar. Eli kemerindeki hançere uzandı. "Size kanımı sunuyorum," dedi sesi titremeden. Tereddüt

etmeden bıçağı avucunun üzerinde gezdirdi, kesikten kıpkırmızı kan fışkırdı. "Bu size verdiğim, kanla bağlanmış yeminim. Eğer bunu bozarsam, bu taş çatlayacak. Ve onunla birlikte içimdeki bir şey de. Sidhe'yi hareket ettireceğime, size Godfrey'e erişim sağlayacağıma ve seçtiğiniz üç soruyu yanıtlayacağıma yemin ederim."

"On soru," diye karşılık verdi, kollarını kavuşturarak.

"Üç," diye tekrarladı, kararlılığından ödün vermeden.

Dişlerini sıktı. On soruya ihtiyacı vardı, ama eğer onu Godfrey'in karşısına çıkarırsa, belki üç soru yeterli olurdu. Godfrey yıllarca Osin için çalışmıştı, isyancılarla bağlantıları vardı. Bir keresinde ona yardım etmiş, Verdara'dan çıkmasına yardım etmeye çalışmıştı. Yine yardım edeceğinden emindi.

"İyi."

Göğsünün üzerine elini koyduğu yerden kan damlıyordu, koyu ve kırmızıydı; kısa bir süre birikmesine izin verdikten sonra erimiş metal gibi havaya yükselmeye başladı. Elara, kanın hafifçe parıldamasını, kıvrılmasını ve koyu, pürüzsüz bir taşa dönüşmesini izledi.

Elara'nın kalbi hafif, düzensiz bir şekilde atıyordu. Onun varlığı, ağır ve dile getirilmeyen bir güçle dolu, ona baskı yapıyordu. Taş aralarında havada süzülüyordu ve bileğini hafifçe çevirmesiyle, ondan ince bir sarmaşık demeti filizlendi ve havada birbirine dolandı. Ona dokunmadı—dokunmasına gerek yoktu. Rüzgara bir çağrı gibi, kan taşı ona doğru süzüldü, göğsünün hemen üzerinde havada asılı kaldıktan sonra doğrudan kalbinin üzerine yerleşti.

BöLüm 3I

Büyük Arinthe şehri... kirliydi. En azından bu kısmı öyleydi.

Şehir, engebeli tepeler ve vadiler boyunca yayılmıştı; bu genişlik, gökyüzünü delen kulelerin ve sivri uçların sivri silüetleriyle kesintiye uğruyordu. Uzakta, şehrin üst kesimlerindeki görkemli kubbeler hafifçe parıldıyordu, ancak burada, bu ihtişam is ve kir tabakalarının altında kaybolmuştu.

Çatılardan damlayan ve ara sokaklardan incecik dereler halinde akan yağmur sürekli çiseliyordu. Hunter ve Elara, kaygan kaldırım taşları arasında adımları duyulmaz hale gelen dar geçitten yürüdüler. Sokaklar, bölgeyi damarlar gibi sarıyordu; kafa karıştırmak için tasarlanmış gibi görünen ara sokaklar ve yan geçitlerden oluşan bir labirentti. Bazı ara sokaklar bir kapı genişliğine kadar daralırken, diğerleri beklenmedik bir şekilde molozlarla dolu küçük avlulara açılıyordu. Sanki binalar, boşluk doldurmaktan başka bir amaç veya plan olmadan inşa edilmiş gibiydi.

Elara, tenini ısırarak soğuk yağmuru, yüzünden aşağı kayan ve kıyafetlerini ıslatan damlaları neredeyse hiç fark etmedi. Rüzgar saçlarını savuruyor, ıslak telleri yanaklarına yapıştırıyordu. Önemli değildi. Dışarıdaydı—Çukur'dan, o lanetli kaleden özgürdü. Uzun zamandır ilk kez nefes alabiliyordu. Hava temiz değildi—kirlilik ve şehrin karanlık yüzünün kokusuyla ağırdı—ama Çukur'dan, Mordenhall'a sinmiş olan kullanılmış eterin pis kokusundan daha iyiydi.

Avcının ona fırlattığı pelerinini çekiştirdi; yedeklerinden biriydi, kalın ve yıpranmış, hafifçe karanfil ve toprak kokuyordu. Onları kaleden kolayca

çıkarmış, dünyalar arasındaki garip hiçliğin içinden geçirmiş, ancak şehrin hemen dışında durmuştu.

Ona nedenini sormuştu ve cevabı basit, neredeyse sıkılmış bir cevaptı: Mordenhall'a geçiş izni verilen az sayıdaki kişiden biriydi; bu ayrıcalık Osin tarafından verilmişti. Ama şehir farklıydı. Arinthel, ticaretin, politikanın ve diplomasinin merkeziydi; başkentin kalbine geçiş yapmak, denge ve kontrol mekanizmalarını atlatmak, insanların şehrin sorunsuz işlemlerini sağlayan kuralları çiğnemesine izin vermek anlamına gelirdi. Osin bunu riske atamazdı. Şehrin hiçbir sakini de atamazdı. Şehrin güç yapısı, bu tür bir enerjinin kontrolden çıkmasına izin vermeyecek kadar kırılgandı. Mesele insanları güvende tutmak değildi; mesele gücü doğru ellerde tutmaktı.

Elara tüm bunların nasıl işlediğine dair hiçbir fikre sahip değildi, ama bu onu büyülemişti. Başkentin güç ve zenginlik içinde yüzdüğünü, duvarlardan taşıdığını, içerideki herkesin aşırı lüks içinde yaşadığını düşünmüştü hep. Ama bu da bir yalanmış. Belki de sadece seçilmiş birkaç kişi için geçerliydi. Osin'in yakın çevresi. Şehrin geri kalanı kısıntılar için savaşıırken, her şeyi biriktirebilecek kadar ona yakın olanlar.

Avcının onun için yaptığı kolye, başka bir sokağa girerlerken göğsüne hafifçe çarpıyordu; adımları istikrarlıydı ama ondan beklediği o sessiz gerilimi taşıyordu. Elara yakın durdu, zihni yarı sisli yağmurda kaybolmuş, yarı da öğrendiği her şeyden dolayı hâlâ sersemlemişti ki, aniden durdu ve neredeyse ona çarpacaktı.

Daha soru sormasına fırsat bulamadan eli omzundaydı, sıkı ama nazik bir şekilde onu az önce döndükleri köşeden geri yönlendiriyordu. Kalbi bir an durdu. "Ne—?"

"Bir kontrol noktası. Totemleri doğruluyorlar."

Elara'nın kalbi atmaya başladı. "Kalbim yok," diye fısıldadı.

Bakışları onunkilere kaydı. "Biliyorum." Önündeki sokağı tararken çenesi kasıldı. "Yakın dur. Ses çıkarma," diye mırıldandı, çoktan hareket etmeye başlamıştı.

Boş bir deponun arka kapısından içeri süzöldüler, ağır ahşap kapı arkalarından kapanırken gıcırdadı. Pas ve küf kokusu havayı doldurmuştu, eski makinelerin hafif kokusuyla karışıyordu. Yerin çukurlaştığı yerlerde su birikintileri oluşmuş, tahta ile kapatılmış pencerelerden sızan azıcık ışığı yansıtıyordu.

Tek duyulan ses, içeriye doğru ilerlerken ayak seslerinin hafif sürtünmesiydi; botları, ayaklarının altında hafifçe çıtırdayan molozlara sürtünüyordu. Avcı, onu uzak duvara vidalanmış paslı bir merdivene doğru götürürken tek kelime etmedi. Demir basamaklar, yukarıdaki çatlak çatı penceresinden sızan yağmurla kayganlaşmıştı; her bir basamak ince bir kir tabakası ve dökülen boya parçacıklarıyla kaplıydı. Merdiven yukarı doğru uzanıyor, tavana doğru kayboluyordu; orada çatlak bir pencere vardı – dişler gibi çıkıntı yapan cam kırıklarıyla dolu girintili çıkıntılı bir delik.

Hiç tereddüt etmeden tutundu, hareketleri akıcıydı ve kıskanmadan edemediği o zahmetsiz zarafetle tırmanıyordu. Elara bir an tereddüt etti, merdivene şüpheyle baktı. Şimdiye kadar, çift doz Taşbirası onu dengede tutmuştu, ama zorlamak istemiyordu. Durmuş, onu bekleyen Avcı'ya baktı. İçini çekerek avuçlarını pelerinine sildi ve tırmanmaya başladı.

Soğuk metal ellerini acıttı, ürperti derinden işledi ama nefeslerini adımlarıyla eşleştirerek kendini tırmanmaya zorladı. Parmakları kaygan basamaklarda sıkılaştı, kendini yukarı çekerken eklemleri bembeyaz oldu, merdiven her ağırlık değişiminde gıcırdadı. Elara kaslarındaki yanmayı, kayıp düşerse ne kadar düşeceğinin baş döndürücü düşüncesini, rüzgarın saçlarını nasıl savurduğunu ve her esintiyle yüzünü nasıl yaktığını görmezden geldi.

Dünyası, ellerinin altındaki basamaklara ve hemen üstündeki, çatıya çok yakın olan Avcı'nın botlarına kadar daraldı. Biraz daha...

Ama sonra botu kaydı ve düşmeye başladı.

Avcının eli yıldırım hızıyla uzandı, bileğini demir gibi kavradı. Bir kolu merdivenden geçti, diğer kolu ise sanki daha kendisi farkına varmadan dengesinin bozulduğunu biliyormuş gibi onu destekledi. Kalp atışları kulaklarında vahşi ve çılgınca gümbür gümbür atıyordu, ama ona baktığında, bir anlığına da olsa, onun da bunu hissettiğine yemin etti. Paniği. Damarlarında dolaşan korkuyu. Bakışları titredi, gözlerinde ham bir şey parladı, karanlıkta kor gibi parlayan soluk kehribar rengi halka.

Belki de sorun sadece onda değildi...

Gözlerini kapattı, duyularıyla etrafı yokladı ve işte oradaydı—kalp atışı. İstikrarlı, güçlü, ama şimdi daha hızlı.

Az kalsın düşecek olması, onda da bir dalgalanmaya yol açmış gibiydi.

Avcı, eldivenlerden birini ısırdı, dişleriyle çekip çıkardıktan sonra ona baktı. "Tekrar kavrayabiliyor musun?"

Elara merdivene daha sıkı tutunarak dengesini sağladı. "Evet," diye fısıldadı.

Ancak o zaman onu bıraktı, diğer eliyle ikinci eldiveni de çıkarıp ikisini de ona uzattı. "Bunları giy."

Hareket karşısında hazırlıksız yakalanmış, gözlerini kırptırdı. Eldivenleri hâlâ teninin sıcaklığındaydı. Çok kişisel bir şeydi. Kendine geldi. Denge sağlamak için kolunu merdivene geçirerek eldivenleri aldı ve giydi. Çok büyüktüler, parmak uçları gevşek ve kullanışsızdı, ama tutuşları işe yarıyordu.

Sonra, ellerine bir sıcaklık yayıldı; sadece eldivenlerde kalan ısı değil, başka bir şey. Onun eteri. Yavaş, yatıştırıcı bir ateş derinin içinden geçerek eldivenleri küçülttü ve sonunda ona mükemmel bir şekilde oturdu.

Elara ona bakmaya cesaret edemedi. Onun gibi birinden gelen bu iyiliğin ağırlığı, anlamlandırılmayacak kadar fazlaydı. Kafa karıştırıcıydı. Rahatsız ediciydi. Ve bu durumun onu savunmasız hissettirmesinden nefret ediyordu.

"İyi?"

Ellerine bakmaya devam ederken boğazını temizledi. "İyi," diye mırıldandı, sesi istediğinden daha kısık çıkmıştı.

Sessizce tırmandılar, dünya tırmanışlarının istikrarlı ritmiyle daraldı, sonunda zirveye ulaştılar. Yağmur ince bir sise dönüşmüştü, tenine neredeyse hiç değmiyordu. Elara, çatının kenarında Avcı'nın yanına çömeldi, rüzgar yanaklarını ısıtırken Arinthel'in karanlık ve geniş manzarasına baktılar. Yukarıda, gökyüzü çivit mavisi bir şerit gibiydi, yıldızlar sürüklenen bulutlar tarafından gizlenmişti. Uzaktan bir yerden geç saati haber veren bir çan sesi geliyordu. Aşağıda, sokaklar meşale ışıklarının parıltılarıyla doluydu—yüzlerce Lejyoner, ateşleri gölgeli şehirde soluk altın iplikler örüyordu.

Elara dudağını ısırdı, yağmur dilinde serin ve metalik bir his bırakıyordu. "Hangi yöne?"

"İşte orada," dedi Hunter, pazarın kenarlarının görüldüğü dar bir geçidi işaret ederek. "Tezgahlar sıkışık, bu da bolca saklanma yeri anlamına geliyor. Alçakta kalıyoruz, hızlı hareket ediyoruz. Kalabalığın içinde kimse bizi görmeyecek."

Elara başını salladı, pelerinin nemli ağırlığı omuzlarını çekiyordu. "Peki sonra ne olacak?"

Ona yan gözle baktı, gözleri her zamanki gibi boş değildi ama net bir duygu da yansıtmıyordu; belki de bir nebze de olsa inceleme belirtisi vardı. Yağmur damlaları kirpiklerine yapışmış, yüzünün keskin hatlarından aşağı doğru süzülüyordu, ama kıyafetlerinden sızan soğuğa kayıtsız görünüyordu. "Öyleyse, Kutsal, bir arkadaşımızla buluşacağız."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Bunların sende olduğunu bilmiyordum."

Bu kısmen doğrudu. Tristan'ın onun arkadaşı olduğunu biliyordu, ancak onun normal sayılabilecek herhangi bir şeyle meşgul olması fikri ona tuhaf geliyordu.

Sessizliğe büründü, aralarındaki uzamış sessizliği yalnızca yağmurun ritmik vuruşları doldurdu. Uzun bir aradan sonra sesi tekrar geldi, bu sefer daha yumuşak, daha pürüzlüydü. "Çok azım var. Kalıcı olanlar yok."

Elara'nın boğazı düğümlendi, göğsünde rahatsız edici bir ağırlık hissetti. Çenesinden bir damla süzülüp pelerinine karışıp kaybolmasını izledi. İtirafındaki kırılmanlık onu hazırlıksız yakaladı. "Ben de bilmiyorum," diye fısıldadı, bakışları ayaklarının dibinde oluşan su birikintilerine indi.

Cevap vermedi, karşılık olarak hiçbir şey sunmadı. Ama kaldı. İkisinin de itiraf ettiği şeyin ağırlığı aralarında asılı kalmışken, onunla birlikte sessizlik içinde oturdu. Elara yutkundu, nabızı boğazına kanat çırpır gibi çarpıyordu.

Avcı boğazını temizledi, ağırlığını değiştirdi. Gözleri tekrar ilerideki dar geçide kaydı. "Hareket etmeliyiz," dedi, sesindeki o tanıdık temkinlilik yeniden belirmişti. Başka bir şey söylemeden ayağa kalktı, çatının en uç kenarındaki ikinci merdivene doğru yürüdü. Tepede durdu, karanlık silüeti sisli geceye karşı belirgin bir şekilde görünüyordu, omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attıktan sonra ona önce gitmesi için işaret etti.

Elara nefes verdi, ayağa kalktı, uzuvları hala ağırdı. Ama bu sefer tırmanış daha kolaydı. Ellerinden yumuşamış eldivenler, ıslak ve kaygan basamakları kolayca kavramasına yardımcı oldu. Ayaklarının yere yumuşak bir sıçrayışla değmesi sadece birkaç saniye sürmüştü gibiydi.

Etrafını tam olarak idrak edemedi, Avcı ölüm sessizliğinde yanına indi. Başını o tanıdık, sözsüz şekilde sallayarak onu takip etmesi için işaret etti.

Sessizce, dar sokaklardan ve kümelenmiş tezgahlardan oluşan bir labirent olan pazara girdiler. Hava yoğun, egzotik baharatların, cızırdayan etlerin ve altta yatan nemli toprak kokusunun karışımıyla doluydu. Satıcılar,

şüpheli iksirlerden paslanmış bibloları kadar her şeyi sunarak, boğuk seslerle mallarını satıyorlardı; yırtık pelerinlerin altında gizlenmiş gözler ise yoldan geçenleri yırtıcı bir ilgiyle süzüyordu. Solmuş dua bayrakları başlarının üzerinde dalgalanıyordu, bir zamanlar canlı olan renkleri şimdi solmuş ve yıpranmıştı.

Elara başını öne eğmiş, pelerinini yüzünü gölgeleyecek şekilde iyice çekmişti. Derisi huzursuzluktan karıncalanıyordu, bu ürperti kemiklerine işleyen soğukla ilgili değildi. Ama Avcı tereddüt etmeden hareket etti, adımları kendinden emin ve kararlıydı. Pelerini her adımda hafifçe dalgalanarak altında gizlenmiş silahların bir kısmını ortaya çıkarıyordu. Kalbi hızla çarparken ona yakın durdu.

Pazar yerinin boğucu kalabalığı onu bunaltmak üzereyken, gözüne bir şey çarptı: Eğik binaların arasına sıkışmış, diğerlerinden ayrı bir çadır. İçeriden hafif bir metal parıltısı geldi, kasvetli çevrenin içinde göze çarpan ince bir ışıltı.

Elara, merak duygusuyla kıpırdanırken, olduğu yerde mihlanmış gibi durdu. Dikkatli bir adım atarak elini uzattı ve çadırın perdesini kenara itti.

İçeride, loş ışık basit bir düzeni ortaya çıkardı. Mekan küçüktü, duvarlar soğuğu pek de engellemeyen yırtık pırtık kumaşlarla kaplıydı. Ortadaki direktan tek bir fener sarkıyordu ve önündeki nesnelerin üzerinde dans eden, sıcak ama titrek bir ışık saçıyordu.

Yüzükler. Element yüzükleri—düzinelercesi, üst üste yığılmış kasalardan oluşan derme çatma bir masanın üzerine serilmiş lekeli kadife bir örtünün üzerinde dağınık halde duruyordu. Dağınıklıkları özensiz görünüyordu—hak ettikleri saygıyla sergilenmek yerine bir kenara atılmışlardı. Elara kaşlarını çatı, yaklaştıkça adımları yavaşladı. Elini uzattı ama tereddüt etti, parmak uçları gözyaşı damlası şeklinde bir ametistle süslenmiş bir yüzüğün üzerinde kaldı. Sahte olmaları, diye düşündü, bilgisiz insanları kandırmak için bir şarlatanın zayıf bir girişimi. Yine de, detay seviyesi şaşırtıcıydı—metallerin ağırlığı, oymaların hassasiyeti, değerli taşların içinden yayılan ince parıltı. Bunlar kolayca taklit edilemeyen özelliklerdi. Yine de, bu düzenlemede onu rahatsız eden bir şey vardı.

Arkadan gelen hafif bir hışırtı dikkatini çekti. Elara döndüğünde avcının eşikte durduğunu gördü. Başındaki kapüşon yüzünü biraz gizliyordu, ama çenesinin sıkıca kenetlenmiş olduğunu gizleyemiyordu.

Bakışları, kirli tahta sandığın üzerindeki dağınık halkalara indi, gölgeli şapka kenarının altından gözleri kısıldı.

Sonra birdenbire, kendisine ait olmayan bir öfke patlamasıyla sarsıldı.

Kuru bir ormanı kasıp kavuran, her şeyi tüketen bir yangın gibi damarlarında hızla yayıldı. Bu his ciğerlerinden nefesini kesti; göğsü sıkıştı, elbisesinin korsesi birdenbire boğucu geldi.

Avcının gözleri, obsidyen parçaları gibi parıldayarak Elara'nın kılere kaydı. Boynundaki taşın şekli daha belirginleşti; tenine karşı soğuk bir varlık gibi hissediliyor, hafifçe uğulduyordu ve Elara onun bakışlarında bir anlık bir kırılma gördü: bir anda kaybolan, tıpkı panjurların aniden kapanması gibi bir kırılma.

"Hadi gidelim," diye mırıldandı. Aniden döndü, çadırdan çıkarken koyu renkli pelerinini etrafında savurdu.

Elara bir an daha olduğu yerde kaldı, öfkesinin hayaletimsi sıcaklığı hala teninin altında zonklıyor, kollarında tüyler ürperten bir karıncalanma hissi bırakıyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı, içinde hayal kırıklığı ve merak çatışıyordu. Ama bir iç çekerek pes etti. Sorular için başka bir zaman, başka bir yer olacaktı.

Kadın, satıcıların giderek azalan seslerini geride bırakarak, onu pazardan dışarıya kadar takip etti. Hareketli meydandan ıssız ara sokağa geçiş ani oldu; gürültü ürkütücü bir sessizliğe dönüştü ve fenerlerin sıcak parıltısı, yüksek binalar arasındaki dar aralıktan sızan ince bir ay hilalinin yaydığı loş, düzensiz ışığa yerini bıraktı.

Dar bir yan sokağa saptılar. Sokak daracık, iki kişinin yan yana yürümesi için zar zor yeterliydi; önlerindeki yol, pencerelerden sızan mum ışığının hafif parıltısı dışında tamamen karanlıktı. Köşeyi döndüklerinde, önlerindeki gölgeler hareket etti ve Elara tepki vermeden, beş Lejyoner kapı ve nişlerden çıkarak dar geçidin karşısına sağlam bir duvar oluşturdu.

Elara, avcıya yan gözle baktı. Duruşu rahattı, ama elinin pelerinindeki kıvrıma doğru hafifçe kaydığını fark etti. Boynundaki kırık parçadan bir nabız hissetti, sinirlerini yatıştıran hafif bir sıcaklık.

Lider bir adım öne çıktı, zırlı elini kılıcının kabzasına koyarken çeliğin demire sürtünme sesi duyuldu. "Avcı," diye mırıldandı, saygı göstergesi olarak başını eğerek. "Buralarda gizlice dolaşmanın sebebi ne?"

Ses tonunda hafif bir alaycılık vardı, ama bakışlarında bir tedirginlik de belirdi; sanki uyuyan bir canavarı dürtmenin ısırılmasına neden

olabileceğini biliyordu. Avcı çok az hareket etti, kendini onun biraz daha önüne konumlandırdı.

"Buradaki pisliklerden daha büyük, daha gösterişli aptalların peşinde koştuğunu sanıyordum," diye alay etti bir diğeri, göğsünde soğuk bir kıkırdama yankılanırken. Bakışları Avcı'nın üzerinden kayıp Elara'ya kilitlendi. Gözleri onu süzdükçe an uzadı, dayanılmaz bir hal aldı. Kendinden emin gülümsemesi soldu; şüphe belirdi, sonra birden bire gerçekliğe dönüştü.

"Bekleyin. O mu?"

Elara'nın içini bir korku dalgası sardı, boğazındaki düğüm bir türlü çözülüyordu. Avcının duruşu tekrar değişti, bu sefer onu tamamen görmelerini engelledi. Ondan yayılan sıcaklığı, patlamaya hazır gerginliği hissedebiliyordu.

"Tanrı aşkına," diye fısıldadı lider, sesi saygılı bir tona bürünerek. "O işte. Kutsal Olan." Eli silahına doğru -ya da belki de ona doğru- uzandı, gözlerinde heyecan parladı. "Biraz tadına bakayım. Sadece küçük bir tane. Kanının neler yapabileceğini duydum..."

Elara'nın omurgasından bir ürperti geçti, nabızı kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Avcıya doğru yavaşça yaklaştı, pelerinindeki kaba kumaş parmaklarına değdi.

"Ona dokunursan," dedi usulca, "sadece elini değil, daha fazlasını kaybedersin."

Yüzleri karardı, saygı gösterisi daha da çirkin bir şeye dönüştü. "Onu tamamen kendine mi saklayacaksın yani?" diye hırladı lider, Avcı'nın botlarının yanına yere tükürerek. "Biz burada kıtlıkla boğuşurken, lanet olası yoksunluklardan titrerken mi? Ve sen bir damlasını bile paylaşmayacak mısın?" Daha da yaklaştı, kaba sesine umutsuzluk karışmıştı. "Onu sakatlamaktan bahsetmiyorum—sadece biraz kanına ihtiyacım var, hepsi bu—"

Eli hızla öne doğru uzandı, kirli parmakları Elara'ya doğru uzandı, gözlerinde açlık parıltısı vardı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, kadın neredeyse farkına bile varmadı. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede, adamın kirli tırnakları kadının tenine birkaç santim kala durdu; bir sonraki anda ise, avcının eli yana doğru savrulurken metalik bir çatırtı havayı yarıp geçti. Sürgülü saplı bir mızrak uzandı—parıldayan çelik ölümcül bir fısıltıyla ileri doğru kesti. Bıçak ete değdi.

Lejyonerin kolu dirseğinden temiz bir şekilde koptu, uzuv mide bulandırıcı bir gürültüyle kaldırım taşlarına düştü.

İkinci muhafız nefesini tutamadan, mızrak geriye doğru savruldu ve eti, kemiği sanki havayı kesiyormuş gibi doğradı. Adamın başı omuzlarından düştü, gözleri hâlâ dile getirilemeyen bir şokla faltaşı gibi açılmıştı ve sokak duvarına çarparak durdu.

Elara donakalmış, nefesi boğazında düğümlenmiş halde duruyordu; dünya, metalik kan kokusu ve avcının pelerinine geri çekilen mızrağın hayaletimsi fısıltısıyla daralıyordu. Başlığı geriye kaymış, gözleri karanlık ve ölümcül, kuzgun siyahı saç telleri alnına dökülmüştü. Kan pelerinine ve yüzüne sıçramıştı, ama nefesi düzenliydi; sanki yoldaşlarını öldürmek onu en ufak bir şekilde etkilememişti.

Kolunu kaybeden adam yere yığıldı, ağzı sessiz bir çığlıkla açık kaldı ama hiçbir ses çıkmadı. Elara'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu, nefesi boğazında düğümlenmişti, zihni olan biteni anlamaya çalışıyordu. Ve sonra hissetti. Avcı rüzgarı yakalayıp içine çekerek sıkıca kavradığında, Lejyonerlerin çıığı dışarı çıkmadan önce boğuldu.

Sadece o değil, hepsi. Sokaktan hava çekiliyor, ciğerlerinden emiliyordu adeta.

Geriye kalan muhafızlar sendeleyerek, gözleri panikle açılmış, nefes alamadıkları için boğazlarını tırmalayarak mücadele ediyorlardı. Yüzleri kızarmış, damarları derilerinin üzerinde belirginleşmiş, dehşet yüz hatlarını çarpıtmıştı.

Nefes alamıyorlardı. Kimse alamıyordu. Sadece o.

"Hunter," diye fısıldadı Elara, sesi neredeyse boğuktu. Cevap vermedi. Bakışları uzaklara dalmış, fizikselin ötesindeki bir noktaya sabitlenmiş, kendi yarattığı fırtınanın içinde kaybolmuştu. "Hunter!" diye tekrar seslendi, daha yüksek sesle, kelime boğazından yırtılırcasına çıktı. Yine de hiçbir şey yoktu.

Elara uzandı, parmakları titreyerek çenesinin sakallarına bastırdı ve yüzünü kendine doğru çevirdi. "Ivan," diye fısıldadı, isim dudaklarından bir itiraf gibi döküldü.

Etki anında oldu. Gözleri birden netleşti, zifiri karanlık çekildi ve berraklık geri geldi. Ona bakakaldı, boğucu hava hafiflerken, bir rüzgar esintisi ara sokağa geri dönerken şaşkınlık içinde kaldı.

Etraflarında, Lejyonerler yere yığıldılar, hırıltılı nefesler alıyorlardı, yüzlerine renk geri geliyordu. Sokağın sesleri tekrar duyuluyordu; uzaktan

düşen bir sandığın sesi, bir köpeğin havlaması.

Elara kıpırdamadı, eli hâlâ onun yüzünü kavırıyordu, bakışları kilitlenmişti. Gözlerinde bir çatışmanın girdap gibi döndüğünü görebiliyordu; belirsizlik, korku, adını koyamadığı daha derin bir şey.

Gözlerini kırıştırdı, yutkundu ve kadının eli geri çekildi.

Askerlerin ayağa kalkarken çıkardığı gürültü hafifçe yankılanıyordu, panik içindeki adımları sokaktan aşağı doğru kaybolurken sesi giderek azalıyordu. Ama Elara gözlerini ondan ayıramıyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu—sadece kendi kalp atışı değil, onun da kalp atışı, iki ritim birleşerek istikrarlı bir davul sesi oluşturuyordu. Boğazında nabız gibi atıyordu ve titrek bir nefes alırken, onun da aynı şeyi yaptığını hissetti.

Bu his, dünyasını alt üst etti, baş döndürücü ve samimiydi. Elini göğsüne bastırdı, parmakları tenine değen kolyenin soğuk metaline dokundu. Ona verdiği parça. İşte bu olmalıydı. Her şeyin bu kadar dayanılmaz derecede yoğun hissetmesinin sebebi buydu.

O adamları öldürmüştü; hiç düşünmeden onları yere sermiş, nefeslerini kesmişti. Onun için.

Hayır. Zihni, duygu girdabına karşı mantıklı bir şekilde direndi. Bu onun için değildi. Onun içindi. Hangi görevde olursa olsun, onun içindi. O sadece koruması gereken bir karmaşaydı.

"Beni gördüler," diye fısıldadı Elara, apaçık ortada olanı dile getirerek. Gözleri tekrar sokağa kaydı, gölgeler geride kalan hareketsiz bedenleri örtmüştü. Etraflarında kan birikmişti, koyu ve parlak bir şekilde, kaldırım taşlarının çatlaklarına sızan mürekkep gibi. Bir ürperti tenini sardı.

"Ben hallederim," dedi avcı. Arkasına bir bakış bile atmadı. "Hadi ama. Neredeyse vardık."

Başka bir şey demeden yürümeye başladı, adımları hızlıydı, kaslarında hâlâ gerginlik olan kadının dayanabileceğinden çok daha hızlıydı. Ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. "Ne konuşuyorlardı?" diye sordu nefes nefese. "Kıtlıklar, para çekme işlemleri..."

Avcı hemen cevap vermedi, adımları harap bir tahta kapının önünde durdu. Sonra ona döndü, gözleri boynundaki kolyeye, tenine değen taşın hafif parıltısına takıldı.

"Bunu daha sonra sor."

Elara itiraz etmek için ağzını açtı, aklında bir düzine soru belirdi. Ama tek bir kelime bile söyleyemeden, adam yumruğunu kaldırdı ve kapıyı çaldı.

BöLüM 32

Kapı gıcırtyla açıldı ve sanki yeni uyanmış gibi bir yana doğru kalkık kısa sarı saçlı genç bir kadın göründü. Çelik mavisî gözleri, Elara ve Avcı'yı tek bir hızlı bakışla süzdü. Yalınayak, parmak uçları çatlak ahşap zemine değiyordu ve ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Avcı kollarını kavuşturdu. "Sybil, senden bir iyilik rica etmem gerekiyor."

Kız—Sybil—tereddüt etmedi. Kapıyı çarpmak için hareket etti, ancak Avcı'nın botu çoktan aralığa sıkışmış ve kapıyı tamamen durdurmuştu. Elara ona bir bakış attı, bir kaşı kalktı. Buna karşılık çenesi kasıldı.

"Gerçekten de en az istendiğin zamanlarda ortaya çıkma konusunda bir yeteneğin var," diye mırıldandı Sybil, ona öfkeyle bakarak.

"Her zamanki gibi büyüleyici," diye karşılık verdi Avcı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken. "Sessiz hayata fazla düşünleştğini düşünmek istemem."

Sybil'in bakışları, meraklı ve temkinli bir şekilde Elara'ya kaydı, sonra tekrar ona döndü. "En son senden bir iyilik istediğimde, neredeyse hayatımı, evimi ve aklımı kaybediyordum."

Kapı çerçevesine yaslandı, hiç etkilenmemiş bir halde. "Ve işte buradasın. Hala ayaktasın. Daha güçlü. Daha bilge. Aslında bana teşekkür etmelisin."

Sybil homurdandı ama sonunda kapıyı ardına kadar açarak onları içeri aldı. "Bir sonraki felaketinizin enkazı altında kaldığımda size mutlaka bir teşekkür notu göndereceğim."

Elara, Avcı'nın yanından sessizce geçti, gözleri hemen tuhaf biblolarla dolu, tozlu kitapların gelişigüzel bir şekilde tavana yığıldığı dar koridora takıldı. Mekan, eski, katmanlı, duvarlara işlemiş türden bir eter kokuyordu.

Sybil kapıyı tık diye kapattıktan sonra gözlerini Elara'ya çevirdi, onu sanki oyuncakmış gibi süzdü. "Bu sefer aldığın küçük sokak köpeği kim?"

O cevap vermeden önce, Elara omurgasını dikleştirdi ve cesaretini kaybetmemek için kelimeleri zorla ağzından çıkardı. "Ben Elara. Ve birbirimize takma isimler taktığımızın farkında değildim. Senin için bir tane uydurayım mı?"

Sybil'in sırtışı daha da derinleşti, gözlerinde eğlence parıltısı belirdi. "Vay canına, ne kadar da ateşli bir kızsın sen!"

Avcının ağzı seğirince Elara'nın bakışları daha da sertleşti.

"Göründüğünden daha güçlü biri."

Sybil gözlerini hafifçe kısarak ikisi arasında bir bakış attı ve başını salladı. "Güzel. Eğer onunla başa çıkmak istiyorsan, buna ihtiyacın olacak. Onun yardım anlayışı genellikle şehrin yarısının yanması veya birinin boğazına bıçak dayanmasıyla sonuçlanıyor; çoğu zaman da benimkiyle."

Koridorda ilerlerken, "Yine de," diye yanıtladı, "beni her zaman içeri alıyorsunuz."

"Buna hastalıklı bir merak diyebilirsiniz," diye iç çekti Sybil, onu kitap yığınlarının arasından geçirirken. "Doğal seçim seni yakalar diye umuyorum."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Her zaman önemseydiğini biliyordum."

Elara kendini durduramadan eli uzandı, parmakları adamın kolunu kavradı; dokunuşu altında anında gerilen kaslı bir koldu bu. Yanakları kızardı, onu aynı hızla bıraktı, kısa temas teninde karıncalanma hissi bıraktı. "Bu senin arkadaşın mı?"

Avcının gözleri bir anlığına kapandı; tam o sırada Sybil kıkırdamaya başladı. "Sana bunu mu söyledi?" Durdu ve kollarını kavuşturarak doğrudan ona baktı. "Benden utandın mı, kuzen?"

Kuzen?

"Sib—" diye başladı ama kadın elini savurarak geçiştirdi.

"Boş ver," diye mırıldandı, gözlerini tekrar devirerek. "Her iki durumda da umurumda değil."

Sybil köşeyi dönüp gözden kayboldu, Elara'yı orada garip ve uyumsuz bir şekilde bırakarak. Avcı içini çekti, ensesini ovuşturduktan sonra onun peşinden gitti.

Elara ayaklarının üzerinde kıpırdandı, teni karıncalanıyordu. Nereye bakacağını, elleriyle ne yapacağını bilemiyordu. Sanki izinsiz giriyor, görmeye hakkı olmayan bir şeye şahit oluyordu. Ama başka ne yapabilirdi ki?

Daracık koridordan içeri girerken adımları yavaşladı. Duvarlar, dökülen sıvalar ve kırık kirişlerden oluşan bir yamalı bohça gibiydi; bazıları sanki güçlü bir rüzgar bütün yeri yıkacakmış gibi zar zor ayakta duruyordu. Sybil ve Avcı'nın sesleri arkadan geliyordu, atışmaları sürekli bir uğultu gibiydi.

Elara hâlâ bunu aklından çıkaramıyordu—Avcı böyle miydi? Sokakta gördüğü, askerleri hiç düşünmeden, tereddüt etmeden öldüren adam... tanıdığı adamdı. Soğuk. Hesapçı. Ölümcül. Bu... neredeyse normal, bir kuzeniyle olan etkileşim değil...

Parmakları huzursuzca yanlarında seğiriyordu. Tüm bu durum onu dengesiz hissettiriyordu, sanki bir adımını kaçırmış ve şimdi düşmeyi bekliyordu.

Sybil onları, neredeyse oturma odası bile sayılmaz bir yere, kalabalık bir salona götürdü. Salon, kurutulmuş otlar, kıvrımlı kökler ve insan kemiği olamayacak kadar büyük görünen garip malzemelerle dolu kavanozlarla tika basa dolu raflarla adeta yutulmuştu. Kırık mobilyalar köşelere itilmiş, terk edilmiş ve unutulmuştu. Ortadaki devasa ahşap masa, etrafa saçılmış şişeler ve aletlerle kaplı, yaşam alanından çok derme çatma bir laboratuvarı andırıyordu.

"Otur," diye emretti Sybil, masadaki iki tabureye doğru tembelce el sallayarak. Elara tereddüt etti, bakışları Avcı'ya kaydı. Avcı hafifçe başını salladı ve Elara da onun örneğini izleyerek taburenin kenarına oturdu.

Sybil arkaya yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Peki, bu sefer bana ne tür bir felaket yüklüyorsunuz?"

Avcı, neredeyse dalgın bir şekilde boynunu kaşıdı. "Senin... eşsiz uzmanlığına ihtiyaç duyan türden."

Sybil uzun ve yorgun bir iç çekti. "Elbette öyle." Başını yana eğdi, bir an onu inceledikten sonra daha fazlasını sormak için işaret etti. "Detaylandır."

"Bizi Draoth Cara olup olmadığını test etmeniz gerekiyor."

Elara donakaldı. O kelime... biliyordu. Draoth. Bir keresinde ona fısıldamıştı... bir rüyada. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Draoth nedir Cara?"

Sybil'in bakışları ona döndü, kaşları kalktı. "Bilmiyor musun?" Gözlerini kısarak Avcı'ya baktı. "Ona söylemedin."

Avcının yüz ifadesi karardı. Ayağını yere vurdu. "Tam da ona geliyordum."

"Ne zaman?" diye sordu Sybil. "Onu teste tabi tutmadan önce mi, yoksa sonra mı?"

İçini çekti, elini yüzüne götürdükten sonra Elara'ya döndü. "Yaşadıklarımız... normal değil."

Elara gözlerini devirdi. "Evet, tahmin etmiştim. Birinin üzerine üç mühür vurularak bağlanmasının her gün olan bir şey olmadığını gayet iyi biliyorum."

Sybil'in gözleri kocaman açıldı, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Rhiannon'ın memeleri, şimdi ne yaptın?"

Avcı, Elara'ya odaklandı. "Bağlama meselesi değil," dedi sesi kısık bir şekilde. "Ama sanırım bu yüzden sana yerleştirmem gereken mühür işe yaramadı."

Sybil'in gözleri parladı, ikisi arasında bakışlarını gezdirirken ilgisi uyandı. "Ah, bu gittikçe daha da ilginçleşiyor." Avcının bakışlarını görmezden geldi ve Elara'ya döndü. "Draoth Cara, büyücüler arasında bir anormallik. Normalde biri toprakla, diğeri ateşle bağ kurar—basit, değil mi? Ama bazen, tam olarak anlayamadığımız nedenlerden dolayı, güçleri birbirine bağlanır. Birbirlerinin kalp atışlarını, duygularını, hatta hislerini hissetmeye başlarlar. Teninize bir dokunuş, ikinize de oluyormuş gibi hissettirir." Duraksadı, gözlerini tekrar Avcıya çevirdi, ona meydan okurcasına. "Hadi, dene."

Avcının tüm vücudu kaskatı kesildi, gözleri kısıldı. "Buna gerek yok—"

Elara, sinirlerini yatıştırmak için tüm zaman boyunca oynadığı kırık bir tahta parçasına parmağını kasten bastırdı ve aniden derisine batan acıyı hissetti. Kan neredeyse anında fişkırdı.

Avcı nefesini tuttu, sağ eli—tıpkı onunki gibi—aniden masaya kenetlendi.

"Böyle hissettin—"

Sözler daha ağzından çıkmamıştı ki Sybil'in eli hızla uzanıp bileğini kavradı, bu hız Elara'nın nefesini kesti. Keskin bir çekişle Sybil onu öne doğru çekti, şişeler masanın üzerinde şıkırdadı.

Avcı bir sonraki anda oradaydı—takip etmek için çok hızlıydı. Eli Sybil'in elini sıkıca kavradı, uyguladığı kuvvet Sybil'in kavrayışını zayıflattı.

"Kutsal Olanı Serbest Bırakın," dedi sesi alçak ve buz gibi soğuktu. "Şimdi."

Hava paramparça olmaya hazır gibiydi, basınç o kadar yoğundu ki tek bir nefesle kopabilirdi. Donakalmış bir halde duruyorlardı, nefesleri sığıdı, Elara'nın parmağından avucuna damlayan kan dışında oda ölüm sessizliğindeydi.

"Bu sadece bir damla."

Sybil'in sesi alçak, neredeyse bir fısıltıydı, ama mavi gözleri... karardı, gökyüzünü yutan bir bulut gibi siyaha döndü. Elara bileğini hızla çevirerek uzaklaşmaya çalıştı, ama Sybil'in eli kıpırdamadı.

"Sybil!" Avcı onun adını haykırdı ve kuzeninin bakışları ona kaydı, sanki şimdinin ötesinde, onların ötesinde bir şey sezmiş gibi ona kilitlendi. "Görüyorum. Açlığı. İhtiyacı. Onu taşıyorsun, saklıyorsun, ama orada, bekliyor. O damlayı istiyorsun, Avcı. Çok istiyorsun. Hissedebiliyorum—çekimi, her şeyi düzeltme arzusunu. Tam önündeyken neden karşı koyasın? Al onu. Tek bir damla, ve her şey çözülür."

Elara, ikisi arasında bakışlarını gezdirirken nabızı hızlandı. Sybil artık Sybil değildi. Alaycı, neşeli kız yok olmuş, yerini daha karanlık bir şey almıştı. Tüketilmiş bir şey. Elara'nın ensesindeki tüyleri diken diken eden bir şey.

"Ve sen," dedi Sybil, Elara'ya dönerek. "Geçmişin geri dönecek, ama beklediğin şekilde değil. Bir zamanlar bir anı olan şey, et ve kemikten bir varlık olarak yeniden yürüyecek ve onunla yüzleşmek zorunda kalacaksın." Sonra Sybil gülümsedi—vahşi, çarpık bir gülümseme—ve bu, Avcıyı etkisi altında olduğu büyüden kurtarmış gibiydi.

"Bırak beni, Syb," diye homurdandı.

Kız gözlerini kırıştırdı ve gözlerindeki karanlık kaybolarak alışılmış buz mavisi rengine geri döndü. Sanki kanı ilk kez görüyormuş gibi, birbirine dolanmış ellerine baktı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Hızla Elara'nın bileğini bıraktı ve geri çekildi. Yüz ifadesi okunamazdı. Şömineye doğru yürüdü ve hızlı ve ani hareketlerle bir çaydanlığı ateşin üzerine koydu.

"Çay isteyen var mı?"

Ciddi mi?

Elara yüzünü buruşturdu, pelerinindeki kanı sildi, sonra bakır gibi keskin parmağını ağzına soktu. Bakışları, inanmazlıkla açılmış bir şekilde Avcı'ya dikildi.

"Sybil."

Kızın omuzları adamın ses tonuyla çöktü, elleri çaydanlığın üzerinde kaldı. Sırtı onlara dönük bir an tereddüt etti, sonra yavaşça arkasını döndü, yüzünde ifadesiz bir bakış vardı.

"Ruhlarınız rüya aleminde birbirini aradı mı?" diye sordu, sesi ifadesizdi.

Avcı başını yavaşça salladı ve Elara'nın dünyası altüst oldu. Garip rüyalar... Onları paylaşıyorlardı.

Avcı, Sybil'in ifadesi gerilirken Elara'nın bakışlarıyla karşılaşmadı. "Eğer bağlantıyı koparmak için buradaysan, durum istediğimden çok daha ilerlemiş demektir."

"Kesmeyin, test edin."

Sybil'in gözleri kısıldı. "Ne düşünüyorsun sen—"

"İkiniz de sanki ben burada oturmuyormuşum gibi konuşmaya devam mı edeceksiniz?" diye araya girdi Elara, elini masaya vurarak. "Ve bir kere bile test edilmek isteyip istemediğimi sormayı akıllarına getirmediler—özellikle de beş saniye önce neredeyse bileğimi kırdığınız halde." Bakışlarını Sybil'e çevirdi. "Daha fazla böyle bir şeyle uğraşmak istemediğimi mazur görün."

Avcının dudağı seğirdi, zar zor gizlediği bir sırıtıştı. "Kuzenimi mazur görün. Kendisi bir kahin ve zaman zaman delilik nöbetleri geçiriyor."

Sybil alaycı bir şekilde güldü, ama Elara'nın dikkati Avcı'daydı. "Beni bir Kahine mi getirdin?" dedi inanmaz bir şekilde. Bu kelime bile tüylerini diken diken etti, anıları canlandırdı. Verdara'daki Kahinler, ona olan ilgilerinde acımasız, hatta yırtıcı bir şekilde davranmışlardı. Hatta tüm Druidler arasında en duygusuz ve mesafeli olanlar onlardı, yöntemleri acımasızlığa yakındı. Onları düşünmek bile dişlerini gıcırdatmasına neden oluyordu. Onlardan nefret ediyordu—onların onda gördükleri şeyden nefret ediyordu.

Acımasız, alaycı bir kahkaha Elara'nın düşüncelerini böldü ve dikkatini tekrar Sybil'e çekti.

"Lütfen. Ben sizin büyüyüp taptığınız Druidlere hiç benzemiyorum." Gözleri parıldayarak yaklaştı. "Yaptığım şey... kısaca söylemek gerekirse, tam olarak yasal değil. Druidler kıymetli düzen ve dengelerine sıkıca bağlı kalırlar, ama ben? Ben kaos içinde gelişirim."

Elara hiç kıpırdamadı, gözlerini kaçırmadı, ama titreyen ellerini görünmeyecek şekilde kucağına bastırdı.

“Bunu başarabilir misin?”

Sybil ilk önce göz temasını kesti ve gözlerini abartılı bir şekilde devirerek Avcı'ya döndü. "Elbette yapabilirim." Eğildi, masanın altını karıştırdı ve büyük bir aynayı çıkarıp sert bir şekilde yerine koydu. Gözleri keskin ve beklentili bir şekilde yukarı fırladı. "Kehanet yapacağım. Ama ikinizden de bir şeye ihtiyacım olacak."

Avcı yüzüğünü çıkardı, dört taş loş ışıktaki parıldarken yüzüğü aynanın ortasına yerleştirdi. Elara tereddüt etti. Hiçbir şeyi yoktu; hiçbir malı, değerli hiçbir şeyi. O hapishaneye atıldığından beri. Geriye kalan tek şey kanıydı ve onu da vermeye niyeti yoktu. Zihni hızla çalıştı, sonra başka bir şeye takıldı. Elini uzattı, tek bir saç telini parmağına doladıktan sonra sert bir şekilde çekerek kurtardı.

Onu Sybil'e verdi.

"Bu yeterli." dedi Sybil, onu yüzüğün yanına koyarken.

Kız aynanın üzerinde durdu, gözlerini derin bir konsantrasyonla kısarken elini yüzüğün ve saç tutamının üzerinde salladı. Aynanın yüzeyi, tek bir su damlasının hareketlendirmesiyle oluşan su dalgalanması gibi dalgalandı, sonra sanki cam odadaki ışığı yutmuş gibi yavaşça karardı.

Elara öne eğildi, aynada parıltılar belirmeye başladı ve üç soluk, ışıldayan iplik, ışık damarları gibi ortaya çıkıp birbirlerinin etrafında kıvrıldı. Yüzük ile saç teli arasında uzanıp, sanki birbirlerini arıyorlarmış gibi dolandılar. Elara, onları izlerken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu; sanki amaçlı bir şekilde hareket ediyor gibiydiler.

“Görüyor musun?” Sybil’in sesi titriyordu, her zamanki alaycı tavrı korkuya yakın bir şeyle karışmıştı. Vücudu, ani bir rüzgarla alevlenen bir mum gibi titredi; bir parçası kayboldu, bir kalp atışı sonra yeniden ortaya çıktı. “Bağlantınız—istikrarsız.”

Konuşurken aynadaki iplikler şiddetli bir şekilde titredi, artık pürüzsüz ve akıcı değil, pürüzlüydüler. Aynanın kendisi de sarsıldı, cam sanki tutması gereken bir şeyi içermiyormuş gibi yamuldu. Sybil'in bedeni tekrar titredi, maddesini kaybetti ve oda sallandı.

Elara, göğsünde keskin bir çekme hissettiğinde nefesi kesildi; görünmez bir güç onu aynaya doğru sürüklüyordu, sanki ruhu koparılıp karanlık, titreşen bir boşluğa çekiliyordu.

Sybil elini masaya sertçe vurdu ve dünya yeniden netleşti. Oda dönmeyi bıraktı, çılgın çekim kayboldu ve Sybil'in bedeni dengelendi. Ayna hareketsiz kaldı, ancak bükülmüş, titreyen iplikler yerinde duruyordu.

Kaşları çatıldı, ifadesi değişti ve sanki az önceki fırtına onu neredeyse hiç etkilememiş gibi sessizce "Hıh" dedi.

Avcının gövdesinde gerilim iyice gerilmişti. "Ne?"

Sybil hemen cevap vermedi, parmakları sanki bir harita okuyormuş gibi aynanın yüzeyini okşuyordu. Üç farklı saç teline dokundu, yumuşak ışık gözlerine yansıdı. "Bunları görüyor musun?" diye mırıldandı, sesi alışılmadık derecede sessiz, neredeyse saygılıydı. "Bunlar bağlantılar. Şuradaki," saç teline dokundu, "senin," parmağı yüzüğe kaydı, "ve bu da ona ait." Gözleri kısa bir an Avcı'ya kaydı. Ama Sybil'in gözleri, üçüncü saç telini incelemek için daha yakına eğilirken, bir tür kafa karışıklığıyla karardı. Dudakları kaşlarını çattı. "Bu... bu ikinize de ait değil." Başını yana eğdi. "Başkasının. Ama kim olduğunu göremiyorum."

Elara'nın midesi bulandı. Cevaplar bulma umuduyla Avcı'ya baktı, ama ifadesi her zaman taktığı o taş gibi maskenin ardında kilitlenmişti, gözlerinde adlandıramadığı bir şey parıldıyordu.

Sybil başını salladı, parmağı hâlâ o üçüncü ipliğin üzerinde geziniyordu, sanki yeterince bastırırsa daha fazlasını ortaya çıkaracakmış gibi. "Bunu daha önce hiç görmedim."

"Onları koparabilir misin?" Elara bunu istemiyordu; bu bağlantıyı, bu bağı. Ne Avcı'ya, ne de kimseye.

Avcı, aynaya sabitlenmiş bakışlarıyla yanında kıpırdandı. Elara, isterse kalbinin yerini bulabileceğini ve atışını hissedebileceğini biliyordu.

Sybil elini salladı ve parlayan iplikler yok olup gitti. "Yapılabilir," dedi sesi düşünceliydi. "Normalde, iki büyücü bu şekilde birbirine bağlıysa, yüzüklerini yok edebilirler - bağlantıyı koparabilirler - ve Yakınlaşmayı baştan başlatabilirler. Yorucu bir süreç, evet, ama Draoth Cara'yı reddedenler için buna değer."

Sybil'in bakışları karardıkça ve dudakları sıkı, sert bir çizgiye dönüştükçe Elara'nın parmakları istemsizce seğirdi. "Ama sen..." başını salladı. "Öncelikle, hiçbir elemente bağlı değilsin. Ve o..." Avcıya doğru baktı, gözleri acımaya yakın bir ifadeyle doluydu. "O dört elemente bağlı."

Avcının bakışları sonunda aynadan ayrıldı, Sybil'e bakarken çenesi kasıldı. "Peki bu bizim için ne anlama geliyor?"

Sybil'in bakışları hiç değişmedi. "Senin Draoth Cara'n -her neyse o- aynı kurallara uymuyor. Tamamen başka bir şey."

Elara dudağını ısırды, sonra hızla bıraktı; aklına kısa bir düşünce geldi—Avcı da bunu hissedebilir miydi? Bu düşünceyi bir kenara itti ve doğruldu.

“Öyleyse yüzüğü kır. Dört taşı da. Sorun çözülür, değil mi?”

Sybil kaşını kaldırdı, gözlerinde eğlence ve acıma arasında bir parıltı vardı. "Elbette," dedi yavaşça. "Ama hiçbir şey bu kadar basit değil. Bir elementle olan bağı koparmak temiz bir iş değil. Kanlı, acı verici bir iş."

"Bunun her zaman yapıldığını söylediniz."

“Yapılabileceğini söyledim,” diye düzeltti Sybil, sesi soğuktu. “Bu, yaygın olduğu anlamına gelmiyor. Denendiğinde, acı verici oluyor. Daha zayıf büyücüleri öldürebilir. Ama evet, teoride mümkün.” Bakışları daha sert, daha keskinleşti. “Ama bizim Avcımız? Belki de hayatta kalamaz.”

Avcı aniden ayağa kalktı, bu ani kalkış Elara'yı düşüncelerinden sıyırdı.

"Taşlarla olan bağı koparamam," diye hırıldadı, sesi alçak ve gergin, yumrukları sanki kontrolü elinde tutmak için mücadele ediyormuş gibi kasılmıştı. "Rastgele seçilmediler. Lord Egemen her birini seçti. Bir tanesini bile yok edersem, bilecek. Hissedecek."

Elara göğsünde soğuk bir ağırlık hissetti. "Öyleyse ne yapabiliriz?"

Sybil içini çekti, kollarını kavuşturarak şömineye yaslandı. "Ritüeller var," dedi soğuk bir ses tonuyla. "Eski ritüeller. Belirtileri azaltabilir, bağı yumuşatabilirler. Ama hiçbir şey Draoth Cara'yı tamamen koparamaz. Risksiz olmaz."

Elara, avcının hemen yanında durmasına aldırmadan, "Peki ya bağlarım?" diye sordu. "Eğer bağımı koparırsam, bu bir şeyleri değiştirebilir mi?"

Sybil kaşını kaldırdı, sesi neredeyse sıkılmış gibiydi. "Bağlantıyı koparmayı başarırsan, daha güçlü olursun, elbette. Ve belki de—belki de—bağlantıyı uykuda bir duruma zorlayabilirsin. Tamamen koparmaz ama tutuşunu zayıflatabilir."

Bir anlığına Elara'nın içinde bir umut ışığı belirdi. Ama Sybil'in keskin kahkahası bu umudu kesip attı ve geldiği gibi hızla söndürdü. Elara'nın bakışları Sybil ile Avcı arasında gidip geldi. "Ne?"

Sybil'in gözleri neredeyse acırcasına parladı. "Bu bağı nasıl kıracağını yalnızca Lord Egemen biliyor. Bu bir Tírrish büyüsü; kadim, yasaklanmış ve tüm kayıtlardan silinmiş. Onu büyüleyerek büyüyü elinden almayı planlamadığınız sürece yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Sybil'in sözleri aklına yattıkça ensesinde soğuk bir ter belirdi. Sanki kaburgalarının altına bir taş sıkışmış, her nefeste daha da derine batıyor, hava kalınlaşıyor ve boğucu hale geliyordu. Tutunduğu umut ışığı

parmaklarının arasından kayıp gitti, geride bıraktığı boşluklara sinsî bir korku acısı bıraktı.

Yutkundu, giderek artan çaresizlik duygusunu bastırmaya çalıştı. Ama sonra, tıpkı kopan bir iplik gibi, zihninde bir düşünce belirdi. Büyü...

Avcı büyüyü yapmıştı.

Osin'in ona verdiğini görmüş, alışverişi kendi gözleriyle izlemişti.

Bakışları ona yöneldiğinde gerilim giderek arttı, neredeyse elle tutulur bir hal aldı, ciğerlerini sıkıştırdı.

O zaten ona bakıyordu.

Bir an için her şey kayboldu; oda, Sybil, riskler... Sadece ikisi kaldı, sessiz bir konuşmanın içinde. Yanağında bir kas seğirdi, yüzünde karanlık bir şey belirdi ama bakışlarını kaçırmadı. Buna gerek yoktu. Gerçek zaten ortadaydı.

Elara, parmakları boğazındaki kolyeye uzanıp onu kavradığında dudaklarının kenarının seğirdiğini hissetti. Sessizliğinin altında yatanı bilmek için kelimelere ihtiyacı yoktu. İsteddiği cevaplar onda vardı ve Elara, bir şekilde bu cevapları ondan alacaktı.

BöLüM 33

Elara, Mordenhall'a ayakta ulaşabilmek için son iki şişe Stonebrew'u zorla içmek zorunda kaldı. Dönüş yolculuğu rahatsız edici derecede sessiz geçmişti. Ama sessizliğin altında, sabahın erken saatlerindeki uykunun ve fazla içkinin ardından gelen dinginliğin katmanları altında, garip, sürekli bir çekim vardı. Sokaklar artık neredeyse boştu; içki içmeye çıkanların çoğu ait oldukları yere geri dönmüştü. Hatta baş belası olanlar bile saklanmıştı. Sadece birkaç başıboş Lejyoner kalmıştı ve bu da Elara ve Avcı'yı zaman zaman rotalarından sapmaya zorluyordu.

Ama aklında kalan bu değildi. O, adamın kendisiydi. Adımlarındaki kısıtlama, yanında kaskatı ve anlaşılmaz bir şekilde yürümesi, sanki içine bir şey katlanmış ve kilitlenmiş gibiydi. Boş sokakların huzuruna rağmen, söylemediği her şey sinirlerini bozuyordu.

Gökyüzü şafağın ilk renkleriyle kızarıyordu, soluk ışık şeritleri yıldızları kovalıyordu. Havadaki soğukluk iliklerine kadar işliyordu, ama daha da derinde, çok daha rahatsız edici bir şey içini kıvrandırıyor.

Acımak.

Bundan nefret ediyordu. Bunca insan arasında ona karşı böyle bir şey hissedebiliyor olmasından nefret ediyordu. O, çelikle sarılmış bir gizemdi, asla aşmak istemediği bir kaleydi, yine de çatlaklar görünmeye başlamıştı.

Yüzüğünün taşlarından bahsetme şekli... Bunun övünülecek bir şey, statüsünün bir göstergesi, saygı uyandıran bir sembol olacağını düşünmüştü. Ama sesindeki karanlık, omuzlarındaki gerginlik—bu bir onur gibi değil, bir lanet gibiydi.

“Bu dünyada herkes, isteyerek ya da istemeyerek, birine bağlıdır.”

O zamanlar, Osin'in Avcısı gibi birinin böyle bir şey söylemesini garip, hatta alaycı bulmuştu. Ama şimdi, gördüğü her şeyden sonra... artık o kadar emin değildi.

Mordenhall'ın uzak duvarı boyunca uzanan sık çalılıkların arasından ilerlerken Elara garip bir şey hissetti. İlk başta bunun sadece kendi yorgunluğu, uzuvlarındaki ağrı, göğsündeki sıkışma olduğunu düşündü. Ama yürüdükçe daha da netleşti—bu sadece ona özgü bir şey değildi. Attıkları her adımda, Avcı'nın aldığı her nefeste—kaslarının derisinin altında nasıl gerildiğini, onları kalenin dar, loş personel koridorlarına götüren gizli kapıyı iterken adımlarının nasıl hafifçe sendelediğini hissedebiliyordu. Canı acıyordu. Kötü bir şekilde değil, iz bırakacak şekilde yaralanmamıştı—ama sızlıyordu. Kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluktu bu; acaba o da bunu kendi vücudundan hissediyor muydu diye merak etti.

"Ne?" Sesi sert ve soğuk bir şekilde çıktı ve onu ürküttü.

Elara hızla bakışlarını kaçırdı, yanakları kızardı. Bakmak istememişti. Ama soru çoktan dudaklarında düğümlenmişti. Sormadan edemedi. "Yaralandın mı?"

Kadın arkasına dönüp ona baktığında, adamın kaskatı bir şekilde durduğunu gördü. Hemen gözlerine bakmadı, bakışları koridorda bir şeyler, herhangi bir şey arıyormuş gibi sorudan kaçınmak için gezindi. Sonra, uzun ve rahatsız edici bir sessizlikten sonra, koyu renkli gözleri tekrar kadının gözlerine döndü.

"Geçen gün çok sıkı antrenman yaptım," dedi sesi ifadesiz bir şekilde. "Hareket edemeyecek hale gelene kadar kendimi zorladım."

Elara'nın dudakları sıkıca kapandı, göğsü sıkıştı, sözleri zihnine kurşun gibi çöktü. Ardından sıcaklık geldi, önce yavaş, sonra öfkeyle, damarlarında alev alev yanarak tenini yaktı. Bunca zamandır bunun sadece vücudunun sınırlarını zorlaması, çökmesi olduğunu düşünmüştü. Ama sadece o değildi. O da mıydı? Zihni hızla çalışmaya başladı, sorular kafasına vuruyordu. Onun eğitimi gücünü geri kazanmasını mı engellemişti? Onu daha mı zayıflatmıştı, Osin'in oyununda savunmasız mı bırakmıştı? Daha da kötüsü... biliyor muydu? Bilerek mi yapmıştı?

Bu düşünce, içinde öylesine şiddetli bir öfke patlamasına yol açtı ki, kadın neredeyse nefes alamıyordu.

"Kendini yere serdin, hareket edemez hale gelene kadar antrenman yaptın, ben ise kelimenin tam anlamıyla hareket edemez haldeydim," diye

çıkıştı Elara, sesi titreyerek. "Ve biliyordun—bunun beni etkileyeceğini biliyordun. Ben günlerce o lanet olası revirde, iksirlerle boğulurken, sürekli sana bakan yoldaşlarının gözetimi altında zar zor nefes alırken, iyileşmemi yavaşlatanın senin antrenmanların olduğunu mu söylüyorsun?"

Avcının gözleri kısıldı. "Öldün, Kutsal. Yoksa unuttun mu?" İleri adım attı, aralarındaki mesafeyi kapattı, bakışları öfkeyle yanıyordu. "Öldün. Ve her saniyesini hissettim—acıyı, soğuğu, boşluğu. Yalnız acı çekmedin. Sadece onu bastırmak için bedenim parçalanana kadar kendimi zorladım."

Elara'nın çenesi yukarı kalktı. "Ve bunu yaparak iyileşmemi engelledin. Beni savunmasız bıraktın."

Dudaklarından acı bir alay sesi döküldü. "Sen çok bencil birisin. Neredeyse unutmuştum."

Unutulmuştu. Sanki onu tanıyormuş gibi. Kalbi tekledi. Başından beri haklıydı. Kayıp daha çok anı vardı. Onunla olan anılar. Ama bu, içindeki alevleri söndürmedi. Aksine, daha da körükledi.

Kadın onu sertçe itti, avuç içleri göğsüne çarptı ama adam kıpırdamadı, en ufak bir tepki bile vermedi. "Ben mi bencilim? Aramızda neler olup bittiğini bana bile söylemedin! Beni karanlıkta çaresizce bıraktın!"

"Emin değilim."

"Harika bir fikrin vardı!"

Başını salladı, çenesi o kadar sıkı kenetlenmişti ki, kadın dişini kıracağını sandı. "Haklısın. Öldüğünü hissettikten sonra şüphelerim vardı. Ve harekete geçtim. Sence şifacıya yaralandığını kim söyledi? Cansız bedenini kim geri getirdi?" Nefesi sıcaktı, yaklaşırken neredeyse yüzüne değiyordu. "Ben. Eğer ben olmasaydım..."

"Ne?" diye tısladı Elara. "Sen olmasaydın ne olacaktı? Sonunda biraz olsun huzura kavuşacak mıydım? Bunun için teşekkürler."

Avcının gözleri karardı, gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. Dudakları kıvrıldı, gözlerine yansımayan acı bir gülümsemeyle bir adım geri çekildi, parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. Sanki saldırmaya hazır gibi ağzını açtı, ama sonra durdu, kelimeleri yuttu.

"Senden beni kurtarmanı hiç istemedim."

Avcı hareketsiz kaldı ve kadın bunu hissetti; nefesinin kaburgalarının arasında nasıl tıklandığını, kalbinin nasıl tekleyip sonra yeniden attığını hissetti. İçinde bir fırtına kopuyordu, duyguları birbirine dolanmış, onu iki yöne çekiyordu. Ama doğruydı; ondan asla yardım istememişti. Taşlara dokunduktan sonra, bunca yıl önce hiç istememişti.

Keskin bir nefes aldı, göğsü sanki bir darbe indirmeye hazırlanıyormuş gibi kabardı. "Hatırlıyor musun?"

Elara'nın midesi alt üst oldu. "Elbette hatırlıyorum," diye fısıldadı. Parmakları neredeyse kendiliğinden derisine kazınmış yara izine doğru kaydı, girintili çıkıntılı çizgisine dokundu.

"Minva söl k harn."

Bakışları onu takip etti, yara izinin çizgisini okşarcasına izledi, sonra santim santim boğazına doğru kaydı ve dudaklarında oyalandı. Elara'nın nefesi kesildi, damarlarındaki ani hızlanmayla mücadele ederken göğsü kabardı. Gözleri daha yukarı çıktı ve onun gözlerine kilitlendi, kehribar rengi gözleri karanlığı yutacak kadar parlak bir şekilde parladı.

"Neden?" Kelime kaba bir şekilde, neredeyse hırıltılı bir sesle çıktı. "Beni neden kurtardınız ki? Eğer ölmüş olsaydım, uğraşmanız gereken bir sorun daha az olurdu. Ne mühür, ne de Draoth Cara. Geri dönebilirdiniz..."

Ama sözünü bitirmedi. Neye geri dönecekti ki? Unvanı yoktu. Duyduklarına göre ailesi de yoktu. Tanındığı tek akrabası sefalet içinde yaşıyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyor gibiydi. Hunter isminden başka neyi vardı ki?

Orada, neredeyse hiç kıpırdamadan duruyordu, ama Elara onun her hırıltılı nefesini kendi nefesiymiş gibi hissediyordu. "O zaman seni bağışlayıp şimdi ölmene izin vereceğimi mi sandın?" Başını salladı. "Bu böyle bitmeyecek."

Sözler göğsünde düğümlendi.

"O gece ölmemen gerekiyordu. Bu yüzden hayır, Kutsal Olan, ölüm seni alamaz. Seni ilk ben sahiplendim."

Nihayet içeri girdiklerinde, şafağın ilk ışıkları pencerelerden sızarak odayı yumuşak, soluk bir parıltıyla boyadı.

Tristan'ın horlaması, bir canavarın kükremesi gibi havayı dolduruyordu. Kolları ve bacakları karmakarışık bir haldeydi; bir kolu yüzünü kapatmış, diğeri yataktan sarkıyordu, her şeye rağmen son derece rahattı. Kapıdaki muhafızlar gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu; bunun Tristan'ın mı yoksa Avcı'nın mı işi olduğu Elara'nın umurunda değildi.

İçeri adımını attığı anda görüşü bulanıklaştı ve bacakları neredeyse titredi. Taşbirasının etkileri geçmişti. Ona verdiği o geçici güç tamamen tükenmişti. Sallanarak da olsa ilerlemeye devam etti, her adım bir mücadeleleydi, ta ki şöminenin yanındaki koltuğa ulaşana ve içine yığılana kadar.

Avcı gitmek üzereydi ama Elara onu durdurdu.

"Henüz işimiz bitmedi, Hunter."

Duraksadı, yüzünün yan tarafını görebileceği kadar döndü. "Enerjin tükenmiş durumda. Biraz dinlen. Yakında senden haber alacağım."

"Ya yapmazsam?"

Sonra tamamen döndü. "Öyleyse, dikkatimi çekmek için kendini tekrar yaralamaktan çekinme. Kağıt kesiği hissettiğim anda, bunun senin işin olduğunu anlayacağım."

Elara kaşlarını çattı, ama Tristan cevap beklemedi. Kapı arkasından yavaşça kapandı ve Tristan'ın horlaması aniden kesildi. Elara ona doğru baktı, uzun ve tembel bir şekilde gerindiğini gördü, ardından bakışları onunkilerle buluştu ve dudaklarında yavaş, şeytani bir gülümseme belirdi.

"Eğlenceli bir gece mi?"

Elara gözlerini devirdi ve sandalyeye yaslandı. "Kesinlikle heyecan verici."

Tristan homurdandı ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, çıplak ayakları soğuk taşa hafifçe vurdu. Bir kez gerindi, karşısındaki sandalyeye geçti ve sessizce oturdu. Bakışları onu süzdü—dağınık saçları, yüzüne kazınmış yorgunluk, ellerindeki hafif titreme.

"Belki de daha çok bir korku filmi?"

Elara istemeden de olsa güldü; nefes nefese, beklenmedik ve onu şaşırtan bir kahkaha patlamasıydı bu. Tanrım, o kadar yorgundu ki, bu durum kafasını karıştırmaya başlamıştı. "Avcıyı nereden tanıyorsun?"

Tristan sandalyesine yaslandı, parmakları sorusunu düşünürken kolçakta amaçsızca gezindi. Gözleri düşünceli bir hal aldı. "İvan'ı çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Eskiden..." Bakışları yara izine kayd, kelimeler kekeledi. Boğazını temizledi, bakışlarını başka yöne çevirdi.

Elara'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Sen de beni tanıyor muydun?"

Gözleri aniden onun gözlerine döndü, soru onu şaşırtmış gibi hafifçe kısıldı. Bir süre durakladıktan sonra, sesi daha kararlı bir şekilde, "Hayır," dedi. "Babam beni saraydan uzak tuttu. Şöyle dedi ki..." Sözüne tamamlamayamadan dudaklarında hafif, alaycı bir gülümseme belirdi, sonra

başını salladı. "Ne düşündüğünün önemi yok. Ama seni bir kez gördüm. İlk Luminalia'da."

Kaşları birden kalktı. "O gün hakkında bana neler anlatabilirsin? Nasıl biriydim?"

Tristan'ın yüzünde bir anlık acıma ifadesi belirdi ve bu da kadının çenesini sıkmasına neden oldu.

"Bir heykel gibiydin," dedi usulca. "Sessiz, duygusuz, sanki tam olarak orada değilmişsin gibi. Gözlerin... simsiyahdı."

Kalbi durdu. "Ne?"

Başını hafifçe sallayarak mırıldandı. "Alacakaranlık gibi, karanlık ve sonsuz. İlk partide sizi tekrar gördüğümde, renklerinin güzel bir gri tonuna dönüştüğünü görünce oldukça şaşırdım."

Elara dudağını ısırdı, onun flört girişimini görmezden geldi. Zihni hızla çalışıyor, sözlerini parçalanmış anılarıyla uzlaştırmaya çalışıyordu. Gözleri siyah mıydı? Bu düşünce zihnine yerleşti, rahatsız edici ve garip, sanki tanımadığı başka bir parçası gibiydi. Nemli kıyafetleri tenine yapışmışken titredi. Oturduğu yerde kıpırdandı, ateşe biraz daha yaklaştı ve kollarını kendine doladı. "Peki ya Leydi Calista Thorne?"

Tristan bir bacağını diğerinin üzerine tembelce attı. "Peki ya o?" dedi sıkılmış bir şekilde.

"Onu tanıyor musunuz?"

Parmaklarını dizine vurdu. "Maalesef."

"Onunla konuşmam gerek."

"Bunun için benden yardım mı istiyorsunuz?"

Elara'nın tırnakları avuç içlerine saplandı. "Bu önemli."

Tristan derin bir iç çekti. "Bu kadın benden nefret ediyor."

"Neden?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Nişanımızı bozdum."

Elara gözlerini kırpıştırdı, bir an şaşırdı. "Ah."

"Evet," diye mırıldandı, "zor olabilir. Bir de, sen de pek dışarı çıkan biri değilsin, değil mi?"

"Peki ya Osin'in bir sonraki partisinde ne olacak?"

Tristan burnunu buruşturarak düşündü. "Belki de yapabilirim—"

Kapı gürültüyle açıldı ve ikisi de irkilerek başlarını sesin geldiği yöne çevirdiler. Elara'nın nabızı hızlandı. Malak kapı eşiğinde duruyordu, nefesi kesik kesik, yüzü kızarmış, gözleri odanın içinde gezinip duruyordu ta ki

ona odaklanana kadar. Gözleri ona odaklandığı anda, tüm vücudu sanki boşalmış gibiydi, gerilim yavaş ve ağır bir nefesle ondan ayrıldı.

Arkasında, iki muhafız kapının yanında başları öne eğik, omuzları sanki az önce iyice azarlanmış gibi kaskatı kesilmiş halde bekliyordu. Sebebini tahmin etmesine gerek yoktu. Malak onları bir yerlerde tembellik yaparken bulmuş, olmaları gereken yerde olmadıklarını fark ettiği anda paniğe kapılmıştı. İçeri daldığında gözlerindeki o vahşi, umutsuz bakış—onun gitmiş olmasını beklemişti.

“Eh, işte benim sıram,” diye mırıldandı Tristan, Elara’nın başını döndürecek bir hızla ayağa fırlayarak. Yatağın üzerinden paltosunu kaptı ve ona doğru döndü. Her zamanki alaycı gülümsemesi yumuşadı ve bir an için gözlerinde neredeyse gerçek bir ifade belirdi.

“Seninle tanışmak gerçekten çok güzeldi, Elara,” diye fısıldadı. Sonra yaklaştı ve yanağına masum bir öpücük kondurdu. “Gözlerini üzerine çek, küçük azize.”

Göz kırparak ve dramatik bir tavırla Tristan kapıya doğru ilerledi, sesi gerekenden daha yüksek çıkıyordu, sanki tüm kalenin duymasını istiyormuş gibi. "Umarım hepiniz iyi bir gece geçirmişsinizdir. Kutsal Olanlar kesinlikle geçirmişlerdir!"

Elara'nın bacakları titredi, muhafızlar onu sürüklerken dizleri sert taşa çarptı, tutuşları vücudunu morarttı. Her nefesi yanıyordu, acı içini parçalıyordu, bu sefer daha da kötüydü. Zihninin bir köşesinde, bir ses avcının da aynı şeyi, her zerresini hissettiğini fısıldadı. Bu düşünceyi hızla bastırdı; onun için suçluluk duygusunun içine sızmasına izin vermeyecekti.

Hiçbir şey demediler, onu hücreye sürükleyip hiçbir şey değilmiş gibi yere fırlatırken yüzüne bile bakmadılar. Darbenin etkisiyle nefesi kesildi ve uzun, bulanık bir an boyunca yanağı soğuk taşa yapışmış, kulakları çınlayarak orada yattı. Arkasında bir yerlerde hücre kapısı gürültüyle kapandı ve koğuşlar vızıldamaya başladı. Hareket edemiyordu. Başını bile kaldıramıyordu.

Saria'nın ona öğrettiği egzersizleri hatırlamak ve bacaklarını çalıştırmak için kendini zorladıkça gözlerinde yanan yaşlar birikti. Ama sanki en başa dönmüş gibiydi, kaydettiği tüm ilerleme silinmişti.

"Kahretsin!" Bu kelime ağzından bir anda koptu.

Hıçkırma hıçkırma ağlamak istedi ama ellerini gözlerine götürüp bastırdı, her şeyi dışarıda bırakmaya çalıştı. Hayal kırıklığını, acıyı, çaresizliği. Yavaşça nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye zorladı. Bunu başarabilirim. Elara gözyaşlarını sildi, Reynnar'ın parmaklıklara yaslanmış, her zaman her şeyin üstesinden gelebileceğini hissettiren o sessiz, sarsılmaz güçle onu izlediğini görmeyi umuyordu. Ama baktığında, hücrenin onun tarafı boştu.

Kalbi tekledi, damarlarında buz gibi bir soğukluk yayıldı.

O nerede?

Dişlerini sıktı, dudaklarından kısık bir hırıltı çıktı ve kendini sürükleyerek ilerledi. Sivri taşlar avuç içlerine ve dizlerine batıyordu, ama acı onu daha da hırsıyla hücrelerine doğru itti.

Hiçbir şey. Sadece karanlık.

Elara titriyordu, her siniri gergindi, her korkunç olasılık aklından geçiyordu—Reynnar'ın paramparça olmuş, bedeni parçalanmış ve kanlar içinde kalmış olması ya da daha kötüsü, soğuk, cansız, ölmüş olması. Hayır. Gözlerini sıkıca kapattı, bu düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya zorladı kendini. Odaklan. Sadece nefes al. Zihnindeki o sessiz yerden geçmeye zorladı kendini, kalbinin çılgınca atışını yavaşlatmaya çalıştı.

Acıya dayanamayarak dişlerini sıktı, kendini hücre kapısına sürükledi. "Reynnar nerede?" Sesi titriyordu, ama dışarıdaki gardiyanlar ona bir bakış bile atmadılar. Tekrar denedi, gözleri çılgınca etrafta dolaşüyor, dinleyecek kadar önemseyen herkese yalvarıyordu. "Nakliye edildi mi? Acaba—"

Bir gardiyan durup yüzüne toprak fırlatınca sözleri kesildi. Kum taneleri iğne gibi keskin bir şekilde derisine saplandı, ağzını ve burnunu tıkadı. Elleri titreyerek tıkanıklığı gidermeye çalışırken boğuldu, öksürdü.

"Ağlamayı kes!" diye homurdanarak, ona doğru bir toz bulutu daha fırlattı.

Elara irkildi, vücudu sarsılarak hızla döndü ve sırtını demir parmaklıklara dayadı. Elleri titreyerek pelerini karıştırdı, gözlerindeki kiri silmek için yeterince temiz bir yer buldu. Nefesi kesik kesik, düzensizdi. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Reynnar iyi. Olmak zorundaydı. Başka bir ihtimal yoktu.

Sözleri tekrar tekrar söyledi, ta ki bir duaya, korkuyu uzak tutmak için umutsuz bir yakarışa dönüşene kadar. Dağılmasını engellemek için. Ama bunun sonunda tükenmişliğin mi yoksa tanrıların merhametinin mi

olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, zihni huzur bulmadan çok önce bedeninin pes ettiğiydi.

Elara uyandığında hücre karanlığa gömülmüştü, nemli soğuk tenine yapışmıştı. Sırtının her santimi acı içinde zonluyordu, boynu demir parmaklıklara yaslanarak dik uyumaktan dolayı kaskatı kesilmiş ve bükülmüştü. Omuzlarından geçen keskin ağrıyla irkildi, ama ayak parmaklarını oynatarak test etti ve acı duymadan hareket ettiklerinde derin bir nefes verdi—küçük bir teselliydi bu.

Gözleri aşıya kaydı ve yerdeki tepsileri gördü. Akşam yemeği, kahvaltı ve öğle yemeğinden kalanların hemen yanında, dokunulmamış ve soğuk bir şekilde duruyordu. Bayat ekmek, donmuş çorba—hepsi çürümeye bırakılmıştı. Bütün bunları uyuyarak geçirmişti. Koca bir gün boşa gitmişti. Kendi kendine küfretti, ellerini taş zemine dayayarak kendini yukarı doğru itmeye çalıştı. Kasları şiddetle titriyordu, güçsüz ve itaatsizdi, vücudu soğuk taşa doğru çöktü.

Saria onu bunun olacağı konusunda uyarmıştı; vücudunun sınırlarını zorlamasının bedeli buydu. Şehirde koşuşturduğu, kalan azıcık gücünü kullandığı oyun, durumunu daha da kötüleştirmişti. Gözlerini kapattı, vücudunun iyileşmesinin ne kadar süreceğini hatırlamaya çalıştı. Ama her yeri ağrırken düşünmek, odaklanmak zordu.

Koridorda duyulan zırh sesleri dikkatini çekti ve Elara'nın gözleri birden açıldı. Bir gardiyan geçiyordu. "Hey," diye seslendi tekrar denedi. "Hücre arkadaşımın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Muhafızın adımları sendeledi, etrafına bakarken gözlerinde tereddüt belirdi, sinirleri yüzünden okunuyordu. Elara'nın kaşları çatıldı, onu inceledi; onu tanımadı. Düzenli gelenlerden biri değildi, olağan rotasyonun bir parçası değildi. Yeni. Kesinlikle yeni. Doğru yapıp yapmadığından emin olmayan biri gibi, gergin ve belirsiz bir havası vardı. Belki de Rolfe'un yerine geçmişti. Bu düşünceyle irkildi.

"Lütfen. Bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

Gardiyan rahatsızca kıpırdandı, bakışları ondan başka her yere sabitlenmişti. Onunla konuşmaması gerekiyordu; ne kadar deneyimsiz olsa da bunu biliyordu. Elara'nın aklından bir fikir geçti, ne kadar acınası olsa da. Öne eğildi, sesini fısıltıya indirdi. "Hücre arkadaşımın nerede olduğunu söylersen, sana kanımdan biraz vereceğim."

Muhafızın gözleri, inanmazlık ve çok daha tehlikeli bir şeyle dolu bir ifadeyle ona dikildi. "Ne?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

“Bilgi için ve gizliliğiniz için,” diye yanıtladı. Utanç duygusu onu hemen vurdu. Ama çaresizdi ve aksini iddia etmenin bir anlamı yoktu. Eli yerdeki sivri bir taşla takıldı ve parmağını batırdı, acıdan yüzünü buruşturdu. Avcının bunu hissetmemesini umuyordu. Elini uzattı, parmak ucunda oluşan küçük kırmızı damlacığı izledi. “Reynnar nerede?”

Muhafızın gözleri, donakalmış bir şekilde, parmağına kilitlenmişti. "O... diğerleriyle birlikte," diye mırıldandı, bakışlarını kırmızı boncuktan ayırmadan. "Onları bir sonraki tahliye için topluyorlar."

Elara'nın midesi bulandı. "Nerede?"

Sonunda, gözleri kısa bir an için onun gözleriyle buluşurken, "Üçüncü tünel," diye yanıtladı. "Orada simya çalışmaları yapılıyor. Deneyler gerçekleştiriliyor."

Gözlerinin arkasında donuk bir zonklama vardı, baskı her saniye artıyordu. Çıkarma mı? Yargılamalar mı? Şu anda Sidhe'lere işkence mi ediyorlardı? Osin onlara ne yapıyordu?

Gözleri yaşlarla doluydu ama ifadesini nötr tutmaya zorladı. Ne kadar yıkılmak üzere olduğunu ona göstermek istemiyordu. "Ne zaman dönecek?"

Muhafız omuz silkti, gözleri tekrar kadının parmağındaydı. "Günler sürebilir. Genellikle yaklaşık bir hafta sürer."

“Duruşmalar ne zaman başladı?”

"Birkaç gün önce."

Elara yutkunarak zaman çizelgesini bir araya getirmeye çalıştı. Altı gündür yoktu; Reynnar da hemen ardından kaçırılmış olmalıydı.

"Onu görebilir miyim?"

Gardiyan, sanki bir trans halinden çıkmış gibi gözlerini kırıştırdı. Başını salladı. "Duruşmalar bitene kadar olmaz. Sonra geri gönderilecek."

Elara başını salladı, parmağı her atışta zonluyordu. "Godfrey nerede?"

Muhafız kaşlarını çatı. "Kim?"

"Yüce Tanrı'nın eski şifacısı."

Kaşları çatıldı, belli ki sinirlenmişti. "Nereden bileyim ben?"

Elara çenesini sıktı, dişlerini birbirine sürterken acıdan kıvranıyordu. Muhafız yaklaştı, aralarındaki havayı ter ve demir kokusu yoğunlaştırıyordu. Nefes verdi, kararlılığı sarsıldı ve parmaklıkların arasından elini uzattı. Şaşırtıcı bir şekilde, eli koruma büyülerinin arasından geçti—parmaklarının geçebileceği kadar.

Gardiyan hiç vakit kaybetmedi. Kaba, nasırlı eli bileğini kavradı ve onu kendine doğru çekti, dudakları parmağındaki küçük yarayı çevreledi. Ağzı

tenine değdiği anda Elara'nın midesi şiddetli bir şekilde bulandı. Nefesi sıcak ve yapış yapıştı. Gözleri kapandı ve aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi parmağını emerken boğazından yumuşak, boğuk bir ses çıktı.

Elara'nın tüyleri diken diken oldu, tiksinti tüm vücudunu sardı, her kası elini geri çekmesi için yalvarıyordu ama kıpırdamadı, kendini buna katlanmaya zorladı. İğrenç hissten başka her şeye odaklanmaya çalıştı ve sonra onun yüzüğünü gördü.

Paslanmış bandın içine gömülü mat kuvars parlıyordu, yüzeyi yumuşak titreşimlerle canlanıyordu. Bunu görmek içini ürpertti.

"Yeter artık!" diye çıkıştı.

Elara elini kurtarmaya çalıştı ama adamın tutuşu sıkılaştı. Bir an için bırakmayacağını düşündü, sonra titrek bir nefesle elini bıraktı. Parmakları gevşedi. Sanki bir rüyadan uyanmış gibi şaşkın bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve yavaşça dudaklarını yaladı.

"Gelecekte yardıma ihtiyacınız olursa... Bunu tekrar ayarlayabiliriz."

Elara, yüzündeki ifadesizliği özenle koruyarak, mide bulantısını bastırdı. "Belki," diye hırıldadı, elini geri çekerken parmakları yumruk oldu.

Muhafız sendeleyerek uzaklaştı, Elara ise yorgunluk ve utancın ağırlığı altında çöken bedeniyle parmaklıklara yaslandı. Dudaklarının tenine değmesinin acısı hala ürperiyordu. Elini pelerinine sildi, sanki o anı silebilirmiş gibi o noktayı ovuşturdu ama tiksinti hala devam ediyor, teninin altında kangren gibi yayılıyordu.

Zihni tekrar ara sokağa, Lejyonerlerin sözlerine kaydı. Kıtlıklar. Geri çekilmeler. Kanına ihtiyaçları vardı. Sadece Yakınlaşma için değil. Neden? Düşünceleri dönüp durdu, Fenlin'e, Senaryo Koruyucularına geri döndü. Ondandır istedikleri tek şey bu muydu? Sadece kanı mı? Her şey bu kadar basit ve acımasız mıydı?

Elara kendini yatağa doğru sürükledi, her hareket vücudunda yeni acı saplantılarına neden oldu, dudaklarından bir çığlık kopmasına yetecek kadar şiddetliydi. Kasları titriyordu, onu yukarı çekemeyecek kadar güçsüzdü. Hayal kırıklığıyla iç çekerek battaniyeyi kaptı ve soğuk taş zemine buruşturdu. Çok bir şey değildi ama idare etmek zorundaydı. Kendine doğru kıvrılarak acıyı bastırmaya çalıştı, gözleri kapandı, tam o sırada hücrenin karşı tarafında bir şey dalgalandı.

Titreyen kollarıyla kendini doğrulturken kalbi yerinden fırladı. Dalgalanma büyüdü ve ince, soluk bir şey havada süzüldü. Parşömen mi? Ona doğru süzülürken inanmazlıkla gözlerini kırıştırdı. Titreyen elleriyle

notu havadan kaptı ve açtı; içinden bir kalem çıktı. Sayfa boyunca zarif, hassas bir yazı uzanıyordu.

"Beni şimdiden mi çağırdınız? Çok sabırsızsınız. Halletmem gereken birkaç işim var. İşlerim bitene kadar daha fazla yaralanmaktan kaçınabilir misiniz?"

Demek hissetmişti. Birkaç açık uç mu vardı? Adamlarını öldürdüğü anın hatırası zihninde canlı bir şekilde canlanınca ürperdi. O tür bir sonla karşılaşan kimseye imrenmiyordu. İçini çekerek kalemi kaptı ve hafifçe titreyen parmaklarıyla cevabını yazdı.

"Şu anda bacaklarım çalışmadığına göre, bugünlük yaralanma sayısını tamamladığımı söyleyebilirim." Dudaklarını ısırarak duraksadı, sonra ekledi: "Ve şunu da belirtmek isterim ki, sizi çağırmadım. Sadece sakarım, çaresiz değilim. Hücremdeki koşu şeritlerinden nasıl geçmeyi başardınız?"

Elara notu rulo haline getirdi, kalemi içine sakladı ve havadaki dalgalanmayı inceledi. Bir anlık tereddütten sonra, sürünerek yaklaştı ve parşömeni içeri itti. Sonra bekledi.

Bir dakika geçti. Merakı ağır bastı ve parmağını dalgaların arasından geçirdi.

Vücudunu buz gibi bir soğukluk sarstı.

Elara içinden küfretti ama bunu düşünmeye fırsat bulamadan parşömen tekrar elinden kaydı. Parşömeni açtığında, tanıdık, zarif el yazısını tekrar gördü.

"Geçen sefer bazı ayarlamalar yaptım. Şimdi doğrudan sizinle konuşabilirim. Ayrıca, gerçekten umutsuz olmadığınızdan emin misiniz?"

Elara notu okurken gözlerini kısıtı, bakışları önünde yüzen üç şişeye takıldı: Taş iksiri, Ateş iksiri, Uyku iksiri. Parmakları titreyerek bardağı kavradı. Rahatlama hissi o kadar yoğundu ki neredeyse hıçkırarak ağlayacaktı. Düşünmedi bile. Sadece şişenin kapağını açtı ve hepsini hızla içti.

Önce Taş İksiri sihrini gösterdi, damarlarında süzülerek uzuvlarındaki şiddetli titremeleri yatıştırdı. Ardından Ateş Isınması geldi, çekirdeğinden bir ısı dalgası göndererek parmak uçlarına, ayak parmaklarına kadar yayıldı —tanrım, onları tekrar hissedebiliyordu. Ve uyku esintisi nazik bir çekiş, göz kapaklarını sürükleyen tatlı bir ninniydi.

Nefesi düzene girdi, göğsü artık sıkışık değildi ve not kağıdına aceleyle bir yanıt yazdı: "Kibirli herif." Bileğini bir hareketle sallayarak notu

gerçeklikteki yırtıktan geri itti, vücudu yatağa değdiği anda uykunun çekimini hissetmeye başlamıştı bile.

Sıcaklık. Güç. Rahatlık. Bunları uzun zamandır hissetmemişti... Tanrım, ne kadar zaman olmuştu?

Battaniyelerin içine kıvrılırken, uyku onu çoktan altına çekmişti, zihninde kahkahaya benzer bir şey yankılandı—gerçek olabilecek ya da hayal ürünü olabilecek alçak bir uğultu. Önemli değildi.

Bu kez her yer sessizdi.

BöLüm 34

Elara bacaklarını gerdi, ayak bileklerini çevirdi.

Gerin, gevşetin. Tekrar. Ve tekrar. Kasları ilk başta protesto edercesine sert ve itaatsizdi, ama acının onu kontrol etmesine izin vermeyerek devam etti. Dışarıdaki sabah vardiya değişiminin uzaktan gelen ayak seslerini duyduğunda teninde hafif bir ter tabakası oluşmuştu. Kan dolaşımı nihayet yeniden başlamıştı, uzuvları gevşiyor, vücudunun geri kalanı gibi uyanıyordu.

Bunu beklemiyordu—Stonebrew şişeleri, yatağının ayak ucunda, neredeyse masum bir şekilde orada duruyordu. Sadece bekliyorlardı. İtiraf etmek istemediği kadar uzun süre onlara bakmıştı, zihni binlerce yöne doğru dönüyordu. Ne anlama geliyordu? Bir iyilik miydi? Umursuyor muydu? Yoksa sadece yaralarından dolayı çektiği acılardan bıktığı için kendini koruma içgüdüğü müydü? Bilmiyordu. Bilemezdi. Ve sorun da buydu. Düşünceleri her zaman böyle birbirine dolanıyor, her şeyi sorguluyordu.

Elara bunun iyi bir şey olduğuna inanmak istiyordu. Sadece bir yükümlülük olmadığına. Ama Tanrım, bu hatayı daha önce de yapmıştı; insanların umursadığını sanmıştı, oysa umursamıyorlardı. Gerçekten umursamıyorlardı. Önemli anlarda hiç umursamıyorlardı. Bu hatayı tekrar yapmaya gücü yetmezdi. Buna katlanamazdı.

Elara, rutin hareketlerini taklit ederek, bacaklarının artık onu taşıyacak güçte olduğundan emin olana kadar gerindi ve test etti. Ardından yavaş adımlarla kapıya kadar geldi; orada kahvaltı için hazırlanmış acınası bir şey bekliyordu. Bayat bir ekmek parçası, zar zor bir parça peynir ve çorbaya

benzeyen ama su gibi tadı olan bir bardak bir şey. Yine de zorla içti. İyileşmek için güce, enerjiye ihtiyacı vardı. Yemek ye, uyu, gerin. Saria'nın kafasına kazıdığı şey buydu. Anlamsız gelse bile devam et.

Şimdi Saria'yı merak ediyordu, şifacının onu kontrol etmeye gelip gelmeyeceğini ya da buna izin verilip verilmeyeceğini sorguluyordu. Bakışları neredeyse istemeyerek Reynnar'ın hücreğine kaydı. Hala boştu. Hala ondan bir iz yoktu. Karşıdan onu izleyen kehribar rengi gözler yoktu, kahvaltı tepsisinin onun alanına itilmesinin sesi de yoktu. Kalbi bu yokluk karşısında acı verici bir şekilde sıkıştı. Onunla geçirdiği o küçük, sessiz anlara ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu fark etmemişti; sadece orada olduğunu bilmek bile yeterliydi.

Kan damarlarında hızla aktı, içini karanlık bir yanlıklık kapladı. Biliyordu—biliyordu—ona ne oluyorsa şimdi oluyordu ve bu kötüydü. Dişlerini alt dudağına geçirdi, ağzını bakırımsı bir tat kaplayana kadar daha sert ısırды. Harekete geçmeliydi.

Peki o ne yapabilirdi ki?

Kalp atışları göğsünde düzensiz, gürültülü bir şekilde gümbür gümbür atıyor, hapishanenin uzaktan gelen seslerini bastırıyordu. Ve sonra, kafasına bir çekiç darbesi gibi, aklına bir düşünce geldi.

Hap.

Başını aniden köşedeki gevşek taşa çevirdi.

"Bu seni kasılmaya, duvarları sallayacak kadar yüksek sesle çığlık atmaya iterdi. Muhafızlar senin ölüyor olduğunu düşünürlerdi. Seni dışarı sürükleyip doğruca bana getirirlerdi."

Hücrenin içinden geçerken elleri titriyordu ve tırnaklarını çatlaklara saplayarak taşı yerinden söktü. İşte oradaydı, bıraktığı gibi—gizli, bekliyor. Küçük bir şişe, neredeyse zararsız, ama vaatlerle dolu.

Delilik. Bu delilikti. Tereddüt etti, kalbi boğazında gümbür gümbür atıyordu, zihninin derinliklerinde küçük bir ses ona durmasını, düşünmesini fısıldıyordu.

Derin bir nefes alarak hapi ağzına attı.

Avcı, ölümün ona dokunamayacağını söylemişti; en azından kendi eliyle. Ve Tanrı yardım etsin, içgüdülerinin hepsi buna karşı çıkmasını haykırsa da, ona inanmak istiyordu.

Bu yüzden, bedeni sarsıldığında, ilk şiddetli kasılma bir ateş dalgası gibi içinden geçip boğazını yakacak kadar ham bir çığlık attığında paniklemedi. Uzuvarları çırpınıp hücrenin soğuk, sert zeminine çarptığında teslim olmadı.

Gözleri bulanıklaştığında, oda gölgeler girdabında döndüğünde ve bilincinin son kırıntılarının kayıp gittiğini hissettiğinde bile, o güven ipliğine tutundu.

Uzaktan gelen botların taş zemine çarpma sesi, hücre kapısının gürültüyle açılma sesi—bunlar neredeyse hiç dikkatini çekmedi. Ancak o zaman kendini bıraktı, o sessiz karanlığa gömüldü ve garip bir kesinlikle, olması gereken yerde uyanacağını biliyordu.

Önce koku burnuna çarptı. Otlar ve kullanılmış eterin karışımı, havada hala yeni yapılmış bir büyüün elektriksel keskinliği vardı. Elara'nın gözleri aralandı, başı zonluyordu ve bir an için dünya, soluk renkler ve boğuk seslerden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değildi.

Gözlerini tekrar kırıştırdı, odaklanmaya zorladı kendini. Yavaşça oda görüş alanına girdi—revir. Soğuk. Steril. Boş.

İnce, sert çarşaflar bacaklarının etrafına dolanmış bir sedyede yatıyordu. Üzerinde, havada hafifçe parıldayan, yumuşak, ışıldayan bir büyü sisi asılıydı. Göğsü kabarıp iniyordu, kasları kasılmıştı, tanıdık eter ağırlığının üzerine çökeceğini bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı.

Dikkatlice hareket etti. Vücudu gerildi, direnişi, büyüün onu geri çekmesini bekliyordu—ama çekmedi. Eli serbestçe kalktı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Onu bağlamıyordu. Onu aşağıda tutmuyordu.

Kalp atışları hızlandı, emin olmak için gözlerini odanın içinde tekrar gezdirdi, nefesini ciğerlerinde sıkıca tuttu. Ama kimse görünmedi. Gerçekten yalnızdı. Yatağından kayarak, çıplak ayakları soğuk taş zeminde sessizce ilerlerken, kanı bir akıntı gibi kükredi ve kapıya doğru sürünerek yaklaştı.

Durakladı ve dinledi. Hiç gardiyan yoktu. Koridorlarda hiçbir ayak sesi duyulmuyordu.

Herkes nerede Allah aşkına?

Elara tünelde hızla ilerliyor, her adımını dikkatlice atıyor ve en ufak bir hareket sesine bile kulaklarını dikmişti. Akli tek bir şeye odaklanmıştı: Sidhe'leri bulmak, Reynnar'ı bulmak. Muhafız, onların şu an bulunduğu yerden üç tünel aşağıda, üçüncü tünelde olduklarını söylemişti. Elindeki tek bilgi buydu ve zaman kaybetmek istemiyordu.

Her adımla özgüveni artıyordu. Sessizlik kesintisiz bir şekilde uzadı, tünelden hızla geçerken hareketleri daha da hızlandı. Arkasında ayak sesi yoktu, etrafta muhafız da yoktu. Osin'in sefahat dolu partilerinden biri miydi? Belki de muhafızlar sarhoş olmuş, nöbet yerlerini terk etmişlerdi. Etrafındaki durgunluk çok rahat, çok umursamaz geliyordu.

Rolfe'un düştüğü yeri geçerken, gözleri orada hâlâ duran, yaptığı şeyin hatırasıyla lekelenmiş, kullandığı taşa takıldı. Yüzü kızardı, utanç ve acı teninin altında kaynıyordu. Öfke—kendine, asla istemediği acımasız koşullara yöneltmişti. Kimseye zarar vermek istememişti. Bunların hiçbirini istememişti. Ama bu, başına gelenlerdi ve o an için tek mantıklı görünen seçeneği yapmıştı. En azından, kendine tekrarladığı gerekçe buydu.

İnanmak zorunda olduğu şey buydu.

Elara altıncı tünelden fırladı, nefesini zar zor toparladıktan sonra üçüncü tünele doğru koşmaya başladı. Kalenin derinliklerinden yankılanan gürültü, her adımda daha da şiddetleniyordu. Panik onu pençesine almıştı, göğsünde yoğun bir korku vardı. Daha sertçe itti, çıplak ayakları soğuk taş zemine çarpıyor, ses durgun havada keskinleşiyor, nabızı kulaklarında sağır edici bir uğultu yaratıyordu.

Tünelin derinliklerindeki virajı döndüğünde, karşısındaki manzara midesini bulandırdı. Sidhe'lerin sıraları sonsuza dek uzanıyordu, figürleri kambur ve kırık döküktü. Havada eter parıldıyordu; rüzgar ve toprak büyüleri zincirler gibi aralarında örülüyor, onları hizaya sokuyor, koyunlar gibi bir araya topluyordu.

Elara yere çömeldi, kendini gölgelere gömdü, nefesi kesik kesik izlerken. Tek, kesintisiz bir sıra, en az yüz kişi, hepsi aynı yavaş, yenilmiş yürüyüşle ilerliyordu.

Büyünün hafif uğultusu havada çatırdıyordu, ancak muhafızların sesleri çok uzakta ve cılız geliyordu. Yakından izlemek için çok uzaktaydılar, işi onlar için eterlerine bırakmışlardı.

Elara, bedenini yere yakın tutarak, her hareketi kasıtlı bir şekilde, eterin değişen akımları arasında yavaşça ilerledi. Ayaklarının altındaki toprak titreşiyor, sanki canlıymış gibi dalgalanıyordu; rüzgarın ince telleri ise görünmez eller gibi tünelin içinden kıvrılarak kıyafetlerini çekiştiriyordu. Enerji akımlarının arasından süzülerek, akımı bozmamaya özen gösterdi; ayakları neredeyse hiç ses çıkarmadan Sidhe çizgisine girdi. Her nefesi bir risk gibiydi, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Önündeki Sidhe kıpırdadı, bir anlık hareket gözüne çarptı. Omuzunun üzerinden baktı, soluk mavi gözleri onun gözlerine kilitlendi. Etraflarındaki kasvetli ortama karşı gözleri parlaktı, neredeyse rahatsız edici derecede parlaktı. Kaşları çatıldı, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra daha da yaklaştı, sesi alçak bir mırıltıydı. "An mian leat an bás, a dhaonnaí bhig?16"

"Reynnar'ı gördün mü?" diye fısıldadı Elara, sesi zar zor duyuluyordu, ismini tanımasını umuyordu, hatta dua ediyordu.

Sidhe'nin kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. "Tuatha mı? Evet.17" Çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Üçüncü grup, yaklaşık on çan yukarıda.17"

Tuatha?

Bu kelime hafızasını kurcaladı. Daha önce nerede duymuştu? Başını salladı. Önemli değildi. Elara alçak sesle yaklaştı. "Reynnar yukarıda mı? Emin misin?"

Sidhe kısa bir baş sallamasıyla onayladı. "Ea.18."

Gözleri yaşlarla bulanıklaşırken göğsü sıkıştı, bir eli kalbine bastırıyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı sesi titreyerek.

Sidhe'nin gözleri yumuşadı. Elini göğsüne koydu, çenesini hafifçe ve saygılı bir şekilde salladı. "Caelion."

Kahretsin, yine yapmıştı aynısını.

Durumun absürtlüğüne karşı garip, yersiz bir kahkaha patlaması neredeyse ağzından kaçacaktı. Caelion'u hatırlamayı, onu özgür bırakmasına yardım ettikten sonra ona gerçek adını söylemeyi aklına not etti. Ama şimdi zamanı değildi. Ona küçük bir teşekkür işareti yaptı, sonra Sidhe'lerin arasından sıyrılıp sıranın daha yukarısına doğru ilerledi.

Daha fazla göz ona döndü, meraklı, tedirgin bakışlarla, ama hiçbirini onu ele vermedi. Sadece izlediler. Sanki onu tanımışlar gibiydiler—taşlara dokunan, bu tünellerden tam bir çılgınlık içinde koşan insanı hatırlamışlar gibiydiler. Ve şimdi, tek kelime etmeden, yer değiştirdiler, geçmesine izin vermek için incelikle hareket ettiler.

"İlyas."

Reynnar'ın sesi tünelin mırıltısını yarıp geçti, boğuk ve alçak bir sesle, sırada bekleyenlerin başlarının üzerinden duyuldu.

Elara'nın nefesi kesildi ve bir an için her şey durdu. Zaman, etrafındaki dünya, kendi kalp atışı; hepsi o tek kelimeyle gerçekliğin yeniden çarpması arasında askıda kaldı. Onun adı. Onun tarafından söylenmişti.

Yavaş yavaş kalbi yeniden hızla atmaya başladı, ilerlemeye devam ederken göğsünde rahatlama ve korku karışımı bir duygu kıvranıyordu.

Reynnar'ın silueti nihayet görüş alanına girene kadar Elara nefes alıp vermeye, yavaş ve kontrollü bir şekilde, burnundan nefes almaya izin vermedi. Elleri yumruk olmuş, titremelerini engellemek için elbisesinin kumaşını sıkıca kavramıştı. Onu tüm zaman boyunca izlediğini hissedebiliyordu; bakışlarının ağırlığı onu kendine doğru çekiyordu. Ama gözleri buluştuğunda, onu görmenin verdiği rahatlama hissi yok oldu. Tüm vücudu kaskatı kesilmişti, kasları öyle bir şekilde gerilmişti ki, Elara'nın kalbi yanlış nedenlerden dolayı hızlandı.

Elara'nın kaşları çatıldı, gözlerinde bir soru belirdi ve yüzünde bir anlık bir korku, bir hayal kırıklığı belirdi. Ve sonra anladı. Onu burada istemiyordu. Bu kuyrukta, bu karmaşanın ortasında istemiyordu. Ne olursa olsun, onu bundan uzak tutmak istiyordu. Ondan uzak tutmak istiyordu.

Elara çenesini kaldırdı, gözlerinin içine dik dik baktı ve ona meydan okumaya cesaret etmesini istedi. Kaçmaya, sinmeye ya da saklanmaya niyeti yoktu. Birlikteydiler ve o da bunu biliyordu. Başından beri onun yanındaydı; ilk gün damarlarındaki zehri emmiş, onu ayakları yere basmasını sağlamış, kendi başına başa çıkamadığında onu beslemişti. Şimdi de onun için aynısını yapmayacağına, onunla tek başına yüzleşmesine izin vereceğine gerçekten inanıyor muydu?

Gözleri karardı, orada tehlikeli bir şeyin parıltısı belirdi. Sonra, yavaş ve keskin bir gülümsemeyle dişlerinin uçları göründü, çenesi onaylama, kabullenme anlamında aşağı doğru eğildi.

“Harekete geçin!” Bir muhafızın sesi havayı kırbaç gibi yarıp geçti ve etrafındaki, biraz yavaşlamış olan Sidhe'ler tekrar hızlandılar.

Reynnar onlarla birlikte hareket ediyordu, ama duruşunda bir farklılık vardı. Sırtı dik, omuzları gerginlikten kasılmıştı. Elara onu süzdü; koyu renk saçları kirle karışmış, bir zamanlar özenle örülmüş örgüler şimdi dağılmış ve yarı çözülmüştü. Sivri kulakları çizilmişti, taze kesikler sırtının ve yanlarının morarmış ve kanlı derisine karşı belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Yine de, yaralarına rağmen, vücudunun her çizgisine kazınmış yorgunluğa rağmen, hala o sessiz, boyun eğmez gücüyle duruyordu. Onu her zaman tanıdığı savaşçıydı. Şimdi bile, tüm bunlardan sonra bile, yıkılmamıştı. Dik duruyordu, morarmış ama boyun eğmemişti ve bu direnç—bu sessiz güç—zaten bildiği şeyi daha da pekiştiriyordu.

O burada ölmeyecekti.

Böyle değil.

Ve tüm varlığıyla bunun gerçekleşmesini sağlayacağına yemin etti.

Tünelin sonuna ulaştılar ve Elara içgüdüsel olarak başını eğdi, saçlarının yüzünü bir peçe gibi örtmesine izin verdi. Muhafızlar yaklaştı, ağır botlarının taş zemine vuran sesleri yankılanırken, silahların metalik şıkırtısı grubun etrafını sardı. Sidhe'leri öne doğru sürerken fark edilmemeyi umarak hareketlerini küçük tuttu, kendi içine kapandı.

Tünel, yüksek taş duvarları zayıf meşale ışığını yutan gölgeler oluşturan geniş bir odaya açılıyordu. İçerideki hava yoğundu, nemli kaya kokusu ve eski kanın hafif metalik kokusunu taşıyordu. Teker teker içeriye yönlendirildiler, her adımda bedenlerin kalabalığı daha da artıyordu. Elli, belki de daha fazla kişi omuz omuza duruyordu, havadaki gerilim elle tutulur derecedeydi. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, bir grup muhafız içeri girenleri durdurdu ve geri kalanları başka bir tünele yönlendirdi.

"Soyun!" diye gürledi girişten.

Elara donakaldı, zihni karmakarışık olmuştu, etrafındaki Sidhe'lerin itaat etmeye başlamasıyla birlikte inanılmaz bir şaşkınlık içinde olduğu yerde mihlanmıştı. İlk paniğinde kaçırdığı ayrıntıları fark ederek mekanı tekrar taradı. Geniş oda, derin taş havzalarla, yere oyulmuş alçak oluklarla ve kenarlarındaki kanallardan süzölen sularla kaplıydı. Burası bir simya laboratuvarı değildi, çarpık bir tıbbi deney de değildi. Hayır, burası—burası bir tuvalete benziyordu. Onlara ne tür bir arındırma işlemi yapılmış olursa olsun, çoktan bitmişti. Ve şimdi, topluca yıkanıyorlar mıydılar?

İçinde kaynayan öfke, yakıcı ve kör ediciydi, bedeni bu gücün altında titriyordu. Çığlık atmak, savaşmak istiyordu ama elleri kendi kendine hareket etti, titreyerek kolyesini çıkardı ve sütyenine soktu. Eski elbisesini üzerinden sıyırdı, kumaş teninden kayarken parmakları uyuştu, sonra da giderek büyüyen atılmış kıyafet yığınınına fırlattı.

En azından iç çamaşırlarını çıkarmaya zorlanmamışlardı. Henüz değil, en azından. Acı bir lütuf, ama yine de bir lütuf.

Hiç beklemeden, muhafızların uzattığı ellerinden şiddetli bir su fışkırdı; ciğerlerinden nefesi kesen bir güçle Elara'nın üzerine çarpan bu su, acımasız bir sel gibiydi. Elara ellerini yüzünü korumaya çalışarak kaldırdı, ama bu saldırıya karşı pek bir işe yaramadı. Buz gibi su, acımasızca vücuduna saplanıyor, her damlası binlerce bıçağın etine saplanması gibi hissettiriyordu.

Etrafındakiler sendeliyordu, bir zamanlar güçlü olan bedenleri üzerlerine dökölen su tabakası altında küçölüyordu. Elara, Reynnar'ı aradı ama selin içinden neredeyse hiçbir yüzünü seçemiyordu. Ama sanki bir

anda, sel durdu. Etrafındaki dünya nefessiz bir duraklamaya girmiş gibi sessizleşti.

"Kendinizi temizleyin, yoksa rahat hücrelerinize veda edip toprak altında uyumaya hazır olun. Hadi çekilin!" diye homurdandı yüzü çilli gardiyan, sesi taş koridorlarda yankılanırken, sanki tavukları besliyormuş gibi yere sabun parçaları fırlattı.

Etrafındaki Sidhe'ler sessiz bir teslimiyetle hareket ediyor, kırık sabun parçalarına uzanıyorlardı. Ovma ve suyun şırıltısı odayı doldururken, Elara'nın gözleri odayı taradı ve sonunda Reynnar'a takıldı. Reynnar yere çömelmişti, koyu, nemli saçları yüzünün etrafına dökülmüş, birkaç parça topluyordu. Gözlerinin üzerinde olduğunu hissettiğinde başını kaldırdı, bakışlarıyla karşılaştı ve ona doğru yürüdü.

Hiçbir şey söylemeden, yumuşak bir ifadeyle küçük bir sabun parçası uzattı, sanki sessizce güvence vermek istercesine başını hafifçe salladı. Sonra, aynı sakinlikle döndü ve yakındaki Sidhe kadınına bir parça daha uzattı. Kadın sabunu aldı, ancak bakışları doğrudan Elara'ya yöneldi, gözleri şüphe ve başka bir şeyle -tanımayla- kısıldı. Elara da onu hatırladı - bu, ona koruma büyüleri konusunda uyarıda bulunan aynı Sidhe'ydi.

Elara'nın bakışları, ellerinin buluşma biçiminde oyalandı. Parmaklarının hafifçe birbirine değmesinde bir şey vardı; sadece esaretin ortak bağından daha fazlası. Bu bir aşinalıktı. Bir bağlantıydı. Aralarındaki gerilim, gergin bir tel gibi vızıldıyordu; bu, gümüş saçlı Sidhe'nin Reynnar'ın kulağına bir şeyler fısıldamasından önce gözlerinin buluşup oyalanmasında açıkça görülüyordu. Sonra, neredeyse aynı anda, ikisi de dikkatlerini ona çevirdi.

"O halde bu senin hücre arkadaşın olmalı, insan kız19." dedi kadın, bakışları Elara'yı merak ve başka bir şey karışımıyla süzerek.

Reynnar'ın cevabı, onaylarcasına kısık bir mırıltı oldu; yüzünde bir gülümseme belirirken dikkati Elara'ya yöneldi. "A Eilíara, seo Aoife.20"

"Aoife." diye tekrarladı Elara ve gülümsemesi daha da genişledi, onayını gösteren bir baş sallamasıyla birlikte, sanki Elara'nın ismini söyleme girişimi sessiz bir sınavdan geçmiş gibiydi.

"Eilíara güçlü bir isim, dünyamızda kadim bir isim. Bu ismin sana ait olması ne kadar da uygun, değil mi?21"

Gülümsemesi o kadar içten ve sıcaktı ki, Elara'ya o bakışıyla aşıladığı her türlü tedirginlik, her türlü şüphe sanki yok olmuştu.

"Yeter bu gevezelik, hadi işe koyul! Yoksa gelip seni kendi ellerimle yıkayacağım."

Yüzünde sivilce izleri olan muhafızın iğrenç imalarla dolu bakışları Aoife'ye dikildi ve bu bakışların taşıdığı tehdit Elara'yı ürpertti. Ancak Aoife sadece gözlerini devirdi ve sırtını ovmaya başladı.

Elara o zaman onları fark etti; yara izlerini.

Omuzlarından aşağıya doğru uzanan, iki acımasız kesik gibi derin, girintili çıkıntılı çizgiler vardı. Elara gözlerini kırptırdı, Aoife'nin yaraları sessizce yıkamasını izlerken soğuk bir uyuşukluk vücuduna yayıldı; hareketleri yavaşlamıştı, sanki acıya çoktan alışmıştı.

Bu yara izleri sadece tek bir anlama gelebilirdi.

Kanatlar.

Eskiden kanatları vardı.

Ve Osin onları sakatladı.

Elara'nın kalbi boğazına düğümlendi, nabızı kulaklarında gümbür gümbür atarken bakışları odanın içinde gezindi. Tüm Sidhe'ler bu işaretleri taşımıyordu, sadece birkaçında. Aralarında Caelion'u görünce midesi bulandı.

Gözlerini bir, iki kez kırptırdı ama görüşü kenarlardan bulanıklaştı. Elleri yanlarında titredi, yumruk oldu, tırnakları avuç içlerine saplandı. Odaklanmaya, nefes almaya çalıştı ama her nefesi boğazında takılıp kalıyormuş gibi hissetti. Sidhe seslerinin alçak mırıltısı giderek yükseldi, kulaklarında uyumsuz bir uğultuya dönüştü.

"İlyas."

Boğazı daraldı ve oda sanki yana doğru eğilip daralmaya başladı.

"İlyas."

Geniş, nasırlı eller yüzünü kavradı. Elara irkildi, bakışları kehribar rengi gözlerle buluştu. Onun gözleri. Sıcak, tıpkı fırtınanın arasından parlayan güneş gibi, ta kendisi bir güven duygusu gibi.

"Nefes al, Elara.22"

Nefesi kesildi, ciğerlerine keskin, kesik kesik bir nefes doldu.

"İyi. Yine.23"

Reynnar'ın sesi, onu bir kalkan gibi sardı; sağlam ama yatıştırıcı, onu bu girdaptan kurtaracak bir bağ gibiydi. O da bu sesi dinledi; bir nefes, sonra bir nefes daha ve bir nefes daha, ta ki kalbi yavaşlayana kadar, ta ki Reynnar'ın üzerindeki tutuşu gevşeyene kadar.

Gözleri yüzünde gezinip durdu, her çizgiyi, her duygu belirtisini inceledi, elleri ise hâlâ onu kucaklıyordu. Bu kadar acıya nasıl dayanmışlardı? Her şey çok fazlaydı. Ona sormak istiyordu, sorması

gerekiyordu—ona her şeyi söyleyebilmeyi diliyordu. Ama tanrılar, sonsuz acımasızlıklarıyla, bunu da ondan almıştı. Ondan nefret ediyorlardı—bundan emindi. Hayatı, başından beri, onların hor görmesine bir kanıt, asla iyi bir şeye sahip olmaya layık olmadığına dair sürekli bir hatırlatmadan başka bir şey olmamıştı.

Elbette o da bunu kabul etmezdi.

Aniden duyulan bir çığlık odayı adeta dondurdu. Elara'nın başı birden yukarı kalktı, nefesi kesildi ve gözleri sesin kaynağına doğru kaydı.

Malak, girişin yakınında kaskatı kesilmiş bir halde duruyordu, iri gözleri ona dikilmişti. Bakışları ondan Reynnar'a ve tekrar ona doğru gidip geldi, yavaş yavaş dehşet içinde gerçeği fark etti.

Bok.

Yüzü buruştu, boynundaki damarlar belirginleşti ve ona bir şeyler bağırdı—zehirli bir şey, bir tehdit—ama kelimeler zihninde bulanıklaştı. Elara'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu, baş döndürücü bir panik dalgası onu sardı. Aptal. Çok aptal. O hücrede kilitli kalmalıydı, ama korkunun onu kör etmesine izin vermişti.

Muhafızlar öfke ve çelik fırtınası gibi ileri atıldılar, botlarının taş zemine çarpma sesleri Elara'nın midesinde yankılanan bir gök gürültüsü gibiydi. Caelion hareket ettiği anda gözleri ona kaydı. Çok fazla bir şey değildi, sadece hafif bir kayma, tıpkı bir göletin yüzeyinin esintiyile dalgalanması gibi—ama hissetti. Önüne adım atarkenki sessiz otorite, geniş gövdesi aniden onunla muhafızlar arasına girdi. Kolları yanlarında, sıkılmamış ama hazır, sanki onları hiç çaba harcamadan parçalayabilirmiş gibi. Ve durdular.

Sonra, yayılan dalga gibi, diğerleri de onları takip etti. Sidhe'ler teker teker, kararlı ve istikrarlı bir şekilde ilerleyerek koruyucu bir duvar oluşturdular. Bir bariyer. Kendisiyle ilerleyen tehdit arasında bir kalkan.

Reynnar, Caelion'un yanına yaklaştığında ve bakışları bir anlığına onunkilerle buluştuğunda Elara'nın kalbi yerinden fırladı. Bu, midesinin bulanmasına yetecek kadar kısa bir süreydi. Reynnar döndü, gözleri sert ve hazırды.

Muhafızların donakalmış hallerini, gözlerindeki şaşkınlığı izlerken düşünceleri karmakarışık oldu. Öfke değil, daha kötü bir şeydi. Şok. Bunu beklemiyorlardı. Hapishanede uzun süredir bulunmuyordu, ama buradaki işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Sidhe'ler

karşı koymazlardı. Söylendiğinde hareket ederler, tek kelime etmeden itaat ederler, asla başlarını kaldırmazlardı. Direniş yoktu. Kavga yoktu.

Şimdiye kadar.

Şimdi Caelion, sanki daha önce hiç kimseye boyun eğmemiş gibi dimdik duruyordu. Omurgası dik, sarsılmazdı ve diğerleri de onu takip etti; önce yavaşça, sanki bir şey için dimdik durmanın, kendileri için dimdik durmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorlarmış gibi.

Gerçekleşiyordu. Hissettiği değişim giderek yaklaşıyordu, sınırlar çiziliyordu ve bu sınırlar onun sınırlarının üzerindeydi.

Aoife, Sidhe'lerin arasından zorla ilerlerken, her hareketi sırtındaki kıvrımlı yaraları daha da acıtıyordu. Bakışları muhafızların üzerinde gezindi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

“Sizi korkutmak için gereken bu mu?” Onları baştan aşağı süzdü, her kelimesinden küçümseme akıyordu. “Ne yazık ki. Küçük bebekler bile bana daha cesurca saldırdı.”

Ve sonra, sözlerini noktalamak istercesine, ayaklarının dibine tükürdü; ses sessizliği bozdu, gözleri ise onlara meydan okuyarak, yalvararak bir hamle yapmalarını istiyordu.

Malak, sanki şoktan yeni uyanmış gibi gözlerini kırptırdı ve ardından öne doğru bir adım attı, kolunu geriye doğru savurarak vurmaya hazırlandı. Ama işte o kalp atışında—o geçici, askıda kalmış anda—Reynnar harekete geçti.

Hayır, hareket etmedi, patladı.

Sanki ruhunun derinliklerinden kopan bir vahşetle, boğazından hırıltılı bir ses yükselerek muhafıza saldırdı. Bu ses, vahşi, evcilleştirilmemiş topraklardan, diş ve pençeyle kazanılan özgürlükten bahsediyordu; Elara'nın kalbinin mağaralarında yankılanan, içinde şiddetli bir şey uyandıran vahşiliğin çağrısıydı.

Fakat Malak, bileğini hafifçe sallayarak bir eter dalgası gönderdi. O kadar zahmetsiz bir hareketti ki, Reynnar'a bir gelgit dalgası gibi çarpan görünmez bir güç serbest bıraktı. Elara'nın kalbi yerinden fırladı, bedeni Malak'ın gücünün keyfine göre bir oyuncak gibi yere çakıldı.

Ve sonra, sanki Reynnar'ın küstahlığı bekledikleri işaretmiş gibi, muhafızlar bir araya geldi. Yolundaki her şeyi boğmaya niyetli karanlık bir dalga gibi, etrafını sardılar. Yumruklar ve botlar kemik ve kaslardan dövülmüş silahlara dönüştü. Her biri, isyan kıvılcımının daha büyük bir

şeye dönüşme şansı bulmadan önce onu söndürmeye hazırdı, hatta hevesliydi.

Elara'nın boğazından kopan çığlık sadece bir ses değildi; ilkel, umutsuz bir feryattı, Sidhe'leri ok gibi delip geçti ve doğrudan Malak'a saplandı. Malak'ın başı ona doğru döndü, ama Elara çoktan hareket halindeydi, çoktan beden duvarını yırtıp geçiyor, birbirine karışan uzuvların ve yüzlerin arasından iterek ilerliyordu. Kalbi kulaklarında gümür gümür atarken, Reynnar'ın üzerine yumruklar ve tekmeler yağarken, muhafız çemberinin içine zorla girdi.

En yakın muhafızın koluna yapıştı. Reynnar'a inen yumruk fırtınasını durdurmak, yavaşlatmak için zayıf bir girişimdi bu. Ama çıplak elleriyle denizi tutmaya çalışmak gibiydi ve geriye savruldu.

Yer hızla üzerine doğru geldi, vücudu kemiklerini sarsan bir kuvvetle yere çarptığında nefesi kesildi. Ağzında kan fışkırdı, paslı, keskin bir tat ağzında patladı ve darbenin etkisiyle dişleri dudağına saplandı.

Acının sisinin arasından Aoife ve Caelion'u gördü. Hareketleri öfkenin dansıydı. Aoife'nin dişleri hedefini buldu, muhafızın koluna derinlemesine saplandı; et yırtıldı, kaslar ısırığının gücüyle koptu. Muhafızın çığlığı boğazından zar zor çıkmıştı ki Caelion vurdu, yumrukları adamın vücuduna birer çekiç gibi indi.

Elara, onların hareketlerinin etrafındakilerin iradesini nasıl ateşlediğini izlerken, nefesleri kesik kesik ve düzensizdi. Birbiri ardına öne çıktılar, hareketleri kontrollü bir kaos senfonisiydi; bedenleri mücadeleye karışırken, uzuvları ve öfkesi iç içe geçti, içlerinde biriken çok fazla sessiz haksızlığın doğurduğu bir umutsuzlukla kendilerini esir alanlarına karşı attılar.

Bu sadece bir kavga değil, bir ayaklanmaydı. İradelerin çatışması, sahip oldukları her zerre güçle verilen bir özgürlük savaşıydı. Buna tanık olan Elara, hapishanenin loş ışığında tanıdığı yenilmiş ve kırılmış bireyleri değil, her biri sadece kendi hayatta kalması için değil, hepsinin hayatta kalması için savaşan birleşik bir savaşçı gücünü gördü.

Zihni daha yetişmeden içgüdüleri devreye girdi. Bir anda ayağa kalktı, damarlarında ateş gibi akan taş içki, uzuvlarını dengeledi. Eli en yakın şeye, terk edilmiş bir muhafızın copuna uzandı; soğuk ve ağırdı elinde. Önemli değildi. Elinde, daha fazlası oldu. Öfkesinin, iradesinin tezahürü oldu ve onu tereddüt etmeden kullandı.

İlk gardiyan çenesine aldığı darbeye yere yığıldı, dişleri kırıldı, kan fışkırdı. Bir sonraki gardiyan darbeyi algılamaya bile vakit bulamadan copu burnuna saplandı, mide bulandırıcı çıtırtı içindeki fırtınayı daha da alevlendirdi. Nazik değildi. Merhametli değildi. Her vuruş, copun altında kırılan her kemik, bir kurtuluştı. Kaosun içinden bir yoldu.

Ama gözleri kan ve şiddetin ötesinde bir şeye kilitlenmişti. Malak. Etrafında dönen fırtınadan etkilenmemiş, tam ulaşamayacağı bir mesafede duruyordu. Ve bu, her şeyden çok, onu ileriye doğru iten şeydi.

Bedenler çarpıştı, yumruklar havada uçuştı, ama Elara şiddetin içinden sıyrıldı, hareketleri akıcıydı, çok yakından geçen darbelerden kaçındı, savrulan kolların arasından sıyrıldı. Odak noktası jilet gibiydi, daha derin, ham ve her şeyi yutan, her şeyi tüketen bir şey tarafından yönlendiriliyordu.

Sırtı ona dönüktü, hiçbir şeyden habersizdi. Bu hata, ihtiyacı olan tek şeydi. Elara, içindeki tüm öfkeyi, benliğinin her parçasını topladı ve copunun savuruşuna döktü. Havayı yarıp geçti ve yüzünün yan tarafına, tam kulağına iğrenç bir gürültüyle çarptı. Adam inledi, vücudu darbenin etkisiyle kaskatı kesildi, ama Elara durmadı. Duramazdı. Tekrar tekrar vurdu, her darbesine tüm öfkesini, korkusunu ve çaresizliğini döktü. Her savuruş, ona hissettirme ihtiyacından, öfkesinin her damlasından besleniyordu.

Kulağından fışkıran kan yüzünün yan tarafını lekeledi, ama adam hızla döndü ve eliyle kadının yüzüne sert bir darbe indirdi. Kadının vücudunda bembeyaz bir acı patlaması yaşandı, kafatasında şiddetli bir infial meydana geldi. Çenesi acı içinde çığlık attı, darbenin etkisi kemiklerine yayıldı ve vücudu geriye doğru sendeledi.

Malak öfkeyle buruşmuş bir yüzle copu ellerinden kaptı. Elara, ilk darbe kaburgalarına inmeden önce kendini hazırlamaya vakit bulamadan, kemiğin metale çarpma sesi kulaklarında cınladı. Yan tarafında şiddetli bir acı patladı ve geriye doğru sendeledi. Ama Malak durmadı. Cop tekrar indi, bu sefer omzuna, darbenin şiddetiyle yere serildi.

Nefesi kesildi, darbenin etkisiyle soluksuz kaldı ve kendini yukarı doğru itmeye çalıştı, ancak bir darbe daha uyluğuna indi, bacağından aşağıya doğru şiddetli bir acı yayıldı. Cop, iğrenç bir hışırtıyla havada savruldu, yan tarafına, sırtına, kollarına—tutunabileceği her yere—indi. Elara kendini korumaya çalışarak büzüldü, ama nafileydi. Omurgasına vahşi bir darbe indi, dudaklarından bir çığlık koptu, vücudu darbenin etkisiyle istemsizce

gerildi. Gözlerini kapattı, terden sıırıslıklam olmuş tenine yapışan toprağı hissederek yere doğru titredi.

Her siniri çığlık attı, her kası gerildi, ama sonra—her şey durdu. Darbeler dindi, ama karanlık kaldı. Şimdi farklıydı, daha ağırdı, daha gerçektı, her taraftan katı bir şey gibi baskı yapıyordu. Gözlerini zar zor araladı ve sert bir ışıık parçası gölgeleri yarıp geçti, görüşünü ikiye böldü.

Boğazından bir hıçkırık koptu, beklediğı acıdan değil, karşısındaki manzaradan dolayı.

Reynnar. Vücudu onun üzerine bir kalkan gibi örtülmüştü. Her zerresi ona yöneltilen şiddeti emmişti, dişleri hırıldayarak açıkta kalmıştı. Titreyen ışıık altında koyu mor ve hastalıklı yeşil renkteki morluklar teninde belirmiş, terle parıldıyordu. Her darbe yüz ifadesini bozuyor, acı onu harap ediyordu, ama tüm bunların ortasında bile gözleri—tanrılarım, gözleri—onunkilerden hiç ayrılmıyor, her şeyi delip geçiyordu: acıyı, kaosu, korkuyu.

Gözyaşları yanaklarından süzülerek iz bıraktı, her biri içindeki karmaşık keder, minnettarlık ve derin, kemirici umutsuzluğun birer övgüsüydü. O kısa, kırılğan anda Elara, onun kalp atışlarının kendi kalp atışlarıyla yankılandığına neredeyse yemin edebilirdi. Ama sonra onu ondan uzaklaştırırlarca bu his de koptu.

Saniyeler içinde, demir veya çelikten değil, kıvrılan sarmaşıklardan yapılmış zincirler altlarındaki topraktan fıskırarak odadaki tüm tutsakları bağladı. Malak, tek bir hareketle mekân üzerindeki hakimiyetini geri kazandı. Elara, birden irkilerek, bu gücü en başından beri kullanabileceğini fark etti. Muhtemelen rutin nöbet görevlerinden sıkılmış ve tutsaklara bir umut ışığı vererek eğlenmek istemişlerdi, sadece onlarla oynuyorlardı. Muhafızların alaycı gülüşlerini ve alaycı kahkahalarını duyarken yumruklarını sıktı, bazıları oldukça bitkin görünüyordu.

“Bunun bedelini ödeyeceksin,” diye hırladı Malak. Kan, alaycı gülüşüne bulaşmıştı, burnundan damlıyordu – şüphesiz Reynnar’ın yumruğıyla kırılmıştı. Bir zafer gibi hissetmesi gerekirdi, ama zafer duygusu, onu saran ve her kasılmada, her nefeste daha da sıkılaşılan sarmaşıklar tarafından boğulmuştu.

Aoife'nin sesi odanın her yerinde yankılandı. "Sakin ol yoksa kışın tekme yi yersin!"

Sözleri, yol göstermek ve kurtarmak ister gibi geliyordu. Ama bu, Elara'nın içindeki giderek artan paniğı daha da körükledi. Sarmaşıklar yılanlar gibi kıvrılarak, yukarı doğru tırmanıp boğazını dolanarak nefesini

kesene kadar sıktı. Gözleri bulanıklaştı, bir tünele dönüştü ve tünelin sonunda, son yargıç ve cellat gibi bekleyen, kalkık bir çizme belirdi.

Elara'nın karanlık onu yutmadan önce gördüğü son şey, kurtarılma umudu ya da endişe dolu bir yüz değildi; Malak ve kafasının yanına inen botuydu.

BöLüm 35

Sıcak ve nazik bir nefes gölgeleri hareketlendirdi, durgunluğa karşı bir yaşam fısıltısı. Ardından çok hafif bir dokunuş geldi, Elara'nın tenine zar zor değen parmakların hafif bir dokunuşu. Saçları öyle hassas bir şekilde geriye doğru savruldu ki, neredeyse gerçek dışı gibiydi.

Karanlık yaklaştı ama tehditkar değildi. Onu yumuşak ve ağırlıksız bir şekilde, duyularının arasından kıvrılarak geçen sessiz bir varlık olarak kucakladı. Mekânı sıcaklıkla doldurdu, kırık bedeninin çatlaklarına sızdı. Sessizlik artık sınırsız görünmüyordu. Onu ağırlığı altında ezmeye çalışmıyordu. Bunun yerine, onu kucaklıyordu.

Ve her ne kadar bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamasa da, bir yemin gibi hissettirdi; sanki bir şey yaklaşıyordu, acının ötesinde bir şey, sadece onun için gelecek bir şey.

BöLüm 36

Dünya Elara'nın zihninde parçalar halinde geri döndü. Beklediği keskin, delici acı değil, uzun, rüyasız bir uykudan uyanmak gibi donuk bir farkındalıktı.

Yavaşça, şaşkın bir halde gözlerini kırıştırdı. Acı hissetmeliydi; her nefes alışında, kaslarının her kasılmasında derin, dayanılmaz bir zonklama olmalıydı. Dövüldüğünü biliyordu, baştan ayağa sızlaması gerekiyordu. Ama... hiçbir şey yoktu.

Sadece soğuk vardı. Yerin dondurucu soğuğu sırtına bastırarak vücudunda uyuşuk bir ürpertiye neden oluyordu.

Gözleri aralandı, ama ışık sert değildi, daha çok göz kapaklarından sızan uzak bir parıltı gibiydi. Elleri içgüdüsel olarak vücuduna giderken, tekrar yavaşça gözlerini kırıştırdı. Parmakları kıyafetlerinin üzerinde gezindi—temiz. Tanıdık değil. Cildi, temizlenmiş, pürüzsüz, önceki kir ve terden arınmış.

Kalp atışları hızlandı, panik alevlendi. Birisi onu soyup yıkamış, kıyafetlerini değiştirmişti. Hem de o baygınken. Bu düşünce midelerini bulandırdı, boğazında asit birikti ve nefes alışverişi hızlandı.

Omuzlarını oynatarak, ağırlığını değiştirerek hareket etmeye çalıştı.

Her şey... sönük gibiydi.

O anda anladı ki, biri ona bir şey vermişti.

Belki bir tonik. Acıyı dindirecek bir şey.

Elara yüzünü buruşturarak kendini yukarı doğru itti.

"Uyanıksın."

O ses. Midesini bulandıran o alçak, kendini beğenmiş tonlama. Gözleri aniden açılırken kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu, bulanık şekiller netleşmeye başladı. Taht odasındaydı, kürsünün dibinde kırık bir adak gibi yatıyordu. Osin onun başında duruyordu.

"Orada, toprak içinde yatarken, görülmeye değer bir görüntüydün," diye devam etti, sesinde bir eğlence seziliyordu. "Gerçi iyi temizleniyorsun, itiraf etmeliyim. Böyle perişan bir halde sonunla karşılaşmanı istemezdik. Merak etme," diye fısıldadı Osin, "nazik davrandım."

Elara dişlerini sıktı, çenesinde şiddetli bir ağrı hissetti. Bakışları Osin'in buz mavisi gözlerine kilitlendi; donmuş bir gölün yüzeyi gibi soğuk ve duygusuz, durgunluğuyla tehlikeli. Uzun boylu, kusursuz siyahlar içinde, incelikli bir tehdidin resmi gibi duruyordu. Zarif görünümünün altında tam bir canavar yatıyordu; bir beyefendi kılığına bürünmüş, çarpıcı ve ölümcül bir yaratık.

Kalp atışları, fırfırlı lavanta rengi elbisesinin kumaşına karşı gümbür gümbür atıyordu; elbisenin yüzeyi narin menekşe yapraklarından ve gülünç kabarık katmanlardan oluşan bir deniz gibiydi.

Osin'in soğuk yüz hatları, kadının tüylerini diken diken eden kibar bir gülümsemeye dönüştü. "Çukur'da izinsiz bazı faaliyetlerde bulunduğunuz dikkatimi çekti." Solgun kaşını kaldırdı. "Hatta bu... şeylere karşı bir zaafınız bile var. Ama beni en çok rahatsız eden şey, onlara yardım etmek için kendi türünüze ihanet edecek olmanız."

Osin, Elara'yı ayağa kaldırırken sıkıca tuttu, bacakları titriyordu, ani hareket ona yeni bir baş dönmesi dalgası yaşattı. Gözleri yere indi, gördüğü şey karşısında kalbi sıkıştı—çizmelerinin yerinde yumuşak saten terlikler vardı. Bilinçli bir seçim. Kaçamasın diye.

Onu bıraktı, tiyatral bir iç çekişle geri çekildi, yüzünde abartılı bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Görünüşe göre yine yerini unuttun. Ama korkma, senin için mükemmel bir hatırlatıcı buldum." Bileğini gelişigüzel bir şekilde sallamasıyla, mekânda bir çıt sesi yankılandı ve büyük demir kapılar açıldı, odaya bir sürü Lejyoner girdi. Ve işte, üniformalar denizinin ortasında, Dario duruyordu.

Elara'nın gözleri faltaşı gibi açıldı, nefesi boğazında düğümlendi—hayır.

"Verdara'da güvenilirmez olduğumu kanıtladın ve şimdi, görünüşe göre Çukur bile seni zapt etmeye yetmiyor. Bu yüzden düşündüm: Ya sana yakın birini hizmetime alsam? Belki bu daha işbirlikçi bir ruha teşvik eder."

Bakışları onu süzdü, uyandırdığı korkudan zevk alıyordu. "Tepkine bakılırsa, haklıymışım gibi görünüyor."

Dario'nun bakışlarıyla karşılaştığında boğazında bir yumruk oluştu. Bir zamanlar yumuşak kahverengi gözlerinde bulduğu sıcaklık gitmişti; sanki birisi gözlerinden ışığı çalmış gibi sönmüştü. Kum sarısı saçları, Lejyoner zırhının soğuk parıltısı karşısında solgun, kül rengi görünüyordu. Demirle kaplı boş bir kap gibiydi.

Bakışlarını kaçırdı, sanki kadının bakışları yakıcıymış gibi gözleri etrafta gezindi.

Osin yaklaştı ve kulağına fısıldadı: "Eğer uslu durmayı seçseydin, seninle ne oyunlar oynayabileceğimizi hayal et." Sözleri kadife kaplı bir zehir gibiydi; parmağı boğazında ürpertici bir iz bıraktı ve kalbinin atışındaki titremeye durakladı. Gözlerini sımsıkı kapattı. Parmağını şıklatmayı, kolunu bükmeyi, boynunu kırmayı hayal etti.

"Biliyorsun," diye devam etti, "seni bunca zamandır başkentten uzak tutmanın akıllıca olduğunu düşünen Edgar'dı." Gözleri birden açıldı ve sırtışı daha da genişledi. "Ama şimdi bunun bir yanlış hesaplama olduğunu düşünmeye başlıyorum. Yıllarca ayrı kalmak seni çok zor bir insan yapmış." Dilini şıklattı. "Rahibin seni bu kadar sadakatsiz bir yaratığa dönüştürmede bir rolü olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Ve eğer baştan beri planı buysa. Hainler," diye düşündü, "bu aralar her yerdeler gibi görünüyorlar."

Muhafızların arasından gelen mırıltılar Osin'in dikkatini çekti. "Ah, evet. İvan," diye sevinçle karşıladı.

Avcı, askerlerin safından ayrıldı. Osin'e saygı göstererek başını eğse de, gözleri Elara'ya dikilmişti.

"Görgü kurallarındaki bu hatamı mazur görün; hakkı olana hakkını vermeliyim." Osin, avcının omzuna ağır bir el koydu. "İvan, Verdaran muhafızlarının komutanını tam da onların burnunun dibinden kapmak için dahiyane bir plan buldu. Druidlerden birinin yeterli olacağını düşünmüştüm, ama o bana bu muhafızın sizi ikna edecek kişi olacağından emin olduğunu söyledi."

Sözler, karnına yediği bir yumruk gibi indi, nefesini kesti, göğsünde zaten alev alev yanan ateşi daha da körükledi. Avcıya öfkeyle baktı. Evet, Dario yalan söylemişti. Ona ihanet etmişti. Acı hala tazeydi, ama öfkenin altında başka bir şey vardı. İstemeyerek de olsa bir anlayış. O da Rolfe'a aynısını yapmıştı; hayatta kalmak için gerçekleri çarpıtmış, güveni

zedelemişti. Acımasız bir dünyaydı. Herkes kendi başının çaresine bakıyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordu. Dario, tüm kusurlarına rağmen, yapması gerekeni yapmıştı. Ve bunu anlıyordu. Acı verse bile. İhanet hala açık bir yara gibi zonklasa bile. Acı geçmiyordu, asla geçmeyecekti, ama onu, keşke zorunda kalmasaydım dediğı bir şekilde anlıyordu.

Dario öne doğru adım attığında Elara nefesini tuttu ve bir anlık tereddütten sonra, kalbindeki bıçağı daha da derine saplayan bir sadakat gösterisiyle diz çöktü. "Size hizmet etmek benim için bir onurdur, Lord Hükümdar. Krallık ve hükümdar için." Sesi sakın bir teslimiyet taşıyordu, ancak gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu; yüzeyin altında fırtınalı ve huzursuz bir ruh hali.

Lejyonerler hep bir ağızdan "Osin'in emriyle!" diye bağırdılar; sesleri birleşerek odayı dolduran güçlü bir yankı oluşturdu.

"Ayakta dur asker," dedi Osin. "Sana tam da aradığım bir görev var."

Elara, Dario'ya doğru küçük bir adım attı; parmakları ona dokunma, Osin'in onu itmek üzere olduğu uçuğun kenarından geri çekme ihtiyacıyla seğiriyordu.

"Şimdi, şimdi, tatlım," diye azarladı Osin'in sesi, yüzünü küçümseyerek işaret ederek. "Böyle bir tiyatroya gerek yok. Kurallara uy, sevgili Dario'muz acı çekmek zorunda kalmasın."

Elara ona son bir kez baktığında kararlılığı sarsıldı; ama o orada değildi. Gerçekten de yoktu. Bakışları onun üzerinden, içinden geçip gitti, sanki o hiç yokmuş gibi. Sanki çoktan gitmiş gibiydi.

O anda gerçeğı anladı. Osin sadece onu kırmak istemiyordu. Hepsini kullanacaktı. Ona iyilik göstermiş olan herkesi. Değer verdiği herkesi. Onlar onun kozuydu.

Onu kendi iradesine boyun eğdirmek için bir silah.

"Efendim," dedi Avcı, düşünceli bir şekilde duraksayarak. "Kutsal Olanlar için başka bir teşvik önerisinde bulunabilir miyim?"

Osin kaşını kaldırdı. "Devam et."

Avcı, Lord Hükümdar'a doğru yavaşça yaklaşarak, "Yarın Bravell'e doğru yola çıkıyorum," diye mırıldandı, "ve bu girişim için bir yeme ihtiyacım var."

Osin'in dudaklarında hafif bir eğlence ifadesi belirdi. "Böylesine alçalma yeteneğın beni eğlendirmekten asla vazgeçmiyor." Bakışları

Elara'ya kaydđ. "Pekala. Onu yem olarak kullanabilirsin. Ama," diye ekledi elini sallayarak, "iz bırakma. O yüze oldukça düşkünüm."

Elara hücresinin en uzak köşesinde büzülmüş, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını sanki içinde hapsediğı cehenneme karşı bir bariyer oluşturacakmış gibi kendine sarmıştı. Yumrukları o kadar sıkı kenetlenmişti ki, tırnakları avuç içlerine batmış, küçük hilal şeklinde acı izleri bırakmıştı. "Kendini toparla," diye fısıldadı zihninin hâlâ mücadele gücü kalan son küçük köşesi. Ama çatlaklar çoktan görünmeye başlamıştı ve her şey dışarı sızıyordu.

Avis ve Algernon neredeydiler?

Verdara'da, bu kâbustan uzakta güvende miydiler? Yoksa Osin, tıpkı Dario'yu aldığı gibi, onları da hayatlarından koparmış mıydı? Düşünceleri karmakarışık oldu. Avis, Dario'nun kaçtığını söylemişti ama Osin onu ne zaman bulmuştu? Ya da Avcı onu geri mi sürüklemişti? Belki de aynı gece. Onu kaçırdığı gece.

Tanrım—Dario bunca zamandır Cehennem Çukuru'nda mıydı?

Dişlerini sıktığı yerden, kendini durduramadan hırıltılı bir çığlık çıktı. Zehirdi o. Ona çok yaklaşan herkes için bir lanetti.

Hepsi bunun için acı çekti, kan döktü, öldü.

Göğsü hızla inip kalkarken boğazını tırmaladı, acıyı dindirmek, zift gibi yapışmış olan suçluluk duygusunu kazıyıp atmak için çaresizce çabaladı.

"İlyas."

O derin, tanıdık sesle söylenen adı, adeta bir şimşek çakması gibi içini paramparça etti. Döndü, kıvırcık saçları savrulurken gözleri irileşti. Reynnar. Buradaydı.

Onu görmek, uzun ve bitmek bilmeyen bir gecenin ardından gelen şafağın ilk nefesi gibi içini ısıttı, damarlarını sıcaklık kapladı, kemiklerine işlemiş soğukluğu uzaklaştırdı. Hücrenin karşısında, dolaşan bir kürenin titrek ışığıyla yıkanmış, yumuşak, parıldayan bir hale ile çevrili bir şekilde duruyordu. Elara'nın gözleri telaşla onu taradı, herhangi bir yaralanma belirtisi, bütünlüğünün yerinde olmadığına dair herhangi bir işaret aradı. Ama o... iyiydi. Nefesi kesildi, sonra titrek bir hızla nefes verdi, göğsünü rahatlatma kapladı.

Ama sonra bir şey değişti, bakışlarını tünele doğru çeken bir hareketlenme oldu. Gözleri netleşince kalbi hızla çarpmaya başladı; karşısındaki hücrelerde yavaş yavaş şekillenen figürler belirdi. Sidhe'ler. Hepsi buradaydı.

Boğazına bir hıçkırık takıldı. Onları daha önce nasıl görmemişti? Onlar onu geri getirdiklerinde yenilginin ezici ağırlığı altında o kadar kaybolmuştu ki, gözlerini bile kaldırmamıştı. Kendi kederinin sisinin ötesine bakmayı umursamamıştı.

Avcı başarmıştı. Bir şekilde onları yerinden oynatmayı başarmıştı.

Elara gözlerini kırpıştırarak, gözyaşlarının bulanıklığı arasından Reynnar'a baktı. "İyi misin? Aoife, o...?"

Hücresinin dışına bakarak onu aradı, ama isme verdiği yanıt havayı yarıp geçti ve bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Aoife," dedi, "Çok yetenekli."26 Sonra tereddüt etti. "Ama korkarım ki gücü asla uzun sürmeyecek."26

Reynnar sert bir şekilde elini yüzünden aşağı sildi, sonra gözleri tekrar onun gözleriyle buluştu. "Teşekkür ederim."

Elara'nın kalbi hafifçe çarptı, dudaklarının kenarları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Acaba Latherian dilini anlamaya mı başlamıştı? Bu düşünce, hissetmeye cesaret edemediği bir umut ışığı yaktı. Belki, sadece belki, birbirlerini anlayabilirlerdi. Birbirlerine kelimelerden daha fazlasını, buraya nasıl geldiklerini, neden burada olduklarını öğretebilirlerdi.

Reynnar elini göğsüne götürdü. "Yaptıklarınız için teşekkür ederim. Bu... canım, bu tür bir cesareti, bu tür bir yiğitliği bir insanda görmek özel bir şey."27

Anlam, duyudan çok hislerle içini kemiriyordu. Sesi, kelimelere ihtiyaç duymayan, derin bir şeye ulaşıyor gibiydi. Ama sonra, gözleri elbisesine takılınca o an bozuldu ve bu da hafif bir alaycı gülüşe neden oldu.

"O elbise... sen pastanın üzerindeki bir süsleme gibisin."28

Elara'nın dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi, kırık bir kahkaha boğazından kaçtı. Elbisesiyle alay ediyordu. Gözlerinin, sarıldığı absürt kat kat giysiye takılıp kalmasından bu açıkça belliydi. Ne kadar gülünç olsa da, en azından onu sıcak tutuyordu. Bir katını koparıp ona vermeyi düşündü ama yakalanma riski...

Boğazı tılandı.

Bu kadar yakın olmamalıydı, hatta onunla konuşmamalıydı bile.

Güvenli değildi. O da güvende değildi.

Elara gözlerini sıkıca kapattı. Mesafe. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Sadece yakınında olması bile onun için bir tehditti. Avcı'dan onu başka bir hücreye taşımasını istemeliydi. O—

Tenine değen sıcaklıkla birlikte bir sarsıntı hissetti ve dönen, telaşlı düşüncelerin hepsi durdu. Elara'nın göz kapakları aralandığında Reynnar'ın bakışlarıyla karşılaştı; yoğun, derin, endişe dolu bakışlardı bunlar. Tıpkı Çukur'daki ilk gün yaptığı gibi, aralarındaki soğuk mesafeyi aşmış, şaşırtıcı derecede şefkatli bir dokunuşla uzanmıştı. Başparmağıyla nazıkçe bir gözyaşını sildi ve kalbi, hızla akan düşüncelerinin gerisinde kalarak sendeledi.

Bu yanlış.

Elini kavrayıp geri itti ve başını sallayarak aralarına mesafe koydu. "Bana yakın olmak, benimle ilgilenmek bir lanet, Reynnar. Uzak durmalısın. Eğer sana zarar verirlerse," sesi titredi, "ben dayanamazdım."

Reynnar, nefes almayı bırakmış gibi, ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. Tüyleri diken diken oldu; bu, yaşadıkları her şeyden sonra bir şekilde gözden kaçırmayı başardığı, doğaüstü doğasının hatırlatıcısıydı. Bakışları yüz hatlarını taradı, derine indi, yüzünde gizli gerçekleri aradı. Sonra, sanki bir büyüden kurtulmuş gibi, canlandı; yüzünün her çizgisi ve açısı, kesinlikle heybetli bir şeye dönüştü.

"Dur.29" Reynnar başını salladı. "Onların yıkılmasına izin verme.29" Gözlerindeki altın rengi benekleri aydınlatan ışıkla daha da yaklaştı. "Vatanımda, acı çeken bir insan kendi başının çaresine bakmak zorunda bırakılmaz. Kendi halkı onları korur, onlara bakar.29" Çevredeki hücreleri işaret etti. "Ve eğer bu kötü ise, senin için iyidir Eilíara, bu artık benim içimde. Bu bizim içimizde. Biz senin halkınız.29"

Reynnar'ın eli cebine kaydı ve çıktığında, kolyesi parmaklarının arasında sallanıyordu. Kan taşı loş ışılda parıldayarak bir ateş damlası gibi ışıldıyordu. Elara'nın kalbi tekledi, nefesi kesildi. İsyanın kaosunda kaybetmiş olmalıydı. Ve Reynnar onu bulmuştu. Onun için almıştı.

Hiçbir şey demeden, demir parmaklıkların arasından uzattı ve ona geri verdi. Kadın daha teşekkür bile edemedi, döndü ve yatağından o zavallı kumaş parçalarını alıp, metalin hafifçe sürtmesiyle parmaklıkların yanına geri koydu. Sonra uzandı, rahatça yerleşti, kasları istemsiz bir güç gösterisiyle gerildi ve başını kollarına yasladı.

Yüzünde ona yönelik geniş bir sırıtış belirdi. Her şeyden sonra nasıl hala gülümseyebildiğini anlamıyordu.

“Goitse.30” Kendi yatağına doğru işaret etti. “Şeytan onların üzerine olsun ve bekledikleri ölçüde olsun.30”

Elara burnunu kırıstırdı. Acaba bu parmaklıkların yanında, tam onun yanında mı uyumasını öneriyordu? Bakışları beklenti dolu bir şekilde ona yöneldi. Evet, tam olarak istediğı buydu. Dudaklarını ısırdı, ikilemde kalmıştı. Mesafesini korumak akıllıca bir seçimdi ama ona o sarsılmaz, küstah güçle bakışı onu tereddüte düşürdü. Bu kabusta onun omurgası, inatçı bir direnç direğı olmuştu. Ve onun kendisini zayıf sanmasını istemiyordu. Onun gözünde tökezleme düşüncesine katlanamıyordu.

Döndüğünde dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, kalbi göğsünde Aewora'nın kayalıklarına çarpan deniz gibi gümbür gümbür atıyordu. Her kalp atışı, hücresinin soğuk taşlarında yankılanıyor, kat ettiğı mesafeyi adımlarıyla eşleştiriyordu. İnce, yıpranmış battaniyeyi ve pek de rahatlık vermeyen yastığı kaptı ve sessiz bir kararlılıkla parmaklıklara doğru çekti.

Yastığı yere koydu, kenarı soğuk metale değdi, sonra Reynnar'dan onu ayıran çizgi boyunca uzandı. Nefes verirken altındaki taşın soğukluğu azaldı, bakışları onunkiyle buluştu. Ve o anda, hapishanelerinin dışındaki dünya yok oldu.

Reynnar, derme çatma yatağına iyice gömüldükçe gülümsemesi genişledi; bu, zaferden duyduğu memnuniyetin bir ifadesiydi. Ardından, Elara'yı tamamen hazırlıksız yakalayan bir hareketle, sesi yükselerek bir şarkı söyledi.

Sesi ne yumuşak ne de yatıştırıcıydı, aksine güçlü ve cesaret vericiydi; bir savaşçının marşı gibiydi.

En karanlık gecede bir fener gibi, derin ve heybetli bir şekilde, şafak vaktinin gölgeyi dağıtması kadar zahmetsizce, Çukurun ağır karanlığını yarıp geçti.

Elara gözlerini ondan alamıyordu, her notaya kattığı coşkuya kapılmıştı; ruhu, çeliğın çarpışmasıyla ve bir hayatta kalanın ölümsüz ruhuyla yankılanan bir melodide kendini gösteriyordu. Her satırda yumruğı toprağı vuruyor, ayağı kalkmaya, savaşmaya, hatırlamaya çağırın bir davul sesi gibi bir ritim yaratıyordu.

Ses manyetik bir etkiye sahipti ve Sidhe'nin dağılmış ruhlarını hizaya çekiyordu. Çukurun durgun havası titreşiyordu; mahkumların sesleri birer birer Reynnar'inkine katılarak, onun çağrısına cevap olarak birlikte yükseliyordu.

BöLüM 37

Reynnar yavaşça, "Súile," dedi; heceler dilinden bir büyü gibi dökülüyordu, her ses kendine özgü melodik aksanıyla zenginleşmişti.

"Soo-luh," diye tekrarladı Elara, yabancı kelimeyi telaffuz ediş biçimini taklit etmeye çalışarak. Uzun ve geniş parmakları parmaklıkların arasından uzandı, gözlerinin hemen altındaki deriye tüy gibi hafif bir dokunuş yaptı. Yanakları kızardı, kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Gözler," diye fısıldadı, kendi parmakları da az önce onun çizdiği izi takip ediyordu.

"İyees," diye tekrarladı, heceler dilinde garip bir şekilde yankılanıyordu. Ağzı o tanıdık sivri sırtışa dönüştü, göğsünden alçak bir kıkırdama yükseldi. Bu kıkırdama, gölgeli yüzünün keskin hatlarını yumuşattı ve o farkına varmadan, onun yanında istemsizce ama kolayca bir kahkaha attı.

Daha önce onun kahkahasını hiç duymamıştı. Beklediği hiçbir şeye benzemiyordu; hapishanenin cansız havasını delen, zengin, sıcak bir ses, sessizliği yarıp geçen bir senfoni. Onu sarıp sarmalamak, korumak, kıymetli bir şey gibi saklamak istemesine neden olan türden bir ses. Gerçek hissettiren tek şey buydu ve onu tekrar duymayı, sıcaklığında, sadece bir anlığına bile olsa, yıkanmayı çok özlüyordu.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi, neredeyse hissedebileceği bir tutkuyla yanıyordu; daha önce hiç tatmadığı bir şefkat. Reynnar'ın dudakları aralandı, bir kelime söylemek üzereyken, yaklaşan muhafızların çok tanıdık sesi mağarada yankılandı. Ama günün kıt armağanını getiren beklenen muhafız yerine, Avcı gelmişti. Hücresinin kapısı gürültüyle açıldı, varlığını duyurduktan sonra sanki oraya aitmiş gibi kapı çerçevesine yaslandı.

"Günaydın," diye homurdandı, sesi uzun süre kullanılmamaktan dolayı pürüzlüydü, sanki konuşma eylemi de onunla birlikte yeni uyanmıştı.

Elara yerden kalktı, gözleri kısıldı. Osin'e yaptığı açıklamanın, yani kendisinin yem olarak kullanılacağıının, Dario'ya yaptıklarının anısı hâlâ zihninde tazeydi. Sidhe için yaptıklarının acı tadı hâlâ damağınızdaydı, ama bu acı tadı bir nebze olsun hafifletmeye çalışıyordu. Ama ona teşekkür etmeyecekti. O, anlaşmanın kendi tarafını yerine getirmişti. Şimdi sıra onun kendi tarafını tamamlamasındaydı.

"Ne yani, bugün bana laf sokmayacak mısın? Neredeyse hayal kırıklığına uğradım." Hücresinin eşiğinden içeri girdi ama Reynnar yerden kalkıp onun yanında dimdik durunca durdu.

Avcının çenesi seğirdi. "Hâlâ parmaklıkların yanlış tarafında arkadaş ediniyorsun, anlaşılan." Bakışları Reynnar ile onun arasında gidip geldi.

"Godfrey'i görmek istiyorum."

"Yapacaksın," dedi ve bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, göğsündeki kolye ısınmaya başladı, bir vaat gibi yayılan bir sıcaklık hissetti. "Ama bugün değil," diye devam etti, gözleri kapıya kaydı, ötesindeki koridoru taradı. "O burada değil. Osin onu başka bir yere taşıdı. Önümüzdeki birkaç hafta içinde geri dönecektir."

Elara'nın şakakları zonkladı, gözlerinin ardında biriken hayal kırıklığının nabızı giderek arttı. "Neden taşındı?"

"Burada değil."

Elara dişlerini sıktı, patlamamak için kendini zorladı, oysa ona saldırma isteği neredeyse dayanılmazdı. Kaşını kaldırdı. "Şimdi ne olacak? Beni küçük görevinizde yem olarak mı götürmeye geldiniz? Yoksa Dario'ya yaptıklarınız için özür dilemeye mi geldiniz?"

Avcı her zamanki gibi sinir bozucu derecede umursamaz görünüyordu. "Arkadaşını kullanmak stratejik bir hamleydi. Osin'in dikkatini dağıtıyor, en azından geçici olarak. Henüz hiçbir çatışmaya girmeyecek."

"Ne kadar düşüncelisin," diye karşılık verdi Elara. "Dario'nun hayatının stratejik bir hamleye dönüştürüldüğünü duyduğuna eminim çok sevinecektir."

Dudakları seğirdi ama sessiz kaldı, ona yumruk atmak ya da bağırarak istemesine neden olan o anlaşılmaz ifadeyle onu izledi. Belki de ikisi birden.

Dudaklarını birbirine bastırdı, içini kemiren soruları yutmaya çalıştı. İsyandan sonra neden hücresine gelmemişti? Neden bir not göndermemişti?

Bir şey yapmamıştı? Zaten önemli değildi. Umursamıyordu da. Ve Tanrım, en son istediği şey onun kendisini umursadığını düşünmesiydi. Ki, elbette, umursamıyordu.

Elara boğazını temizledi, gözlerini ondan başka her yere çevirmeye zorladı. "Öyleyse neden buradasın?"

Yaklaştı, o kadar yaklaştı ki, kadın ondan sinmiş hafif karanfil kokusunu alabiliyordu. Omurgası gerildi ve Reynnar'ın yanında hafifçe kıpırdandığını hissetti.

"Seni evime götürüyorum," diye fısıldadı, sesi sadece onun duyabileceği kadar alçaktı. "Görmek gereken bir şey var. Osin bizim onun işini halletmek için dışarıda olduğumuzu sanırken birkaç günümüz var."

Gözlerini kırıştırdı, bu cüretkarlık karşısında bir an şaşkına döndü. "Eviniz mi?" Başını sallarken dudaklarından acı bir kahkaha döküldü. Bir zamanlar Avcı'yı herhangi bir yere takip etme fikri gülünç, düşünülemezdi. Ama şimdi? Şimdi yemininin ağırlığı, aralarındaki bağlayıcı söz, sessiz bir sözleşme gibi göğsünde yankılanıyordu. "Sanırım bu bir davetten çok 'dediklerimi yap yoksa...' türünden bir anlaşma?"

Gözleri parladı. "Gerçekten de çok çabuk kavırıyorsun, değil mi?"

Elara ona öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra Reynnar'a döndü, demir parmaklıkların arasından gözleri onun gözleriyle buluştuğunda kalbi acı verici bir şekilde sıkıştı. Her şey—her korku, her dile getirilmemiş düşünce—aralarında havada asılı kalmış gibiydi. "İyiyim," diye mırıldandı, sesi titrese de. "Ve geri döneceğim." Kelimeler çok ince, çok kırılgandı, ona ulaşmadan önce bile parçalanacak gibiydiler. Ama Tanrım, onun bunu hissetmesini—kendisi emin olmasa bile, bunu gerçekten kastettiğini anlamasını istiyordu.

Eli parmaklıkların arasına kaydı, parmakları onun parmaklarına değdi. Sıcak, istikrarlı. Güven verici. Elini hafifçe sıktı ama geri çekilmek için hareket ettiğinde Reynnar'ın kavrayışı sıkılaştı, parmakları onun parmaklarını kavrayarak onu yerinde tuttu.

*"Ondan sakının. O adam sırrını ancak elinde keskin bir şey olduğunda açığa vurur."*³¹

“Vardık mı?” Elara’nın sesi rüzgârda yankılandı, parmakları sadece soğuktan değil, aynı zamanda uluyan havaya bağırmanın verdiği sinirden de yumruk olmuştu; cevap alamayacağını, hatta omzunun üzerinden bir bakış bile atmayacağını çok iyi biliyordu.

Dişlerini sıktı, hem dondurucu rüzgara hem de önündeki sinir bozucu figüre karşı omuzlarını dikleştirdi. Her adım bir savaş gibiydi, ama içindeki bir şey geri adım atmayı reddediyordu. İnatçılık, ya da belki de saf öfke, onun hızına ayak uydurmasına neden oluyordu.

Onları bu donmuş çorak araziye sürüklemiş, koruma büyülerinin, topraklarına giren herkesin geri kalan yolu yürümesini gerektirdiğini mırıldanmıştı. Elbette, stratejik ve paranoyak bir açıdan bakıldığında mantıklıydı. Ama buzla kaplı ormanlarda kilometrelerce süren yürüyüşten sonra, bunun bir tür ceza olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Yine de bunu hak etmek için ne yaptığından emin değildi.

Hücrelerinden çıktıkları andan itibaren değişmişti. Daha önce rahat, hatta şakacı biriydi; bu durumu hâlâ tam olarak kavrayamıyordu. Sonra, hiç beklemeden içine kapanmış, onu dışlamıştı.

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Biliyorsunuz, küçük bir konuşma bu işkenceyi biraz daha katlanılabilir hale getirebilir. Tabii beni dondurarak boyun eğdirmeye çalışmıyorsanız."

Hâlâ bir şey yok.

Nefesi havada bir bulut oluştururken içini çekti. Ve tam da soğğun onu sonunda alt edeceğini, parmaklarını, ayak parmaklarını ve tüm azmini uyuşturacağını düşündüğü anda, orman seyrekleştı, ağaçlar geri çekilerek tamamen beklenmedik bir şey ortaya çıkardı.

Orada, uçsuz bucaksız vahşi doğanın ortasında, unutulmuş bir kalıntı gibi yükselen bir malikâne duruyordu. Karanlık, heybetli ve vahşi manzarayla tamamen zıt olan bu yapı, dikenli bir tarladaki gül gibi orada duruyordu. Hem ürkütücü hem de güzeldi aynı anda.

Elara’nın bakışları, gökyüzüne doğru uzanan, gri gökyüzünü pençeleriyle kavrayan karanlık taş kulelerin üzerinde gezindi. Kalın, kıvrımlı sarmaşıklar pencerelerdeki çatlaklardan içeri sızarak, sanki yerin her karışını geri almakta kararlıymış gibi bacalara doğru ilerliyordu. Tozla kaplı uzun, kemerli pencereler hiçbir sıcaklık sunmuyor, sadece dışarıdaki donmuş dünyanın bir yansımasını veriyordu. Yaklaştıklarında, paslanmış ve bükülmüş demir bir kapı, her rüzgar esintisiyle inleyerek, sanki "Eğer aklınız varsa, şimdi geri dönün" der gibiydi.

Burası onun evi miydi?

Kimsenin burayı evi olarak adlandırabileceğini hayal edemiyordu, ancak kendi durumunu -bir hücrede olmayı- göz önünde bulundurursak, belki de yargıda bulunacak durumda değildi.

Elara, demir kapılardan geçerken ona yan gözle baktı; aralarındaki tek ses, botlarının altındaki toprak yolun çıtırtısıydı. Burası onun aile evi miydi? Bunca zamandan sonra gerçekten de burayı elinde tutmayı başarmış mıydı?

Malikanenin eşliğinden içeri adımını attığı anda, dondurucu rüzgar dindi, ancak içerideki hava onun yerini hiçbir sıcaklık almadı. Boğucu, yaşlılığın ve ihmalin kokusuyla ağır bir hava vardı. İçeride, malikane başka bir zamandan alınmış gibiydi; bir zamanlar görkemli ve etkileyiciyken, şimdi yavaş yavaş çürüyordu.

Tavanlar hâlâ yüksekteydi, ama avizeler loş bir şekilde asılıydı, kristalleri matlaşmış ve örümcek ağlarıyla örtülmüştü. Çizmelerinin altında, ahşap zeminler gıcırdıyordu, aşınmış ve düzensizdi. Barok bir şöminenin etrafına fazla mükemmel bir daire şeklinde dizilmiş bordo kadife sandalyeler çoktan parlaklığını kaybetmiş, kumaşları solmuş ve yıpranmıştı. Sıcaklık hissi vermesine rağmen, tüm mekan bir durgunluk, rahatsız edici, sinsice ilerleyen bir sessizlik yayıyordu; kötü bir anı gibi havaya yapışmıştı.

Avcı boğazını temizleyerek sessizliği bozdu ve Elara'nın bakışları ona çevrildi. Her zamankinden daha gergin görünüyordu. "Kütüphane bu tarafta," diye mırıldandı, gölgeli bir koridora doğru başını salladıktan sonra öne doğru ilerledi.

Kadın, botlarının tıkırtısı eşliğinde aceleyle onun peşinden koştu. Adam aniden durdu ve kadın neredeyse onunla çarpışacaktı. Adam, kaskatı kesilmiş ve kararsız bir halde ensesini ovuşturdu.

"Aç mısın?"

"Şey, evet," dedi, sesi şaşkınlığını ele veriyordu. Hep açtı. O hücreye atıldığından beri bu sızlayan ağrı sürekli bir yoldaşı olmuştu.

Omuzları gerildi ve ağırlığını bir ayaktan diğerine aktardı. "Hiç yiyeceğim yok."

"Ah." Yemek yemiyor mu?

Bir anlık sessizlik.

"Sana da getiririm. Sonra."

"Tamam, teşekkürler," dedi, başka ne diyeceğini bilemeden.

Başını öne eğdi ve başka bir şey demeden uzun, harap koridorda yürümeye devam ettiler. Duvarlarda kapılar sıralanmıştı, her biri zihninde sınıflandırdığı odalara açılıyordu: salon, oturma odası, muhtemelen aynı derecede gösterişli ve aynı derecede tozlu başka bir oda. Bir kişi için çok fazla oda, ama hepsinin aynı hikayesi vardı: zaman tarafından unutulmuş, kendi çürümesine terk edilmiş bir yer. Mutfaklar, yanlarından geçerken, yıllardır yemek görmemiş veya canlı bir ruh görmemiş gibi görünüyordu.

Sonunda koridor geniş bir kabul odasına açıldı. En uçta uzun ahşap kapılar duruyordu. Avcı öne çıktı, kapıları iterek açtı ve kapılar sonuna kadar açıldığı anda Elara'nın nefesi kesildi.

Burası bir kütüphaneydi—evet, ama sıradan bir kütüphane değildi. Burası bir katedraldi, tanrılara değil bilgiye adanmış kutsal bir yerdi. Kitaplar—çok sayıda kitap—onu çevreliyordu, devasa raflar odanın etrafında bir daire şeklinde kıvrılıyor, dağlar gibi yükseliyordu. Aralarında, yerden tavana uzanan pencereler zarif bir şekilde muhteşem bir vitray kubbeye doğru kıvrılıyordu.

İçeriden süzülen ışık, zemini altın, mavi ve yakut kırmızısı gibi bir renk cümbüşüne boyuyordu; bu renkler, tepeden geçen her bulutla birlikte değişiyordu.

Yavaşça, saygıyla hareket etti, adımları mermer zeminde yumuşaktı, sessizliği bozmaktan korkuyordu. Sanki bir tabloya, eski bir ustanın görkemli sahnelerinden birine adım atmış gibiydi; her şey durgun, mükemmel ve ışıkla yıkanmış gibiydi. Yürürken renkler teninde dans etti, saçlarında oynadı. Elara içinde bir şeyin uyandığını hissetti; vahşi, keskin bir sevinç, bu tapınaktaki her sayfayı yutma arzusuyla karışmıştı.

Bulunduğu yerden bile, bu odanın okumasına, hatta dokunmasına bile izin verilmeyen metinlerle dolup taşıdığını anlayabiliyordu. Adeta olasılıklarla doluydu. Verdara'da kendisine verilen, özenle sansürlenmiş koleksiyona hiç benzemiyordu.

İçini bir heyecan kapladı; bu heyecan, ancak erişmemesi gereken bir şeye sahip olma fikrinden kaynaklanabilirdi.

"Ağzının suyu akıyor," dedi sesi alçak ve alaycı bir tonda.

"Hayır, değilim," diye karşılık verdi, ancak ne olur ne olmaz diye ağzını usulca sildi.

Avcı kaşını kaldırdı, dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdi, kasvetli hali sanki hiç olmamış gibi buharlaştı. "Doğru. Eğer burada durmasaydım, o yığınların arasında bir köpek yavrusu gibi yuvarlanırdın."

Elara çenesini yukarı kaldırdı ve ona en kayıtsız bakışını fırlattı. "Bu kitapları muhtemelen kapı stoperi olarak kullanıyor olman, onlara saygı göstermeyeceğim anlamına gelmez."

Ona tuhaf bir bakış attı, kaşlarında hafif bir çatılma belirdi, sonra arkasını dönüp kütüphanenin derinliklerine doğru ağır adımlarla ilerledi. Odanın ortasındaki devasa masaya doğru gitti ve sanki atılmış kağıt parçalarıymış gibi, elini umursamazca sallayarak bir yığın parşömeni kenara itti. Tipik.

Parmaklarını yan tarafına vurarak, ondan başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyordu. Bakışları, masasının köşesinde duran bir portreye takıldı ve kendini durduramadan onu içine çekti.

"Aileniz mi?"

Göz ucuyla onun kasıldığını gördü; çok az bir kasılmaydı bu, ama zaten şüphelendiği şeyi doğrulamaya yetmişti.

Resimde, şelale gibi dökülen gümüş rengi saçlı çarpıcı bir kadın, koyu maun teni ile canlı gözleri (biri alev alev mavi, diğeri koyu kahverengi) keskin bir tezat oluşturan bir adamın yanında duruyordu. İki genç oğlan da onların iki yanındaydı. Büyük olanı, daha çocukken bile, onu genç bir Thane olarak şüphesiz tanımlayan aynı keskin elmacık kemiklerine ve farklı renklerdeki gözlere sahipti. Yüz hatları o kadar belirgin, o kadar tanıdıktı ki, Elara yüzeye çıkmakla tehdit eden anıların selini bastırmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

Kadın, sanki binlerce kilometre uzaktaymış gibi bakışları hâlâ portreye sabitlenmiş olan Avcı'ya dönüp baktı.

"Thane'i çukurda görmedim."

Bu bir soru değildi. Aslında değildi.

Ona bir bakış bile atmadan, "Çünkü o Çukur'da değil," diye yanıtladı.

Elara elbisesinin kumaşıyla oynadı, onun sözlerini zihninde evirip çevirdi. Aslında Thane'in orada olduğuna inanmamıştı; uzun zamandır sürgün edildiğine dair söylentiler dolaşıyordu. Ama bu cevapta bir şeyler içini kemiriyordu. Eğer sürgün edildiyse, nereye gitmişti? Bu soru dilinde yanıp tutuşuyordu ama yutkunarak daha az... hassas bir şeye odaklanmaya karar verdi.

"Peki ya anne babanız?"

Değişim anında oldu, tıpkı gerilmiş bir tel gibi. Omuzları geriye çekildi, gözleri onun gözlerine kilitlenirken karardı, öfke yüzünden dökülüyordu. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi sertçe. "Evimde olman sana

geçmişimi kurcalama hakkı vermez. Seni ilgilendirmeyen şeylere karışma... işimizle doğrudan ilgili olmadığı sürece."

Thane hakkında sorduğunda hiç tepki vermemiştii, gözünü bile kırpmamıştı. Ama görünüşe göre, ailesi dokunulmazdı. İlginç.

"Pekala," diye mırıldandı, kollarını kavuşturarak, şimdi her zamankinden daha meraklıydı.

Keskin bir nefes verirken burun delikleri genişledi. "Güzel."

Kaşını kaldırdı. "'Çalışma' derken, Draoth Cara'yı ayırmanın bir yolunu mu buldunuz yoksa farklı seçenekleri mi araştırıyoruz?" Parmakları seğirdi, en yakın kitaba uzanmak için can atıyordu ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı.

Bir an onu inceledi, belli ki bir şeyler üzerinde düşünüyordu, sonra sessizce konuştu: "Buraya gel."

Savunma mekanizması anında devreye girdi, ama kendini ilerlemeye zorladı. Masaya yaklaştığı anda nefesi kesildi. Elinde kitap vardı—Osin'in ona verdiği kalın kitap. Başlık ona bakıyordu: Aşkın Bağlar. Cesur. Uğursuz. Parmakları tekrar seğirdi, derisinin altındaki sinirler karıncalandı.

"İki buçuk mühür senden," dedi, sesi ifadesiz ve soğukkanlıydı. Elara'nın bakışları ona kilitlendi, göğsünde şaşkınlık ve bir tür endişe belirdi. "Ben kendi payımı bozacağım. Bakalım işe yarayacak mı."

Boğazı düğümlendi. "Neden?"

Bir an tereddüt etti, gözlerini başka yöne çevirdikten sonra mırıldandı: "Draoth Cara'nın etkisini azaltmaya yardımcı olabilir. Ya da en azından daha katlanılabilir hale getirebilir."

Gözlerini kısarak yavaşça başını salladı. Elbette mantıklıydı, ama havada bir şeyler gerginleşmişti, eskisinden daha ağırdı. "Doğru," dedi dikkatlice, "Ama Osin bunu fark etmez mi?"

Başını salladı. "Kendisi konuyu araştırmadığı sürece olmaz, ki araştırmayacak. Bana o kadar güveniyor ki, bunu sorgulamayacak."

"Pekala." Kitaba uzandı, onun kitabı çekip almasını, onu durdurmasını yarı yarıya bekliyordu ama yapmadı. Parmakları yıpranmış kapağa dokundu. "Yarıyı ayırmak ne anlama geliyor?"

Avcı yaklaştı ve Elara'nın kalbi bir kez daha hızlı attı. İlk başta hiçbir şey söylemedi, sadece kitabı açtı ve parmakları kırılğan sayfalar arasında gezinerek ortalarda bir yere geldi.

Başını sanki "devam et" der gibi eğdi ve Elara okumaya devam ederek yaklaştı.

Yankılanan Mührü koparma eylemi, onu yaratmaktan daha az tehlikeli değildir. Eterik gücü bastırmak için dikkatlice rezonans katmanları örmeyi içeren mührün ilk uygulanmasının aksine, böyle bir mührü kırma eylemi çok daha az hassas ve önemli ölçüde daha tehlikelidir. İçsel riskleri anlamak için, öncelikle Yankılanan Mührün doğasını kavramak gerekir; bu, harmonik rezonans yoluyla gücü yansıtan ve kısıtlayan, enerjiyi yalnızca kendine değil, bağlayıcının iradesine de bağlayan bir yapıdır.

Yankılanan bir mühür, sürekli, yankılanan bir baskılama işlevi görür; bağlı gücün doğal halini yansıtan ve azaltan, eterik enerjinin bir geri bildirim döngüsüdür. Zamanla, bu rezonans derinden yerleşir, neredeyse simbiyotik bir nitelik kazanır ve ortadan kaldırılması, kişinin ruhunun dokusunu parçalamaya benzer. Bu nedenle, mührü koparmak sadece bir bağın yok edilmesi değil, aynı zamanda değişken enerjiyi düzenlemek ve kontrol etmek için tasarlanmış karmaşık bir sistemin istikrarsızlaştırılmasıdır.

Böyle bir mührü kırmanın en büyük tehlikesi, içerdiği gücün öngörülemezliğinde yatmaktadır. Güç, bir kez sınırlandırıldıktan sonra dağılmaz; aksine, genellikle öngörülemeyen şekillerde birikir. Yankılanan Mühür kaldırıldığında, bu bastırılmış enerji önceki, uykuda olan haline geri dönmeyebilir, bunun yerine kontrolsüz bir şekilde yükselebilir. Uzun bir süre zorla susturulmuş olan güç, şiddetli bir şekilde tezahür edebilir ve bilişsel, duygusal ve hatta fiziksel istikrarsızlaşma riskini önemli ölçüde artırabilir. Böyle bir serbest bırakmanın sonuçları, kullanan kişinin bilincinin parçalanmasından, eterik bütünlüğünün tamamen çözülmesine kadar değişebilir.

Elara daha fazla dayanamadı. Kitabı sert bir şekilde kapattı, ses odada yankılandı. "İkimizi de öldürmenin daha kolay bir yolu yok mu?" Pelerinini gizlice inceliyormuş gibi yaparak ona abartılı bir bakış attı. "Neden o parlak silahını çıkarıp boğazlarımızı kesmiyorsun şimdi? Bize çok zahmetten kurtarırdı."

"Devam etmek."

Elara içini çekti, gözlerini devirdi ama kitabı tekrar açtı.

Bununla birlikte, tehlikelerle dolu olsa da, Yankılanan Mührün koparılması potansiyel başarıdan yoksun değildir. Bu sürecin anahtarı rezonansta, özellikle de hapsedilmiş gücün frekanısıyla eşleşmede yatmaktadır. Mührü koparmak isteyen bir uygulayıcı, öncelikle bağlı gücün eterik imzasına uyum sağlamalı ve güç ile mühür arasındaki rezonansın en

kırılgan olduğu anı tam olarak belirlemelidir. Bu noktada, yeterli hassasiyetle, mühür felaket sonuçlar doğurmadan kırılabilir. Bununla birlikte, hata payı son derece dardır ve hızlı hareket etmemek, enerjinin kontrolsüz bir şekilde serbest bırakılmasına neden olabilir.

Başarılı bir kopuşun bile kendine özgü riskler taşıdığını vurgulamak önemlidir. Bir kez serbest bırakılan güç, yönetilebilir bir forma geri dönmeyebilir. Birçok durumda, düzensiz hale gelir, kullanılması zorlaşır ve serbest bırakıldığı bireyin doğasını temelden değiştirebilir. Dahası, böyle bir deneyimin psikolojik bedeli hafife alınamaz. Daha önce bastırılmış enerjinin aniden yeniden bütünleşmesi, derin bir yönelim bozukluğuna, halüsinasyonlara ve çarpık bir benlik algısına yol açabilir.

Gülüşi tiz ve neredeyse histeriye yakın bir tonda yankılandı. "Geri kalanını okumak beni daha iyi hissettirecek miydi?"

"Öyle olmalı," diye soğukkanlılıkla yanıtladı, gözlerini onunkilerden ayırmadan. "Bağlayıcı Mühür geri alınabilir."

Bozulmuş. Bu kelime zihninde kalp atışı gibi yankılandı. Kendini toparlamak için elini asi buklelerinin arasından geçirdi. "Evet," diye fısıldadı, "ama önemli riskler de içeriyor."

Kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri zorluklardan kaçınıyorsun?"

Elara kollarını kavuşturdu. "‘Bilişsel, duygusal ve hatta fiziksel istikrarsızlaşma riski’ denklemin bir parçası haline geldiğinden beri. Ve bu mantıklı değil," diye devam etti, kelimeler hızla ağzından dökülüyordu. "Dom'la birlikteyken—" İsmi söylerken kendini tuttu, adeta ısırıldı. "Onlarla birlikteyken—beni onlardan aldığınız insanlarla—Dario'nun üzerindeki koruyucu kalkanı kaldırdılar."

Avcı başını salladı. "Öyle olmaz. Yanlış yönlendirilmiş olmalılar." Eski kitaba dokundu. "Bu Aşkın Bağlar nüshası muhtemelen türünün son örneği. Diğerleri savaşın başında yok edildi."

Elara gözlerini kısarak sordu: "Ve Osin bunu sana öylece mi verdi?"

"Sana söylemiştim. Bana güveniyor."

"Komik," diye mırıldandı, "çünkü ben öyle düşünmüyorum."

Gözlerini ondan ayırmadan, "Bana güvenmene gerek yok. Gerçeklere güven." dedi. Çenesi kitaba doğru kaydı. "Bu bir söylenti ya da efsane değil. Bu orijinal metin, gerçek."

Kadın neredeyse alaycı bir şekilde güldü. Adam öyle bir inançla konuşuyordu ki, sanki gerçek, insanların kendi hikâyelerine uydurmak için çarpıttığı şekilsiz bir şeyden ibaret değilmiş gibiydi.

Elara yavaşça, "Bu son kopya olsa bile," dedi, "ve söyledikleriniz doğru olsa bile, bunun benim için işe yarayacağını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü sen farklısın," diye yanıtladı, gözlerinde bir parıltı belirdi. "Ben de öyleyim."

Farklı. Kelime zihninde yankılandı. Ağır. Yüklü. Göğsüne baskı yaptı, dile getiremediği binlerce söylenmemiş soruyla doldurdu. Bakışları ona kaydı, yüzünde söylemediği şeyi açıklayabilecek bir şey, herhangi bir şey aradı.

"Neden bana yardım etmelisin?"

"Sana söylemiştim, bu Draoth Cara'nın gücünü azaltacak ve—"

"Belki de doğru," diye sözünü kesti, bakışları deliciydi. "Ama bu gerçeğin tamamı değil."

Hareketsiz kaldı. Tek bir kası bile kıpırdamadı, nefesi bile yerinden oynamadı. Ama o hissetti; nabzının yüzeyin altında hızlandığını. Yüz ifadesini nötr tuttu, ama altında keskin, gergin ve tehlikeli bir şey vardı. Anlattığı hikaye tutarlı değildi. Elbette, sadece bir düşünceyle nabzını sıkıştırabilmesi, istediği zaman sinirlerini bükebilmesi onu rahatsız etmeliydi. Onun gibi biri için bariz bir zayıflık. Ama hepsi bu değildi. Olamazdı.

"Efendinizi kandırdınız," diye devam etti, daha da yaklaşarak. "Size güvendiğini iddia ettiniz, oysa işte buradasınız, bu güveni kullanarak arkasından iş çeviriyorsunuz. Bütün bunlar aramızdaki bağı koparmak için – hâlâ tam olarak anlamadığım bir bağ." Bakışları sertleşti. "Bu ihanettir. Fenlin söz konusu olduğunda, Yazıt Koruyucuları ile ilgili olduğunda kınadığınız şey tam olarak buydu. Ve şimdi bunu kendiniz işliyorsunuz. Neden bu meseleyi Osin'in kendisine götürmüyorsunuz? Onun en sadık kulu sizsiniz, değil mi? Elbette size yardım ederdi. Ama yine de bunu saklıyorsunuz. Neden?"

Avcı gözlerini kırpmadan kadının bakışlarına kilitlendi, ancak ardından gelen sessizlik gergin bir hava taşıyordu. "Yapmaman gereken şeylere giriyorsun," dedi sessizce, neredeyse fazla sakin bir şekilde.

Kalp atışları hızlandı. "Bana nedenini söyle."

"Önemli mi? İşini görüyorsa, ardındaki nedenin ne önemi var ki?"

"Neden sorusu her zaman önemlidir," diye tısladı, daha da yaklaşarak.

Yavaşça nefes verdi. "Bu ahlakla ilgili değil, Kutsal. Bu hayatta kalmakla ilgili."

Dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İstedğini elde etmek için her şeyi haklı çıkarmaya hazır biri gibi konuşuyorsun."

"İster inanın ister inanmayın, size yardım etmeye çalışıyorum." Sesi alçaldı, o tehlikeli tını yeniden ortaya çıktı. "Ve kazmaya devam ederseniz, bulduklarınızdan hoşlanmayabilirsiniz."

"Ah, eminim yapmayacağım. Ama gerçekte ne yapacağıma sen karar veremezsin." Parmakları kolyeyi tenine değdirdi ve kalbi hızla atmaya başladı. "Yemininin bir parçası olarak bana gerçeği söylemeni talep ediyorum."

Göğsünde ani bir sıcaklık dalgası yükseldi ve gördü; zorlamanın etkisiyle gözlerinde beliren o kısa direnç anını. Bütün vücudu kilitlenmiş, kasları gerilmiş gibiydi ve sanki onu atmaya, onunla savaşılmaya çalışıyormuş gibi başını salladı.

"Sorulardan birini gerçekten buna mı ayıracaksınız?"

Başını hafifçe salladı.

Keskin bir nefes verdi, gözleri karardı. "Sadece mührümü kırmak istemiyorum. Seni özgür istiyorum. Herkesten."

Hava sanki kaybolmuştu, nefesi göğsünde tıkanmıştı. Özgür mü? Bu kelime ona çarpmış, her hecesi derinden işleyerek onu bir girdabın altına çektiği gibi aşağı doğru sürüklemişti.

"Bağlayıcı Mührü tamamen kırmak mı istiyorsun?" Başını salladı, zihni karmakarışık, inanmazlık çılgın, umutsuz bir umutla çatışıyordu. "Neden? Neden bana bu konuda yardım edeceksin?"

Çenesi hareket ediyordu ama konuştuğunda, sanki her kelime ağzından zorla çıkarılıyormuş gibiydi. "Çünkü benim de senden bir şeye ihtiyacım var."

Tabii ki. Her zaman bir şart vardı. Her zaman bir bedel. Boğazı birden kurudu, yutkundu. "Peki benden neye ihtiyacınız var?"

"Kardeşim." Kelimeler dişlerini sıkarak ağzından zar zor çıktı. "Kardeşimi kurtarmak için yardımınıza ihtiyacım var."

BöLüm 38

"Beni öldürmeye çalışan kişiyi kurtarmana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Avcı, omuzları dik, kasları gergin bir şekilde onun karşısında duruyordu. Vücudunun her zerresi kaçınılmaz çatışmaya hazırды, ancak duruşunda bir değişiklik olmuştu; artık bu dürtüye direnmiyordu. Yeminin ağırlığı artık onu bağlamıyordu.

Elara'nın kalbi, keskin ve acı verici bir sarsıntıyla sarsıldı. Üç soruyu da boşa harcamıştı. Lanet olsun bana ve kendi işime bakma konusundaki mutlak beceriksizliğime.

Ama... son sorusundan sonra bile, ki o soru geçerli sayılmamıştı, yine de "Evet" diye cevap vermişti. Yeminle bağlı olmamasına rağmen, dürüst ve özgürce verilmiş bir cevap. Tıpkı aylar önce, Fenlin'in cinayetinden sonra olduğu gibi. Ona hiçbir şey borçlu olmamasına rağmen dürüsttü. Eğer doğru bir şekilde ifade ederse, doğru noktaya dokunursa, yine de cevap verebilirdi.

"Bana bir ara söylemeyi mi düşünüyordun, yoksa çok geç olana kadar fark etmeyeceğimi mi umuyordun?"

Gözünü bile kırpmadı, yerinden kıpırdamadı.

Sıkıcı, mizahsız bir kahkaha attı. "Aklını kaçırmışsın."

"Onu tanıyordunuz."

Vücudu hareketsiz kaldı, soğukluk omurgasından yukarı doğru yayıldı. "Ne?"

"Yakındınız... bir bakıma."

Yakın mı? Cevap veremeden adam arkasını dönüp, iki yüksek kitaplığın arasına sıkışmış büyük, yıpranmış bir dolaba doğru ilerledi. Adamın parmaklarının ahşaba oyulmuş runik yazıları okşamasını, dolabın üzerini kalınca kaplayan koruma büyülerini çözmesini donakalmış bir şekilde izledi; bu büyüler, onu hücrelerinde hapseden büyülerden daha güçlü olmasa bile, en az onlar kadar güçlü görünüyordu.

Dolap kapağı hafif bir gıcırtyla açıldı ve adam, yıpranmış bir ip parçasıyla birbirine bağlanmış kalın bir rulo ve gevşek parşömen yığını çıkardı. Elinde tuttuğu demetin loş ışığında toz zerrecikleri dans ediyordu; bir an tereddüt etti, gözleri kadının gözlerine kayd.

“Cevap mı istiyorsun?” Sesi alçak ve kontrollüydü. “Her şey gölgeyle başlıyor. Sana Tuatha adını verenle.”

Elara'nın parmakları elbisesinin kumaşına dolandı. Tuatha. Kelime zihninde süzülerek anıyı canlandırdı. Gölgenin ona bir şey dediğini fark etmemişti. O an, başka hiçbir şeyi fark edemeyecek kadar onun dişlerine odaklanmıştı. Ama Caelion... o da Reynnar'a aynı şeyi söylemişti.

"Bu ne anlama geliyor?"

Başını salladı, gözleri hayal kırıklığıyla sertleşmişti. “Bilmiyorum. Cevaplar arıyorum. Ama şunu anlamalısın—gölgeler akılsızdır. Ölüm ruhları. Düşünce yok, irade yok. Mükemmel silahlardır. Yorulmazlar, kanamazlar ve Osin'e sorgusuz sualsiz itaat ederler.” Yüzü sertleşti. “Ama o... konuştu. Ruhunun bir parçası yüzeye çıkmak için pençelerini kullandı, tam da kırılmaya yetecek kadar. Seninle konuşmaya yetecek kadar.”

Titreyerek kollarını daha sıkıca kendine sardı. "Bunlar ne?" Dudaklarını birbirine bastırarak düşündü. "Çocukluğumun neredeyse tamamını ruhlar hakkında okuyarak geçirdim, ama gölgelerden hiç bahsedildiğini görmedim." Kaşları çatıldı. "Mantıklı değil. Bir şey olmalı; varlıklarının bir kaydı, bir izi. Bu tür ruhlar birdenbire ortaya çıkmaz. Birileri bilmeden olmaz."

"Onları duymamışsınızdır. Onlar yeni bir şey. Osin'in yarattığı... deneyleriyle çarpıttığı bir tür."

Elara'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, göğsünde soğuk, boş bir acı yerleşirken dünya başının üstüne döndü. İstemediği ama başından beri korktuğu cevap. Çıkarma. Sınavlar. Boğazının arkasında bir yanma hissiyle birlikte safra yükseldi, nefesini kontrol altına almaya çalışırken sesi çatladı. "Sidhe'leri o... şeylere dönüştürüyor. Neden?"

“Vredia,” dedi kısaca. “Osin’in ele geçiremediği son kale burası. Yıllardır Kuzey Sırtı’nı aşmaya çalışıyor. Ama sırt büyü—Annelerden, Epona’nın kendisinden gelen kadim Draoth büyüyle dolu. Epona’nın Sidhe’lere olan sevgisi... o dağlara işlenmiş, ordularının her adımı önünü kesiyor. Adamları kayboluyor—ya da asla geri dönmüyor. Bu yüzden, askerlerinin başaramadığı yerde Sidhe’lerin başarılı olacağını umarak, o şeylere dönüşmüş Sidhe’leri gönderiyor.”

Elara titreyen elini ağzına götürdü. "Osin Sidhe'yi nasıl alıyor ki? Bunu anlamaya çalışıyorum. Aelfhenge mi acaba?"

Çenesini öne eğdi. “Evet. Ama bu kadar basit değil. Gölge konuştuktan sonra... Draoth Cara kendini gösterdikten sonra, onları avlamaya başladım. Yakaladım. Onlardan cevaplar almaya çalıştım.” Sert bir nefes verdi. “Boş bir çabaydı. Ama her seferinde tek bir kelimeye tepki verdiler: Tuatha. Bu yüzden daha derine indim. Eski kayıtları inceledim, savaş her şeyi yakıp kül etmeden önce tarihlerini gizli tutan yerlere seyahat ettim.”

“Cesur.”

Onaylarcasına kısık bir mırıltı çıkardı. “Krallık artık bir mezarlıktan farksız. Bu da bir yere varmayınca, dikkatimi yıkımın kaynağına, Osin'e çevirdim.” Parşömen tomarını kaldırdı. “İşte... işte bulduğum şey bu. Gizlenmiş, o kadar yoğun lanetlerle korunmuş ki çözmem günlerimi aldı. Ve hatta o zaman bile...” Boğazını temizledi, sesi alçaldı, neredeyse tereddütlüydü. “Sana aitti.”

Elara'nın kaşları çatıldı ve ona doğru hareket etti; sanki bedeni suyun içinde yürüyormuş gibi, yavaş ve kopuk bir şekilde ilerliyordu. Parşömenin pürüzlü dokusu parmak uçlarının altında neredeyse hiç hissedilmiyordu, yığını alıp masaya doğru götürdü. Bir çekişle, yıpranmış ip koptu ve parşömenler yüzeye saçılıp her yöne dağıldı.

Çizimler. Detaylı eskizler. Garip, kıvrımlı sembollerle dolu diyagramlar. Kenarlara çılgın bir elle karalanmış notlar. Yığının en altında, dağınık eskizlerin arasında yarı gizlenmiş bir günlük duruyordu. Deri kapağı çatlamış, yıpranmıştı. Parmakları kapağın üzerinde gezindi, içgüdüsel bir tereddüt onu geri çekti. Etrafındaki enerji... yanlışı geliyordu.

"Bütün bunlar da ne?"

Avcı onun yanına yaklaştı, bakışları karmakarışık kağıt yığını üzerinde gezindi. Bir çizim aldı; üst üste binen daireler ve kenarlarında garip semboller. "Boşluk üzerine araştırmanız."

"Benim araştırmam mı?"

Başını salladı. "Sizin ve Thanes'in."

Etrafındaki dünya bir anda değişmiş ve onu ortada bırakmış gibi bir kez, bir kez gözlerini kırptırdı.

Boşluğu mu araştırıyorlardı? Yutkundu, bakışları etrafa saçılmış belgelerin üzerinde gezindi—ritüeller, kanla çizilmiş semboller. Ama bu sadece soyut bir teori değildi. Gözleri bir çizime takıldı—Boşluğun katmanlarını haritalamaya çalışan, kıvrımlı ve sarmal bir harita. Her çizgi, değişen akımların yerçekimi kuyusu gibi, merkezi bir noktaya doğru içe doğru çekiliyordu. Yanındaki notlar, Boşluğun enerjiyi tüketme, zamanı bükme ve uzayı manipüle etme gücü hakkında teoriler içeriyordu. Oklar, hiçbir yere çıkmayan yolları çevreliyordu, çılgın bir el yazısıyla karalanmış hipotezler. Bu araştırma değildi—bu bir saplantıydı.

Elara, eski deri kapağın gıcırdamasıyla günlüğü açtı ve donakaldı. Bir isim—kendi adı—kendi el yazısıyla yazılmıştı. Parmakları kağıdın kenarlarını sıkıca kavradı, gözlerini dikti. Harfler, her bir çizginin kıvrımı—şüphesiz ona aitti. Ama anı... orada yoktu. Hiçbir tanıma belirtisi, düşüncelerini çeken hiçbir iz yoktu. Sadece... hiçbir şey.

Parmakları mürekkebin izlerini takip ederken titriyordu, bu his rahatsız ediciydi, sanki kendi hayaletine bakıyormuş gibiydi. Sayfaları çevirdi, karmaşık denklemler ve girdaplara dönüşen sembollerle katmanlanmış diyagramlar ortaya çıktı; hepsi de Boşluğun alemler arasında nasıl bir köprü görevi gördüğüne odaklanmıştı. Notlar sadece Boşlukla ilgili değildi; aralarındaki boşluklara, asla ulaşılmaması gereken yerlere odaklanıyordu. Bunu test ediyorlardı: akışı nasıl kontrol edeceklerini, dünyalar arasındaki çekimi nasıl manipüle edeceklerini, hatta gerçekliğin dokusunu nasıl bozacaklarını. Bu, sadece eterden fazlasını gerektiriyordu; bir dünyanın çekimini diğerine doğru bükmeyi, ikisini de çökertmeden nasıl başaracaklarını anlamayı gerektiriyordu.

Hatta Aelfhenge'i odak noktası olarak kullanma teorilerini bile ortaya atmıştı. Denklemler akışı haritalandırıyor, yırtılmayı zorlamak için gereken tam anı hesaplıyor ve yarığı doğrudan taşların kalbine konumlandırıyordu.

Metodikti. Titizdi. Parlaklığıyla korkutucuydu.

Yine de, bunların hiçbirini yazdığını hatırlamıyordu.

İçinde tarihler, tuhaf deneylere dair notlar ve Boşluğun hafıza üzerindeki etkisini test eden ayrıntılı bir liste bulduğunda, içini ürperten bir korku kapladı. Kendi hafızası üzerindeki etkisini test eden bir liste.

Elara'nın nabızı hızlandı, kalbi hızla çarparken mürekkep bulanıklaştı.

Sadece Boşluğu incelemekle kalmamışlardı. Teorilerini onun üzerinde test ediyorlardı. Boşluğu aşmaya, boyutlar arasındaki sınırları geçmeye, Boşluğu bir geçit olarak kullanmaya çalışıyorlardı. Ve o, onların anahtarıydı.

Kilit taşı.

Kelime, Thane'in el yazısıyla yazılmış, defalarca daire içine alınmış bir şekilde karalanmıştı. Ama hiçbir açıklama, hiçbir bağlam yoktu. Sadece o tek kelime. Ona bakarken elleri titriyordu. Bir duygu seli içinden geçti, boğazı düğümlendi. Avcıya baktı. "İşte bu yüzden beni öldürmeye çalıştı."

Kaşları çatıldı, onu inceledi. "Sanırım öyle, evet. Kesin olarak söylemek zor. Notlar belirsiz, ama bir araya getirebildiklerimden..." Duruşunu değiştirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir teoriyi test ettin. Boşluğa girdin ve geri döndüğünde anılarını kaybettin. Belki de hepsini. Thane, seni geri göndermenin kaybettiklerini geri kazanmanın tek yolu olduğuna inanmış olabilir. Ama araştırmasının o kısmı artık yok."

Elara gözlerini kırptırdı, gelen bilgi akışını anlamaya çalışıyordu. "Gitti mi?"

"Osin." Avcının sesi sert ve kesik kesikti, defterin arka sayfalarını çevirirken yırtılmış sayfalar, ciltten tamamen kopmuş bölümler ortaya çıktı. "Geri kalanını ya yok etti ya da sakladı. Denklemleri tamamlamaya çalışıyorum ama sürekli çıkmaz sokaklara giriyorum."

Masasının başındaki sandalyeye çöktü, sertleşmiş eliyle yüzünü ovuşturdu. Omuzları çökmüş, sadece yorgunluktan değil, başka bir şeyden dolayı da ağırlaşmıştı. Elara'ya her zaman çok sarsılmaz görünmüştü, ama şimdi... orada otururken, kanı çekilmiş gibiydi.

"Ben... Bunu sana söylemenin doğru olmadığını düşündüm."

"Ne zamandır biliyorsunuz?"

Dudakları incelerken "Çok uzun sürmeyecek." dedi.

Bakışları bir saniye fazla oyalandı ve bunu hissetmiş gibi, gözlerini kaldırıp onun gözleriyle buluştuktan sonra cebinden bir şey çıkardı. Küçük bir parşömen parçası. Kenarları yıpranmış, kağıdın kendisi de yüzlerce kez katlanıp açılmış gibi eskimiş ve kırılğandı. Sanki onu her yere yanında taşımış gibiydi. Yıllarca.

"Bunu buldum," dedi, sesi daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı. "Thane'in seni öldürmeye çalıştığı gece. Onun odasındaydı."

Adam onu Elara'ya uzattı ve Elara bir an tereddüt etti. İçinde barındırdığı gerçeği okumaktan neredeyse korkuyordu. Parmakları

yıpranmış kenarlara dokunurken, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Boşluğun tükettiği şeyi ancak ölüm geri getirebilir.

“Bilmiyordum. İkinizin neyin içine bulaştığını bilmiyordum. Elimde sadece bu not vardı. Onu mahkemede gizlice dolaşırken, sizi izlerken görmüştüm.” Duraksadı, başını salladı, gözlerinde acı bir ifade belirdi. “Bir delinin hezeyanları gibiydi. Ve Thane... kardeşim. O her zaman farklıydı. Aklını kaçırdığını, sizi de bu işe sürüklediğini düşündüm. İkinizi de kurtardığımı sandım.” Acımasız, boş bir kahkaha attı. “Ama bunun yerine, hepimizi lanetledim.”

Boğazındaki yumru yüzünden zar zor nefes alabiliyordu ama kelimeleri zorla ağzından çıkardı. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Sorusu, gözlerine biraz hayat katmış gibiydi. “Arinthel'de yaşadığın zamanlarda, üzerinde sadece bir mühür vardı. Sen ve Thane... onu nasıl kaldıracığınızı bulmaya çalışıyordunuz. Diğer deneylerinizle birlikte. Ama başaramadınız. Aşkın Bağlara sahip değildiniz. Sanırım şimdi Bağlama Mührünü kırarsak, bir şeyleri tetikleyebilir—belki de anılarını geri kazanmana yardımcı olabilir.”

Elara başını salladı, aklında olasılıklar dönüp duruyordu. Ama sonra tereddüt etti, kaşları çatıldı. "Thane'i kurtarmak için yardımına ihtiyacın olduğunu söylemiştin..."

Tekrar başını salladı, ama kadın onun henüz söylemediği şeyin ağırlığını hissedebiliyordu.

"Ona ne oldu?"

Avcı öne eğildi, ellerini dizlerine dayadı, gözleri onun gözlerine kilitlenmişti. "Seni öldürmeye çalıştıktan sonra..." Sanki bu düşünce bile akıl almaz derecede saçmaymış gibi başını salladı. "Osin onun ne yaptığını ve nedenini öğrendiğinde... ikinizin de ortaya çıkardığı araştırmayı kullandı. Kanalları, akımları açtı ve Thane'i içeride hapsetti."

BöLüm 39

Onun evinde bir odası vardı.

Sadece onun için hazırladığı bir oda.

Hunter malikanesinin geri kalanı yıkılmak üzereydi, zaman her köşeyi aşındırıyordu. Ama Elara'nın odası—bu oda—farklıydı. Sanki birileri burayı korumak için büyük özen göstermişti. Mobilyalar, yıpranmış ve hasar görmüş olsa da, temizlenmişti ve yatak yeni çarşaflarla serilmişti, tek bir toz zerresi bile yoktu. Zarif perdeler, eski duvarların çatlaklarından sızan esintiyle hafifçe sallanan dört direkli yatağın direklerinden sarkıyordu.

Bakışları balkona kaydı; ölmekte olan sarmaşıklar umutsuzca korkuluğa tutunmuş, demir parmaklıkların arasından sıyrılıp geçiyordu. Elara, gölü görünce donakaldı. İlk geldiğinde, malikanenin kıvrımlı mimarisinin ardında gizli olduğu için fark etmemişti, ama şimdi işte oradaydı, uzakta parıldıyordu. Ancak onu gerçekten duraklatan şey, odanın köşesine gizlenmiş özel banyo odasıydı. Tertemiz, dokunulmamış, gizli bir hediye gibi.

Bir anlığına, tamamen çaresiz bir şekilde öylece durdu. Sanki bildiği hayata hiç uymayan, alternatif bir gerçekliğe adım atmış gibiydi. Bütün gün böyle geçmiş, onu sağlam zeminden daha da uzaklaştırmıştı.

Bunu bir türlü aklına sığdıramıyordu.

Bir türlü dengeyi bulamadı.

Elara, kendisi ve Thane'in -her şeyden önce- araştırma ortağı olduklarını ve Thane'in, hafızasını geri getirmek için sapkın bir girişimle onu öldürmeye çalıştığını keşfettikten sonra, hayatını şekillendiren ve onu tanımlayan şeyin sandığı gibi olmadığını fark etti.

Çok yakınlardı. Birlikte ders çalışmışlar, Boşluğa ve onun ulaşım potansiyeline takıntılıydılar. Ama bu takıntıyı ne tetiklemişti? Notlarında her şeyin nasıl başladığına dair hiçbir şey yoktu. Onları aynı amaç altında bir araya getiren şeyin ne olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu.

Osin'in Sidhe'lerle yaptığı deneylerden haberdar mıydılar? Bu mu onları yönlendirmişti? Yoksa tamamen başka bir şey miydi? Cevapları henüz bilmiyordu. Ve anıları geri gelene kadar da asla bilemeyecekti. Ama şimdi daha fazlasını biliyordu. Her ölümle birlikte bir anının geri döndüğü teorisi sadece bir tahmin değildi. Ortaya çıkardığı şeylerle doğrulanmıştı. Ve uzun zamandır ilk kez, bu tür bir doğrulamaya sahip olmak, aklını kaybetmediğini bilmek iyi hissettiriyordu. Hayal etmemişti. Sadece boşuna çabalamıyordu. Gerçek çarpık ve korkunçtu, ama gerçektir. Sanki yapbozun bir parçası sonunda yerine oturmuştu. Küçük, kırılabilir bir parça, ama yine de bir şeydi. Daha önce sahip olduğundan daha fazlasıydı.

“İkinizi de kurtardığımı sanıyordum. Ama bunun yerine hepimizi mahvettim.”

Elara şakaklarını ovuşturdu. Avcı kendini suçluyordu. Bu, onun hakkındaki algısını oluşturduğu her şeyle örtüşmüyordu. Her zaman onun kendisine kin beslediğini, soğukkanlı tavrının altında, yaşananlar ve kaybettiği şeyler yüzünden kendisine yöneltilmiş derin bir nefret kuyusu olduğunu varsaymıştı.

O, kocasının acılarından kendisini sorumlu tuttuğuna inanarak çok zaman geçirmişti.

Düşünceleri karmakarışık bir haldeydi, yıllarca özenle inşa ettiği duvarları ve varsayımları yıkıyordu. Aralarındaki her etkileşim, her öfkeli söz, her soğuk bakış; bunların hepsinin suçluyu işaret ettiğini düşünmüştü. Ve şimdi, tek bir cümleyle, tüm bu anlatıyı alt üst etmişti.

Bunu kabullenmek neredeyse imkansızdı. O kadar çok anı, o kadar çok konuşma vardı ki, şimdi hepsini yeni bir bakış açısıyla eleyip incelemesi gerekiyordu.

Elara amaçsızca odanın içine doğru ilerledi. Başındaki zonklama gözlerini kapatmasını, dinlenmesini istiyordu ama günün ağırlığı buna izin vermiyordu. O ve Avcı, saatlerce eski araştırmalarını incelemiş, Bağlama Mührünü kırma ritüeli olan Parçalanma hakkındaki tozlu notları karıştırmışlardı. Avcı çoğunlukla sessizce yanında oturmuş, sadece Elara bir soru sorduğunda konuşmuş ve kısa, ölçülü cevaplar vermişti. Ama bunların hiçbiri, ihtiyacı olan şekilde, işe yaramamıştı.

Zihninde, Boşluk her zaman sadece mekanlar arasındaki boşluktan ibaretti; bir kestirme yol, insanların eskiden seyahat etmek için kullandığı bir patika. Ama eğer başkentte bir şey öğrenmiş olsaydı, bir şey görmüş olsaydı, bu temel kavramı alıp daha da ileriye taşımak zor olmazdı. Onu korkunç bir uç noktaya taşımak.

Kollarında, daha önce incelemeye vakit bulamadığı, yığınla el yazması ve gevşek parşömenleri sıkıca tutuyordu. Belki de uyku onu ele geçirene kadar okuyabileceğini düşünmüştü, ama şimdi, loş ışıktaki yatağa bakarken... Hayır. Okuyamazdı.

Haftalarca o soğuk, kasvetli hücrede, üşümek için neredeyse hiç giysi kalmamışken geçirdikten sonra, bu ona çok fazla gelmişti. Mantıklı olarak aşırı olmadığını bilse de, yine de aşırıydı.

Ama diğerleri... onların hâlâ hiçbir şeyleri yoktu.

Bunu bildiği halde nasıl olur da böyle lüks bir şeyin içine uzanabilirdi?

Elara içini çekerek pencerenin yanındaki küçük masaya doğru yürüdü ve kağıtları hafifçe yere bıraktı. Sandalyeye çöktü ve notları ayıklamaya başladı. Sayfa sayfa kendi el yazısıyla yazılmış, okuduğunu hatırlamadığı bir kitaba atıflarla dolu satırlar. Yıldızlararası Teori ve Uzaysal Anormalliklerin Ağı.

Notlarını hızlıca gözden geçirdi, bir bölüm dikkatini çekti.

Dolanıklık teorisi, birbirine dolandıklarında mesafeden bağımsız olarak birbirlerinin durumlarını yansıtan parçacıklardan bahseder. Uzay hakkındaki geleneksel anlayışımıza meydan okuyarak, ayrılıkların bir yanılısamadan başka bir şey olmadığını ve evren boyunca daha derin, içsel bir bağlantıya işaret ettiğini öne sürer.

Duraksadı, parmakları parşömen kağıdına hafifçe vurdu. Bu kavram onu cezbetmişti. Görünüşte çok büyük mesafelerin daha büyük bir şeyle köprülenebileceği fikri... ne kadar uzakta olursa olsun her şeyin birbirine bağlı olabileceği fikri... Avcı'ya kütüphanesinde bu kitap olup olmadığını sormayı aklına not etti. Daha derine inmek, geçmişteki benliğini bu teorilere bu kadar derinden iten şeyin ne olduğunu anlamak istediği bir şeydi bu. Ama sonra—düşünceleri durdu.

Kapısının dışında bir ses duyuldu.

Elara irkildi, gözleri kapı çerçevesinin altındaki gölgeye kaydı. Gölge bir an orada kaldı, sanki Avcı tereddüt ediyor, diğer tarafta bir süre bekliyormuş gibiydi. Daha önce onu odasına götürürken, odasının

koridorun hemen aşığısında olduğunu söylemiş ve başka bir şey demeden uzaklaşmıştı. Şimdi ondan ne isteyebilirdi ki?

Ani sessizlikte nabzı hızlandı. Gölge kayboldu, geriye sadece kapının altından sızan loş koridor ışığı kaldı.

Merakına yenik düşerek kapıyı araladı ve donup kaldı. Yerde düzenli bir şekilde duran bir tepsi yemek vardı.

Sıcak, çıtır ekmeğ. Sürülebilir kıvamda tereyağı. Bol etli ve otlu güveç. Sürahide buharlaşan soğuk su. Özenle dizilmiş taze meyveler.

Karnı guruldadı; en son ne zaman gerçek bir yemek yediğini hatırlayamıyordu. Haftalarca artıklarla beslendikten sonra bunun verdiği rahatlık yanlış geldi ve tepsiyi almak için diz çöktüğünde suçluluk duygusu yeniden kabardı.

Sıcak bir odada, yumuşak bir yatakta ve taze, sıcak yemeklerle yatıyordu. Elara, midesi bulanarak, tek bir lokma bile yiyebilmek için çaresizce yemeğe baktı. "Ye," dedi kendi kendine. "Yarın, büyü yapmak için, planladığın ritüel için gücüne ihtiyacın olacak." Yemek yemek gerekliydi. Ama yastıklardan oluşan bir yatakta uyumak... bu gerekli değildi.

Derin bir nefes alarak tepsiyi masasına götürdü. İlk lokma neredeyse onu gözyaşlarına boğdu. Ekmeğın üzerine yayılan sıcak, tuzlu tereyağı, zengin güvece batırıldığında – rüyadan fırlamış bir lezzet gibiydi. O kadar hızlı yedi ki, sonradan pişman olacağını biliyordu, midesi şimdiden bu hızdan guruldamaya başlamıştı. Ama önemli değildi. Buna ihtiyacı vardı.

Yemekler bitince Elara yastığı ve not yığınının boş şöminenin yanındaki yere sürükledi. Ateş yakacak kadar soğuk değildi, ama yine de uyumadan önce alevin o tanıdık rahatlığını özlediğini fark etti.

Gözleri yanana ve kelimeler bulanıklaşmaya başlayana kadar okudu, sayfa sayfa, nota nota çevirdi. O gece okumayı bırakmaya neredeyse hazırdı ki, bakışları farklı bir şeye takıldı.

Bir mektup.

Elara,

Öncelikle, doğrusal olmayan zamansal mekanik üzerine yazdığınız kitabı gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Kitabı çoktan okumaya başladım ve her zamanki gibi önerileriniz beni hayal kırıklığına uğratmadı. Kitapta, geçen ay teorileştirdiğiniz şeyle mükemmel bir şekilde örtüşen zamansal bozulmalar üzerine bir

bölüm var. Eğer zaman doğrusal değilse, geçmiş neden değişmez olmalı? Ya sınırlı bir alanda zamanın akışını sadece gözlemlemekle kalmayıp, değiştirebilseydik? Bu, yepyeni bir olasılıklar dünyasının kapılarını açıyor. Sizin fikrinizi tamamlayabileceğini düşündüğüm bazı yeni denklemler üzerinde çalışıyorum. Elbette test etmemiz gerekecek, ancak potansiyel inanılmaz.

Bununla birlikte, sizi uyarmam gerekiyor—notlarımın bazıları kayıp. Tamamen kaybolmuş bölümler ve bunun nasıl veya ne zaman olduğunu anlayamıyorum. Dikkatli olun. Sanki birileri araştırmalarımızı kurcalıyor gibi geliyor ve sizin de bu işe karışmanızı istemiyorum. Bu mektubu okuduktan sonra yakın ve kendi notlarınızı kolayca bulunabilecek yerlerde bırakmayın.

Annette aracılığıyla sana başka bir mektup göndermeye çalışacağım, ama o zamana kadar mümkünse mahkemeden uzak dur. Orada bir şeyler ters gidiyor.

Güvenli bir ortam oluşur oluşmaz bana geri yazın. Paylaşacak daha çok fikrim var ve bu yeni teoriler hakkında ne düşündüğünüzü duymak için sabırsızlanıyorum.

Thane

Elara mektubu yere bırakırken göğsü sıkıştı, zihni karmakarışık olmuştu. Kayıp notlarla ilgili uyarı, sarayda garip bir şeyler olduğuyla ilgili uyarı... Thane biliyordu. Belki tam olarak değil, ama her şey ters gitmeden önce bir şeylerin farkına varmıştı. Bir fikri vardı, ama Elara işaretleri görmezden gelmişti. Soğuk şömineye doğru baktı, sözleri hâlâ zihninde yankılanıyordu.

Yakın onu.

Ama o yapmamıştı.

Dağınık notların arasında mekanik bir şekilde elleriyle mektupları karıştırırken, yakmadığı daha fazla mektubu ortaya çıkardı. Kemiklerine soğuk bir korku çöktü. Ya birileri onları bulursa? Ya bu mektuplar Osin'in eline geçer ve onu doğrudan araştırmalarına götürürse? Ya olan her şey—her şey—başından beri onun suçuysa?

Sabahın erken saatlerindeki güneş, vitray pencereden süzülerek banyo odasına yumuşak, benekli bir ışık saçıyordu. Elara küvetin içinde oturuyordu; bir zamanlar buharlaşan su şimdi soğumuştı, teni soğuktan karıncalanıyordu. Arkasındaki devasa pencere, malikanenin geniş bahçelerini, bakımsız kalmış çitlerin ve solmakta olan çiçeklerin vahşi bir karışımını, yaprakların üzerinde hala çiğ damlalarının bulunduğu manzarayı çerçevesliyordu.

Tüyleri diken diken olurken ürperdi, ama suyun soğukluğunda bir şey vardı ki, içindeki uyuşukluğu, bir türlü atamadığı ağırlığı yansıtıyordu sanki.

Bir önceki gece pek uyuyamamıştı. Mektupları bulduktan sonra huzur bulamamıştı. Her birini en az on kere okumuş, Thane'in kelimelerini tekrar tekrar incelemiş, daha fazlasını ortaya çıkaracaklarını ummuştı. Thane, sanki yaptıkları her şey tehlikeli derecede yasa dışı değilmiş gibi, çok rahat bir tonla yazmıştı. Avcı'nın dediği gibi, "...bir bakıma yakındılar." Lord Hükümdar'ın burnunun dibinde birlikte çalışacak kadar yakın, dünyaları çözebilecek teorileri keşfedecek kadar yakınlardı.

Parmakları suyun yüzeyinde gezinirken zihni mektuplarda oyalanmıştı; bilim ve felsefe üzerine, ikisini de büyüleyen kitaplar üzerine bitmek bilmeyen düşünceler, tanrılara duydukları ortak güvensizlik. Ama tüm o kelimelere, tüm o zekaya rağmen, hiçbirini nasıl tanıştıklarını açıklamıyordu. Yakınlıklarının bir haritası yoktu, onu başlangıca geri götüren hiçbir ipucu yoktu.

Elara iç çekti, su çenesine kadar hafifçe değene kadar küvetin içine daha da gömüldü. Ayak parmakları bir dizi kırıksık vadiye dönüşmüştü. Kuru erik gibi görünmeye başlamadan önce çıkmalıydı ama hareket edecek enerjiyi bulamıyordu. Çocukken bunu bilerek yapardı; vücudu en küçük, en geçici şekillerde bile nasıl değişebileceğine hayran kalarak, derisi kırışana kadar küvette kalırdı. O zamanlar nedenini anlamasa da, bunda tatmin edici bir şey vardı. Kontrol. Dünyası üzerindeki en küçük, en önemsiz kontrol parçası.

Kalbi, kendisinin o haline acıdı. O kız—çok saf, birinin onu sevmesini çok isteyen o kız. Edgar'a güvenmişti. Druidlere güvenmişti, onların kendisini koruduğunu sanmıştı. Onlarla yıllarca yaşadıktan, gerçek doğalarını gördükten sonra, onlara sadece bir araç olduğunu fark etmişti.

Avis ve Dario'ya kadar.

Çenesi titredi ve başını suyun altına daldırdı; ani soğuk ve basınç dalgası yukarıdaki dünyayı boğdu. Onlar asla arkadaşı olmamışlardı. Ona yalan söylemişler, onu manipüle etmişlerdi, tıpkı diğer herkes gibi. Avis bunu "koruma" diye haklı çıkarmaya çalışsa bile, Elara artık gerçeği biliyordu.

Çukur'un ona öğrettiği bir şey varsa, o da gerçek korumanın, önem verdiğin insanlar için savaşmak anlamına geldiğiydi. Onların acı çekmesini izleyip, onlara yalan söyleyip, onları baskı altına alıp sonra da buna "koruma" demek olmazdı. Dario'ya yapılanlardan nefret ediyordu, Osin'in onu kendisini kontrol altında tutmak için kullanmasından nefret ediyordu, ama affetmek? Kalbinde bunun kalıp kalmadığından emin değildi.

Elara nefes nefese su yüzüne çıktı, yüzünü sildi ve doğrulup keten havluya uzandı. Havluyu etrafına sardıktan sonra aynaya doğru sendeleyerek ilerledi; saçlarından damlayan sular ayaklarının dibinde birikiyordu. Bunu neredeyse hiç fark etmedi. Onu olduğu yerde durduran gözleriydi.

Uzun bir süre boyunca sadece bakakaldı. Başını hafifçe yana eğerek lavabonun kenarına oturdu, soğuk porselen altındaki kayganlık hissiyle yaklaştı. Bakışları yansımasında gezindi, boğazındaki kalın yara izinde oyalandıktan sonra tekrar gözlerine odaklandı. Alışkın olduğu donuk, çamurlu griyi aradı; hatırlayabildiği kadarıyla ona bakan o cansız, düz rengi. Ama bunun yerine, gözleri farklı görünüyordu. Daha parlak. Griydi evet, ama çok iyi bildiği ağır, soluk gri değildi. Uzun, durgun bir gökyüzünden sonra gelen bir fırtına gibi, neredeyse daha berrak bir şeye dönüşmüşlerdi.

Bu ne zaman olmuştu?

Ani ve şiddetli bir ışık parlaması Elara'nın dikkatini çekti. Pencerenin dışında, turuncu bir patlama meydana geldi; yakıcı, kuyruklu yıldız parlaklığında. Hem hayranlık hem de alarm duygusu içini kapladı. Lavabodan hızla uzaklaştı ve odanın diğer ucuna koştu.

O, Avcı'ydı.

Altın rengi bir ışıkla yıkanmış, sadece pantolonuyla duruyordu; bronz teni terden sıırılsıklamdı. Nemli bukleler şakaklarına yapışmış, üzerinden yayılan sıcaklıkla alnından geriye doğru itilmişti. Her santimi gergin ve parıldıyordu, kasları acımasız, dizginlenmemiş bir güçle dalgalanıyordu; bu güç ona ateşi hatırlatıyordu—tahmin edilemez, vahşi, tamamen büyüleyici.

Bu, Druidlerin kullandığı hassas, kontrollü etere hiç benzemiyordu. Onun büyü yapışı vahşi, saldırgandı ve güç veya enerji tasarrufu düşüncesi yoktu. Aksine, bilerek kendini sınırın eşiğine itiyor, kırılmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini test ediyormuş gibi görünüyordu.

Bir bacağını geniş bir yay şeklinde savurdu ve bahçeleri yarıp geçen bir alev orağı yarattı. Altındaki toprak kavruldu, eteri çarptığı yerlerde otlar kömürleşmiş lekeler halinde tütüyordu, etrafındaki havada sıcaklık dalgalanıyordu. Öfkeli görünüyordu. Çaresiz. Ve Elara, akşam yaşanan olayların onu sandığından daha fazla etkileyip etkilemediğini ya da bu şiddetli gösterinin sadece varlığının bir yönü olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Nasıl eğitildiğinin, gerçekte kim olduğunun bir göstergesi miydi?

Ivan. Adı zihninde bir fısıltı gibi yankılandı.

Aniden, hareketsiz kaldı. Başını hızla çevirdi, gözleri onun gözlerine öyle bir kilitlendi ki, aralarındaki havayı adeta yakıp kavurdu. Göz bebeklerinin içinde altın rengi girdaplar oluştu, vahşi bir parıltıyla ışıldayarak titreşti.

Elara'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, göğsünde nefessiz bırakan bir güçle çarpıyordu. Bakışları onu süzdü ve bu, teninde alevlerin iz bırakması gibi hissettirdi, her sinirini uyandırdı, tüm vücudunu diken üstünde tuttu. Vücuduna bir sıcaklık yayıldı, midesinde birikti, teni karıncalandı. Hareket edemiyordu. Gözleri tekrar onun gözleriyle buluştuğunda, içinde keskin bir farkındalık uyandırıp, farkında bile olmadığı, yanmaya hazır bekleyen hisleri harekete geçirdiğinde düşünemiyordu.

Ama sonra bakışları başka yöne kaydı ve aralarındaki çekim, bir telin kopması gibi aniden kesildi. Nefesi kesildi, dizleri titredi. Adamın çimenlerin üzerinde duran tuniğinin yanına gidip onu başından geçirmesini izledi; sırtındaki kaslar derisinin altında kıpırdanıyordu.

Arkasına bile bakmadan uzaklaştı, onu orada nefessiz ve perişan bir halde bıraktı.

Göğsünde öfke ve panik birbirine dolanmıştı. Düşüncelerini duyabiliyor muydu? Şimdi onu duyabiliyor muydu? Kalbi daha hızlı atıyordu, uğultusu kulaklarını dolduruyordu. Nefesini kontrol altına almaya çalıştı, elleri titriyordu. Hayır, hayır... Eğer düşüncelerimi duyabiliyorsa, ben de onunkini duyardım. Mantık en iyi ihtimalle zayıftı, ama ona bir can simidi

gibi tutundu. Ta ki... bilmediği bir şey bilen, onu nasıl dışlayacağını bilen biri olana kadar.

Bok.

Elara pencereden hızla uzaklaştı, dizleri küvetin kenarına çarptı. Bacaklarında şiddetli bir acı hissetti ve lanet okuyarak, o lanet şeye tekme atma isteğini bastırdı. Nefes al. Elleri kızarmış yüzünü kapatmak için havaya kalktı, parmakları yanaklarına bastırdı. Bugün onunla çalışmak zorundaydı ve ihtiyacı olan son şey, her neyse o olay yüzünden sarsılmaktı.

"Günaydın, günaydın!"

Sonra donakaldı. Tristan.

"Sana pasta getirdim!" diye bağırdı odasından ve kadın içinden küfretti. Neyse ki banyo kapısını kilitleme aklını kullanmıştı, ama yine de içeri dalmak mı? Gerçekten mi? Gözlerini kapattı, sakın kalmaya çalıştı. Belki sessiz kalırsa sıkılır ve giderdi.

Elara olabildiğince sessizce giyindi, kirli elbisesini nemli teninin üzerine tekrar geçirdi. Giyecek başka bir şeyi yoktu, bu yüzden idare etmek zorundaydı. Parmakları hızla çalışarak saçlarını ördü, ucundan bir kumaş parçası çekip bağladı. Birkaç dakika bekledi, umarım vazgeçer ve gider diye düşündü.

Yapmadı.

Elara banyodan çıktı ve karşısındaki manzaraya kaşlarını çattı. Tristan yatağında uzanmış, bir kolunu başının arkasına yaslamış, diğer eliyle de gelişigüzel kek parçalarını ağzına atıyordu. "İşte buradasın," diye mırıldandı, doğrulmaya bile zahmet etmeden. "İçeride boğulduğunu sandım."

Gözlerini devirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Odamda oturup pasta yemekten daha iyi yapacak bir şeyin yok mu?"

Bir dilim kek daha dudaklarının arasında kayboldu, tembelce omuz silkti, kırıntılar gömleğine bulaştı. "Ben boş zamanı seven biriyim, Elara. Kek yemek benim tam zamanlı işim. Bir tane ister misin?"

Elara başını salladı. "Hayır, teşekkürler." Bu düşünce bile midesini bulandırdı. Az önce yaşananlardan sonra, en son ihtiyacı olan şey daha da mide bulantısı hissetmekti.

Gözleri hafifçe kısıldı. "Açlıktan ölüyorsun sandım."

"Avcı dün gece bana bir şey getirdi."

Bu onun dikkatini çekti. Doğruldu ve sırttı. "Öyle mi? Ne kadar da evcil bir davranış, değil mi?"

Elara gözlerini devirdi, bıkkınlığını gizlemeye bile çalışmadı. Daha ağzından bir kelime bile çıkmadan Tristan elinde keklerle yataktan fırladı ve pencerenin yanındaki küçük masaya doğru yürüdü.

“Pekala, oyalanma. Önümüzde uzun bir gün var; lanet bozmak falan filan. Ivan özellikle sabahları huysuz oluyor, bu yüzden geç kalmamak akıllıca olur.”

“Öyleyse sabahları ve akşamları huysuz mu? Eminim partilerde çok eğlencelidir.” Elara, onu şenlikli süslemeler ve coşkulu kadeh kaldırmalar arasında somurturken hayal ederken sesindeki burukluğu engelleyemedi.

Ama beklediği alaycı gülümseme yerine, Tristan düşünceli bir ifade takındı. “Sanırım sık sık yanlış anlaşıyor. İnsanlar onun sessizliğini öfke, odaklanmasını soğukluk olarak algılıyor. Ama o... kendine özgü bir şekilde sadık. Gerektiğinde ortaya çıkıyor.”

Elara, ani ciddiyet karşısında şaşırmış bir şekilde gözlerini kırptırdı. Kaşını kaldırarak geriye yaslandı. “Bu bir iltifat mıydı? Ben de senin sadece iğneleyici yorumlar ve istenmeyen tavsiyelerden ibaret olduğunu sanıyordum.”

Dudakları seğirdi. “İçimde çokluk barındırıyorum.” Bakışları kirli elbisesinde bir an oyalandıktan sonra başını yana eğdi. “Etrafta birkaç yedek kıyafetim olabilir. İster misin?”

Gözlerini kıstı. “Burada mı yaşıyorsunuz?”

Omuz silkti. “Bazen.”

Bakışlarını ondan ayırmadı, içine şüphe sızıyordu ama bunu bastırdı ve sonra düşüneceğine karar verdi. Onu baştan aşağı süzdü. Uzun ve zayıftı, tam onun boyunda değildi ama şu anki halinden her şey daha iyiydi. “Sana hiçbir şey borçlu değilim, değil mi?”

Odayı yankılayan bir kahkaha attı. “Ulrich'ten herkes yardım eli uzatmak konusunda bu kadar cimri değil. Yani, hayır Elara, bana hiçbir şey borçlu değilsin.” Arkasını dönüp odadan çıkmadan önce gülümsemesi şaşırtıcı derecede sıcaktı.

Birkaç dakika sonra geri döndü, ona özenle dikilmiş bir pantolon ve yumuşak bir keten gömlek uzattı. Göz kırptı—çünkü elbette göz kırpacaktı—ve ardından kapıya doğru yavaşça ilerleyip arkasından kapıyı kapattı.

Elara bir an kıyafetlere baktı, başını salladı. Pantolonu giyerken, “Çok sinir bozucu,” diye düşündü. Ama sonra, gömleğini düzeltirken, belki de tamamen berbat biri olmadığını, hatta düşünceli bile olduğunu kabul etmekten kendini alamadı.

İstemeyerek de olsa, ondan duyduğu nefretin biraz azaldığını fark etti.

BöLüm 40

Elara sonunda cesaretini toplayıp odasından çıktığında kütüphane bomboştu. Bir karşılaşma bekliyordu—Tristan her zamanki sırtışıyla bir yerlere uzanmış, Avcı ise her zamanki gibi düşünceli bir şekilde bir kenarda duruyordu—ama onu karşılayacak kimse yoktu.

Daha da içeri girdi, çizmelerinin sesi kat kat halıların altında kayboluyordu. Her tarafta raflar yükseliyor, sandalyeler masalara yakın yerleştirilmiş, lambalar hâlâ kısık bir şekilde yanıyordu—ama hiçbir şey yoktu. Kimsenin izine rastlanmıyordu. Kaşlarını çattı, düşünceli bir şekilde dudağını ısırıldı. Eğer bir yerde gizlice dolaşmak için uygun bir zaman varsa, o da şimdiydi. Konağın sessizliği, boşluğu—bir davet gibiydi.

Etrafına temkinli bir bakış attıktan sonra, yüksek rafların arasından geçerek kütüphanenin derinliklerine doğru ilerledi. Mürekkep ve yıpranmış parşömenlerin hafif kokusu onu sardı. Kitapların kokusunu her zaman sevmişti. Onda rahatlatıcı bir şey vardı, başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde onunla konuşan bir şey. Elara ellerini kitapların sırtlarında gezdirdi, dokulu ciltler parmak uçlarının altında yumuşacıktı. Burada neredeyse kendini evinde hissediyordu. Neredeyse. Ama ev hiçbir zaman bir yer olmamıştı; her zaman kitapların kendisi, zihninin özgürce dolaşabileceği burası gibi sessiz, akademik sığınaklar olmuştu.

Verdara'da, arşivler onun kaçış noktası olmuştu. Dış dünya paramparça olabilirdi, ama tarih, bilgi ve eski sayfaların hışırtısıyla çevrili o raflar labirentine adım attığı anda kendini güvende hissetmişti. Kitaplar ona hayatın vermediği şeyleri sunmuştu: cevaplar, açıklık ve ait olabileceği bir yer.

Belki de kitaplara olan bu sevgi, daha fazlasını öğrenme ihtiyacı, onu eskiden olduğu kıza, yani yasaklı metinlere ulaşmak için her şeyi riske atan, gizlice dolaşan kıza bağlıyordu. Bilgi söz konusu olduğunda her zaman pervasız olmuş, bedeli ne olursa olsun cevaplar aramıştı. Elara'nın kalbi hafifçe burkuldu. Doyumsuz öğrenme susuzluğu, keşif uğruna sınırları zorlama isteği hâlâ oradaydı, hâlâ onun bir parçasıydı. Belki de geride bıraktığını sandığı kız o kadar da uzakta değildi.

Elara, raflar arasında dolaşırken parmakları kitapların sırtlarına dokunarak başlıklarını okuyordu. Kayıp Kralların Şarkısı, Simyasal Zihin: Bilim ve Büyü Arasındaki Boşluğu Doldurmak, Büyü Yapmada Titreşim Teorisi: Gizemin Harmonikleri.

Avcının oldukça çeşitli bir koleksiyonu olduğu anlaşılıyordu, ancak kendini o sayfalarda kaybetmek ne kadar cazip olsa da, asıl ihtiyacı olan Sidhe ve Tırrış hakkında kitaplardı. Eğer buradayken dili öğrenebilirse, belki Reynnar'a taşlar hakkında sorular sorabilirdi; nasıl kullanıldıklarını, dünyasından nasıl alındığını. Herhangi bir bilgi parçası hayati önem taşıyabilirdi.

Yürümeye devam etti, arada sırada raflardan bir kitap alıp sayfaları hızlıca taradıktan sonra ilerledi. Kıvrımlı sıralar arasında dolaştıktan sonra sonunda kütüphanenin arka tarafına, devasa pencerelerin neredeyse tüm arka duvarı kapladığı yere ulaştı. Bir an Elara olduğu yerde durdu, nefesi kesildi çünkü alışılmadık bir şey dikkatini çekti.

Kristaller.

Pencerelerden sarkıyorlardı, gece gökyüzündeki yıldızlar gibi camın üzerine dağılmışlardı. Her kristal sabah ışığını yakalayıp parçalara ayırıyor, odanın her tarafına dans eden minik gökkuşakları yansıtıyordu. Renkler parçalanıp dönüyor, duvarları, rafları, hatta tenini bile mor, kehribar ve zümrüt yeşili tonlarıyla boyuyordu.

Yüzeylerine runeler, mühürler ve çeşitli bilinmeyen yazılar kazınmıştı ve bunlar güçlü bir eterle titreşiyordu. Bazı sembolleri çalışmalarından tanıyordu, ancak diğerleri yabancıydı; gördüğü veya adlandırabildiği her şeyden çok daha eskiydi.

Her nefes, ciğerlerini odadaki enerjiyle dolduruyor, görmezden gelemeyeceği kadar hızla büyüyen merak kıvılcımını körüklüyordu. Elara, bir grup kuvars kristalinin sarktığı en yakın pencereye doğru yaklaştı.

Parmakları onları inceleme isteğiyle seğirdi, ihtiyat artık bir şey ifade etmiyordu. Çekim gücü inkar edilemezdi. Sanki bir trans halindeymiş gibi

yaklaştı, eli en küçük mücevherin üzerinde gezindi, yüzeyi parmak uçlarının altında serinledi.

Dokunuşuyla hafif, nefes kesici bir hisle kıpırdadı. Kuvars yumuşakça vızıldadı, enerji parmaklarından koluna doğru spiral şeklinde yayıldı, yakalanmış hava kadar ağırlıksızdı, daha onu tutarken bile kayıp gidiyordu. Ama sonra, hiç beklemeden, his değışti. Tenine fısıldayan nazik esinti, ani, keskin bir rüzgara dönüştü ve damarlarından geçti.

Elara, soğuk bir hisle nefesi kesilirken ve parmakları kuvars taşından kayarken irkildi. Taş zincirinde çılgınca sallanıyordu. Kırılmayı bekleyerek donakaldı, ama kırılma hiç gerçekleşmedi. Kristal havada durdu, sonra yavaşça yerine geri döndü. Yumuşak bir çan sesi yankılanarak odanın içinde yankılandı.

Vücudunu bir ürperti kapladı ve avuç içi titreyerek yazıyı ortaya çıkardı: Chun ceolghaoth. Ensesinde bir ürperti hissetti, kollarında tüyler diken diken oldu. Yabancı kelimeler tenine işleyip derine işlerken nefesi kesildi, ancak kelimeler iz bırakmadan kaybolunca titreyerek nefes verdi.

Alnında ter birikmişti.

O, bu olaya bir nimet mi yoksa bir lanet mi bulaştı?

"Erken geldiniz."

Elara'nın kalbi boğazına kadar fırladı, suçluluk duygusuyla dolu eli içgüdüsel olarak arkasına kaydı. Avcı, elinde dumanı tüten bir fincanla kitaplığa rahatça yaslanmıştı. Nemli saçlarının uçları hafifçe kıvrılmıştı ve temiz, sade bir pantolon ve bol bir tunik giymişti; garip bir şekilde rahat bir görüntüydü. Ne beklediğini de bilmiyordu aslında. Kendi evinde zırh içinde dolaşacak değildi ki.

Ne kadar zamandır izliyordu?

Yavaşça fincanından bir yudum alırken kaşı kalktı. Sessizlik uzadı, kalbinin kulaklarında daha hızlı atmasına neden oldu. Sonra bakışları kaydı, kıyafetlerine doğru indi. Durdu, gözleri kısıldı. Elara göğsünde ağır bir çarpıntı hissetti, kendisine ait olmayan bir zonklamaydı bu ve midesi alt üst oldu. Bakışları tekrar ona döndü, sakin, okunamaz bir şekilde.

"Hazır mısınız?"

Boğazı düğümlendi ve oradaki düğümü aşabileceğinden emin değildi. Hazır mıydı? Muhtemelen değil. Ama denemek zorundaydı. Başını salladı, hareketleri sert ve belirsizdi; adamın gözleri ise biraz yumuşadı—fark yaratmaması gereken küçük bir değışim, ama yarattı.

“Henüz farkında olmayabilirsin ama sandığından daha güçlüsün, Kutsal Olan.” Sesi alçaktı ama gözlerinde şiddetli bir yoğunluk vardı. “Bahis oynamam ama oynasaydım, bundan yara almadan çıkacağına bahse girerdim. Hayatta kalmak senin doğanda var.”

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve aynı anda midesi bulandı. Ondan duyduğu en nazik şeydi ve ona yönelikti. Nasıl cevap vereceğini bilemedi. Neyse ki, sessizliğini anlamış gibiydi ve kapıyı açması için çenesini hafifçe yana eğdi.

Masaya vardıklarında Tristan, ayaklarını masaya uzatmış, sandalyede rahat bir şekilde oturmuş, Aşkın Bağlar kitabını karıştırıyordu. Yaklaşırlarken neredeyse hiç başını kaldırmadı, ama gözleri onun kıyafetleri içindeki kadına değdiği anda, kitabı gürültüyle kapattı.

"Ne kadar da şık görünüyorsun," diye mırıldandı, gözleri onu baştan aşağı süzerken parıldıyordu.

Elara, Tristan'a ifadesiz bir bakış attıktan sonra Avcı'nın yüzünde gergin bir ifade, belki de bir anlık rahatsızlık belirtisi gördü. O kadar çabuk kayboldu ki, Elara onu hiç görmediğinden bile şüphe etti.

En yakın sandalyeye doğru hızla ilerledi, gözleri pastalar ve özenle tereyağlanmış tostlarla çevrili çay takımına takıldı. Sormadan bir fincan kaptı, doldurdu ve çayı bal ve krema ile boğdu. Bugün aklındaki son şey nezaketti, hele ki "bilişsel, duygusal ve hatta fiziksel istikrarsızlaşma riski" üzerinde bir tehdit varken. Bu tür bir tehdit, nezakete olan her türlü ilgiyi ortadan kaldırmaya meyilliydi.

Ve ayrıca, çay.

Derin ve uzun bir yudum aldı, sıcaklık ve tatlılık bir merhem gibi vücudunu sardı. Neredeyse inledi, gözleri gerekenden bir saniye daha uzun süre kapalı kaldı. Başını kaldırdığında, iki adam da neredeyse eğlenerek onu izliyordu.

"Ne?"

Tristan, yüzündeki o tembel sırıtışla kıkırdadı. "Vahşi doğada Kutsal Varlıklar. Görülmesi garip bir manzara."

Anne, onu kurtar. Bunun için enerjisi yoktu.

Elara kitaba uzandı, parmakları yıpranmış kapağa dokunmadan hemen önce tereddüt etti. "İzin verir misiniz?" diye sordu Tristan'a, aslında iznine ihtiyacı olmamasına rağmen. Kaşları hafifçe kalktı, resmiyetinden dolayı açıkça şaşırılmıştı, ama başını salladı.

Hâlâ bir kitabı, özellikle de bu kadar değerli bir kitabı, sormadan alabilmeye alışmamıştı. Kurallar, gizlilik ve sürekli tetikte olma üzerine kurulu eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyordu, diye düşündü. Bilgiye erişimin her zaman şartlara bağlı olduğunu hissetmişti. Ama burada sadece... alabiliyordu. Garip bir tereddüt ve heyecan karışımını yutarak, Aşkın Bağlar'ı açtı ve aradığını bulana kadar sayfaları karıştırdı.

Bölünme.

Metne göre, uygulayıcının mühürlü gücün frekansına uyum sağlaması, Yankılanan Mühür'ün rezonansını bağlı enerjinin tam uyumuyla eşleştirmesi gerekiyordu. Tek bir yanlış adım, felaketle sonuçlanabilecek bir salınma yol açabilirdi; uzun süredir susturulmuş olan özü olan bireyde kontrolsüz, belki de şiddetli bir şekilde güç akışı meydana gelebilirdi.

Elara yavaşça nefes verdi, omuzlarındaki gerginliği attı. "Hadi şu işi bir an önce bitirelim."

Avcı başını yana eğdi. "Druidler sana ritüelleştirilmiş kontrol öğrettiler mi?" Kadın başını salladı ve avcı neredeyse gülümseyerek devam etti. "Draoth Cara'nın bağlantısını bana karşı ne kadar hızlı kullandığını düşününce öyle tahmin etmişim. Bu iyi haber. Bu sürecin büyük bir kısmı kendi zihnini kontrol altında tutmakla ilgili. Ben çalışırken bilincinin derinliklerine inmen ve orada sabit kalman gerekecek. Ne kadar sakin kalırsan, mührü kırmak o kadar kolay olur."

Karnı kasıldı ama derin bir nefes aldı. "Tamam."

Avcı elini uzattı ve Elara bir anlığına sadece ona baktı, anılar zihninde canlandı—kaç kez elini ittiğini, onu geri püskürttüğünü, direndiğini. Her fırsatta onunla savaşmıştı. Hatta bir keresinde onu bıçaklamıştı. Isırmıştı da.

Ve şimdi...

Onu aldı.

Onu odanın boş bir köşesine götürürken eli sıcaktı. Dizleri neredeyse birbirine değecek şekilde karşılıklı yere oturdular. Yaklaşmakta olan şeyin kemiklerine kadar işlediğini hissetti.

Tristan elinde şişeyle öne çıktı. Elara, şişenin içindekileri yere dökerken, külün tıpkı Avis'in taht odasında yaptığı gibi kendisinin ve Avcı'nın etrafında bir daire çizmesini izledi. Daire kapandığında, değişimi hissetti. Artık yeterince okumuştı ve bunu tanıyabiliyordu: koruma. Kül sadece bir sınır değil, aynı zamanda bir büyü dokusuydu; istikrar, denge, kontrol. Serbest bırakmak üzere oldukları uçucu enerjinin kontrolden çıkmasını engellemek için tasarlanmış bir kalkan.

Elara gözlerini kapattı ve zihninin içe dönmesine izin verdi, daha önce sayısız kez yürüdüğü tanıdık yoldan ilerledi. Sanki orada bekliyormuş gibi, doğrudan Avcı'nın mührüne götürdü. Kalp atışı orada onunla buluştu—yavaş, düzenli, nefesiyle uyum sağladığı bir ritim.

İşte kilit nokta buydu. Ritim. Titreşim. Sadece fiziksel değil, aynı zamanda yankılanan bir şeydi; mühür ile onun derinliklerinde saklı güç arasında döngüsel olarak hissedilebilen bir şeydi. Her nefes alışına, her nefes verişe odaklandı, ritmin vücuduna ve ona doğru yayılmasına izin verdi.

Elara, Tristan'ın kül çemberinin hemen dışında, yanına yerleştiğini hissetti. Onun varlığı bir şekilde topraklama hissi veriyordu, ama sonra sadece Druidlerden duyduğu o kaba, boğuk sesle ilahiler okumaya başladı. Konsantrasyonu dağıldı, anlamını bilmesede yabancı sesleri kavramaya çalıştı. O kelimelerin dudaklarından dökülme biçiminde bir gariplik vardı, tüylerini diken diken eden rahatsız edici bir şey.

Ama mesele sadece kelimeler değildi; geride bıraktıkları yankıydı, havada uğultu yaparak göğsünün derinliklerine yerleşiyordu. Avcının nabızı bilincine girdi, kendi kalp atışıyla uyuştı ve sonra bunun hiç de uyumlu olmadığını fark etti. Yanlıştı. Aksi takdirde istikrarlı bir ritmi kesen uyumsuz bir nota. Mührü şimdi daha sert bastırıyordu, artık uzak değil, ısrarcıydı, sanki içine doğru kazıyormuş gibi.

"Aferin, Kutsal," dedi Avcı, sesi alçak ve yumuşaktı. Kadın bunu duymaktan ziyade algıladı, ses uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi içinden geçti.

"Şimdi nefesinizi tutun."

Elara'nın dikkati dağıldı. "Nefesimi tut..."

Bir duman bulutu gibi içine bir eter akışı girdi, damarlarından geçerek derinlere işledi. Eter her zaman bir müdahale olmuştu; acı verici, istilacı, yabancı. Bu farklıydı. Yavaşça, neredeyse nazikçe hareket ediyordu, sanki onu sınıyormuş gibi.

Beklediği direnç hiç gelmedi. Bunun yerine, korkunun olması gereken yerde merak uyandı. Onun enerjisi kemiklerini sardı, iliğine kadar işledi, ardında eski yaraları okşayan bir el gibi bir sıcaklık bıraktı. Kasları gerildi, sıcaklık yayılırken, giderek yükselip dayanılmaz bir noktaya gelene kadar vücudunda bir titreme dalgası yayıldı. Onu hissedebiliyordu—onun—acele etmeden, kararlı bir şekilde içinden geçtiğini.

Sonra bir süre kalbinin yakınında oyalandı.

Göğsündeki mühür hafifçe parladı, ardından Elara'nın göğsünde keskin bir acı hissetti. Sonra söndü, sanki hiç var olmamış gibi kayboldu. Elara, o kalan mühürlere dönerken dikkatini ona verdi. Bunlar farklıydı. Daha inatçıydılar. Onun mührü Draoth Cara'nın müdahalesinden sonra tam olarak oluşmamıştı, ancak Avis'in ve Dario'nun mühürleri sağlam ve eksiksizdi.

Alnından terler süzülüyordu. Gerginlik neredeyse anında kendini gösterdi, kasları protesto etmeye başlarken saniyeler uzadı. Elleri karıncalandı; bacakları hareketsiz durmaktan uyuştı. Bunu görmezden geldi, kendini konsantre olmaya, kalp atışını düzenli ve onunkiyle uyumlu tutmaya zorladı. Her nefes alış. Her nefes veriş. Mükemmel bir uyum içinde.

Göğsünde ani bir sıcaklık hissetti, ardından acı. Bir mühür. Sonra diğeri. Kayboldu.

Rahatlama dizlerini gevşetti, tam da hissedebileceği kadar. Bir dalgalanma, bir enerji akışı, bir güç bekledi ama hiçbir şey gelmedi.

Avcı tamamen hareketsiz kaldı. Aralarındaki bağlantı sayesinde bunu neredeyse hissedebiliyordu; kafa karışıklığı, bağlantı üzerinden bir statik kıvılcım gibi yayılıyordu.

"Burada başka bir şey daha var," diye mırıldandı ve bir tüyün tenine değmesi gibi yumuşak bir şekilde, onun eteri onun derinliklerinde bir noktaya dokundu—ışık, çok hafif.

Elara'nın boğazından bir çığlık koptu, duvarlarda yankılandı.

Damarlarında alevler yükseliyordu; yakıcı, her şeyi tüketen bir alevdi bu, tek bir duygu dışında tüm düşüncelerini, tüm duyularını yok ediyordu.

Acı.

Isı ve ışık bariyeri çarparak çemberin içinden geçti, enerji sanki kaçış yolu arıyormuş gibi çılgınca geri sekti. Elara gözlerini sımsıkı kapattı, parmaklarını yere yaydı, kendini korumaya çalıştı. Sanki içinden bir şey koparılıyordu—dışarıdan dayatılan bir şey değil, özünden fişkırان bir şey.

Kaosun ortasında bile, onun gücünün zayıfladığını hissetti. Enerjisi tükeniyordu. Ağzından bir inilti çıktı ve titreyen elleri bacaklarına kaydı. Kontrolünü kaybediyordu; içindeki bir şey dirense de, o tutunmak için mücadele ediyordu.

Bağlantı ipi koptu.

Darbenin şiddeti vücudunu paramparça etti, adam kendini kurtarıırken şiddetli bir geri tepme onu iliklerine kadar sarstı.

Elara'nın gözleri aralandı, kirpiklerine yapışmış gözyaşları yüzünden dünya bulanık görünüyordu. Yanakları ıslaktı, farkında olmadan kopan hıçkırıklardan yanıyordu.

Tristan bariyerin ötesinde duruyordu, eteri dalgalanıyordu; su damlacıkları bariyere çarpıyor, onu kırmaya çalışıyordu. Ancak içeride, o ve Avcı, çıtırdayan ve şiddetli bir ateş çemberinin içinde kilitliydi; yakacak kadar yakın ama asla tam olarak dokunmuyordu. Sınırlandırılmış. Kontrol altında. Zar zor.

Bakışları Avcı'yı buldu. Nefesleri kesik kesik, gergin havada gürültülüydü, başı öne eğikti, koyu saç telleri yüzünü örtüyordu. Ama elleri—elleri hâlâ onun üzerindeydi, parmakları tenine bastırılmış, kor gibi içini yakıyordu. Bir ürperti tüm vücudunu sardı, kasları gerildi.

Sonra sanki yanmış gibi geriye doğru sıçradı.

Bir an için hareketsiz kaldı, omuzları kaskatı kesildi. Yavaşça doğruldu ve başını kaldırdı. Gözleri Elara'nın gözleriyle buluştuğunda, Elara'nın nefesi kesildi.

Karanlık, bakışlarının arasından duman gibi kıvrılarak, titreşerek, merkezindeki kehribarı yuttu. Panik alevlendi—sonra aynı hızla karanlık kayboldu, derinliklere çekildi ve gözlerini berrak ama bir o kadar da hayalet gibi bıraktı.

"Eteri bırak gitsin," diye hırıltılı bir sesle, sesi kısılmıştı.

Elara gözlerini kırıştırdı, kelimeler vücudundan geçen ateş ve güç sisinin arasından zar zor sıyrılıp duyulabiliyordu. Bırak gitsin mi? Kendi eterine erişimi yoktu, sadece onun eterine.

Gerçeği birden anladı. O, bu enerjiden besleniyor, etraflarındaki ateşi şekillendiriyordu; o ise onu geri tutuyor, ikisini de yutmasını engelliyordu. "Nasıl?" diye fısıldadı, damarlarında sıcaklık dalgalanırken, erimiş ateş her kalp atışıyla birlikte titreşiyordu. Ama bu sadece sıcaklık değildi. Bu güçtü. Hayal edilemez bir güç. Kendini yenilmez, sonsuz, dokunulmaz hissediyordu; ve aynı zamanda çok tehlikeli.

Elini uzattı, eli onun ensesini buldu. Parmakları saçlarının arasına girip sıkıca kavradığında bile irkilmedi. Alnı onun alınına yaslandı, nefesleri yoğun sıcaklıkta birbirine karıştı. "Hisset."

Elara'nın gözleri anlayışla kapandı. Dışarıya değil, içeriye, onları birbirine bağlayan bağa, ipliğe uzandı. Aralarında alev alev yanıyordu, sıkıca kıvrılmıştı, ikisini de tüketiyordu, onları öyle bir şekilde birbirine dolamıştı ki, sanki tek bir varlık haline gelmişler gibi hissediyordu.

Elara yavaşça nefes aldı, bağlantıya odaklandı ve ondan yavaş yavaş uzaklaştı; parça parça, bırakarak, onun eterinden olan kavrayışını geri çekerek, artık ondan beslenmeyi bırakana kadar. İki bağlı ruhun ayrılabilceğı en büyük ayrılığa ulaşana kadar.

Keskin, sıcak ve titrek bir nefes ağzından çıktı, dudaklarına hafifçe değdi. Sonra göğsünden alçak, neredeyse acı bir kahkaha yükseldi, ani sessizliğin içinde yankılanıyordu; o kadar yersizdi ki, kadını irkiltti.

"Şey," dedi sonunda, dudaklarında hiçbir sıcaklık barındırmayan çarpık bir sırıtışla, "Ne beklediğimi bilmiyorum. Ama bu değildi."

BöLüM 4I

Konağın büyük saati salondan çan sesleriyle yankılanarak boş koridorlarda yankılanıyor, Elara'nın sabrının çok ötesinde bir saati işaret ediyordu. Son konuşma kırıntıları azalırken yorgunluk onu iyice sardı. Parmakları sabırsızca uyluğuna vuruyordu.

Uzun zamanlarını aldı.

Kucağındaki kitaptan başını kaldırdığında, Tristan ve Avcı'nın kanepelerde uzanmış, derin uykuda olduklarını gördü. Tristan'ın kolu kenardan sarkıyordu, Avcı ise her zamanki gibi uyurken bile son derece sakin görünüyordu, ancak yüzündeki çizgiler gerginliğin izlerini taşıyordu.

Bütün günü, saatlerce sayfaları taramaktan gözleri kızarmış ve bulanıklaşmış bir halde, Aşkın Bağlar kitabına gömülmüş, neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışarak geçirmişlerdi. Herkesin anlattığına göre, ritüel kusursuzdu. Mühürler kırılmıştı. Her adım mükemmel bir şekilde gerçekleştirilmişti.

Ama yine de, içinde başka bir şey daha vardı.

Karanlık bir şey. Avcı ona dokunduğunda, eteri o gizli yere değdiğinde saldıran bir şey. Bu anı, omuriliğinde bir ürpertiye neden oldu, yaralı bir hayvan gibi geri çekilip saldırdığını hatırladıkça dehşet yeniden içini kapladı.

Bu yüzden aramaya devam ettiler; kenar notlarını, dipnotları, yarı unutulmuş sembolleri, anlaşılması güç ciltleri tarayarak, gözden kaçırdıkları her türlü detayı aradılar.

Saatlerce süren sonuçsuz arayıştan sonra Tristan sonunda pes etmiş, bir şişe içkiye uzanmıştı. "Zihinlerimizi rahatlatmak için," demiş ve bolca

bardak doldurmuştu. Elara bir bardak almış, kehribar rengi sıvıyı burnunun altında çalkalamış ama sadece yudumluyormuş gibi yapmıştı. Planladığı şey için berrak bir zihne ihtiyacı vardı.

Adamların, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, böyle bir çekinceleri yoktu. Tristan her zamanki pervasızlığıyla şişeye sarılmış, çok hızlı ve derin bir şekilde içmişti; hatta Avcı bile birkaç büyük yudum almıştı. Çok geçmeden konuşmaları yavaşladı, kelimeleri bulanık, odaklanmamış bir şekilde dökülüyordu, şişe neredeyse ikisi arasında boşalmıştı.

Elara bütün akşam onları göz ucuyla izlemiş, zamanını kollamıştı. Uykuya dalmalarını, o mutlu, habersiz hale geçmelerini istiyordu ve Tristan'ın şu anki hali, kanepeye yayılmış ve kış uykusundaki bir ayı gibi horlaması, zamanın nihayet geldiğinin bir göstergesiydi.

Yavaşça sandalyesinden kalktı ve okuyormuş gibi yaptığı kitabı masanın üzerine geri koydu. Oda sessizliğini koruyordu; sadece Tristan'ın hafif horlaması ve Avcı'nın neredeyse sessiz nefes alışı duyuluyordu. Kalbi gümbür gümbür atarak salondan çıktı ve koridora ulaşana kadar dikkatlice nefes almadı. Sonra loş koridordan kütüphaneye doğru ilerledi.

Gün boyu, Avcı'nın geniş koleksiyonunu didik didik incelerken, Tírrish dilinde tek bir metin bile görmemişti. Zaten doğru düzgün bakma fırsatı da bulamamıştı. Bakışları onu sürekli takip etmiş, her hareketini ölçmüştü ve aradığı şeye dikkat çekme riskini göze alamazdı.

Çünkü doğrusu, onun sadakatının gerçekten nerede olduğunu hâlâ bilmiyordu. Elbette, kardeşini kurtarmak için onun yardımına ihtiyacı vardı ve bunu yapmak için efendisine karşı gelmeye de hazırды. Ama bu, efendisinin savunduğu her şeye karşı olduğu anlamına gelmiyordu. Sidhe'ler hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışırken onu yakalarsa, dilleri, tarihleri hakkında bilgi edinmeye çalışırken onu durdurmayacağından emin olamazdı. Sonuçta, eski geleneklere bağlı kalanları avlamak, Osin'in yeni dünyasından Tírrish kültürünün her izini silmek için yıllarını harcamıştı.

Bu onun göreviydi.

Bunu hatırlamak zorundaydı. Her bakış, her bulanık yargı anı düzeltme gerektiriyordu. Draoth Cara onu etkiliyor olmalıydı; güveni çarpıtıyor, duyguları yeniden şekillendiriyordu. Bunun onu ele geçirmesine izin veremezdi. Buna gücü yetmezdi.

Belki de Tírrish yazısıyla yazılmış her kitabı çoktan yakmış, savaştan önce var olan her şeyin izini silmişti. Belki de çoktan küle dönmüş bir şeyin

peşindeydi. Ama denemek zorundaydı. Koleksiyonu muazzamdı, Verdara'da hayal bile edemeyeceği kadar geniş bir alana yayılmıştı. Geriye en ufak bir parça bile kalmışsa, bir şey bulma şansı varsa, daha derine inmeye değerdı.

Elara kapıyı hafifçe araladı, hafif bir gıcırtı neredeyse duyulmuyordu. İçerisi loş bir ışııkla aydınlanmıştı, küçük küreler havada tembelce süzölüyor, kütüphanenin yüksek raflarına bir parıltı saçıyordu. Geceleyin burası farklıydı—neredeyse başka bir dünyaya aitmiş gibi, dokunulmaması gereken, sadece göz ucuyla bakılması gereken bir yerdi. Omurgasında bir ürperti hissetti, teninde karıncalanma hissetti ve içgüdüsel olarak kollarını kendine dolayarak, üzerine çöken ürkütücü hissi atmaya çalıştı.

Odak.

En iyi yaptığı şey buydu: araştırma yapmak, gizemlerin ipliklerini çözmek ve onları anlaşılır, mantıklı bir şeye dönüştürmek. Ama nereden başlayacaktı? Zihni hızla çalışırken, şimdiye kadar öğrendiği her şeyi bir araya getirmeye çalışırken parmakları en yakın kitapların sırtlarına dokundu.

Bir yarığa hizalanmış taşlar, Sidhe'lerin Tír na nÓg'a geri dönmeleri için potansiyel bir geçit, teorik bir portal oluşturuyordu. Bunu tespit etmişti. Ancak araştırması, üzerinde titizlikle çalıştığı notlar, geçidin nasıl tamamen aktif hale getirileceğini doğrulamamıştı. Denklem eksikti; iki parça keşfedilmişti, ancak üçüncüsü, yani katalizör, hala belirsizdi.

Elara'nın adımları, odanın ortasındaki devasa yuvarlak masaya doğru ilerlerken kararlılıkla yankılanıyordu. Masada, özensizce bir araya getirilmiş, karmakarışık bir bilgi yığını vardı: parşömenler, kitaplar, dağınık sayfalar. Elara bu karmaşanın içine daldı, çılgın bir enerjiyle sayfaları karıştırdı, eski parşömen yığınlarını kenara itti, bir ipucu bulabileceği herhangi bir şey aradı. Burada mutlaka bir şey olmalıydı.

Dakikalar geçti—değerli, uzayıp giden dakikalar—ve arayışı daha fazla düzensizlikten başka bir şey ortaya çıkarmadı. Aceleyle kolu bir yığın parşömene çarptı ve parşömenler hafif bir hışırtı ve gürültüyle yere düştü.

Kapıya doğru baktığında nefesi kesildi, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Kimsenin içeri girmeyeceğinden emin olana kadar rahat nefes alamadı. Masaya geri döndü, ellerini kenarına dayadı ve başını eğdi. Gözlerinin arkasında gerilim kaynaklı bir baş ağrısı zonklamaya başladı.

Avcı tam bir pasaklıydı! Böyle biri nasıl çalışabiliyordu acaba?

Giderek artan bir umutsuzlukla rafların arasında dolaşıyor, kitapları o kadar hızlı bir şekilde raflardan çekiyordu ki, elleri ağırlıklarını bile

hissetmeden kenara atıyordu. Saatler geçmiş gibi geliyordu, oysa muhtemelen sadece dakikalardı—ama her an yakalanacağınızdan emin olduğunuzda zamanın nasıl bir bükölme özelliğı vardı.

Elara'nın gözleri bir anlığına kapandı, sonra tekrar açtı ve neredeyse yerinden sıçradı. Yüzünden sadece birkaç santim ötede bir küre duruyordu, yumuşak, titreşen ışığı odanın etrafına nazık gölgeler düşürüyor, çekingen alevler gibi titriyordu.

Durumun saçmalığını fark eden kadın gözlerini kırıştırdı. "Bana yardımcı olabilir misiniz acaba?"

Beklendiğı gibi, küre hiçbir yanıt vermedi. Kadın hayal kırıklığıyla nefes verdi ve başını salladı. "Tanrım, şimdi ışık toplarıyla konuşuyorum. Bu anlamsız. Zaten muhtemelen Sidhe'ler hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Sözler dudaklarından çıktığı anda, küre parladı. Rafların labirentinde öyle bir hız ve kararlılıkla ilerledi ki, kalbi yerinden fırladı. Ayakları yere neredeyse değmeden peşinden koştu, ta ki onu kütüphanenin geri kalanından uzakta, تنها bir köşeye çekene kadar.

Duvara kavisli bir pencere yerleştirilmişti, çerçevesi camın yayını takip eden yerleşik bir kitaplıkla kaplıydı. Altında, derin minderlerle kaplı ve solmuş kumaşlarla örtölmüş bir oturma yeri vardı; sanki bir zamanlar birinin okuma ve hayal kurma için en sevdiği yermiş gibi.

Ay ışığı içeriye süzölerek zeminde gümüşü desenler oluşturuyor ve dışarıdaki geniş bahçeleri hayaletimsi bir parıltıyla aydınlatıyordu. Küre, kitaplığın sol kıvrımının yanında havada asılı duruyor, yumuşak ışığı iki büyük cilt arasına sıkışmış yıpranmış bir kitabı vurguluyordu. Işığı nazıkçe titriyordu, sanki onu daha yakına çağırıyordu.

Elara, küreye doğru yumuşak bir sesle "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve kitabı kendine doğru çekti. Kapağı sadeydi, üzerinde herhangi bir başlık veya yazar adı yoktu. Resmi bir yayından ziyade bir dergiye benziyordu. Çevredeki kitaplara hızlıca bir göz attığında, şifa sanatlarında bir aydın olan Yalden Hargrave'in adını gururla taşıyan bir dizi metin gördü. Bakışları, gösterişsiz dergi ile yanındaki seçkin ciltler arasında gidip geldi, midesinde bir karmaşa düğümlendi.

Elara küreye şüpheyile baktı. "Bu kadar mı? Sidhe'ye ait tek parça bu mu?"

Kürenin parıltısı, sanki onaylarcasına bir anlığına daha da parladı.

Kadın temkinli bir şekilde günlüğü açtı ve nefesi kesildi. Sayfalar, kağıdın üzerinde mürekkep nehirleri gibi akan Tírrish yazısıyla doluydu ve

kenarlarına aceleyle karalanmış Latherian çevirileri vardı. Yazı dağınıktı. Sanki biri bunların hepsini çevirmek için zamana karşı yarışmış gibiydi.

Zafer dolu bir kahkahayı zorlukla bastırdı. Bu, umduğu kapsamlı rehber değildi, ama bir başlangıçtı. Hem de çok iyi bir başlangıç.

Elara soğuk pencereye yaslandı, ay ışığı günlüğün sayfalarına vururken camın soğukluğu tenini yakıyordu. Detaylar hayret vericiydi. Telaaffuz notları, lehçedeki ince farklılıklar—bu sadece bir amatörün işi değildi. Hayır, bunu yazan kişi zamanını ayırmış, en küçük ayrıntıları bile bir bilim insanının gözüyle belgelemişti.

Duraksadı, parmakları mürekkeple yazılmış çizgileri hafifçe takip etti. Avcı olmalıydı. Başka kim yazmış olabilirdi ki? Yazı aceleyle yazılmış olsa da, onun olduğunu hemen anladı. Ancak onu şaşırtan şey, notlardaki detaylardı. Bu tutku düzeyi, neredeyse aşırı saplantılı bir bağlılık, onun hakkındaki imajıyla hiç uyuşmuyordu. Bu kadar katı, görev duygusuna bu kadar bağlı biri için bu tür bir coşku beklenmedik görünüyordu. Ama yine de, onun hakkında ne kadar şey biliyordu ki?

Pek de fazla bir şey olmadığını fark etmeye başlamıştı.

Elara'nın dünyası kucağındaki günlüğe daraldı; parmakları, kırılğan ön kapaktan çay lekeli arka kapağa uzanan solmuş mürekkebi takip ediyordu. Her Tírrish kelimesi, her aceleci Latheria çevirisi onu daha da derine çekiyordu. Bir kez okumak yetmedi. Başa döndü ve tekrar daldı, her satırı yutarcasına okudu, kadim dilin ve anlamının zihnine kazınmasına izin verdi.

Bir noktada, pencerelerden yumuşak, gri bir ışık sızdı ve gece boyunca ona eşlik eden kürenin sıcak, altın rengi parıltısıyla karıştı. Şimdi pencere kenarında uzanmış, yanağı cama serinlemiş, uzuvları yorgunluktan ağırlaşmış, göz kapakları sarkmıştı.

Elara gözlerini ovuşturdu, ufuktan yükselen güneşi izledi. Gitmesi gerekiyordu. Her an Tristan ve Avcı uyanabilirdi ve en son ihtiyacı olan şey, onu bu halde bulmalarıydı. Sonra, diye kendine söz verdi. Sonra geri dönecekti. Pencere kenarından kalkarken günlüğü göğsüne bastırdı, ama günlük elinden kayıp kucağına düştü. Sayfalar hafifçe hışırdadı ve sonra yerleşti, bakışları içgüdüsel olarak açık sayfaya kaydı. Gözlerini kırıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı, ama bir şey dikkatini çekti—daha önce bir şekilde fark etmediği, kenara karalanmış bir cümle.

Rüzgarın müziğine.

Kelimeler zihnine yerleşirken nefesi kesildi, omurgasından soğuk bir ürperti geçti. Daha önce kuvars taşına dokunduktan sonra tenine kazınan aynı ifadeydi, tıpatıp aynısı. Kalbi yüksek ve düzensiz bir şekilde çarpıyordu, neredeyse düşüncelerini bastırıyordu. Daha yakına eğildi, gözleri çeviriyi bulmak için sayfayı taradı.

Rüzgar Şarkısı.

"Rüzgar şarkı mı söylüyor?"

Parmakları sayfalar arasında hızla hareket etti, bağlam katacak herhangi bir şey bulmak için çılgıncasına günlüğü karıştırdı. Ama hiçbir şey bulamadı. Tehlikeli bir fikir aklına sızarken dudağını ısırды. Büyüyü yapabilir miydim? Bu ihtimal karşısında kalbi heyecanla çarptı. Bu sabah bunu aklından bile geçirmezdi—ama şimdi, ritüelden sonra...

Belki deneyebilirdi. Bu düşünce kök saldı, büyüdü, onu cezbetmeye başladı. Küçük bir rüzgar esintisi ne zarar verebilirdi ki?

Dudaklarını ıslatan Elara derin bir nefes aldı, bakışları tekrar günlüğe kaydı. "Chun ceolghaoth." kelimeleri dilinden usulca döküldü. Zihninde, Reynnar'ın zengin, melodik sesinin, tıpkı daha önce sayısız kez yaptığı gibi, telaffuzuna rehberlik ettiğini duydu.

Elara'nın nefesi yavaşladı, derinleşti. İçine uzandı ve avcının mührünün kendisini beklediğini gördü. Sanki tekrar dikkatini çektiğini fark etmiş gibi, mühür heyecanla titriyordu. Boğazını temizleyerek, bu sefer daha derin bir nefes aldı, zihninin ve bedeninin sakinleşmesine izin verdi.

"Rüzgarın müziğine."

Son hece dudaklarından döküldüğü anda, etrafındaki hava patladı. Avucundan vahşi bir rüzgar esti ve onu tamamen hazırlıksız yakalayan bir güçle dışarı doğru savruldu. Kendini toparlayamadan, onu geriye doğru kitaplığa çarptırdı ve gürültüyle nefesini kesti. Yukarıda, rüzgar kükreyerek canlandı, toz ve dağılmış kağıtlardan oluşan kaotik bir girdap minyatür kasırgalar gibi dönüyordu. Kitaplar raflardan düşerek, birbiri ardına yere ağır ağır çarptı.

Elara'nın gözleri faltaşı gibi açıldı, kalbi hızla çarpıyordu ama yüzünde durdurulamaz bir gülümseme belirdi. Oda, yarattığı girdapla dönüyordu, hava büyüünün enerjisiyle doluydu. Damarlarında sıcaklık dalgalanıyordu, parmakları hâlâ artçı şoklarla karıncalanıyordu.

Elara, pervasızca kollarını uzattı ve sanki ruhunun bir uzantısıymış gibi, eterin karşılık olarak yükseldiğini hissetti. Kahkaha attı, sesi parlaktı ve çağırdığı rüzgarın uğultusuyla karıştı. Dönerek fırtınayı yönlendirdi, bir

orkestra şefinin kaos orkestrasını yönetmesi gibi odanın içinde dolaştırdı. Kitaplar havada uçtu, sayfalar çılgınca çırpındı, kristaller düzensizce şıkırdadı ve ışık küreleri düzensizce titredi. Vücudundaki her sinir bu heyecanla zonkladı. Oda onun iradesine boyun eğdi ve bir an için sınırsızdı, dokunulmazdı.

Ama heyecanından dolayı kontrolünü kaybetti. Rüzgar daha da şiddetlendi ve onu dizginleyemeden ağır bir kitap odanın karşısına uçarak kristallerle dolu pencereye çarptı. Kırılan camın keskin çatırtısı fırtınanın gürültüsünü yarıp geçti, ses duvarlarda yankılandı. Kalbi yerinden fırladı, neşeli atışı düzensizleşti.

Telaş içinde Elara, akıntıyı kontrol altına almaya çalıştı, rüzgarın kendisine itaat etmesini diledi—ama bu tamamen kontrolünün dışındaydı. Zorlukla yutkundu, gözleri pencerenin eskiden olduğu girintili çıkıntılı deliğe kaydı, soğuk gece havası odayı yırtarcasına içeri giriyordu.

Kahretsin. Kahretsin.

Büyüyü nasıl durduracağını bilmiyordu.

Kütüphaneyi kasıp kavuran rüzgar, rafları salladı ve Hunter'ın eşyalarını etrafa savurdu. Deri ciltli kitaplar yerlere saçılmış, sayfaları çaresizce uçuşuyordu; sandalyeler enkazın arasında devrilmiş halde duruyordu.

Utanc duyusunu onu adeta boğdu. Ne yaptım ben? Elara avucunu yere doğru uzattı, rüzgarın dinmesini diledi ama rüzgar direndi, tıpkı kafesine girmeyi reddeden vahşi bir hayvan gibi geri döndü.

Şiddetli rüzgarın etkisiyle boğazından bir çığlık koptu ve havaya savruldu. Oda şiddetli bir şekilde dönmeye başladı, tıneği bel hizasına kadar kalktı ve etrafındaki her şey—kitaplar, kağıtlar, onurunun kalıntıları—kasırgada savrulan enkaz gibi girdaba kapılıp gitti.

Ağırlıksızdı, çaresizdi; vahşi akıntı onu gittikçe daha yükseğe, vitraylı kubbeye doğru sürüklüyordu. Elleri çırpınıyor, baş döndürücü yükselişini durduracak bir şey bulmaya çalışıyordu ama boşluktan başka bir şey yoktu. Yanlış bir hareket yapsa düşecek, yere çakılıp ölecekti.

O tam bir aptaldı.

Aşağıdan yankılanan gür bir çarpma sesi, Elara'nın zaten hızla atan kalbine şok dalgaları gönderdi. Tunikini öfkeyle çekiştirdi, kumaş yüzüne sanki kişisel bir intikam almış gibi çarpıp duruyordu. Tam kontrol altına aldığını düşündüğü anda, başka bir rüzgar esintisi onu yukarı doğru savurarak gözlerini tekrar kamaştırdı. "Aman Tanrım!"

Sonunda parmakları asi kumaşı kavradı ve onu tekrar yerine çekti. Ancak zafer kısa sürdü. Çünkü orada, etraflarını saran fırtınayı dindiren bir yoğunlukla ona bakarak Avcı duruyordu.

BöLüm 42

Kıvırcık saçları karmakarışık, gömleği uykudan buruşmuştu. Ama gözleri —o gözler—Elara'ya öyle bir güçle bakıyordu ki, Elara neredeyse nefes alamıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Sesi sertti, her kelimesi havayı kesen bir kırbaç darbesi gibiydi. Elara ona şaşkınlıkla bakıyordu, tünüğünü sanki bu felaketten onu kurtarabilecekmiş gibi ölümcül bir şekilde sıkıca tutuyordu. "Büyüyü boz!" diye bağırdı ve Elara neredeyse irkildi, kalbi boğazına kadar geldi.

Cevap vermek için ağzını açtı, ancak sırtı kubbeye çarptığında ağzından boğuk, panik dolu bir ses çıktı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!" diye karşılık verdi, kendine gelmeye çalışarak. "Belki de sadece orada durup bana bağırarak yerine gerçekten yardım edebilirsin!"

Uzun bir süre gözlerini kırpmadan onun bakışlarına kilitlendi. Sonra aniden bakışlarını kaçırdı, kaba parmakları yüzünü okşayarak ağzını kapattı.

Elara inanmaz bir şekilde gözlerini kısarak ona baktı.

O herif ona gülüyordu.

Boynuna öfke kızardı, yanakları kızardı ve dilinin ucunda patlamaya hazır bir karşılık belirdi. Ama onu söyleyemeyecekken, o oradaydı—rüzgara aitmiş gibi önünde duruyordu.

Etrafındaki hava zahmetsizce değişiyordu, elinden yayılan istikrarlı, kontrollü bir esinti, onun kaotik karmaşasının tam aksine. Dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi, onu kışkırtıyor, bir şeyler yapmaya

cesaret etmesini istiyordu ve Tanrım, o kendini beğenmiş ifadeyi yüzünden silmek için bir tokat atmayı çok istiyordu.

"Kendini oldukça zor bir durumda bulmuşsun," diye mırıldandı, kelimeleri hafifçe peltekleşmişti. Önünde dururken nefesinde içki kokusu vardı, topraksı notaları mürekkeple ıslanmış parşömen kokusuyla karışıyordu. Duruşunda bir rahatlık, omuzlarında bir gevşeme vardı; bu, savunmalarının bir anlığına indiğini, duvarların bir kez olsun o kadar aşılmaz olmayabileceğini ima ediyordu.

Tavanın soğuk kucaklaması ısrarla sırtına bastırıyor, omurgasını isteksizce bir kavis haline getiriyordu. Tehlikeli derecede yakındılar, yüzü onunkinden sadece bir fısıltı uzaklıktaydı ve vahşi saçları aşağı doğru dökülerek ikisinin etrafında bir perde oluşturuyordu.

"Bu kadar yolu benimle alay etmek için mi geldiniz?"

Kaşları çatıldı, bakışları tembelce kırık bir barajdan akan su gibi rüzgar püskürten eline kaydı. Gözleri tekrar onun gözleriyle buluştuğunda, oyunbaz kibir yerini gerçek bir merak almıştı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Elara ona anlamlı bir bakış attı. "Beni aşağı indirdikten sonra sana her şeyi anlatacağım."

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Gömleğinizi çıkarmanız gerekecek."

"Asla olmaz."

Avcı geniş bir sırtıyla karşılık verdi: "Eğer dantelli kısımlarınıza bir kez daha bakmak isteseydim, Kutsal, birkaç adım aşağı inip yukarı bakmam yeterli olurdu."

Elini daha da sıktı, şakağında bir damar atmaya başladı. Onu en yakın pencereden dışarı fırlatmayı hayal etti. Bu düşünce onu gülümsetti ve adamın omuzları gerildi.

"Bu bakış biraz rahatsız edici. Komik olan ne olduğunu paylaşır mısın?"

Bir an duraksadıktan sonra, istemeyerek de olsa, onu pencereden aşağı fırlatmanın mevcut durumuna yardımcı olmayacağına karar verdi. "Sadece aşağı inmeme yardım et."

"Her zaman çok talepkarsın," diye mırıldandı, kadının kıyafetleriyle boğuşmasını izlerken. "Gömleğini bırak. Şerefim üzerine, bakmayacağım." Elini uzatırken, şiddetli rüzgarlara karşı dimdik durarak, dudaklarının kenarında hafif bir sırıtma belirdi.

Uzattığı eline şüpheyile baktı. "Senin hiç onurun yok."

Gözlerini kırıştırdı, gözlerinin ve dudaklarının sert çizgisinin etrafında gerilim arttı. Sanki onun ne düşündüğünü umursuyormuş gibi, yüzünde bir

anlık bir acı belirdi. Bakışları taş gibi sertleşirken Elara bu saçma düşünceyi aklından çıkardı.

"Elimi tut."

Elara, bırakmadan önce sadece bir an daha tereddüt etti. Kumaşın yüzüne geri fırlamasını bekledi ama fırlamadı. Bunun yerine, kumaş neredeyse itaatkâr bir şekilde beline sıkıca yerleşti. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, bakışları bacaklarına indi; orada onun eteri duman telleri gibi kıvrılarak, neredeyse hissedilmeyecek bir dokunuşla etrafını sarıyordu.

Yavaşça bakışlarını kaldırdı, kalbi atışları arasında kalmıştı. Gözleri onun gözlerine öyle bir kilitlenmişti ki, aklı karışmış, nefesi kesilmişti. Düşünemiyordu, sadece ona bakakalmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Adam bir kez daha elini uzattı ve kadın bir kez daha elini tuttu.

Birbirlerine dokundukları anda gözleri kapandı. İçindeki enerji kıpırdandı, ona doğru uzandı, derinlerde gömülü bir şeyi çekiştirdi. Önce ince bir çekişti—nazik bir çekim—sonra serbest bırakılmış bir nehir gibi coştı, damarlarını sıcaklıkla doldurdu. Bunu hissetti, neredeyse gördü: damarlarından onun damarlarına doğru uzanan, sanki bütünün başka bir parçasını tanıyormuş gibi parıldayan bir iplik.

Tek bir hızlı hareketle büyü bozuldu ve Elara'nın dünyası ayaklarının altından kayboldu.

Rüzgar hızla yanından geçti, midesi alt üst oldu ama daha çığlık atamadan, adam kollarını ona doladı ve düşüşünü yarıda kesti.

Vücudu göğsüne çarptı, çarpmanın etkisiyle nefesi kesildi. Kokusu duyularını sardı; karanfil, parşömen ve çok hafif bir viski kokusu. Yukarı baktığında kaşlarının çatıldığını gördü, sanki o da nasıl buraya geldiklerini anlayamıyordu.

"İyisin?"

"İyiyim," diye mırıldandı, göğsünün kendisine ne kadar sıkı bir şekilde yaslandığını fark etmemeye çalışarak -ama başaramadı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Hafifçe güldü. "Pek fazla seçeneğim yoktu."

Yavaşça aşağı indiler, onun kendisine doğru yükseldiği zamanki kadar yavaş değil, diye düşündü. Ama sözleri içini kemiriyordu. "Ben... seni incittim mi?"

Cevap vermeden önce onu kollarında biraz düzeltti. "Bana zarar vermek için bundan fazlası gerekecek. Ama eğer bulduğunuz bu açığı kullanmakta kararlıysanız, Draoth Cara'dan her çektiğinizde sadece benden

çekmediğinizi, kendi kaynaklarınızı da tükettiğinizi bilmelisiniz. Bu pervasızca bir davranış ve eğer nasıl kontrol edeceğinizi öğrenmezseniz sizi öldürecektir.”

Utanç duygusu sinsice içini kemirdi, göğsünün derinliklerine yerleşti. Ritüelde yaşananlardan sonra bunun güvenli olmadığını teorik olarak biliyordu. Ama cazibe, dayanılmaz olmuştu.

"Bana öğretebilir misin?" Gözleri onun gözleriyle buluştu, ondan bir şey bekliyordu ama emin değildi. "Bize zarar vermeden büyü yapmayı öğretebilir misin?"

Kaşını kaldırdı. "Daha önce de söylediğim gibi, pek fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

"Bunu bir daha yapmayacağım. Sizin talimatınız olmadan asla."

Bunun üzerine bakışlarında yumuşak, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı bir şey belirdi. "Pekala, Kutsal. Sana öğreteceğim."

Yere indiler ve Elara titreyen bacaklarını dengelemeye çalıştı, omurgasını düzeltmeye gayret etti. Adamın tutuşu kısa bir an için sıkılaştı, ama sonra, sanki kendini yakalamış gibi, hızla bıraktı ve geri çekildi.

Aralarına garip ve ağır bir sessizlik çöktü. Sanki bir şeyle boğuşuyormuş gibi görünüyordu, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. Elara ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gerilim o kadar yoğundu ki boğulacak gibiydi.

"Merak etme," dedi kuru bir gülümsemeyle. "Kahramanca yaptığın avı kimseye anlatmayacağım."

Bu, içindeki bir şeyi rahatlatmış gibiydi. Sanki o anı üzerinden atmak istercesine omuzlarını silkeleyerek kıpırdandı. "Bunu çok takdir ederim. Bunun duyulmasını istemem, korumam gereken bir itibarım var."

"Dürüst biri olabileceğinizi kimsenin bilmesini istemezdim."

Ona yapmacık bir ciddiyetle başını salladı. "Allah korusun."

Bir sessizlik daha oldu, bu seferki kadar yoğun değildi ve Elara yaptığı dağınıklığa şöyle bir göz attı. "Kütüphaneniz için özür dilerim. Temizleyeceğim."

Hiç vakit kaybetmeden parmaklarını şıklattı. Yerden sarmaşıklar fışkırdı ve her şeyi düzenli bir şekilde eski haline getirdi.

Elara'nın gözleri kocaman açıldı. "Tamam, bu..."

"Gereksiz," diye araya girdi yumuşak bir sesle, dudakları hafifçe kıpırdatarak. "Ama merak ediyorum... tam olarak nasıl büyü yapmadan bunu başardınız?"

Ağızı kurudu. "Şans mı?"

Kaşını kaldırdı, belli ki hiç etkilenmemişti. "Şans," diye tekrarladı, kelimeyi uzatarak, sanki ağızında kötü bir tat bırakmış gibi. "Yani, açıklığa kavuşturmak gerekirse, tamamen rastgele bir şans eseri oldu bu." Asmaların hâlâ ayıklamaya çalıştığı dağınıklığı işaret etti.

Elara omuz silkti. "Evet."

Ona uzun ve inanmaz bir bakış attı, sonra tekrar felakete döndü. "Belki bir dahaki sefere 'şansını' dışarıda, evimden çok uzakta deneyebilirsin. Özellikle de bir sonraki sefer kazara yangın çıkarsa."

"Kazara mı?" diye alay etti Elara. "Lütfen. Bir şeyi yakmak isteseydim, ilk bilen sen olurdun."

"Ah, hiç şüphem yok." Sırıltmaları daha da derinleşti, gözlerindeki o kibirli parıltı belirdi. Bir an için ikisi de konuşmadı, etraflarındaki sarmaşıkların hafifçe hışırdaması tek sestti. Elara kıpırdanma isteğine direndi.

"Eğer yardımınıza ihtiyacınız yoksa..."

Arkasını döndü ve kapıya doğru yöneldi.

"Anladığımı kadarıyla uyuyamadın."

Adımlarını yarıda kesti, arkasına dönerken tüm vücudu kaskatı kesildi. "Bunu, rüya aleminde tanışmadığımız için mi biliyorsun?"

Dudakları seğirdi. "Evet, öyle. Ama göz altı morlukların seni ele verdi. Uyanık olduğumuz tüm saatleri stratejik olarak kullanmalıyız. Hala yapılması gereken çok şey var." Sesi yumuşadı. "Biraz dinlen. Eğer bir şansımız olursa, o büyük beynine ihtiyacımız olacak."

Bir iltifat. Bir tane daha.

Elara'nın nabzının hızlanmasına, göğsünün sıkışmasına engel olamadı. Ama cevap vermek yerine başını salladı ve kapıya doğru döndü. Yine de, içindeki küçük, saçma bir parça, nedenini bilmesine de, onu geri çağırmasını bekliyordu. Bu düşünceyi bastırdı ve onun kim olduğunu, ne olduğunu kendine hatırlattı. Avcı. Katil.

Ona karşı yumuşama lüksü yoktu.

Yine de, omzunun üzerinden bir anlığına bakma isteği içini kemiriyordu. Bunu görmezden geldi, omurgasını dikleştirdi ve yürümeye devam etti; her adım, arkasına dönmesi için fısıldayan o sessiz dürtüye karşı bir isyandı. Sadece bir kez.

"Buna yanlış yaklaşıyoruz," diye mırıldandı Elara, kaşlarını çatarak aralarındaki denkleme bakarken. Karmaşık bir hesaplamaydı; nasıl ortaya attığını hatırlamıyordu, ama ne kadar çok incelerse, yıllar önceki düşünce sürecini o kadar çok anlıyordu.

Kadın parşömeni tıklattı. "Sorun enerjinin kendisi değil. Sorun, akımların Boşluk içinde nasıl hareket ettiği. Biz onları sabit yollar olarak ele aldık, ama öyle değiller. Değişiyorlar. Kanallar içindeki türbülansı hesaba katmazsak, onları asla doğru bir şekilde takip edemeyiz."

Avcının gözleri kısıldı. "Ama biz daha büyük akıntıları haritalandırıyoruz. Tahmin edilebilecek kadar istikrarlılar."

Elara, düşünceli bir ses tonuyla, "Kısa süreli seyahatler için evet," dedi, "ama Boşluğu daha uzun bir navigasyon rotası olarak kullanmak istiyorsak, dalgalanmaları hesaba katmalıyız. Bunu eterik akıntılar gibi düşünün; asla tamamen tahmin edilemez, her zaman hareket halindedir, ancak değişkenleri belirleyebilirsek haritasını çıkarabileceğimiz bir deseni takip eder."

Bakışları tekrar denkleme kaydını ve çenesini kaşıdı. "Yani, daha büyük akımlar içindeki daha küçük dalgalanmaları, örneğin alt akımları takip etmenin bir yoluna ihtiyacımız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Aynen öyle." Elara'nın gözleri parladı, daha önce çizdikleri bir dizi sembole işaret etmek için yaklaştı. "İşte burası—bu kısım, enerjinin büyük kısmını taşıyan ana akım, ana kanalı temsil ediyor. Ama bunun altında, senin de dediğin gibi, daha küçük akımlar—alt akımlar—var. Uzun mesafelerde yol almaya çalıştığımızda ortaya çıkan öngörülemezliğe neden olan şey bunlar."

"Yani, bu yan akımların ana akışı etkileme olasılığını hesaplamamız gerekiyor," dedi, ona değil de daha çok kendi kendine. "Sıvı bir ortamda parçacıkların yörüngesini tahmin etmeye çalışmak gibi... Bu kesinlikler değil, olasılıklar meselesi."

Elara başını salladı. "Eğer bu alt akıntıları nasıl takip edeceğimizi, nasıl hareket ettiklerini, ana akıntıyı nasıl etkilediklerini çözebilirsek, Boşluk'tan daha doğru bir rota çizebiliriz. Rotamızı ne zaman değiştirmemiz gerektiğini, kanalın ne zaman değişebileceğini ve nereye götüreceğini bilebiliriz."

"Peki, alt akıntıları gerçek zamanlı olarak nasıl ölçebiliriz? Siz ve Thane sadece daha büyük akıntıları takip etmiştiniz ve o zaman bile veriler tutarsızdı."

Elara dudaklarını büzdü, aklından olasılıklar geçiyordu. "Seyahat ederken meydana gelen dalgalanmaları ölçmenin bir yoluna ihtiyacımız olacak. Mesele tek bir noktayı sabitlemek değil, değişimlere tepki vermek."

Bir an düşündü, sonra yavaşça başını salladı. "Yani, akıntılara bağlanmanın, dalgalanmaların içinde kaybolmadan onlarla başa çıkmanın bir yoluna ihtiyacımız var." Sandalyesine yaslandı. "Bu değişimleri anında algılayıp yorumlayabilecek bir şeye, bir tür mekanizmaya veya büyüye ihtiyacımız olacak. Bizi daha büyük akıntıya bağlı tutacak ama gerektiğinde uyum sağlayacak kadar esnek bir şeye."

Elara'nın zihni çoktan harekete geçmişti. "Boşluktan kısa sıçramalar için kullandığımız dengeleyici büyülerin değiştirilmiş bir versiyonunu kullanabiliriz, ancak buna alt akımları okuyan ek bir katman da eklenebilir. Bir pusula gibi davranır, ancak Boşluğun değişimlerine göre sürekli olarak güncellenir."

"Bu işe yarayabilir," diye onayladı Avcı, başını sallayarak. "Eklenen karmaşıklığı kaldırabilmesi için büyüü biraz daha inceltmek gerekecek..." Sözü nü yarıda kesip parmağıyla bacağına dokundu, sonra tekrar ona baktı. "Hadi bunu inceleyelim."

Elara başını salladı, parmakları çoktan tüy kalemi kavramıştı. Eğer anıları yerinde olsaydı, bunların hiçbirisi gerekli olmazdı. Tüm bu araştırmalar, tüm bu sorular; bir zamanlar sahip olduğu cevaplardı.

"Hafızanı geri kazanmanın daha kolay bir yolu var..." diye fısıldadı zihninin derinliklerinden, sinsi ve cezbedici bir ses. Bu sesi bir kenara itti. Bu son çareydi. Henüz düşünmeye bile niyetli olmadığı bir şeydi.

İçini çekti. "Eğer yapabilirsek..."

"Allah aşkına, bu Boşluk teorisinin bir kelimesini daha duyarsam aklımı kaybedeceğim." Tristan'ın sesi araya girdi ve Elara neredeyse sıçradı. Onun orada olduğunu tamamen unutmuştu. Köşede kamburlaşmış, canı sıkılmış bir halde oturuyordu. Elara geldiğinden beri malikaneden ayrılmamıştı. Ve pasta yemenin tam zamanlı işi haline geldiği konusunda şaka yollu konuşsa da, Elara bunun sandığından daha doğru olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Bütün gün bununla uğraşıyorsun," diye sızlandı, gözleri yarı kapalı bir şekilde ona bakarken. "İkiniz de delirmeden önce biraz dinlenmenin zamanı geldi."

Yanılmıyordu. Bütün gün bununla uğraşmışlardı. Elara birkaç saat uyuduktan sonra, Avcı ona eterinden nasıl güvenli bir şekilde enerji çekeceğini, ikisini de öldürmeden nasıl kontrol edeceğini öğretmeye

başlamıştı. Bu da tahmin edilebileceği gibi felaketle sonuçlanmıştı. Düşünürken bile irkiliyordu. İlk seferinde neredeyse ikisini de ateşle yakmıştı. Bu sefer ise suyla olmuştu; öyle güçlü bir sel ki, çizdikleri koruma çemberini sular altında bırakmış ve ikisini de neredeyse boğmuştu.

Avcı bundan sonra bir mola istemişti ve Elara onu suçlayamazdı. İkisi de sırlıslık olmuş, bitkin düşmüşlerdi ve Tristan, sanki arkadaşını öldürmeye çalışıyormuş gibi onu izliyordu. Kurulanmak için odasına döndüğünde, yatağın üzerinde onu bekleyen yeni bir takım kıyafet buldu. Sade, kullanışlı ve hafifçe karanfil kokan kıyafetlerdi bunlar. Bir an onlara baktı, Avcının bunları tam olarak ne zaman içeri sokmayı başardığını merak etti.

Odaya tekrar girdiğinde, Tristan'ın gözleri birden yukarı fırladı ve yüzündeki ifade neredeyse komikti; inanmazlık ve eğlence arasında bir yerde, biraz da sinirlilik karışımıydı. Ancak Avcı, ona doğru bir bakış bile atmadı. Sanki bilerek kendi kıyafetleriyle ona bakmaktan kaçınıyordu ki, kıyafetleri ona ödünç vermiş olması düşünüldüğünde bu... tuhaftı.

O garip durumu aşmaya çalışarak, masanın üzerine yayılmış araştırmalara odaklanmaya çalıştı. Ancak birkaç dakika sayfaları karıştırıp notlar aldıktan sonra, gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Sonunda yukarı baktığında, bakışlarında bir sıcaklık, başa çıkmayı bilmediği bir yoğunluk vardı. Bu yoğunluk, içini kemiriyor, kalbinin yerinden çıkmasına neden oluyordu.

Elara içini çekerek sandalyesine yaslandı ve kendini tekrar ana odakladı. "Ara vermeye vaktimiz yok," diye mırıldandı, ancak sırtındaki ağrı ona aksini söylüyordu.

Tristan ellerini havaya kaldırdı. "Doğru. Çünkü bir başka felakete doğru balıklama dalmak açıkçası sağlam bir plan."

Elara onu görmezden geldi ve sorusunu Avcı'ya yöneltti. "Burada daha kaç günüm var?"

İçini çekti, elini sertçe yüzüne sürdü. "Beş, belki en fazla yedi."

Başını salladı ama zihni çoktan çalışmaya başlamıştı. "Osin, Bravell'de ne yaptığınızı sanıyor acaba?"

Avcının ağzı seğirdi, gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi. "Bir Cailleach'ı kovalıyorum."

Elara'nın kalbi tekledi. "Ne?"

Bu isim içini bir ürperti kapladı. Cailleach'ın hikâyeleriyle büyümüşü; kışı çağırabilen, Tyrnolwen'in çalkantılı suları üzerinde saç örgüsünü

savurarak dünyayı karla kaplayabilen kadim bir güçtü bu. Cailleach sadece bir ruh değildi; daha eski bir şeydi, altındaki toprağı şekillendirebilen dev bir kadındı. Tepeleri şekillendirir, vadileri oyar ve anlaşılması güç bir güçle göller yaratırdı. Vahşi ve evcilleştirilemez olan nehir ruhlarının aksine, Cailleach yaşlı bir kadın kılığındaydı; gücü çoğu zaman küçümsenirdi, ama bu sadece zamanın şekillendirebileceğı türden kadim bir güçtü. Dünyayı yeryüzü kadar eski bir bilgelikle şekillendiren ilahi bir anaerkil olan yaşlının göz ardı edilen gücünü somutlaştırıyordu.

"Ve beni yem olarak kullanmakla tehdit ettin mi?"

Avcı omuz silkti. "Cailleach'lar, köpekbalıklarının kana çekildiğı gibi, bir meydan okumanın kokusuna çekilirler. Ve sen"—döndü, gözleri onun gözleriyle buluştu— "sen yürüyen bir provokasyonsun."

Kadının gözleri sinirle kısıldı, ama karşılık veremedi. Tristan her zamanki gibi kuru bir tonla sözünü kesti: "Ivan'dan gelince, bu neredeyse bir aşk mektubu sayılır."

Elara gözlerini devirdi, notlarına geri döndü; avcı onu yem olarak kullanmamış olsa bile sinirliydi. Buradan tamamen travma geçirmiş bir şekilde mi geri dönecekti? Bunu nasıl başaracaktı?

Düşünceleri, notlarında daha önce fark etmediğı bir şeye takıldığında durakladı. Parşömenin altında yarı gizlenmiş, parlak ışıkla çizilmiş iki figürün taslağı; formları ince, parlayan bir iplikle birbirine bağlanmıştı. Gözleri yanındaki karalama yazıyı taradı ve teoriyi bir araya getirdi.

İnsanlar arasındaki bağlar fiziksel mekanın ötesinde, hatta zamanın ötesinde bile var olabilir.

Elara merakla okumaya devam etti. Notlara göre Boşluk, ruhların seyahat edebileceğı, iletişim kurabileceğı ve hatırlayabileceğı bir kanaldı. Hafıza bedene bağılı değildi; onu aşabiliyordu. Birisi Boşluğa geçtiğinde, başkalarını da yanında götürebilir, onları boyutlar arası çekebilir veya kanallar aracılığıyla anılar göndererek zaman ve mekan arasındaki boşluğu kapatabilirdi.

"Bunu gördün mü?" Teoriyi Avcıya ilettili ve Avcı okuduktan sonra başını salladı. "Sanırım ikiniz de geçmişten anıları geri getirmeye çalışıyordunuz."

"Önce?"

"Buraya gelmeden önceki hayatınız."

"Buraya gelmeden önce bir hayatım yoktu. Aine beni on bir yaşındayken yarattı. Bunu hatırlıyorum; sahip olduğum en net anılardan

biri.”

Öne eğildi ve parşömeni arka yüzüne çevirdi. "Başkentteyken böyle düşünmüyordun herhalde."

Parmaklarını kelimelerin üzerinde gezdirirken elleri titriyordu, harfler dokunuşunun altında hafifçe bulanıklaşıyordu. Kenarlara, tanımadığı Tírrish dilinde yazılmış kelimeler ve bir isim karalanmıştı. Raijin. En az on iki kez, tekrar tekrar yazılmıştı.

"Sanırım ona ulaşmaya çalışıyordunuz."

Elara'nın içini bir ürperti kapladı, damarlarında buz gibi bir soğukluk hissetti. Korku. Üzüntü. İsmi duyup başını kaldırdığında, avcının yüzünde daha fazlasını, herhangi bir şeyi ararken, ezici bir çaresizlik duygusu onu sardı.

"Bunlar sadece bir araya getirebildiklerim," diye ekledi. Bakışlarındaki önceki neşeli hava kaybolmuştu.

Elara geriye yaslandı, gerçek onu bir gelgit dalgası gibi vurdu. "Aman Tanrım."

Tristan öne eğildi, ama Avcı donakaldı, gözleri ona kilitlenmiş, bekliyordu.

"Bu teori, eğer doğruysa, şunu açıklayabilir..." Tereddüt etti, nefesini içine çekti, aklından geçenleri paylaşmalı mı diye düşündü. Ama şimdi bunu saklamanın ne anlamı vardı ki? "Ölümle her karşılaştığımda bir anıyı geri kazandım. Bunun ölümün kendisi olduğunu, bana geçmişimden parçalar verdiğini düşündüm, ama belki de öyle değil. Belki de Thane, bana onları gönderiyor."

Avcı bembeyaz kesildi, ifadesi donuklaştı, sanki kadının sözleri nefesini kesmişti. "Yani içeride hâlâ hayatta."

Daha önce ona itiraf etmediği bir şeydi bu: Kardeşinin bunca yıldır Boşluk'ta hayatta kalıp kalamayacağına dair şüpheleri. Ama şimdi, başından beri gözünün önünde duran gerçekle kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Ve o bana ulaşmaya çalışıyor."

BöLüM 43

Günler, araştırma telaşı içinde birbirine karıştı; sayfaların çevrilmesinin hafif hışırtısı ve ara sıra duyulan tüy kalem sesleri havayı dolduruyordu.

Elara'nın düşünceleri artık önlerindeki sonsuz olasılıklardan başka hiçbir şeye takılıp kalmıyordu; kadim metinleri incelerken yavaş yavaş ortaya çıkan Boşluğun incelikleri aklından çıkmıyordu. Avcı Kütüphanesi onun sığınağı olmuştu, zamanın önemsiz görüldüğü, yalnızca kaydettikleri ilerlemeyle ölçüldüğü bir yerd.

Her şey, alt akımların davranışındaki varyansı yeniden hesaplamakla başladı. Başlangıçta gürültü olarak göz ardı edilen eterdeki ince değişikliklerin kritik öneme sahip olduğu ortaya çıktı. Saatlerce sayılarla uğraştılar, her dalgalanmanın ana akımla olan bağlantılarını nasıl etkilediğini incelediler. Ve yavaş yavaş bir örüntü ortaya çıktı.

Yan akımlar rastgele değildi.

Onların bir ritmi, bir mantığı vardı.

İşte kilit nokta buydu. Teorik bir keşif olarak başlamıştı; Boşluğun alt akımlarının hava olaylarına çok benzediği fikrine dayanıyordu. Enerjideki dalgalanmalar, görünüşte rastgele güç patlamaları ve istikrarsızlıklar, Boşluğun içindeki eter akışını yöneten merkezi kuvvetler olan çekirdek hareketlerine kadar izlenebiliyordu. Rüzgar akımlarını, basınç değişimlerini ve sıcaklık değişimlerini anlarsak tahmin edilebilen hava olayları gibi, Boşluğun alt akımları da kendi kurallarına göre hareket ediyordu.

Teorilerinin özü şuydu: Eğer bu temel hareketleri izole edebilirlerse, altta yatan kalıpları belirleyebilirlerse, belki de bunlara dayanak oluşturacak bir şey yaratabilirlerdi.

Bir yöntem, ya da daha doğrusu bir büyü.

Büyünün neredeyse bir çevirmen gibi davranması gerekecekti; alt akımların ince dalgalanmalarını alıp, kullanılabilir bir şeye, tepki verilebilecek bir şeye dönüştürmesi gerekiyordu.

Eterin akışındaki değişimleri basitçe tespit etmek yeterli değildi; bu değişimleri anında yorumlayıp buna göre uyum sağlayabilecek bir şeye ihtiyaçları vardı. Daha büyük akıma bağlı, ancak değişikliklere yanıt verebilecek kadar esnek bir büyü. Dinamik, duyarlı bir şey. Mekanizma zihninde şekillenmeye başlamıştı. Tek bir kişiye bağlı olmayan, aralarında paylaşılan bir büyü; gücü, etere olan bağlantılarından geliyordu. İhtiyaç duyacakları gücü, bağın kırılganlığıyla dengelemek hassas bir işti.

Çok fazla basınç, büyü'nün kırılmasına ve tüm sürecin istikrarsızlaşmasına neden olabilir. Çok az basınç ise, önemli bir etki yaratacak kadar uzun süre dayanmamasını sağlar. Büyü, akışı bozmadan Boşluktan bilgi emen ve ihtiyaç duydukları bilgiyi gerçek zamanlı olarak geri ileten bir kanal gibi işlev görmelidir.

Ancak bu keşifle birlikte bir dizi yeni sorun da ortaya çıktı. Elara, kontrolünü tam olarak geliştiremeden bir yük olacağının farkındaydı. Avcı ile birlikte Boşluğa girmek istiyorsa, öğrenmesi ve hassas bir şekilde büyü yapabilmesi gerekiyordu. Bu da onlara tek bir seçenek bırakıyordu: pratik yapmak.

Her sabah aynı şekilde başlıyordu. Kapısına gelen hafif bir tıkırtıyla uyanıyordu, sorgulamayacak kadar tanıdık bir sestir bu. Onu dışarıda, sabahın erken saatlerindeki sis ayaklarının altında kıvrılırken ve çiğ damlaları çimenlere yapışmış halde, göle doğru ilerlerken bacaklarını serinletirken karşılıyordu. Orası her zaman çok sessizdi, sis suyun üzerinde alçakta asılı duruyor, sessizlik neredeyse kutsaldı.

Avcı, onu şaşırtan bir sabırla yönlendirdi. Ona ipliklerden nasıl çekileceğini, elementleri nasıl kusursuz bir düğüm haline getireceğini gösterdi. Etere zorlamadan nasıl dokunacağını, Draoth Cara'nın iplikleri arasında onu bir dans gibi nasıl yönlendireceğini öğretti.

Ve yavaş yavaş, sayısız saat süren meditasyon ve konsantrasyonun ardından, bunu hissetmeye başladı. Eterin nabızı, zayıf ama giderek güçleniyordu. Zihninde onu görebiliyordu, aralarında örülen, narin ve güçlü, göğsüne bağlı iplikler.

Ama elde ettikleri küçük başarılarla rağmen, o sıcaklık geldiği gibi hızla kayboluyordu. Avcı ile uzun süredir birlikte değildi, ama sanki bir ömür

geçmiş gibiydi; Reynnar olmadan geçen her saat imkansız derecede uzun geliyordu. Sürekli endişe düğümü her geçen an daha da sıkılaşıyor, içini kemiriyor, dengede olması gerektiğinde onu dengesizleştiriyordu. Ondan uzak olmak boğucuydu, bunun tek yol olduğunu bilse bile. Onun için buradaydı, ona yardım etmek için—ama Tanrım, bu çok acı veriyordu.

Başlangıçta Tristan, ortamı neşelendirmek, içgörüler sunmak ve her zamanki alaycı mizahıyla uzun saatleri biraz daha az dayanılmaz hale getirmek için oradaydı. Ancak ayrılışı, açıklanmadığı kadar hızlı olmuştu. Görünüşe göre, pasta yemekten daha fazlasını içeren sorumlulukları vardı, ancak herhangi bir ayrıntı vermeye zahmet etmemişti. Elara onu sıkıştırmadı. Avcıya bu konuda soru da sormadı; bu, özel hayatına burnunu sokmak gibi geliyordu ve doğrusu, cevabı isteyip istemediğinden emin değildi.

Ama o gidince, aralarındaki gerginlik arttı. Elara, onun varlığının üçü arasındaki hassas dengeyi ne kadar koruduğunu, o gidene kadar fark etmemişti.

Ancak Tristan'ın yokluğuyla birlikte Elara ve Avcı arasında bir şeyler değişmeye başladı. Dramatik bir şey değildi; fark edilmeden yavaş yavaş gelişen ince bir değişimdi. Birlikte geçirdikleri, araştırmalarla dolu saatler, yalnızca parşömenlerin hışırtısı ve çay fincanlarının hafifçe şıkırtısıyla doluydu. Ama bu sessizliğin bir yerinde, dile getirilmemiş bir anlayış oluşmaya başladı. Bu tam olarak arkadaşlık değildi, ama karşılıklı bir saygıydı; uzun zamandır taşıdıkları güvensizliği aşan bir bağdı.

Küçük şeylerdeydi her şey—ona sormadan bir kitap uzatması ya da umut vadeden bir şeye rastladıklarında birbirlerine biraz daha yaklaşmaları. Bir başka ipucu daha sonuçsuz kaldığında yaşanan sessiz, ortak hayal kırıklığı.

Bazen, dünyaya sunduğu maskenin ardında daha derin bir şeyin, gerçek bir şeyin parıltısını görebiliyordu. Açık kitaplarla dolu bir masanın karşısında göz göze geldiklerinde, sadece Avcı'yı değil, unvanın ardındaki adamı da görüyordu. İvan. Kendini bilgi arayışında kaybedebilen, keşfe duyduğu saygı onunla örtüşen bir adamdı. Ve sessiz anlarda, aralarında nazik bir bağ oluşuyordu; birbirlerinin içindeki ruh ikizlerinin farkına varıyorlardı.

Elara kendini onu daha yakından izlerken buldu. Derin düşüncelere dalmışken parmaklarını dalgın bir şekilde kitabın kenarına vurma şekli, bir mesajda hoşuna giden bir şey olduğunda yüzünde beliren nadir, neredeyse

fark edilemeyen gülümseme... Hatta ayını nasıl içtiğini bile fark etti; sert, bir damla bal olmadan, ama her zaman çok fazla tarçınlı.

Ve o da onu izliyordu. Bunu hissedebiliyordu; özellikle karmaşık bir teoriyi çözdükten sonra heyecanla parladığı anlarda, gözlerinin merakla üzerinde kaldığını. Düşüncelere daldığında tırnaklarını nasıl yediğini, ışığın tam doğru açıyla vurduğu pencere kenarındaki sandalyeye nasıl her zaman yöneldiğini fark etmişti.

Başlangıçta temkinli bir mesafeyle geçen akşamları, artık rahat bir ritme kavuşmuştu. Saatlerce araştırma yaptıktan sonra, şöminenin yanındaki yumuşak koltuklara çöker, ellerinde içeceklerini tutarken sıcaklık kemiklerine işlerdi. Bir görevi paylaşmak başka, sessizliği paylaşmak ise bambaşka bir şeydi. Şaşırtıcı bir şekilde, ikisini de başarabildiklerini fark ettiler.

Bir gece, önlerinde hafifçe çıtırdayan ateşin sıcaklığı alkolün buğusuyla karışırken, adam ona sorular sormaya başladı.

"Bana Verdara'yı anlatın," diye sordu. "Bana okyanusu anlatın."

Omurgası içgüdüsel olarak dikleşti, engelleyemeden eski bir savunma mekanizması devreye girdi. Soru ilk başta onu rahatsız etti—ok kişiseldi, sakladığı anılara çok yakındı. Ama sonra, karanlıkta titreyen ateş ışığı ve aralarında yavaşça sızan tuhaf aşinalık hissiyle, içindeki bir şey yumuşadı. Ya da belki de alkoldü. Her iki durumda da, dili çözüldü.

Kendini konuşurken buldu, kelimeler beklediğinden daha kolay dökölüyordu. Ona Kutsal Alan'daki sorumluluklarından bahsetti; Karaağaç Dokuyucularla demircilik yapmaktan, Astromancerlarla yıldız gözleminden ve arşivlerde kâtiplerin ardından temizlik yaparak geçirdiği sayısız saatten bahsetti. Yeşim Denizi'ni, geceleri nasıl parladığını, yıldızların altında elmas tarlası gibi ışıldadığını anlattı. Ama sonra, neredeyse isteksizce, denizde hiç yüzmediğini itiraf etti. Kıyısına çok yakın büyümüş olmasına rağmen, deniz her zaman dokunulmaz bir şey olmuştu. Yasak.

Ona baktığında, ifadesi değışmişti; şaşkınlık vardı, evet, ama başka bir şey de. Gözlerinde inanmazlık, belki de öfke belirdi; sanki onun böylesine temel bir şeyi hiç deneyimlemediği düşüncesi onu derinden etkilemişti.

O da sırayla ona başkent, gelenekleri ve kültürü hakkında sorular sordu. Onun geldiği dünya, araştırmalarının sınırlarının ötesindeki yaşam ve efendisine karşı görevi hakkında merak duymaya başladı. Hiçbir zaman çok derin konulara girmediler, sanki karşılıklı, sözsüz bir anlaşma yapmış gibi, daha ağır konuları dikkatlice atlattılar.

Geceleri belirli bir düzene uymuyordu. Bazen aynı anda odalarına çekiliyorlardı. Diğer gecelerde ise oyalanıyor, bir kitaba dalmış ya da sadece orada oturmuş, düşünceleri binlerce kilometre ötede oluyordu. Elara, odasına çoktan gittiği gecelerde, sonunda koridordan aşağı inerken çıkardığı yumuşak ayak seslerini beklerken buluyordu kendini. Bunu açıklayamıyordu; vücudunun o sesle nasıl gevşediğini, gözlerinin hemen ardından nasıl kapandığını.

Ortak arayışlarının ortasında, gerçeklik sık sık araya girerdi. Avcı, kendi görevi onu uzaklaştırmak için ayrılırdı, ancak ikisi de bu konuda konuşmazdı. Elara her zaman bu değişimi hissedebilirdi. Sonra dönüşüm geldi—zırh, maske. Bilgin asker oldu ve işte böylece Ivan ortadan kayboldu.

Geri döndüğünde, her zaman cehennemden geçmiş ve pençeleriyle yolunu açarak geri dönmüş gibi görünürdü. Yorgunluk yüzüne kazınmış, gözlerinin altındaki gölgeler her geçen gün daha da derinleşiyordu. Elara, onun kapıdan her girdiğinde hissettiği o anlık rahatlama duygusuna hazırlıksız yakalanıyordu, ama bunu bastırıp dikkatini başka yere vermeye zorluyordu.

Yine de aralarında oluşan bağı inkar edemezdi; henüz adını koymaya hazır olmadığı bir bağdı bu. Henüz değil. Kütüphanenin duvarları içinde, dünyanın geri kalanından ayrı bir şey yaratmışlardı: dışarıdaki kaosun dokunamayacağı bir sığınak, ihtiyaç duyduklarını bilmedikleri bir barınak.

Ortak çalışmaları, gizli bakışları, aralarında yerleşmeye başlayan rahatlık; sanki sağlam, tutunabilecekleri bir şey gibiydi. Ama tüm bunların altında, dile getirilmeyen bir gerçek, üzerlerinde kara bir bulut gibi asılı duruyordu.

Bu sığınak asla kalıcı olmak üzere tasarlanmamıştı.

Aralarındaki bağ, ödünç alınmış bir zamana dayanıyordu ve çok geçmeden dış dünya onu geri almak için gelecekti.

BöLüm 44

İplik yavaşça gevşemeye başladı, narin ve parıldayan bir hal aldı, aralarında bir enerji akımı titreşiyordu. Elara nefesini Avcı'ninkine uydurdu, nefes alışları göğsünün ritmiyle senkronize oldu. İpliğe odaklandı, çekimini hissetti ama çekmeyi reddetti, bunun yerine onu nazikçe yönlendirdi, en yumuşak dokunuşla karışık kenarları çözdü.

Bulduğu her yıpranmış ipliği dikkatlice yeniden ördü, yeni iplikler ekleyerek, kopuk yerlerin yerine yeni bağlantılar kurdu.

Sırtına vuran soğuk rüzgara rağmen burnundan kan sızıyor, alnında ter birikiyordu. Tüm dikkati, tüm enerjisi, çözülme ve yeniden bir araya gelmenin hassas dengesine yönelmişti. Akışı kontrol etme, çok fazla çekmeden çekme çabası onu nefessiz bırakmış, tenini gerginlikten nemlendirmişti.

Günlerce pratik yaptıktan sonra, sonunda bir şey yerine oturdu. Artık hissedebiliyordu, bağlantının içine örülmüş ince farklılıkları—kendilerine özgü ritimlerle atan unsurları. Zaman almıştı ve Avcı'nın dördüyle olan bağlantısı, tahmin etmediği karmaşıklık katmanları eklemişti. Ama bugün, nihayet, onları ayırabiliyor, bireysel imzalarını hissedebiliyordu.

Toprak en güçlüsüydü—sabit, hareketsiz, derin, yavaş bir titreşim. Ateş sonra geliyordu, ipliğin kenarlarında kıvılcımlar saçtığını neredeyse hissedebildiği vahşi, çıtırtılı bir ısı. Su daha pürüzsüzdü, diğerlerinin arasından süzülen serin bir akıntı gibi akıyor, bir nehrin taşı yarması gibi iç içe geçiyordu. Ve hava yüzeyde dans ediyordu—ele geçmez ve özgür, her zaman değişen, asla durağan olmayan.

Şaşırtıcı bir şekilde, en ufak bir kontrol becerisi kazandıktan sonra, Avcı ona gün boyunca istediği zaman pratik yapmasına izin verdi. Ancak, onu uyarmadan ilk denediğinde, Avcı neredeyse yerinden sıçradı ve göğsünün içine girmeye karar vermeden önce biraz önceden haber verilmesi gerektiğini mırıldandı.

Hâlâ onun kapalı alanda büyü yapmasına güvenmiyordu—son iki... üç olaydan sonra. Bu sabah, rüzgarla çalışmasını yine istedi ve rüzgara doğal bir yatkınlığı olduğunu ısrarla söyledi. Elara onu düzeltmeye cesaret edemedi. Büyüyü çaldığını, kesinlikle almaması gereken bir yerden aldığını itiraf etmeye hiç niyeti yoktu. Ve kesinlikle, onu bulmak için onun eşyalarını nasıl karıştırdığını da söylemeyecekti.

Hayır, o küçük ayrıntı kesinlikle gizli kalacaktı.

"Etrafımızdaki dökülmüş yaprakları kenara çekin," diye talimat verdi.

"Bana bir büyü vermedin."

"Büyüye ihtiyacınız yok. Eter, sadece sözlerinize değil, iradenize de boyun eğer. Büyüler hassasiyet içindir. Ama şu anda rüzgara odaklanın, yaprakları hissedin. Onları hareket ettirin."

Basit olmalıydı. Ama basitliğin, kaba kuvvetten çok daha zor olduğunu öğreniyordu. Hava ipliğini çözmek, kontrolden çıkmasına izin vermeden tam yeterli enerjiyi çekmek için gereken hassasiyet, neredeyse delilik derecesinde bir odaklanma gerektiriyordu. Yapraklar zar zor kıpırdadı, acınası bir seğirme, yine de gerilim derine, kemiklerine kadar işledi. Derisinin altındaki Draoth Cara mırıldanıyor, daha fazlasını fısıldıyordu. Her zaman daha fazlasını.

Ama bu sabah su onu sürekli çekiştiriyordu, rüzgarı çekmeye çalıştığı her seferinde ipliklerin arasından kayıp gidiyordu. Sanki kendi aklı varmış gibi hareket ediyor, ipliklerin arasından örülüyor ve ısrarla duyularına dokunuyor, neredeyse dikkatini çekmeye çalışıyormuş gibiydi. Onu geri itmeye, ana ipliğe yeniden örmeye çalıştı, ama o inatçı ve asi bir şekilde geri döndü.

"Odaklan," diye homurdandı Avcı. Sabahlar onunla her zaman bir zorluktu—Tristan onu bu konuda uyarmıştı—ama Elara, derslerden önce çayını içerse en azından biraz daha katlanılabilir olduğunu anlamıştı. Ancak bugün kahvaltıyı atlamıştı ve gözlerinin altındaki morluklar da uyumadığını gösteriyordu. Üzerinden huzursuz bir enerji yayılıyordu. Hala gergindi, önceki gecenin etkisinden hala kurtulamamıştı—o şeyi—her neyse—ondan koparma girişimi yine başarısız olmuştu.

Parazit.

Ona öyle diyordu, ama aslında ne olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, Avcı ne zaman çok yaklaşırsa, sanki kendi aklı varmış gibi karşılık veriyor olmasıydı. Ve her seferinde gözlerini açtığında, o karanlık, kıvrımlı sarmaşıklar gözlerinin üzerinde biraz daha ilerlemiş oluyordu.

Neredeyse hiç konuşmamıştı; o sinir bozucu tavrıyla, arkasına bile bakmadan ortadan kaybolmuştu. Kadın neredeyse nereye gittiğini soracaktı ama o sabahki kötü ruh hali onu durdurmuştu.

Yine de unutmamıştı. Her gece, aksatmadan, başucundaki komodinin üzerinde bir doz Stonebrew ve bir uyku ilacı bekliyordu.

Artık onlara ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Saria'nın söz verdiği gibi kasları büyük ölçüde iyileşmişti; birkaç günlük dinlenme mucizeler yaratmıştı. Ona da bunu söylemişti; iyi olduğunu, içeceklerin gerekli olmadığını söyleyerek onu rahatlatmıştı. Ama her gece, yine de oradaydılar. Sanki onun üzerinde durmasını istemiyormuş gibi, sanki onun umursadığını düşünmesini istemiyormuş gibi, asla fark etmediği küçük, sözsüz jestlerdi bunlar.

Taş birayı sakladı ve Çukur'a dönüşü için muhafaza etti. Orada onu neyin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama hazır olmaya kararlıydı.

Uykuyu getiren o esinti, itiraf etmeliydi ki, çok hoştu. Onu rüyasız, sessiz ve boş bir uykuya sürüklüyordu, artık düşünceler girdap gibi dönmüyordu. Saatlerce Tírrish çalıştıktan ve gizlice günlüğünü inceledikten sonra, ihtiyacı olduğunu bilmediği bir rahatlamaydı bu.

Her gece, saat gibi, ortadan kaybolur, ne yapıyorsa onu yapmaya giderdi; o da gizlice kütüphaneye geri döner, gözleri yorgunluktan yanana kadar çevirileri üzerinde çalışırdı. Onu, başarmayı amaçladığı her şeyin ağırlığı altında çökmekten alıkoyan tek şey, o serin hava akımıydı.

Ama Elara kendine karşı dürüst olsaydı, uyku ilacı sadece kendisi için değil, onun için de olduğunu tahmin ediyordu. Onu rüya aleminde görmek istemiyordu; garip, kasıtsız karşılaşmalar istemiyordu. Rüyasız uyku, ortak rüyalar görmemek, istemeden bir araya geldikleri tuhaf anlar yaşamamak anlamına geliyordu.

Aradaki mesafeyi koruyordu.

Temiz.

Ve açıkçası, bunun nedenini anlıyordu. Tanrıların uyanık oldukları saatlerin zaten yeterince karmaşık olduğunu bilmeleri her şeyi daha az karmaşık hale getiriyordu.

Doğrusu, onun hiç uyuyup uyumadığından bile emin değildi. Geceleri nereye kaybolursa kaybolsun, şafak sökene kadar orada vakit geçiriyordu; her sabah, ilk ışıklar sökerken koridorlarda ayak seslerini duyuyordu. Her zaman öfkeli görünüyordu, ama nedenini tam olarak anlayamıyordu.

Elara'nın tahammül edemediği bir şey varsa, o da kötü ruh hallerini bulaşıcı bir hastalık gibi etrafa yayan insanlardı.

Kızgın mısın? Tamam. Ama bunu kendine sakla. O, kimsenin duygusal kum torbası değildi. Dünyanın uyması gerektiğine inandığı bir ahlak standardı vardı ve bugün Avcı bu standardı feci şekilde ihlal ediyordu: huysuz, sessiz, içe kapanık.

Tam bir keyif kaçırıcı.

Bu da ona bir fikir verdi aslında.

Elara düşünmeden su ipini çekti. Bir an sonra Avcı sıırıslıklam oldu. Nefesi kesildi, öksürdü ve Elara gözlerini açtığında neredeyse ikiye katlandı. Sırıslıklam olmuş bir kedi gibi, gözleri fal taşı gibi açılmış ve tamamen şaşkın görünüyordu.

Kendini tutamadan kahkahası patladı. Bir kez yankılandı ve sonra gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Anında pişmanlık tüm şiddetiyle onu vurdu.

Elara ayağa fırladı ve hızla koşmaya başladı.

Çünkü açıkçası, koşmak onu kurtaracaktı.

Yer neredeyse anında altından kaydı, ayaklarının altında toprak dalgaları yükseldi. Rüzgar şiddetlenmeden önce bir dalganın üzerinden zar zor atlayabildi, rüzgar onu geriye doğru itti. Onun yaklaştığını, ağır ve kararlı adımlarını duyabiliyordu. Son bir çaba olarak, onun rüzgar ipliğine tutundu ve zafer kazanmış bir sırtışla fırtınayı yarıp geçti - sadece bir saniyeliğine - ta ki adam onu arkadan yakalayana kadar.

Yere sertçe düştüler, nefesi kesildi. Adam onu yere sermeden önce Elara hızla bir avuç toprak kaptı ve adamın yüzüne fırlattı.

"Senin neyin var be?" diye homurdandı, gözlerini öfkeyle silerken.

Kendini tutamadı; ağzından kontrolsüz, nefes nefese bir kahkaha koptu.

"Aslında epey fazla."

Birbiri ardına küfürler savurdu ve dürüst olmak gerekirse, kadın onun bu yaratıcılığına neredeyse hayran kaldı. Sonra, derin ve bıkkın bir nefesle üzerinden yuvarlandı ve yere yığılıp, sanki gökyüzü onu şahsen incitmiş gibi gökyüzüne dik dik baktı.

Elara, bulutların arasından süzülen soluk sabah ışığını izlerken nefesleri titrek aralıklarla geliyordu. Bir an için mutluluk parladı—sıcak, ağırlıksız. Sonra soldu, ardında boş bir acı bıraktı. Tuttuğu gülümseme parça parça çözüldü, sonunda tamamen yok oldu.

Gökyüzü çok büyük, çok sonsuz gibiydi ve kısa bir an için üzerine çökmüş gibi hissetti. Midesi burkuldu, boğazında bir yumru oluştu ve ne kadar yutkunsu da geçmeyi reddettiği için panik yayıldı.

Öğrendiği her şey ve yapması gereken her şey, başa çıkabileceğinden daha hızlı bir şekilde birikiyormuş gibi geliyordu. Ne kadar çabalasa da, asla yeterli hissetmiyordu. Yeterince hızlı öğrenemiyordu. Parazit hala derisinin altında gizleniyordu ve Draoth Cara üzerindeki kontrolü en iyi ihtimalle sallantılıydı. Boşluğun akıntıları arasında yol almalarını sağlayacak büyüü ustalaşmalarına muhtemelen haftalar, hatta haftalar vardı.

Sadece saatlerinin olduğu haftalar.

Avcı, yanında nefes verdi; ses ağır, neredeyse teslim olmuş gibiydi, sanki onu şimdilik affetmeye karar vermişti. Öfkesinin azaldığını, geriye sadece yorgunluğun kaldığını hissedebiliyordu.

"Biliyorsunuz, normal insanlar sorunlarını birinin yüzüne çamur atarak çözmezler."

Başını çevirip ona baktı. "Normal insanlar sabahlarını yaşlı bir adam gibi homurdanarak ve kahvaltının ne olduğunu hiç duymamış gibi davranarak geçirmezler."

Gözlerini kısarak, "Sana bir şey öğretmeye çalışıyordum, eğer anlamadıysan diye söylüyorum. Kontrol pratiği yapman gerekiyor, çocuk gibi üzerime toprak fırlatman değil." dedi.

"Belki de tahmin edilemez yöntemlerimin seni hazırlıksız yakalamasına sinirlenmişsinizdir," diye espri yaptı, dudaklarında hafif bir sırıtışla.

Kaşını kaldırdı. "Öngörülemez mi? Kullanacağınız kelime bu mu?"

Elara arkasını döndü, gülümsemesini gizledi. Kendini yukarı doğru itmeye çalışırken, soğuk ve pütürlü bir şey yüzüne çarptı. Nefesi kesildi, ağzına bir avuç toprak yuttu ve bakışları ona çevrildiğinde öksürdü. Ve işte oradaydı—sırıtiyordu. Sıradan bir sırıtış değil, midesini alt üst eden, pişmanlık duymayan, sinir bozucu bir sırıtış.

Pantolonunu silkeleyerek ayağa kalktı. "O tahmin edilemez yöntemlerinle aslında haklı olabilirsin."

Elara ona dik dik baktı, dudaklarını ince bir çizgi haline getirmişti, ama o daha da genişçe sıırttı. "Biliyor musun," diye mırıldandı, "üzerinde biraz kir varken daha iyi göründüğünü hep düşünmüşümdür."

O karşılık veremeden, adam çömeldi ve başparmağıyla burnunun üzerindeki bir toz zerresini sildi. Kadın nefes almayı kesti.

"Pislik sana yakışıyor."

Bakışları daha da öfkelendi, ama o sadece güldü ve doğruldu.

Arkasını dönüp malikaneye doğru yürüdü, veda sözleri havada bir meydan okuma gibi yankılandı. Bir anlığına, tenine yapışmış toprakla, düşüncelerine, botlarına, saçlarına gömülmüş bir halde öylece oturdu. Zihni hızla çalışıyor, öfke ile -aman tanrım, başka bir şey, göğsünde sıkışan daha sıcak bir şey arasında gidip geliyordu. Başını salladı, bunu kabul etmeyi reddetti, dışarı taşmakla tehdit eden kahkahayı bastırdı.

Elara, yanaklarındaki toprağı silkeleyerek hızla ayağı kalktı ve onun peşinden koştu; o istenmeyen sıcaklık içini iyice sarmıştı.

BöLüm 45

Büyü sekerek kütüphaneyi yırtan, ışığın parçalanıp geri yansımasıyla oluşan delici bir çatırtıya neden oldu. Elara irkildi, elleri havaya kalktı—ama Avcı oradaydı, kollarını ona dolayarak onu yere çekti ve vücuduyla taş zemine karşı korudu.

Acıtması gerekirdi. Ama acıtmadı.

Hissettiği tek şey artçı şoktu; odada hâlâ titreyen bir enerji, sönmeden önce şimşek gibi parıldayan ısı ve ışık.

Son esansiyel titreşim kaybolunca oda sessizliğe büründü. Geri çekilmeden önce nefesi yanağına değdi, kasları gergindi. Kadın irkilmedi. Onun altında gerilmedi. Bu yakınlık artık neredeyse ikinci doğası haline gelmişti. Yutkundu, düşüncelerini bundan uzaklaştırmaya çalıştı. Onun yakınlığının ne kadar az rahatsız edici olduğundan, varlığının neredeyse güvenilebileceği bir şey haline gelmesinden.

"Böyle bir şey olmaması gerekiyordu," diye mırıldandı, gözleri odanın içinde neyin yanlış gittiğini arıyormuş gibi etrafta geziniyordu.

"Hayır." Elara ayağa kalktı ve ileri geri yürümeye başladı. "Çapa tutmadı. Yan akıntılar ile ana akıntı arasındaki bağlantı çok istikrarsızdı."

İçini çekti. "Bunu hesaba kattık. Başlamadan önce temel parametreleri üç kez kontrol ettim. Ana akışta herhangi bir dalgalanma olmamalıydı."

Başını salladı. "Çerçeve işliyor, ancak dalgalanmalar çok istikrarsız. Büyü aşırı tepki verdi. Alt akımlar, telafi edebileceğimizden daha hızlı hareket ediyor."

Şakaklarını ovuşturdu. "Bağlantı kablolarını ani değişimlere göre ayarladık. Bu istikrarsızlığı halletmesi gerekirdi. Sorun ana akımda değil,

geri besleme döngüsünde ortaya çıkmalıydı.”

Yürümeyi bıraktı ve kollarını kavuşturarak ona döndü. "Ama asıl sorun şu ki, geri bildirim döngüsü sorun değildi. Bağlantı sağlamdı, ancak değişimle başa çıkacak kadar esnek değildi. Temel model, çevirinin uyum sağlaması için çok hızlı değişti."

Avcı dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. "Yani, bir çeviri sorunuyla mı karşı karşıyayız?"

Elara masanın başındaki sandalyeye çöktü. "Sanırım öyle. Tüm yanıt yapısını yeniden yazmamız gerekebilir. Eğer mekanizma yeterince hızlı adapte olamazsa, bu şekilde sürekli geri tepmeye devam edecek, bu da büyüünün aşırı yüklenmeden önce ne kadar eter çekebileceğini yeniden hesaplamamız gerektiği anlamına geliyor."

"Bu zaman alacak," diye mırıldandı, gözleri masanın üzerindeki dağınık notların üzerinde gezinirken.

Vakitleri yoktu. Osin'in onu Çukur'da geri beklediği zamana kadar sadece iki gün kalmıştı. Bu konuda konuşmamışlardı—ikisi de yaklaşan son tarihi bilerek görmezden geliyordu—ama Elara her saniyenin elinden kayıp gittiğini, zihninin arka planında bir geri sayım gibi işlediğini hissediyordu. Bunu çözemezlerse, hiçbir şey işe yaramayacaktı. Hiçbir anı, hiçbir Thane, hiçbir Sidhe'yi eve gönderme yolu olmayacaktı. Avcı'nın son kısımdan haberi yoktu tabii ki.

"Dışarı çıkıp bir şey almam gerekiyor."

Elara'nın başı aniden kalktı, gözleri kısıldı. Bu kadar erken hiç gitmezdi...

"Pekala," dedi, giderken sesinde şüphe vardı. Nereye gidiyorsa, daha sonra öğrenecekti.

Şimdilik, o yokken, daha fazla pratik yapma fırsatı bulabiliyordu.

Kapıdan çıkar çıkmaz, kütüphanenin arka tarafına geçti. Pencere kenarı en sevdiği yerd—yastıkların haline bakılırsa onun da—ve uzanıp günlüğünü aldı, yavaş yavaş cümleleri bir araya getirdiği tanıdık sayfaları açtı. Sadece dili okumak yeterli değildi; Reynnar'la gerçek bir sohbete yaklaşmak istiyorsa, onu konuşmalı, dilinde hissetmeliydi.

Parmakları kelimelerin üzerinde geziniyor, kelime öbekleri arıyor ve zihninde cümleler kuruyordu. "Bana Aelfhenge'den bahset," diye fısıldadı bozuk bir Tirrişçe ile, dili yabancı hecelerde hafifçe takılırken. "Sidhe'nin onunla bağlantısı nedir? Evinizden nasıl alındınız?"

Onu düşündükçe yüreği sıkıştı; tanıdığı her şeyden, sevdiği her şeyden koparılmıştı. Bu boş bir merak ya da dil egzersizi değildi. Bu onun hikayesiydi. Onun acısıydı. Ve fısıldadığı her kelime, asla tam olarak iyileşmeyecek bir yaraya adım atmak gibiydi; dokunmaya hakkı olup olmadığından emin olmadığı bir parçasına.

İçini çekti ve sırtını pencereye yasladı, soğuk cam sırtına batarken kelimeleri tekrar tekrar fısıldadı, doğal hissettirecek bir şeye dönüştürmeye çalıştı. Dil hâlâ beceriksizceydi. Cümlelerini düzeltti, bir düzeltme mırıldandı, hâlâ yanlış geldiğinde kaşlarını çattı ve tekrar denedi.

Ve yine.

Gözlerini kapatarak odaklandı—

Sessiz ama kesinlikle ayırt edilebilir bir ses. Kütüphane kapısının gıcırtısı. Ayak sesleri.

Midesi alt üst oldu. Gözlerini hızla açtı ve günlüğü yerine geri koydu; aceleyle parmakları beceriksizce hareket etti, neredeyse raftan başka bir kitabı da düşürecekti. Adım sesleri yaklaştı, alçak bir sesin mırıltısı da duyuldu. Kalp atışları hızlandı.

Bok.

Elara ayağa fırladı, ıslak avuçlarını pantolonuna silerek raftan en yakın kitabı kaptı. Başlığı zar zor fark etti, aceleyle ön tarafa doğru ilerledi ve nefes almaya zorladı kendini.

Doğal davran. Yanlış bir şey yapmıyordun.

Hiçbir şey.

Sonra köşeyi döndü ve nefesi kesilerek aniden durdu.

Sybil.

Kız, Elara'ya kaşını çatarak baktı, tam o sırada Avcı arkasından içeri girdi ve ifadesi, sanki onu buraya getiren her kararı yeniden değerlendiriyormuş gibi, uzun süredir çektiği acıyı yansıtan bir hal aldı.

“Bakın kimmiş,” diye mırıldandı Sybil, başını yana eğip gözlerini kısarak, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. “Her an kaçmaya hazır gibi görünüyor. Yoksa bu sadece insanlarda yarattığın olağan etki mi?” Bakışları alaycı bir şekilde Avcı'ya kaydı.

O, bu tuzağa düşmedi. "Sybil, çeviri konusunda bize yardımcı olmak için burada. Onun alışılmadık yaklaşımlarının konuya farklı bir açıdan bakmamıza yardımcı olabileceğini düşündüm."

Elara başını salladı, ancak dikkati kollarını kavuşturmuş olan Sybil'e kaydı. "Önce konuştuğumuz şey olmadan olmaz, kuzen."

Avcının ağzının kenarları incelmişti. "Elbette."

Başka bir şey söylemeden, kütüphanenin sessizliğinde adımları neredeyse fısıltı gibi duyulur bir şekilde rafların arasına karıştı. Elara, birkaç dakika sonra elinde küçük, deri ciltli bir kitapla geri döndüğünü görünce merakla kıpırdandı. Kitap çok eski görünüyordu, kenarları yıpranmış ve çatlamıştı, sanki sayısız elden geçmiş gibiydi.

Sybil, kitabı ondan alırken gözleri parladı. "Mükemmel," dedi, kırılğan sayfaları hızla çevirip gözleriyle sayfaları taradıktan sonra gürültüyle kapattı.

Elara'nın parmakları seğirdi. O kitabın içinde ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu, ama Avcı ve Sybil çoktan kütüphanenin ön tarafına doğru ilerliyorlardı. Tereddüt etti, sonra onları takip etti, düşünceleri karmakarışık.

Masada oturan Avcı, elinin hafif bir hareketiyle soğuk çaydanlığı ısıttı ve Sybil'e sorunlarını anlatmaya başladı. Elara ise onu neredeyse hiç dinlemiyordu, bunun yerine bir fincan çay doldururken, bal eklerken, biraz süt katarken ve karıştırırken ellerine bakıyordu.

Hiç tereddüt etmeden, gözleri hala Sybil'in üzerindeyken çayı ona uzattı.

Elara bardağa baktı, yüzüne doğru yükselen yumuşak buhar girdaplarını izledi. Sonra bir yudum aldı.

Mükemmel—çay ve balın dengesi, tam kıvamında süt.

Onun nasıl hoşuna gittiğini ezberlemişti. İzliyor, dikkat ediyordu; bu kadar küçük bir şeye bile.

Elara'nın gözleri ona doğru kaydı, kalbi tekledi—ama o geri bakmadı. Dikkatini Sybil'e, büyüye odaklamıştı, sanki onun nefesinin kesildiğini ya da o küçük iyiliğin onu nasıl sarstığını fark etmemiş gibiydi.

İpleri kullanmayı öğrendiğinden beri Elara, Draoth Cara üzerinde kontrol sahibi olmuştu. Bağlantıyı susturabiliyor, ne zaman onu hissedeceğini, ne zaman uzaklaşacağını seçebiliyordu ve Draoth Cara bunu her zaman fark ediyordu. Onu dışladığı zamanı her zaman biliyordu.

Şimdi hariç.

Şimdi durum tam tersine dönmüş gibiydi. Onu da susturmuş olmalıydı, duvarlarını sıkıca örmüştü. Parmakları boğazındaki kan taşına—yeminine—dokundu ama ondan hiçbir şey hissetmedi.

Sybil, gözlerini önlerindeki haritadan ayırmadan, "Bu tehlikeli," dedi. "Bunu başarsanız bile, Osin'in kanallarda hareket etmeye başladığınız anda

bunu hissetmeyeceğinin garantisi yok."

Elara'nın midesi alt üst oldu. Düşündüğü her şey arasında, tüm riskler arasında Osin'i hesaba katmamıştı.

Bunu nasıl fark etmemişti?

"Zamanı gelince bununla ilgileniriz," dedi Avcı, sakın, neredeyse umursamaz bir tonda. Ama göz temasından kaçınması Elara'yı duraksattı. Bir planı vardı. Ya da en azından henüz paylaşmaya hazır olmadığı bir parçası.

Sybil de bunu fark etmiş gibiydi. Gözlerini kıstı, alt dudağını ısırды, sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. Bir an sonra, bir parşömen parçasına uzandı ve masanın üzerine yayılmış denklemlere odaklanırken hiçbir şey söylemeden karalamaya başladı.

"Eğer bu konuda ciddiysen," diye mırıldandı, başını neredeyse hiç kaldırmadan, "bir filtreye ihtiyacın olacak. Odak noktasını daraltacak ve en tutarlı dalgalanmaları tespit edecek bir şeye. Yoksa, bu ani yükselişlere takılıp kalacak ve istikrarsızlaşacak."

Avcı kollarını kavuşturarak onun çalışmasını izledi. "Bir filtre... ama statik olamaz. Boşluğun çekirdek akımları akışkandır. Eğer çok katı hale getirirsek, bir sonraki değişim gerçekleştiğinde başarısız olur."

Sybil duraksadı, tüy kalemi parşömen kağıdına vurdu. "Hayır, katı değil. Dinamik. Boşluğun değişmesiyle uyum sağlayan bir büyü. Tanıdığı kalıplara göre kendini değiştirebilen bir şey."

Elara sonunda sesini bularak, "Zaten bunu yapmaya çalışıyorduk," dedi. "Ama sürekli aynı duvara çarpıyoruz. Adapte oluyor ama yeterince hızlı değil."

Sybil sandalyesine yaslandı. "Çünkü tek bir büyüden çok fazla şey bekliyorsunuz. Temel değişimleri yorumlamasını ve hepsine aynı anda uyum sağlamasını istiyorsunuz. Bu çok fazla. İşlevleri ayırmanız gerekiyor; bir büyü değişimleri belirleyecek, diğeri tepki verecek. Onu aşırı yüklüyorsunuz."

Elara'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Görevleri bölüştürürsek, bağlantı kablodaki gerilimi azaltırız. Adaptasyon daha verimli hale gelir."

Avcı, Sybil'in gözlerine bakarak, "Teoriyi tekrar test etmemiz gerekiyor," dedi. "Ama bu sefer iki ayrı bileşenle. Eğer onları aşırı yüklenmeden birlikte çalıştırabilirsek..."

"O zaman belki sonunda bazı sonuçlar görürsün," diye araya girdi Sybil, sesi kuru ama kaba değildi, gözlerinde bir onay parıltısı vardı.

Avcı yavaşça nefes verdi, duruşunda hâlâ bir hayal kırıklığı vardı, ama bir başka şeyin de parıltısı vardı—belki de kararlılık. Elini saçlarının arasından geçirdi, sonra başını salladı, kuzeninin yanına oturmak için hareket ederken omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı.

“Pekala,” diye mırıldandı. “Bakalım işe yarayacak mı.”

Aralarındaki dinamikteki değişim anında oldu. Elara ve Avcı genellikle neredeyse sessizce çalışırken—fikirleri denemeye cesaret etmeden önce iyice tartarken—Sybil tam tersiydi. Gürültücüydü. Dürtüseldi. Teorileri ortaya atıp, tam olarak şekillenmeden önce deniyordu.

Her birkaç dakikada bir, denklemler karalıyor, büyülü sözler mırıldanıyor, neyin tutacağını görmek için havaya büyüler savuruyordu.

İlk başta çok rahatsız ediciydi. Elara'nın başı gürültüden ağrıyordu. Ama Sybil'in pervasız temposu beklenmedik bir şey yaptı: durgunluğu kırdı. Sorunun etrafında dönüp durmayı bırakıp, onu aşmaya başladılar.

Başarısızlıklar daha hızlı geldi ve cevaplar da öyle. Her yarım yamalak deneme ya yeni bir fikre yol açtı ya da onlara tam olarak neyin işe yaramayacağını gösterdi.

Elara ve Avcı ilk büyüyü, yani tanımlayıcıyı, mükemmelleştirmeye odaklanırken, Sybil ikinci büyüyü, yani reaktörü, zorlu testlerden geçirdi.

Tanımlayıcı, Boşluğun temel akımlarını izleyerek, istikrarlı dalgalanmaları tam olarak belirleyerek son derece hassas bir şekilde çalışıyordu. Elara, yaptığı ayarlamalara eterin tepki verdiğini, büyünün daha akıcı hale geldiğini, Boşluğun öngörülemeyen doğasıyla daha uyumlu hale geldiğini neredeyse hissedebiliyordu. Bu sırada Sybil'in reaktör büyüsü de tıpkı kendisi gibi vahşi ve uyarlanabilir bir yapıya sahipti. Beklemedi, değişti, tanımlayıcının algıladığı dalgalanmalara anında tepki verdi ve akışa uyum sağladı.

Sorun hiçbir zaman teorilerinde olmamıştı; sorun, tek bir büyüden ne kadar çok şey bekledikleriydi. Tek bir büyünün her şeyi yapmasını sağlamaya çalışmak: yorumlamak, uyarlamak, tepki vermek. Başından beri başarısızlığa mahkumdu. Ama şimdi... doğru hissettiriyordu. Sanki sonunda ilerleme kaydediyorlardı.

Kütüphanedeki ışık yumuşarken ve güneşin son ışınları ufuk çizgisinin altına kayarken Sybil arkasına yaslandı ve gerindi. Elara, ilerlemelerinin verdiği adrenaline hâlâ kendinden geçmiş halde, saatin nasıl geçtiğini neredeyse fark etmedi. Gerçekten büyük adımlar atmışlardı; beklediğinden çok daha fazla.

Yine de işleri bitmemişti. Her şeyi iyice gözden geçirmek için birkaç gün daha gerekiyordu. Belki Avcı, Osin'i buna izin vermeye ikna edebilirdi.

Biraz daha sabret.

Sybil, Avcı'nın daha önce ona verdiği kitabı masaya bırakınca Elara'nın düşünceleri dağıldı. Başını kaldırıp baktığında Sybil'in artık kitapla ilgilenmediğini, masanın üzerine yayılmış notları dalgın dalgın karıştırdığını gördü.

Başlığı okuyunca kaşları çatıldı: Dokumanın Fısıltıları.

Üstelik edebi bir roman. Beklediği gibi değildi. Lachlan Alden tarafından yazılan kitabın arka kapağında, "hayalleri gerçeğe dönüştüren, hem yarattığı kumaşların dokusunu hem de onları giyenlerin kaderlerini iç içe geçiren bir terzinin büyüleyici öyküsü" olarak tanımlanıyordu.

Elara şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Avcının ona verebileceği onca şey varken...

"Pekâlâ, ben artık gideyim," dedi Sybil, sandalyeden kalkarken. Gözleri Elara'ya kaydı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Eğer bunu gerçekten başarabilirsen..." Başını salladı, sessizce alay etti. "Onun hakkında seni uyarmıştım, değil mi?" Çenesini avcıya doğru salladı. "Her zaman bir şeyin yanmasıyla veya birinin kanamasıyla sonuçlanır."

Avcı ayağa kalkıp gerinirken gözlerini devirdi; gömleği biraz yukarı kalkarak kaslarının bir kısmını, hafif bir yara izini ve belinin altından kaybolan bir tutam saçı ortaya çıkardı.

Elara'nın yanakları kızardı, bakışları bir an fazla oyalandı. Bakışlarını hızla yukarı kaldırdı; kaşı kalkık, gözlerinde eğlence parıltısı olan, her şeyi bilen bakışlarına dik dik baktı.

Kalbi tekledi, yanakları kızardı, bakışlarını kaçırırken yakalandığı için kendine lanet etti.

Elara, Sybil'in fark ettiğini anlamak için bakmasına gerek yoktu. Bunu hissetti; omurgasında bir ürperti. Sonunda baktığında, Sybil'in gülümsemesi saf bir yaramazlıktı, ama gözlerinde daha keskin, daha hesapçı bir şey vardı ki bu da Elara'nın midesini bulandırdı.

Öne eğildi, sesi alçaktı. "Bütün bunlarla zamanını boşa harcıyorsun. Daha hızlı bir yol var. Daha temiz bir yol."

Elara'nın nabzı kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Sybil'in nefesi kulağına değdiğinde kıpırdamaya cesaret edemedi. "Boşluğun tükettiği şeyi ancak ölüm geri getirebilir."

Gözleri irileşti, ama kahin çoktan geri çekiliyordu. "Benim için bir yarık açar mısın, Iv?"

Kapı arkalarından kapanana kadar Elara nefes almayı bıraktığını fark etmemişti.

BöLüm 46

Elara'nın odası çam ve soğuk toprak kokuyordu; kış gece esintisiyle içeri sızarken bu kokular açık balkon kapılarından içeri giriyordu. Soğuk tenini okşadı ama artık onu rahatsız etmiyordu. Çukur'da geçirdiği haftalar vücudunun uyum sağlamasını öğretmişti.

Yarı aralık perdelerden sızan ay ışığı odayı gümüş rengine boyarken, yere serilmiş halde yatıyordu. Bakışları yanındaki dokunulmamış uyku ilacına kaydı; cam şişe soluk ışığı yakalayıp zemine yansımalar saçıyordu. Onu içmeyi aklından bile geçirmemişti. Vücudunu ağırlaştıran yorgunluğa rağmen, zihni çok fazla enerjiyle, susmayı reddeden çok fazla düşünceyle doluydu.

Uyumak yerine, son bir saati kendisiyle Avcı arasındaki o görünmez bağı arayarak, hafifçe çekerek ve karşılığında o hafif, tanıdık çekimi hissederek geçirmişti. Onun evin içinde hareket ettiğini hissedebiliyordu; varlığı, alıştığı istikrarlı bir ritim gibiydi.

Kulaklarına tahta döşemelerin hafif gıcırtısı ulaştı, ardından perdelerin arasından esen rüzgarın fısıltısı geldi. Derin bir nefes aldı, serin hava ciğerlerini doldurdu, bilinci ipliklerin sesiyle gecenin sessiz uğultusu arasında bölündü.

Sonra, aşağıdan, onun rüzgarı çağırdığını hissetti. Hava değişti, titredi ve bir yarık açıldı. O içeri girdiğinde, iplik zayıfladı, zihninin arka planında hafif bir uğultuya dönüştü.

İçini çekti, kendi içine büzülerek dizlerini göğsüne çekti. Bu gece uyku gelmeyecekti, bunu biliyordu. Zaten istemiyordu da. Saatler geçti, zihni sürekli Sybil'in söylediklerine dönüp duruyordu.

“Daha hızlı bir yol var. Daha temiz bir yol var.”

Bu sözler zihninde tekrar tekrar yankılanıyor, her sessiz köşeye sızıyor ve sonunda onlardan kurtulamıyordu. Ya Sybil haklıysa? Ya tüm hafta boyunca zamanını boşa harcamışsa? Kim bilebilirdi ki, eğer anılarının bir kısmını geri kazanabilseydi, şimdiye kadar ne kadar ilerlemiş olabilirdi, ne gibi adımlar atmış olabilirdi...

Elara alnını dizlerine dayadı, düşünceleri bir yerlerde Boşlukta sıkışıp kalmış, o sonsuz perdenin ardında ona uzanan Thane'e kaydı. Orada kaybolmuş, dağınık anılar gönderen Thane'in görüntüsü, içini derinden burkuyordu.

Ve Sidhe.

O yokken bu hafta ne gibi korkunç olaylar yaşamışlardı?

Ama Avcı bunu asla kabul etmezdi. Bu fikri aklından bile geçirmeyeceğini biliyordu. İçinde taşıdığı acı, Thane'in onu ilk başta perdenin ötesine göndermeye çalışmasından duyduğu kin, kardeşinin adı her geçtiğinde sesine yansıyor.

Bu yüzden kendini tamamen işe, araştırmalarına vermişti. Ama içini kemiren kaygı giderek artmıştı. Onu yönlendiriyordu. Huzursuz ediyordu, daha da çok zorlamasına neden oluyordu—dürüst olmak gerekirse, çok fazla. İçinde hâlâ kangren gibi büyüyen, anlamaya çalıştıkları paraziti, Draoth Cara ile geçirdiği saatleri, kendini her sınırın ötesine, her limitin ötesine itmesini düşündü. Son günlerde onu yönlendiren saplantı tanıdık gelmeye başlamıştı. Bu dürtü, bu zorlama—onun bir parçasıydı, her zaman onun bir parçası olmuştu, uykuda yatıyordu. Ama şimdi, bu kadar çok şey söz konusu olduğunda, bunun tarafından tüketildiğini hissediyordu.

Daha hızlı bir yol.

Düşüncesizce, hatta aptalca bir hareketti ama daha önce işe yaramıştı.

Bir ruhu çağırmak.

İstediği her şeyi ona sundu, ta ki o da bir anlığına kendi ruhunu ötesine çekene kadar.

Avcı Cailleach'ten bahsettiğinden beri, aklına bu fikir takılmıştı, ne kadar delilik olduğunu kendine söylese de. Ama eğer hızlıca cevaplara ihtiyaçları varsa, bu onları elde etmenin en iyi yolu değil miydi? Cillareen'in ruhunu o kadar çok çağırmıştı ki, neredeyse ikinci doğası haline gelmişti. Ama burada, bunu yapıp yapamayacağından emin değildi. Bu yer, bu göl—ona ait değildi. Onu tanımıyordu, nehrinin onu çağırdığı gibi onu çağırmıyordu.

Yine de, kemiklerindeki o kaşıntı susmuyordu: Sadece dene.

Elara'nın nabızı hızlandı, içindeki bir şey alevlenince yorgunluğu kayboldu. Avcı çok öfkelenenecekti, bundan hiç şüphesi yoktu. Geçen sefer ona yaşattıklarından sonra, tepkisi konusunda hiçbir yanılsaması yoktu.

Elara dudaklarını birbirine bastırdı, aklından olasılıklar geçiyordu. Ama eğer bu kardeşine yardım etmek içinse, gerçekten bu kadar karşı çıkar mıydı? Emin olamıyordu. Ama şimdi—o yokken, her gece ortadan kaybolduğu her neyse onu yaparken—işte şimdi onun şansıydı. Hızlı hareket ederse, o farkına bile varmadan, onu durdurma şansı bulamadan işi bitirebilirdi.

Yerden kalktı, ince bir battaniye kaptı ve odasından sessizce çıktı. Malikane karanlık ve sessizdi, ön kapıdan içeri girip serin geceye adım attı.

Çiğle ıslanmış çimenlerin üzerinden sis süzülüyordu, göle doğru ilerlerken ayak bileklerinin etrafında kıvrılıyordu. Nefesi kısa ve düzensiz nefesler halinde geliyordu ama yapacağı şey üzerinde düşünmeyi reddetti.

Yapamadı.

Eğer kendine bir an bile düşünme, tereddüt etme fırsatı verseydi, geri dönerdi.

Göl, ayın soluk ışığı altında parılıyordu, yüzeyi durgun ve cam gibiydi. Elara kıyıda oyalandı, soğuk hava çıplak bacaklarını gıdıklarken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Eski şarkıyı fısıldadı, sesi önce titrek çıktı ama kelimeler hâlâ gücünü koruyordu—havada yankılanıyor, suyun üzerinde süzülerek yüzeyin üzerindeki sisle karışıyordu.

Tereddüt etmeye vakit tanımadan battaniyeyi üzerinden attı ve ileri adım attı. Suya değdiği anda soğuk onu dondurdu, şok dalgası vücudunu sarstı. Derin bir nefes aldı, dondurucu havada nefesinin buharlaşmasını izledi ama kendini hareket etmeye zorladı. Bir adım. Sonra bir adım daha. Her adım onu daha da derine çekiyor, buz gibi su bacaklarından yukarı tırmanıyor, vücudu kontrolsüzce titriyordu—ama durmadı—göl onu yutana kadar devam etti.

Gece havası, kadim şarkı, hatta korkusu bile kara sularda kayboldu.

Derinlere doğru yüzdükçe soğuk göğsünü iyice sıktı, her kulaç bir öncekinden daha ağırdı, kasları buz gibi sudan uyuşmuştu. Basınç arttıkça göğsü yanıyordu, ama dayandı. Bekledi. Gücünü kendine çekti.

Karanlık çöktü, gölün durgunluğu boğucu bir hal aldı.

Lütfen, diye yalvardı, lütfen.

Ama sonra—orada. Bir dalgalanma. Önce hafif, sonra daha güçlü, akıntıda bir değişim. Kalbi durdu, umut ve korku arasında askıda kaldı, suyun çekimi onu ileriye doğru sürükledi. Nehir ruhu. Onu duymuştu. Gelmişti.

Devasa ve kadim, uzun, kıvrımlı gövdesi derinliklerde kıvrılıyordu. Parıldayan pulları ay ışığını yansıtıyor, sıvı gümüş gibi dalgalanıp hareket ediyordu.

Ruh, onun etrafını sarmıştı; varlığı aç, ağırlıksız ama eziciydi. Elara son nefesini verdi, su ciğerlerine dolup havayı çekerken, kabarcıklar geçici vaatler gibi yüzeye yükseldi. Sırtı kamburlaştı, göğsünü parçalayan yanmayla mücadele etti, kaburgaları basınç altında gerildi.

Uyuşma hissi yavaş yavaş vücudunu sararken gözleri seğirdi.

Ama sonra—

Yukarıda bir gölge hareket etti. Bir şey hızla ve güçlü bir şekilde suya düşüyordu. Ama Elara'nın ruhu zaten iki dünya arasında sıkışmıştı, ayak parmakları perdenin hemen üzerinde sallanıyordu.

Ve sonra, sessizliğin içinden bir fısıltı duyuldu.

“İlyas.”

Karanlıkta uzanan bir el, bir esinti kadar yumuşaktı, tenine dokundu. Açık bir pencereden bir ses süzüldü, onu sardı, saçlarına dolanmış çimen tellerinin arasından geçti, çıplak ayaklarının altında kıvrıldı.

“İlyas. Gözlerini aç, İlyas.32”

Nazik, inanılmaz derecede yumuşak eller ona dokundu ve onu kendine doğru çekti.

“Çocuğum Aerú. Gözlerini aç.33”

Sonra anı değişti, kenarları bulanıklaştı ve Elara, kıvrımlı bir koridorda sürükleniyordu. Nasırlaşmış bir elin sert, sağlam kavrayışı onun elini sardı. Thane onu gizli bir nişin içine çekerken nefesi kesildi ve yukarı baktı. Parmağını dudaklarına götürdü, sonra onları gizleyen duvar halısının ötesini işaret etti. Bakışları onu takip etti ve güneş ışığından dövülmüş gibi parlayan, zeytin çiçekleriyle çevrili bir hançer resmine takıldı.

Thane'in sesi alçaktı, kulağına neredeyse bir nefes gibi fısıldanıyordu. "Sen anahtarsın, Elara. Ve Işık Yarası... o kapı."

Thane'in bedeni solmaya başlarken, kadın onun elini sıkıca tuttu ve onu kendine doğru çekti. Panik içinde elini daha da sıkılaştırdı, ama bu yeterli değildi.

Başka bir varlık daha kıpırdandı—soğuk ve yanlış. Bir gölge sinsice yaklaştı, etrafında dolandı, içini kemirdi, ta ki çığlık atmak isteyene kadar. Ses boğazına takıldı, onu boğarken sürükleyip götürdü.

BöLüm 47

Yüzeyi yarıp geçtiklerinde soğuk gece havası ona bir tokat gibi çarptı; ciğerlerini doldururken aynı anda buz gibi ve yakıcıydı.

Elara'nın kaburgaları gerildi, sanki kırılacakmış gibi kasıldı; her nefes alışısı cam kırıkları gibi kan damarlarını delip geçiyordu. Gözlerini açmasına gerek yoktu; kollarının hissini biliyordu.

Avcının göğsü sırtına sertçe yaslanmıştı, nefesi yanağında hırıltılı hırıltılarla ürperiyordu, tutuşu demir gibiydi.

Kıyıya vardıkları anda onu bıraktı. Elara ıslak çimenlerin üzerine yığıldı, titredi, çenesi ağrıyana kadar dişleri birbirine çarptı. Çok üşümüştü, orada yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Tek sıcaklık, yanında diz çökmüş, göğsü hala inip kalkarken ona delici bakışlarının ateşinden geliyordu. Ona bakmaya cesaret edemedi—henüz değil. Ondan yayılan öfke o kadar elle tutulur, neredeyse tadını alabiliyordu.

“Neredeyse ne yaptığının farkında mısınız? Ne kadar pervasızca, ne kadar aptalcaydınız!”

"Yapmak zorundaydım," diye hırıltılı bir sesle konuştu, kendini zorlayarak doğruldu. "Bu anıya ihtiyacımız vardı..."

“Ve çözümünüz kendinizi boğmak mıydı?”

Sonunda ona doğru döndü.

“Başka seçeneğim yoktu. Zamanımız tükeniyor—”

"Her zaman bir seçeneğin vardır," diye çıkıştı, çenesini kavrayıp onu kendisine bakmaya zorladı. Gözleri vahşiydi, öyle bir öfkeyle parlıyordu ki, kadın irkildi. "Ve sen, kaybedecek hiçbir şeyin kalmamış gibi kendini o lanet göle atmayı seçtin."

Elara, gözyaşları içinde yüzünü onun kavrayışından kurtardı ve öfkeyle baktı. "Ölmek istediğimi mi düşünüyorsun? Bunu istediğimi mi? Bunu senin için, Thane için yapıyorum. Çünkü birinin yapması gerekiyor."

"Seni hayatta tutmaya çalışıyorum ama sen bunu imkansız hale getiriyorsun."

Göğsündeki acıya rağmen çenesini yukarı kaldırdı. "Kendimi öldürmeye çalışmıyorum."

"Öyle değil misin?" Çömeldi, yüzü onun yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. "Peki ne için? Bir anı için mi? Belki de hiçbir faydası olmayacak bir şeyin parçası için mi?"

"Buna ihtiyacımız var. Eğer ona ulaşacaksak, elde edebileceğimiz her türlü avantaja ihtiyacımız var."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sesi ölümcül bir fısıltıya dönüştü. "Onu geri getirmek için her türlü yolu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Yüzü sertleşti, çenesi o kadar sıkı kenetlendi ki dişlerinin çıtırtısını duyabiliyordu. "Ahmaksın," diye mırıldandı, aniden ayağa kalktı, bedeni onun üzerinde yükseldi. "Düşüncesizsin, bencilsin ve ahmaksın."

Elara sendeleyerek ayağa kalktı, dizleri titriyordu ama sesi titremiyordu. "Benim hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil. Bana ne olacağı da umurumda değil."

"Evet, öyleyim!" diye hırladı, öfkesinin arasından bir nebze umutsuzluk sızıyordu.

Nefes almayı bıraktı.

Avcı gözlerini kaçırды, elleri yumruk oldu, eklemleri bembeyaz kesildi ama kıpırdamadı. Bir an için, itiraf ettiği şeyden uzaklaşmak, çekip gitmek isteyeceğini düşündü, ama sonra sesi soğuk ve kontrollü çıktı. "Düşünmedin. Hiçbir zaman düşünmezsin, özellikle de önemli olduğunda. Ölüysen kimseye yardım edemezsin. Gitmişsen Thane'i geri getiremezsin."

Göğsünde keskin bir ağrı hissetti, yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Ama denemek zorundayım. Zaman daralıyor ve büyü... henüz hazır değil. İnce ayar yapmak için en az bir haftaya daha ihtiyacımız var." Başını salladı. "Burada öylece oturamazdım—"

"Hayır, Kutsalım," diye sözünü kesti. "Burada oturup kendini mahvetmeni izlemeyeceğim. Daha önce de söyledim, bu böyle bitmeyecek."

Sözleri, beklediğinden daha çok etkiledi onu, boğazını düğümledi ve ani duygu düğümünü yutmasına neden oldu. Adam yaklaştı. "Bir dahaki

sefere," dedi, "bana sen söyle. Tek başına gitme ve kesinlikle neye mal olacağını tam olarak bilmeden hayatını riske atma."

"Maliyetini biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi sertti ama gözleri... başka bir hikaye anlatıyordu.

Çaresiz. Yenilgiye uğramış. Hatta yalvarıyor.

Ne yapacağını bilemedi. O bakış. Hiç görmeyi beklemediği o zırh kırılması. Hem daha da yaklaşmak hem de aynı anda uzaklaşmak istemesine neden oldu.

Bakışlarını kaçırdı, ifadesi sertleşti, uzaklaştı. Aralarında kalın ve acı bir sessizlik oluştu, nefes alamayacakmış gibi hissetmesine neden olacak kadar onu bunalttı.

"Neden ona hizmet ediyorsun?" Kelimeler ağzından döküldü, kırılğan, neredeyse gecenin karanlığında kayboldu. Ama bilmesi gerekiyordu. Karşısındaki adamı, kurduğu imajla bağdaştıramıyordu—acımasız, soğuk, ama şimdi ona değer verdiğini itiraf etmişti.

"Kardeşi için sana ihtiyacı var," diye fısıldadı zihni, ama bu açıklama çok basitti. Daha fazlası vardı; hissedebiliyordu. Göğsünde bir sıkıntı zonkladı, gittikçe daha da sıkılaştı, ta ki kendini tekrar nefes almaya zorlayana kadar ve o zaman biraz olsun hafifledi. Ama bu onun acısı değildi—bunu şimdi fark etti. Bu onun acısıydı. Acı, öfke, hayal kırıklığı—onu her zaman hissetmişti.

"Bu ani ilginin sebebi ne?" Sesi buz gibi, alaycıydı ve kadının içini ürpertti. Ama gözleri yüzünde bir şey arıyordu, adeta bir şey peşindeydi.

Gözlerini kaçırmayı reddetti. "Çünkü sen görüldüğün gibi değilsin. Osin'in emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getiriyorsun, ama sonra gidip böyle bir şey yapıyorsun. Yardım et bana."

Karanlık, mizahsız bir sesle homurdandı. "Size yardım mı edeyim? Saf olmayın. Yaşarken bir amacınız var. Ölüyken..." Ağzı sert bir çizgiye dönüşmüştü, gerilim açıkça belliydi, ama sesi aynı inancı taşımıyordu.

"Doğru," dedi, "öyleyse sadece bir araç mı?"

Yüzü kaskatı kesildi, ifadesi sertleşti. "Savaşta elimizdeki her silahı kullanırız. Bilgi güçtür ve benim işimde güç her şeydir. Hepimiz birer araçız, Kutsal. Öneminizi kişisel bir şeyle karıştırmayın."

Sözler olması gerekenden daha çok canını yakmıştı ve bu yüzden kendine lanet etti.

Ahmakça. Ne bekliyordu ki?

Tanrım, neden sormuştu ki?

"Şey," diye mırıldandı, sesi şimdi daha soğuktu. "İşe yararımın henüz tükenmediğini bilmek güzel."

Ani bir dönüş yaptı, ayakları bahçede toz bulutları savururken, doğruca konağa yöneldi. Merdivenleri ikişer ikişer çıktı, boynundan yukarı doğru bir sıcaklık yükseliyordu. Gözleri yanıyordu ama dudağını sertçe ısırdı, tırnaklarını avuç içlerine sapladı. Ağlamayacaktı. Ağlamayı reddediyordu. Onun için değil. Bunun için değil.

Haklıydı. Onun hareketlerini kişisel bir şey sanıyordu, oysa o hiçbir zaman daha fazlası olduğunu söylememişti. Hayır, bu tamamen onun suçuydu—o kadar çaresiz, o kadar lanet olasıca yalnızdı ki, her türlü iyiliği olduğundan farklı bir şeye dönüştürmüştü. Ne zaman öğrenecekti? Kalbi ne zaman sahip olmaması gereken şeylere tutunmayı bırakacaktı?

Kapıyı arkasından sertçe çarptı, ahşabın çerçeveye çarpma sesi odada yankılandı ve ardından gelen sessizlik bunaltıcı geldi. Göğsü ağırlaştı, her nefesi zorlanıyordu; sırılık tınışı üzerinden çıkarıp yere fırlattı. Saçlarından su damlıyordu, soğuk izler omurgasından aşağı doğru iniyordu ama neredeyse hiç fark etmedi. Bakışları odayı taradı ve masanın üzerinde onu bekleyen Avcı'nın kıyafetlerinin düzenli yığına takıldı. Onları görünce dişleri gıcırdadı. Ona ait herhangi bir şeye dokunma düşüncesiyle bir sıcaklık dalgası içinden geçti. Bunun yerine kirli elbisesine uzandı—onunkinden başka her şeye—

Kapı gürültüyle açıldı ve duvara o kadar sert çarptı ki ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. Kalbi gümbür gümbür atarken çığlık attı, kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına döndü.

"Sen burada ne yapıyorsun?"

Ama durmadı. Odanın yarısını çoktan geçmişti, gözleri onun gözlerine kilitlenmişti ve gözlerinde nefesini kesen bir şey parlıyordu: korku. Ve bu kendisi için değildi.

"Çağrılıyorsunuz."

Elara sözleri idrak edemedi, elleri üzerindeydi ve onu göğsüne çekti. Bu şok, onun varlığı, nefesini kesti. Başı içgüdüsel olarak geriye doğru eğildi, gözleri onun gözleriyle buluştu; onun enerjisi canlandı, parmak uçlarından yayılan sıcaklık kalın bir battaniye gibi üzerine yayıldı. Her yerdeydi, tenine işliyor, her zerresini dolduruyordu.

Bakışları ona kilitlendiğinde düşünemiyor, nefes alamıyordu. Değişimi hissetti. Yan yana bir yarık açıldı ve o, kollarını ona dolayarak, varlığı hiç

sarsılmadan onları o yarıktan geçirdi.

Elara'nın gözleri titreyerek kapandı, onun varlığına tutundu; bedeninden yayılan o sürekli sıcaklık, Boşluk onu sıkıştırırken ona bir dayanak noktası sağlıyordu. Ona kızgındı, asla yüksek sesle itiraf edemeyeceği şekillerde incinmişti, ama algılayabildiği tek şey o sıcaklıktı.

Sonunda onu serbest bıraktığında, yokluk adeta bir şok etkisi yarattı. Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Zaten tekrar hücrelerine geri dönmüşlerdi.

Adam tuniğini hızla çıkarıp hiç duraksamadan başından geçirdiği anda, kadının bakışları ona kaydı.

"Kollarınızı aradan geçirin."

Orada hareketsiz durduğunu fark etmesi bir saniye sürdü. Adamın tuniği başından kaydı—sıcak, kuru, çok büyük—ve bir koza gibi etrafını sardı. İşte o zaman anladı. Kurumuştı. Cildi, saçları, her şeyi. Yarıklar arasında onu ısıtıp kuruturken, Çukur'un soğüğundan etkilenmemesi için bunu yaptığını bile hissetmemişti. Ve şimdi ona kendi kıyafetlerini veriyordu.

Ardından botlarını teker teker çıkardı, sesi titreyerek, "Elara," dedi.

Başını hızla kaldırdı, gözleri onun gözleriyle buluştu.

Onun adını söyleyiş biçiminde umutsuz bir şey vardı; hecelerin ritmine işlenmiş bir yalvarış, satırlar arasına kazınmış bir söz, ses kaybolduktan çok sonra bile havada kalan bir yemin gibiydi.

Çizmelerini ve çoraplarını uzatarak bekledi.

Onları ondan almak, sessiz bir anlaşılmaya girmek gibiydi.

Ayaklarını her iki botun içine de geçirdikten sonra, onun varlığı onu tamamen sardı; nefeslerini paylaşabilecek kadar yakındı. Kanının atışını, göğsünün inip kalkışını sanki kendi göğsüymüş gibi hissedebiliyordu.

"Başınıza bela açmayın. Düşüncesizce hiçbir şey yapmayın. Ve Draoth Cara ile çalışmaya devam edin. Mesafe işleri zorlaştıracak, ama imkansız kılmayacak."

Elara başını salladı, bakışlarını ona iyice dikti, gölge ve ışıkla çizilmiş her çizgiyi izledi. Gözlerinin hep siyah, karanlık ve geçilmez olduğunu düşünmüştü. Ama burada, aralarındaki mesafe çok azken, sonunda görebiliyordu: Derin, zengin bir kahverengiydiler ve her bir irisin kenarında, zar zor seçebileceği kadar ince, soluk bir kehribar halkası vardı.

Onun geri kalanını da inceledi; güçlü çene hatları, gururlu burun çizgisi, gece yarısı kadar koyu kaşları ve kirpikleri. Dağınık ve gür kıvrıkcık saçları, kahverengi teninin sıcaklığına karşı yumuşak bir şekilde alnına dökülüyordu. Kendine bunu asla izin vermemişti; onu tüm vücuduyla

görme lüksünü, bakışlarını her zaman başka yöne çevirerek, gözleri çok uzun süre kesiştiğinde dikkati dağıtarak yaşamıştı.

Ama artık kendini durduramıyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, onu hafızasına kazımak, en ufak ayrıntısına kadar hatırlamak istiyordu.

Yutkunurken boğazı hafifçe hareket etti, en ufak bir jestti ama yine de kadının içinden bir titreme geçirdi. Sonra hissetti—onun eteri. Isınıyordu. Tıpkı eldivenlerinde yaptığı gibi, botlarını da ayağına göre küçültüyordu. Şaşkınlıkla ona baktı, hareketlerinde "kişisel bir şey yok" diye bağırın hiçbir şey yoktu.

Hücre kapısına baktı, sonra tekrar ona döndü, yüzünde okunaksız bir ifade belirdi. "Seni burada bırakmayacağım," dedi. "Başka bir yol bulacağım." Tek bir adımda aradaki mesafeyi kapattı, eli sıkıca sırtındaydı, ondan yayılan sıcaklık son soğukluğu da uzaklaştırdı.

"Hayatta kal. Bana söz ver."

Yapabildiği tek şey başını sallamak oldu.

"Söyle!" diye emretti.

Sözleri söylerken boğazı düğümlendi. "Söz veriyorum."

Botların o eşsiz sesi tünelde yankılanırken, her geçen saniye daha da yaklaşıırken, o hareketsiz kaldı. Bakışları bir fırtına gibiydi; yüzünde tanımlanamaz bir şey arıyordu. Belki de aradığı şey bir kararlılık kıvılcımı, bir anlayış parıltısı ya da en ufak bir meydan okuma belirtisiydi.

Sonra, aradığını bulmuş gibi, geriye çekildi ve varlığının sıcaklığı, yarıktan geçerken kayboldu.

Elini dudaklarına bastırırken eli titriyordu, bu dokunuş az önce söylediği sözlerin önemini azaltmakta pek etkili olmamıştı.

Ona söz vermişti.

Hayatta kal.

Ama soğuk hava yeniden kendini göstermeye başlayınca, daha ne kadar dayanabileceğini merak etmekten kendini alamadı.

BöLüm 48

Soğuk, Elara'nın dizlerini donduruyordu; yeni yıkanmış teni, taht odasının cilalı zeminine sürtünerek tahriş olmuştu. Her nöbet değişimi bacaklarında yeni bir acıya neden oluyor, kasları titriyordu; ama kıpırdamıyordu. Yirmi muhafız nöbet tutarken, gözleri köşeye sıkıştırılmış, kaçmasını bekleyen bir hayvan gibi ona dikilmişken, kıpırdamıyordu.

Bu kadar uzun sürmesinin sebebi nedir?

Bakışlarını ileriye dikmişti, ancak Osin'in oniks tahtı görüş alanının kenarında belirmişti; pürüzsüz siyah yüzeyi meşale ışığının titrek parıltısını yakalıyordu.

Boş. Soğuk.

Onları ezen gücün sivri uçlu bir anıtı.

Gözlerini kapattı ama o görüntü, bu lanetli odadaki her şey gibi, aklından çıkmadı. Odaya ilk girdiğinde bakışları tahtın üzerinden geçip, muhafızların arasında Dario'yu aramıştı.

Orada değildi.

Sadece sert, yabancı yüzlerden oluşan bir deniz.

Onu yıkadıktan ve başına gelecekler için fazlasıyla mükemmel olan bir elbise giydirdikten sonra, beklemesini söylediler. O da bekledi. Ve bekledi. Her saniye uzayıp gidiyor, üzerine baskı yapıyordu, ta ki dayanılmaz hale gelene kadar.

Geri dönüşü paramparça olmuş, gururundan yoksun bırakılmış, günlerce kaçak olarak hayatta kalmış, Latheria'nın vahşi doğasında bir Cailleach'tan kaçmış ve bir hafta boyunca Avcı'nın elinde kalmış biri olarak olacaktı.

Ama Tanrı aşkına, nasıl davranması gerekiyordu ki?

Sanki avlanmışsın gibi. Sanki ruhun toz haline getirilmiş gibi.

Omurgasında bir huzursuzluk hissi belirdi, içgüdüsel bir uyarı sesi gibiydi. Eğer Osin bu aldatmacayı fark ederse, uğruna çalıştıkları her şey, başlattıkları her şey altüst olacaktı.

Tek bir hata, her şey başlamadan bitebilirdi.

Büyük demir kapılar gıcırtyla açılırken, tüm vücudu kaskatı kesildi, her siniri gerildi; ses odanın içinde yankılandı. Diz çöktüğü yerden kimin girdiğini göremiyordu, ama yavaş, ölçülü ayak sesleri arkasında yankılanıyor, her biri sinirlerine birer çekiç darbesi gibi iniyordu. Dönme içgüdüüne karşı koydu. Kendini nefes almaya zorladı.

Sonra, gözünün ucuyla Osin belirdi. Soluk saçları özenle geriye taranmıştı, tek bir tel bile yerinden oynamamıştı. İnce bedenini tertemiz elbiseler sarmıştı, ifadesi soğuk, kayıtsızdı; sanki o an onu sıkıyordu.

Yanında, Kahinlerin koyu kırmızı rengine bürünmüş başka bir figür duruyordu; kumaş, cilalı zeminde taze kan gibi akıyordu. Figür döndüğünde Elara'nın nefesi kesildi ve bir an için kontrolünü kaybetti.

Branwen

"Kutsal," dedi Osin, ona yukarıdan bakarak. "Sizi görmek her zamanki gibi güzel. Sanırım bu genç adamla zaten tanışıyorsunuzdur?" Soluk gözlerinde acımasız bir parıltıyla Branwen'i işaret etti. "O... tatsızlık olayından sonra zavallı Godfrey'in yerini almakla ilgilendiğini söyledi."

Öfke, adeta yağa dökülen bir alev gibi damarlarında yanıp kül oldu.

"Ama Branwen ile aynı sorunları yaşayacağımızı sanmıyorum." Osin yılan gibi sırttı. "Hizmet etmeye oldukça istekli, değil mi, çırak?"

Branwen başını sertçe salladı, koyu renk saçları gözlerinin üzerine düştü, "Evet, efendim."

Osin ona döndü. "Bu gece en iyi davranışlarını sergilemeni bekliyorum, her zamanki numaralarından hiçbirini yapmamayı." Bir adım daha yaklaştı, Elara'nın çenesini kaldırmasına neden oldu. "Sana güvenebilirim, değil mi? İyi bir kız olacağına?"

Dişlerini sıktı, boğazında acı bir tat yükseldi. Bakışlarını ondan fazla uzun süre tuttu, göğsünde meydan okuma ateşi yanıyordu, sonra bakışlarını kaçırdı.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı Osin, gölgeler sıkıca kıvrılıp onu sıkıca tutarken onu dik pozisyona getirdi. Parmaklarını şıklattığında gölgeler onu kaldırdı, ayak parmakları yere değecek kadar. "Bugün başka bir ayın daha yapacağız. Şimdi, üç ay geçmediğini biliyorum, ama neden

bekleyelim ki diye düşündüm? Sonuçta buradasın. Bari bundan en iyi şekilde yararlanalım.”

Elara'nın kalbi göğüs kafesine çarpıyordu, her atış kulaklarında uğultulu, ağır bir gürültü gibiydi. Ama bedeni artık kendisine ait değildi, Osin onu kıvrımlı koridorlarda sürüklerken cansız bir ağırlıktan ibaretti.

Büyük Salon göz önüne geldi; uzun, parlak masalar sonsuza dek uzanmış, üzerlerinde ışıldayan etler, taşan meyveler ve avizelerin sıcak ışığı altında parıldayan zengin pastalar vardı.

Ama onu hayrete düşüren şey ziyafet değildi.

Masaların etrafındaki yüzler, asıl gösteriyi oluşturanlardı.

Yüksek Lordlar, ipek ve kürklerle örtünmüş aileleriyle birlikte oturuyorlardı. Zenginlik onları sarmıştı; taçlar parıldıyor, mücevherler boğazlarında ağır ağır takılıyordu; ancak bunların hiçbirisi gözlerindeki zehirli parlıtıyı yumuşatmıyordu. Her bakış ona dikilmiş, izliyor, bekliyordu.

Bu ilginin sebebi ne olursa olsun, önlerindeki ziyafetle hiçbir ilgisi yoktu.

Osin, salonda ilerleyen kalabalığa, "En sadık hayranlarım için küçük bir sürpriz," diye duyurdu.

Hafif bir mırıltı korusu yayıldı, başlar utangaç bir minnettarlıkla eğildi. Ama bir baş onun dikkatini çekti—çikolata kahverengisi dalgalar tam da olması gerektiği gibi dökülüyordu, bakışları tam onunkine değdiği anda eğilerek kalktı.

Tristan.

Orada sanki oraya aitmiş gibi oturuyordu. Ve kadın, haklı olduğunu düşündü. Kralın adıyla hitap edebilecek, isterse "Kutsal" ile bir gece geçirebilecek kadar yüksek bir rütbeye, statüye sahip olduğunu her zaman biliyordu. Ama onu gerçekten şaşırtan şey, yanında oturan kişiydi: Şansölye Vellon. Benzerlik artık görmezden gelinemezdi; köşeli çene hatları, kibirli ağız ifadeleri. Bunu daha önce nasıl fark edememişti?

Vellon onun babasıydı.

Tristan'ın solunda bir başka sürpriz oturuyordu: Leydi Calista Thorne. Sanki bu çay eşliğinde yapılan sıradan bir dedikoduymuş gibi, zahmetsiz bir zarafetle konuşuyordu. Elara'ya neredeyse hiç bakmadı, bakışları sanki dekorun bir parçasıymış gibi üzerinden kayıp gitti.

Tristan farklıydı. Gözleri, sanki bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi onun gözlerine dikildi; sonra, aynı hızla, bakışlarını kaçırdı. Konuşan kişiyi

onaylamak için döndüğünde ifadesi yumuşadı.

Osin masanın başına doğru süzülerek oturdu ve ellerini cilalı yüzeye yasladı. "Hadi bakalım, Branwen."

Gölgeler Elara'yı yakaladı, onu aşağı sürükleyip masanın yanına diz çökmeye zorladı; masa herkesin görebileceği kadar geriye yerleştirilmişti. Utanç, teninin altında yakıcı bir şekilde yanıyordu.

Yanında duran Branwen, yere mihlanmış kadını izlerken yüz ifadesi gerildi. Eli seğirdi, sanki harekete geçecekmiş gibi kalktı, sonra durdu, parmakları geriye kıvrıldı.

Elara kirpiklerinin altından Osin'e kısa bir bakış attı.

Kusursuz gülümsemesi hafifçe soldu, ağzının kenarı seğirdi.

"Görevini yerine getir, çırak, yoksa bunu yapabilecek başka birini bulurum."

Branwen titreyen elini kaldırırken boğazı titredi. Odayı bir rüzgar fırtınası sarstı, bileklerine kırılan buz parçaları gibi çarptı. Elara gözlerini sıkıca kapattı, yanağını sertçe ısırdı; sonra ellerine yayılan sıcaklığı hissetti, altında kan birikti.

Gözleri bulanık bir halde gözlerini kırıştıtarak açtı ve yukarıda beliren yüzlere baktı. Taze avın başında bekleyen akbabalar gibi, gözleri çok iyi bildiği çarpık bir hayranlıkla parıldayarak bekliyorlardı.

Ama Tristan öyle yapmadı. Calista da öyle yapmadı. Başlarını öne eğip, fısıldaşarak birbirlerine yaklaştılar.

Elara'nın göğsünde bir umut yeşerdi. Tristan, Calista ile onun hakkında konuşacağına söz vermişti; şimdi yaptığı şey bu muydu acaba?

Osin kadehini kaldırdı, koyu şarabı çevirdikten sonra yavaşça bir yudum aldı, bakışları bir an bile onunkilerden ayrılmadı. Kadehi indirdiğinde, dişleri kıpkırmızıya boyanmıştı, dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı.

Branwen sessizce devam etti, kanından eteri bekleyen şişelere çekiyordu. Bu boşalma onu güçsüz bırakmış, gücü saniyeler içinde tükeniyordu. Bulanıklığın içinden, masadaki alçak mırıltılara tutundu; Yüksek Lordlar hiçbir şey olmamış gibi yemek yiyor ve tartışıyorlardı.

Sanki o orada diz çökmüş, ayaklarının dibinde kanlar içinde değilmiş gibi.

Konuşmalardan parçalar kulağına ulaştı: Batı eyaletlerinde eter kıtlığı... Evet, kuzeyde daha fazla asker kayboldu... Ticaret yolları aksadı, devriyeler

yetersiz kaldı... Kralın son askeri hareketi, sınır bölgelerini güvence altına alma çabası, kuvvetleri zaten çok fazla yayılmıştı.

Her şey siyaset ve savaştı, gücün soğuk hesaplamalarıydı. Krallıkların kaderini belirleyen türden konuşmalardı bunlar. Krallıklar böyle yükselir ve düşerdi; büyük savaşlarda değil, kararların ziyafetler ve şarap eşliğinde alındığı, oyunun canlarla oynandığı ve masadaki hiç kimsenin ellerini kirlletmediği, burası gibi sessiz odalarda.

Bir hareket, dikkatini tekrar Osin'e çevirdi. Osin ayağa kalktı, cübbesi hafifçe hışırdadı, ardından oda sessizliğe büründü. Tek kelime etmeden Branwen'in yanına gitti ve dolu bir şişeyi kaldırdı. Masanın üzerinde ilerlerken, her kadehe bir damla kanını damlattı; koyu girdap şarabın içinde kayboldu.

Başını çevirmek, bu mide bulandırıcı manzaraya karşı gözlerini kapatmak istedi ama yapamadı. Her lord kadehini kaldırdıkça, içini soğuk bir kaçınılmazlık kapladı.

Osin, "İç," diye mırıldandı, "ve sadakatinin ödülleri damarlarında aksın."

Emri üzerine itaat ettiler ve kadehlerini hep birlikte kaldırdılar. Elara, kanının tereddüt etmeden boğazlarından aşağı kayıp gittiğini izlerken midesi bulandı; sanki nadir bir şarapmış gibi, tanıdık, tadı çıkarılan, ikinci bir düşünceyi hak etmeyen bir şeymiş gibi muamele gördü.

Neden?

Bu soru onu amansızca kemiriyordu. Tüm hayatı boyunca, kanının yalnızca Birleşme için, bir büyücüyü bir elemente bağlamak için olduğu söylenmişti. Ama şimdi bu yalanın çatlaklarını, uyuşmayan parçaları görüyordu. Eksiklikleri. Geri çekilmeleri.

Osin'in gözleri odanın diğer ucundan onun gözlerine kilitlendi, bakışları kesiştiği anda gülümsemesi soldu. Derisinin hemen altında kaynayan öfke yüzüne yansımış olmalıydı, saklamaya zahmet etmediği bir meydan okuma. İfadesi sertleşti ve o soğuk, tanıdık tehdit yüzüne yerleşti. Bu, genellikle bakışlarını kaçırmasına, sessiz tehdidi karşısında omurgasının bükülmesine neden olan türden bir bakıştı. Ama bu sefer değil.

Ayağa kalktı. Gözlerinin mavisini sonsuz bir boşluğa karıştı, geride insanlık dışı, ölümcül bir şey bıraktı.

Elara'nın nabızı kulaklarında gümür gümür atıyordu, tehlikeyi haber veren çılgın bir davul sesi gibiydi; her içgüdüğü ona bağlantıyı koparmasını,

bakışlarını aşağı indirmesini ve daha önce defalarca taktığı boyun eğme maskesini tekrar takmasını söylüyordu.

Ama boğazından çıkan her acı dolu nefeste, sessizce ve şiddetle yemin etti; ona zayıflık gösterisi yapmasına izin vermeyecekti.

Hayır, bırakın o kötü ziyafetinde boğulsun, bırakın onun ruhunu sindiremez, yutması çok inatçı bir lokma olarak bulsun. Bırakın onun metaneti boğazına takılan kemik olsun, direnci onun dilinde ekşi bir tat bıraksın.

Gözündeki hafif bir seğirme, aldığı tek uyarıydı.

Gölgeleri havada kıvrılarak, odanın her tarafına çığlık dalgası yayan siyah bir bulanıklık halinde patladı.

İnsanlar geri çekilirken sandalyeler taşa sürtündü, ama Elara gözünü bile kırpmadı. Çenesini yukarı kaldırdı, dişlerini sıktı ve Osin'e korkudan tatmin olma fırsatını vermeyi reddetti.

Sonra bileklerini sıkıca kavradı. Soğuk. Ezici. Gölgelele daha da sıkılaştı, damarlarını zorla açtı ve kan kollarından aşağı aktı.

Acı patladı—keskin, mutlak—tıpkı iliklerine kadar işleyen buz gibi, her kalp atışıyla birlikte yayılıyordu. Dünya bulanıklaştı, karanlık sinsice yaklaştı ve acıdan daha ağır, korkudan daha soğuk bir şey üzerine çöktü.

Ölüm.

Yaklaştı, sessizliğin fısıltısını duydu. Oda, uzaktan gelen gürültülerle - hışırıltılar, bağırışlar- bulanıklaştı, ta ki sadece Osin kalana kadar. Başını yana eğmişti, merakı kıpır kıpırdı.

Gözleri kararınca Elara'nın vücudu çöktü.

Her yöne yayılan, her şeyi yutan geceyle birlikte nefesi kesildi, ama bu sefer teninde ürperen soğukluk onu kandırmaya yetmedi. Rüya gördüğünü biliyordu.

Solunda, soluk bir ışık titriyordu—hastaca, yanlışı, sanki sıcaklığın nasıl bir his olduğunu unutmuş bir ışık gibi. Daha önce olduğu gibi ona fısıldıyordu. Attığı her adım, kendi mantığına karşı bir ihanet, iradesinin çok ötesindeki bir güce boyun eğme gibiydi. Yine de devam etti.

Uzağımızda daha küçük, daha zayıf bir ışık daha vardı.

Ama Avcının ışığı sönmedi.

Zihinleri arasındaki perde artık kağıt kadar inceydi ve hava değişmişti.

Ani bir soğukluk dalgası tenini sardı, nefesini kesti, boğazında dondu ve aniden durdu. Elini uzattı ama bağlantı parmaklarının arasından kayıp gitti.

Ve sonra onu hissetti.

Elara arkasına döndü, ama orada kimse yoktu. Sadece o tanıdık, sabit varlık vardı. Kalp atışları hiç şüphe götürmezdi.

Sesi yumuşak bir yankıyla geldi, tıpkı bir duman gibi onu sardı.

"Neredesin?"

"Büyük Salon," diye fısıldadı karanlığın içine.

Gözlerini kapattı, onun kendisine doğru yaklaştığını hissetti.

"Kalp atışlarını zar zor hissedebiliyorum," diye mırıldandı, sesinde endişe vardı; ancak o zaman yorgunluk onu alt etti ve karanlığın daha da derinlerine sürükledi.

"Neredesin?"

Soru, havada uçuşan ince bir iplik gibiydi, aklından çıktığı anda yok oldu. Ama çözülürken bile, o ipliğin geri çekildiğini, yaklaştığını, etrafını sardığını hissetti.

"Zaten buradayım," dedi, o kadar yakındı ki sözleri sanki tenine değiyordu. "Gözlerini aç."

BöLüm 49

Elara'nın gözleri birden açıldı, etrafındaki dünya değişen gölgeler ve titreyen ışıkların bulanık bir karışımıydı.

Kalp atışları kulaklarında hafifçe gümbür gümbür atıyordu. Gözlerini tekrar kırptırdı ve Tristan'ın yüzü görüş alanına girdi. Yüzü odaklanmış, kaşları çatık bir ifadeyle ona bakıyordu.

Durgun suyun üzerinde süzülen sis gibi, serin ve yatıştırıcı bir baskı bileklerine dokundu. Elara'nın bakışları aşağıya indi; Tristan'ın elleri orada duruyordu, teninde bir parıltı yayılıyordu. Onun enerjisi, sanki hiç yırtılmamış gibi eti birleştirerek, düzenli bir ritimle içinden geçiyordu.

Tristan.

Onu iyileştirerek her şeyi riske atıyordu ve kadın ona durması, kaçması için bağırarak istiyordu ama hiçbir ses çıkmıyordu.

Ardından sisin arasından boğuk sesler duyuldu.

Avcı.

"Kuzey sınırını aştılar," dedi sesi kısık ve soğuk bir şekilde. "Beklediğimizden daha hızlı. İki karakol çoktan yok edildi. Eğer sırtı takviye etmezsek, nehirten dağ eteklerine kadar olan tüm bölge bir sonraki dolunaydan önce onların olacak."

Salonun havası ağırlaşıyor, huzursuzluk dalgası soğuk bir rüzgar gibi meclisin içinden geçiyordu. Birkaç kişi Lord Hükümdar'a yaklaşıp kısık sesle konuşuyordu; sözleri salonda duyulmuyordu ama kaşlarındaki gerginlik açıkça belli oluyordu. Teker teker dönüp dışarı çıktılar, muhafızlar da ellerini silahlarına dayayarak onları yakından takip etti.

Elara, Osin'in söylediklerine odaklanmakta zorlanırken başı zonluyordu, ama sonra, sanki dikkatini çektiğini hissedebilmiş gibi, Osin'in bakışları ona kaydı ve onu dinledi.

Yüz ifadesi gerildi. "Tristan, oğlum. Ne yapıyorsun?"

Tristan donakaldı, elleri havada asılı kaldı, sonra doğrulup geri adım attı.

"Kutsal Olan'la geçirdiğin tek bir gece, ona ısınman için yeterli miydi?" Osin, iyileşmiş bileklerine bakarken dudaklarını birbirine bastırdı.

Tristan derin bir reveransla eğildi. "Elbette hayır, efendim. Ama onun ölmesine izin vermek akıllıca olmazdı. Bir kayıp olurdu."

Osin kaşını kaldırdı, sessizliğin rahatsız edici bir şekilde uzamasına izin verdi. Sonra, tek bir baş hareketiyle konuştu. "Kesinlikle. Gösterdiğiniz özeni takdir ediyorum." Övgüler dudaklarından pürüzsüz ve cilalı bir şekilde döküldü, ancak gözlerinde yalnızca soğuk bir hesaplama vardı. "Malak," sesi havada bir kırbaç gibi çatladı. "Kutsal olanı hücrelerine geri götür."

Elara, Malak'ın ileri atılıp onu ayağa kaldırmasından önce kendini toparlayacak kadar bile vakit bulamadı. Aniden gelen kuvvetle bacakları titredi ama ayakta kalmayı başardı. Avcıya bir bakış attı, ancak sırtı dönük, başı öne eğik, diğer Yüksek Lordlarla yaptığı sohbete dalmış haldeydi.

Gözlerini kapattı, etrafındaki dünyanın kaybolmasını diledi ve Draoth Cara'nın içinden uzanarak aralarındaki o bağı aradı. İlk başta çekim çok hafifti, ama sonra hissetti—kalbinin göğüs kafesine çarpan çılgın ritmi. Ona tutundu, kendi damarlarındaki nabzı hissetti ve onun fark edebileceği kadar sıkı. Sessiz bir teşekkür.

Onun için gelmişti, ona yardım etmişti. Yine.

Malak onu kapıya doğru sürüklerken tutuşu sıkılaştı. Vücudu öne doğru sarsıldı, ayakları sendeledi ama sonra -şaşırtıcı bir şekilde- kendi kalbinde de bir sıkıntı, nazik, karşılık veren bir baskı, bir sıkışma hissetti.

Gerçeği idrak edince donakaldı. Başından beri bunu yapabiliyordu; Draoth Cara'nın içinden uzanıp kalbini avucunun içine alabiliyordu. Bir anlık düşünceyle onu kırabilir, yüzlerce kez cezalandırabilirdi.

Yapabilirdi. Yapmalıydı. Ama yapmadı.

Bir kere bile değil.

Göğsü ağırlaştı, ağrı yanma gibi yayıldı.

Neden? Neden yapmamıştı?

Malak onu koridora çekti, ama düşünceleri ellerinin soğuk çekiminden çok uzaktaydı. Kalplerinin çarpıştığı, ikisinin de seçmediği bir bağla birbirine bağlı oldukları o gizli alanda oyalandı.

En yumuşak merhamet, ya da belki de en acımasız lütuf.

Her şey bulanıklaştı, Elara göğsünün içinde yayılan sıcaklığın kırık bir şeyi iyileştirip iyileştirmediyini veya kırığı besleyip beslemediğini anlayamadı.

Hangisinin onu daha çok korkuttuğundan emin değildi.

Elara ve Malak tünele vardıklarında Sidhe'ler çoktan ayağa kalkmışlardı ve Elara nemli, dar koridorda ilerlerken gözleri ona kilitlenmişti. Malak'ın eli sırtına bastırılmış, ara sıra iterek onu ileri doğru yönlendiriyordu, ama Elara bunu neredeyse hiç fark etmiyordu, dikkati başka yerdeydi—diğerlerinde.

Her hücrenin önünden geçerken sesi alçak bir fısıltıydı, tavandan damlayan suyun sürekli sesi arasında zar zor duyuluyordu. "Bí réidh," dedi, kelimeleri demir parmaklıkların arasından süzülerek çıktı.

"Hazır olun."

Hazır olun.

Çünkü onları kurtaracaktı. Ve artık nasıl yapacağını biliyordu.

Önünde soğuk demir kapılarıyla hücre kapısı belirmişti, ama bu sefer Malak onu zorla içeri sokmak zorunda kalmadı. Direnmeden içeri girdi, parmaklıkların kapanmasının tanıdık sesi arkasından yankılandı. Karanlıkta onu ararken Malak'ın ayak sesleri uzaklaştı.

Bakışları, parmaklıkların ardında dimdik duran Reynnar'ın tanıdık silüetine takıldı. Geniş omuzları gergindi, kaslı kolları göğsünde çaprazlanmıştı. Yine de, ürkütücü varlığına rağmen, bakışları ona odaklandığında yumuşayan bir şey vardı. Hızlıca onu süzdü, yeni morluklar, taze yaralar aradı—ama hiçbir şey yoktu.

"Hâlâ güvende, değil mi?³⁴"

Sesi alçak, alaycıydı ama tonda bir sivrilik de vardı.

Elara'nın dudakları seğirdi ama gülümsemedi. "Is amhlaidh duit.³⁵"

Reynnar bir anlığına donakaldı, sonra yavaşça yüzünde bir sırıtış belirdi, dişleri parıldadı. Bu gurur ve onay ifadesi, kadının midesini alt üst etti.

Çukur'daki haftalar sonsuza dek uzamış gibiydi, ama Elara'yı ayakta tutan küçük bir teselli vardı: Reynnar'ın Tírrish konuşmasını dinlemek. Kelimelerin dilinden dökülme şekli, sabırlı öğretim ritmi, ona tutunabileceği sağlam bir şey veriyordu. Fırsat buldukça pratik yapmış, cümleleri kurcalayarak ve dili parça parça bir araya getirerek çalışmıştı. Sonra Avcı'nın günlüğünü buldu; karalanmış cümleler ve alışılmadık yazı, onu uzun geceler boyunca izlemeye, ezberlemeye ve dili zihnine kazımaya itti. Konuşması hala bozuk, kenarları pürüzlüydü, ama kendini amansızca zorluyordu, çünkü bu artık sadece iletişimle ilgili değildi. Bu bir bağlantıydı; Reynnar'a Sidhe için savaştığını, onları gördüğünü göstermenin bir yoluydu. Her kırık cümle bir beyandı, bir sözdü: onlardan her şeyi alanlar gibi değildi.

Reynnar ona öyle gülümsediğinde, uykusuz geçen her saate değmişti.

“Fena değil. Belki buradan çıktığımızda akıcı bir şekilde konuşmaya başlarsın. Ya da en azından bana hakkıyla hakaret edebilecek kadar.”

Elara başını salladı, söylediklerinin sadece yarısını anladı ama neredeyse kesinlikle onunla dalga geçtiğinden emindi. Onları ayıran parmaklıklara yaklaştı, öne eğildi ve parmakları soğuk demir parmaklıklara dolandı.

"Size Aelfhenge hakkında bir soru sormam gerekiyor."

Reynnar'ın sırtışı soldu, gözlerindeki neşeli ifade kayboldu. Daha da yaklaştı, geniş omuzları neredeyse parmaklıkların arasından onu gölge gibi kaplıyordu.

"Kapı," dedi sesi alçak bir tonda.

"Bu konuda bana neler anlatabilirsiniz?"

Öne eğildi, aralarındaki parmaklıklar neredeyse yokmuş gibiydi. Başını aşağı eğdi, sıcak nefesi kulağına değdi.

“Üç takım taş var,” diye başladı, ses tonu kaskatı kesilmişti, sanki çoktan gömülmüş bir anıyı okuyormuş gibi. “Her biri tanrıçalar Áine, Rhiannon ve Epona için. Her biri komuta ettikleri güçlere bağlı: Zaman, Ölüm ve Yaşam. Büyük Ayrılıktan sonra alemler arasında yolculuk etme araçları.”

Elara'nın kalbi hızla çarpıyordu, zihni ise olanlara ayak uydurmaya çalışıyordu.

Reynnar onun zorlandığını fark etmiş gibiydi, yüzüne bakarken sözleri yavaş yavaş kısıldı. Ona devam etmesi için başıyla işaret verene kadar, artık iyi bildiği o tanıdık sabır parıltısıyla bekledi.

"Taşları, etki alanlarına göre konumlandırılmış, dünyanın enerji çizgileriyle, gerçekliğin incelendiği yerlerle, bizim dünyamızla onların dünyasının sınırlarının kesiştiği yerlerle hizalanacak şekilde hesaplanmıştı." Sesi alçaldı. "Taşları rastgele değil. Bu dünyaya ve benim dünyama yayılmış, mükemmel bir geometrik hizalama oluşturuyorlar. Konumlar, geniş bir ızgaradaki koordinatlar gibi birbirine karşılık geliyor. Mükemmel bir üçlü. Üçgenleştirilmiş—her zaman eşit uzaklıkta. Bir set burada, bir set Tír na nÓg'da, sonuncusu... başka bir yerde. Her zaman üç nokta, her zaman dengede. Her dünyada varlar, bir dokumadaki iplikler gibi üst üste katmanlanmışlar."

Elara kendi kendine, "Zaman. Ölüm. Yaşam," diye tekrarladı.

Başını salladı. "Her taş hem uzayda hem de zamanda bir işarettir; sabittirler, ancak tanrıçaların güçlerinin gelgitine bağlıdır. Görüyorsunuz, onlar sadece alemler arasında seyahat etmediler. Onlar alemlerin kendisidir. Zaman, ölüm, yaşam... bu güçleri yönettiler, dengede tuttular. Taşlar sadece iletkenlerdir, egemenlik alanlarına göre düzenlenmiştir. Rhiannon'un taşları, güneşin her gece battığı noktalara en yakın yerlerde bulunur. Epona'nın taşları, yeryüzünün damarlarının en derine indiği, toprağın her şeye hayat verdiği yerlerde çiçek açar. Ve Aine... Anie'nin taşları yıldızlarla hizalanmıştır, zamanın kendisini gökyüzünde bir iplik gibi izler."

"Dünyalar üzerine kazınmış bir harita."

Onaylayarak mırıldandı. "Sadece... bizimkiler yüzyıllardır sessizdi. Mühürlüydüler. Ta ki kralınız onları tekrar nasıl açacağını bulana kadar."

Elara'nın şakaklarında nabızı gümbür gümbür atıyordu. "Onu hançerle gördün mü? Şöyle bir şeye benziyor..." Tarif etmeye çalışırken kelimeler boğazında düğümlendi. "Sanki... ışık gibi. Güneş ışığı gibi?"

Kaslı bir tüy ensesinden aşağı doğru süzüldü. "Evet. Başka bir çağdan kalma bir kalıntı. Bahse girersem Epona'nın. Sadece bir tanrıçanın dövdüğü bir şey, diyarları bu kadar kolayca parçalayabilirdi."

Elara'nın zihni altüst oldu. Hançer Epona'ya mı aitti? Haftalar öncesinden Dominic'in sesi aklına gelince nefesi kesildi. "Aine'nin onun yüzünden ortaya çıktığını söylüyorlar, ama bu biraz abartı. Daha büyük olasılıkla, güçlü bir şeye, bir tanrıçanın dikkatini çekebilecek bir şeye rastladı."

Kutsal tanrılar.

Osin, ellerinde bir tanrıçanın gücünü tutuyordu; Anie'nin elini zorlayan, ona eter bahşeden, onu bahşeden o kadar güçlü bir kalıntıydı bu. Ama yine

de bir şeyler uyuşmuyordu. Anie böyle bir hediye karşılığında kılıcı talep ederdi, değil mi? Peki Osin nasıl hala ona sahip olabilirdi? Parçalar yer değiştirip yerine oturmaya başladıkça dehşet içinde başını salladı. Kapıyı açmak için hançeri kullanmış, onu bir pusula gibi kullanmış olmalıydı. Boşluğun akıntıları arasında yolunu bulup Tír na nÓg'a ulaşmasını sağlayan şey bu olmalıydı.

Ve o açıklıktan, Sidhe'leri teker teker kaçırmıştı.

Ama Thane, bıçağın kapı, kendisinin ise anahtar olduğunu söylemişti.

Onun kendisiyle paylaştığı anıyı anlamlandıramıyordu, ama içini kemiren korku daha da derinleşiyordu. O ve Avcı gösterge ve reaktör büyülerini tamamlasalar bile, her şeyi mükemmelleştirseler bile, bu yeterli olmayabilirdi.

Parmakları demir parmaklıklara saplandı, eklemleri bembeyaz oldu. Belki Thane'i bulabilirlerdi—belki bu kısım işe yarardı—ama Sidhe'ler? Göğsü sıkıştı, nefesleri daraldı. Tír na nÓg'a ulaşamayacaklardı.

Osin hâlâ o kılıcı tutarken bu mümkün değil.

BöLüm 50

Yavaşça başladı, tıpkı karanlık bir suya batmak gibi.

Dünya sarsılıyordu, şekilleri sanki duman ve camın arasından görülüyormuş gibi titriyordu. Elara'nın sırtı, teninin altında pürüzsüz ve soğuk olan tahtaya yaslandı.

Sonra gölgeler dağıldı.

Büyük Salon, karanlığın yuttuğu yüksekliğiyle, onun üzerinde yükseliyordu. Altındaki masa, sanki sonu yokmuş gibi uzanan cilalı yüzeyiyle, hastalıklı bir parlaklıkla ışıldıyordu. Hava, metalik bir şeyle, kana yakın bir kokuyla, adlandıramayacak kadar hafif ama nefesini bulandırmaya yetecek kadar yoğun bir şarap kokusuyla doluydu.

Kasları gerilmişti ama hareketsiz kalmıştı, her uzvu sanki ağırlıklarla sabitlenmiş gibiydi. Derisinin altında bir panik kıvılcımı çakmıştı ama bilekleri ve ayak bileklerindeki kavrama sıkılaştığı için ellerini bile kurtaramıyordu.

Soğuk tenini okşadı. Ardından kahkaha geldi—önce yumuşak, uzaktan ve yanlış—sonra yükselerek salonu doldurdu.

Ve sonra onu gördü.

Osin masanın başucunda oturuyordu, solgun yüzü mum ışığının titrek parıltısında aydınlanmıştı. Yanında, Yüksek Konsey üyeleri, loşlukta parlayan gözlerle, alışılmadık derecede genişlemiş gülümsemelerle onu izliyorlardı.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu, çılgın, telaşlı bir şekilde ona doğru uzanırlarken—parmakları tenine dokunurken, bu dokunuş yanlış geliyordu.

Neredeyse şefkatliydi. Ama sonra değişti. Eller şekil değiştirdi, keskinleşti ve bir sonraki nefeste pençelere dññřtü.

Acı patladı, vücudunu parçalayan bembeyaz bir alev gibiydi. Vücudu saldırıya karşı gerilirken, et ve kaslar ellerinin altında kırılırken boğazından bir çığlık koptu. Isı tenine yayıldı—kalın, ıslak—ve düşünceleri paramparça oldu, mantık ve rahatlama aradı ama kaçış yoktu. Sadece yırtılma, kırılma vardı.

Başka bir şey yok.

Dudakları ve parmakları kanla kaplıydı, çenelerinden aşağı damlıyor, masanın koyu renkli ahşabında birikiyor ve çatlaklara sızıyordu. Osin, acı çığlıklarını kırık hıçkırıklara dññřtürürken, kadının bedeninin kasılmasını izlerken gülümsemesi daha da genişledi.

Sonra, çektiği acıların ve çığlıklarının arasından onu duydu.

Avcı. Adını çağırıyor.

Onu göremiyordu. Dññmiyordu. Uzayamıyordu. Ama sesindeki çaresizlik, onu bir can simidi gibi sarıp sarmaladı, acının ötesinde bir şeye doğru çekti.

Elara, bu bir rüya.

Bu sadece bir rüya.

Neredeyse onun bunu söylediğini duyabiliyor, kelimeleri alnında hissedebiliyordu. Ama yapabildiği tek şey çığlık atmaktı, bedeni meclisin elleri altında titriyordu.

Rüya cam gibi paramparça oldu. Elara hücrelerinde nefes nefese uyandı, altındaki soğuk taş gerçektir. Kalbi gümbür gümbür atıyor, nefesi ciğerlerinden girip çıkıyordu. Gölgeleer gitmişti. Kahkahalar da. Ama korku hala sinendi, teni hâlâ hayalet bir acıyla zonluyordu.

Ve sonra yalnız olmadığını fark etti.

Avcı onu sıkıca kucakladı, kollarını bedenine doladı. Sıcaklığı içine işledi, kemiklerindeki soğukluğu kovdu. Elleri titreyerek, tıpkı rüyada olduğu gibi, adını tekrar tekrar fısıldadı. Geniş, nasırlı avucundan biri sırtında yavaş ve istikrarlı hareketlerle gezindi. Düşünmeden ona doğru eğildi, daha da yaklaştı.

Kadın yukarı baktı, ama adam çoktan hareket etmeye başlamıştı bile; hava etraflarında bükölüp kıvrılırken çoktan bir yarık açmıştı. Düşünce ve nefes kayboldu, geriye sadece dünyanın değiştiği sırada kollarının sıkıca kenetlenmiş olmasının kesinliği kaldı.

Bir an sonra, malikanesindeki odasında duruyorlardı. Tanıdık gölgeler etrafı sarmıştı, ama o onu bırakmadı. O da bırakmadı. Sanki bırakmak içindeki kırılğan bir şeyi paramparça edecekmiş gibi ona sarıldı, yüzünü göğsüne yasladı, parmaklarını gömleğine kenetledi. Bir an için, ondan başka hiçbir şey yoktu, sadece onun varlığının hissi vardı.

Yavaş yavaş kalbi sakinleşti. Elinin ensesinde sıcaklığını, parmaklarının saçlarının arasından nazıkçe geçişini, çenesinin şakağına yaslanmasını hissetti.

Elara gözlerini kapattı ve nefes alır gibi kolayca Draoth Cara'nın içine girdi. Artık ona uzanmasına gerek yoktu; sadece odağını değiştirmesi yeterliydi ve o oradaydı. Kalp atışı ona anında cevap verdi, güçlü ve hızlı, bilincini zorlayan bir şekilde. Ona hafifçe dokundu ve o da boynuna doğru bir nefes üfledi, kollarını ona doğru çekerken saçlarını savurdu, etrafını çelik bantlarla sardı.

"Kişisel bir şey yok," demişti.

Yine de, onun sıcaklığı, yakınlığı, son derece kişisel hissettirdi. Tehlikeli derecede özleme yakın bir şey gibiydi.

Elara geri çekildi, bakışlarını yakalayacak kadar—karanlıktı ama o kehribar rengi parıltı yine oradaydı, taktığı maske düştüğünde, ona kendisini görmesine izin verdiğinde, bir anlığına bile olsa, her zaman olduğu gibi nabız gibi atıyordu. Kalbine tekrar dokundu, gerildiğini hissetti ve bu sefer gözleri sımsıkı kapandı.

"Elara," diye fısıldadı adını, hem bir uyarı hem de bir yalvarış gibiydi.

Elara.

Onun adını söylemekte ne zaman bu kadar rahat hissetmişti? O, onun için her zaman Kutsal olan kişiydi; aralarındaki duvarı sağlam tutan, ikisinin de koruduğu bir mesafeyi sağlayan bir unvan. Başkaları onun adını kullandığında bile, o bu resmiyete bağlı kalmıştı, sanki aralarındaki çizgiyi koruyabilecek tek şey buymuş gibi.

Ama şimdi, onun bunu sadece bir isim değil, hassas ve anlamlı bir şeymiş gibi söyleme şekli, kalbini acıttı.

Gözlerine engel olamadan yaşlar doldu.

Bunu hissetmiş olmalı, çünkü gözlerini açtı ve ona baktı. Odanın loşluğunda ona dik dik baktı, aralarındaki sessizlik her nefeste daha da yoğunlaşıyordu. Bakışları hiç değişmedi, yumuşamadı. Sanki henüz çözemediği bir şeyi bekliyormuş gibi onu öylece tuttu.

Nefesi dudaklarına hafifçe değdi, sıcak ve yakındı; bu his karşısında gözlerini kapatmamak, ona doğru eğilmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Beni öpebilirdi. Bu düşünce birden aklına geldi. Beni şu anda öpebilirdi ve ben de izin verirdim.

Dudaklarını ıslattı ve bakışları dudaklarına kayd, göğsünün içinde öylesine hızlı bir şekilde atan nabzı vardı ki, kalbi patlayacakmış gibi hissetti. Bütün vücudu ona, ona uyum sağlamıştı. Ama sonra, bir anda, yok oldu. Kolları sanki hiç orada olmamış gibi düştü ve o bunu idrak edemedi, odanın öbür ucundaydı.

Bu kayıp onu beklediğinden daha çok etkiledi.

"Yapamam..." dedi, kelimeler boğuk ve zorlanmış bir şekilde, sanki istemeden ağzından çıkıyormuş gibi. Göğsü kabardı ve daha da uzaklaştı, aralarındaki mesafeyi açtı. "Ben—"

Elara bunu duymak istemiyordu. Bir daha asla.

Elini kaldırdı, ağzından çıkacak ve bıçağı daha da derine saplayacak sözleri engelledi. Son sözlerinin acısı hala içindeydi. Şu an buna dayanamazdı; ne onun acımasızlığına, ne de duyması gerektiğini düşündüğü acı gerçeklere. Göğsündeki acı onu zaten tüketmekle tehdit ederken, bunlara katlanamazdı.

Kapıya elini uzatıp çıkmak üzereydi ki, kadının göğsündeki düğüm çözüldü.

"Beklemek."

Sırtı kaskatı kesildi. Yavaşça döndü, bakışları yüzünde yankılandı.

Sözler boğazında düğümlendi; kendi kendine bile itiraf etmeye hazır olmadığı gerçeklerdi bunlar. Yutkundu ve gözlerine baktı. Yardımına ihtiyacı vardı. Şimdi bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Her şey buna bağlıyken. Eğer Sidhe'yi kurtaracaksa, Işık Yarası'nı bulma umudu varsa, bunu tek başına yapamazdı. Ve aksini iddia etmek onu sadece kısır döngüye sokardı.

Yine de ona her şeyi anlatmak zorunda değildi. Sidhe'leri Tír na nÓg'a geri döndürmekle ilgili olduğunu itiraf etmek zorunda değildi. Bu kısım şimdilik gizli kalabilirdi.

"Nehir ruhunu çağırdığımda," diye başladı, her kelimeyi dikkatlice seçerek ve onun tepkisini ölçerek, "bana bir anı gösterdi."

Hareketsiz kaldı, koyu renkli gözleri parıldadı. "Ne gördün?"

"Thane," dedi, yaklaştıkça sesi hissettiğinden daha sakinleşmişti. "Bana bir resim gösterdi. Oıche çiçekleriyle çevrili bir kılıç."

Kaşları çatıldı, yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi.

"Çiçekler," diye devam etti usulca. "Sadece dolunayda açarlar. Arkadaşım—" Kendini durdurdu. "Avis. Verdara'da, hatta ötesindeki ormanda bile, onlardan koca bir meyve bahçesi yetiştirdi. Karaağaç Dokumacılar onları iksirlerde ve merhemlerde kullanıyorlar. İyileştirme için. Zayıf veya hasarlı olan her şeyi güçlendirmek için."

Sesi titredi, bastıramadığı bir titreme. Avis ona daha önce de bu çiçekleri, aslan yelesiyle birlikte vermişti; zihni toparlamak, odaklanmak, kırılanı iyileştirmek için bir karışım. Elara duygularının kabarmasını bastırdı. Avis biliyordu. Elara'nın kaybettiği anıları biliyor olmalıydı ve ona yardım etmeye çalışmıştı. Sessizce, incelikle. Dikkat çekmeden, kendini riske atmadan.

"Ne oldu?" Avcının sesi yumuşaktı, kadının yüzünden süzülen gözyaşlarını izlerken.

"Hiçbir şey. Önemli değil," diye mırıldandı, elinin tersiyle onları savuşturarak. "Önemli olan Thane'in söyledikleri." Boğazı düğümlendi. "Dedi ki, 'Işık Yarası kapıdır ve ben de anahtardım.' Resimdeki hançer... Osin'in."

"O kişiyi tanıyorum."

Elara'nın kaşları çatıldı. "Thane'in bunu söyleme şekli... sanki bana ona ulaşmanın tek yolunun bu olduğunu söylüyordu."

Belki de söylediği şey buydu, diye düşündü içinden. Ama göğsünde bir burkulma hissetti, yalan orada bir taş gibi duruyordu. Ona yalan söylemeyi ne zaman önemsemeye başlamıştı? Onun güveni ne zaman onun için önemli hale gelmişti?

"Ne öneriyorsunuz?" Sesi temkinliydi, gözleri onu dikkatle izliyordu.

Elara dilini dudaklarının üzerinden geçirdi. "Büyüler üzerinde çalışmaya devam ediyoruz, ama bence artık kılıcı da araştırmaya başlamalıyız. Bu konuda bir bilgin var mı?"

Başını salladı. "Daha önce 'Işık Yarası' diye bir şey duymamıştım, ama Osin'in kılıcı -şimdi biliyorum ki- çok güçlü. Her zaman güneşin gücünü kristaller aracılığıyla kullandığını ve bu sayede kılıçta eter biriktirdiğini sanıyordum."

Kaşları birden yukarı kalktı. "Bir dakika, pencerelerde asılı olan tüm o kristallerin sebebi bu mu?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Bir deney. Yakınsama'dan geçmemiş taşlarla çalışıyorum, onları eter için iletken olarak kullanmaya çalışıyorum. Güneş onları şarj ediyor ve doğru büyüyle işe yarıyorlar. Ama sadece bir kez ve hatırladığınız gibi, tahmin edilemez olabiliyorlar."

Elara'nın yüzü kızardı. "Demek bunu nasıl başardığımı en başından beri biliyordun?"

Başını hafifçe yana eğdi, ifadesi donuktu. "Bundan hiç şüphe duyuldu mu?"

İstemedenden de olsa hafifçe güldü.

"Bıçağı inceleyeceğim."

Elara hareketsiz kaldı. "Senden başka bir şeye daha ihtiyacım var."

Dudakları o küçük, sinir bozucu derecede yavaş gülümsemeye kıvrıldı; o gülümseme, dudaklarının sadece bir köşesini çekiştiriyordu ve o gülümsemeyi, ortaya çıkmadan hemen önce tanımaya başlamıştı. "Elbette öyle düşünüyorsun."

Hiç tereddüt etmedi. "Bana nasıl yarık açılacağını öğretmeni istiyorum."

Gülümsemesi soldu, ifadesi daha ciddi bir hal aldı. Tartışmadı, alay etmedi ya da bir espri yapmadı. Sadece uzun bir süre ona baktı ve kadın neredeyse her şeyin ne kadar gerçek hale geldiğini, risklerin sessizce nasıl arttığını, bunun artık sadece konuşma ve deneylerden ibaret olmadığını fark ettiğini görebiliyordu.

"Tek başıma seyahat edebilmeliyim."

Sonunda başını salladı.

"Boşluk kırıkları ve bunların zamansal istikrarı nasıl etkilediği hakkında ne biliyorsunuz?"

Elara, gözlerini devirmemek için kendini zor tutarak kaşını kaldırdı. "Sanırım beni aydınlatmak üzeresin."

Sırıttı. "Bakalım bana ayak uydurabilecek misin?"

Elara ve Avcı, saatler akıp giderken, gece şafağın yumuşak griliğine karışırken, Elara'nın odasında "rifting" (farklı yönlerde doğru ilerleme) pratiği yaptılar. Neredeyse tamamen sessiz bir şekilde çalıştılar; daha önceki gerilim, paylaşılan, sözsüz bir odaklanmaya dönüştü.

Her girişim, henüz ustalaştığından daha fazlasını gerektiriyordu. Yarılma kaba kuvvet değildi; dengeydi. İrade ve içgüdü. Boşluk her zaman oradaydı, dünyalar arasında ince bir şekilde gerilmiş, bekliyordu. Kırılmaları, perdenin zayıfladığı yerleri hissetmeli ve sonra nazikçe ama kararlı bir şekilde ayırmalıydınız. Her şey kontrole bağlıydı. Tam olarak ne zaman itmeniz ve ne zaman geri çekilmeniz gerektiğini bilmek.

Hücrelerine geri dönmek için bir yarık açmaya çalıştığında, kısa bir çekme hissetti; dünyanın dikişleri dokunuşu altında gevşedi. Çok bir şey değildi. Sadece bir kıvılcım, alemler arasında ince bir yırtık, sonra da hızla kapandı.

Ama işe yaramıştı.

İlk kez, kısa bir süreliğine de olsa, Boşluğa dokunmuş ve onu bükmişti. Ardından Avcı onu hücrelerine geri soktu ve geldiği hızla taşın içindeki bir yarıktan kayboldu.

Onu şaşırtmıştı. Görünüşe göre, sadece birkaç saatlik pratikle bir yarık açmak çoğu kişinin başarabileceği bir şey değildi.

Şimdi, o an zihninde tekrar canlanırken, göğsünü ısıtan gurur dalgasını durduramıyordu.

Burada tekrar deneme şansı yoktu; dışarıda bekleyen muhafızlar varken, etrafını saran demir parmaklıklar varken. Yine de, Reynnar'ın karşısında oturup akşam yemeğini yemeye çalışırken, zihni hâlâ yarılma olayına takılı kalmıştı. O olayın kesinliği. O gerilim. O olayın gerektirdiği kesinlik.

Ekmek, dokunuşuyla ufalandı. Tabağına bakarken yüzünü buruşturdu. Hunter'ların evinde geçirdiği bir haftanın ardından yemek neredeyse yenmez hale gelmişti, her lokması nemli taş tadı veriyordu.

Reynnar, yemeği zorla yutmasına rağmen, pek de iyi durumda değildi. Gün boyunca Aelfhenge, hançer ve kaçırıldığı gece hakkında bildiklerini gözden geçirmişlerdi; köyünün yakınındaki, yüzyıllarca uykuda kalmış ve sonra onları evlerinden çağırmış olan o geceyi.

Anlatırken sesi alçalmıştı, sanki kendisi de hâlâ inanamıyormuş gibiydi; ne olduğunu anlayamadan evlerinden nasıl alınıp götürüldüklerini, zamanın nasıl duraksadığını, sonra birdenbire nasıl hızlandığını. Ve sonra o gitmişti. Alınmıştı.

Elara bu açıklamayı zihninde tarttı. Rahatsız edici derecede tanıdıktı. Druidlerin Çağırma Günü'nde kullandıkları trans haline çok benziyordu; bedeniniz itaatkâr, düşünceleriniz körelmiş, farkındalığınız bulanık bir

yankıya indirgenmişti. Geri adım atmamayı, zihnini sabitlemeyi ve az da olsa direnmeyi öğrenmesi yıllarını almıştı.

Avcı, Draoth Cara'ya uzaktan hala ulaşabileceğini söylemişti. İmkansız değil, sadece zor. Haklıydı. Yaklaşık bir saatlik meditasyondan sonra, onu hissetmeyi başarmıştı: bilincinin kenarında hafif bir bağ. Çekebilir, bağlantıyı yerine getirebilirdi, ama kırılıyordu, neredeyse yoktu. Acil bir durumda, tutunacağından şüphe ediyordu.

Bu durum onu hayal kırıklığına uğrattı, ama pratik yapmaya devam etti. Yavaş ya da hızlı, duman kadar hafif olsun, çabanın kendisi önemliydi. O kırılğan ipliğe odaklanmak – ne kadar kısa süreliğine olursa olsun – ona tutunabileceği sağlam bir şey veriyordu. Bir görev. Bir ritim. Tamamen çaresiz olmadığının kanıtı.

“Fazla fazla düşünüyorsun Eilíara. Kulaklarından duman çıktığını neredeyse görebiliyorum.”

Elara'nın bakışları yere dikilmişti, birden gözlerini kıstı ama dudakları hafifçe kıpırdadı. Onu daha net anlayabildiği için, ne kadar ukala olabileceğini fark etmişti. Bir süredir bundan şüpheleniyordu ama bunu kelimelerinde, ses tonunda duymak...

“Sen de ne konuşuyorsun? Seni gördüm—”

Gürültüyü fark etmeden önce, onu gördü; vücudunun nasıl gerildiğini, kaslarının nasıl kasıldığını, tetikte olduğunu. Malak hücresinin önünde belirmeden önce sahip olduğu tek uyarı o kısacık andı; kapı çerçevesine kayıtsızca yaslanmış, tüylerini diken diken eden o çarpık, acımasız gülümsemeyle duruyordu.

Adam koğuşlarda ilerlerken kadının nabızı hızlandı, hücre kapısının gıcırtısı koridorda yankılandı.

"Hadi gidelim."

Elara, Reynnar'ın arkasında yükseldiğini hissetti, varlığını arkasında bir gerilim duvarı gibi hissetti. Yutkundu ama kıpırdamadı.

Malak'ın kahkahası, kadının tüylerini diken diken eden, alçak ve karanlık bir uğultuydu.

"Bazı soylu züppeler seninle bir gece geçirmek için para ödediler. Demek ki sen de bir değere sahipmişsin."

BöLüm 5I

Malak onu daha önce Tristan'ın onu bir geceliğine kazandığı odaya geri götürdü. İçinin bir kısmı, itiraf etmek istediğinden daha büyük bir kısmı, onun yine orada olmasını, o tembel gülümsemesinin her şeyi biraz daha az vahim hissettirmesini ummuştı.

Fakat bunun yerine, Leydi Calista Thorne, yüksek sırtlı bir koltukta asil bir şekilde şöminenin yanında oturuyordu. Alevler kızıl saçlarına sıcak bir parıltı saçarken, ateş ışığında erimiş bakır gibi görünüyordu; zümrüt yeşili bakışları ise Malak'a öyle soğuk ve kibirli bir kayıtsızlıkla dikilmişti ki, Elara içgüdüsel olarak irkildi.

Calista, ayakkabısının üzerindeki tozu silker gibi sert bir ses tonuyla, "Bizi yalnız bırak, gardiyan," diye emretti.

Elara, Malak'ın nasıl gerildiğini fark etti; omuzları kilitlenmiş, çenesi sanki bir hırıltıyı bastırmaya çalışıyormuş gibi gıcırdıyordu. Kadınlar tarafından, hatta soylu kadınlar tarafından bile, küçümsenmeye iyi tepki vermediği açıkça belli oluyordu.

"Emredersiniz hanımefendi," diye mırıldandı dişlerini sıkarak. Sonra kısa bir baş sallamasıyla arkasını dönüp öfkeyle dışarı çıktı, kapı arkasından çarparak kapandı.

Oda rahatsız edici bir sessizliğe büründü, geriye kalan tek ses ateşin çıtırtısıydı.

"Oturmak."

Komut net bir şekilde geldi ve Elara öne çıkmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Kirli kıyafetleri, dağınık saçları da dahil olmak üzere her zerresinin, Leydi Calista'nın kusursuz görünümünün yanında son derece

yersiz olduğunu hissedebiliyordu. Bu tür bir inceleme altında kendini küçük hissetmemek zordu, ama koltuğa çökerken başını dik tutmaya zorladı kendini.

Calista'nın bakışları onu süzdü, dudaklarının hafifçe kıvrılması tiksintisini ele verdi, ardından bakışlarını kaçırdı.

"Tristan bana senin benimle konuşmak istediğini söyledi."

Elara'nın boğazı düğümlendi. "Evet, ben—" Sözləri takıldı, kekeledi. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Boğazını temizledi. "Seni bir zamanlar tanıyordum. Çok uzun zaman önce."

Calista'nın gözleri parladı. "Evet, yaptın."

Elara yavaşça nefes verdi, vücudundaki gerginlik azaldıkça omuzları düştü. "Bana bunu anlatabilir misin?"

"Yani hatırlamıyorsunuz?"

Elara kırık tırnağının ucunu kaşıdı. "Parçalar var aklımda. Birlikte geçirdiğimiz bir anı. Lord Artan'ın kızı hakkında konuşuyorduk."

Calista homurdandı. "Her şeyden önce, hatırladığın şey bu mu?"

Elara'nın bakışları kısıldı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu bir hakaret gibi gelmişti, ama nedenini tam olarak anlayamıyordu.

Calista sandalyesine yaslandı, bakışlarını Elara'dan ayırmadı, sanki bu konuşmanın ne kadar zamanına değeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi, mesafeli bir merakla onu inceliyordu. Şöminenin ışığı titreyerek yüzüne gölgeler düşürüyordu, ama ifadesinde sıcak bir şey yoktu.

"Geçmiş hakkında bilgi edinmek istiyorsunuz," dedi sonunda, sesi yumuşaktı ama altında bir sertlik vardı. "Ben, sadece tek bir şeye önem veren bir ailenin en büyük kızıydım: statüye. Her şey görünüş, ittifaklar ve Lord Egemen'e en yakın kimin olabileceğiyle ilgiliydi. Yürümeye başladığım andan itibaren yetiştirildim; yumuşak konuşmayı, itaatkar davranmayı ve güçlü adamlara kendimi hoş göstermeyi öğrendim."

Küçük bir kız kardeşim vardı. Özgür ruhlu, vahşi olmasına izin verilmişti. Sonuçta bu onu kurtarmadı. Ama anne babam, tek amacımın Osin'in dikkatini çekmek olduğunu, değerimin onun bakışına, onun beğenisine bağlı olduğunu açıkça belirtmişlerdi. Ve ben de onlara inandım. Bu sevgi ya da şefkatle ilgili değildi. Vazgeçilmez olmakla ilgiliydi. Güçle ilgiliydi."

Gözleri titredi, ardında daha karanlık bir şey parladı. "İtaat kardım. Onların istediği rolü oynadım. Her şeyi doğru yaparsam belki onun yanında yer edinebileceğimi düşündüm. Belki de beni şekillendirdikleri piyon

olmaktan daha fazlası olabilirdim.” Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. “Ama güç böyle bir şey işte. Sadakati yok. Alır, tüketir ve işi bittiğinde, seni ele geçirmeden önce kim olduğunu aramaya başlarsın.”

Calista öne eğildi. “Geçmişimiz hakkında öğreneceklerinizin hoşunuza gideceğini beklemeyin, Kutsal. Artık kimseyi memnun etmeyi çok uzun zaman önce bıraktım.”

Elara sessiz kaldı, bundan sonra olacaklara hazırlanıyordu.

“Evet, birbirimizi tanıyorduk.” Calista’nın ağzı hafifçe kıvrıldı, tam bir gülümseme değildi. “Ve senden nefret ediyordum. Farklıydın. Saray dedikodularını umursamıyordun, saçınla bile pek ilgilenmiyordun. Bu seni farklı kılıyordu, hedef haline getiriyordu. Ve biz kızlar için kolay bir hedeftin. Hepimiz kıskanıyorduk, biliyor musun? Osin için değerini kıskanıyorduk. Bizim önemli olduğunu düşündüğümüz hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünmeni kıskanıyorduk.” Başını salladı. “Kurallara uymuyordun. Uymana ihtiyacın da yoktu. Ve hayatlarını sadece hayatta kalmak, sadece görünmek için eğilip bükülerek geçiren bizler için bir tehdittin.”

Elara yutkundu, boğazı daraldı.

“Sana yaklaştım çünkü seninle uğraşmak istiyordum—tıpkı diğer herkes gibi. Seni ayrıcalıklı, dokunulmaz bir kız sanıyorduk.” Calista’nın gözleri karardı, yüzünde bir anlık pişmanlık belirdi, sonra devam etti. “Lord Artan’ın kızı Malinda, senden herkesten daha çok nefret ediyordu. Dantan kardeşlerin ilgisini çekmene tahammül edemiyordu. Yıllardır en büyüğüne aşıkta ve sen...” Calista omuz silkti. “Umursamadın bile. İşte bu durumu daha da kötüleştirdi.”

“Ama seninle ne kadar çok vakit geçirdiysem, o kadar çok çatlak gördüm. Hayatın sandığımız gibi değildi. Parlak ve lüks değildi. Soğuk, mesafeli ve hepimizin hissetmemeye çalıştığı türden bir yalnızlıkla doluydu.”

Calista geriye yaslandı, bakışları hiç değişmedi. “Hayatınızdaki erkekler tarafından manipüle edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Hizmet etmenin, memnun etmenin sizin göreviniz olduğuna inandırılmak. Tekrar tekrar, değerinizin yalnızca kazandığınız iyilik veya koruduğunuz sessizlik kadar olduğu söylenmesi.” Dudakları kıvrıldı. “Ama onların yalanlarıyla şekillendirilmekten daha kötü ne olduğunu biliyor musunuz? Bunu hak ettiğinize inanmak.”

Başını salladı. "Bir süre sonra senden nefret etmeyi bıraktım; senin tam olarak olduğun gibi biri olduğunu, sana dayatılmaya çalışılan kalıba asla uymayan biri olduğunu kabullenmeyi bıraktım. Ama o zamana kadar artık çok geçti."

Elara boğazını temizledi, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Çok fazla bilgi vardı; nasıl işleyeceğini bilmiyordu. Konuşmadan önce tereddüt ederek dudağını ısırды. "Hatırladığım şey," diye başladı yavaşça, "Avcı'nın Malinda'yı nasıl düşürdüğünü bana anlattığın an."

Calista güldü, ama gülüşü sıcak değildi. Onun hiçbir yanı sıcak değildi. "Malinda," dedi başını sallayarak, "seni sarayda utanırken görmek için pelerininden kurdeleleri kesti. Her şey çok çocukçaydı. Ama biz de öyleydik—ilgi kırıntıları için yarışan çocuklar. Bunun senin suçun olmadığını anlamadık. Hiçbirini sen seçmedin. Sadece bunun ortasında olduğun için senden nefret ettik."

"Ama Ivan..." Calista, bu anıyı hatırlayınca dudaklarını büzdü. "Bundan hoşlanmamıştı. O gün mahkemeden sonra Malinda'yı bekledi, yüzüstü çamura düşmesini sağladı ve o gülünç yeni elbisesini mahvetti. Affetmeyi seven biri değildi. O zaman bile çok sertti."

Elara'nın kulakları çınlıyordu, kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. "Yani Avcı ve ben... birbirimizi tanıyorduk?"

Calista başını yana eğdi, yeşil gözleri keskin bir ifadeyle bakıyordu. "Evet. Birbirinizi tanıyordunuz. O... size karşı koruyucuydu. İzleyen herkes için apaçık ortadaydı. İlk başta, bunun çarpık bir görev duygusundan kaynaklandığını düşündüm. Siz Kutsal Olan'dınız, ailesi hükümdara bağlıydı. Bir bakıma mantıklıydı. Emirleri yerine getiriyordu, hepsi bu."

Calista'nın parmakları sandalyesinin kolçaklarında kayıtsızca gezindi. "Ama sonra bir akşam ikinizi birlikte yakaladım."

Elara'nın kalbi tekledi, kaşları çatıldı. Neden bunların hiçbirini ona anlatmamıştı?

Calista sırtıttı. "Sana bir roman okuyordu. Öğretmenlerinin asla yaklaştırmadığı türden. Felsefe, din, bilimle ilgilenmen gerekiyordu. Ama Ivan, senin bunu istediğini biliyordu. Bir şekilde anlamıştı. Sonradan senden nasıl başladığını öğrendim—her gün derslerden sonra akşam yemeğine hazırlanmak için yürüdüğün yoldaki yuvarlak bir pencerenin yanındaki bir nişin içine girerdi. Orada oturur ve senin geçeceğini bilerek yüksek sesle okurdu ve bir gün sen de durdun. İlk başta bunun senin için

olduğunu bilmiyordun. Sadece pencerenin dışındaki çimenlerde oturup dinliyordun.”

Elara'nın boğazı düğümlendi, kalbi daha hızlı atmaya başladı.

“Bana söylediğinde, yüksek sesle okuma pratiği yaptığını, kekemeliğini veya sinirsel bir alışkanlığını aşmaya çalıştığını düşünmüştün.” Calista'nın ağzı seğirdi. “Çok safmıssın. Sonunda sana bu kadar korkak olmamayı bırakıp onunla yüzleşmeni söylemek zorunda kaldım. Ve bunu yaptığında, o kadar kızarmıştın ki sanki diri diri pişirilmiş gibiydin. Ama o kitap elindeydi.”

“Ve ondan sonra kitap takas etmeye başladınız. Onun kitapları hep romanlardı, senin dokunmana izin verilmeyen kitaplardı; seninkiler ise... işte o çok sevdiğin sıkıcı felsefi metinlerdi. Ama onu çözdükten sonra bile, sizi yine orada buldum—o o köşede, boşluğa doğru okuyordu. Sen de dışarıda oturmuş, dinliyordun. Acınasıydı ama tatlıydı.”

Elara şok olmuştu. Şaşkına dönmüştü.

Yakınlardı—Thane ile olan gibi değil, ama Calista'nın sözleri göğsünde keskin bir acı hissetmesine yetecek kadar yakınlardı. Belki arkadaşılardı. Belki de daha fazlası.

Bunu ondan nasıl saklayabilmişti? Saklamanın ne anlamı vardı? Sayısız fırsatı olmuştu ve hiçbir şey söylememişti.

Düşünceleri bir kenara bırakarak başını salladı. Onunla daha sonra ilgilenecekti. Bunun ne anlama geldiğini kavrayabildiği zaman onunla yüzleşecekti.

Yine de... tuhaftı.

Öne doğru eğildi, bir sonraki soru aklını kurcalarken alt dudağını dişleriyle ısırıldı. Tereddüt etti. Güvenli miydi? Calista'ya güvenilebilir miydi?

"Bana sormanız yeterli."

Elara irkildi, düşünceleri bir anda durdu. "Ne?"

Calista sandalyesine yaslanırken gözlerinde anlamlı bir ifadeyle sırıttı. "Yüzündeki soruyu görebiliyorum. Çocukluğundan beri hep böyleydin; daha fazlasını arayan, asla tatmin olmayan. Tristan sana güvenilebileceğini söyledi, o yüzden sor."

Tristan bana güvenilebileceğini mi söyledi? Elara bunu anlamaya çalışırken, göğsünde sıcak ve kafa karıştırıcı bir duygu belirdi. Yavaşça nefes verdi.

“Osin’in hançerine ihtiyacım var.”

Calista hareketsiz kaldı, odadaki hava da onunla birlikte donmuş gibiydi. Yavaşça, çok yavaşça, dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Peki, o hançerle tam olarak ne yapmayı planlıyorsun, Kutsal?"

Yerinde bir soruydu, ama Elara, iki yöne de çok fazla sapmadan nasıl cevap vereceğini bilmiyordu; çok belirsiz olursa Calista içine kapanırdı; çok açık olursa da başını belaya sokabilirdi. Ama içindeki bir şey kıpırdandı, daha önce dokunmasına izin vermediği bir gerçek. Risk aldı.

"Onu öldüreceğim."

Bunu, farkında olduğundan bile emin olmadığı kadar uzun zamandır, içten içe biliyordu. Sidhe'leri özgürleştirmek, Thane'i Boşluk'tan kurtarmak —bunlar yüksek sesle dile getirdiği planlardı. Ama düşüncelerinin sessiz köşelerinde, zihninin karanlık derinliklerinde, o bıçağı doğrudan Osin'in kalbine sapladığını görmüştü.

Calista'nın gülümsemesi hiç solmadı. Hatta daha da genişledi. "Bunu söyleyeceğini umuyordum."

Elara'nın kalbi hızlandı. "Bu mümkün mü?"

Calista başını yana eğdi. "Bilmiyorum. Belki. Bildiğim tek şey, ondan yalnızca odasındaiken ayrıldığı. Ona büyü yapıyor, saklıyor..."

"Bir resimde."

Calista'nın gözleri kısıldı, duruşu sertleşti. "Doğru."

Elara hafifçe yer değiştirerek, "Gördüm. Hatırlıyorum," diye açıkladı.

Calista'nın yüz ifadesindeki değişim anında oldu. Yüzü karardı, gözlerinde vahşi ve tehlikeli bir parıltı belirdi. Ani öfke Elara'yı dondurdu, zihni bu değişimi anlamlandırmaya çalıştı.

Calista alçak ve zehirli bir sesle, "Birçok kız bunu yapıyor," dedi. "Bazıları ise, neyse ki ya da ne yazık ki, yapmıyor."

Elara gözlerini kırıştırdı, sözlerinin anlamı aklına yerleşti ve kalbi tekledi.

Acaba şunu mu söylüyordu...?

Küçük bir kız kardeşim vardı. Özgür ruhlu, asi olmasına izin verilmişti. Ama bu onu sonuçta kurtarmadı.

"Geçmiştiydi." Elara'nın düşünceleri karmakarışık, iç karartıcı gerçek bir taş gibi üzerine çökmüştü. Bu sadece Calista'nın hırsı veya onu yönlendirdiğini sandığı iktidar açlığıyla ilgili değildi. Hayır, bu daha karanlıktı. Daha derindi. Rolfe, Calista'nın aylardır Osin'in dikkatini çekmeye çalıştığından, siyaset oyunları oynadığından, kraliçe olmak

istiyormuş gibi kendini konumlandığından bahsetmişti. Ama ya artık durum bu değilse? Ya amacı değişmişse?

"Onu tablodan çıkarmak için gereken büyüü biliyor musun?"

Calista dudaklarını birbirine bastırdı. "Hayır. O, bu anıyı bizden alıyor. Kimilerine parçalar bırakıyor, kimilerine hiçbir şey bırakmıyor. O..." Sesi titredi ve sonra sanki fiziksel olarak devam edemeyecekmiş gibi sustu.

"Onu öldüreceğim, Calista. Bunun yanına paçayı sıyıramayacak. Senden, benden, herkesten aldığı her şeyi ondan geri alacağım."

Sözler dudaklarından bir yemin gibi döküldü, öfkesi etrafındaki havaya yayıldı. Öfke, acı, çaresizliğin her sızısı—onu defalarca kıran her şey—hepsi öyle şiddetli bir ateşe dönüştü ki, eğer serbest bırakmazsa onu paramparça edeceğini hissetti.

Calista'nın gözleri parladı ve yavaşça başını salladı. "Sana yardım edeceğim," dedi, "Ama tek bir şartla."

Elara nefesini tuttu, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Gözlerinden anlıyordu, daha konuşmadan cevabı biliyordu.

"Son darbeyi ben indireceğim."

BöLüm 52

“Kış gündönümüne bir haftadan az kaldı. Mükemmel bir an. Konukları uyuşturacak – her zaman yapar. Odanın yarısını gecenin sonunda sersemlemiş ve baygın bırakacak kadar zehirle havayı dolduracak.” Calista kollarını kavuşturdu ve Elara'ya anlamlı bir bakış attı. “Ya o? O da diğerleri kadar kendini kaybedecek. Sarhoş. Uyuşturulmuş. Savunmasız. İşte o zaman harekete geçeceğiz. Elde edeceğimiz en iyi şans bu.”

Elara yavaşça başını salladı, zihni çoktan olasılıklarla dolup taşıyordu. Mükemmel bir an olacaktı. Osin onun varlığını bekliyordu; hücrelerinden karmaşık bir kaçışa gerek kalmayacaktı. "Peki ya hançer?" diye sordu, düşünceleri hızla dönüyor, adımları, zamanlamayı planlıyordu. "Onu yanında taşımayacağından nasıl emin olabiliriz?"

Calista öne eğildi, yeşil gözleri ateş ışığında zümrüt gibi parlıyordu. "Gecenin sonuna doğru onu odasına götüreceğim. Sarhoş edeceğim. Rahat ettireceğim. Bıçağı orada bırakmasını sağlayacağım."

Elara bu düşünceyle midesi bulandı. "Bunu yapmanı istemiyorum—"

Calista, sanki çoktan kabullenmiş gibi, keskin ama sakın bir sesle, "Bir kez daha," diye araya girdi. "Ve iş biter."

Hiç tereddüt, hiç yumuşaklık yoktu; sadece Elara'yı tartışmaya cesaretlendiren çelik gibi bir kararlılık vardı. Tartışmayacaktı. Ama yine de, içten içe, bunun böyle olmayacağını kendine söylüyordu. Belki başka bir yol bulabilirdi.

Calista'nın gözleri odayı taradı, sonra tekrar ona odaklandı. "Sorduklarında, sen uyuduktan sonra geceleyin gizlice kaçtığımı söyle."

Elara gözlerini kırptırdı, kaşları çatıldı, ama cevap veremedi. Calista arkasını döndü. Geriye bakmadı, veda bile etmedi. Bir yarık açıp içinden geçerken havada hafif bir güç dalgalanması oldu.

Bu, Elara'nın saatlerce süren çabasıyla döktüğü o şiddetli gözyaşı değildi. Zarif, zahmetsizdi. İçinden bir kıskançlık geçti. Ama bunun altında başka bir şey kıpırdanıyordu. Bir fikir.

Tehlikeli, yavaş yavaş kaynayan bir kıvılcım.

Yere çöktü, bacaklarını altına katladı ve gözlerini kapattı. Nefes nefese, yavaşladı—sakin bir şekilde içeri, sakın bir şekilde dışarı—ta ki dünya geri çekilene kadar. Bu aceleye getirilemezdi. Draoth Cara, zorlama yerine yalnızca sabra, dinginliğe, sessiz bir teslimiyete cevap veriyordu.

Nefes alışverişi derinleşti. Nabızı yavaşladı. Tüm bunların altında, hissetti—zihninin derinliklerinde hafif bir uğultu, bir fısıltı. Odaklanmasını keskinleştirdi, bastırmadan yaklaştırdı. Titreşim damarlarında kıpırdandı, önce yumuşak, sonra daha güçlü bir şekilde, yavaş, kıvrımlı bir akıntı gibi içinden geçti.

Zaman aldı, çok fazla zaman. Uğultunun bir ritme, takip edebileceği istikrarlı bir tempoya dönüşmesi yarım saat, belki daha fazla sürdü. Bağlantı sıkılaştıkça parmakları seğirdi.

"Dikiş yerlerine odaklan," diye neredeyse Hunter'ın dediğini duyabiliyordu. "Tıpkı camdaki bir çatlak gibi; doğru noktaya baskı uygularsan, yarık düzgün bir şekilde oluşacaktır."

Elara nefesini tuttu, çatlağı katmanların nazıkçe ayrılması gibi hayal etti. Uzandı, hafif gerilimi aradı; yakalanmayı bekleyen kırılğan bir iplik gibiydi.

Dikkatlice çekti.

Alemler arasındaki çizgi bükülünce, vücudunda bir sarsıntı hissetti. Hava titredi, bükülüp kıvrıldıktan sonra bir iç çekişle yırtıldı. Yarık genişledi, kenarları titriyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Elara, kalbinin gümürtüsünün arasında kelimeler zar zor duyuluyordu. Başarmıştı. Mesafeye rağmen, her şeye rağmen, yarığı açmıştı. Göğsü kabarıyordu, gurur, coşku ve tam olarak adlandıramadığı, ham ve korkutucu bir şeyin kaotik bir karışımıydı bu. Her yere gidebilirdim.

Herhangi bir yer.

Ayağa kalktı, Draoth Cara'yı kendine doğru çekti, zırh gibi vücuduna sardı ve Boşluğa adım attı.

Dünya ortadan kayboldu, geriye sadece ağırlıksızlık ve sessizlik kaldı. Sesin yokluğu şaşırtıcıydı, öylesine mutlak bir durgunluktu ki başı dönüyordu. Hemen hemen anında, çekim başladı—kemiklerinin iliğinde ince ama ısrarlı bir çekiş, onu hedefine doğru çekiyordu.

Draoth Cara, teninin altında titreşiyordu, keşfedilmemiş karanlıkta bir rehber gibiydi. O titreşime odaklandı, ritmine kendini ayarladı, pusulası olmasına izin verdi.

Ve sonra—işte orada. Çok hafif bir parıltı, o kadar hafif ki neredeyse fark etmedi. Karanlığı ipek ipliği gibi yarıp geçen ince bir ışık huzmesi.

Göğsü sıkıştı; burnundan kan damlıyordu, ama içgüdü ve hesaplamayla yönlendirilen her adımıyla ilerlemeye devam etti. Yarık yakındı, ancak akıntılar değişiyor, onu çekiyor ve rotasından saptırmakla tehdit ediyordu.

Kendini ayarladı, Draoth Cara'nın onu dengelediğini hissetti ve içeri adım attı.

Sessizlik bozuldu. Boşluğun baskıcı durgunluğu yerini sıcaklığa bıraktı. gerçek sıcaklık.

Çizmeleri sert zemine boğuk bir sesle çarptı, etrafını eski odun ve çıtırdayan ateş kokusu sardı. Gözlerini kırıştırdı, Avcı ocağının hafif ışığına alışmaya çalıştı.

Nefes alışverişi hızlandı, parmakları yanlarında seğirdi.

Başarmıştı.

Ani bir coşku dalgası onu sardı, kalbi gümbür gümbür atıyor, damarlarında heyecandan çok daha öte bir şey vızıldıyordu. Onaylanma. Teori, pratik—hepsi onu buraya getirmişti. Boşluğu kontrol altına almış, onu kendi iradesine boyun eğdirmiş ve tam da olması gereken yerde ortaya çıkmıştı.

Çok heyecan vericiydi. Neredeyse bunaltıcıydı.

Ona yol gösterenin kendi eteri olmaması, yolunu bulmak için Draoth Cara'ya yaslanmış olması önemli değildi. Başarı yine de onunmuş gibi hissettiriyordu. Son mühür kırıldığında—parazit ortadan kalktığında—belki de bağlantıya hiç ihtiyacı kalmayacaktı. Bu fikir zihninin bir köşesinde, küçük, meydan okuyan bir alev gibi yanıyordu.

Elara sessizce girişten geçti, tanıdık ipin çekişi onu zahmetsizce koridorda yönlendiriyordu; bu his artık o kadar doğal gelmişti ki, içinde bir anlık gurur ve memnuniyet duygusu uyandırdı.

Kütüphane kapısını iterek açtığında, onu orada, masanın üzerine eğilmiş, bir eli saçlarının arasında, şakaklarını ovuştururken bulmak onu

şaşırtmadı. İçinden bir ses gülmek istedi; sonunda üstünlüğü ele geçirmişti.

Yaramaz bir sırıtışla ipliği hafifçe çekti, zihnindeki kalbini etkisi altına alarak onda bir anlık duygu kıvılcımı yarattı. Birden doğruldu, neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı; iri, parıldayan gözleri odanın içinde dolaştıktan sonra ona odaklandı.

Bakışları yumuşadı, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Kızın sırıtışı daha da genişledi ve sanki buna inanamıyormuş gibi, yavaşça dudaklarında kendi gülümsemesi belirdi.

“Başardın.”

Elara gözlerini devirdi, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak. "Bunun olacağından hiç şüphe var mıydı?"

Nefes nefese bir kahkaha attı ve ayağa kalkarken başını salladı. "Eğer birisi bir günde nasıl yarık oluşturulacağını çözebilecekse, o da sensin."

İltifatı üzerine boynundan yukarı doğru bir sıcaklık yükseldi, yanaklarına yayıldı; ama mesele sadece bu değildi, asıl önemli olan bundan sonra söylemesi gereken şeydi.

“Bu akşam Calista ile görüştüm.”

Gülümsemesi kayboldu, sanki ona vurmuş gibiydi. Adımını yarıda kesip yüzüne baktı. "Sen mi vurdun?"

Elara, niyet ettiğinden daha yumuşak bir sesle mırıldandı. "Beni bir geceliğine kiraladı. Bu sayede buraya gelebildim."

Yavaşça başını salladı, ama kadın bunu gördü; her ölçülü nefes alışında kendi etrafına ördüğü duvarlar giderek yükseliyordu.

"Peki, senden ne istiyordu?"

“Tristan’dan benim için bir mesaj iletmesini rica ettim; onunla konuşmak istediğimi söylemesini istedim.” Elara, kaşının hafifçe seğirmesini izledi; bu, onun için yeni bir haber olduğunu gösteren ince bir tepkiydi. “Bir anım vardı, doğrulanması gereken bir şey.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, yüz ifadesi hâlâ dikkatlice korunuyordu. "Peki, ne oldu? İsteddiğini elde ettin mi?"

"Yaptım."

Aralarında gergin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Gerginlik, çekilmiş bir tel gibi ondan yayılıyordu ve Elara onun kaçmaya ne kadar yakın olduğunu hissediyordu. Elara, devam etmeden önce kendini toparladı.

"Bana bizden bahsetti."

İşte oradaydı—göğsünde bir sarsıntı, tam da beklediği gibi. Kendini buna hazırlamıştı ama yine de, hazırlıklı olabileceğinden daha şiddetli bir

şekilde vurdu.

“Bana nasıl kitap okuduğunu, kitapları nasıl paylaştığımızı anlatmıştın.” Kalbi keskin bir acıyla sızladı. “Neden bana anlatmadın?”

Dudak içini ısırırdı; acıyı hissedebiliyordu. Gözleri onun gözlerine kilitlenmişti, ifadesi sertti. Geçilmez bir kale gibiydi. Ama Elara onun duygularını hissetmek için onları görmesine gerek yoktu. Artık bunu ondan saklayamazdı.

"Bunun ne anlamı olduğunu anlamadım."

Sözler, hiç beklemediği bir darbe gibi geldi. Canını acıttı.

"Neden olmasın ki?"

“Bunun ne faydası olurdu ki?”

Sesi son derece sakın, hatta fazla sakindi. Her kelimesi söylemek istemediği şeyi taşıyordu. Bu kayıtsızlık, onun için önemli olan bir şeyi umursamazca geçiştirmesi, göğsünde bir kıvılcım çaktı. Aniden ve şiddetli bir şekilde ısı yükseldi, nabızı kulaklarında uğuldadı.

“Nasıl bu kadar acımasız olabilirsin? Geçmişimden hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiçbir şey. Ve bunca zaman boyunca—bunca zaman boyunca—her şeyi yeniden bir araya getirmeye çalıştık. Bağlayıcı Mührü kırmaya çalışıyorduk ki Thane'e ulaşmana yardım edebileyim. Ve sen—” Sözleri boğazındaki düğüme takıldı, boğuluyordu. “Biliyordun. Elinde bir şey vardı—kullanabileceğim, ihtiyacım olan bir parça—ve onu benden sakladın. Nasıl yapabildin—”

“Hatıralarımız bize yardımcı olmazdı. Yapmaya çalıştığımız şeyde hiç yardımcı olmazdı. Aksine, işleri daha da karmaşıktırdı.”

Elara'nın yumrukları yanlarında sıkılıydı. "Bunu nasıl anladın?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne yapardık..." Neredeyse yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde nefes verdi, sesi şimdi daha alçaktı. "Sana söylemiştim, hiçbir faydası olmazdı."

“Ve bu da senin karar vereceğin bir şeydi, öyle mi?” Öfkesi şimşek gibi çaktı. “Hayatımdaki herkes gibi, en iyisini bildiğini sanıp benim yerime karar veriyor, benden bir şeyler saklıyorsun—bu da mı senin kararındı? Bana temel bir seçim hakkı bile veremedin mi? Bana bu konuda güvenemedin mi?”

Ona doğru bir adım atacakmış gibi kıpırdandı, ama sonra durdu ve yüz ifadesini tekrar kilitledi.

Elara inanmaz bir şekilde başını salladı. "Anladığımı sanıyordum, özellikle de senin anlayacağını sanıyordum. İkimizin de seçim hakkı

elimizden alındı ve bu... bu küçücük şey için bana bunu bile veremedin mi?"

Çenesi kasıldı. "Hayır, yapamazdım."

İçinde bir şey kırıldı. Düşünmeden öne doğru bir adım attı, eli içgüdüsel olarak hareket etti. Tokat odayı yankıladı, avucunda şiddetli bir acı yayıldı. Adamın başı darbeye döndü ama tepki vermedi. Gözünü bile kırpmadı.

"Bu kadar korkak olmayı bırak!"

Elara gitmek için döndü, dünyalar arasındaki çizgiyi aramaya, ayrılmaya hazırdı. Ama üç hızlı adımda, adam onun üzerine atıldı, eli kolunu kavrayıp onu geriye doğru çekti, ta ki ona çarpana kadar. Dengesini yeniden sağlayamadan parmakları boğazındaydı, onu kendine doğru çekiyordu. Şaşkın, nefessiz bir şekilde boğuk bir çığlık attı, tam o sırada adam onu öptü.

Çok zordu, yıpratıcıydı, aralarındaki tüm gerilim o tek anda patlak vermişti.

Biraz geri çekildi, nefesi dudaklarına sıcak bir şekilde değdi, sesi alçak ve boğuktu.

"Sen çekilmez, sinir bozucu bir kadınsın."

Karnı alt üst oldu, kalbi çılgınca çarpıyordu ve dudakları tekrar onunkilere yapışıp sesini kesmeden önce zar zor bir çığlık atabildi.

Bu sadece bir öpücük değildi, bir istilaydı. Sanki onun öfkesi onun arzuladığı, boğazından çekip alıp tüketmek istediği bir şeymiş gibi, yağmalayan bir öpücüktü.

Nefesleri burnundan kısa, telaşlı patlamalar halinde geliyordu, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi gümbür gümbür atarken göğsü inip kalkıyordu. Dünya etrafında bulanıklaşıyor, dudaklarının onunkilere bastırıldığı talepkar hissiyle daralıyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp alt dudağını yakaladığında, keskin bir nefes verdi. Elleri içgüdüsel olarak gömleğine kenetlendi ve kendini durduramadan karşılık verdi.

Elini ensesine doğru kaydırırken, hırıltı ile iç çekme arasında bir yerden alçak bir ses çıktı. Parmakları saçlarının arasına dolandı, başını sanki bırakmak imkansızmış gibi kavradı. Midesi burkuldu, vücudunda bir sıcaklık ve garip bir titreme yayıldı. Aklından bunun korkunç bir fikir olduğu, durması gerektiği düşüncesi geçti—ama Tanrım, durmak istemiyordu.

Eli boynundan kaydı, parmakları hafifçe kolundan aşağı doğru kaydı, tenine zar zor değdikten sonra onu sardı. Dudakları aralandı ve dili onun

diline değdi.

Ağzından kısık bir inilti çıktı, bu ses kadının bedenine yayıldı.

O da onun püşüne aynı güçle karşılık verdi, dilini onun dilinin etrafına doladı, daha derine indi, onu tattı; tarçın ve siyah çay, ateş ve duman, sıcaklık ve baharatın bir karışımı.

Geri çekilirken tırnakları onun saç derisine değdi. "Bunu mu istiyorsun, Elara? Hımm? Bunu kabul etmeli miyim?"

O sadece inleyerek karşılık verebildi, ayak parmaklarının ucuna yükselerek ona doğru yaklaştı. Hiç tereddüt etmeden, elleriyle belini kavrayarak onu kaldırdı. Bacakları içgüdüsel olarak kalçalarına dolandı ve onu kütüphaneden çıkarıp oturma odasına taşıırken dudakları onunkilere kenetlenmiş kaldı. Sanki bu bağı bir saniyeliğine bile koparmaya dayanamıyordu.

Parmakları saçlarına dolandı, başını geriye doğru eğdi, boğazının çizgisini ortaya çıkardı. Sonra ağzı oradaydı—dudakları ve dişleri boynunun hassas kıvrımına dokundu.

Elara'nın nefesi kesildi, adam ateşli, açık ağızlı püşleriyle onu takip etti. Koltuğa çöktü, onu da yanına çekti, bedeni kucağına yerleşti. Elleri kalçalarını sıkıca kavradı, aralarında hiç boşluk kalmayana kadar onu kendine çekti. Ondan kopan ses—yumuşak, kırık bir inilti—onun alçak ve boğuk iniltisiyle karşılandı, göğsüne titreşti.

Onun sertliğini karnında hissetti ve bu hisle gözleri faltaşı gibi açıldı, nefesini onun ağzına verdi. Bunu beklemiyordu ve ani gelişen bu durum, vücudunda bir sinir dalgası yaratmıştı. Ama bir de başka bir şey vardı; gurur ya da belki de güç gibi bir şey. Gözlerine bakmak için biraz geri çekildi.

Gözleri karanlıktı, dudakları şişmiş ve kızarmıştı, yanakları kıpkırmızıydı. Ona daha önce kimsenin bakmadığı gibi bakıyordu; sanki değer verilmesi, korunması, yutulması gereken bir şeymiş gibi. Bu bakışın yoğunluğu midesinde bir kasılmaya, nefesinin boğazında düğümlemesine neden oldu. Onu izliyor, bekliyordu; eli sıkıca gömleğinin içindeydi, onu orada tutuyor ama ne yapacağına karar vermesi için ona alan bırakıyordu.

Gerçeküstü geliyordu; akli, bunun altında duran Avcı olduğunu tam olarak kavrayamıyordu. Ivan. Her zaman dokunulmaz, sarsılmaz olan adam. Ve şimdi işte buradaydı, elleri onun üzerinde, kavradığı yerlerde titriyor, nefesi düzensiz, tamamen onun insafına kalmıştı.

Elleri kollarından aşağı doğru kaydı, ondan yayılan sıcaklık, teninin hemen altında her zaman kaynayan eterle titreşiyordu. Kolları pürüzlüydü,

yıllarca süren savaşlardan, çatışmalardan, onu karşısındaki adama dönüştüren her şeyden nasırlaşmıştı. Parmak uçlarıyla avuç içlerinde yumuşak yaylar çizdi, parmak uçlarına kadar çıktıktan sonra ellerini birbirine kenetlemek için tekrar aşağı kaydı.

Bu nazik jest karşısında kalbi sıkıştı, ama aklından geçen tek şey "kişisel bir şey değil" düşüncesiydi; birlikte geçirdikleri anıları ondan nasıl saklamıştı. Ona söylememesinin bir sebebi vardı ve bu sebep üzerinde ne kadar çok düşünürse içini o kadar çok buruyordu.

Ona zarar vermeye çalışmıyordu; onu yeterince iyi tanıyordu ve buna inanıyordu. Ama yine de bunu ondan saklamıştı—belki de manipüle etmek için değil, kendini korumak için.

Tekrar sorma, artık bu sınırı aştıklarına göre bir açıklama talep etme isteği dilinde yanıp tutuşuyordu. Ama sonra eli yüzüne dokundu, başparmağı dudaklarının üzerinde hafifçe gezindi ve soru dudaklarında kaldı.

"Sana dokunabilir miyim?" Sesi neredeyse fısıltı gibiydi ve nefes aldığında karnı onun karnına bastırıldı, kasıldı ve titredi. Dudaklarını yaladı, gözleri karanlık ve kapalı gözlerle buluştu.

"Evet."

Bu onu hafifçe gülümsetti, dudaklarında yumuşak bir kıvrım oluştu. O pürüzlü, nasırlı parmak uçları çenesinden aşağı, boynundan geçerek, tişörtünün çizgisi boyunca göğsüne kadar uzandı. Vücudunun kıvrımlarıyla birlikte hareket etti. "Burada mı?" Sesi o kadar alçaktı ki, içinden bir ürperti geçti.

"Evet."

Onu avuçladığında nefesi kesildi ve adam bu sese karşılık kıpırdandı, kalçaları daha da yaklaştı. Tutmuş olduğu tüm kısıtlama kırıldı ve tek bir pürüzsüz hareketle eli tişörtünün altına kaydı, parmakları dantelin altından geçerek ten tene değdi. Dokunuşu sıcaktı, nefesini kesecek kadar sertti, gözleri bu hissin etkisiyle kapandı.

Parmakları yüzünü okşarken, çok uzun zamandır uzaktan ezberlediği çizgileri ve özellikleri keşfederken yavaşça nefes verdi. Teninin sıcaklığı dokunuşunun altında hissediliyordu ve sonunda başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirmeye cesaret ettiğinde, nefesi parmak uçlarına sıcak bir şekilde çarptı. Eli daha aşağıya kaydı, karnının üzerinden geçerken işaret parmağını ağzına aldı. Karnı alt üst oldu, sırtı gerildi—

Ve sonra, parmakları pantolonunun kemerinin altına kayıp karnının alt kısmındaki yumuşak deriye değdiğinde dünya altüst oldu.

Kadının bedeni sarsıldı ve adam ağzından parmağını çektiği anda gözleri kadının gözlerine dikildi.

"Burada?"

Yutkundu ve başını salladı. Eli daha aşağıya indi, parmaklarının sıcaklığı tenine değdi, nefesini kesti.

Onu yavaşça okşadı, vücudunda bir his uyandıracak kadar hafifçe bastırdı. Kalçalarının ona doğru kasılmasına neden olan noktayı bulduğunda, nefesi hızlandı ve düzensizleşti, nefes alışverişi hızlandı.

"Tanrım, evet," dedi—ama bu, gayet iyi olmaktan çok daha fazlasıydı. Saymakla bitmez.

Parmakları yavaşça daireler çizerek hareket ederken, zevk dalgaları vücudunda sürekli bir şekilde yayılıyordu. Elleri gömleğine kenetlenmiş, parmakları omuzlarına saplanmış, kalçaları kendi kendine hareket ederek, elinin her hareketinde daha fazlasını kovalıyordu.

Kalçaları bir an geriye doğru sıçradı, ama önce bir, sonra iki parmağını içine sokana kadar bacağına karşı bir ritim yakalamış, onunkiyle aynı arzuyla ona sürtünüyordu. Elara'nın eli boynunun arkasına kaydı, sessizce, yalvararak bir öpücük için yalvarıyordu.

Kıpırdamadı.

Gözlerinde bunu gördü; onu izlemek istiyordu. Her nefesini, her titremesini. Bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

Sırtından yukarı doğru bir sıcaklık yayıldı, teninin altında hızla hissedildi ve kendini durduramadan hareket etmeye başladı; elini öyle bir şekilde okşadı ki, daha sonra yüzü kızardı. Nefesi ağırlaştı, göz bebekleri irileşti, yüzü kızardı.

Çok yakındı—karnındaki o gergin, kıvrılmış çekim, kopmaya hazır—

Yavaşladığında, onu devirmemek için son anda durdu.

Yavaş, bilinçli hareketler ondan bir inilti kopardı, parmakları onun gömleğine dolandı. Onu orada, uçurumun kenarında tuttu, onu yukarı çekip geri çekti, ta ki neredeyse ihtiyaçtan hıçkırarak ağlayana, damarlarında kan coşana kadar.

Öne eğildi ve alnını onun alnına dayadı.

"Aman Tanrım, çok güzelsin Elara. Kendine bak."

Dudakları tenindeki ter damlacıklarına değdi, ağzını boynuna doğru indirdi, dili nabzının üzerinde hafifçe gezindi ve sonra nazikçe emdi. Onun

terinin tadını aldığını, dudaklarının altında kalbinin çılgın atışını hissettiğini, adını inlerken vücudunun titremesini duyduğunu biliyordu.

İvan.

Avcı değil. İvan.

Kalçaları daha hızlı hareket ediyordu, parmakları da aynı tempoyu koruyordu ve kadın onun ellerinde paramparça oldu—ona doğru kıvrılarak yalvarıyordu. Tırnakları kollarını keserken, başparmağı amansızca daireler çiziyor, parmakları kadının içinde kıvrılarak o noktayı tekrar tekrar buluyordu.

Nefesi kesildi, ciğerleri yanıyordu, ardından boşalmanın şiddeti ve her şeyi kapsayan etkisiyle kalçaları birden yukarı doğru fırladı.

Vücudunda ateş ve şimşek çakıyordu, her siniri alev alev yanıyordu. Basınç ve ısı tek bir kör edici akıma dönüşerek dünyayı yok etti. Onun ağırlığı, boynundaki nefesinin hırıltısı, dudaklarındaki terin tuzu—her şey bir duyguya, ona karıştı; elleri onu kavradı, parmakları o dağılırken hâlâ hareket ediyordu.

Sonra her şey karardı, görüşü bulanıklaştı, tek duyulan ses kulaklarında uğultulu kanın sesi ve ikisinin de zorlukla aldığı hırıltılı nefeslerdi. Oda, dünya, savaş—hiçbiri yoktu. Sadece o vardı. Sadece dokunuşunun onu alt üst etme şekli.

Dönüş anıydı, sanki bir rüyadan koparılmış gibiydi; gerçekliğe keskin bir sarsıntıyla geri döndü, sanki havada süzülüyormuş ve sonra aniden, doğrudan onun yanına düşmüş gibiydi.

Vücudu zonkluyordu, dokunduğu her yerde karıncalanma hissediyordu; artçı şokların etkisiyle nefes nefese kalırken düşünceleri yavaş ve düzensizdi. O da aynı şekilde nefes alıp veriyordu, göğsü onunkiyle birlikte inip kalkıyor, yüzü saçlarının arasına gömülmüş boynunun kıvrımına sıcak ve nemli bir nefes değişiyordu. Gücsüzce kollarını onun etrafına sardı, kasları çabadan titriyordu.

Bir an sonra, parmaklarını yavaşça geri çekti ve karnının üzerinde son bir ürpertiye neden olan uzun bir çizgi bıraktı. Eli kayboldu, sonra tekrar kalçasına yerleşti.

Söylemesi gereken çok şey vardı ama kendine gelirken vücudu hâlâ seğiriyordu ve sadece nefes alabiliyordu.

Ve sonra aklına geldi—ona dokunmamıştı.

Yanaklarına sıcaklık hücum etti. Dario ile olan ilişkisi hızlı ve sessiz, karanlıkta gizli olmuştu. Nazikti, evet—sabırlıydı, çünkü bu onun ilk

deneyimiydi—ama hiçbir keşif olmamıştı. Ona uzanmayı bile düşünmemişti.

Şimdi, Ivan'ın hâlâ sertleşmiş halini aralarında hissedebiliyordu ve ona dokunma, onun kendisine verdiklerini geri verme düşüncesi içini bir kıpırdanma kaplamıştı.

Dudaklarını ısırды, eli ona doğru uzanırken yüzüne yayılmaya çalışan gülümsemeyi bastırmaya çalıştı.

Onun bileğini yakaladı.

“Uyuman gerek yok... Uyuman gerekiyor.”

Kaşları çatıldı, kafası karışmıştı.

"Çok yorgun görünüyorsun," diye devam etti, eli hâlâ bileğini kavramıştı ama tutuşu biraz gevşemişti. "Gece yarısını çoktan geçti. Dinlenmelisin. Şafaktan önce seni uyandırıp kendim geri götüreceğim."

Çenesi seğirdi, sanki onu o yere geri gönderme düşüncesinden nefret ediyordu. Ama yanılmıyordu; uzuvları ağır, uyuşuktu ve uykudan bahsettiği anda, vücudu nihayet ne kadar bitkin olduğunu fark etti ve uyku onu kendine çekti.

Yine de bakışları, hâlâ aralarında gerilen pantolonuna kaydı ve bu görüntü karşısında kalbi hızla çarpmaya başladı.

“Seni istiyorum, Elara,” dedi sessizce, sesi bastırılmış bir baskıyla boğuktu. Eli yanağına gitti, başparmağı tenine acı verici derecede nazik bir dokunuşla dokundu, ancak gözleri onu ele veriyordu—yanan, huzursuz bir bakış. “Ama şu anda... şu anda ne istediğimi düşünmüyorum. Seni düşünüyorum.”

Sözleri şefkatliydi ve bu, onun içinde sıcak ve ağır bir his bıraktı.

“Tamam,” diye fısıldadı ve adam nazikçe onu üzerinden kaldırdı, göğsüne doğru çekerek yan yana uzanmalarını sağladı, bedenleri onun bedenine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Elara yüzünü adamın boynunun kıvrımına bastırdı, onu içine çekti—duman ve karanfil kokusu, sıcak ve baş döndürücü, sanki doyamadığı bir uyuşturucu gibi sarhoş ediciydi.

Parmakları saçlarının arasından geçti, yavaşça okşadı. Vücudundaki gerginlik yavaş yavaş azaldı, sıcaklığı onu bir battaniye gibi sardı. Elara, onu içine çekerken düşünceleri birbirine karıştı. Ivan. Avcı. Bir zamanlar arkadaşı olan, hatırlayamadığı ama bir şekilde kemiklerinde hissettiği çocuk. Kaderler ipliklerini birbirine örerken kahkahadan mideleri bulanmış olmalı.

Çocukluk arkadaşları birbirinden ayrılmış, ikisinin de seçmediği bir savaşın karşıt taraflarına savrulmuştu. Ve yine de, işte buradaydılar. İkisinden de daha büyük bir şey onları tekrar birbirlerinin yörüngesine çekiyordu. Mantıklı gelmiyordu, ama belki de gelmesi gerekmiyordu. Belki de şans ya da tesadüf ya da bu kadar küçük bir şey değildi. Belki de bunu sorgulamaları gerekmiyordu. Belki de kader, hayatlarını bir sebeple bir araya getirmişti.

Uyku, hayal edebileceğinden çok daha çabuk geldi ona. Belki de yanındaki ağırlığı, saçlarındaki eli ya da vücudundan çektiği zevkin uyuşukluğuydu. Her iki durumda da, derin ve rüyasız bir uyku oldu, onu tamamen etkisi altına aldı.

BöLüm 53

Şafağın ilk fısıltısı, Elara'nın burnunda hafif bir gıdıklanma gibi hissedildi ve onu uykusundan nazikçe uyandırdı. Vücudu kaskatı kesilmiş gibiydi, sanki bütün gece hiç hareket etmemişti ve aldığı her derin nefeste ciğerlerine parşömen ve sıcak, baharatlı bir şeyin kokusu doluyordu.

Ancak onu uyanıklığa doğru iten şey, tüy gibi hafif bir gıdıklanma hissiydi.

Uykulu bir hareketle burnunu kaşımak için elini uzattı, zihni hala dalgındı. Ama eli kıpırdamadı. Kafası karışıklık ve uykunun son kalıntıları bir araya gelince, zayıf bir şekilde tekrar çekti ve gözlerini bulanık bir şekilde açtı.

Ne-

Aşağıya baktığında kalbi yavaşça, şaşkınlıkla çarptı. Ivan, uyurken bile sıkıca tuttuğu bileğini kolunun altına almış, onu kendine doğru bastırıyordu. Bunun sebebi saçlarıydı; yumuşak saç telleri burnuna değiyordu ve hâlâ onun boynunun kıvrımına gömülmüş olduğunu fark etti.

Aman tanrım. Hayır, asla.

Ancak panik iyice yayılmadan önce, kütüphanenin ağır kapıları gürültüyle açılıp duvara çarptı. Tristan içeri bir kasırga gibi girdi.

"Günaydın sevgili çift. Bir şey mi unuttunuz?"

Elara, Ivan'ın söylediklerini anlamaya vakit bulamadan kıpırdandı, bir an donakaldı, sonra o kadar hızlı doğruldu ki neredeyse onu koltuktan düşürecekti.

"Kahretsin!" Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, onu dengelemek için aceleyle çabaladı.

"Evet, tam olarak doğru," dedi Tristan, ama her zamanki alaycı tonu yoktu, yüzündeki o sinsi gülümseme de nadide görünmüyordu.

Ivan kendini koltuktan iterek Elara'yı da yanında kaldırdı ve bir yarık açmak için dönmeye başladı. Ancak Tristan araya girerek onu durdurdu.

"Bırakın ben alayım," dedi yumuşak bir sesle. "Osin, Calista ile tekrar konuşmaya başladığımızı biliyor. Ona, bu kendini beğenmiş hanımla aramızdaki ilişkiyi biraz daha renklendirmem için beni zorla ikna ettiğini söyleyebilirim."

Elara kendini tutamadan homurdandı. Sanki buna ikna olmaya gerek varmış gibi.

Tristan bunu hemen fark etti ve aklından geçenleri tam olarak bildiğini gösteren şeytani bir gülümsemeyle ona baktı.

Ivan konuşmayı duymazdan geldi. "Onun kayıp olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil," diye yanıtladı, rahat tavrı hafifçe gerilerek. "Bu sabah erken kalktım, seni görmeye geldim Elara. Olman gereken yerde olmadığını gördüm. İkiniz de çok şanslısınız ki ben geç uyumadım."

Ivan gülmedi. Elara'ya döndü, ifadesi sertti ama dokunuşu nazikti; avuçlarının arasında parmaklarıyla ensesini kavradı, saçlarının arasından geçti. "Bu gece senin için geleceğim. Yarılma pratiği yap. Uzaktan bağ kurma pratiği yap. Yalnız kaldığında bağı çek, ben de senin için geleceğim."

Sesinde tartışmaya yer yoktu, tereddüt de yoktu. Elara başını salladı, sözlerindeki vaat içini ısıttı. Ona doğru eğildi, alnına yumuşak bir öpücük kondurdu, nefesi teninde sıcaktı.

"Git," dedi Ivan, sesi gerginleşmişti, kelime ağzından çıkar çıkmaz çoktan uzaklaşmaya başlamıştı.

Önlerinde, takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde bir yarık açıldı. Tristan kolunu yakaladı ve aniden, girdap gibi dönen kaosun içinde koşmaya başladılar. Ama orada—görüş alanının kenarında—ışık vardı. Her saniye daha da büyüyen ve parlayan, karanlığı yarıp geçen ince bir altın parçası. Işık genişledi, su üzerindeki güneş ışığı gibi parıldadı, bir kapı şeklini aldı.

Kapıyı kırarak içeri daldılar ve Elara'nın başını döndüren bir hava akımıyla yatak odasına girdiler.

Tristan önce hareket etti, hızlı ve sessiz bir şekilde birkaç adımda odayı geçip kulağını kapıya dayadı. Omzunun üzerinden baktı, "Muhafızlar hâlâ orada," dedi, "Şimdilik her şey sessiz."

Tristan ona doğru yürürken göğsü rahatladı, her zamanki kibirli tavrı bir anda silinmişti. Onu tanıdığı haftalar içinde ilk kez kendinden emin görünmüyordu, hatta rahatsızdı.

“Bu sabah buraya gelmemin sebebi, duymanız gereken bir şey olması. Benim de söylemem gereken bir şey var.” Durakladı, derin bir nefes aldı. “Her zaman olayları net bir şekilde göremedim. Görmek istemedim de. Dünyayı bana sunulduğu gibi kabul etmek daha kolaydı; sizin gibi insanların gözden çıkarılabilir olduğu bir versiyonu.”

Elara şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Söyleyebileceği onca şey arasında, bunu hiç beklemiyordu.

“Cahildim,” diye devam etti, “ayrıcalığının içinde o kadar rahattım ki, size, Sidhe'ye neler olduğunun gerçeğine o kadar kördüm ki. Ve bu cehaleti hayatımın geri kalanında da taşıyacağım.” Sesi hafifçe çatladı, ama kadın bunu fark etti. Hissetti.

“Çok üzgünüm Elara. Her şey için. Bana söylenen yalanların ötesini göremediğim için. Yapmam gerekirken hiçbir şey yapmadığım için. Affedilmeni beklemiyorum ve biliyorum ki bir özür verdiğim zararı geri alamaz. Ama şunu bilmeni istiyorum: Şimdi seni görüyorum. Mücadeleni, acını ve maruz kaldığın haksızlığı görüyorum.” Bir adım daha yaklaştı, gözleri onun gözlerine öyle bir samimiyetle baktı ki, nefesi kesildi. “Ve yardım etmek istiyorum—daha iyisini yapmak için. Daha iyi olmak için. Bana izin verdiğin her şekilde.”

“Teşekkür ederim, Tristan,” diye yumuşak bir sesle yanıtladı ve bunu içtenlikle söylüyordu.

Özür duymaya alışık değildi, özellikle de kendisine yöneltilen bir özüre. Tristan onu doğrudan inciten kişi olmasa da, özrü onu derinden etkiledi. Çünkü ilk defa biri bunu kabul etmişti. Onu kabul etmişti. Belki de hayal görmediğini, dünyanın bildiği kadar kırık olduğuna inanmasının delilik olmadığını. Belki de çektiği acı, zayıflığının veya kırılğanlığının bir yansıması değil, çok daha sinsi bir şeyin göstergesiydi.

Bu durumun, garip ve çarpık bir şekilde, kendisini haklı hissettirmesinden nefret ediyordu. Sanki yaşadığı zorluklar sadece sessizce taşınması gereken yükler değilmiş, sadece aşırı tepkiler veya uyum sağlayamama olarak geçiştirilmemiş gibiydi. Söylediklerinin bu kadar önemli olmaması gerekirdi. Ama oldu.

Omzunu hafifçe sıktı. “Bu akşam görüşürüz.”

O cevap veremeden, sanki hiç orada olmamış gibi çoktan Boşluğun içinde kaybolmuştu.

Reynnar, nemli bir bezle gözünün üzerindeki birikmiş kanı silerken sesi titreyerek, "Seni arayan bir çocuk vardı," dedi.

"Bir erkek çocuk mu?"

Elara kaşlarını çatarak ona baktı.

Malak, her zamanki kaba ve etkili tavrıyla onu hücrelerine geri sürükledi, ona doğru bir bakış bile atmadan hareket etmesi için bağırdı. Sinirlenmiş gibiydi; sanki giderek artan sessizliği, karşı koymayı reddetmesi, bir zamanlar onun mücadelesini izlemekten aldığı zevki çalmıştı.

Bu yüzden bu sabah direnmediğinde, hatta tek bir itirazda bile bulunmadığında, o da telafi etti. Onu kıvrımlı merdivenlerden aşağıya, Çukur'a itti.

Kafası taşa çarptı. Dizleri engebeli zeminde sertçe çatırdadı, acı keskin ve parlak bir şekilde yayıldı.

Ona baktığında gülümsedi.

Kanlı, şeytani bir sırıtış.

Çünkü efendisini öldüreceği günün geleceğini biliyordu.

Eğer Malak onun yoluna çıkarsa, onu da öldürürdü.

Çok geçmeden tüm dünyası yıkılacaktı ve bu yıkımı izleyen de o olacaktı.

Hücrelerine vardıklarında Reynnar çoktan ayağa kalkmıştı. Sanki onu bekliyormuş gibiydi; adımlarını dinliyor, tünelden çıkacağı anı kolluyordu. Malak daha arkasını dönmeden önce bile bakışları onu süzdü, her morluğu ve sıyrığı inceledi.

"İyiyim," diye mırıldanmıştı; ancak bu yalan, kendi kulağına bile çok inandırıcı gelmemişti.

Reynnar'ın bedenindeki gerginliği, yüzeyin hemen altında kaynayan öfkeyi hatırladı. Tek kelime etmeden onu yanına çağırmış, eli parmaklıkların arasından kaymıştı. Tunikin etek ucundan ince bir parça koparmış—sahip olduğu her şeyden daha temizdi—ve köşede birikmiş bulanık suya batırmıştı.

Ardından, beklemediği bir incelikle yüzündeki kanı sildi. İşte o zaman, neredeyse sıradan bir şekilde, bir ziyaretçisi olduğunu söyledi.

Reynnar başını salladı, ifadesi okunamazdı. "Yumuşak yüzlü, zırhının içinde boğuluyormuş gibiydi."

Midesi bulandı. Dario.

"Ne istiyordu?"

Reynnar omuz silkti. "Pek bir şey söylemedi. Bana neredeyse hiç bakmadı. Ama dört kez geri geldi, seni sordu. Sürekli ileri geri yürüdü, yerinde durmadı. Sonra biri ona senin o gece için satın alındığını söyledi. O kadar solgunlaştı ki, bağırsaklarını botlarının üzerine kusacak sandım."

Göğsünde bir sızı hissetti ve hücrelerinden dışarı baktı, onu orada ayakta görmeyi bekliyordu adeta.

"O senin sevgilin mi?" Reynnar'ın sesi ölçülüydü, ama garip bir alt tonu vardı.

Elara, sorudan hazırlıksız yakalanarak hızla arkasına döndü. "Bir kere," dedi, ancak kelime dilinde garip geldi. Doğruydı, ama her şeyi açıklamaya yetmiyordu.

Reynnar uzun süre konuşmadı, bakışları onunkileri aradı. Sonunda başını salladı. "O zaman geri dönecektir."

Elara üç gün boyunca iki dünya arasında gidip geldi; hücresi ve Ivan'ın malikanesi arasında, sürekli devam eden çabalarının çekişmesiyle zamanın akışı bulanıklaştı.

Günlerini Reynnar ile geçiriyordu; Tírrish ile güreşiyor, uzaktan Draoth Cara'nın ipliğini dokuyordu. Her uygulama onu dilin kalıplarına daha da yaklaştırıyor, dili yabancı sesler karşısında daha az takılıyordu.

Ivan'la olan bağı, ona her uzandığında daha da güçleniyordu. Çaba ve uygulama arasındaki fark daralıyor, kırılğan bir kontrol duygusu yaratıyor ve onu henüz anlamadığı bir şeye doğru çekiyordu. Bu şey, refleks kadar otomatik ve bir o kadar da tehlikeliydi.

Gecelerini ise Ivan ve Tristan'la birlikte tozlu kitapları karıştırarak, Işık Yarası'ndan bahseden herhangi bir şey arayarak geçiriyordu. Avcının gerekçesi ne olursa olsun, aralarında bir an bile yalnız kalmamışlardı. İster

kasıtlı olsun ister olmasın, Tristan bir tampon görevi görüyordu; Elara'nın minnettar mı yoksa sinir bozucu mu bulduğuna karar veremediği bir varlık.

Akşamları zamana karşı bir yarışa, unutulmuş bilgilerin çılgın bir arayışına ve gösterge ve reaktör büyülerinin mükemmelleştirilmesine dönmüştü. Çok yakındılar—o kadar yakındılar ki, ilk defa göğsünde bir güven kıvılcımı parladı. Sanki muazzam bir şeyin eşiğinde duruyordu.

Belki, sadece belki, bunu başarabilirler.

Fakat kış gündönümü her geçen nefesle yaklaşıyordu ve bununla birlikte Calista ile olan planları da. Elara, Ivan'a veya Tristan'a bu planlardan tek kelime etmemişti. Konuşma tarzlarından anlaşıldığı kadarıyla Calista da bahsetmemişti. Onları karanlıkta tutmak bir kumar gibiydi, ama tek bir yanlış adıma bile izin veremezdi.

Hücresinde tek başına, bolca zamanı vardı; planı tekrar tekrar gözden geçirmek, her ayrıntıyı incelemek, olası her hatayı hesaba katmak için bolca zamanı vardı. Hata paylarını o kadar hassas hesaplamıştı ki, uykusunda bile ezberden okuyabilirdi. İşe yarayacaktı. Yaramak zorundaydı.

Sidhe halkını özgürleştirecekti. Thane'i kurtaracaktı. Osin'i öldürecekti. Her sözünü, her yeminini yerine getirecekti. Elinden geldiğince çok insana yardım edecekti.

Peki ya o?

Bu düşünce davetsizce aklına geldi. Daha önce bunu düşünmesine izin vermemişti, cesaret edememişti. Neredeyse gülünçtü. İşte buradaydı, koca bir halkın kurtuluşunu planlıyor, bir rejimin çöküşünü organize ediyordu, ama yine de bunun ötesinde kendi hayatını hayal etmeye bile başlayamıyordu.

Özgürlük onun için ne anlama geliyordu ki? Toz duman dağıldıktan sonra ne oldu?

Bu düşünce bir türlü aklından çıkmıyordu, inatla yapışıp kalmıştı. Kendisi için bir plan yapmamıştı, hatta yaratmak için bu kadar çok mücadele ettiği gelecekte nerede yer alacağını bile düşünmemişti. Ve nedenini kendine sormaya da hazır değildi.

BöLüm 54

Kış gündönümünün sabahı, diğer günler gibi başladı; hafif bir hareket hışirtısı Elara'yı uykusundan uyandırdı. Gözleri aralandı ve uykulu halin puslu ortamında parmaklıkların diğer tarafında Reynnar'ı gördü. O çoktan uyanmıştı, geniş sırtı Çukur'a süzülen ince bir ışık huzmesiyle aydınlanmıştı.

Gerindi, kollarını başının üzerine kaldırdı, derisinin altındaki kaslar kıpırdadı. Koyu renk saçları serbestçe omuzlarına değdi. Başını yana eğdiğinde hafif bir çıtırtı sessizliği bozdu, ardından daha derin bir gerinmeye daldı.

Artık her sabah aynı ritüeli tekrarlamasını izlemek neredeyse komik bir hal almıştı. Bu ona, kutsal alandaki yaşlı Druidleri hatırlatıyordu; güneşle birlikte uyanıp, erken ışığın altında bedenlerini hareket ettirerek sertleşmiş uzuvlarına yeniden sıcaklık kazandırmaya çalışıyorlardı.

Ancak Reynnar'ın rutini hiç de böyle değildi. Bunda nazik veya meditatif hiçbir şey yoktu; hesaplıydı, her hareketi kontrol altındaydı, sanki savaşa hazırlanıyordu.

Esnetme hareketleri, sınavlara, ardından planklara geçerken kusursuz bir şekilde akıcı bir şekilde birleşti; kasları çabayla dalgalanıyordu. Çoğu sabah onu da yanına alıyor, vücudunu aktif tutması konusunda ısrar ediyordu. Başlangıçta onu rahatsız etmişti - bir hücrede hapsolmuşken egzersiz yapma fikri - ama çok geçmeden bundan zevk almaya başlamıştı. Harekete özlem duymaya başlamıştı.

Gecelerini Ivan'ın evinde geçirdiğinden beri Reynnar onu artık yanına almıyordu. Yine de, sadece izlemek için uyanıyordu.

Bunu yapmamak zordu.

Duruşunda bir güç, her hareketinde gücü gizleyen bir zarafet vardı. Öyle bir güzelliği vardı ki, ne kadar uğraşsa da onu fark etmemek imkansızdı.

Elara gözlerini sıkıca kapattı ve yatağında daha da büzülerek vücudundaki ağrıyı ve onu saran yorgunluk hissini bastırmaya çalıştı. Uzuvarları ağır, düşünceleri yavaş, sanki pekmez içinde hareket ediyormuş gibiydi. Zar zor bir saat uyuyabilmişti, belki de daha az.

Gece boyunca o, Ivan ve Tristan gözleri yorgun düşene ve ayakları üzerinde sendeleyene kadar çalışmışlardı. Ama başarmışlardı; sonunda gösterge ve reaktör büyülerinin mükemmelleştirilmesini sağlamışlardı. Tüm enerjilerini harcamışlardı ve tam da yorgunluktan çökeceklerini düşündüğü anda, son parçayı da tamamlamışlardı.

Gelen rahatlama hissi, adeta bir şimşek çakması gibiydi; büyüleri test etmek için yeterince uzun süre içlerinden geçen bir enerji dalgasıydı bu—boşluğa kısa bir dalış. Büyülerin işe yaradığını bilmek için.

Uykusuzluktan sesi kısılmış bir şekilde, "Bu gece," demişti onlara, "kış gündönümünden sonra Thane'i arayacağız." Bunu inançla söylemişti ve gerçekten de öyle demek istemişti. Artık çok yakındılar.

Bıçağı al. Osin'i öldür. Sidhe'yi özgür bırak.

Sonra da Thane'i bulun.

Elara kalbinin yavaşlamasını diledi, bedenini tekrar uykuya daldırmak için nafile bir çabayla düzenli ve ölçülü nefesler almaya zorladı kendini. O fazladan saatlere ihtiyacı vardı. Yavaş yavaş kasları gevşemeye başladı, bedeni sert karyolaya geri gömüldü, zihni ise rüyalar ve gerçeklik arasında bir yerlerde sürüklendi.

Ama sonra, sessizliği bir ses bozdu.

Ayak sesleri.

Taş zeminde ağır botlar, hızla yaklaşıyor.

Elara aynı anda hem uyandı hem de hareket etti; tünelden gelen gürültüyle birlikte tüm vücudunda bir gerilim dalgası oluştu. Onun tüneliydi bu.

Hücrenin diğer ucunda, Reynnar yakındaki Sidhe'lere alçak ve acil bir sesle konuşuyordu. Elara, yaklaşan yürüyüşün gürültüsü arasında onun sözlerini yakalamaya çalışarak yaklaştı; Lejyonerler sel gibi içeri doluşuyordu.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Elara gürültünün arasından. Kimse ona bakmadı; gözleri ileriye, yüzleri ifadesizdi.

Soğuk tenine yayıldı, göğsünü sıkıştırdı, omurgasından yukarı doğru tırmandı. Sonra askerler ayrıldı, beşer kişilik gruplar her hücreye doğru ilerledi. Kilitler açıldı. Sidhe'ler dışarı sürüklendi.

“Durun!” diye bağırdı Elara, sesi boğuk bir şekilde parmaklıkları titreterek. Onların itişip kakışarak Sidhe'leri dar sıralara sıkıştırmalarını izledi. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, dehşet içini kemiriyordu ve çaresizce sadece izlemekle yetiniyordu.

Ardından beş kişi Reynnar'ın hücreğine doğru yöneldi.

Midesi alt üst oldu, zihni durumu kavrayamadan vücudu tepki verdi. Hücresinin sağ tarafına doğru fırladı ve parmaklıkların arasından dışarı baktı.

Reynnar hareketsiz duruyordu, ifadesi taştan oyulmuş gibiydi.

Kabul ediyorum.

HAYIR.

O değildi.

Ona öğrettiği şey bu değildi.

Umutsuzluğa boyun eğmediler, acıya ya da umutsuzluğa teslim olmadılar. Savaştilar. Dayandılar. Ne kadar imkansız görünse de. Bunu ona defalarca aşlamıştı: Diren. Her zaman diren.

“Deniyorum!”

Hücreğine daldıklarında sesi titredi. Draoth'un çıtırtısı havayı doldurdu, onu yere yatırırken iğrenç bir uğultu duyuldu.

"Karşı koy!" diye bağırdı, ilk darbe indiğinde—karnına indirilen acımasız bir yumruk onu ikiye katladı. Ardından bir diğeri, kaburgalarına bir tekme, sonra bir diğeri daha geldi; ta ki saldırı, yumrukların, tekmelerin ve her yönden onu hırpalayan ham Draoth'un bir karmaşasına dönüşene kadar. Ama Reynnar bağırmadı. Gözünü bile kırpmadı. Sadece her darbeyi, her vuruşu, sanki bu kadarı çoktan kabullenmiş gibi karşıladı.

"Durun, lütfen, durun!" diye hıçkırdı Elara, gözleri yaşlarla bulanıklaşmış bir halde yumruklarını parmaklıklara vuruyordu.

"Onlara sadece öfkenizi gösterin!"

Çukura ilk geldiğinde, yıkılmış ve yenilmiş, pes etmeye hazır haldeyken ona söylediği aynı sözleri tekrarlamıştı. Onu tuğla tuğla yeniden bir araya getirmiş, gerçek gücün neye benzediğini, cesur olmanın ne anlama geldiğini göstermişti.

Reynnar'ın gözleri onun gözleriyle buluştu ve içindeki bir şey paramparça oldu. Kalbi paramparça oldu, göğsünün boşluğuna kan aktı. Bakışlarındaki yenilgi, sessiz teslimiyet, onu boğmaya yetti.

O, umudunu kesmişti, ölümünü kabullenmişti, bunun geleceğini biliyordu, o hayal bile edemedi çok önce bununla barışmıştı ve ona söylememişti.

"Hayır!" diye hıçkırdı, nefes almakta ve hıçkırıklar arasında konuşmakta güçlük çekiyordu, cansız bedenini hücreden dışarı sürüklerlerken.

Elara demir parmaklıklara yığıldı, nefesi kesildi. Parmakları metale yapıştı, tırnakları paslı kenarları kazıyarak çatlattı, acı neredeyse hiç hissedilmedi. Hiçbir şey hissetmedi; ne ellerindeki kan izleri, ne de kaburgalarını kıracak kadar keskin göğsündeki ağrı. Hissettiği tek şey umutsuzluk, nefes almasını zorlaştıran ezici bir boşluktu.

İşlerin böyle gitmesi gerekmiyordu. Plan bu değildi.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kendini toparlamaya çalışarak kollarını kendine doladı ve sallandı. Suçluluk duygusu dayanılmazdı, boğucuydu. Alnını parmaklıklara dayayarak nefes almaya çalıştı.

Ani bir ses Elara'yı düşünce döngüsünden çıkardı ve başı dönmeye başlamış bir halde hızla ayağa kalktı.

Malak orada duruyordu, yüzünde kendini beğenmiş, memnun bir sırıtış vardı.

"Küçük evcil hayvanının kıcı tekmelendi, değil mi? Ondan uzak durmanı söylemişim, değil mi? Ama hayır, akıllı davrandın, aptal gibi onun kanlı dilini öğrenmeye kalkıştın." Başını yavaşça sallayarak, her hareketinden sahte bir acıma damlatarak homurdandı. "Ne olacağını sanıyordun ki?"

Elara'nın kanı kaynadı, öfke o kadar hızlı akıyordu ki düşünemiyor, nefes alamıyordu. Başını geriye doğru attı ve yüzüne tükürdü. "Seni öldüreceğim," diye hırıldadı, sesi sakın, soğuk ve ölümcül. "Gözlerini kafatasından çıkaracağım, tırnaklarımı değersiz yüzüne geçireceğim ve lanet olası boğazını parçalayacağım."

Malak hiçbir tepki vermedi; hücrelerine girerken yanağındaki tükürüğü bile silmedi. Kadın kendini korumaya fırsat bulamadan yumruğu indi, darbe o kadar şiddetliydi ki, acıyı hissetmeden dünyası karardı.

Sadece soğuk, uyuşturucu bir karanlık—her zaman ışıktan daha tanıdık,
daha affedici.

BöLüm 55

Elara dişlerini sıktı, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken, bir grup görevli cildini yakacak kadar ovuyor, kaba elleri küçük metal aletlerle tırnaklarının altındaki kiri temizliyordu.

Oda boğucu derecede sıcaktı, saç derisine masaj yaparken havada yoğun bir yağ kokusu vardı. Tatlı, çiçeksi koku midesini bulandırdı. Hatta içlerinden biri dişlerini fırçalamaya kalkıştı, ama Elara kızın eline çenesini hızla yapıştırdı ve kızın şaşkın bir çığlık atmasına neden oldu.

Burnunun dibinde keskin tuz kokusuyla uyandı, banyo odasının yoğun buharı havayı bulandırırken gözlerini kırıştıtararak yukarıda duran tanıdık yüze baktı.

“Saria,” diye fısıldamıştı, sesi acıdan boğuk ve kısıktı. Şifacı onu susturmuş, nazik elleriyle çenesindeki yeni morluğun üzerine merhem sürmüştü. Osin, şüphesiz, ısrar etmişti. Kutsal olanı kış gündönümünde bir mahkum gibi görünemezdi.

“Sidheler nerede? Onları gördünüz mü—”

Saria'nın gözleri kapıya kaydıktan sonra onu tekrar susturdu, bu sefer daha aceleci bir şekilde. "Sonra görüşürüz, Kutsal. Daha sonra konuşacağız."

Saria, bir şifacının hassasiyetiyle çalıştı; elleri, Elara'nın titreyen ellerine merhemler sürerken ve bir tonik bastırırken becerikli ve istikrarlıydı; biri ağrı için, diğeri güç için. Elara tereddüt etmeden hepsini yuttu, acı boğazını yakıyordu. Ama hemen ardından hepsini kustu.

Saria, hiç sarsılmadan, Elara'ya bir doz daha verdi; Elara'nın ilacı yutabilecek kadar kendine gelmesini beklerken sabrı hiç azalmadı.

Merhemlere, toniklere ve Saria'nın özenine rağmen, Elara'nın vücudu titremeyi bırakmıyordu. Acı değildi sorun; susturamadığı düşüncelerdi.

Reynnar. Sidhe. Muhtemelen şu anda başlarına neler geliyordu?

Kendini nefes almaya zorladı. Yavaş, ölçülü nefesler. Kendini sakinleştirmeye, odaklanmaya zorladı. Çünkü Reynnar kaderine razı olmuş olsa bile, Elara olmamıştı.

Saria bir an duraksadı, gözleri yumuşaktı ama Elara'nın dile getirecek gücü olmadığı bir tür hüznle doluydu, sonra onu hizmetlilerin yırtıcı ellerine bıraktı.

Onu beyaz ipekten, gümüş ipliklerin ay ışığı telleri gibi kumaşın içine işlendiği bir elbiseyle giydirdiler. Buz mavisi detaylar etek uçlarında parıldayarak, ayaklarının etrafında ağır, sonsuz dalgalar halinde akan ışığı yakalıyordu.

Gözleri beyaz ve gümüş çizgilerle boyanmıştı, buzlu bir görünüm onları parlatıyordu, ancak yüzünün geri kalanı çıplak bırakılmıştı, sanki soğuk, mesafeli, mermer gibi görünmesini istiyorlardı. Saçlarını sıkıca geriye toplamışlar, elmas ve incilerle örülmüş, her hafif harekette parıldayan, özenli bir taç oluşturmuşlardı.

Nefes almakta bile zorlanıyordu, hareket etmekten ise hiç bahsetmiyorum bile.

Onu bu gösterişli elbiseyle giydirdikçe, huzursuzluğu daha da arttı, teni kaşınmaya başladı. Elbiseden kurtulması gerekiyordu. Bir şekilde, gece bitmeden ondan kurtulmalıydı. Planını gerçekleştirmek, hızlı ve gizlice hareket etmek için, bu ucube elbiseyi arkasında sürükleyemezdi.

Kolyesini almaya çalışmışlardı—kırmızı taş çok gösterişli, özenle oluşturdukları vizyonlarına çok aykırıydı—ama Elara'nın bakışları onları durdurmaya yetmişti. Sanki onları yakmış gibi yere bırakmışlardı. Şimdi, beş görevli onu banyo odasından çıkarırken, elleri arkasında sürüklenen sonsuz kumaş yığını üzerinde telaşla dolaşırken, kolye göğsüne sıcak bir şekilde yaslanmıştı. Hafifçe vızıldıyordu, sessiz bir güvence, bu gece sahip olacağı tek teselli.

Koridorlar dönüştürülmüş, gümüş, mavi ve beyazın parıldayan çelenkleriyle süslenmişti; kemerlerden sarkan kristal buz sarkıtları, ışığı minik parıltılarla yakalıyordu. Duvarlara buzlanma büyüğü yapılmış, tüm yerin sonsuz bir kışa hapsediği yanılsamasını yaratmıştı. Güzel, hatta büyüleyici olmalıydı ama iğrenç bir his veriyordu.

Koridorlarda boğuk bir müzik sesi ve uzaktan gelen kahkaha mırıltıları yankılanıyordu. Her adım onu, kapıları çoktan açık olan ve koridora altın rengi ışık saçan Büyük Salon'a yakla tırıyordu. İçerideki salon, ihti am dolu bir dünyaydı; parıldayan avizeler, enfes yemeklerle dolu masalar ve ipek ve kürklerle süslenmiş, ı ıl ı ıl parlayan konuklar.

Elara, Draoth Cara'ya uzandı, ipliği çekerken ve ipli in teninin altında attığını hissederken dikkati daraldı. Ivan yanında olmasa bile, onunla olan bağlantısı zahmetsiz hale geliyordu. G  leniyordu.

 zerindeki gerginliğin bir nebze de olsa azaldığını hissetti. Derin bir nefes aldı ve salona  ıktı.

Herkesin gözü ona  evrilmi ti, ama Elara, önündeki manzara neredeyse nefesini kesse bile, ifadesini hiç de i tirmedi. Salonun solunda, büyüleyici g zelli te, karla kaplı ağaçların ve parıldayan kıra ıyla kaplı dalların oluşturduğu bir manzara uzanan büyülü bir kış ormanı vardı. Orman sonsuz gibi görünüyordu, ağaçların arasındaki boşluklar buz kristalleriyle parıldıyor, minik kıra ı perileri donmuş ağaçların arasında u u uyordu.

Salon, soğuk  am ve kış g llerinin keskin ve tatlı kokusuyla doluydu; bu kokular, her yere serpi tirilmi  büyülü mangallardan yükselen sıcak kehribar baharat kokusuyla karı ıyordu. Elara içeri doğru adım attıkça ayakkabılarının altında ince bir kar tabakası  tırdadı, teninin altında müzik yankılanıyordu—yerde yankılanan, hipnotik bir davul ritmi.

Kadın duraksadı, ağır elbisesinin kıvrımlarını yana savurdu; şarap ve büyüden fazla etkilenmiş bir misafir tehlikeli bir şekilde yanına tökezleyerek yaklaştı. Kristal kadehler eğildi, koyu kırmızı sıvı bembeyaz zemine sıçrayarak döküldü. Maskeleri— arpık meleklerin, çok gözlü canavarların, demirden ta lı iblislerin grotesk yaratıkları—kızarmış yanaklarını ve gözlerindeki çılgın parıltıyı gizliyordu. Delili e çekilen güveler gibi, ağaçların labirentine doğru kaybolmak için aceleyle yanından geçtiler.

O da aynı şeyi hissetti; havadaki baştan çıkarıcı u ultuyu, Calista'nın onu uyardığı uy sturucunun  ekerli puslu etkisini. Görünmez eller gibi duyularını sardı, onu bırakmaya,  o kuya kapılmaya, unutu un ba  döndürücü vaadine teslim olmaya  a ırıyordu.

Elara başını salladı.

Biraz daha sabret, diye d  nd  kendi kendine. Calista yakında burada olacaktı ve sonra—

Ani bir çarpma onu sarstı, ciğerlerine zehirle dolu ağır bir hava doldu. Baş dönmesi anında başladı, tenini baş döndürücü bir sıcaklık kapladı. Onu iten adam hâlâ oradaydı, onu neredeyse tanımış gibi göz kırpyordu, yüzünde belirsiz bir konsantrasyon ifadesi vardı—sonra kahkaha krizine girdi. Ve onun vahşi ve coşkulu neşesi bulaşıcıydı, ağzını çekiştirip göğsünden bir kıkırdama kaçana kadar onu durduramadı. Kontrol edilemez bir şekilde yayıldı ve elini dudaklarına bastırdı.

Kendine "Kendine gel" dedi ama nafileydi. Kontrol altına almaya ne kadar çok çalışsa da, kontrolü daha da ele geçiriyor, etrafındakilerin meraklı bakışlarını ve eğlenmiş sırıtışlarını üzerine çekiyordu.

Elara başını geriye attı, tüm vücudu kahkahadan titriyordu, ama içten içe bir şeyler sıkışıyordu. Partinin sisini delen uzaktan gelen bir çığlıkla nabızı hızlandı. Korku muydu, belki de heyecan. Artık ayırt edemiyordu, ikisini birbirinden ayıramıyordu. Her şey arasındaki sınırlar bulanıklaşıyor, bükülüyordu.

Sonra bakışlarını kaldırdı ve donup kaldı.

Osin, sanki canı sıkılmış gibi parmaklarından şarap sarkarak balkonda her şeyin üstünde duruyordu. Ama gözleri ona kilitlenmişti. İzliyor, aşağıdaki kaosun ve onun keyfini çıkarıyordu. Bakışları onun etrafında dolaştı, arkasında kümelenmiş figürleri taradı. Yüksek Konsey orada duruyordu, güç ve ayrıcalığın bir portresi ve aralarında aileleri. Gözleri, Yüksek Lordlarla kibar bir sohbe dalmış Tristan'ın koyu renkli başına takıldı. Rahat görünüyordu, sadece onun yapabileceği şekilde samimi bir tavır sergiliyordu. Elara'nın dikkati tam zamanında Osin'e döndü ve onun kadehini ona doğru kaldırdığını, alaycı bir tost yaptığını, ardından yavaş ve bilinçli bir yudum aldığını gördü.

Gözlerindeki alaycı, her şeyi bilen bakış, kadının omuriliğinden buz gibi bir ürperti geçmesine neden oldu. Bunun bir sebebi vardı, bilmesi gereken bir sebep, ama hatırlayamıyordu.

Bakışları dalgın dalgın dalgın dalgın bir haldeydi, bir el onu yakalayıp bir dans girdabına çekerken. Ellerin oluşturduğu bir çember—kavrayan, birbirine dolanan, gülen—onu sürükledi, çılgın kahkahaları havayı çarpık bir ninni gibi doldurdu. Elara sendeledi, ayakları artık kendisine ait değildi, onu ağaçların labirentinin derinliklerine doğru götürürken direnemedi.

Kalbi çılgınca çarpıyordu, zihni de bedeni kadar hızlı dönüyordu. Dünya eğildi, büküldü ve sonra—serbest bırakılma.

Elleri bıraktı ve döndü durdu—ta ki yer ona doğru hızla yaklaşıp kadar. Altındaki kar soğuk ve ıslaktı ama umurunda değildi. Hissetmiyordu bile. Uzuvarları ağırlıksızdı, dünya gümüş rengi bir bulanıklıktı. İki büküm oldu, nefes nefese kıkırdamalar dökölerek kendi içine kıvrıldı, etrafındaki her şey hala dönüyordu.

Kar taneleri burnunu gıdıkladı, dudakları aralandı ve kışın tadı dilinde dans etti. Neye güldüğünü hatırlayamıyordu; ya da bunun bir sebebi olup olmadığını da.

Her şey çok uzak, çok rüya gibiydi; tamamen büyüleyiciydi.

Elara gözlerini kırpttırarak açtı ve dönen sisin arasından bakışları bir şeye—daha doğrusu birine—takıldı. Bir kadın. Kış manzarası önünde bordo elbisesiyle adeta bir kan damlası gibi göze çarpıyordu.

Gülüştü boğazında düğümlendi. Nefessiz bir şekilde kadına baktı, onu inceledi. Onda tanıdık bir şeyler vardı...

Olanları anlamaya fırsat bulamadan, kadın onu kardan yukarı çekti. Ani hareket dünyayı yeniden döndürdü, ağaclar karanlık çizgiler halinde bulanıklaştı. Elara kendini tutamadı, kıkırdadı; dudaklarından dökülen ses, durduramadığı bir şarkı gibiydi.

Kadın onu, kalın dalları karla kaplı ve تنها bir köşe oluşturan, yüksek bir ladin ağacının alçak dallarının altına sürükledi.

Sonra, hiç beklemeden, kadın başını geriye doğru itti, parmaklarını çenesine saplayıp ağzını zorla açtı. Elara, boğazına bir şey dökölürken nefesi kesildi; kalın, şurup kıvamında bir sıvı dilini kapladı. Çürümüş meyve gibi bir tadı vardı ve aşağı doğru akarken yakıyordu. Sıvı daha derine doğru ilerledikçe boğuldu, vücudu kasıldı.

Sanki bir düğmeye basılmış gibiydi; dünya birden netleşti. Döner ışıklar, kahkahalar, pus—hepsi bir anda kayboldu. Gözlerini kırpttırırken kalbi hızla çarpıyordu, her şey berrak bir şekilde zihnine doldu.

Bok.

Elara arkasını döndü, Calista'nın buz gibi bakışlarıyla karşılaşınca neredeyse tökezleyecekti.

"Seni yere sermek için gerçekten de bu kadar mı gerekiyor?" Panzehir şişesini elbisesinin içine saklarken kaşlarını daha da çatı.

Elara'nın vücudunda, boynuna doğru yayılan bir sıcaklık dalgası yükseldi. "İsteğim dışında uyuşturulmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilmediğim için özür dilerim."

Sözler, kendini durduramadan ağzından kaçtı ve anında pişman oldu. Calista'nın yüzü hafifçe seğirdi, ama bu yeterliydi. İçini bir suçluluk duygusu deldi.

“Benim demek istediğim şu değildi—”

“Bırak şu konuyu.” Calista'nın sesi sert ve soğuktu. “Sadece plana sadık kal, her şey bitecek. Bu gece.”

Calista'nın arkasını dönüp karlı çam ağaçlarının arasında kayboluşunu izlerken boğazı düğümlenmiş bir halde sadece başını sallayabildi.

Elara derin bir nefes verdi, utanç hâlâ içini kemiriyordu, sırtını ağacın pürüzlü kabuğuna yasladı. Kaba doku tenini çiziyordu ama umursamadı. Saklanmak, nefes almak ve gelecek çılgınlıkla yüzleşmeden önce kendini toparlamak için en uygun yerlerden biriydi.

Elara sandığın arkasından göz ucuyla baktı, maskeli bir grup eğlence düşkününü sendeleyerek yanından geçerken nefesi kesildi. Bakışları yukarıya, Osin'in gölgeli balkonda belirmesine takıldı. Her an Calista gelebilirdi ve Elara'nın ona ihtiyacı olacaktı—

Bir el ağzını kapatarak boğazından yükselen çığlığı kesti. Geriye doğru çekildi, bedeni sert bir göğse çarptı. Etrafındaki kola pençeleriyle saldırdı, tırnakları derisini çizerken bedeni kıvranıp sarsıldı.

"Şşş, El, benim."

Elara donakaldı, korku yerini yoğun bir duygu seline bıraktı.

Eli ağzından çekildi ve döndüğünde, işte oradaydı. Kum rengi saçları, bir zamanlar ezberlediği bal rengi gözleri—tamamen, pervasızca güvendiği yüzü. Ama bir şeyler ters gidiyordu. Bakışlarındaki sıcaklık sönmüş, yüzü zayıflamış, eskiden kahkahanın olduğu yerlerde sert çizgiler belirmişti.

Elara, onu gördüğü anı idrak etmekte zorlanarak başını salladı. "Dario, ben—"

Ama içindeki bir şey birdenbire kırıldı...

“Özür dilerim. Tanrım, El, çok çok özür dilerim.” Sesi titredi, kelimeler sanki onları tutamıyormuş gibi ağzından döküldü. “Her şey için. Yaptıklarım için—yapamadıklarım için. Buraya düşmemeliydin. Verdara'da güvende kalmalıydın. Seni korumak benim görevimdi ve ben... ben—”

"Neden bana söylemedin?" diye sordu, sesi sertti. Ama ondan uzaklaşmadı. Uzaklaşamazdı. Ne kadar acısa da, içindeki her şey uzaklaşmak, aralarına mesafe koymak için ne kadar bağırırsa da, bedeni dinlemeyi reddediyordu.

“Yapmalıydım... Şimdi biliyorum.” Titrek bir elini saçlarının arasından geçirdi, bakışları yere kaydı. “Sanıyordum ki—” Sert bir nefes verdi. “Edgar beni seni gözetmem için getirdiğinde, sorgulamadım. Emirleri yerine getiriyordum. Büyünün ne anlama geldiğini anlamamıştım. Ne tür bir işe bulaştığımı bilmiyordum. Seni ilk gördüğümde baygındın. Edgar bana mührü üzerine koymamı söyledi. Koruma için olduğunu, sadece ekstra bir güvenlik katmanı olduğunu söyledi.” Acı bir kahkaha attı. “Daha önce hiç Druidlerle çalışmamıştım. Ne kadar... yanlış olduğunu fark etmemiştim. İlk başta.”

Elleri yanlarında yumruk haline geldi, gerginlikten eklemleri bembeyaz oldu. Yüzü solgunlaştı, sesi öfkeye yakın bir şeyle -belki de utançla- titredi. "Ona nedenini sordum. Neden ben? Edgar, iyi olduğum için, güvenilir olduğum için olduğunu söyledi. Doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. Anlamadığım bir şeyin ortasında sana yardım ettiğimi sanıyordum. Eğer bilersen -eğer öğrenirsen- işlerin daha da kötüleşeceğini, seni tehlikeye atacağını söyledi."

"Bunu bana karşı mı kullandın?" diye hırçın bir şekilde sordu. "Bana dokunduğunda, birlikteyken beni zayıflattın mı?"

Yüzü düştü ve içindeki bir şey paramparça oldu. Çenesi o kadar sıkı kenetlendi ki, kırıldığını hissetti.

“Sadece birkaç kez. Başlangıçta. Ama ondan sonra asla.” Bakışları umutsuzca onunkileri aradı. “Anlamını anladığım anda... yapamadım. Reddettim.”

Adam yaklaştı ve kadın geri çekildi, kalbi bir kez daha paramparça oldu. Zaten biliyordu ama bunu onun ağzından duymak her şeyi değiştirdi. Gerçekleştirdi.

“Elara, lütfen. Zamanımız yok. Beni istediğin kadar nefret et, hayatının geri kalanında—bunu hak ediyorum. Ama şu anda seni buradan çıkarıyorum. Senaryo Koruyucuları... başkente yaklaşıyorlar. Yüzlerce kişi ve senin peşindeler.”

Nefes verirken boynundaki bir kas gevşedi. “Mabon’dan beri onlarla çalışıyorum. Diyarı dolaştım, toplayabildiğim isyancıları bir araya getirdim. Prens Dominic ve adamları—hepsi bizimle. İstedğimden daha uzun sürdü. Her gün burada kapana kısılmış olduğunu biliyordum ve—” Zorlukla yutkundu. “Sonra Avcı beni buldu. Vatan hainliğinden arandığımı söyledi. Osin’in cömert davrandığını ve darağacı yerine Lejyona askere alınmama, borcumu bu şekilde ödememe izin vereceğini söyledi.”

Ona bir adım daha yaklaştı, gözleri yalvarır gibiydi. “Sana yaklaşmak için bir fırsattı bu. İçeriye bir müttefik daha eklemek için.” Başını salladı. “Her şeyi açıklayacak vaktim yok. Ama inan bana... bu konuda yalnız değilsin.”

Elara'nın kalbi gümbür gümbür atıyor, aklı karışıyordu. Eğer Dario gerçekten ihanetle suçlanmış olsaydı, Osin onu affetmezdi; bir nefes daha almasına izin vermezdi, hele ki onu saflarına kabul etmezdi. Hayır. Bu bir yalandı. Ivan'ın hesaplı bir aldatmacasıydı. Dario'nun isyanından Osin'e asla bahsetmemiştir.

Neden? Neden onu koruyorsunuz?

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, tırnakları sanki bu hareket cevapları ortaya çıkarabilecekmiş gibi saç derisine süründü. Soru çok karmaşık, çok katmanlıydı, şimdi çözmek mümkün değildi. Kendini toparlamak için keskin bir nefes verdi.

"Seninle gidemem."

Dario'nun kaşları çatıldı. "İnatçı olma. Burada kalırsan ölürsün."

"Gitmiyorum," dedi, "Sidhe halkı özgür olana kadar gitmeyeceğim."

"Sidhe mi?" Sesi inanmaz bir tondaydı. “Periler mi? Elara, kimse onları kurtaramaz.”

“Yapabilirim.”

Şakağındaki bir damar zonkladı. Tartışmaya hazır görünüyordu, ama sonra zırhından bir ışık parıltısı yansıdı.

Bütün vücudu hareketsiz kaldı.

Bok.

Elara ladin ağacının siperinden fırladı, gözleri balkona kaydı. Osin hâlâ oradaydı, dalkavuklardan oluşan bir çemberin ortasında keyif çatıyordu, kahkahalar havada yankılanıyordu. Calista ise ayrı bir yerde, kaskatı bir şekilde duruyordu ve bir şeyi—küçük bir aynayı—eteklerinin içine geri sokuyordu.

Gözleri birbirine kenetlendi.

Elara'nın midesi bulandı, zihni karmakarışık düşüncelerle doluydu.

Ne?

Calista'nın gözleri iyice açıldı; yoğun, neredeyse çılgınca bir ifadeydi bu.

Plan bu değildi. Calista, Osin'le birlikte ayrılmaya hazır olana kadar sinyal vermemeliydi. Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Elara, Calista'nın gözlerine kilitlenirken, boynundan bir damla ter süzüldü; gerçeği birdenbire fark etti.

Hançer. Osin onu taşı mı yordu.

Bu, işaretti. Git. Şimdi. Onsuz.

“El.” Dario’nun sesi gergindi. Gözleri kızın yüzünü taradı. “Neler oluyor?”

Sözleri, kalbinin gümbür gümbür atışı ve nefes alışverişinin sığ, telaşlı çekişi arasında neredeyse duyulmaz oldu. Draoth Cara'ya uzandı, ipi kavradı ve sertçe çekti. Doğu kanadına, Osin'in odasına geçmesi gerekiyordu. Calista onun için temel yerleri haritalandırmıştı. Oda nın, Ivan'ın onu ilk gün sürüklediği aynı çalışma odasına yakın olduğunu hatırladı.

Elleri karıncalandı, parmak uçlarına hafif bir uyuşma yayıldı ve paniklemeye başladı. Bunu tek başına yapabilirdi. Yapmak zorundaydı.

Nefes al. Sadece nefes al.

Elara bakışlarını Dario'ya kaldırdı. "Seninle gideceğim. Ama önce halletmem gerekenleri halledeceğim. Ancak o zaman." Bu bir yalandı, ama son zamanlarda yalan söylemekte ustalaşmıştı.

Dario'nun yüzü bembeyaz oldu. "Osin sana ne yaptı? Seni hangi büyü nün etkisi altına aldı?"

Elara içini çekti, sabrı son derece tükenmişti. "Beni dinle, Dario Volland, hem de iyi dinle, yoksa yemin ederim seni yere sererim." Adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Büyü altında değilim. Beynim yıkanmış değil. Aslında, yıllardır olduğumdan daha akıllı başındayım şu an—senin sayende değil."

Çenesini kavrayarak gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Bunu bana borçlusun."

Tüm mücadele azmi anında tükendi. Gözlerini kapattı. "Pekala. Tamam."

Elara nazikçe çenesini sıktı. "Seni sonra bulacağım."

Bir yalan daha. Bunu hissetmesine izin vermedi, ikinci bir düşünceye bile kapılmadı. Bunun yerine, Draoth Cara'yı çekti, ipliği çekiştirerek bir yarı k belirene kadar titreştirdi.

Dario'nun gözleri faltaşı gibi açıldı, yüzünde şok ifadesi belirdi. Ona doğru uzandı, ancak kadın içeri adım attığında ve arkasındaki yarı k kapandığında figürü bulanıklaştı.

BöLüM 56

Karanlık akıntılar Elara'nın etrafında kıvrılıyordu, canlı ve huzursuzdu ama bu kez panik yapmadı. Hareketsiz kaldı, soğğun içine işlemesine, içindeki çatlaklara sızmasına izin verdi. Boşluğun nasıl hareket ettiğı, sanki oraya aitmiş gibi kaburgalarının arasından nasıl kıvrıldığı rahatsız ediciydi.

İçi boş. Ürkütücü.

Ölümün eşiğinde durmak gibi.

Kendini topladı, odağını tam olarak olması gereken yere, niyetine yoğunlaştırdı. Yavaşça, önünde altın rengi bir yarık açıldı, Osin'in çalışma odasının dışındaki koridoru ortaya çıkaracak kadar geniş bir çatlak. Koridoru tararken kalbi hızla çarpıyordu.

Boş. Tanrıya şükür.

Bütün güvenlik görevlileri partide olmalıydı, muhtemelen uyuşturucu veya alkolün etkisi altındaydılar. Ama Osin'in festivalin başında güvenliği nasıl sıkılaştırdığını gördükten sonra hiçbir şey varsayamazdı.

Elara, Boşluk'tan kurtulup koridora indi ve koşmaya başladı. Calista'nın talimatlarını izleyerek virajda sola döndü.

Hizmetkârın geçiş yolu boş değildi.

Küfretti ve daha hızlı koşmak için kendini zorladı.

İşçiler onu görünce donakaldılar, ama hiçbiri onu durdurmaya cesaret edemedi. Belki de beni tanımıyorlardır? diye düşündü, ama bu düşünce aklından geçerken bile, daha iyisini biliyordu. Osin'in onu son aylarda oradan oraya nasıl gezdirdiğinden sonra, kim olduğunu bilmemeleri imkansızdı. Bunu kafaya takmadı. Bacakları onu ileriye taşıdı, gölgeli kapıların ve loş odaların arasından koştu, koşarken her şey bulanıklaştı.

İleride, bir kapısı hafifçe aralık olan özel bir oda gördü. Loş koridora sıcak bir ışık sızıyor, cilalı ahşaptan yansıyor. Ani bir frenle durdu, dudağını ısırды, etrafına bakındı ve içeri girdi.

Oda sadeydi, neredeyse hiç eşya yoktu, ama bakışları doğrudan şifonyere kaydı. Pantolonu görünce neredeyse rahat bir nefes aldı. Pantolonu giydi, kemerini sıkıca bağladı, sonra bir tunik kaptı—elbisesini çıkarıp yerine yenisini giydi ve kumaşı aceleyle bel kısmına sıkıştırdı.

Bakışları yerde gezindi ve kendi bedenine yakın görünen bir çift botun üzerine takıldı. İpek terliklerini çıkarıp botları ayağına geçirdi, bağlamaya bile zahmet etmedi.

Geriye bıraktığı eşyalarını geride bırakarak koridora doğru hızla koştu. Galeride koşarken tablolar hızla yanından geçti, bakışları en uçtaki küçük bir kapıya kilitlenmişti. Kapıyı hızla açtı ve ikişer adım atarak dar merdivenlerden yukarı fırladı.

Tepeye vardığında ciğerleri yanıyordu ama durmadı. Merdivenlerden çıktıktan sonra kısa bir koridordan aşağı koştu, Osin'in özel salonunun girişini işaretleyen ağır duvar halısına yaklaşırken kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Duvar halısına bakarken, garip, ürpertici bir aşinalık hissi onu sardı, omuriliğinin dibinde bir karıncalanma hissetti. Bunu biliyordu. Daha önce görmüştü. Nasıl olduğunu söyleyemezdi ama içgüdülerinin hepsi bunu bildiğini haykırıyordu.

Dokuma kumaşın içinde üç kadın duruyordu, bedenleri uçuşan elbiselerle örtülüydü, elleri gökyüzüne doğru kalkmıştı. Tanrıçalar. Üçlü.

Parmakları yukarı doğru kaydı, yıpranmış ipliklere dokundu, kumaşa dokunmuş şekilleri takip etti. Eli her birinin üzerinde durdu: Aine, kollarını yıldızlara uzatmış; Epona, ayı nazikçe kucaklamış; Rhiannon, gölgelere sarılmış.

Derin bir nefes aldı ve duvar halısını kenara itti.

Osin'in odasının kapısı sade, sıradan bir şeydi; ihtişam için yaşayan biri için garip bir seçim. Elara kapıyı iterek açtı ve içeri adımını attığı anda, her şey onu vurdu. Havada alçak, kadim bir uğultu vardı. Donakaldı, köprücük kemiğinde karıncalanma hissi yayıldı. İçinde ham, eski ve ilkel bir şey kıpırdandı, uyanan bir canavar gibi çekirdeğinde kıvrıldı.

Bıçağı hissedebiliyordu.

Şarkı söylüyordu.

Elara, o şarkının çekim gücüne kapılarak odaların arasında ilerledi. Oda önünde uzanıyordu, her iki yanında yükselen taşlar, sadece en hafif ışığın sızmasına izin veren dar pencere aralıklarıyla bölünmüştü. Arka tarafa yakın iki ağır siyah bayrak asılıydı, her birinde Ulrith'in totemi bulunuyordu. Sessizce ilerledi, ana salonu geçti ve Osin'in özel odalarına giden dar bir kemere doğru yöneldi. Yatak odası daha da karanlıktı, pencerelerin önüne sıkıca çekilmiş kalın kadife perdeler, her türlü ışığı engelliyordu. Yatak devasa idi, siyah demir çerçevesi odanın ortasında yükseliyor, yere kadar uzanan koyu kırmızı ipek bir örtüyle kaplıydı. Sağda, şömine kısık bir şekilde yanıyor, duvarları kaplayan koyu ahşap panellere uzun gölgeler düşürüyordu. Ağır, süslü bir ayna duvara yaslanmıştı, keskin ve köşeli kenarları, ateşin hafif parıltısını yansıtıyordu.

Ve o uğultu, her adımla daha da şiddetleniyor.

Elara odanın içine doğru ilerlerken adımları yavaşladı, sonra durdu, gözleri daha önce sadece ölümün perdesi arasından görebildiği tabloya kilitlendi. Kalbi hızla atmaya başladı, damarlarındaki şarkı doruk noktasına ulaştı. Her ayrıntıyı inceledi: canlı ve yumuşak yaprakları, kan damlacıkları gibi dağılmış kırmızı ve pembe tonlarıyla oıche çiçeklerinin tarlası. Ve tüm bunların merkezinde, çiçeklerin arasında, Işığın Yarası yatıyordu.

Yavaşça yaklaştı, şarkı daha da yüksek sesle yankılanıyordu. Eli boyalı bıçağın üzerinde gezindi, parmakları yüzeyine bir nefes kadar yakındı. Onu hissedebiliyordu—tıpkı dokunuşunu bekleyen bir kalp atışı gibi. Parmak uçları boyalı hançerin kenarına değdiği anda, sanki bir ateş patlaması onu vurdu, kanını yakıp kavurdu ve ciğerlerini öyle şiddetli bir enerjiyle doldurdu ki nefesini kesti.

Yukarıdaki anne.

Elara kendini silkeledi, o hissi uzaklaştırmaya zorladı ve odağını yeniden topladı. Hızlı olması gerekiyordu. Bir planı vardı; Thane'in anısı zihninde durmaksızın dönüp durduğundan beri kök salmış bir plan. Oıche çiçekleri. Avis'in onu bahçelere götürmesi, büyüsüyle çiçekleri açtırması ve köklerini Kutsal Alan'a yayması tesadüf değildi.

Avis ona ne yapılması gerektiğini gösteriyordu. Elara bunu kendi kalp atışı kadar kesin biliyordu.

Avis'in bu tablodan ilk olarak nasıl haberdar olduğu sorusu akla geliyor...

Elara'nın kalbi sıkıştı. Derin bir nefes aldı, hava vücudunda titredi. Sonunda konuştuğunda sesi sert, pürüzlü, taş üzerinde sürüklenen demir

gibi gıcırdadı.

“Druvakh.”

Söz, güçle titreyerek havayı yırttı. Draoth Cara'yı sertçe çekti, itaat etmeye zorladı. Enerji vücudundan akıp gitti, emre çarptı. Tüm iradesini, çaresizliğini, öfkesini ona verdi.

Bir an için hiçbir şey yoktu. Sadece çıtırtılı bir sessizlik, nefesi havada uçuşuyordu.

Sonra bir sarsıntı oldu.

Tablonun yüzeyi, sanki tek bir su damlasıyla rahatsız edilmiş gibi dalgalandı.

Yavaşça, imkansız bir şekilde, hançer ortaya çıktı. Dünyevi olmayan çelik ışığı yakaladı, zamanın dokunmadığı gibi parıldadı. Orada havada asılı kaldı, doğanın kanunlarına meydan okudu.

Elara bakakalırken nefesi kesildi.

Tanrıların bir kalıntısı.

Elini uzattı, parmakları kılıcın kabzasını kavradığında eli titriyordu. Teninin temas ettiği an dünya durdu; zihninde raging fırtınanın ortasında anlamlı bir sessizlik oldu. Güç kolunda vızıldadı, elektrik gibi, canlıydı, sanki onu tanıyormuş gibi, sanki onu bekliyormuş gibi kavrayışına işledi. Ve sonra, bembeyaz, kızgın bir ışık kafatasını parçaladı, kör edici ve acımasızdı, ama dişlerini sıktı, sıkıca tutundu, kendini dengelemek, kılıcın kontrolünü ele geçirmek için Draoth Cara'yı çekti.

Aman Tanrım. Aman Allahım.

Damarlarında dolaşan güç akıl almazdı.

Ölçülemez.

Elara'nın hançeri kavrayışı sıkılaştı, parmak boğumları kabzaya sürtünerek solgunlaştı. Bilincinin kenarında hafif bir nabız atışı belirdi, zihninin köşelerini bir gölge gibi okşadı.

Kahretsin. Güçteki bu ani artış Ivan'ın dikkatini çekmişti. Varlığı, ince, sorgulayıcı bir çekişme, neredeyse bir soru gibiydi.

O da ölçülü bir çekişle karşılık verdi, onu uzak tutmak için sessiz bir güvenceydi bu. Bitirmek için ihtiyacı olan zamanı kendine kazandıracak kadar.

En azından öyle umuyordu.

Elara, resimden uzaklaşırken elleri titriyordu; hançer, düşüncesi tam olarak oluşmadan önce havayı yarıp geçti. Bir yarık zahmetsizce, sanki

iradesinin bir uzantısıymış gibi açıldı. Boşluk önünde uzanıyordu—uçsuz bucaksız, yutucu—ama bu sefer... teslim oldu.

İleri doğru bir adım attı ve akıntılar onu sertçe savurmadı ya da aşağı çekmedi. Bunun yerine, akıntılar yumuşadı, etrafında ışığın dokunuşundan geri çekilen gölgeler gibi ayrıldı.

Eğer Boşluk ölüm, Rhiannon'un alanı ise, Epona'nın ışığı onu dengelemeye çalışıyor gibiydi; kırılgan bir uyum içinde birbirini kontrol altında tutan iki güç.

Yavaş ve ölçülü bir nefes verdi, omuzlarındaki gerginlik azaldı. Zihni Çukur'a kaydı—Sidhe'lerin büyük olasılıkla götürüldüğü üçüncü tünel, nemli taş duvarlar, bunaltıcı soğuk. Tanrım, hâlâ orada olsunlar. Panik yüzeye çıkmakla tehdit etti, ama onu bastırdı, teslim olmaya zorladı. Derin bir nefes aldı, Draoth Cara'dan tüm gücüyle yararlandı, kendini o yerin anısına demirledi.

Ama... hiçbir şey olmadı.

Göğsünde bir ürperti kıvrıldı, omurgasından aşağı doğru yayıldı. Nefes al, diye kendi kendine söyledi, yükselen korkuyla mücadele ederek. Bunu az önce sen yaptın. Tekrar yap.

Elini gölgelerin içine uzattı, parmakları boş ve soğuk alanda körlemesine, orada olduğundan emin olduğu dikiş yerini aradı.

Ama bir şey karşılık verdi.

Uyuşturucu ve sonsuzdu, parmaklarının üzerinden buz gibi kayıp gitti, elinin etrafına dolanıp sıkıca kilitlendi.

Çılgılık atmaya vakti yoktu, nefesi bile yoktu, ta ki o şey onu yakalayıp, birdenbire açılan bir kapıdan içeri sürükleyene kadar.

BöLüm 57

Elara batıyordu.

Sis ve gölgelerden oluşan çalkantılı bir denize daldı, sonsuz bir sarmalın içine sürüklendi. Düşerken dünya sarsıldı, soğuk ciğerlerini kaplarken nefesi kesildi. Uzandı, parmakları hiçbir şeye saplanmadı, bacaklarını çırparak bir akıntı, bir açıklık, kendini yönlendirecek herhangi bir şey bulmaya çalıştı.

Ve sonra—bir şey onu yakaladı—ölümünden daha soğuk bir kavrayış, bedenine yapıştı ve sarmal hareketini titreyerek durdurdu.

“Ey yeryüzünün kızı, bu derinliklere hangi hazineyi getiriyorsun?”

Ses karanlığın içinde yankılandı, Tirriş dilinde konuşuyordu, her hecesi kadim ve güçle doluydu. Bakışları etrafta dolaştı, ama kimse yoktu—sadece kendisi, uçurumun içinde asılı kalmıştı.

Elara, Işık Yarası'nı göğsüne daha sıkı bastırdı; kalbinin düzensiz atışı soğuk çeliğe çarpıyordu.

“Rhiannon?”

Karanlıkta alçak, homurdanan bir kahkaha yankılandı, etrafında kadim bir canavarın kükremesi gibi cınladı.

"Hayır, evlat. Rhiannon, nehirlerin yollarını açmasından, dağların nöbet tutmasından, yıldızların geceye sırlarını fısıldamasından çok daha uzun süredir sessizliğe bürünmüş durumda."

Susturuldu.

Bu kelime omurgasında bir ürpertiye neden oldu, tüyleri diken diken oldu.

“Öyleyse sen kimsin?”

“Ben tek bir kişi değil, bir kolektifim.”

Elara yutkunarak kendini konuşmaya zorladı. "Lütfen. Beni bırakın. Ben—birine yardım etmem gerekiyor. Bir arkadaşına. Yardım etmem gerekiyor—"

Ve sonra hissetti. Yeniden birleşme. İlk başta ince, ama giderek büyüyen, tıpkı gelgitin dönmesi gibi. Muazzam bir şey kıpırdandı, varlığıyla hava yoğunlaştı, her taraftan baskı yaparak nefes almasını neredeyse imkansız hale getirdi.

“Sizinle konuşmak isteyenler var. Kabul ediyor musunuz?”

Kalbi acıyla burkuldu, umut ve korku arasında ıstıraplı bir boşlukta sıkışıp kaldı. Thane olabilir miydi? Boğazı düğümlendi. Gitmeliydi, Reynnar'a giden yolu bulmalıydı. Ama ya Thane ise? Ya ona yardım edebilirse?

"Evet."

Son nefesiyle bir sonraki nefesi arasındaki o anlık sürede Elara yok oldu; o ağırlıksız Boşluktan koparılıp Çukura atıldı.

Bildiği Çukur değildi, daha çok bulanık, kırılmış bir şeydi.

Bir anı. Ama onun değil.

Bu his rahatsız ediciydi, sanki başkasının derisine girmiş gibiydi. Buradaki hava daha ağırdı, ona ait olmayan duygularla doluydu—çaresizlik, acı, şiddetli, yakıcı bir keder. Enerji belirgin bir şekilde erkeksiydi, zihninde duman gibi, fısıltılı bir emir gibi dolaşıyordu. Gör.

Çekişmeye karşı koyamadı, adımları onu üçüncü tünelden aşağıya, geniş bir odaya açılan yere kadar taşıdı. Elara yavaşladı, boğazı kurudu.

Godfrey.

Elleri kelepçelenmişti; ağır bir zincir odanın karşısına gerilmiş ve kalın bir ipe bağlanmıştı, sadece yürüyebilmesi için yeterli boşluk bırakılmıştı. Adımları sürünüyordu, kelepçe taş zemine hafifçe sürtünüyordu.

Dağınık masalardan birinin önünde duruyordu, hareketleri yavaş ve yorgundu. Kolları ve yüzü morluklarla kaplıydı; taze kesikler derisinde yavaş yavaş kanıyordu. Etrafındaki masalar simya aletleriyle doluydu: kaynayan beherler, cam şişeler, garip ot demetleri, nemli havada titreyen yarı yanmış mumlar.

Odanın tamamı tuhaf, kötücül bir şeyle dolup taşmış gibiydi.

Elara, bir Sidhe erkeğinin görüş alanına girmesiyle dehşet içinde olduğu yerde donakaldı. Yere diz çökmüş, kolları gergin bir şekilde uzanmış, zincirleri arkasındaki duvara saplanmıştı. Başını kaldırdı ve nefesi kesildi.

Keskin bakışları, sanki orada olduğunu biliyormuş gibi, hafızanın sisini yarıp geçerek ona dikildi.

Erkeğin enerjisi içinde kabardı, damarlarında sessiz bir uğultu yankılandı ve şaşırtıcı bir netlikle anladı. Anı ona aitti.

Çaresizce, Godfrey'in ritüelistik bir şekilde kanını akıtmaya başlamasını izledi; sahne ürkütücü derecede tanıdıktı. Tıpkı bir zamanlar ona tecavüz ettiği gibi.

Sidhe'nin yüz hatları acı içinde kıvranıyordu, Godfrey acımasızca hayat kanını emip derisine vahşice kazınmış ışıldayan sembollere dönüştürürken bedeni yakıcı bir işkenceyle kıvranıyordu. Boğazından gelen çığlık, illüzyonu, Boşluğu parçalayıp Elara'nın kalbini paramparça etti. Onun ruhu olduğunu tahmin ettiği şeyin -parıldayan bir yaşam kıvılcımının- ondan ayrılışını felç olmuş bir şekilde izledi.

Boğazından yukarı doğru tırmanan, nefesini kesen, ezici bir panik duygusu onu sarstı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Erkeğin bitkin düşüp derisinin solgunlaşmasını izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Ve yine de Godfrey, metodik ve acele etmeden çalışmaya devam etti. Fısıldadığı her büyüyle, erkeğin özü bir cam beherin içine kıvrılıp, kafese kapatılmış bir fırtına gibi içinde girdaplar oluşturunuyordu.

Bir hayat, bir ruh, sadece bir malzeme haline indirgendi.

Her damlacık hafifçe titreşti, iksirle birleşip koyulaşırken, sertleşirken titreyen ve solan loş bir ışık. Sonunda kristal madde şeklini aldı, keskin yüzeyleri odadaki seyrek ışığı yakaladı ve Godfrey onu demir bir halkaya yerleştirirken uğursuz bir parıltıyla ışıldadı.

Elara'nın daha önce hiç yaşamadığı bir soğukluk omurgasından yukarı doğru yayıldı, kırık camdan sızan buz gibi kemiklerine işledi. Odanın kenarları görüş alanında bulanıklaştı, halka şeklinde daraldı.

Ether. Draoth. Ona ait değildi. Hiçbir zaman da ona ait olmamıştı.

Nefesi kesildi, göğsü sanki paramparça olmuş, oluklu parçalar iç organlarını kesip geçiyormuş gibi hissetti.

Birleşme Töreni tam bir fiyaskoydu.

Her zaman onlar olmuştu—Sidhe halkı.

Kalp atışları, öz varlıkları, ölümlü gücün kaynağını beslemek için tüketildi.

Midesi şiddetli bir şekilde bulandı, boğazında sıcak, ekşi bir yanma yükseldi. İki büklüm oldu, nefes nefese kaldı. Daha önce hissettiği her eter

teli—parıldayan iplikler, hafif uğultu—şimdi çığlık atıyor, içinden yankılanan kederli bir feryat gibiydi.

Gözlerini yakan yaşlarla birlikte, kör bir öfke ve acı bir öz nefret yüzeye çıkarak içini yaktı.

Tanıdığı herkes—Ivan, Tristan, Edgar, Algernon, Saria—tanrılar, hatta kendisi bile—eter yaratmak için Sidhe'lerin ruhlarından yararlanmıştı.

Karnı kasıldı, mide asidi yukarı doğru fırladı ve kustu; midesinin içeriği anında Boşluğun karanlık, ıssız sessizliğinde kayboldu.

Biliyor muydular? Hepsi biliyor muydu da... umursamamışlar mıydı? Draoth'a erişim, binlerce Sidhe'nin ölümüne, ruhlarının bedenlerinden koparılıp demir halkalara hapsedilmesine değer miydi?

Tuzağa düştüler.

Kutsal tanrılar, Sidhe'ler tuzağa düşürüldüler; güçlerinin, özlerinin her zerresini teslim etmeye zorlandılar, ta ki tamamen yok olana kadar. Ta ki...

Kulakları çınlıyordu, tiz ve amansız bir ses her şeyi bastırıyordu.

Onun kanı.

Bu bir yakıttı. Halkaları yeniden şarj etmek, Sidhe'nin çektiği azabı uzatmak ve onları tekrar tekrar acımasız, sonsuz bir döngüye zorlamak için kullanılan bir yakıt.

Midesi şiddetli bir şekilde bulandı ve tekrar öğürdü. Ağzından çıkan ses yırtık bir sestti, neredeyse tanıyamadığı bir sestti.

Denemek.

Ona geri dönmeliydi. Hepsine birden. Buna bir son vermeliydi.

"Lütfen. Bırakın beni gideyim. Lütfen, arkadaşımı bulmam gerek."

Fakat Boşluk sadece onun etrafında yer değiştirdi, akıntılar bükülüp kıvrılarak yeni bir anı şekil aldı. Gölgelelerin arasından narin bir figür belirdi —parıldayan ve yedi yaşından büyük olmayan bir çocuk. Ay ışığıyla aydınlanmış gelgitleri anımsatan gümüş teller, yıldız ışığının parıltısıyla öpülerek sırtından aşağı dökülüyordu. Kendi dansına dalmış bir şekilde dönüyordu. Her narin dönüşü, yaz esintisinde uçuşan kelebeklerin çırpınışı gibi, incecik elbisesinin dalgalanmasına ve parlamasına neden oluyordu.

Sahne genişleyerek, sınırları gökyüzü kadar sonsuz görünen uçsuz bucaksız bir balo salonunu ortaya çıkardı. Yüksek tavanlar bulutlar gibi kabarıyor, sabahın erken saatlerindeki ufku yansıtan bir parıltıyla ışıldıyordu. Salonun içinde zahmetsizce süzülen figürler, gözleri masmavi ufuk kadar derin ve sınırsız, saçları ise incecik sirüs bulutları gibi ağırlıksızca dalgalanıyordu. Bazılarının sırtında, örümcek ipeği kadar narin,

ince kanatlar, ortam ışığını yakalayıp duvarlara prizmatik desenler saçıyordu.

Oda boyunca kahkahalar yankılanıyordu. Olan biteni izlerken, doğa kanunlarının burada isteğe bağlı gibi görüldüğünü fark etti; varlıklar zaman zaman zarif yaylar çizerek yerden yükseliyor, adımları gerçek danstan çok süzölmeye benziyordu.

Tüylerini diken diken eden bir hayranlık ürpertisi hissetti; önündeki büyüleyici diyar ancak Tír na nÓg olabilirdi.

Gözleri ayrıntıları yakalamaya çalışarak etrafta dolanıyordu, her görüntü dikkatini çekmek için yarışıyor, duyularını alt üst ediyordu. Şenliğin ortasında, biraz daha büyük ama ay saçlı kızla aynı yüz hatlarını taşıyan bir oğlan öne çıktı. Yaramazlıkla dolu yayıyla tüm bakışları üzerine çekti ve kızın elini tutup onu büyüleyici bir valsle dansa sürüklediğinde, zaman adeta durmuş gibiydi.

Hep birlikte usulca mırıldandılar, bu ses onun kalbinde yankılandı: Kardeşim.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?"

Sesi neredeyse duyulmazdı, Boşluğa yöneltilen bir sorudan çok kendi kendine iç çekişi gibiydi.

Sonra oğlan kız kardeşinden başını kaldırdı, bakışları ona kaydı ve doğrudan gözlerine kilitlendi. Gözleri, kırık yıldız ışığı gibi gölgelerle beneklenmiş, delici bir gümüş rengindeydi. İçinden bir ürperti geçti, derin ve ürpertici bir his onu derinden etkiledi.

Raiden.

İsim, istemsizce aklına geldi ve onu tuhaf, inkar edilemez bir kesinlikle doldurdu. O, hafızasını kaybetmeden önce aradığı kişiydi.

Ama sonra, sanki Boşluk başka bir hikaye anlatmak için sabırsızlanıyormuş gibi, sahne tekrar değişti.

Ay ışığıyla aydınlanmış bir orman görüldü.

Aynı genç kız görüldü, bükölmüş ağaç gövdelerinin arasından hızla geçerken gözleri korkuyla parıldıyordu.

Ağaçlar inledi, iskelet gibi dalları onu kapmak istercesine aşağı doğru eğildi, altındaki toprak ise titreşti, sarmaşıklar topuklarına dolanıp kırılıyordu. Kızın aldığı her hırıltılı nefes Elara'nın göğsünde yankılanıyor, kızın çaresizliği damarlarına işliyordu.

Elara'nın parmakları Işık Yarası'nı sıkıca kavradı, kızın şiddetli bir Draoth patlamasıyla kendini yakındaki bir ağacın gövdesine kusursuzca

katlamasını izlerken nabzı kulaklarında sürekli bir uğultu gibi atıyordu.

Ama onun sığınağı kısa sürdü.

Sırtına kadar uzanan kızıl saçlı bir kadın ve zayıf, kırılgan görünümlü genç bir adam, genç kıza doğru ilerledi.

Aine ve Osin.

Elara'nın boğazı düğümlendi, tırnakları avuç içlerine saplandı; ikilinin genç kızı ağacın içinden sürükleyip, bileklerini kesip kanını içmesini izledi.

Aine'nin gölgelerle örtülü parmakları, kızın etrafına karanlık dallar dolaştırarak ruhunu teslim olmaya zorladı. Yavaşça, yürek burkan bir şekilde, kızın ışıldayan, ay ışığıyla aydınlanmış saçları karardı, ışık yavaş yavaş yayılan gölgeleri emdikçe soldu ve yıldızsız bir gecenin rengine dönüştü.

Elara'nın nabzı yavaşladı, her çarpıntı daha uzun sürüyor, daha ince bir hal alıyordu.

Gölgeler değişti ve kızın yüzünü sert, kutsal olmayan bir parıltıyla aydınlattı. O narin elmacık kemikleri, dudaklarının o tanıdık kıvrımı, hatta kızın saçlarının yüzünü sarma şekli bile...

Nefesi kesildi, keskin cam parçaları boğazını kesti.

O oydu.

Kız oydu.

Bu vahiy kalbini demir zincirler gibi sardı, her bir halka nefes alamayacak hale gelene kadar sıkılaştı. İnkâr ile kabullenme arasında bir çatışma yaşandı, bu çatışma, gördüğü imgeler tekrar tekrar zihninde canlandıkça karmaşık bir düğüm haline geldi.

Salon, Sidhe'nin o eşsiz havasıyla dolmuştu; kahkahalar her köşeye yayılıyor, neredeyse hissedebileceği bir hafiflik vardı...

Orası onun eviydi.

Ve gözlerinde yaramazlık parıltısı olan, onu pistte kendisiyle birlikte dönmeye davet eden çocuk, onun erkek kardeşiydi.

Hiç tanımadığı bir aile. Onlara uzanmayı bile bilmeden elinden alınıp götürüldüler.

Kendini bir dışlanmış gibi hissederek, Ana'nın kapisinden doğmuş yalnız bir yıldız olarak hayal ettiği her an bir yalandı.

O, Sidhe'ydi. Terk edilmiş bir yıldız tozu parçası değildi. Kökleri vardı; kan bağları vardı. Şiddetle parçalanmış bir aileye aitti. Hatırlayabildiği kadarıyla onu gölgeleyen acı, terk edilmenin sızısı değildi; kederdi, ondan koparılmış ve kanamaya bırakılmış bir aşktı.

Ve Şimdi, cansız bedeninin g t r l Ő n  izlerken, göğsünde bir feryat yükseldi. Draoth'un her titremesi, adını  ağırان her fısıltı—hepsi yerli yerine oturdu.

Damarlarında atan Draoth, onun ritmini, dokusunu, kokusunu içgüdüsel olarak anlaması, garip bir durum değildi.

Bu onun doğuştan gelen hakkıydı.

Bağlayıcı Mühür. Parazit.

Bunlar sadece zincir değildi; derine işleyen, gücünü, iradesini, benlik duygusunu emen sülükler gibiydiler.

Mesele sadece kontrol değil, aynı zamanda gizlemeydi.

Anı yavaş yavaş soldu, duman gibi dağıldı. Zihninde bir ses fısıldadı, "Onun anısı," diye, iki büklüm olmuş halde, bedeni sessiz, titreyen hıçkırıklarla sarsılırken.

"Bir kişi daha var," diye fısıldadı topluluk, sesleri karanlık bir okşama gibi onun yıpranmış kenarlarına dokunuyordu.

Gölgeler yer değiştirdi, Şekil değiştirdi ve sonra o belirdi—Thane.

Henüz on beş yaşındaydı, tıpkı onu öldürmeye çalıştığı geceki gibiydi.

Ama bu bir anı değildi.

Orada, dimdik ve net bir Şekilde duruyordu, sanki hiç ayrılmamıŐ gibiydi.

"Elara." Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Her zaman geleceğine, yolu bulacağına inandım."

Göğsü yarıldı, öyle derin bir acı hissetti ki sanki içten içe kanıyormuŐ gibiydi. "Thane," diye hıçkırdı, "seni buradan nasıl çıkarabilirim?"

Bakışları yumuşadı, yüzündeki her çizgiye hüzün işlemişti. "Yapamazsın. Çok uzun zamandır ruhumla hapsolmüŐ durumdayım."

" ok  zg n m," diye fısıldadı, kelimeler titrek bir Şekilde.

Başını salladı. "Bu yükü taşımak senin sorumluluğun değil."

Titreyerek kollarını kendine doladı, sanki paramparça olmuş kalbinin parçalarını bir arada tutabilirmiŐ gibi. "Neden buradasın? Neden öbür dünyaya geçmedin?"

Yüzündeki sıcaklık kayboldu, bakışlarında gölgeler birikti. "Yapamam. Hiçbirimiz yapamayız.  ıkmazdayız."

"Sıkışmak?"

"Aine—Boşluğu pençesinde tutuyor, Rhiannon'u esir alıyor. Rhiannon olmadan hiçbirimiz geçemeyiz. Burada kapana kısılmış durumdayız."

Tuzağa düştüm.

Ruhlar boşlukta ve demir halkalarda hapsolmuş durumda.

"Ne yapabilirim?"

"Kardeşime ahdinden vazgeçmesini söyleyin."

Kaşları çatıldı, umutsuzluğunun arasından bir kafa karışıklığı çizgisi süzülüyordu.

Thane öne çıktı, gözleri telaşlıydı. "Ölümle yaptığı yemin. Ona bu yemini bozmasını söyleyin—"

Buz parçaları Elara'nın vücuduna saplandı ve omurgası boyunca dağıldı.

Vücudu geriye doğru savruldu, kolu çaresizce uzandı, parmakları Thane'e doğru açılmıştı, o sırada da hızla uzaklaştırılıyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama sesi çalındı, karanlık görüşten koparılırken gölgeler tarafından yutuldu. Ruhu sarsıldı, acımasız, mide bulandırıcı bir çekiş onu kör edici bir ışığa fırlattı.

Soğuk taş çarptı, darbenin etkisi omurgasında yankılandı, her siniri birden uyandı. Yine de parmakları Işık Yarası'na yapışmış, ölümcül bir şekilde kavramıştı. Karşısında kimin durduğunu anlamak için gözlerine ihtiyacı yoktu.

Onların varlığını hissedebiliyordu.

"Ne kadar tehlikeli bir küçük hırsız olduğun ortaya çıktı," diye mırıldandı Osin.

Elara'nın gözleri aralandı, görüşü bulanık ve bulanıklaştıktan sonra netleşti; kalbi ise yakıcı, içten bir acıyla sıkıştı.

Calista, Osin'in önünde diz çöktü, omurgası dimdikti; Osin'in eli saçlarını bir mengene gibi kavrayıp başını geriye doğru çekiyordu. Boynu açıkta, çenesi yukarı kalkık olsa bile, Calista'nın bakışları Osin'inkine kilitlenmişti; yakıcı, kırılmaz, sanki ateş püskürtebilecekmiş gibi.

Osin'in bakışları Elara'nın elindeki kılıca kaydı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Eşyalarımın başıboş dolaşmasından nefret ederim," dedi, gözleri tekrar ona kayarken. "Ve korkarım ki sen de oldukça yoldan çıkmışsın."

Burun delikleri genişledi, kontrol edemediği refleks bir tepkiydi bu.

"Öyle mi? Katılmıyor musun?" Sesi yumuşak, tehlikeli bir okşama gibiydi. "Yoksa ilahi sözleri mi unuttun?"

O sizin koruyucunuz, siz de onun yol gösterici ışığısınız.

Aine'nin sesi zihninde yılan gibi kıvrılarak dolandı. Sıkılaştı, sıkı, ta ki başı dönene kadar. Onlara ne kadar kolay inanmıştı; seçilmiş olduğuna, amacının soylu bir şeye, tanrıların anlamlı bulduğu bir şeye bağlı olduğuna, çektiği acıların bir anlam ifade ettiğine ne kadar kolay inanmıştı.

Osin'in bakışlarında o sessiz, korkunç sabır vardı, gölgeler etrafını sarıyordu. Bekliyordu. Onun teslim olmasını bekliyordu.

Onun kendisinden bir parça daha almasına asla izin vermezdi, ölmeyi tercih ederdi.

O anda, o kendisinden çok daha fazlasıydı; her sessiz öfkenin, her bastırılmış çığlığın, aşılmaz zorluklar karşısında toplanan her bir zerre gücün vücut bulmuş haliydi.

"Ben kimseye ait değilim."

O sadece güldü.

"Artık ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Mağaranın ardına kadar uzanan ağzından bir lejyoner seli akın etti. Gürleyen kükreme, kıvrımlı taş basamaklardan yankılanarak Çukurun kalbine kadar ulaştı. Miğferleri yüzlerini gizliyordu, ancak altındaki gözlerinin parıltısı yeterliydi; sert, öfkeli bir şiddet vaadi.

Kalabalığın en önünde Ivan belirdi. Obsidyenden oyulmuş bir figürdü, şekil almış bir hayalet; soluk meşale ışığı omuzluklarının kenarlarından ve mızrağının ölümcül kıvrımından yansıyor.

Osin'in hemen arkasında durdu; varlığı, odanın havasını adeta kurutan soğuk ve ezici bir ağırlık gibiydi.

Ellerini yanlarında tuttu, Draoth Cara'ya uzanma isteğine direndi; bir daha asla ona dokunmayacaktı. Sadece düşüncesi bile onu hasta ediyordu. Bakışları onunkiyle kesişti ve dudaklarını ısırdı, ta ki diline metalik bir kan tadı değene kadar.

Gözlerindeki kehribar rengi halka parladı; haftalarca hücresinin öbür ucundan baktığı o erimiş altın, o yakıcı ateş, kalbine saplanan delici bir ok gibiydi.

Draoth Cara ile kurulan bağ, Ivan ile değildi.

Bu, sahip olduğu Draoth ile ilgiliydi.

Bu farkındalık içini burdu, tıpkı yavaşça dönen bir bıçak gibi.

Reynnar'ın Draoth'u.

BöLüM 58

Elara kendini zorla doğrulttu, bacakları titriyordu ama Işık Yarası'nı sıkıca kavramıştı. Ondan yayılan güç, göğsünde kabaran öfkeyle aynı ritimde atıyor, her nefes alışında daha da alevleniyordu.

Üçüncü ipucu ise, rüyalarında ara sıra gördüğü, her zaman kenarlarda dolaşan, ulaşmaya asla cesaret edemediği o soluk, kırılğan parıltıydı. Başından beri Reynnar'dı, hayata zar zor tutunan, Ivan'ın bilinçaltının derinliklerinde zayıfça titreyen bir ışık.

Elleri yanlarında yumruk haline geldi, tırnakları avuç içlerine saplandı ve vücudunda bir titreme dalgası yayıldı.

Dünya, kızıl bir sis bulutuna dönüştü. Nefesleri hızlı ve sığdı, her biri içindeki alevleri daha da körükleyen birer körük gibiydi.

İvan.

Bu isim zihninde yankılanıyordu, şefkatli ve acımasız, ardında izler bırakan bir okşama gibiydi. Ama hayır. O, Ivan değildi. O, Avcı'ydı.

Ivan'ın onun ayrı bir parçası, ondan koparıp kurtarabileceği bir şey olduğu düşüncesine sıkıca tutunmuştu. Ama bu aptalca bir yanılsamaydı; yalnız bir kızın saf fantezisiydi. Ortak bir yol, onları birbirine bağlayan ortak bir bağ yoktu. Onlar, yalnızca birbirlerini yok etmek için bir araya getirilmiş, yalnızca yıkıma götürebilecek bir çekimle birbirine bağlanmış, karşıt güçlerin yaratımlarıydı.

İçinde erimiş, çirkin bir tiksinti kıvrılıyordu. O biliyordu—her zaman biliyordu; her karanlık gerçeği, her iğrenç eylemi ve daha da kötüsü, kendisi de suç ortağıydı.

Onu müttefik olarak hayal ettiğini düşünmek ne kadar da garip.

Osin'in adımları ağır, her biri kasıtlıydı; tıpkı ele geçirdiği her karış toprağın tadını çıkaran bir yırtıcı hayvan gibiydi. Calista'yı yerde sürükledi, bedeni cansız bir şekilde yanında duruyordu.

Elara'nın irkilme içgüdüğü onun gözünden kaçmadı. Duraksadı, bakışları onun gözlerine kilitlendi, gözlerinde neredeyse bir zevk parıltısı belirdi.

“Ne kadar sevimli,” diye mırıldandı, “iki çocukluk arkadaşı, böylesine büyüleyici koşullar altında yolları bir kez daha kesişiyor.” Başını yana eğdi. “Sanırım burada büyüleyici bir hikaye var—belki de zamanı gelince bana anlattırısın. Ama şimdilik...”

Osin elini uzattı, avuç içi açık. “Bıçağı. Bu küçük oyundan sıkılmadan önce.”

Draoth Cara'nın kenarlarında hafif bir huzursuzluk belirdi, Ivan'ın duygularının hayaletimsi bir ipliği düşüncelerine değdi. Çenesi kasıldı, bu bağlantıyı şiddetli bir itmeyle uzaklaştırdı ve zihninin kapısını çarparak kapattı, aşılmaz, yüksek duvarlar ördü.

Karşı tarafta, Ivan'ın duruşu birden değişti. İyi.

Bu, ona güç verdi. Özgürleştirdi. Yanında, Işık Yarası da karşılık olarak titreşiyor, kılıcın kabzasından hafif bir titreşim geçiyordu.

Osin'in gözleri kısıldı, sabır maskesi inceldi. “Hadi ama, Kutsal. Bunu gereğinden fazla karmaşıklaştırmayalım.”

Calista'nın gözleri, kocaman ve ateşli bir şekilde onun gözleriyle buluştu. “Sakın yapma!” diye adeta haykırıyorlardı.

Elara'nın zihni karmakarışık olmuştu, parmakları bıçağı sıkıca kavramıştı. Vazgeçerse Sidhe'yi riske atacaktı. Ona karşı gelirse Calista'yı riske atacaktı.

Sırtından soğuk terler süzüldü. Bıçağı daha da sıkıca kavradı, derisi avucuna batıyordu. Onunla savaşılamazdı, böyle savaşılamazdı. Draoth Cara'ya dokunmayı reddediyordu ve Epona'nın bıçağı elinde kadim bir güçle dolup taşsa da, onu nasıl kullanacağını bilmiyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, her atış kaburgalarına davul sesi gibi çarpıyor, giderek daha yüksek ve hızlı bir hal alıyordu.

HAYIR.

Davul sesi onun kalbinden gelmiyordu; ses, onların üstünden bir yerden geliyordu.

Tavandan tozlar döküldü. Çarpmanın etkisi taş ve zeminden geçerek doğrudan kemiklerine kadar yayıldı.

Çizmeler. Önce düzinelerce, sonra daha da fazla.

Ölümçül bir ritim, çukura doğru iniyor.

Osin'in iç çekişi gürültüyü yarıp geçti, yumuşak ve tuhaf bir şekilde hüzünlüydü. "Seni almaya geldiler. Bu... dokunaklı değil mi? Hainler. Hırsızlar. Benim olanı alabileceklerini sanıyorlar."

Duraksadı, sesi neredeyse pişmanlık dolu bir tona büründü. "Sanırım bu benim hatam, küçük bir yanlış değerlendirme. Seni ilahi olanın sembolü, Annenin kutsanmış çocuğu, onun lütfunun yaşayan bir kanıtı olarak göstermeye çalışırken, istemeden tehlikeli bir umut ışığı yaktım."

Ivan kıpırdandı, vücudu gergin ve yay gibi bükülmüştü. Bakışlarını hissetti ama gözlerini ileriye dikti, göz göze gelmeyi reddetti. Yine de, bakışları eski yaralara dokundu, acıyı ve zevki yeniden canlandırdı.

Bakışları sadece yüzünde değildi; her yerdeydi, okuyor, çözüyor, anlıyor, suçluyordu. Her zaman oynadıkları dansın bir yansımasıydı bu.

Gerçeklerin ve yalanların dansı.

Umut ve umutsuzluk.

Çukurun tepesinden yankılanan bağırışlar, bedenlerin çarpışması ve metalin metale sürtünmesinin çığlıklarıyla karıştı. Osin'in etrafındaki Lejyonerler daha da yaklaşarak kırılmaz bir duvar oluşturdular.

Ancak Osin'in bakışları ondan ayrılmadı.

Dudaklarından hafif, yumuşak bir kıkırdama döküldü, tüyler ürperticiydi. "Sanırım, zavallı davalarına yardım edebilecek bir nebze de olsa güce sahip olduğunu düşünüyorlar. Onlara ne kadar yanıldıklarını göstereyim mi?"

Kendini toparlayamadan, uzattığı elinden gölgeler patladı, Çukurun her köşesinden fırlayarak, kıvranan, hırıldayan bir kütle doğrudan ona doğru ilerledi.

Elara düşünmeden hareket etti ve bıçağı hızla yukarı çekti.

Kolunda ışık patlaması yaşandı. Işık Yarası'nın gücü, adeta yıkılmış bir baraj gibi serbest kaldı.

Özenli bir iplik geçirme yok. Draoth Cara'dan ölçülü bir çekme yok.

Sadece zorla.

Işık onu delip geçti, sonra dışarıya doğru yayıldı; gölgelere çarpan ve onları parçalayan, geriye kalanları kül gibi dağıtan patlayıcı bir dalga gibiydi.

Osin gözlerini devirdi. "Bir parti numarası."

Tek bir hızlı hareketle Calista'yı yere fırlattı ve ayağını yere vurdu. Elara'nın altında gölgeler belirdi, bir yılan yuvası gibi kıvrılarak yukarı doğru yükseldiler. Onu yakaladılar—bileklerini, bacaklarını—sıkıca dolanarak aşağı doğru sürüklediler. Ivan'ın varlığı zihnine sertçe vururken, Elara onların kavrayışına karşı direndi. Daha da sertçe geri itti. Onu reddetti. İstedığı şeyi kullanmayı reddetti.

Reynnar'ın lanetli ruhu.

Elara'nın çılgılığı, parmakları nihayet gevşediğinde havayı yırtıp geçti. Bıçak elinden kaydı ve yanındaki taş çarparak ses çıkardı.

“Size sadakatinizi kanıtlamanız, değerinizi göstermeniz için defalarca fırsat sunuyorum.” Osin hafifçe iç çekti. “Çünkü bu sizin göreviniz, Kutsal Olan. Boyun eğmek, itaat etmek, bana hizmet etmek. Sonuçta bu sizin doğanızda var.”

“Yalanlar!”

Boynunu yana eğdi. "Boşluk kafanı masallarla doldurdu mu, büyüklük vaatleri fısıldadı mı? Sana özel bir şey olduğunu, kıymetli bir kilit taşı olduğunu söyledi mi?"

Elara dişlerini sıktı, ama o güldü. “Bu bir yalan, Kutsal Olan. Sen insanlığa ve tek gerçek tanrıça Aine'ye karşı bir leke, bir iğrençlikten başka bir şey değilsin. Tıpkı diğer Sidhe'ler gibi.” Bir adım daha yaklaştı, sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. “Yine de şunu kabul etmeliyim ki, hepinizin bir amacı var. Yerine getirilmesini görmekle görevlendirildiğim bir amaç. İyileştirmek, kutsamak, Büyük Bölünme'den önce türünüzün çaldıklarını geri vermek.”

"Öyleyse neden bu maskaralığı yapıyoruz?" diye tısladı Elara, gölgelerine karşı mücadele ederken. "Eğer ben bu kadar iğrenç bir şeysem, neden bu şarkı ve dansı yapıyorum?"

Ağzı seğirdi. “Başlangıçta bir zorunluluktur. Görüyorsunuz, insanların bir sembole, bu büyük ‘hediye’ somutlaştıracak birine ihtiyacı vardı. Onlara bahşedilen nimetlerin parlak bir örneğine—ta ki, elbette, bu nimetler o kadar da hayırlı, o kadar da karşılıksız olmadığı ortaya çıkana kadar. Ve her şey çökmeye başladığında, gerçeklik yanılsamanın arasından sızdığı anda, suçlayacak birine ihtiyaçları vardı. Harcanabilir birine. Uygun birine.”

Bir adım daha yaklaştı, gözlerinde hafif bir alay parıltısı vardı. "Ama ben değil. Hayır, hayır. Ben onların kurtuluşu, umudu olarak kaldım. Önünde diz çökecek olan, merhamet dileyecek olan kişiydim; eğer hak ettiklerini kanıtlarlarsa, merhametimi lütfkâr bir şekilde bahşedebilirdim."

Elara'nın midesi bulandı. "Hasta olmuşsun."

"Hayır, Kutsal. Ben kaçınılmazım."

Gölgelerini daha da sıkıştırdı, kaburgalarını kavradı, boğazına doğru tırmandı.

Elara, gözlerini odaklamaya çalışırken görüşü bulanıklaştı; uzakta Calista'yı ve Ivan'ın elinden eline küçük ve parıldayan bir şey kaydırıldığını gördü.

Gözlerini kaçırdı, göğsünde ani ve yakıcı bir acı dalgalandı, acı dolu bir inilti koptu ağzından. Gölgeler daha derine indi, daha sıkı dolandı, o karanlık, iltihaplı çekirdeğin—parazitin—etrafına yılanlar gibi kıvrıldı. Osin'in ağzı seğirdi, savaş sesleri yaklaştıkça gözleri buz gibi kısıldı.

Ve sonra—bir ışık parlaması.

Göz kamaştırıcı bir buz çağlayanı fişkırdı, buz parçaları dışarı doğru patlayarak, kış fırtınasının uğultusu gibi çatırdadı ve kırıldı.

Calista'nın uzattığı elinden fişkiran enerji, havayı kristal bir duvar haline getirerek Osin'i içine hapsetti.

Calista'nın gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyordu. Dişlerini sıkarak hırladı, bedeni kaotik, dizginlenmemiş enerjiyle titriyordu.

Elara, bunun Ivan'ın değişken ruh hali nöbetlerinden biri olduğunu fark etti.

Osin'in gözleri irileşti, üzerine katman katman parıldayan buz tabakası yükseldi. Gölgeleri dağıldı ve Elara nefes nefese kaldı, ciğerlerine o kadar hızlı hava doldu ki neredeyse dengesini kaybetti.

Birkaç lejyoner savunma hattından ayrılıp, avuçlarında kıvılcımlar saçarak buzun üzerine alevler fırlatınca, buz ısıdan parçalanıp cızırtılar çıkararak bir çılgılık kopardı.

Elara'nın bakışları aniden aşağıya, Işık Yarası'na kilitlendi.

Hemen ötesinde duruyordu, altın rengi yüzeyi alevlerden yansıyan kırık ışığı yakalıyordu. Parmakları seğirdi, uzanırken uçları soğuk, kırağı izleriyle kaplı taşa değdi, vücudu çabayla titriyordu. Lütfen. Düşünceleri etrafındaki gürültüden daha yüksek sesle haykırıyordu. Lütfen.

Osin'in hırıltısı havayı yırtarcasına yankılandı, etrafında şiddetli bir karanlık dalgası patlak verdi.

Öfke ve güç dolu bir bulanıklık halinde ona doğru hızla ilerledi, ancak buzun kırılmasıyla gölgelerinin yeniden oluşması arasında geçen o kısacık saniyede Elara'nın parmakları bıçağa neredeyse hiç dokunmadı.

Yeterliydi.

Ani bir güç dalgası elinden fırladı, koluna doğru yayıldı, içindeki her şeyi tutuşturan bir şok dalgası gibiydi. Korkusunun gücüyle boğazından kopan, yırtılan bir çığlık attı.

Göz kamaştırıcı bir kalkan gibi ondan ışık fışkırdı. Düzensiz ve vahşi olan bu ışık, korkusunu güce dönüştürdü; karanlığın fırtınasına şiddetle çarpan, düzensiz, titreşen bir ışık alanıydı. Bu sadece bir bariyer değildi; çığlığının şekil almış hali, dehşetinin ışığa dönüşmüş haliydi; hayatta kalma, direnme iradesinin saf gücünden doğan çılgın bir enerji girdabıydı.

Osin, buz mavisi gözleri öfkeyle yüzüne yansımış bir halde, kalkanının arkasında sinsice yaklaştı. Göz bebeklerinden siyahlık sızarak soluk buzu yuttu ve bakışları sonsuz, boş bir karanlığa dönüştü.

Gölgeler bariyere yumruklar gibi vurarak çarptı. Tekrar tekrar. Işık, bu kuvvetin etkisiyle titredi, her darbede sarsıldı. Durmadı. Dudakları bir hırıltıyla kıvrıldı. Bir başka dalga. Bariyer çatladı, yüzeyinde ince çizgiler belirdi.

"Pekala," diye hırçın bir şekilde karşılık verdi. "Öyleyse zor yoldan."

Bir anda gölgeleri hızla arkasına doğru fırladı ve doğruca Calista'ya yöneldi.

Elara'nın bakışları, meydan okuma ve ıstırapla dolu, binlerce söylenmemiş şeyin tek bir acı dolu saniyeye sıkıştırıldığı, keskin zümrüt yeşili gözlerle çarpıştı.

Ve sonra gitti.

Osin'in gölgeleri etrafını sararken ışık söndü ve tek bir acımasız hareketle boynu kırıldı.

Elara'nın göğsünü yarıp geçen, nefesini kesen derin bir acı hissetti. Ardından damarlarına yayılan, bembeyaz bir öfke, adeta alev alev yandı.

İçgüdüsel olarak hareket etti.

Boğazından hırıltılı bir ses çıktı, bariyeri parçalayıp atıldı; ancak gölgeler bileğini hızla kavradı.

Osin alçak, alaycı bir kahkaha attı. "Hâlâ çok pervasızsın. Sözde zekâna rağmen, gerçekten bir aptalsın." Gücü arttı ve Elara bileğinin çatlamasıyla birlikte çığlık attı.

"Hiç ders almıyorsun, değil mi? Anılarını kaç kere silsem de aynı hataları yapmaya devam ediyorsun."

Elara'nın bıçağı kavrayışı titriyordu ve bıçak elinde zonkluyordu; soğuk çelik avucuna baskı yaparken, bıçağın adamın boğazına ulaşmasını, buna bir son vermesini istiyordu.

Anıları, dikkatsiz bir deney sonucu kaybolup gitmemiştir. Onları o almıştır. Onu Boşluk'ta bulmuştur. Onları ondan koparmıştır. Bu farkındalık damarlarında buz kesti, öfke ve çaresizlik içini kemiriyordu. Gözlerinin köşelerinde sıcak gözyaşları birikip dökülmek üzereyken nefesi kesildi. Onları geri tutmaya zorladı.

“Şimdi,” diye mırıldandı, sesi yumuşak, neredeyse yalvarır gibiydi, “bıçağı ver, belki de... yeni anılarını saklamana izin veririm. Adil bir anlaşma, değil mi?”

Gözlerini kırıştırdı, sözleri aklına yatıştı, kalbi teklemeye başladı.

Neden sürekli soruyor?

Bıçak, adamın yüzünden birkaç santim ötede duruyordu, kadının kolu adamın gölgesinde saklıydı—neden almasın ki?

Bir anda bakışları Ivan'ınkilere kaydı, cevap tam gözlerinin içindeydi.

Çünkü yapamazdı.

Onun bunu gönüllü olarak vermesine ihtiyacı vardı.

Ama neden?

Osin'in dudağı seğirdi, etrafını saran karanlık daha da sıkılaştı, boğazına doğru kıvrıldı ve irkildi.

Çukurun içini kulakları sağır eden bir çatırtı sesi sarstı, sanki gökyüzü yarılmış gibiydi. En uçtaki devasa demir kapılar içeri doğru patladı, metal parçaları ve tahta kıymıkları aşağıya yağdı.

İsyancılar gedikten içeri akın etti, savaş çığlıkları mağara duvarlarında yankılanarak öfke dalgası oluşturdu.

Başlarında Dominic vardı. Gözleri dizginsiz bir öfkeyle parlıyordu, kılıcından kan damlıyordu, her adımı intikam vaadini taşıyordu. Tereddüt etmeden ellerini kaldırdı, parmakları pençe şeklini aldı ve ayaklarının altındaki toprak kükreyerek canlandı.

Yer çatladı, inledi, sonra da çalkalanan kaya ve topraktan oluşan devasa bir dalga halinde patladı. Bu muazzam güç, Çukur'un tabanını genişçe yarıdı, testere dişli çatlaklar dışarı doğru yayıldı ve toprak dalgası doğrudan krala doğru ilerlerken Lejyonerler yere serildi.

Osin hızla döndü, ellerinden dışarı doğru sarmal şeklinde gölgeler fırladı. Bunlar havada katılaşıp kalın, dalgalanan bir barikat oluşturdu ve yaklaşan toprak duvarıyla çarpıştı. Çarpışma felaket boyutundaydı; gölgeler ve taşlar toz ve ham güç patlamasıyla çarpıştı.

Şok dalgası çukuru yarıp geçti, enkaz parçaları aşağıya yağdı ve bileğindeki bağlar gevşedi.

Işık Yarası, Elara'nın elinde parıldadı; tüm gücüyle aşağı doğru savurduğu kılıç, kıvrılan dalları kesip biçti ve yakıcı bir güç patlamasıyla onları kopardı.

Osin'in boğazından çatlak, boğuk, o kadar garip, o kadar insani bir çığlık koptu ki, kadın neredeyse donakaldı, o kıymetli kalp atışını alıp yüzündeki acıyı izlemeye koyacaktı. Ama kendini zorlayarak döndü, kalbi gümbür gümbür atarken Çukur'un çatlak zemininde koşarak tünellere doğru sağa döndü.

BöLüM 59

Geriye bakma.

Elara, kendini daha hızlı zorladıkça her nefeste ciğerleri yanıyordu. Göğsündeki acıyı, onu durmaya zorlayan o çılgın çekimi görmezden geldi. Sadece bir bakış. Ivan'ın hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için bir bakış.

Ama yapmadı. Yapamadı.

Koşmaya devam etti.

Bacakları titriyordu, kasları acıdan kıvranıyordu, önünde sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen dar, kıvrımlı tünelde hızla ilerliyordu. Bayat hava ağırdı, boğucuydu, her nefeste demir, toprak ve ölüm tadı vardı. Kendini daha hızlı zorladı.

Kalp atışları kulaklarında gümbür gümbür atıyor, dünyayı –uzaktaki savaş seslerini, yerini belirleyemediği cılız çığlıkları– bastırıyordu. Her telaşlı adım, boğazında yükselen paniği, içini kemiren suçluluk duygusunu daha da bastırıyordu. Çok fazla zaman. Çok fazla zaman kaybettin.

Boş hücrelerin önünden bir diğerinin önünden geçti, gözleri umutsuzca herhangi bir yaşam belirtisi arıyordu. Reynnar için.

Lütfen, tanrılar. Bu dua zihninde hırıltılı, parçalı ve kırık bir fısıltı gibiydi. Sadece... lütfen.

Zihni durdu, boş olmayan bir hücreye ulaştığında ayakları aniden durdu. İçeride, titrek el feneri ışığıyla zar zor aydınlatılmış bir figür duruyordu.

“Aoife.”

Sidhe, onun adını duyunca hızla arkasına döndü, gözleri karanlığı bir fener gibi yarıp geçti.

Elara, Işık Yarası'nı savurarak hücredeki koruma büyülerini parçaladı ve parıldayan bariyerler güneşin altında sabah sisi gibi yok olup gitti.

Elara nefes bile alamadan, Aoife kapıyı hızla açtı, bileğinden yakaladı ve onu öne doğru çekti.

"Diğerleri nerede?"

Elara onun adını söyleyemedi, boğazındaki düğümü aşamadı.

Aoife nefes nefese, gözlerini endişeyle geriye doğru çevirerek, "Daha aşağıda," dedi. "Onlar... bir süredir sessizler."

İçinde bir şeyin paramparça olduğunu, parçaların birbirine sürtündüğünü hissetti, nefesi kesildi. Dizleri titriyordu ama Aoife'nin tutuşu onu hareket ettirmeye devam etti.

"Umutsuzluğa kapılmayın," diye fısıldadı sert bir sesle. "Henüz değil."

İleride bir hareket belirdi, loş ışıktaki kayan bir gölge gibi ve Elara, Aoife'yi boş bir hücreye çekti, sırtı taşa çarptı. Aoife parmaklıkların yanında çömeldi, koridordan gelen titrek ışık ince yüz hatlarında dans ediyordu. Arkasına baktı.

"Üç muhafız," diye fısıldadı, gözleri Elara'nın elindeki kılıca indi. "Dövüşebilir misin?"

Elara kılıcın kabzasını daha sıkı kavradı. "Bir bakıma öyle."

Aoife kaşını kaldırdı. "Peki, bu tam olarak hangi biçimde olur?"

"Gerçek bir uzmanlığım olduğunu iddia edemem. Ama odaklandığımda, bıçak tepki veriyor; ondan ışık fışkırıyor. Bir şekilde irademin bir uzantısı gibi geliyor, ama bunu açıklayamıyorum."

Bu, Ivan'ın ona Draoth Cara ile öğrettiği şeye benziyordu, ancak hassasiyetten ve kontrol edilecek iplerden yoksundu. Sadece... ham güç.

Aoife'nin bakışları sabit kaldı, onu değerlendiriyor, ölçüyordu. Bir an sonra hafifçe başını salladı. "Yakınımda dur. Sadece mecbur kalırsan kullan."

Elara başını salladı, ama içini boş bir ağırlık kapladı. Draoth Cara ile geçirdiği onca saat, onu hazırlamak için aldığı onca ders, şimdi çirkin bir yara izi gibi yüzeye çıkmıştı. Suçluluk duygusu kaynayıp duruyordu, utanç ise çalınan Draoth'ları, yani Ivan'a bağlı dört ruhu düşündüğünde içini buruyordu.

Reynnar'ın.

Düşünceleri bir kenara itmeye çalışırken dişlerini dudağına geçirdi, ama ağırlık hala üzerindeydi. Hücreden sessizce çıkarken bu ağırlığı içine gömdü.

Duvara yaslandılar, muhafızlara yaklaşırken çatlaklara ve gölgelere girdiler. Üç adam gülüyor, aralarında bir matara dolaştırıyor, yakalanmayacaklarından emin olanların rahat tavrını sergiliyorlardı. Muhtemelen yukarıdaki yaz gündönümü kutlamalarının hala tüm hızıyla devam ettiğini varsayıyorlardı.

Burada, Çukurun derinliklerinde, duvarlar sesi yutuyordu ve hapishanenin girişinde süren savaştan hiçbir iz taşımıyordu.

Aoife'nin yalın adımları, karanlığın içinden süzülerek muhafızlara doğru ilerlerken hiçbir ses çıkarmadı; bir ölüm habercisi gibiydi. Elara, yüzünü gördüğünde ürperdi; her çizgisinde saf, öldürücü bir niyet kazınmıştı, dişleri açıkta ve parıldıyordu.

Botların hafif hışırtısı, bir muhafızın başını hızla kaldırmasıyla kesildi; bakışları gözünün köşesinden en ufak bir hareket parıltısını yakaladı. Ama artık çok geçti.

Aoife atıldı.

Pençeleri adamın boğazının yumuşak etine saplandı, dudaklarından kan fişkirirken çığlığını kesti. Diğer eli de uzanıp bıçak gibi göğsünü tırmaladı. Adam yere düşmeden önce, kadın çoktan ikinci nöbetçiye ulaşmıştı bile.

Dişleri adamın kulağına saplandı, kan fişkirarak kulağını tamamen kopardı; kan taş duvarlara sıçradı, adamın çığlığı havada yankılanırken gümüş rengi saçlarına savaş boyası gibi bulaştı.

Üçüncü muhafızın eli silahına doğru uzandı, kabzayı ararken vücudu titriyordu. Elara ona şans vermedi. Atıldı ve hançerini sırtına sapladı, hassasiyetten çok güç kullandı. Bıçak derine saplandı, deriyi ve eti parçaladı.

Muhafız boğuk bir nefes verdi, vücudu kasılırken geriye doğru sendeledi, Elara'ya vurmak için kolunu çılgınca salladı, ama Aoife oradaydı, dişleri boğazına saplanmıştı. Islak, hırıltılı bir ses, yarım yamalak bir çığlık çıktı ağzından, sonra Aoife etini parçaladı ve onu ayaklarının dibinde cansız bir yığın halinde bıraktı.

Elara, Aoife'nin tükürüğünü duyduğunda olduğu yerde donakalmış bir şekilde bakakalmıştı; parçalanmış et parçaları ıslak bir sıçrama sesiyle yere düştü. Kırmızıya boyanmış yüzü vahşi, neredeyse neşeli bir ifadeye büründü. Ve sonra, Elara'nın büyük şaşkınlığına, kahkaha attı.

"Zayıf erkeklerin tadı bok gibidir."

İkinci muhafız başını kaldırdı, kulağından kan akıyordu. Gözleri donuk ve iriydi, odaklanmamıştı—tıpkı acıdan sarhoş olmuş biri gibi. Ama Elara,

Draoth'un yüzüğünden gelen zayıf, mide bulandırıcı çekimini, kendini kurtarmak için umutsuzca pençelediği ince güç tellerini hissetti.

Hiç düşünmeden Işık Yarası'nı göğsüne sapladı.

Gözleri faltaşı gibi açıldı, ellerine dökülen koyu ve yoğun kanı görünce yüzünde şok ifadesi belirdi. Bir anlığına donakaldı, olduğu yerde kaldı, sonra başı geriye doğru düştü.

Elara yüzüğü parmağından çekip yere attı. Botu sertçe yere indi ve yeşim taşı yankılanan bir çatırtıyla parçalandı. Parçalardan ince bir duman yükseldi ve havada kayboldu.

Aoife öne çıktı, eğilerek diğer iki muhafızın elinden yüzükleri aldı. Yüzükleri Elara'nın ayaklarının dibine koydu ve Elara her bir taşı topuğuyla ezdi, kırık parçalar loş ışıktaki zar zor görülebilen ince dumanlar halinde yukarı doğru savruldu.

Elara yutkundu, midesinde huzursuzluk kıvranıyordu. Lütfen, diye düşündü, geri dönecek bedenleri olsun. Derin bir nefes aldı, bakışları tekrar adamlara döndü ve birden anladı. Az önce birini öldürmüştü. Öldürmüştü. Kelime zihninde yankılandı. Elleri titriyordu, bıçak neredeyse elinden kayıyordu. Bakışları kanla kaplı sağ eline düştü. Gözleri bulanıklaştı, kenarlarında siyah noktalar belirdi.

"İlyas."

Gözlerini kırptırdı, bakışları Aoife'nin delici bakışlarıyla buluştu. "Hadi gidelim."

Elara ayaklarını zorla hareket ettirdi ve onun yanına adımladı. Her adım ağır geliyordu, ciğerlerinde yoğun bir kan kokusu vardı.

Aoife, bakışlarını hiç kırpmadan, "Onlar canavardı," dedi. "Senin şefkatli kalbini hak etmiyorlar."

"Biliyorum." Elara yutkundu ve başını salladı, sesi titriyordu. Kendine bildiğini, bilmesi gerektiğini söyledi. Ama gerçek içinde birbirine dolanmış gibiydi ve titremesini durduramıyordu.

Senkronize bir şekilde hareket ediyorlardı; hızlı ve sessiz adımları, dar geçitten aşağı süzülürken taş duvarlarda yankılanıyordu. Hava gittikçe soğudu ve sonunda loş, ürkütücü derecede tanıdık bir laboratuvara ulaştılar. Taşların üzerinde gölgeler titriyordu, zayıf ve sönmekte olan bir ateşin ışığıyla aydınlanıyordu.

"Rey!" Aoife, bilekleri kelepçelenmiş, duvara yığılmış adama doğru koşarken sesi titredi.

Elara'nın bakışları ona kilitlendi, göğsünün hafif, düzensiz iniş çıkışlarını, yüzüne yapışmış karışık simsiyah saçlarının arasında ölümcül derecede solgun tenini yakaladı.

Göğsü sıkıştı, boğazından bir hıçkırık yükseldi ama yutkunarak ileri koştu, yanına diz çöktü ve hançeriyle kelepçelere hızlı ve şiddetli bir darbe indirdi. Kelepçeler düştü ve yere yığılmadan önce onu yakaladı.

O yaşıyor. O yaşıyor. O yaşıyor.

Ona sarılırken boğuk bir nefes kaçtı ağzından, parmakları sırtına saplanmış, onun sıcaklığını hissediyordu. Aoife ise yakınlarda durmuş, Reynnar'ın kollarının yavaşça onu sarmasını hareketsizce izliyordu.

"Vazgeçtin," diye zar zor söyleyebildi kırık dökük kelimelerle, sesine öfke karışmıştı. Nedenini bile bilmiyordu; neden aynı anda rahatlama, öfke ve kalp kırıklığının iç içe geçtiğini, içinde ezici, imkansız bir fırtınanın estiğini anlamıyordu.

Biraz geri çekildi, bakışları odaklanmamış, yorgun gözleri yüzünde gezindi. Gözleri. O derin kehribar rengi, o kadar acı verici derecede güzeldi. Onlara bakmak, kaçırdığı bir gerçeğe, çoktan çözmesi gereken bir bulmacaya bakmak gibiydi. İçinde öfke ve yıkım dalgası kıvranıyordu, her duygu bir sonrakine çarpıyordu.

Bunu nasıl görmemişti? Nasıl bu kadar kör olabilmmişti?

"İlyas."

Gözlerindeki sisin yavaş yavaş dağıldığını izledi. Başını sallarken yanağından tek bir gözyaşı süzüldü; titreyen parmakları, ruhunun derinliklerine kazınmış kadim bir gelenek olan, yüzüne dokunan bir hareketti bu.

Reynnar'ın dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "İşte orada."

Onun derin ve alaycı ses tonu, Elara'nın içinde bir şeyleri kırdı, kalbinde dalgalanmalar yaratan bir acı hissetti.

Aoife'nin sesi aceleyle araya girdi: "Rey," "Ayakta durabilir misin?"

Başını salladı, çenesi sıkıydı ve Elara kolunu beline doladı. Her ağırlık değişiminde bacakları titriyordu, yüzünde bir acı ifadesi belirliyordu. Aoife yaklaştı, ince parmaklarıyla Reynnar'ın çenesini kavrayıp yüzünü kendine doğru çevirdi. Dudaklarından hızla Tírrish kelimeleri döküldü, Elara'nın anlayamayacağı kadar hızlıydı. Homurdandı, kısa bir baş sallaması verdi ve sonra sendeleyerek koşmaya başladılar.

Dar ve kıvrımlı koridorda hızla ilerlerken hava soğudu, Elara'nın yanakları yanıyordu. Bağırışlar önce ona ulaştı—taş koridorda yankılanan

silik sesler—sonra daha da yükseldi. Sesler. Sidhe sesleri. Ateşli bir nabızla parmaklıklara çarpan sesler.

Sonra, köşeyi döndüklerinde, nefesi kesildi, donup kaldı.

Yüzlercesi. Hücrelerinden kurtulmuş, koridora yayılmışlardı. Nasıl yani?

Anladı. Kendisinin ve Aoife'nin yok ettiği yüzükler—Draoth'un üç kıvılcımı—asıl sahiplerine geri dönmüştü. İkisi ateş, biri hava. Neredeyse güçlerinin taştan aktığını, koruma büyülerini parçaladığını, kilitleri kırdığını, yolları açtığını hissedebiliyordu. Güçlerini geri kazanmış, kafeslerini yıkmak ve halklarını özgürleştirmek için kullanmışlardı.

Gözleri yaşlarla doldu, onlarla birlikte hareket ederken kılıcı koğuşları birer birer kesip geçerken parıldıyordu. Durmaksızın hücreden hücreye ilerledi, nefesleri düzensizdi, Işık Yarası'nın ağırlığı her vuruşta daha da artıyordu.

Koridorun bir yerinden Reynnar'ın sesi yankılandı, emirler yağdırarak onları altıncı tünele, Aelfhenge'e doğru yönlendirdi.

Düzinelerce Sidhe hücrelerden fıskırdı, karanlık geçitlerde hızla ilerleyen bir dalga gibiydiler, ayak sesleri taş zemine gürültülü bir tempoyla vuruyordu. Elara öne doğru ilerledi, üç Sidhe ile birlikte çalışarak, hücreden hücreye neredeyse mükemmel bir uyum içinde hareket ettiler. Sonunda son kilit kırıldı ve ağır metal kapı bir gıcırtyla açıldı.

Sidhe'lerin sonuncusu koridora kaçarken göğsü hızla inip kalkıyor, uzuvları yorgunluktan titriyordu. Ama Elara durmadı. Döndü, diğerleriyle aynı tempoda ilerlemeye zorladı kendini, Reynnar ve Aoife de hemen arkasından geliyordu. Bacakları yanıyordu ama öne doğru iten bedenlerin akışı, hareketin verdiği heyecan onu ayakta tutuyordu. Tünelin son kısmına yaklaştıklarında, uzaktan gelen bağırışlar her adımda daha da netleşiyordu. Elara içinden küfretti.

Reynnar, düzensiz nefes alarak yanına yaklaştı. "Kaç tane?"

"Çok fazla," diye mırıldandı ona bakarak. Şakağında bir damar zonkluyordu, ifadesi gergindi ve yaralı bacağından yayılan acıyı zar zor gizleyerek nasıl direndiğini görebiliyordu.

Tünelin sonunda gürültü koptu, bağırışlar ve silahların çarpışma sesleri çukurun içinde yankılanarak duvarlardan sekti. Daha derinlere doğru savaşılarak ilerliyorlardı. Kahretsin.

Grup tünelden fırlayarak altıncıya doğru sert bir dönüşle sola döndü, ancak Elara adımını yarıda kesip kalabalığın ortasındaki bir figüre takıldı.

Avis.

Ön saflarda duruyordu, silueti ateş ve demirin çılgınlığına karşı belirginleşmişti. Kolları akıcı yaylar çizerek, neredeyse zahmetsiz görünen bir güçle toprağı kontrol ediyordu. Kayalar kalkan gibi yukarı fırlayarak gelen darbeleri savuşturuyor, ardından koçbaşları gibi aşağı inerek Lejyoner hatlarını parçalıyordu. Yer onun emri altında sarsılıp bükülüyor, Lejyonerler panik içinde kaçıyordu.

Yukarıdaki anne.

Avis, Draoth'u kullanıyordu.

Elara'nın kalbi tekledi, zihni gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyordu. Avis bir kalıntıydı. Öyle olmak zorundaydı. Hiçbir zaman bir elementle—bir Sidhe ile—birleşmemişti. Birleşmeyi başaramamıştı. Yalan söylemişti...

Elara'nın gözleri kaosun içinde gezinip durdu, kavgada yüzleri seçti—Dario, Yoni, Bryn, Dominic... hatta Saria. Hepsi buradaydı, onun için savaşıyorlardı. Gerçeğı kavradıkça kalbi burkuldu, vücudu titredi. Avis her zaman bir casustu. Ve Saria da.

Dominic'in ima ettiği gibi, kaleciler tam Osin'in burnunun dibinde gizlenmişti.

Tüm bu süre boyunca...

“Eilíara!” Reynnar'ın haykırışı sersemlemiş halini bozarak onu aniden gerçekliğe geri döndürdü.

Gözlerini kırptırdı, göğsü hızla inip kalkıyordu, sonra da onun peşinden altıncı tünele doğru koştu.

Boş hücre sıralarının yanından hızla geçtiler, ıssız koridorlar bulanık bir görüntü oluşturdu. Asla unutamayacağı devasa tonozlu odanın yanından geçtiler. Görüntü hafızasına kazınmıştı—kafeslenmiş Sidhe'lerin sonsuz sıraları, çökmüş yüzleri, umutsuzluklarıyla ağırlaşmış hava.

Ve işte oradaydı. Aelfhenge.

Eski taşlar, odanın ortasında, çentikli ve aşınmış bir şekilde yükseliyordu. Oda, Sidhe'lerle dolup taşıyordu; bedenleri huzursuz bir hareket denizi oluşturuyordu. Sesler telaşlı, ateşli mırıltılarla yükseliyor, kelimeler birbirinin üzerine yığılıyor, zihnini alt üst ediyordu.

Elara taşlara yaklaştıkça adımları yavaşladı; çemberin içindeki havayı sıkıştıran ürkütücü sessizlik onu ileriye doğru çekiyordu.

“Aelfhenge'ye dokunmayın!” diye bağırdı, sesi gürültüyü yarıp geçti. Sidhe'lere döndü, tedirgin bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. “O, Rhiannon'a ait.”

Ölüm.

Bunu iliklerine kadar biliyordu. Tek bir dokunuş o sınırı aşmaya yetmişti.

Yan tarafındaki Işık Yarası zonkluyor, avucundan sıcaklık yayılıyordu. Tünellerin daha derinlerinden kılıçların şangırtısı ve savaş çığlıkları giderek daha yüksek sesle duyuluyor, yaklaşıyordu.

Elara dişlerini sıktı, taş çemberine adım atarken tüm vücudunda gerilim alevlendi. Hava birden damlıyordu, nefesi beyaz buharlar halinde dışarı çıkıyordu, ama gözlerini kapattı ve yavaş, düzenli bir nefes aldı.

Her yara izi, her gölgeli anı, her kan damlası—bunlar onun zırhıydı. Korkudan veya tereddüitten arınmış, duyguların eriyip gittiği, geriye sadece amaç ve boyun eğmez bir iradenin kaldığı o derin, sessiz içsel yere gömüldü. Çevredeki gürültü azaldı, yerini kalbinin düzenli atışı, damarlarında atan sıcaklık ve teninin altında hissettiği elektriklenme aldı.

Nefesini verdi, tüm öfkesini, tüm gücünü tek bir akıcı harekete dönüştürdü. Kılıcı havayı yararak geçti, ardında parıldayan bir ışık yayı bıraktı; sonrasında duyulan tek ses, tuniğinin hafif fısıltısıydı.

Zaman durdu.

Yavaşça, ışık çizgisi soldu ve önünde genişleyen bir yarık oluştu. Elara titrek bir nefes verdi, göğsü ötesinde yatan şeyin heyecanı ve korkusuyla sıkışmıştı. Arkasında bir hareketlenme oldu—Reynnar ve Aoife'nin taş çemberinin hemen dışında kıpırdanmalarının hafif hışırtısı—ama bakışlarını Boşluğun karanlık, girdaplı enginliğine dikmişti.

“Hemen döneceğim,” diye mırıldandı, omzunun üzerinden bakıp dikkatli gözlerle karşılaştıktan sonra tekrar yarığa döndü. Boşluk bir kez daha sessizdi, Epona'nın kılıcı karanlık enginliği yumuşatıyordu. Elindeki kılıca baktı. Işık Yarası kapıdır ve sen anahtarsın. Elara omuzlarını dikleştirdi ve kılıcı uzatarak ucunu etrafındaki ince akımların arasından geçirdi. Dokunduğu anda bir titreme, bir dalgalanma hissetti.

Akıntılar birbirinden ayrıldı, onlarca parıldayan ipliğe bölündü, ışık camdan geçen ışınlar gibi saçıldı. "Tír na nÓg," diye düşündü, isme odaklanırken kalbi hızla çarpıyordu. "Tír na nÓg'a giden kapıyı açmak istiyorum."

Elara, Işık Yarası'nı kaldırdı; bıçak, akımların hafif parıltısını yakalarken, dikkatlice akımların arasından geçirdi ve haftalar önce gördüğü hava krallığına odaklandı. İpek gibi parıldayan duvarlarıyla görkemli balo

salonunu hayal etti; kendini küçük bir kız olarak, erkek kardeşiyle birlikte dönerken gördü.

Boğazı düğümlendi.

Yanağını sertçe ısırды, duygularını bastırmaya, bir kenara itmeye çalıştı. Şimdi, ondan çalınan bir hayatı ya da ruhu bu uçsuz bucaksız boşluğun bir yerinde kaybolmuş olabilecek bir çocuğu düşünmenin zamanı değildi.

Elara, bıçağın ucunu kırık akıma bastırdı ve enerjinin kolunda titreşimini hissetti. Metal, güçle dolup taşarak titreşti; ancak sonra göğsü kasıldı, nefesini kesen yakıcı, ezici bir kavrama hissetti. Nefesi kesildi, eli kalbine gitti. İçinde, derinlerde, karanlık bir şey kıvrılıyordu, bıçaktan gelen her enerji kıvılcımıyla daha da sıkılaşıyordu.

Parazit.

Dişlerini sıktı, kaburgalarından geçen şiddetli acıya rağmen ilerlemeye, yarığı açmaya çalıştı. Ama acı kör edici, amansız bir hal aldı, görüşünü bulanıklaştırdı ve dudaklarından bir çığlık kopardı.

Elara, nefes almak için çabalarken parmaklarıyla boynunu tırmalayarak bıçağı akıntıdan hızla çekti.

Hayır, hayır.

Soğuk ter tenini ıslatırken bile başarısız olmayı reddederek kılıcın kabzasını daha sıkı kavradı. Kararlı bir şekilde kılıcı tekrar kaldırdı, ancak kılıç akımlara değdiği anda karanlık yükseldi. Işık Yarası'ndan gelen enerjiyi açgözlü bir canavar gibi yuttu.

Kahretsin.

Elara geriye doğru sendeledi, elleri yanlarında şiddetle titriyordu.

Yapamadı. Tanrım, söz vermişti ama yapamadı.

Boşluğun içinden sendeleyerek çıktığında, onu bekleyen yüzler gözünün önüne serildi; her biri sessiz, umutsuz bir umutla doluydu. Bir tanesi hariç, hiçbirinin gözlerine bakmaya cesaret edemedi.

“Emindim,” dedi Reynnar'a, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. Reynnar uzandı, parmakları titremesine rağmen titremeyi bastırarak onun parmaklarını sıkıca kavradı.

"Size yardım edelim," dedi Aoife diğer tarafa geçerek.

Elara'nın bakışları kaydı, Aoife'nin arkasındaki üç Sidhe'ye odaklandı. Ay ışığından oyulmuş heykeller gibi duruyorlardı; vahşi, uhrevi.

İki dişi birbirinin zıttıydı: Biri gece yarısı kadar koyu saçları sırtından aşağı dökülüyor, teni soluk ve loş ışıktaki neredeyse parıldıyordu; diğeri ise sonbahar yaprakları renginde, ateşli ve vahşi saçları, uzun, ışıksız esaret

günlerinin sıcaklığını yitirdiği kül rengi kahverengi teniyle dikkat çekiyordu. Erkek, biraz arkalarında duruyordu, uzun ve geniş omuzlu, gümüş rengi çizgili saçları yılların izleriyle dolu yüzünün etrafına dökülüyordu.

Elleri yanlarında duruyordu, ama duruşlarında bir gerilim vardı; sanki derilerinin altında uğuldayan gücü serbest bırakmak için en ufak bir işareti bekliyorlarmış gibi bir hazır olma hali.

Elara, Reynnar ve Aoife'ye baktı, midesinde bir huzursuzluk hissetti, sessiz bir önsezi onu sardı. Ama kararlılıkla başını salladı ve beş kişi birlikte öne doğru adım atarak Boşluğa karıştı.

Hava değişti, serin ve durgunlaştı, Boşluğun ince akımları tenine nazikçe dokundu. Sessizlik tedirgin ediciydi, sakinlik tutulmuş bir nefes gibi üzerine çökmüştü. Işık Yarası'nı yukarı kaldırdı ve bıçağın ucunu havada keserek, girdap gibi dönen akımları şiddetli ve hassas bir darbeye ayırdı.

Soluk bir parıltı dışarı doğru yayıldı, Boşluğun parçaları yumuşak ışık parıltılarıyla aydınlandı. Buna karşılık çatlak genişledi, ancak bununla birlikte göğsünde tanıdık bir sıkışma hissi geldi—görünmez bir pençe derine doğru batıyordu.

Elara titriyordu, gücü içindeki karanlığa doğru akıyordu. Bıçak sallanıp avucunu hafifçe sıyırırken dişlerini sıktı, çığlığını yutkunarak bastırdı. Kasları çığlık atıyor, şiddetle titriyordu; tüm iradesini, tüm ruhunu kapıyı açmaya zorlama çabasına harcıyordu. Gözleri bulanıklaşıyor, kenarlarında siyah noktalar belirliyordu. Çok fazla şey kaybediyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu, vahşi, istikrarsız bir ritimle tamamen durma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Çok fazla şey kaybediyordu.

Ve sonra—sıcaklık. Bileğini saran, onu uçurumun kenarından geri çeken, topraklayıcı bir baskı hissetti. Şaşkınlıkla bakışlarını aşağıya, gece mavisi saçlı kadının onu sıkıca kavradığını gördü. Kadının tutuşu Elara'yı sabitlerken, Draoth'un bir dalgası damarlarında akıyordu. Serin, bir gelgit gibi akıp gidiyor, her zerresini dolduruyordu. Göğsündeki ağrı azaldı, içine akan gücün etkisiyle sızlama hissi geri çekildi.

Elara, akıntıların yön değiştirmesiyle birlikte bıçağı kırığın içine daha da derinlemesine sapladı ve ileri doğru itti. Sanki güneş içinde kıvrılıyor, yıldızlar kemiklerinin içinde parlayıp sönüyor, bıçak elinde titrerken onu dolduruyordu.

Diğer iki Sidhe öne çıktı ve Draoth'larını akıntıya bıraktılar; içinden geçen ve içindeki fırtınayı doruk noktasına taşıyan bir ateş seli oluştu. Bir girdabın kalbinde duruyordu, saf enerji derisinin altında akıyor, damarlarında kıvılcımlar saçıyordu.

Sonra göğsüne öyle bir darbe indi ki nefesi kesildi. Gözlerinin önü açıldı ve her şeyi gördü: korkularını, geçici umutlarını ve zihinlerindeki o kasvetli kesinliği.

Öleceklerdi.

Halkları için kendilerini feda ediyorlardı.

Dudakları titriyordu, içindeki duygu selini bastırmaya çalışırken parmakları yumruk olmuştu, eklemleri acıyordu. Yine de Sidhe, tüm gücünü ona aktardı, son zerresine kadar tüketti.

Ona güveniyorlardı; halklarına, fedakarlıklarına. Tüm bunları uçurumun ötesine taşımasına güveniyorlardı. Öylesine mutlak, öylesine şiddetli bir inançtı ki, sanki ruhu bunun altında parçalanacakmış gibi geliyordu.

Derin bir hüznün kuyusu onu boğmakla tehdit ediyordu; onlardan alınan her şey, çektikleri işkenceler için duyduğu keder. Ama bu keder içinde değişti, yakıcı bir şeye dönüştü. İçinden geçen Draoth alevlendi, parmak uçlarını kavuran bir sıcaklık hissetti, ta ki içindeki ateş ipliğini çektiğini ve öfkesini fiziksel bir patlamayla serbest bıraktığını fark edene kadar.

Osin'in onlardan, ondan aldıkları iğrençti, hayal edilemezdi. Aileleri parçalamak, çocukları yataklarından çalmak, Sidhe'lerin Draoth'larını emerek krallık üzerindeki egemenliğini sağlamlaştırmak...

Bu bir katliamdı; halkının yavaş yavaş yok edilmesiydi. Halkının.

Ateş sinsice ilerledi, ellerini yakıp kavurduktan sonra bileklerini sardı ve sarmaşık gibi yukarı doğru yayıldı. Vücudu titriyordu, kasları gergin ve titriyordu, sanki kopmak üzereymiş gibi geriliyordu. Her yeri artan basınca karşı direniyordu.

Işık Yarası'nı santim santim daha derine işledi, direncin kırıldığını hissetti; karanlıkta yavaş yavaş bir çatlak açıldı.

İçindeki parazit kıvrılıp bükülerek, çırpınarak Sidhe'nin ve kılıcın gücüne karşı koydu.

Hadi, hadi.

Bıçağın her darbesiyle anılar zihninde canlanıyordu: Kan ve cesaret dolu anlar, umutsuzluktan koparılan zaferler, paramparça olup özenle yeniden inşa edilen hayaller, gecenin karanlığında fısıldanan yeminler ve

karanlığa fırlatılan meydan okuyucu çığlıklar. Her yara izi, her gözyaşı, her nefessiz kahkaha, her kırık an, bir araya gelerek içindeki ateşı besliyordu.

Dünya onu kırılmış biri olarak görmüş olabilir, ama artık şunu anlamalarının zamanı gelmişti: Kırılmış şeyler keskin ve ölümcül olabilir.

Elara ığlık attı ve Işık Yarası'nı çatlağa sapladı. Ve sonra, sanki kader onun lehine komplo kurmuş gibi, hançer gerçekliğin dokusunu yırtarak iki dünyayı birbirine bağlayan yıkıcı bir gücü serbest bıraktı.

BöLüm 60

Gerçeklik kulakları sağır eden bir gürültüyle parçalandı ve Boşlukta dalgalanmalara neden olan sarsıntılar yarattı. Elara, Işık Yarası'nı yarıktan çekerken, akıntılar vahşileşip etrafında çığlıklar atmaya başladı.

Onu destekleyen eller kayıp gitti, Draoth'un son izleri damarlarından silindi ve onu aniden, acı verici bir boşluk hissiyle baş başa bıraktı.

Hiçbir şey kıpırdamadı.

Sessizlik tuhaf, ağır ve yalnızca önlerinde havada asılı duran, uçucu ve kontrolsüz bir enerjiyle dolu yarıktan gelen uğultuyla bozuluyordu.

Elara yukarı baktı, gözleri kocaman açılmıştı; ötesinde uzanan şey, akıl almaz renklerle dolu bir dünyaydı, her geçen saniyede parıldayan ve değişen tonlar. Yeşil, mavi ve altın tonları birbirine karışarak, hareket eden cam gibi görünen manzaralar yaratıyordu; sanki biri hayret fikrini alıp gerçeğe dönüştürmüştü gibiydi.

Göz bebekleri büyüdü, kalbi atışları arasında düzensizleşti. Geriye bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

—ve nefesi acı verici bir şekilde ciğerlerinden boşaldı.

Üç Sidhe, Uçurumun soğuk enginliğinde hareketsiz yatıyordu; bedenleri çoktan çözölmeye, karanlığa karışmaya başlamıştı.

Öne doğru sendelerken, elleri uzanmış halde, boğuk bir ses çıktı ağzından. Elini uzattığı tek şey havaydı.

Elara yukarı baktığında Reynnar'ın yüzünde derin bir acı gördü. Aoife onun yanında duruyordu, yanaklarından süzülen gözyaşları, düşmüş Sidhe'ye dikilmiş bakışlarıyla, omuzları sessiz hıçkırıklarla titriyordu.

Reynnar, sesi kısık, neredeyse fısıltıdan ibaret bir şekilde Aoife'ye döndü. "Git."

Aoife titreyerek başını salladı, gözlerini hızla sildi ve ardından arkasını dönüp Boşluk'tan dışarı fırladı. Birkaç dakika sonra, bir Sidhe seli içeri doldu, Boşluğun amansız soğuğuna karşı geçici yaşam patlamaları gibi yanından geçip gittiler. Yarığa doğru, her şeylerini feda eden üç kişinin son nefesleriyle kazandıkları özgürlüğe doğru hücum ettiler.

"İlyas."

Reynnar'ın bakışlarıyla karşılaştı. Yavaşça uzandı ve yüzünden düşen bir tutam saçı düzeltti. "Benimle gel." Göz kapakları kapandı, boynunda gerginlik birikti. Tanrım, bunu çok istiyordu. Varlığının her zerresi bunun doğru seçim, tek seçim olduğunu haykırıyordu.

Ama gözlerini açtı ve başını salladı, vücudunda hafif bir titreme hissetti. "Yapamam."

Kaşları çatıldı, yüzünde bir anlık incinme ve şaşkınlık ifadesi belirdi.

Elara yutkundu ve elindeki kılıca baktı; bir tanrıça tarafından dövülmüş silah, Osin'in ondan alamayacağı tek şey. "Birine söz verdim," diye mırıldandı, "Kralı öldüreceğime söz verdim."

Bunu yapmak zorundaydı—Calista için, kendisi için, Osin'in parçalayıp çaldığı her ruh için. O gidene kadar gelecek yoktu, güvenlik yoktu. Elindeki bıçağın ağırlığı tek kesinliğiydi, keskinliği intikam vaat ediyordu—onu bitirmek için ihtiyaç duyduğu kesinlik.

Reynnar, gözlerine baktı ve ifadesinde kelimelere gerek duymayan bir şey okudu. Sessiz bir kararlılıkla başını salladı. "Seninle geliyorum."

Sözler buz gibi çarptı, göğsünde bir panik dalgası yükseldi. "Hayır. Git. Buradan çıkman gerekiyor. Buradan özgür olmalısın. Yeterince verdin zaten."

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı, yanaklarından aşağı süzülürken arkasındaki üç Sidhe eriyip Boşluğa karıştı. "Hepiniz zaten çok şey verdiniz. Gidin."

Ama başını salladı, çenesi sıkı, gözleri kararlıydı. "Hayır."

Onu itti, kapıya doğru, özgürlüğe doğru koşan Sidhe kalabalığının içine doğru itmeye çalıştı. "Evet," diye tısladı ama adam yerinden kıpırdamadı.

Tanrı onu lanetlesin.

Reynnar'ın eli onun elini kavradı. "Seni bununla yalnız bırakmaktansa kendi kalbimi sökmeyi tercih ederim."

"Yalnız kalmayacağım," dedi, Avis'i, Dario'yu, Dominic'i düşünerek. Müttefikleri vardı.

Ama elini bırakmadı. "Hayır. Bırakamazsın."

Aoife yüzü kızarmış bir şekilde onlara doğru koştu. "Bunlar onların sonuncuları."

Yaklaşık yirmi Sidhe'den oluşan bir grup, boşluğa doğru yavaşça ilerledi, arkalarına bakıp yarığa doğru koşmaya başladılar. Aoife uzanıp Reynnar'ın elini tuttu ve onu da peşinden sürüklemeye çalıştı. Reynnar hareket etmeyince kaşları çatıldı. Bunun yerine Reynnar onu kendine çekti, elini başının arkasına koyarak saçlarına bir şeyler mırıldandı. Gözleri kapandı, yanağından tek bir gözyaşı süzüldü, ardından bir diğeri. Bir an sonra, yüzü gergin bir şekilde başını salladı. Onu bıraktı ve Elara'ya dönerek onu kucakladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, sesi Elara'nın saçlarına yumuşak bir şekilde değdi, ardından yanağına bir öpücük kondurdu. Reynnar'a son bir kez baktı, sonra yarığa girdi ve kayboldu.

Elara ona dönerken sesi titredi. "Lütfen, git. Aoife'nin sana ihtiyacı var. Seni seviyor..."

Reynnar kaşını kaldırdı. "Kız kardeşime Tír na nÓg'da ihtiyaç var." Ağzı seğirdi. "Risklerin farkında ve eğer bir sorunu olsaydı, bana söylerdi—gerekirse yumruklarıyla."

Elara gözlerini kırptırdı, söylediklerini anlamaya çalışıyordu. Kız kardeşi.

Yavaşça nefes verdi, göğsü sıkışmıştı, ondan son bir kez gitmesi için yalvarma isteğine karşı koymaya çalışıyordu. Ama Reynnar'ı tanıyordu; bir kere kararını vermişti, geri dönüşü yoktu. Bu yüzden elini tuttu, sıkıca kavradı ve birlikte koştular.

Altlarındaki zemin sarsıldı, Elara'nın dişlerini gıcırdatan ve tavandan ince bir toz yağmurunun fısıltıyla aşağıya inmesine neden olan derin, çirkin bir titreme. Önlerindeki her darbe, duymak istemediği bir uyarı gibi tünelde yankılanıyor, taş şiddeti doğrudan göğsüne taşıyordu. Kavga, Aelfhenge'nin yarısına kadar, olması gerekenden daha hızlı, koşarken aklından bile geçirmesine izin vermediği kadar hızlı bir şekilde ilerlemişti.

Nefesi yanıyordu. Bacakları yanıyordu. Ne kadar kaçmaya çalışsa da, korku yine de içine sinsice giriyor, kaburgalarının altında soğuk ve sıkı bir şekilde kıvrılıyordu.

Reynnar'ın eli onun elini sıkıca kavradıktan sonra onu o kadar ani bir şekilde geri çekti ki, kız sendeledi, botları taşa sürtünerek durdu.

"Plan ne?"

Plan. Tamam. Plan.

Zihni hızla çalışıyor, nefesleri düzensiz ve hızlıydı. "Kralın yanına gitmeliyim. Kalbine saplayacak kadar yaklaşmalıyım." Elara kılıcı kaldırdı. "Güçlü biri. Kolay olmayacak."

Reynnar elini bıraktı, yüzündeki gerginliğin arasından hafif bir sırıtış belirdi. "Öyleyse işi kolaylaştıralım. Muhafızlarını alt edeceğim, sana yol açacağım. Ve eğer o piç kaçmaya kalkarsa, hemen orada olacağım ve onu yerine geri iteceğim." Hızlı ve kararlı bir şekilde başını sallayarak yumruğunu göğsüne vurdu. "Sen sadece bıçağı gereken yere götürmeye odaklan."

Elara, yüzünde en ufak bir güven kırıntısı olmamasına rağmen başını salladı. Bu bir plan değildi, hatta bir fikir bile sayılmazdı ve ikisi de bunun farkındaydı. Ama Reynnar ona o sakin, değerlendirici bakışlarından birini attı.

"Bunu başaracaksın Eilíara," dedi, "Daha önce imkansızı başardığını gördüm. Yine başaracaksın."

Elara derin bir nefes aldı, dişlerini sıktı ve elini bıçağın etrafında daha da sıkılaştırdı.

Reynnar'ın sırıtışı daha da genişledi, dişlerinin parıltısı belirdi. "Bana yakın dur."

Tünelde hızla koştular, ayakları taşa vuruyordu, savaşın çarpışma ve kükremesi giderek daha da şiddetleniyordu. Hava, her nefeste ciğerlerini yakan çıtırtılı Draoth sesleriyle doluydu. Bir köşeyi döndüklerinde, önlerinde bir ateş patlaması meydana geldi ve yerden fırlayan bir toprak dalgasıyla çarpışarak kayaları ve közleri her yöne savurdu.

Reynnar onu tam zamanında kenara çekti ve ikisi de başının yanından hızla geçen alevli bir taş parçasından korunmak için eğildi.

Kısa bir bakış alışverişinde bulundular, nefesleri düzensizdi, sonra ileri atıldılar, çatışmanın içinden sıyrıldılar. Savaş etraflarında şiddetle devam ediyordu; her taraftan bedenler baskı yapıyor, ateş, su ve taş patlamaları karanlığı kör edici, düzensiz flaşlarla yarıyordu.

Elara, dumanın içinden bir figür fırladığında çığlık attı; şeytani bir sırtışıla bir asker, kılıcı çoktan ona doğru sallanıyordu. İçgüdüsel olarak, sakar ve panik içinde eğildi, geri çekilirken neredeyse tökezliyordu. Terden sırılsıklam olmuş avuç içleriyle hançerin kabzasındaki tutuşu kaydı ve zar zor kontrolsüz bir yukarı doğru savurma hareketi yaptı, bıçak adamın kolunu sıyırdı.

Adam hırlayarak kadını geri itti, ancak Reynnar aralarına atıldı, adamı yakalayıp onu uzaklaştırdı, elleri askerin boğazını buldu ve dişleri ete saplandı. Askerin boğuk çığlığı hızla kayboldu, bedeni yere yığıldı, altında kan birikti.

Reynnar, bir sonraki dalgaya saldırmadan önce ona kısa ve çılgın bir sırtış bahşetti.

Gözleri bulanıklaştı, nefesleri sık ve düzensizleşti, ayak uydurmaya çalışıyordu. Baktığı her yerde hareket vardı—gümüş bir parıltı, kan fişkırması, çarpışan ve düşen bedenlerin bulanık görüntüsü. Bir asker ona doğru döndü, gözleri kısılmış bir şekilde kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu, yerden toprak filizleri yükseliyordu. Bıçağı umutsuzca savurdu, alçak bir noktaya nişan aldı, bıçağın bacağını keserken hissettiği direnci hissetti. Adam inleyerek yere yığıldı, ancak düşmeden önce sivri bir kaya parçası yanından hızla geçip kolunu yırttı.

Kolunda şiddetli bir yanma hissi oluştu, kan fişkırarak parçalanmış kumaşa işledi.

Elara nefes nefese geriye sendeledi, bakışları Reynnar'a kaydı; Reynnar kasları gerilmiş, hareketleri akıcı ve ölümcül bir şekilde başka bir rakibini yere seriyordu. Ona doğru ilerlemeye başladı, ancak yandan bir figür atıldı, gürzünü savuruyordu.

Kadın eğildi. Hava başının yanından hızla geçti, birkaç santimle ıskaladı.

Düşünmeden ileri atıldı, kılıcını sert ve umutsuz bir darbeyle savurdu.

Bıçak yan tarafına saplandı, ancak aç ı yanlıştı; çok sıkıldı.

Sendelendi ama ayakta kalmayı başardı, zaten ona doğru geri dönüyordu. Elara sendeledi, dengesini kaybetti ve yere sertçe düştü, hançerin ağırlığı birdenbire onu kaldıramayacak kadar fazla gelince elleri toprağa sürtündü.

Reynnar da oradaydı.

Yanında karanlık bir bulanıklık belirdi. Adamı yakaladı ve dişlerini göstererek geriye fırlattı. elik parladı. Askerin boğazına acımasız bir darbe

indirdi.

Yüzüne sıcak, metalik bir kan sıçradı. Elara öğürdü, görüşü bulanıklaşırken kendini doğrultmaya zorladı. Ses gürültüye dönüştü. Çığlıklar. Çelik. Büyünün çatırtısı.

Bedenler bir hareket ve ışık seli içinde hızla geçip gitti, ta ki dünya kaosa dönüşene ve artık kimin dost kimin düşman olduğunu ayırt edemez hale gelene kadar.

Yakınlarda başka bir ateş topu patladı, sıcaklığı yanaklarını yaktı ve sendeledi, tam zamanında toparlanıp Reynnar'ın öne doğru hücum ettiğini, hırlayarak başka bir askeri parçaladığını gördü. Bacaklarını zorlayarak, yarı koşarak yarı sendeleyerek onun peşinden gitti, zemin çamur ve kanla kaygandı.

Çizmeleri yere düşmüş bir askerin uzanmış koluna takıldı ve kadın öne doğru sendeleyerek yere çakıldı.

Kendini toparlarken avuç içlerine batan çakıl taşlarının keskin acısıyla nefesi kesildi. Etrafında bedenler hareketleniyor, botlarının savurduğu toz ve moloz ciğerlerini dolduruyordu. Öksürerek, boğularak nefes almaya çalışırken, sert bir el omzunu kavradı.

"İyi misin?"

Başını salladı, elini tuttu ve Reynnar onu ayağa kaldırdı; tam o sırada arkalarından bir toprak patlaması koptu ve neredeyse dengelerini bozacak bir şok dalgası yarattı. İleri doğru sendelediler, Reynnar onu sıkıca tutarken kargaşanın içinden geçtiler. Elara dişlerini sıktı, elindeki bıçağın ağırlığını hissederken her kası sızlıyordu; bir ateş patlamasının altından eğildiler; sıcaklık saçlarını yakıyor, kalbi daha da derine doğru ilerledikçe gümbür gümbür atıyordu.

Her taraftan bedenler sıkışmıştı—askerler, Senaryo Koruyucuları, isyancılar—hepsi renk ve hareket yığını içinde birbirine karışıyordu, çok yaklaşan her şeye kılıcıyla saldırdıkça kanlar sıçırıyordu. Reynnar, çatışmanın içinden dar, kanlı bir yol açarak, tek bir figürü koruyan yoğun bir asker çemberinin bulunduğu savaş alanının kalbine doğru yavaş yavaş yaklaştı.

Yaklaştıkça Elara'nın kalbi sıkıştı, midesinde korku birikti. Onu görmeden önce bile varlığının soğukluğunu, o insan kalkanının merkezinden zehir gibi yayılan karanlık enerjiyi hissetti.

Osin hareketsiz, soğuk ve sakin bir şekilde, katliamı kayıtsız bir merakla izliyordu. Gölgeler etrafını sarıyor, acımasız darbelerle patlıyor,

yaklaşmaya cüret eden isyancıların boyunlarına dolanıyordu. Lejyonerler etrafında toplanmış, kusursuz ve kırılmaz bir düzen içinde hareket ediyorlardı, ancak bu neredeyse gereksiz görünüyordu. Osin ter bile dökmüyordu, bakışları sakin, ifadesi sıkılmış, sanki bu katliam sadece hafif eğlenceli bir gösteriymiş gibiydi.

Elara'nın kanı dondu. Görebiliyordu, hissedebiliyordu; o daha güçlüydü.

Bir şekilde, ondan yayılan Draoth enerjisi daha yoğun ve dokunduğu her şeyi tüketiyordu. Gölgeler yılanlar gibi fırlayıp isabetle saldırıyor ve her seferinde ona geri dönerek, etrafı boğucu bir güçle havayı yoğunlaştırıyor gibiydi.

Reynnar'ın eli omzunda sıkılaştı ve bakışlarını kendisine çevirdi. Yüzü kül rengiydi, gözleri gergindi. "Pekala," dedi, sesi sakin ve tecrübeli bir savaşçının emir dolu üslubuna bürünmüştü. "Şöyle yapacağız. Onların hattını böleceğiz. Ben onların dikkatini çekeceğim, senin geçmen için bir açıklık yaratacağım."

Elara gözlerini kırptırdı, olanları anlamakta zorlanıyordu. "Tamamen açığa çıkacaksın—"

Keskin ve öfkeli bir sırtıyla sözünü kesti. "Bırak gelsinler. Daha kötüsüyle de başa çıktım. İşin bittiğinde geriye bakma. Başını öne eğ ve ilerlemeye devam et. Ve bir fırsat gördüğünde tereddüt etme. İkinci kez düşünme. Sert ve hızlı vur."

Başını salladı, midesinde bir gerginlik hissediyordu.

"Hemen arkanda olacağım, seni koruyacağım," diye ekledi sesi biraz daha yumuşayarak, "ne olursa olsun, onu birlikte alt edeceğiz."

Reynnar, geri çekilmeden önce omzunu sıkıca ve güven verici bir şekilde sıktı, kılıcını sıkıca kavradı. Lejyonerlerin safına döndü, gözleri ölümcül bir odaklanmayla parlıyordu. "İşaret ettiğimde hareket ediyoruz." Elara'nın nabızı hızlandı.

Çenesi hafifçe aşağı indi ve sonra hızla sola doğru fırladı. Kılıcı parladı ve tek, akıcı bir hareketle ilk askerin boğazını kesti. Kan yüzüne sıçradı ama o çoktan hareket halindeydi, kılıcı bir sonraki hedefe doğru çeviriyordu. Lejyonerler neredeyse hiç tepki vermedi; gözleri fal taşı gibi açılmış, silahları yarı kalkık haldeydiler, Reynnar onlara saldırmadan önce. Bir asker saldırdı. Reynnar onu dizlerinden yere serdi ve aynı anda kılıcını boğazına sapladı.

İp koptu. Reynnar bu zorluğun üstesinden geldi.

Reynnar'ın açtığı dar aralıklardan geçerken Elara'nın kalbi gümbür gümbür atıyordu. Başının üstünde bir bıçak saplandı; eğildi, ayağı kanın içinde kayarak dengesini korumaya çalıştı.

İleride, bir hareket dikkatini çekti. Diğer Senaryo Koruyucuları Reynnar'ı fark etmiş, sertleşmiş yüz ifadeleriyle savaşa atılmış, silahları parıldıyordu. Aralarında Dario'yu görünce nefesi kesildi. Sol kolu sarkıktı, belli ki çıkıktı, ama bu onu yavaşlatmadı. Tek eliyle kılıcını savurarak ileri atıldı, bir Lejyoneri kılıcıyla yaraladıktan sonra diğerini kenara itti.

Kalp atışları kulaklarında gümbür gümbür atarken ona doğru koştu, ancak şiddetli bir çatışmaya girmiş iki asker yolunu kesti. Kıvranan beden duvarına yaslandı, tam içlerinden biri yere yığılıp kan fişkırarak botlarına sıçradığı sırada kendini zorla aradan geçirdi.

Bakırın keskin kokusu ciğerlerini doldurdu.

Devam et. Sadece devam et.

Bakışları, kaosun ortasında hâlâ dokunulmamış olan Osin'e kilitlenmişti. Gölgeler etrafını sarmış, ayaklarının dibindeki kan dökülmesini alaya alan canlı bir kefen gibi kıvrılıyordu.

Işık Yarası'nı daha sıkı kavradı, kabzası avucunda sıcaktı. Dudakları kıvrıldı, öne doğru bir adım attı, bakışları kısıldı.

Sonra bir figür onun yoluna çıktı.

Nefesi kesildi.

İvan.

BöLüm 6I

Kan, çelik ve ter—gözleri onu durduramadan, aklı ya da korkusu araya giremeden süzdü.

Ivan orada, hırpalanmış ve perişan bir halde duruyordu; zırhı, tamamı kendisine ait olmayan kan lekeleriyle kaplıydı. Şakağında taze bir kesik vardı, kırmızı kan sert çene hattından aşağı doğru akıyordu ve bu manzarayı görünce göğsünde bir acı hissetmesinden nefret ediyordu. Ağzında, onun gibi bir adama yakışmayan bir yumuşaklık vardı; sessiz, düşünceli bir kıvrım, midesini burkuyor ve bunu gördüğü için, hissettiği için kendine kızmasına neden oluyordu. Şimdi bile. Burada bile. Tüm bu yıkımın ortasında, onu hala güzel buluyordu.

Hem tüyler ürpertici bir soğukluk hem de korkunç bir güzellik aynı anda.

Gözleri onun gözleriyle buluştu ve Çukur'un kaosu dağıldı. Tek kelime etmeden elini kaldırdı ve onları saran bir ateş kubbesi çağırdı. Çarpışan çeliklerin sesleri, çığlıklar ve kükreyen Draoth'lar bir anda sustu; her şey ona, aralarındaki kanla ıslanmış toprağa doğru küçüldü.

Ani sessizlik kulaklarında çınlamaya neden oldu. Bu, ona ilk kez Draoth Cara'yı çekmeyi öğrettiği zamandan beri birlikte oluşturdukları aynı engeldi; bir zamanlar güven veren ortak bir bağ.

Elara, onun kullanamayacağı bir güçle yanan alevleri izlerken dişlerini sıktı. Bakışları aniden ona döndü, nabızı teninin altında karanlık bir zonklama gibi atıyordu.

"Biliyor muydun?" diye sordu, sesi adeta gök gürültüsü gibi yankılandı. Kalbinin öfkeli, incinmiş, kırık parçaları adalet, gerçek, lekesiz bir şey için

yalvararak çığlık atıyordu.

Bakışlarında bir anlık kırılanlık parıltısı belirdi, sonra kayboldu. Yüz ifadesinin ardındaki düşünce çarklarını, hesaplamalarını, tartmalarını, en iyi cevabı aramasını gördü. Her sır, her örtülü gerçek, sakladığı her gölge— hepsi oradaydı, bakışlarında parıldıyordu.

"Onun olduğunu bilmiyordum."

Elara kulaklarında kanı uğuldadı, dişlerini gıcırdatarak zorla şu sözleri söyledi: "Ama bunu biliyor muydun?"

Ağzı kıpırdadı ve kadının kalbi kırıldı, onarıldı ve o tek, fısıltılı "Evet" ile yeniden paramparça oldu.

Bıçak parıldarken boğazından hırıltılı bir ses ıktı. Adam yana çekildi, darbesi boşluğa isabet etti.

Öfkeyle ona doğru döndü, kavrayışını daha da sıkılaştırdı.

"Karşı koy!" diye bağırdı, sesi titreyerek tekrar yumruk attı. Ama o karşılık vermedi. Sadece kolunu kaldırarak onu engelledi.

"HAYIR."

ılık atarak üzerine atıldı ve hançeri göğsüne doğru sapladı. Adamın eli, darbeyi indirirken kadının bileğini kavradı. Aralarında sadece birkaç santimlik mesafe kaldı; kadının göğsü hızla inip kalkıyordu, adamın yüzü ise gözlerindeki gerginliği ve pişmanlığı görebilecek kadar yakındı.

Bir anlığına bir şey parladı. Onu hissetti; varlığının tartışılmaz izini. Zihnine tereddütle dokundu. Dudakları kıvrıldı ve bileğini hızla kurtardı.

"Beni dışarı çıkarın."

"Yapamam."

İrkilerek irkildi, zihni başka bir ana, karanlıkta fısıldadığı itirafına geri döndü. İlk kez neredeyse öpüşükleri ana.

Yapamam.

Aynı tereddüt, aynı kısıtlama. Ona karşı hiçbir şey hissetmediği için değil, bu sırrı başından beri sakladığı için geri durmuştu. İsteksizliği, özenle çizdiği sınırlar... bunlar bir kalkan, çarpık bir ahlak gösterisiydi; üstelik neye ortak olduğunun da tam olarak farkındaydı.

Ama bunların hiçbirisi önemli değildi. Şimdi hissettiği suçluluk duygusu, gözlerinde beliren utanç veya pişmanlık ne olursa olsun, o umursamıyordu. O hâlâ onlardan biriydi. Osin'in seçilmişlerinden biri, kölelerin sırtından geçinen biriydi.

Elara'nın kükremesi, tüm öfkesini Işık Yarası'na yönlendirirken havayı yırtıp geçti.

Parlaklığı patladı, ona çarptı ve onu kubbenin içine fırlattı. Bariyere çarptı, geri sekti ve yere düştü; hareket edemeden kadın üzerine atıldı. Dizleri yanlarını sıkıştırdı, bıçak boğazına sertçe dayandı.

Kılıcın gücü içinden geçiyor, onu içten içe yakıyordu; durduramadığı, durdurmak istemediği, durmak bilmeyen bir sel gibiydi bu. Elleri titriyordu, görüşü bulanıktı ama umurunda değildi. Öfke, ihanet; hepsi yakıcı, kör edici ve kızgın bir şekilde alev alevdi.

Ivan ona baktı, yüzü sakın, en ufak bir tepki bile vermedi. Dudaklarında yavaş, neredeyse hayranlık dolu bir gülümseme belirdi. Karşı koymadı, kendini savunmak için elini kaldırmadı. Aksine, memnun görünüyordu. Sanki bunu bekliyormuş gibiydi.

"Öfkende göz kamaştırıcısın," diye mırıldandı, eli uzanıp nazikçe yanağına dokundu. "Gerçekten de hafife alınmaması gereken bir güçsün."

Elara'nın elindeki bıçak titriyordu, ucu onu hafifçe sıyırmaya yetecek kadar bastırıyordu. İnce bir kan çizgisi boğazından aşağı süzüldü. Her şeye son verebilirdi—tek bir temiz kesikle—ve her şey bitecekti. Yine de, içindeki bir şey tereddüt etti.

Kalbi.

Lanet olsun kalbine. Aptal, hain kalbine. Yapamadı. Yapamadı—

"Engelleri kaldırın."

Osin'in sesi, karmakarışık düşüncelerini böldü ve kadın donakaldı; bakışları aniden kubbenin hemen dışında duran Ivan'a çevrildi. Ivan'ın gözleri bir anlığına kapandıktan sonra bariyeri serbest bıraktı ve düşmesine izin verdi.

Elara'nın midesi bulandı, gözleri etraftaki kaosu gözlemledi: Lejyonerler ilerliyor, isyancılar ise Çukur'un derinliklerine çekiliyordu.

Kaybediyorlardı.

Kaybediyorlardı ve o da fırsatını kaçırmıştı.

Bakışları Reynnar'a kilitlendi. Kan ve kir içinde diz çökmüş, yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri hâlâ alev alev yanıyordu; sanki sonunda alt edilmeden önce düzinelerce askeri alt etmiş gibiydi.

Onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Kalk ayağa, Hunter," diye hırladı Osin, sesi kırbaç gibiydi.

Ivan onu iterek yavaşça ayağa kalktı.

Elara'nın tüm vücudu titriyordu; öfke, ihanet ve iliklerine işlemiş bir yorgunluk içini kemiriyordu. Zorlukla doğrulabiliyordu, ona bakarken görüşü bulanıklaşıyordu.

Osin'in dudağı karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Vur ona."

Ivan'ın eli, sanki görünmez bir güçle... bir zorlamayla mücadele ediyormuş gibi titreyerek yanında duruyordu.

Elara'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Sonra—eli yüzüne sertçe indi. Başı yana savruldu, ağzına metalik bir kan tadı doldu.

Arkasından öfke dolu bir kükreme yankılandı; Reynnar'ın sesi öfkeyle doluydu.

"Tekrar."

Bir darbe daha, bu sefer daha sert, yumrukları çenesine isabet etti. Darbenin etkisiyle gözleri karardı, başı yana savrulurken yere yığıldı. Bir an için mağara sallandı ve nefes almakta zorlandı. Ama sonra ellerini yere sağlamca bastı ve kendini ayağa kaldırdı.

Dişlerini sıktı, ona öfkeyle baktı, yarılmış dudağından kan damlıyordu. Tükürdü, kıpkırmızı tükürük aralarındaki yere sıçradı.

"Karşı koy, seni alçak!" diye hırladı Reynnar, onu zapt eden gölgelere karşı çırpınarak. "Ne yani, küçük bir laneti üzerinden atmaya cesaretin yok mu? Neden eğilmiyorsun, Avcı? Bırak onu—"

Osin'in gölgeleri Reynnar'ın boğazını sıkarken, sözler boğuk bir nefesle kesildi. Osin uzun ve acı dolu bir iç çekti, gözlerini devirdi. "Her zaman dramatik davranıyor." Dikkatini Elara'ya çevirdi. "Hayır, karşı koyamıyor. Ve işin komik tarafı, bunun için sana teşekkür etmeliyiz, Kutsal Olan. İroniyi takdir ediyorum."

Yaklaştı, sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Minva sölk harn," dedi, kelimeler boğuk ve zehirliydi.

Elara nefes almayı bıraktı.

"Canım onun için. Avcımın hain kardeşi seni öldürmeye çalıştığı gece ettiği yemin. Asil bir duygu."

Osin'in gülümsemesi genişledi, ancak gözleri buz gibi soğuk kaldı. "Zavallı aptalın anlamadığı şey, Boşluğu ve dolayısıyla ölümü kontrol ettiğimdi. Bu yüzden ruhunu bana adadığında, aslında bana adıyordu."

Elara'nın boğazı düğümlendi, ciğerlerinde hava acı verici bir şekilde sıkıştı. Ivan'a baktı ve yüzündeki yıkımı, teslimiyeti gördü.

Osin, neredeyse sevinç dolu bir sesle, "Bağlama Mührünün tutmayacağını biliyordum," diye devam etti. "Draoth Cara'nın onun yapışmasına izin vermeyeceğini biliyordum."

Elara'nın kocaman gözleri ona dikilirken, ağzından kısık bir kıkırdama çıktı. "Ah evet, her şeyi biliyorum. Anlıyorsun ya, bu benim planımdı—"

Tuatha Dé Danann'ı itaatkar tutmak için küçük bir araç." Bakışları Reynnar'a kaydı. "Onun Draoth'unu aldım ve avcımı sana, onun 'eşine' bağladım, bir güvence olarak. Emrimdeki ölümün fısıltısı sadece."

Mat?

Bu kelime Elara'nın zihninde yankısız ve yabancı geldi. Reynnar'a baktı ama kaşları çatık, bakışları onunla Osin arasında gidip geliyordu. Dili anlamamış, konuşmayı takip edememişti.

"O Draoth bir hediye idi," diye alay etti Osin, "gölgeme, koruyucuma bahşedilmiş bir hediye. Ölümün, irademın bir uzantısı. Yine de," diye duraksadı, bakışları bir anlık hayal kırıklığıyla Ivan'a takıldı, "bana yalan söylediği an, sadakatinin nerede olduğunu anladım. O gece kardeşine benim için ihanet etmedi, Kutsal."

Alaycı bir şekilde, "Hayır, bunu senin için yaptı," dedi.

Osin, Ivan'a doğru yavaş ve kasıtlı adımlarla yaklaştıkça Elara'nın kalbi durdu. Alaycı bir şekilde Ivan'ın çenesini yukarı kaldırdı. "Yıllarca rol yaptın. Şaşkınlığımı tahmin et." Bakışları çarpık bir gülümsemeyle tekrar ona döndü. "Oyunun kaderi ne kadar eğlenceli ve karanlık."

Ivan hiç kıpırdamadı, göğsü hareketsizdi, sanki nefes almıyordu bile.

Osin başını sallayarak kıkırdadı. "İkinizi de gözlem altında tuttum. Başından beri sizi izledim, tıpkı ağabeyi Hallowed ile olan ilişkinizi izlediğim gibi. Ve bu bana ne kadar çok bilgi kazandırdı."

Gözleri Elara'ya kaydı. "Çok şey öğrendim; Boşluğu nasıl manipüle edeceğimi, akıntılarda nasıl yol alacağımı, hatta öbür dünyaya geçenlerden anıları nasıl geri getireceğimi... ya da onları yaşayanlardan nasıl koparacağımı."

Sendelleyerek geriye doğru düştü, midesi şiddetli bir şekilde kasıldı.

Osin gözlerini devirdi, sesi donuk ve sıkılmıştı. "Ama bundan bıktım. Şimdi hançerimi geri istiyorum. Ve sen," diye sırttı, "onu bana vereceksin."

Reynnar yere yığılırken Elara'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, vücudu kasıldı. Yüzü buruştu, damarları belirginleşti ve dudakları morardı.

"Dur! Tamam, dur!"

Osin'in alaycı gülüşü daha da derinleşti, gölgeler dağıldıkça gözlerinde bir memnuniyet parıltısı belirdi. Reynnar bir an irkildi, sonra hareketsiz kaldı, göğsü düzensiz bir nefesle inip kalkıyordu.

İçinde kaynayan öfkeye rağmen, yavaşça nefes alarak kendini sakinleştirmeye zorladı. "Bıçağı sana vereceğim," dedi sesi çelik kadar soğuktu. "Ama ancak avcının vücuduna kendi ellerimle sapladıktan sonra."

Ivan'ın başı hızla ona döndü.

“Öyle mi?” Osin’in kaşları seğirdi, yüzünde bir merak belirtisi belirdi.

Elara gözlerini alev alev yakarak Ivan'a döndü. "Bana yalan söyledin."

Yüz ifadesi hiç değişmedi. "Evet, yaptım."

"Beni kullandın."

Bir anlık bir değişim oldu; sakinliğinde neredeyse fark edilemeyecek bir çatlak oluştu, ama hızla gizlendi.

Kadın gözlerini ondan ayırıp Osin'e baktı, çenesi sıkılıydı. "Onu öldürmeme izin ver," diye emretti. "Ve bu senin olacak."

Osin'in gözleri kısıldı, dudakları hafifçe kıvrılarak neredeyse bir gülümsemeye dönüştü. Onu o hesaplı sessizlik içinde tuttu, bir canavar anın tadını çıkarıyordu, sonunda hafifçe başını salladı. "Yap şunu."

Parmakları seğirdi. Elinde bıçakla Ivan'a doğru bir adım attı, çenesini kaldırarak gözlerine baktı. Ivan irkilmedi, bir santim bile kıpırdamadı, sadece ona dik dik baktı, koyu gözlerinin kenarlarında kehribar rengi parıltılar belirdi.

Reynnar'ın çaldığı Draoth, yüzeyin altında kaynamaya devam ediyor.

Onun geri verilmesini sağlayacaktı.

Elara tek bir acımasız hareketle yüzüğü parmağından söktü ve botunun altında ezdi.

Yüzük paramparça oldu, parçaları etrafa saçıldı. Kırık taştan kehribar rengi bir ışık huzmesi fırladı ve Çukur'un karşısından Reynnar'a doğru hızla ilerledi.

İvan'ın dudakları çarpık bir sırıtışla büküldü. Osin'in hırıltısı havayı yarıp geçti. Ve sonra, odanın diğer ucunda, Reynnar'ın ağzından alevler fişkırdı.

Çukur alev aldı.

BöLüM 62

Yakıcı bir ateş dalgası karanlığı yarıp geçti ve yoluna çıkan her gölgeyi yuttu.

Reynnar'ın gözleri erimiş korlar gibi parlıyordu, her vuruşu acımasız ve isabetliydi; Lejyonerlerin arasından bir ateş fırtınası geçiyor, çığlıkları alevlerin içinde kayboluyordu.

Hareket ettikçe odayı kül ve duman kaplıyordu, adeta doğanın vücut bulmuş haliydi. Her adımında altındaki zemin kararıyor, vücutundan yayılan ısı dalgaları havayı bozuyordu. Şiddeti merhamete yer bırakmıyordu, sadece yıkım vardı; saf ve sınırsız, sanki sadece öfkesiyle koca krallıkları yerle bir edebilirdi.

Uzaktan, ayak seslerinin gürültüsüyle yer sarsılıyordu. Efendilerinin gölgelerinin hızla hareket etmesiyle çağrılan Osin'in ordusunun geri dönüşünün ritmik gürültüsü duyuluyordu.

Osin'in gözleri Elara'nın kilere kayarken, gölgeler ona doğru yaklaşırken Elara'nın midesi alt üst oldu.

Ama içindeki bir şey koptu. Özenle inşa ettiği duvar çöktü, paramparça oldu. Damarlarında bir ısı dalgası yayıldı; Draoth Cara yeniden canlanırken, dizginlenemeyen ve öfkeli bir güç, sanki her zaman bu anı bekliyormuş gibi alev alev yanıyordu.

Omurgasından yukarı doğru kıvrılan, her kalp atışıyla daha da sıkılaşıp yakıcı bir güçle nefesi kesildi. İçinde yükselen cehennem ateşinin etkisiyle titreyen elleri havaya kalktı. Teninden sıcaklık yayıldı, etrafındaki hava büküldü.

Sonra öfkeyle patladı.

Parmak uçlarından vahşi, yakıcı alevler fışkırdı ve yollarındaki her şeyi yuttu. Bir ateş duvarı kükreyerek yükseldi, ısısı canlı ve acımasızdı, Osin'in gölgelerini birbirinden ayırdı.

Kaosun ortasında, Reynnar'ın bakışları onunkilerle kesişti, göğsü kabarıyordu. Aralarında sözsüz, içgüdüsel bir anlayış alevlendi. Sanki kendi damarlarında dolaşıyormuş gibi, içindeki ateşi hissetti. Ivan'la birlikteyken bu, düzenli, ölçülü, kontrol altında tutulan bir ritimdi. Ama Reynnar'la birlikteyken her yerdeydi; her zerresinde yaşayan, nefes alan ve yanan bir sıcaklık.

“Elara, bir yarık aç ve git!” Ivan'ın sesi alevlerin kükremesini yarıp geçti, nefesi kesik kesikti, karanlık sarmaşıklar gözlerinin üzerinden geçiyordu. “Hâlâ Osin'in kontrolü altındayım. Parazitin.” Göğsünü tuttu, ama aralarında bir gölge patlaması meydana geldi.

Birbirlerinden ayrıldılar.

Vücudu sertçe yere çarptı, yuvarlanırken soğuk zemin derisini çizdi. Kılıcının kabzasını sıkıca kavrayan parmaklarıyla kendini yukarı doğru itti, nefesleri düzensizdi, kalbi göğüs kafesine çekiç gibi vuruyordu.

Parazit.

Uzun zamandır hissettiği o yanlıklık, kalbinin dibine saplanmış bir diken gibiydi; paylaştıkları her bakışta, ona kontrol etmeyi öğretmeye çalıştığı her güç anında kendini gösteriyordu.

Onun doğasında yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı.

O, onundu.

Ölümle yaptığı antlaşma.

Ivan, onun bağlarını çözmeye, Draoth'unu serbest bırakmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu, ama başaramıyordu. O çarpık antlaşma onu esir tuttuğu sürece bunu yapamazdı.

Bakışları çukurun karşısındaki adama kaydı. Havada duman ve ateş yükseliyor, uzaklaşan figürünü keskin, girintili çıkıntılı gölgelerle çerçeveliyordu. Bilerek aralarına mesafe koyuyordu.

Kalbi göğüs kafesine çarpıyormuş gibi attı.

"Avcı!" diye kükredi Osin.

Söz, çukuru yarıp geçti, taşları parçaladı. İvan'ın başı sese doğru döndü. Hareketleri kaskatı kesildi, uzuvları ağırlaştı; sanki görünmez ipler onu yakalamıştı. Yavaşça mızrağını kaldırdı. Adım adım Reynnar'a doğru ilerledi, her adımı kavrulmuş toprağa sürtünüyordu.

Elara'nın nefesi kesildi. Boğazından bir çığlık koptu.

"HAYIR!"

Dikkati Osin'e daraldı, ileriye doğru koşarken bakışları tünel gibi daraldı, her adımda kasları yanıyordu. Lejyon Çukur'a akın etti, Reynnar ve Ivan'a doğru bir gelgit gibi geri çekildiler, loş ışıktaki çelikler parıldıyordu.

Ama Osin bakmıyordu. Karanlık bakışları Ivan'a kilitlenmişti, dudaklarında çarpık bir memnuniyet ifadesi vardı.

O anlık kalp atışında Elara atıldı. Omuz darbesi onun göğsüne çarptı, darbenin şiddeti onu sendeledi ve dengesini bozdu. İkisi de yere düşmeden bir saniye önce gözlerinde şaşkınlık belirdi, çarpmanın şiddeti kemiklerinde yankılanırken, etraflarında boğucu bir toz bulutu yükseldi.

Gölgeler çılgınca pençelerini uzattı, ama Elara tereddüt etmedi. Bıçağı göğsüne sapladı, çelik eti parçaladı, kemiği kesti ve kalbinin derinliklerine gömüldü.

Osin nefes nefese kaldı, etrafındaki gölgeler titreyip dağılırken yüz hatları buruştu. Bir anlığına, iri gözleri onun gözleriyle buluştu.

Sonra güldü; boğuk, kırık bir kahkaha sesiydi bu, kadının teninde ürpertici bir etki yarattı.

"Hâlâ çok safsın. Ölüm bana ait. Kaçınılmaz olana karşı savaşanlara ne olduğunu biliyor musun?" Şeytani, kötücül bir sırıtışla gülümsedi. "Zaman onları toza çevirir."

Elini kılıca uzattı, parmakları kabzayı kavradı, ama Elara vahşi bir hareketle kılıcı çekip aldı.

Osin boğuk bir inilti çıkardı, göğsünden sıcak, koyu bir kan sel gibi akarak yere sıçradı. Gözleri karardı, ama o anda bile kadın gördü: yara kapanmaya başlıyor, et kendi kendine birleşiyordu.

Dudakları geriye kıvrıldı, dişleri sıkıldı ve boğazından öfke ve yıkımla dolu, hırıltılı, boğuk bir ses koptu. Öne eğildi, sesi alçaktı. "Öyleyse ben de kendi yeminimi edeceğim; ölüme, zamana. Seni yok etmenin bir yolunu bulmaya yemin ediyorum. Ama o zamana kadar..."

Kadın, adamın yanağına derin, girintili çıkıntılı bir çizgi kesti; bıçak eti acımasız, korkunç bir yara izine dönüştürdü. Tekrar vurdu ve diğer tarafa da başka bir çizgi çizdi.

"O harap olmuş, çirkin yüzüne baktığında, ne yaptığını hatırlayacaksın. Beni hatırlayacaksın."

Osin çığlık attı ve eller onu yakalayıp geriye doğru çekti. Yere sertçe çarptı, darbenin etkisiyle nefesi kesildi.

Topraktan fıskıran sarmaşıklar bacaklarına dolanıp sıkıca sarılırken, bir lejyoner onun üzerinde belirmişti. Sarmaşıklar onu yerinde kilitledi.

Çırpındı, tekmeledi; ama ne kadar çok karşı koyarsa, kelepçeler o kadar çok sıktı.

Sonra sıcaklık geldi.

Tanıdık. Vahşi.

Tenini, eski bir hatıranın yeniden canlanması gibi alevler sardı. Reynnar'ın ateşi.

Alevler sarmaşıkların arasından hızla yükselerek Lejyoneri bir anda tüketti ve geriye sadece kül bıraktı. Vücudunda tek bir yanık izi bile kalmamıştı.

Bu onun ateşiydi—her zaman onun ateşiydi. Şiddetli ve yakıcı, ama aynı zamanda inanılmaz derecede nazik, sanki onu tanıyormuş, sadece onun için yanıyormuş gibi.

Elara ellerini hızla uzattı, bir bariyer oluştu ve yaklaşan kaosu geri püskürttü. Yukarı baktı, kulaklarında gümür gümür atan kalp atışları vardı. Reynnar ona doğru koşuyordu, yüzünün her çizgisine öfke kazınmıştı—ama dikkati Ivan'a takıldı.

Dizlerinin üzerine çökmüş, omuzları inip kalkıyor, sanki ciğerlerinden hava çekilmiş gibi nefes nefese kalmıştı. Kadının Osin'in kalbine indirdiği darbe, Reynnar'a saldırma emrini paramparça etmiş olmalıydı.

Ama bir şeyler ters gidiyordu.

Ivan'ın ağzı kan içindeydi ve başını kaldırdığında kadının midesi bulandı.

Gözlerinin üzerine karanlık sarmaşıklar yayıldı, daha da sıkılaşıp, sanki onu besliyormuş gibi titreşti. Ellerinden gölgeler döküldü, yılanlar gibi kıvrıldı. Sonsuza dek uzanan bir an boyunca, gölgeleri düşündü; yarı ömürlerini, dünyaya zar zor bağlı hallerini.

Korku onu sardı.

Sonra, başındaki zonklama arasında, o anı aklına geldi: "Minva sölk harn."

Ruhum onun için.

Nefesi kesildi. O lanetli yemin—onu ölüme bağlayan yemin.

Draoth Cara, borcun ödenmesini engelleyerek onu uzak tutmuş olmalıydı. Ama şimdi, ona bağlı diğer tüm ruhlar yok olunca, geriye sadece bir kişi kaldı.

Onun.

Ölüm gelip hesabını soracaktı.

Dizlerinin üzerinde, sendeleyerek, çökmek üzereymiş gibi durdu, nefesleri düzensiz ve sığdı.

Ama sonra ona doğru emeklemeye başladı.

Titreyen elleri yere pençeleriyle tutunarak bedenini ileri doğru sürükledi. Ama gölgesi, evet gölgesi, daha hızlı hareket ediyordu.

Çukurun üzerinden kayarak, aralarındaki mesafeyi zahmetsizce kat etti ve tam önünde durdu.

Elara nefesini tuttu, kalbi hızla çarparken bariyeri geçmesine yetecek kadar indirdi. Gölge yükseldi, karanlık bir fısıltı gibi kıvrılarak alnına değdi.

Sonsuzluğun o incecik diliminde, gölgeler ve parıldayan ışık arasındaki o kırılgan, kalp atışının uzadığı duraklamada, İvan'ın bakışları onunkilerle buluştu.

Elektrik çarpması gibiydi, ruhların sessiz bir çarpışmasıydı.

Aniden, duyguları ve anıları bir kasırga gibi onu sardı; kısa bir süre yankılanan kahkahalar, çocukluk sevincinin parlak sesi, çok erken sönmüş ve yerini çok hızlı büyümeye zorlanan bir gencin sert kararlılığına bırakmıştı. Ruhunun gizli köşelerine bir bakış attı: yalnız başına geçirdiği geceler, hem dışsal hem de içsel şeytanlarla verdiği savaşlar. Tanık olduğu dehşetlere ve katlandığı ihanetlere açılan pencereler olan gözleri, başka herhangi birini paramparça edebilecek kadar derin bir umutsuzluğu ortaya koyuyordu.

Ancak bu ıstırap fırtınasının ortasında bir sıcaklık vardı; ince bir umut ışığı ve gerçekleşmemiş hayallerin soluk bir parıltısı. Bu, göz bebeklerinin yumuşamasında, gerginlikten sık sık kırısan kaşlarının hafifçe gevşemesinde kendini gösteriyordu.

Ve sonra, tüm bunların arasından bir vizyon belirdi.

O. Sabahın erken saatlerinin altın ışığıyla yıkanmış, vahşi şelale gibi dökülen saçları güneş ışınlarını yakalıyor, her bir teli alev gibi parlıyordu. Şafak tenini öpüp altın bir tuvale dönüştürmüştü ve o geçici anda, kendini onun gördüğü gibi görmüştü: ışıltı ışıltı.

Dünya sessizdi. Güneş ışınlarının sıcak kıvrımlarını hissetti, tıpkı onun gibi hissetti; okşayan, tapan, her altın ışın yüzünün kıvrımlarını ve hatlarını vurgulayan, bakışları onunla buluştuğunda dudaklarını süsleyen yumuşak gülümsemenin üzerinde dans eden bir ışık huzmesi.

Onun gözlerinden, adını yankılayan kalp atışlarını; dizginsiz hayranlığı, derinlere kök salmış saygıyı ve sessiz bir sonsuzlukla dolu, utanmazca ifade edilen aşkı hissetti.

Bir anlığına, o, onun yerindeydi; o kıymetli anı yaşıyor, ruhunda açılan neşe kurdelesini hissediyordu. Ona duyduğu duyguların derinliğini tattı; sınırsız ve saygılı, saf ve ölümsüz.

Kutsal bir sevgi türüydü bu; ruhunun sunağı önünde tüm benliğiyle kendini göstermeye cesaret eden bir sevgi.

Ve sonra, görüntü bulanıklaştıkça, gerçeklik sarsıcı bir ani değişimle geri döndüğünde, Elara bu reddedilemez bilgiyle varlığının her zerresine kazınmış halde kaldı.

Gözleri tekrar onun gözlerine kilitlendiğinde, bir damla gözyaşı yüzünden süzüldü ve o da başını salladı.

Bu sadece bir onay işareti değildi, bir yemindi.

Ona boyun eğmesi—az önce ortaya koyduğu şeyin sessiz bir teyidi.

Titrek bacaklarıyla kendini yukarı doğru itti. Ve sonra hareket etmeye, dalgaların arasından, kaosun arasından, ayıran her şeyin arasından kesip biçmeye başladı.

Ve o da bunu biliyordu.

Tek bir kelime bile söylenmeden. Tek bir söz bile verilmeden, o biliyordu.

Onu takip edecekti.

O nereye giderse gitsin, o da hemen arkasından gelecekti.

Elara bariyeri bıraktı ve koşmaya başladı. Dünya, ses ve hareketten oluşan dar bir tünele dönüştü, kulaklarında kanı uğulduyordu. Ayaklarının altındaki zemin çamur ve daha koyu lekelerle kayganlaşmış, çalkalanıyordu. Bedenler ona çarpıyor, askerler hızla yanından geçiyordu, ama o durmadı. Koştı, her nefesi ciğerlerinde keskin bir bıçak gibiydi.

Kalbi, şiddetli ve kırık bir şekilde atıyordu. Ona yaklaştıkça her adımda onarılıyor, parçalanıyor ve tekrar yıkılıyordu.

Reynnar'ın bakışları, kılıcı acımasız bir hassasiyetle Lejyon askerlerini parçalarken bile, onunkilere kilitlendi. Gözleri Ivan'a kayarken yüzünde bir anlık endişe belirdi, ancak çenesi kasıldı, odaklanması çelik gibi sertleşti. Bir asker atıldı—onu yere serdi. Bir diğeri düştü, sonra bir diğeri, kan havaya saçıldı. Darbeler arasında, gözleri tekrar onunkileri buldu, sessiz bir bağ onu daha da yaklaşıtıyordu.

Son bir hamleyle yolunu açtı ve ona doğru yönelerek aradaki mesafeyi kapattı.

Bir ritme girdiler; adam onunla birlikte dönerken, kılıcı parıldarken, alevler fişkırlarak yolunu temizlerken ölümcül bir koreografi sergilediler. Arkalarında yanmış bedenler yığınlar halinde yere düştü.

Elara ani bir frenle durdu ve neredeyse Ivan'la çarpışacaktı.

Karanlık sarmaşıklar yüzünü sararak onu santim santim ele geçiriyordu. Zar zor ayakta dururken sendeliyordu, gölgeler altında yayılan bir leke gibi birikiyordu.

Göğsüne bir ağırlık çökmüştü, kalbi kırılıyordu ama gözlerini ondan ayırmadı.

Parmakları zaten soğumuş olan tene karşı titreyerek Ivan'ın yüzünü kavradı. Ağzı kanla dolana kadar dudaklarını ısırdı.

"O damlayı çok istiyorsun Hunter," demişti Sybil. "Tek bir damla, ve her şey mahvolur."

Tek bir damla.

Bu kadarı yeterli olurdu.

İhtiyaç duyduğu her şey buydu. Ve bunu asla elde etmedi. Hatta sormadı bile. Sessizliği, fedakarlığı, ölümü seçti; ondan bir şeyler alacak biri olmaktansa.

Bunun üzerine kız onu öptü.

Kanının sıcaklığı aralarında yayıldı, cansız tenini yaktı.

Göğsü sarsıldı.

Gözleri birden açıldı. Göz bebekleri kocaman açılmıştı. Ivan nefes almıyordu ama aniden nefes nefese kalmıştı. Kolları onu sarmış, kendine doğru çekiyor, dili umutsuzca onun diline değiyordu.

Öpüşme, insanı tüketen, topraklayan, sahiplenen bir şeydi. Elara gözlerini kapattı ve içeride yalnızca senkronize olmaya çalışan iki kalbin ritmik atışı, ortak ritimlerini yeniden bulmaya çalışan iki ruhun sesi vardı.

Ve zamansız, nefes kesici bir an için bunu yaptılar.

Ama sonra geri çekildi, gölgeler kayıp gitti, gözleri netleşip odaklanması keskinleşirken onun içinde kayboldu. Bakışları kaosu üzerinde gezindi, Reynnar'a, titreyen ateşlere, dağılmış bedenlere takıldı, sonra tekrar ona döndü. Ve ona baktığında—gerçekten baktığında—bir şey yumuşadı. Ona doğru eğildi, dudaklarını onun dudaklarına öylesine nazikçe, öylesine acı verici bir şefkatle değdirdi ki, onu derinden etkiledi, gözlerinden yaşlar akmasına neden oldu.

Geri çekildiğinde alnını onun alnına dayadı, nefesi dudaklarına sıcak bir şekilde değdi. "Bunu yapmak zorundaydım. Son bir kez daha."

Elara'nın kaşları çatıldı, sözlerini anlamaya çalışırken kafası karıştı. Ama sonra uzandı, parmakları onun parmaklarını, Işık Yarası'nı kavradı ve tek bir hızlı hareketle bir yarık açtı. "Git."

Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, göğsünü buz gibi bir sessizlik kapladı. "Benimle geliyorsun."

Ama o sadece ona baktı, gözlerinde o sessiz kesinlik vardı. "Hayır, Elara. Değilim."

Ivan'ın elleri onun belini buldu ve o daha tepki veremedi onu geriye doğru itti.

Dünya parçalandı, o yarığa doğru sendelerken Çukur çöktü, Boşluğun içine gömüldü. Karanlık, engin ve soğuk bir şekilde baskı yaptı, ama hemen ileride onu gördü—bir ışık hüzmesi.

Tír na nÓg'a açılan kapı

Kapıyı tamamen açık bırakmıştı.

Gözleri faltaşı gibi açılmış Elara, arkasına dönüp ona doğru uzandı, ama o çoktan Reynnar'ı içeri itmişti, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Ona iyi bak."

Kalbi durdu, atışları yarıda kaldı, bakışları ona kilitlendi. Hapishaneyi kalın ve açgözlü gölgeler kapladı, Osin Ivan'a doğru ilerlerken etrafını sardılar. Göğsüne açtığı yara tamamen kapanmıştı, öfkesi dışarıya yayılıyor, yoluna çıkan her şeyi tüketiyordu.

Bir lanet gibi, bir yıkım gücü gibi hareket ediyordu. Askerler yığınlar halinde yere düşüyor, boyunları mide bulandırıcı bir kesinlikle kırılıyordu; yoluna çıkan herkesi, hatta kendi adamlarını bile, öfkesinden mahrum bırakmıyordu.

Gölgeler İvan'a doğru uzanıp onu sarıp sıkılaştırırken, "Bunu yapmayın!" diye bağırdı kadın.

Hiç gözünü kırpmadı.

Elinden gölgeler fışkırdı, gelgit gibi bir güç onu ve Reynnar'ı Boşluğun derinliklerine doğru sürükledi. İçinden bir çığlık koptu; parçalanmış, vahşi bir şey, çoktan kaybetmiş bir şeye pençeleriyle tutunmaya çalışıyordu.

Reynnar'ın kolları onu sıkıca sarmıştı, aşağı doğru sürüklenirken, bedenler fırtınadaki enkaz gibi savrulup daha da hızlanıyordu. Çaresizce İvan'a uzandı, ama yüzü çoktan solmaya başlamış, Osin'in gölgeleri

tarafından yutulmuştu, ta ki ezici karanlığın altında sönükleşen gözleri kalana kadar.

Kapıyı kırıp geçtiler, Boşluk onları ani bir ışık patlamasıyla dışarı attı. Elara ve Reynnar birlikte nefes nefese ve hırpalanmış bir halde diğer tarafa, Tír na nÓg'un vahşi, yeşil enginliğine yuvarlandılar.

TÍRRÍSH ÇEVİRİLERİ

1. "Senin dehşetin." "Daha tatlı... ne garip."
2. "Kalbinin yeniden attığını hissedebiliyorum."
3. "Kralınızın gölgesi hepimiz için yavaş bir ölümdür. Onu kanınızda çok uzun süre taşırsanız, bir uzvunuzu kaybedersiniz... ya da daha da kötüsü."
4. "O ışığa sıkıca tutunun. Burası her şeyinizi çalmanın bir yolunu buluyor."
5. "Teşekkür ederim."
6. "Sizin korkunuz onların yaşam enerjisidir. Onlara yalnızca öfkenizi gösterin."
7. "İyi iş çıkardınız, teşekkür ederim."
8. "Tanıştığımıza memnun oldum Eilíara."
9. "Yiyeceğim, ama sadece patronluk tasladığında sevimli olduğun için."
10. "Bunları merak ediyor musun?" "Dövüşte, tam buraya, ete saplanmak için tasarlanmışlar." "Kanın en hızlı aktığı yere. Hızlı, etkili; yakın dövüşte bıçaktan daha kullanışlı." "Ama başka kullanımları da var." "Dövüşmek için olmayanlar... ya da en azından düşündüğün şekilde olmayanlar."
11. "Geri dön, Eilíara."
12. "Bir Aelfhenge çizmişsin."
13. "Hayır. Sidhe."
14. "Evet, Sidhe."
15. "Dur! Yüzüğe ihtiyacın var."
16. "Ölmek mi istiyorsun, küçük insan?"
17. "Tuathalar mı? Evet." "Üçüncü grup, yaklaşık on kişi."
18. "Evet."
19. "Demek bu senin hücre arkadaşın, insan kız."
20. "Elíara, bu Aoife."

21. "Eilíara güçlü bir isim, dünyamızda eski bir isim. Bu ismi taşımanız ne kadar da uygun."
22. "Nefes al, Eilíara."
23. "Güzel. Tekrar."
24. "Seni korkutmak için bu kadar mı yeterli?" "Acıması. Daha dik başlı kızlar gördüm."
25. "Sakin ol yoksa seni ezecekler!"
26. "Aoife, fazlasıyla yetenekli." "Ama korkarım ki gücü sonsuza kadar yetmeyebilir."
27. "Yaptıklarınız için size minnettarım. Bu... yani, bir insandan böyle bir yürek, böyle bir cesaret görmek bambaşka bir şey."
28. "O elbise... pastanın üzerindeki süse benziyorsun."
29. "Hayır. Onların seni yıkmasına izin verme. Benim memleketimde, biri acı çektiğinde kendi başına bırakılmaz. Halkı tarafından kucaklanır, bakılır. İster beğen ister beğenme, Eilíara, ben de senin için şimdi tam olarak buyum. Biz de öyleyiz. Biz senin akrabalarınızız."
30. "Gel." "Beklentileriyle defolup gitsinler."
31. "Onunla karşı karşıya kaldığınızda dikkatli olun. O adam elinde keskin bir şey tutmadıkça niyetini belli etmez."
32. "Eilíara. Gözlerini aç, Eilíara."
33. "Ey Aerú'nun çocuğu. Gözlerini aç."
34. "Hâlâ sapasağlamsın, değil mi?"
35. "Aynı şey senin için de geçerli."

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın ortaya çıkmasını mümkün kılan birçok insana duyduğum minnettarlığı tam olarak ifade edecek kelime bulamıyorum, ama yine de deneyeceğim.

Sevgili eşim Michael'a – benim dayanağım, en büyük destekçim ve kendimden şüphe ettiğim anlarda bile bana inanan kişiye. Özellikle pes etmek istediğim anlarda gösterdiğiniz sarsılmaz sevgi ve cesaretlendirme beni ayakta tuttu. Bu yolculuğun her adımında yanımda oldun ve bu kitap, beni asla düşürmediğin için var.

Sevgili editörüm Ashley'e – rehberliğiniz bu yolda bana ışık oldu. Sadece kelimelerimi inceltmekle kalmayıp, bana hikaye anlatımının incelikleri hakkında çok şey öğrettiğiniz için teşekkür ederim. İlgileriniz ve sabrınız beni bir yazar olarak dönüştürdü ve bunun için sonsuza dek minnettarım.

Kitabımı ilk okuyan Gloria'ya – en çok ihtiyaç duyduğum anda ikinci gözüm oldun. Düşünceli geri bildirimlerin, ayrıntılara olan keskin bakış açın ve İrlanda kültürü ve mirası hakkındaki derin bilgin, bu kitaba paha biçilmez bir özgünlük kattı. Paylaştığın zaman ve uzmanlık için sonsuza dek minnettarım.

Sevgili anne ve babam – en başından beri yaratıcı ruhuma olan sarsılmaz inancınız, bugün olduğum kişi olmamı şekillendirdi. Sürekli cesaretlendirmeniz ve hayallerim uzak görünse bile, onlarda her zaman potansiyel gördüğünüz için teşekkür ederim.

Ve çocuklarıma gelince – sevginiz, kahkahalarınız ve sonsuz coşkunuz, bu yolculuğun iniş çıkışlarında beni ayakta tuttu. Bana neden başladığımı hatırlattınız ve bitirebileceğime olan inancınız, asla bilemeyeceğiniz kadar çok şey ifade ediyor.

Bu kitap, benim olduğu kadar sizin de kitabınız.

YAZAR HAKKINDA

J.M. Grosvalet, Washington, D.C. bölgesinde yaşayan bir yazardır. Hikayelerine dalmadığı zamanlarda genellikle bahçesinde otlar ve kır çiçekleriyle ilgilenirken, yanında soğumakta olan bir fincan çay ve ellerinde boya lekeleriyle bulunabilir. Yağmurlu günlere, eski kitaplara ve lavanta kokan her şeye ayrı bir düşkünlüğü vardır.

Evde, hayatını kocası ve en iyi arkadaşıyla, onu sürekli güldüren (ve biraz da saçlarını beyazlatan) üç yaramaz oğluyla, iki sadık köpeğiyle ve çok inatçı bir kedisiyle paylaşıyor.

Hikâyeleri mit, sihir ve melankoliyle örülmüş olup, umuda tutunmanın gerektirdiği gücü ve en karanlık yerlerde bile bulunan güzelliği ele almaktadır.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM